

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Lisa Maxwell

SON SİHİRBAZ

Roman

hep
kitap

New York artık sihrin olmadığı bir yer. Sihri hatırlayan ve biraz olsun kullanabilen birkaç Mageus da gizlenerek yaşamak zorunda. Manhattan'a adım atan herkes Eşik'in karanlık enerjisiyle karşılaşılıyor. Eşik sadece sihri değil, ona sahip olanları da yok ediyor.

Esta yetenekli bir hırsız. Sihirden nefret eden Cemiyet tarafından fark edilmeden istediği her şeyi çalabilir. Çocukluğundan beri tek bir görev için eğitiliyor: 1902'ye dönüp Cemiyet'in ve Eşik'in bütün gizemlerini barındıran eski bir kitabı çalmak. Bunu yaparken önündeki en büyük engel sihirbaz. O da kitabın peşinde, üstelik onu yok edecek. Tabii onunla birlikte kalan tüm sihri de. Gelecek Esta'nın yetenekli ellerinde. Kitabı çalmalı. Sihirbazı durdurmalı. Sihri kurtarmalı...

ISBN 978-605-192-240-9

TAVSİYE
EDİLEN
PERAKENDE
SATIŞ

5,95 TL
45 TL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

hep
kitap

SON SİHİRBAZ

hep
kitap

Esik

Yasak Hattı

Trinity
Kilisesi

St. Paul
Şapeli

Tombs

Belediye
Konağı

Five
Points

Aksi
Şeytan

Brooklyn
Köprüsü

Kanal

Bella
Strega

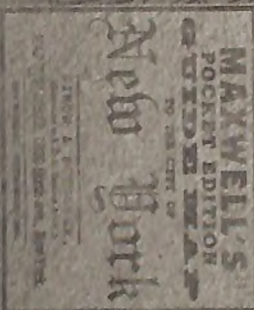
Elizabeth

Bowery

Broome

Houston

Paul Kelly'n
Mekânı
Profesör Lach
Binası

HUDSON NEHİRİ

Wallack
Tiyatrosu

Schwab Malikânesi

Haymarket

Broadway

CENTRAL
PARK

Şeytan
Sirki

J.P. Morgan
Malikânesi

Kefren
Salonu

DOĞU NEHİRİ

BLACKWELL ADASI

QUEENS

Son Sihirbaz

Orijinal adı: The Last Magician

© 2017, Lisa Maxwell

Yazan: Lisa Maxwell

İngilizce aslından çeviren: İlke Afacan

© hep kitap 2018

Bu kitabın orijinal edisyonu Simon & Schuster Children's Publishing'in alt markası Simon Pulse işbirliğiyle yayımlanmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Bu eserin Türkçe yayın hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Eylül 2018, İstanbul

ISBN 978-605-192-240-9

Sertifika no: 34204

Kapak tasarımı: Elif Karlı

Baskı: Optimum Basım Yayın San. ve Tic. Ltd. Şti.
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1
34295 Küçükçekmece / İstanbul
Tel. (0212) 463 71 25
Sertifika no: 41707

hep kitap

Mecidiyeköy Mahallesi,
Büyükdere Caddesi,
Ercan Han B Blok 121/9
Şişli 34381 İstanbul

www.hepkitap.com.tr / info@hepkitap.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

* hep kitap, TEAŞ Yayıncılık A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

SON SİHİRBAZ

Lisa Maxwell

Çeviren:
İlke Afacan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
hep
kitap

Harry için...

Mart 1901 – Brooklyn Köprüsü

Sihirbaz, dünyasının kenarında durup şehre son bir kez baktı. Kiliselerin keskin uçlu kuleleri sivri dişler misali yükseliyor, yıkık dökük binaların saklı kalmış pencereleri doğan güneşi yansıtarak tek tük göze çarpıyordu. Burayı bir zamanlar sevmişti. Bu kanunsuz sokaklarda bir delikanlı dilediği her şey olabilirdi; olmuştu da. Ama nihayetinde şehir, onun için bir zindana dönüşmüştü. Şehir onu doğurup yaratmıştı, şimdi de aynı şekilde yok edecekti.

Sabahın erken saatlerinde köprü bomboştı; iki kıyı arasında bir başına uzanan tek bir giriş vardı. Köprünün havada salınan halatları şafağın tatlı ışığıyla aydınlanmıştı; duyulabilen tek ses ise köprünün altındaki dalgalardan ve sihirbazın her adımında gıcırdayan ahşap döşemelerden geliyordu. Bir an için, toplanmaya başlayan bir kalabalığın hayaline bıraktı kendini. Huzursuz bir sessizliğin ortasında onun ölümüne son meydana okuma girişimini bekleyip öylece dikilirlerken yüzlerinde belirecek gergin ifadeyi görebiliyordu adeta. Bir kolunu havaya kaldırarak görünmez seyircilerini selamladı; hayalinde, seyirciler onu delicesine alkış yağmuruna tuttular. Her sahneye çıkışında takındığı o gülüşe –hani şu bir yalandan birazcık daha fazlası olan o tebessüme– zorladı suratını.

Öte yandan, en iyi sihirbazlar yalancılardan çıkıyor olsa da görünen o ki kendisi bu konuda eşsizdi.

Kolunu indirirken köprünün sessizliği ve ıssızlığı her yanını sardı, böylece çıplak gerçek de gözlerinin önünde apaçık belirdi. Hayatı illüzyonlar üzerine kurulu olabilirdi ama ölümü en büyük numarası olacaktı. Çünkü bir sefere mahsus bu işte

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

hiçbir dalavere olmayacaktı. Bir sefere mahsus katıksız gerçek olacaktı. Onun nihai kurtuluşu olacaktı bu.

Bu düşünce karşısında ürperdi. Ürpertinin nedeni, üzerindeki frakın ince kumaşından sızan dondurucu rüzgâr da olabilirdi elbette. Birkaç hafta daha geçmiş olsa havada esintiden eser kalmamış olurdu.

Böylesi daha iyi. Bahar iyiydi, hoştu ama sokakların keskin kokusu ve yaz vakti, sığağıyla insanı bayıltan havasız binalar başka türlü bir dertti. Terin sürekli sırtından aşağı süzülüşünü hissetmek. Sıcak yüzünden şehrin kısmen aklını oynatması. İşte, bunları hiç mi hiç özlemeyecekti.

Ki bu da, elbette, bir başka yalandı.

Yalan yığınının bir katkı daha. Hakikatlerini ortaya sermeyi, o yitip gittikten sonra diğerleri hallediverecekti artık.

Ani bir çaresizlikle, oradan hâlâ ayrılabilceğini düşündü. Köprünün kalan tek kirişi boyunca yürüyüp şansını Eşik'ten yana kullanabilirdi.

Belki de öteki tarafa geçmeyi başarabilirdi. Sonuçta bunu yapanlar olmuştu. Belki de sonu annesi gibi olurdu. Bunu da hak etmiyor değildi hani.

Ufak da olsa hayatta kalma şansı vardı, ölürse de her şeye baştan başlayabilirdi. Elinin altında yeterince numarası vardı ne de olsa. Önceden de yaşamını ve adını değiştirmişti, aynısını tekrar yapabilirdi. Yapmayı deneyebilirdi.

Ama tüm bunların işe yaramayacağını biliyordu. Ayrılmak, farklı türden bir ölümdü sadece. Üstelik kendisi gibi Eşik'e bağlı olmayan Cemiyet, peşini asla bırakmazdı. En azından şimdilik. Kitabı yok etmek de yeterli gelmezdi. Onu bulduklarında – kesinlikle bulurlardı – gitmesine asla izin vermezlerdi. Onu öyle kullanır, öyle kullanırlardı ki sonunda bir zamanlar olduğu kişiden geriye hiçbir iz kalmazdı.

Şansını sudan yana kullanacaktı.

Kendisini korkuluğun üzerine çekerken, kuvvetli bahar rüzgârında dengesini yitirmemek için halata sımsıkı tutundu. Şehir tarafında öteden yükselen at arabası gümbürtüleri, vahşi ve öfkeli haykırışlar işitti; bunlar, tereddüt etme anının geçtiği-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

ni işaret ediyordu.

Tek bir adım o kadar küçücük bir şey ki. Her gün farkına dahi varmadığı sayısız adım atıyordu ama bu adım...

Köprünün ağzındaki sesler giderek yükselip yaklaşıyordu; sihirbaz, vaktin geldiğinin farkındaydı. Onu yakaladıkları takdirde hiçbir sihir, numara ya da yalandan ona fayda gelmezdi. Bu yüzden onlar daha varmadan halattan elini çekti, o son adımını attı, kendini –ve kitabı– Cemiyet’in peşinden asla gelemeyeceği tek yere bıraktı.

Duyduğu son ses, kitabın sızlanarak karşı koyuşu oldu. Ya da belki o ses, bedenini boşluğa bırakırken kendi gırtlığından kopup çıkmıştı.

BÖLÜM I

Aralık 1926 – Yukarı Batı Yakası

Piyanonun canlı notalarını geride bırakarak balo salonundan çıktığı sırada Esta'nın partiden kimseye görünmeden kaçmasını sağlayan şey sihir değildi. Hangi yılda oldukları fark etmiyordu; hiç kimsenin hizmetçilere gerçekten baktığı yoktu, bu yüzden de gidişini kimse fark etmemişti. Biçimsiz siyah elbisesinin bir yanına gizlediği bıçağın göstergesi olan o çıkıntı da kimsenin dikkatini çekmemişti haliyle.

Zaten insanlar gözlerinin önünde olanı genelde kaçırlar.

Ağır kapıların ardından bile kuartetin kesik tempolu caz melodilerini cılız da olsa duyabiliyordu hâlâ. Fazlasıyla şen şakrak şarkının yankıları, boyundan üç kat yükseğe erişen oymalı ahşapların ve cilalı taşların bulunduğu giriş salonu boyunca onu takip etti. Gerçi bu ihtişam onu heyecanlandırmamıştı. Neredeyse hiç etkilenmemişti ve kesinlikle ürkmemişti de. Aksine, özgüvenle yoluna devam etmişti. Bu da özgüvenin kendine has sihri herhalde, diye düşünmüştü. İnsanlar özgüvene güvenirdi; güvenmemeleri gerektiğinde bile. Hatta belki özellikle güvenmemeleri gerektiğinde.

Kocaman kristal avize, devasa salonun her yanına ışık hüzmeleri saçıyor olsa da odanın köşeleri ve yüksek, bezemeli tavanı karanlıkta kalıyordu. Duvarlar boyunca sıralanmış, iki kat yüksekliğindeki palmiyelerin altı ise daha fazla gölgeye gebeydi. Salon boş gibi görünse de malikânede saklanacak yer de birilerinin izleme ihtimali de fazlaydı. Esta yoluna devam etti.

Gösterişli ana merdivene vardığında, kocaman bir borulu orgun durduğu merdiven sahanlığına göz attı. Üst katta, evin özel bölümlerinde –balo salonundaki gürültülü, içkili partiden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

herkesin dikkati dağıldığı için kolayca aşırılabilecek- sanat eseri, mücevher, paha biçilemez vazolar ve sayısız antikayla dolu odalar vardı. Ancak ne kadar baştan çıkarıcı olsalar da Esta'nın orada bulunma nedeni bu değerli şeyler değildi.

Üstelik bunlar kesinlikle baştan çıkarıcı şeylerdi.

Bir an duraksadı. Derken saatin çanı çaldı ve hiç istemediği kadar geciktiği böylece tasdiklenmiş oldu. Omzunun üzerinden dikkatli bir bakış daha atarak, göze çarpmadan merdiveni geçti, malikânenin derinlerine uzanan bir koridora girdi.

Koridor sessizdi. Sakindi. Partinin sesi artık duyulmaz olmuştu. Büründüğü hizmetçi kız rolünün kasıntı dik duruşunu nihayet bıraktı, sırt kaslarını gevşetip rahat bir soluk vererek omuzlarını biraz olsun saldı. Başını bir yana yatırıp boyununu esnetmeye koyuldu ama daha o tatlı gevşemeyi hissedemeden, biri onu kolundan yakalayıp gölgelerin arasına çekiverdi.

İçgüdüsel bir hareketle saldırganın bileğini sımsıkı tutup tüm gücüyle öne ve aşağıya doğru çekerek döndü; ta ki dirseği çıkma raddesine gelen saldırgandan boğuk bir cıyıklama yükselinceye dek.

“Kahretsin Esta, benim” diye tısladı tanıdık bir ses. Esta onun koluna bastırmaya devam ettiğinden olacak, adamın sesi her zamankinden bir ya da iki oktav daha yüksek çıkmıştı.

Bir küfür savurup Logan'ın kolunu bırakan Esta, silkinerek ondan kurtuldu. “Bana öyle yapışmaman gerektiğini biliyordun.” Kalbi hâlâ gümbür gümbür atıyordu, bu yüzden Logan'ın kolunu ovması ona herhangi bir pişmanlık hissettirmemişti. “Hem, derdin ne senin?”

Logan, fazlasıyla yakışıklı suratını kızına yaklaştırarak, “Geciktin” diye karşılık verdi.

Altın sarısı saçları ve daha iyisini görmemiş kızların uğruna şiirler yazacağı türden mavi gözleriyle Logan Sullivan, görünümünü lehine kullanmakta ustaydı. Kadınlar onu, erkekler onun gibi olmayı arzuluyordu. Ama o, Esta'yı baştan çıkarmaya çalışmıyordu. Artık değil.

“Eh, geldim işte.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“On dakika önce burada olmalıydın. Nerede kaldın?” diye sordu Logan.

Esta ona cevap vermek zorunda değildi. Ama sır tutması Logan’ı daha fazla sinirlendirebilirdi ve ellerini yerinde tutmayı beceremeyen balo salonundaki o ihtiyardan yürüttüğü pırlanta kravat iğnesini havaya kaldırırken, yüzündeki kendinden memnun sırıtışı silememiştir Esta.

“Cidden?” diyerek Esta’ya ters ters baktı Logan. “İş bunun için mi riske soktun?”

“Ya bunu alacaktım ya da adama yumruğu indirecektim.” Can alıcı noktayı vurgulamak için oğlana hızlı bir bakış attı. “Fortçularla işim olmaz Logan.” Adam paltosuna dökülen şampanyayı temizletme bahanesiyle genç bir hizmetçiyi alıkoymaya kalktığı anda, ona çarpıp ipek kravatından iğneyi alıvermek gerçekten aklında yoktu aslında. Yürüyüp gidebilirdi ama gitmemiştir. Gidememiştir.

Logan ona dik dik bakmaya devam etse de Esta seçimlerinden pişmanlık duymayı reddediyordu. Pişmanlık, geçmişlerini yanlarında her yere taşıyan insanlara göre idi, Esta ise hiçbir zaman böylesi bir yükü kaldıracak türden biri olmamıştı. Hem, kim bir pırlantadan pişman olabilirdi ki? Koridorun loş ışığında dahi taş çok güzel görünüyordu; bütünüyle ateş ve buzun bir harmanı gibi. Aynı zamanda Esta’ya emniyet hissi de vermişti; sırf değeri yüzünden değil, ne olursa olsun hayatta kalabileceğinin bir hatırlatıcısı olduğundan. Bunu bilmenin getirdiği güçlü adrenalin akını kanını kaynatıyor, Logan’ın rahatsız ediciliği bile gücünü azaltamıyordu.

“İş neyi gerektiriyorsa onu yapacaksın.” Logan, gözlerini kırmış, ona bakıyordu.

“Evet, yapacağım” dedi Esta, kısık ve hiç de sinmemiş bir sesle. “Hep yaptım. Hep de yapacağım. Profesör bunu biliyor, bu yüzden senin de şimdiye kadar bunu anlayacağını sanmıştım.” Logan’a uzun bir bakış attı, hemen ardından, sırf Logan’ı sinir etmek için, pırlantaya memnun bir ifadeyle bir kez daha baktı. Sandığından çok daha değerli, dört karat kadar görünüyordu.

“Bu gece hiçbir gereksiz riski kaldıramayız” dedi Logan, ciddiyetini koruyarak. Belli ki hâlâ aralarında bir tür otoritesi olduğuna inanıyordu.

Esta mücevheri cebine atarken, Logan’ın suçlamasını hiç umursamadı. “Pek riskli sayılmazdı” dedi tüm samimiyetiyle. “İhtiyar keçi iğnenin yokluğunu fark etmeden gitmiş olacağız zaten. Onu aldığımı görmesine imkân olmadığını da biliyorsun.” Avları onu asla görmezdi. Logan’a cüretkâr bir bakış attı.

Logan itiraz edecek gibi ağzını açmıştı ki Esta lafı ağzına tı kıverdi.

“Onu buldun mu, bulamadın mı?” diye sordu.

Cevabın ne olacağını zaten biliyordu; elbette bulmuştu. Logan her şeyi bulabilirdi. Varoluş nedeni buydu; en azından profesörün takımında olmasının tüm nedeni buydu. Ancak Logan’ın dikkatini pırlanta konusundan başka yöne çekmesi gerektiğinden, Esta onun övünmesine fırsat vermişti. Logan’ın sinir nöbetlerinden birini daha çekecek vakitleri yoktu ve her ne kadar kabul etmekten nefret etse de planladıklarından daha geç geldiği doğrudu.

Logan’ın dudakları, pırlanta konusunda söylenmeye devam etme arzusuna direnircesine gerilmişti. Ama egosu –genelde olduğu gibi– üstün geldi ve başını sallayarak kızı onayladı. “Bilardo salonunda, tam da umduğumuz gibi.”

“Önden buyurun” dedi kız, yeterince şirin bir ifadeyle söylediğini umarak. Malikânenin giriş kat planını Logan kadar Esta da biliyordu ama deneyimlerine dayanarak, Logan’ın kendini faydalı, hatta birazcık da yetkili hissetmesine müsaade etmenin en iyisi olacağını bilincindeydi. Hiç olmazsa bu sayede huzuru kaçmıyordu.

Logan bir anlığına tereddüt etse de nihayet keskin bir tavırla başını sallayıp kabul etti. Esta, loş koridor boyunca onu sessizce, biraz da kibirli tavırlarla takip etti.

Çevrelerindeki her duvar, iflas etmiş türlü Avrupa mülklerinden alınan, asık suratlı asilzade tablolarıyla doluydu. Malikânenin sahibi Charles Schwab, Esta’dan daha soylu değildi gerçi. Alman göçmenlerden oluşan bir aileden geliyordu, kasaba-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

daki herkes bunu biliyordu. Malikâne de pek işine yaramamıştı; Central Park'ın yanlış tarafına inşa edilen ev, aşırı gösterişli varak ve kristallerden oluşan koca bir sokak boyundaydı. Evin içindekiler servet değerinde olabilirdi ama New York'ta, bir servet bile en seçkin çevrelere giden yolu açmaya yetmiyordu.

Bunların uzun sürmeyecek olması ne acıydı. Yalnızca birkaç yıl sonra, süper indirim günü gelecek ve o duvarlara sıralanan tüm sanat eserleri, her mobilya parçasıyla birlikte, Schwab'ın borçlarını karşılamak için satılacaktı. Ve malikâne bir başına on yıl kadar boş kalacaktı; ta ki dikilecek bir başka ruhtan yoksun apartmana yer açmak için yıkılana dek.

Ama tüm bunlara daha birkaç yıl vardı, Esta'nın da duyumsuz kodamanların geleceği için endişelenmeye hiç vakti yoktu. Hele de yapacak bir işi ve bunun için planladığından daha az vakti varken.

İkili, ağır ahşap bir kapıyla son bulan bir başka koridora saptı. Logan kapıyı iterek açmadan önce dikkatle kulak kesildi. Bir an için Esta, onun odaya kendisiyle birlikte gireceğinden endişe etti.

Logan bunu yapmak yerine ona kafasını ciddi bir şekilde sallayarak, "Ben etrafı gözlerim" dedi.

Kendisi iş başındayken Logan'ın ensesinde boza pişirmesine minnettar kalan Esta, ahşap cilası ve puro kokularının içine dalıverdi. Son derece maskülen bir yer olan bilardo salonu, evin geri kalanını bezeyen aşırı süslü yaldız ve kristallerle doldurulmamıştı. Bunların yerine kapitone deri koltuklar küçük bir oturma grubu oluşturacak şekilde düzenlenmiş, devasa bir bilardo masası mekâna adeta bir sunak misali kurulmuştu.

Şöminedeki ateş yüzünden oda havasız kalmıştı. Yakamın düğmesini mi açsam, yoksa kollarımı mı kıvırsam diye düşünen Esta riskleri kafasında tartıp, elbisesinin yüksek yakasını çekiştirdi. Çalışırken rahat olması gerekiyordu ve orada başka kimse yoktu... Logan'dan başka...

"Acele et" diye bastırdı Logan. "Schwab açık artırmayı yakında başlatır. O vakte kadar gitmemiz gerek."

Esta, sırtı Logan'a dönük halde, onu öldürmemek için ken-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

dini derin bir soluk almaya zorlarken, mekânı süzdü. “Kasanın nerede olduğunu buldun mu?”

Logan, kapıyı çekip onu boğucu odaya kapatmadan önce, “Kitaplıkta” diye yanıt verdi. Esta’nın çevresini saran sessizliği bozan tek şey, sarkaçlı koca saatin sabit tik taklarıydı: tik... tak... tik... Geçen her saniyeyle yakalanma ihtimaline daha da yaklaşıtlarının hatırlatıcısı tik taklar. Ve yakalandıkları takdirde...

Bu endişeyi hemen zihninden uzaklaştırdı ve yapmayı hedeflediği şeye odaklandı. Büyük şöminenin karşısındaki duvara birbiriyle uyumlu, deri ciltlerle dolu raflar sıralanmıştı. Esta kitapların el değmemiş sırtlarında parmaklarını hafifçe dolaştırırken onlara hayran kalmıştı.

“Neredesin?” diye fısıldadı.

Esta rafların alt kısmına dokunmaya devam ederken, gizemlerini koruyan kitapların isimleri, loş ışıktaki hafifçe ışıldadı. Çok geçmeden aradığı şeyi buldu: hizmetkârlardan hiçbirinin kazara basamayacağı, bir hırsız dışında kimsenin dönüp de bakamayacağı bir yerde, ahşaba gömülü halde duran küçük bir düğme. Düğmeye bastığında, rafların içindeki bir mekanizma sağlam bir klik sesiyle serbest kaldı ve duvarın bir bölümü, Esta’nın menteşeli rafları öne çekmesine yetecek kadar açıldı.

Tam da beklediği gibi, karşısında Herring-Hall-Marvin kombinasyonu bir zemin kasası vardı. Yaklaşık on santimetre kalınlığında dökme çeliği ve insanın içine rahatça oturabileceği kadar büyük boyutuyla, 1923’te sahip olabileceğiniz en sofistike kasa dairesiydi. Bu kasanın en yeni modelini daha önce hiç görmemişti. Özel olarak bu modelin yüzeyinde parlak avcı yeşili lake ve süslü bir yazıyla Schwab işlemesi vardı. Son derece zengin bir adamın en değer verdiği şeyleri için güzel bir kasaydı. Neyse ki Esta daha sekiz yaşındayken çok daha zorlu kilitle-ri açmayı başarmıştı.

Parmakları beklentiyle büküldü. Gece boyu kendini bedeninin dışında gibi hissetmişti; giydiği kaskatı elbise, kendisiyle konuşulurken gözlerini yere dikmek zorunda olması... Kendisine uymayan bir rolü oynar gibiydi. Fakat kasanın önünde dikilirken, teninin altında kendini nihayet rahatlamış hissediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Kulağını kapıya dayayarak kadranı çevirmeye başladı. Bir klik... iki... kasanın nabzını dinlerken duyulan, iç silindirlerdeki metallerin birbirine sürtme sesleri...

Saniyeler ölümcül bir kesinlikte tikliyor ama Esta, ne kadar çok çalışırsa kendini o denli rahatlamış hissediyordu. Bir kilit, bir insanı anlayabileceğinden daha iyi anlıyordu. Kilitler sırf öylesine bir hevesle ya da havadan sebeplerden değişmezdi ve sırlarını ondan gizleyebilmiş tek bir kasa dahi çıkmamıştı henüz. Birkaç dakika içinde dört rakamdan üçünü buldu. Kadranı bir kez daha çevirdi, dördüncüyü bulmak üzereydi ki...

"Esta?" diye fısıldadı Logan, kızın tüm konsantrasyonunu dağıtmıştı. "Daha bitirmedin mi?"

Son rakamda başarısız olunca omzunun üzerinden Logan'a ters bir bakış fırlattı. "Beni rahat bıraksaydın bitirmiş olabilirdim."

Logan telaşla "Acele et" diye karşılık verdi ve kapıyı ardından kapatarak tekrar koridora daldı.

Kasayı tekrar dinlemek için eğilen Esta, Logan'ın buyurgan sesini taklit ederek, "Acele et" diye homurdandı. Sanki kasa kırma sanatı aceleye getirilebilirdi de! Sanki Logan bu işi kendi başına yapmayı pek bilirdi de!

Son silindir de bir klik sesiyle yerine oturması Esta'nın içini rahatlattı. Şimdi sırada kombinasyonları denemek vardı. Yalnızca bir dakika sonra kasanın içindekiler önünde açılacaktı. Bir dakika sonra o ve Logan gitmiş olacaktı. Ve Schwab'ın bunlardan asla haberi olmayacaktı.

"Esta?"

Esta küfretti. "Yine ne var?" Bu kez gözünü ikinci -yanlış- kombinasyondan ayırmamış, Logan'a dönüp bakmamıştı.

"Biri geliyor" diyerek arkasına bakındı Logan. "Dikkatlerini dağıtacağım."

İşte o zaman Esta dönüp ona baktı ve Logan'ın yüz hatlarını geren endişeyi gördü. "Logan..." Ama adam çoktan gitmişti bile.

Ona yardım etmeyi aklından geçirse de bu fikri zihninden uzaklaştırdı, bunun yerine kasaya döndü tekrar. Logan kendi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://irantey.org>

başının çaresine bakabilirdi. Logan her ikisiyle de ilgilenebilirdi, çünkü onlar böyle yapardı. Böyle çalışırlardı. Esta kendi işini kendi halletmeli, Logan'ın işini de ona bırakmalıydı.

İki hatalı kombinasyonun ardından odanın sıcaklığı, boğazını yakan tütün ve odun dumanı kokusuyla tenine yayılıyordu.

Koluyla alnını sildi, onu boğulur gibi hissettiren elbisesini umursamamaya çalıştı.

Kumaş katmanları altında sırtından aşağı yavaşça ilerleyen ter damlasını silerek, tekrar denedi. Sekiz. Yirmi bir. On üç. Yirmi beş. Kulpu kuvvetle çekti ve kasanın ağır kapısı neyse ki açıldı.

Odanın dışından, erkek seslerinin kısık gürültüsünü duydu ama kasanın içindekileri incelemekle öyle meşguldü ki buna dikkatini fazla veremedi. Kâğıtların tıklandığı dosyalar, hisse senedi ve tahvillerle dolu kanvas zarflar, düzgünce bağlanmış büyük boy banknot yığınları çeşitli raf ve bölmelere doldurulmuştu. Banknotlara bir göz attı; tuhaf görünümlü paranın bir dolarını dahi alamayacak olmanın hüsrânını yaşıyordu. Planlarının işleyebilmesi için, oraya birilerinin girdiğini Schwab'ın öğrenmemesi gerekiyordu.

Alt raflardan birinde aradığı şeyi buldu.

Uzun siyah kutuya uzanırken, "Selam güzelim" diye mırıldandı kısık sesle. Tam eline alacaktı ki koridordan sesler yükseliverdi.

Logan'ın ağır kapıyı dahi aşan sesi, "Bu nasıl bir rezalet! Sizi tek telgrafla mahvedebilirim" diye kükremişti. "Burada ne denli berbat bir muamele gördüğümü amcama anlattığımda -hayır, büyükbabama- anlattığımda" diye devam etti; "Mississippi'nin bu yakasında başka anlaşma imzalayamayacaksınız. Muhtemelen diğer yakasında da. Sonrasında hiçbir seviyeden kimse sizinle bir daha konuşmayacak, benim..."

Gelen Schwab olmalı, diye düşündü Esta; bir yandan, saçından çıkardığı bir tokayla kilitli kutuyu kurcalamaya koyulmuştu. Schwab yıllar yılı şehre damgasını vurmaya çalışmıştı. Ev de bu çabanın bir parçasıydı ama kutunun içindekiler de bir baş-

Ucretsiz PDF Kitap Arsiivi - <https://rantey.org>

ka parçasıydı; hatta çok daha önemli bir parçası. Ve Esta'ya gereken de o kutunun içindekilerdi.

“Makul davran Jack.” Başka birinin sesi... muhtemelen Schwab'inkiydi. “Bunun basit bir yanlış anlaşılma olduğuna eminim...”

Adamın sözlerinin zihninde yerli yerine oturmasıyla Esta'nın tüm bedenine bir panik dalgası yayıldı. Jack mi? Demek ki dışarıdaki tek kişi Schwab değildi.

Logan ne kadar iyi olursa olsun, sayıca zayıf olmak hiçbir zaman en iyisi değildi. En az temasla hızlıca girip çıkmak. İşte bu, onları hayatta tutan kuraldı.

Firketeyi kilitte birkaç saniye evirip çevirdikten sonra kilit mandalının kaydığını ve kutunun pat diye açılıverdiğini hissetti.

Logan, Esta'nın duyabileceği kadar yüksek sesle, “O pis ellerini çek üzerimden!” diye bağırdı. İşlerin Logan'ın kontrolü dışında hızla kızıştığı anlaşılıyordu.

Kutuyu bir rafa koydu, eteğini kaldırıp orada gizlediği bıçağı çıkardı. Koridordaki didişmeye rağmen Esta, bir anlığına, kutunun siyah kadifesinde uzanan mücevher kakmalı hançer ile eteğinin altından çıkardığı bıçağı karşılaştırmadan edemedi. Mari'nin el işçiliğine hayran kalmamak mümkün değildi; arkadaşları yine başarmıştı. Gerçi buna şaşırmamıştı.

Mariana Cestero her şeyin, herhangi bir çağa ait herhangi bir materyalin taklidini yapabiliyordu. Buna Logan'ın o geceki partiye katılmasını sağlayan işlemeli davetiye ve Esta'nın eteğinin pilisinde taşıdığı on beş santimlik hançer de dahildi. Mari'nin tam anlamıyla taklidini üretemeyeceği tek şey hançerin kabzasındaki taş olan Firavunun Kalbi'ydi; çünkü bu, görüldüğünün çok ötesinde bir taşıtı.

İnanışa göre, Krallar Vadisi'ndeki bir mezardan çıkarılan işlenmemiş bir lalden üretilmişti ve tüm elementler içinde idaresi en zor olan ateşin gücüne sahipti. Ateş, su, toprak, hava ve ruh; Ortus Aurea¹ Cemiyeti'nin kendi gücünü kurmak için an-

¹ Latince, Altın Şafak. (ç.n.)

lamayı ve kullanmayı kafaya taktığı beş elementti.

Elbette hata etmişlerdi. Element sihri, anlamadıkları şeyleri açıklamaya çalışan sihir yoksunları –Sundrenler– tarafından yaratılmış bir masaldan ibaretti sadece. Fakat sihri yanlış anlaması Cemiyet’i daha az tehlikeli yapmıyordu. Taşın ateşi kontrol edememesi, Firavunun Kalbi’nde özel bir şeyler olmadığı anlamına gelmiyordu. Aksi takdirde Profesör Lachlan onu istemezdi zaten.

Lal taşı öyle pürüzsüz cilalanmıştı ki şömineden yayılan loş ışıktaki dahi ısıldıyordu. Esta, taşın çekim gücünü kolayca sezmiş, ona karşı sürüklendiğini hissetmişti; bu, pırlantadan bir kravat iğnesinin cazibesi gibi değil, çok daha derin, daha doğal seviyede bir çekimdi.

Sonuçta, element sihri masaldan ibaret olabilirdi ama sihrin kendisi gayet gerçektir.

Ortus Aurea Cemiyeti gibi organizasyonlar yüzyıllardır sihri sahiplenmeye çalışmışlardı. Schwab hançeri satın almış, o akşamki açık artırmayı da Cemiyet’e kabul edilme umuduyla düzenlemişti. Ama Cemiyet’in sahip olduğu tek sihir suni ve bozuk seremoni sihri –simya ve büyü gibi sözde bilimsel uygulamalar– olduğundan, Esta’nın hissedebildiğini onlar hissedemeyeceklerdi. Mari’nin taşının sahte olduğunu, çok sonraları sözde bilimsel deneylerini yaparak taşın gücünü kontrol altına almaya çalışıncaya dek anlayamayacaklardı. O zaman bile Schwab’ın onları aldattığını zannedeceklerdi... ya da hepsinden önce Schwab aradaki farkı ayırt edemeyecekti. Kendisine hançeri satan antikacının onu dolandırdığına inanacaktı. Kimse asıl Firavunun Kalbi’nin burunlarının dibinden alındığı gerçeğini anlayamayacaktı.

Esta, sahte hançeri kadife kaplı kutuya yerleştirip gerçeğini de eteğindeki gizli göze koyarak hançerleri değiştirdi. Gerçek hançer, gece boyu taşıdığı sahtesinden daha ağırdı. Mari, Firavunun Kalbi’nin beklenmedik ağırlığını ve yoğunluğunu tahmin edememişti anlaşılan. Bir an için Esta, Schwab’ın aradaki farkı anlayacağından endişe etti. Sonra, evi –banka hesabındaki rakamı gözler önüne sermek için yaptığı abartılı girişimi– ak-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

lına getirdi ve bu korkuları zihninden silip attı. Schwab pek de detayların önemli olduğunu anlayacak türden biri değildi.

Odanın dışında, yabancı bir sesin bağırışıyla bir şey kırıldı. Daha da hızlanan Esta kutuyu kilitledi, rafta tam olarak daha önce bulunduğu noktaya dikkatlice yerleştirdi ve kasayı kapattı. Tam kitaplığı kilitliyordu ki Logan'ın haykırışını –belli belirsiz bir acı iniltisi– duydu.

Ve derken, geceyi bir silah sesi böldü.

Hızla kapıya doğru koşarken, Hayır! diye düşündü; silahın patlaması hâlâ kulaklarında çınılıyordu. Logan'a ulaşmalıydı. Logan tam bir baş belası olsa da onların baş belasıydı. Ayrıca ikisini birden oradan çıkarmak da Esta'nın göreviydi.

Koridorun öteki ucunda Logan yerde yatıyor, ayağa kalkmaya çalışıyordu. Bu sırada Schwab smokini bedeninin tom-bul orta kısmında şişkinleşen ve kafası kelleşmekte olan sarışın bir adamın elinden silahı almak için boğuşmaya girişmişti. Sarışın, Schwab'la mücadele ederken bir yandan da silahı tekrar Logan'a doğrultuyordu.

Esta, tüm olan biteni bir çırpıda kavradı ve tam önünde cereyan eden karmaşayı görmezden gelmeye kendini zorlayarak, soluk alıp verişlerini normale döndürecek derin bir nefes aldı. Olan biten yerine kalbinin düzenli ritmine odaklandı.

Küt. Kü-küt.

Bir kilidin yerli yerine oturan silindirleri gibi düzenliydi.

Küt. Kü-küt.

Bir sonraki kalp atışında zaman Esta için yoğunlaştı; çevresindeki dünya neredeyse donmuş gibiydi: Schwab'ın titreyen çenesi hareketsizleşti. Sarışın adamın şakağından damlayan öfke dolu ter, yere tahammülü zor bir ağır çekimde düşercesine havada asılı kalmıştı sanki.

Sanki biri tüm dünyayı tıpkı bir filmi kare kare izlercesine ilerletiyor gibiydi. Ve o kişi Esta'nın ta kendisiydi.

Olan bitenin arasında boşlukları bul, diye öğretmişti Profesör Lachlan.

Çünkü sihir, elementlerde değildi. Sihir, boşluklarda yaşardı; her şeyin arasındaki boşlukta, onları birleştirerek bulunur-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

du. Orada onu nasıl bulacağını bilenleri, o bağlantı noktalarını kavrayacak doğuştan beceriye sahip olanları, yani Mageus'u² beklerdi.

Esta gibileri.

O gece daha önce sihre ihtiyaç duymamıştı; ne partiden kaçmak ne de kilidi açmak için. Ama şimdi sihre ihtiyacı vardı, bu yüzden de kendini onun olasılıklarına açmıştı. Saniyelerin ve kalp atışlarının arasındaki boşlukları bulmak Esta için nefes alıp vermek kadar doğaldı neredeyse. Çaldığı zamanla, donmuş gibi duran sahnenin ortasına dalıp hızla Logan'a doğru koştu.

Fakat zamanı tamamen durduramazdı. Sarışın adamın parmağının tetiği tekrar çekişini durdurmak için o anı geri alamazdı.

Silah sesi konsantrasyonunu bozduğunda henüz Logan'a ulaşamamıştı. Zamanı tutma gücünü yitirdi ve dünya tekrar hareketleniverdi. Bilardo salonunun kapısından o sırada koridorun ortasında apaçık görülecek şekilde durduğu noktaya gidişi Esta'ya bir ömür gibi gelmişti ama iki adam için onun ortaya çıkışı apansız olmuştu. Cemiyet üyeleri bunun sihir sonucu gerçekleştiğini görür görmez anlayabilirdi.

Adamlar bir an için donakaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Arından, sarışın adam aklını başına toplamaya başlar gibi oldu. Schwab'ın elinden hışımla kurtulup kara silahı kaldırdı ve nişan aldı.

² Latince "sihirbaz" anlamına gelen "magos" kelimesiyle aynı kökten türeyen "mageus" kelimesi "yapan, yoğuran, oluşturan, yaratan" anlamlarına gelir. (ç.n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

EŞİK'TE

Ağustos 1899 – Doğu 36. Sokak, Madison Bulvarı

Dolph Saunders gece için doğmuştu. Şehrin karanlığa gömüldüğü, sokakların gündüz karmaşasından boşaldığı sessiz saatler onun en sevdiği zamanlardı. Suçlu ya da cani olsalar da ışıklar yandıktan sonra çıkanlar onun insanlarıydı; yavan yaşamlarını toplumun kıyısında kurarak gölgelerde yaşayan yersiz yurtsuz ve reddedilmişlerdi. Bunlar, kayda değer tek kuralın yakalanmamak olduğunu anlayanlardı.

Gerçi o gece gölgeler ona huzur vermiyordu. J.P. Morgan'ın malikânesinin karşısındaki sokakta gözlerden gizlenmiş, daha fazlasını yapamadığı için kendine lanet okuyordu. Ekibi geç kalmıştı ve havada bir huzursuzluk vardı; gecenin bir şeylere gebe olduğunu hissettiriyordu fazlasıyla. Dolph bundan hiç hoşlanmamıştı. Hele de şimdiden birçok kişi ortadan kaybolmuşken, özellikle de Leena'nın hayatı tehlikedeyken.

Şehrin ona ait bölümünde insanların kaybolması alışılmadık değildi. Yanlış bir sokağa saptığınızda yanlış bir çeteye de çatabilirdiniz. Yanlış bir patrona çattığınızdaysa sizden bir daha asla haber alınamayabilirdi. Fakat kadim sihir sahipleri, özellikle de Dolph'un korumasında olanların çoğu beladan yakayı nasıl sıyracaklarını bilirlerdi. Onun adamlarından bir avuç dolusunun bir ay kadar bir sürede ortadan kaybolmasıysa... bir tesadüf olamazdı.

Bu işin sorumlusunun Cemiyet olduğuna Dolph'un şüphesi yoktu ama onlar da son zamanlarda pek sessiz kalmışlardı. Bowery'de haftalardır bir saldırı olmamıştı ki bu bile başlı başına alışılmadık bir durumdu. Fakat Cemiyet'in yıl sonunda düzenleyeceği Oturum'un vakti yaklaşmış olsa da Dolph'un

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

adamları Cemiyet'in planlarına dair en ufak bir ipucu duymamışlardı. Dolph sessizliğe güvenmezdi, ona sadık olanları yanıtsız bırakacak bir adam da değildi. Bu nedenle, Dolph'un hemen her işte ortağı olan Leena, Morgan'ın evine hizmetçi kılığında sızmıştı. Morgan, Cemiyet'in en yüksek rütbelilerinden biriydi ve Dolph'la Leena, ev çalışanlarından birinin ağzından bir şeyler kaçırmasını umuyorlardı.

Son birkaç hafta boyunca Leena gümüşleri parlatmış, ovmuş, yıkamış... ama kayıp Mageus'a dair hiçbir şey bulamamıştı. Derken, iki gece önce eve dönmemişti.

Dolph bizzat gitmeliydi. Bunlar onun insanlarıydı, onun sorumluluğu altındalardı. Eğer Leena'ya bir şey olduysa...

Bu düşüncüyü aklından çıkarmaya zorladı kendini. Ona bir şey olmaz. Leena akıllıydı, güçlüydü ve tanıdığı herkesten çok daha güçlü bir azmi vardı. Her durumun altından kalkmayı bilirdi. Ama sihri ancak öteki Mageus'un yakınlarında işe yarıyordu. Cemiyet karşısında beş para etmezdi.

Dolph'un karanlık düşüncelerine yanıt verircesine, kiralık bir at arabası evin yanına çekti. O gece bir teslimat beklemiyorlardı, bu yüzden arabanın gelişi Dolph'un kaygılarını artırdı. At arabasının görüş alanını kapatması üzerine, sorun olup olmadığını görme şansı da kalmamıştı.

Dolph henüz başka bir pozisyon alamadan, öfkeli erkek sesleri gecenin karanlığına yayılıverdi. Hemen sonra, arabanın kapısı hızla kapandı ve şoför, atları dörtlüyle koşturmak için kırbacını salladı.

Dolph arabanın gözden yitip gidişini izledi. Hızlı adımların sesi ona doğru yaklaşırken belanın da yaklaştığına dair içinde beliren hisle duyuları ürperiyordu. Bastonunu kaptı ve gelen her neyse ona karşı hazırlandı.

"Dolph?"

Bu, Nibsy Lorcan'dı. Erkek çocukların evsizler yurdundan atılmış bir oğlandı. Bir yıldan birazcık daha uzun bir süre önce Dolph'un meyhanesine gelmişti. Nibsy narinliği ve mütevazılığıyla kolayca hor görülebilecek olsa da Dolph bir kişinin yetisindeki gücü ve niteliği on adım öteden hissedebilirdi. Ekibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

için Nibsy'nin kıymetli biri olacağını düşünmüştü ve haklıydı da. Tatlı dilli tutumu ve keskin zekâsıyla oğlan, Dolph'un ekibindeki en huysuz kişilerin bile saygısını kazanmayı başarmış, kararların ne denli farklı sonuçlar verebileceğini öngörme yetisiyle de Dolph'un sağ kolları arasındaki yerini çabucak hak etmişti.

Nibsy Dolph'un görüş alanına girince, gözlüğünün kalın mercekleri ay ışığında pırıldadı. "Dolph? Neredesin?"

Dolph gölgelerin arasından ortaya çıktı. Gecenin sıcağına rağmen teni buz gibiydi. "Onu buldun mu?"

Nibs başını evet anlamında salladı, konuşabilmek için hâlâ nefesini kontrol etmeye çalışıyordu.

"Nerede o halde?" diye sordu Dolph; herhangi bir işaret görme umuduyla evi bir kez daha süzerken boğazı sıkıştı. "Ne oldu?"

Nefes alabilmek için hâlâ hırıltıyla soluyan Nibsy, "Cemiyet bizi bekliyordu" dedi. "Önce Spot'u hakladılar; hem de anında. Gırtlığına bıçağı sorgusuz sualsiz geçiriverdiler. Sonra da Appo'yu."

"Ya Jianyu?"

"Bilmiyorum" dedi Nibsy soluk soluğa. "Nereye gittiğini görmedim. Ama Leena'yı buldum. Morgan onu kilerde tutuyordu. Fakat... ona ulaşamadım. Bir tür engel oluşturmuşlar. Havada sisi andıran bir bulut vardı. Yaklaştığımda ölüyorum sandım." Nibsy titreyerek silkindi ve yutkunarak bir soluk daha aldı. "Epey zayıf düşmüştü. Onu oradan sürükleyerek çıkaramadım. Ama elime bunu tutuşturdu" dedi musline sarılı ufak bir nesneyi uzatarak. "Onu orada bırakmamı söyledi. Başkaları da gelmek üzereydi. Bu yüzden... ben de onu bıraktım. Üzgünüm. Yapmamalıydım..." Sesi çatallanmıştı.

Dolph, nesneyi Nibs'ten aldı. Pirinçten bir düğmenin etrafına bir parça kumaş sarılmıştı; Dolph bu düğmeyi Leena'nın giydiği hizmetçi üniformasından hatırlıyordu. Parmaklarının arasındaki kumaş parçasının ağırlığı bir soluktan fazla değildi. Bir tarafı yırtık duruyordu. Leena'nın iç eteğinden koparılmış olmalıydı. Leena kumaşın yüzeyine Latince iki kelime ka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteay.org>

ralamak için kana benzer bir şey kullanmıştı. Kendi kanı, diye düşündü Dolph, gerçeği fark ederek. Mesaj, kan akıtılacak kadar önemli olmalıydı. Şimdiden kuruyup koyu paslı bir kahverengiye dönüşmeye başlayan çarpık çurpuk harflerin görüntüsü karşısında buz gibi bir dehşet iliklerine kadar işlemişti.

“Onu geri getireceğiz.” Dolph başka herhangi bir sonucu aklına getirmeyi reddediyordu. Kumaş parçasının yumuşaklığının yanı sıra Leena’nın enerjisinin tanıdık yankısını da hissederek, başparmağıyla kumaşın üzerini ovdu. Daha fazlasını hissetmek, neler olduğunu anlamak için kendi sihrini kumaşa, kızın kan izlerinin içine geçirdi. Bu kumaş parçasına dokunmuş herhangi birinin, şayet varsa, yetisini hissedebilir, hatta o yetiye ulaşip onu ödünç bile alabilirdi ama nesneleri okumak hiç bir zaman onun güçlü yanı olmamıştı.

Yine de Nibs haklıydı; Leena’nın bıraktığı küçük izden aldığı his zayıftı. Düğmeyi bir kenara bırakıp kumaş parçasını paltosunun iç cebine –kalbine en yakın olan cebe– tıktı.

“Hâlâ vakit var” dedi; arabalarının onları beklediği yere doğru ilerlemeye koyulmuştu bile.

Trafikten yoksun sokaklar sayesinde diğer at arabasına çabucak yetiştiler. Fakat onu şehrin güneyine doğru takip ederken, arabanın gittiği yer konusunda Dolph’un içine bir kurt düştü. Nihayet Park Row’a doğru döndüklerinde, Dolph artık emindi.

Kendi araçlarını Belediye Konağı’nı çevreleyen parkın kenarında durdurdu. Gece karanlığı çökmüş bahçelerin ötesindeki koca, hantal tren garı, Brooklyn’e uzanan köprüünün manzarasını kapatıyor, çelik ve camdan yapısıyla adeta gecenin ortasında bir uyarı lambası gibi yükseliyordu. Onun ötesindeyse, böylesine muazzam bir akarsu genişliğini aşan türden ilk köprü uzanıyordu. Eşik ise köprüyü tam ortadan ikiye ayırıyordu; bu görünmez sınır, Mageusların sihir güçleri zarar görmeden şehirden ayrılmasına mani oluyordu. Cemiyet’in –ve nüfusun büyük kısmının– vahşi ve tehlikeli olduğuna inandığı güçleriyle dışarıdaki başka diyarları ve ülkenin geri kalanını yozlaştırmalarına engel oluyordu.

Leena da tıpkı Dolph gibi, kadim sihrin içine doğmuştu. Cemiyet'in onu köprüye getirmesinin tek bir nedeni olabilirdi: Onun ne olduğunu biliyorlardı. Eşik'i onun yetisini yok etmek için kullanacaklardı. Onu yok etmek için.

Bunun olmasına izin veremezdi.

Dolph, Leena'yı taşıyan kiralık arabanın, tren garından dönerek köprüyü geçen araçlara ayrılmış girişe doğru gidişini izledi. "Yaya devam edeceğiz" dedi.

"Emin misin?" diye sordu Nibs.

"Onları alarma geçirmeyi göze alamayız." Arabayla takibe devam ettikleri takdirde saklanmanın hiç yolu olmayacaktı ama üstteki yaya yolunda onları şaşırtabilir, belki Leena'yı kurtarma şansı bulabilirlerdi. "Geçiş ücretini ödemek için beklemeleri gerekecek. Onlara yetişmek yeterince kolay olacak."

"Ama senin bacağıyla" dedi Nibs. "Ben daha..."

Dolph, Nibs'e ölümcül bir bakış attı. "Bacağı yapılıması gerekeni yapmama hiçbir zaman engel olmadı. Dediğim gibi, sen burada kalacaksın. Arabaları tekrar görünmeden dönmezsem git, diğerlerini uyar. Bu iş kötü giderse, Cemiyet onların peşine düşebilir." Bunun ne denli önemli olduğunu ifade etmeye çalışarak Nibs'e dikti gözlerini.

Nibsy'nin gözleri biraz daha açıldı. "Geri döneceksin" dedi. "Leena'yı geri getireceksin."

Bu güven dolu sözler Dolph'u memnun etmişti ama kalık da buna güvenecek değildi. Kasketini gözlerine doğru indirerek tren garına doğru yürümeye başladı. Her zamanki gibi, bacağındaki sertliği umursamaksızın, köprü girişine çıkan geniş basamakları tırmandı. En üste vardığında, kaldırım döşemelerine vuran ince sokak lambası ışığı hüzmelerinden kaçındı. Saklanmak için gölgeleri kullanarak, aksak yürüyüşüne rağmen süratle hareket etti. Bu aksak adımlarla öyle uzun zamandır yaşıyordu ki artık onun bir parçası olmuştu, ona hiç de engel olmuyordu.

Kiralık araba, köprünün ilk kulesinin önünde, sahil şeridinin hemen ötesinde durduruldu. Altta üç figür ortaya çıktı. Bir tanesi, dördüncüyü de çekip çıkarmak için geriye uzanmış-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteay.org>

tı. Dolph bu mesafeden bile onun Leena olduğunu anlayabiliyordu. Onun yetisini hissetmişti: tanıdık, sıcak, Dolph'a ait. Fakat kız, onu tutanların arasında gevşek bir halde asılı duruyordu. Dolph kızın sihrinin zayıflığını da hissetmişti, daha fazla yaklaştığındaysa kızı ne yaptıklarını gördü; kızın yara bere içindeki yüzünü ve kanlanmış dudaklarını da. Adamlar onu kuleye, Eşik'e doğru sürüklerken kızın bitap bir soluk vererek kaçındığını, adamlara karşı direndiğini gördü.

Kan beynine sıçramıştı.

Dolph da tıpkı şehirdeki diğer her Mageus gibi, kadim sihir sahibi biri o sınırı geçtiğinde neler olacağını biliyordu. Bir kez aştıkları takdirde Eşik onları tüketirdi. Şayet kişi şanslıysa ve yetisi zayıfsa –gerçek bir güçten ziyade bir yetenek sahibiyse– hayatta kalabilirdi ancak eksik parçasından sonsuza dek ayrı düşer, ömrünün geri kalanını bu kaybın ıstırapıyla harcardı.

Fakat Eşik çoğu kişinin içini boşaltıp onları harap ediyordu. Genellikle de öldürüyordu. Bu yüzden Dolph Eşik'in, o güne dek tanıdığı en güçlü Mageuslardan biri olan Leena'ya ne yapabileceğini biliyordu.

Gölgelerin içinde kalarak, Leena'yı adamlardan uzaklaştırma ihtimalini hesapladı. Bir tanesini, bacağının mevcut durumuna rağmen, kolayca indirebilirdi, bastonundaki zehirli bıçak da diğerinin işini görürdü. Ama ya üçüncüsü? Nibs'in yanına dönecek kadar vakit yoktu; zaten oğlanın da dövüşte pek faydalı olacağı söylenemezdi.

"Onu dik tutun, çocuklar" dedi üçlünün lideri. "Gözlerindeki korkuyu görmek istiyorum... pis alçak."

İki adam Leena'yı doğrulttu, bir tanesi Leena'nın yanağına sert bir tokat indirdi.

Dolph'un tepesi fena atmıştı; öfkesini zar zor dizginliyordu. Ancak kendini sakın kalmaya, acele edip de Leena'ya özgürlüğünü kazandırmak için elindeki tek şansı mahvetmemeye zorladı.

Yine de başka bir adamın ona dokunduğunu, ona zarar verdiğini görmek... Bastonunu saran parmaklarının eklemeleri sızlıyordu. Eşik'i yok etmek umurunda değildi. Hepsini birden ortadan kaldırıacaktı.

Gölgelerin arasında, neredeyse tam üstlerine gelinceye dek süründü. Eşik'in soğuk enerjisini hissedebiliyordu. Sıcak ve canlı bir his veren doğal sihrin aksine Eşik buz gibiydi. Perişanlığa ve çürümeye terk edilmiş gibi. Bu, tükettiği enerjiden beslenen ve ritüellerin lekeleyip bozduğu güçtü; sapkın sihirdi. Ve tıpkı doğal olmayan diğer tüm sihirler gibi bunun da bir bedeli vardı.

Bu kadar yakından, varlığının her noktasıyla arkasını dönüp kaçmak istiyordu. Ama Leena'ya kimsenin bir daha öyle dokunmasına izin veremezdi.

Konuşan adam, saçlarından tutarak Leena'nın başını kaldırdı. Kız ona bakmak için sol gözünü açtığı anda adam, "İşte buradaymış" dedi bir kahkahayla. Kızın sağ gözü öyle şişmişti ki kapanmış, üzeri kanla kaplanmıştı. "Az sonra olacıklardan haberin var mı, güvercin? Eminim biliyorsundur. Bahse varım, hissedebiliyorsundur; öyle değil mi?" Adam kahkahayı bastı. "Senin gibi aşağılıkların ve türünün hak ettiği de bu."

Leena'nın gözleri kapandı. Bu bir zayıflık göstergesi değildi. Dolph onun kuvvetini toplayabilmek için gözlerini kapattığını biliyordu.

Leena ağır bir küfür mırıldanırken Dolph, İşte benim kızım, diye düşündü. Sonra kız yaralı gözlerini açtı ve adamın suratına tükürdü.

Adam anında karşılık verdi. Eli hızla havalandı, yediği darbenin gücüyle Leena'nın başı geriye yatıverdi.

Dolph harekete geçmişti bile. Kendini parmaklığa doğru yukarı çekti ve sokak lambasını bastonunun ucuyla patlattı. Işıklar söndüğünde aşağıdaki adamlar, yakınlarda bir avcı olduğunu sezen av misali, bu kargaşanın kaynağını çözebilmek için dikkatle kulak kesilerek hareketsiz kaldılar.

Liderleri, onların temkinli sessizliğini bozarak, "Daha ne bekliyorsunuz?" diye bağırdı ama ses tonunda daha önce olmayan bir asabılık vardı. "Kızı buraya getirin."

Adamlar emre hemen itaat etmediler. Tereddüt ederlerken, gözleri hâlâ karanlığa alışmaya uğraşıyordu. Dolph göz bandının yerini değiştirdi, böylece karanlığa zaten alışık olan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteay.org>

gözüyle etrafı görebilecekti. Aşağıdaki köprü şimdi onun için net ve görünürdü; üstteki yaya yolundan aşağıya ses çıkarmadan atladı. Liderin üstüne binerken bacağındaki sert ağrıyı görmezden geldi; adamı yere devirip bastonunun ucundaki keskin bıçağı adamın baldırına sapladı. Adam canlı canlı yakılıyormuşçasına haykırdı.

Bu özel zehrin yakıcı bir acısı olurdu genelde.

Lider çığlık atmaya devam ederken Dolph bir sonraki adama döndü. Ama adamın tek yapabildiği, görünmez bir saldırganaya karşı koymaya çalışmak olmuştu sadece. Ani bir hareketle adam kıpırtısız kaldı; yere yığılırken gözleri kocaman açılmıştı. Jianyu, gecenin ortasında birdenbire belirircesine aniden ortaya çıkıverdi ve üçüncü adama yönelirlerken, Dolph’la karşılıklı anlaşmalarını sağlayan bir baş hareketiyle kafasını salladı.

Sona kalan adam, korkudan öyle kaskatı kesilmişti ki kaçsa daha iyi olacağını dahi düşünemiyor gibiydi. Leena’yı önünde bir kalkan gibi tutuyordu.

“Beni rahat bırakın yoksa onu öldürürüm” dedi. Karanlığın içinde gözlerini kırptıştırırken sesi çatallı çıkıyordu.

Jianyu adamın diğer yanına geçerken Dolph da adama doğru istikrarlı adımlarla ilerliyordu.

Adama neredeyse bir kol mesafesi kadar yaklaştığında Dolph, “Ona dokunduğun an ölmüşün zaten” diye söylendi kendi kendine.

Adam geriye doğru sendeledi, Leena bu fırsatı değerlendirip ondan kurtulmak üzere hamle yaptı. Fakat adamın dengesi oldukça yerindeydi, kızı da çok sıkı tutuyordu. Onu bırakmadı; geriye doğru, Dolph’tan uzağa, Eşik’in soğuk gücüne doğru tökezlerken kızı da yanında götürdü.

Dolph kendi güvenliğini düşünmeksizin onlara doğru uzandı ama parmakları adamın paltosunun kollarını belli belirsiz yakalayabilmişti. Kumaş elinden kaydı, adam ile Leena Eşik’e sırtüstü düştüler.

Dolph, kızın Eşik’i geçtiği anı tam olarak biliyordu çünkü kızın şaşkınlığını, acısını ve çaresizliğini adeta kendi yaşamışçasına şiddetli hissetmişti. Çevrelerini saran gece, kızın içinden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

süzülen, onu tüketen sihirle aydınlandı. Sırtı bariz bir acıyla kamburlaşan kız, bir yakarış koparıp kıvrandı. Kollarıyla bacakları kaskatı kesildi, onu tutan korkunç gücün etkisiyle sarsıldı.

Kızı tutan adam da haykırmıştı ama bunun nedeni Eşik değildi. Kız şiddetle sarsılmaya başladığında, adam onu bırakıp Dolph'un onu takip edemeyeceği diğer kıyının karanlığına karışarak kaçmıştı.

Dolph'un gözleri Leena'dan başkasını görmüyordu zaten. Çaresiz bir dehşetle, sihiri içinden sökölüp alınırken kızın bedeninin acıyla titremesini izliyordu. Eşik'e duyduğu derin korkuyu bastırarak kıza doğru ilerledi. Ama parmakları Eşik'in buz gibi enerjisine sürter sürtmez daha fazla uzanamadı.

"Leena!" diye bağırdı. "Bana bak!"

Leena yere yığılmış, tükenmiş haldeydi ama hâlâ acıyla kıpırdanıyor, inliyordu. Dolph kızın yetisini hissedemiyordu artık.

"Leena!" diye haykırdı Dolph; sesinde öfke ve dehşet iç içe geçmişti.

Bu, kızın dikkatini bir an için dağıtmaya yetmişti, suratı acıyla buruşmuş olsa da Leena, Dolph'un sesine doğru dönme-ye çabaladı.

"İşte böyle" dedi Dolph, gözleri nihayet buluştuğunda.

Leena'nın gözleri, Eşik'in yıkıcı etkisinden doğan acı ve şokla allak bullaktı, ama henüz ölmemişti de. Dolph gerçeği bir kenara bırakarak, Kalbi çarptığı sürece hâlâ bir şans var, dedi kendi kendine.

Kimse Eşik'ten geri dönmezdi.

Yine de kız ona odaklanmaya çalışırken, Leena farklı, diye düşündü. Dolph bir an için orada, o ifadesiz gözlerdeki şiddetli ıstırapın ardında onu, Leena'sını gördüğünü sandı.

"Bana doğru gelmen gerek, Stregghina. Denemelisin" diye yalvardı.

Leena tanıdığı en güçlü kişi olduğundan, gerçekten de denedi. Kendini güvenli bölgeye doğru çekerken, harcadığı çabayla kol ve bacakları tir tir titreyerek Dolph'a doğru uzanıp kendini hareket etmeye zorladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

“İşte böyle, aşkım. Birazcık daha” diye seslendi Dolph; konuşurken ses tonunu kontrol etmeye, içinde giderek büyüyen hayvani feryadı dizginlemeye çabalıyordu.

Leena, gücünün son damlasıyla yavaş yavaş ilerledi. Suratı ıstıraptan kaskatı kesilmişti ama yine de devam etti. Dolph’un Leena’sı. Onun yüreği.

“Başarabilirsin. Sadece birazcık daha öteye.”

Ama Leena ona doğru baktı; bir zamanlar güzel olan gözleri şimdi korkunç bir kan kırmızısına dönmüştü. Bir şeyler fısıldamaya çalışırken takındığı ifade kararlıydı ancak sözünü tamamlamamadan, Dolph’un uzanabileceği mesafenin ötesinde yere yığılıverdi.

“Hayır!” diye haykırdı Dolph. “Bizi bırakamazsın. Şimdi pes edemezsin.” Hareket etmeye devam etmesi ümidiyle, Eşik’e cüret edebildiğince yakın diz çöktü.

Fakat Leena, bakışlarını zar zor odaklayarak, yalnızca gözlerini kırptırabilirdi.

Hayır, diye düşündü Dolph, hiddetlenerek. Kızın kaderini kabul etmeyecekti. Kabul edemezdi. Çocukluklarından beri yanında olan Leena’sı için edemezdi. Yaptığı tüm hatalara rağmen her şekilde ortağı olmuş bu kadın için edemezdi. Onu orada bırakamazdı. Sonuçları kendisi için ne olursa olsun, fark etmezdi.

Dolph kendini Leena’ya uzanmaya, keskin soğuğu bastırıp dayanmaya zorladı. O dayanılmaz acıyı umursamamaya çalıştı. Eşik sınırını ihlal etmek adeta elini cam kırıklarının içine daldırmak, kırıkların tenini ve tendonlarını yırtmasını hissetmek gibiydi. Sıvı çelik eğer buzdan soğuk olabilseydi, erimiş metale dalmaya da benzetilebilirdi.

Ama bu acı bile Leena’yı kaybetme fikriyle kıyaslanamazdı.

Sonunda Leena’nın elini kavradı. Onu sımsıkı tutması üzerine kız hafifçe, boş bakışlarla göz kırptı. Ama Dolph’un parmakları kızın parmaklarına sıkıca yapışmış olsa da onu geri çekecek kuvveti kalmamıştı. Eşik daha şimdiden o dondurucu enerjisini Dolph’un bileğine dolamaya, kim ya da ne olduğunu belirleyen özü arayıp bulmak için teninin derinlerine dalmaya başlamıştı.

Derken, ansızın hareket etmeye başladı. Jianyu onu bacaklarından yakalamıştı, Leena'yla ikisini görünmez sınırın ötesine çekiyordu. Kalan son gücüyle Dolph, Leena'yı kollarına alıp kucağına yatırdı; kendi göğsünde de baş gösteren uyuşukluğun pek farkında değildi hâlâ.

“Yeterince hızlı olamadım” dedi Jianyu. “Onlar götüremedi Leena'ya ulaşmayı denedim ama...”

Dolph onu duymuyordu bile.

“Hayır” diye fısıldadı Dolph, kızın yüz çizgilerini süzerken. Kızı kucaklayıp ayık kalması için onu sarsarak yalvarırken, Leena'nın ciğerlerinden hırıltılı bir soluk yükseldi. “Bunu sensiz yapamam” diye yakardı Dolph.

Ama kız karşılık vermedi.

Kollarında tuttuğu Leena'nın bedeninin kendini tümüyle bıraktığını fark edince “Hayır!” diye haykırdı. “Hayır!” Gece- nin ortasında tekrar tekrar feryat ederken, nefret ve ıstırap onu öyle sertleştirip kapladı ki sonunda, bir zamanlar olduğu adam- dan bir fosile dönüştü adeta.

ZAMANDA BİR ATLAMA

Aralık 1926 – Yukarı Batı Yakası

Esta sarışın adam silahı ona doğrulttuğunda donakalmıştı. Hedefini Logan'dan kıza çevirirken adamın suratında tiksintiyle beklenti karışımı bir ifade vardı.

“Sana söylemiştim” diye hırladı Schwab’a. “Böyle bir şeyin olabileceğine dair seni uyarmıştım.”

Schwab, elini tekrar adamın koluna atarak, “Jack!” diye bağırdı. “İndir şu silahı!”

Jack onu başından savdı. “Anladığınızı sandın ama onların ne olduğuna, neler yapabileceklerine dair en ufak bir fikrin yok.” Esta’yla Logan’a döndü. “Sizi kim gönderdi? Söyleyin!” diye haykırdı; silahı öne arkaya, Esta’yla Logan arasında sırayla çevirmeye devam ederken, suratı hiddetten kıpkırmızı kesilmişti.

Esta, Logan’a şöyle bir baktı, kara lekenin smokininin altındaki beyaz gömlek boyunca yayıldığını fark etti. Logan’ın gözleri ansızın açılıp kızın kollarıyla buluştu. Artık pek de öyle ki-birli görünmüyordu.

Sarışın, silahı bir kez daha Logan’a doğrulturken, “Beni tekrar mahvedemeyeceksiniz” dedi. “Bu kez olmaz.”

Yapabileceklerini asla gösterme. Bu, onların en önemli kurallarından biriydi. Çünkü Cemiyet, Esta’nın yapabileceklerinden haberdar olduğu takdirde onun peşini asla bırakmazdı. Fakat onu görmüşlerdi bile. Logan’ın göğsündeki leke ürkütücü bir hızla büyüyordu. Esta onu geri götürebilmek için önce ona ulaşmalıydı.

Her şey sanki bir anda oluverdi...

Çekilen tetiğin sesini duyduysa da çevresindeki zamanı çoktan esnetmeye başlamıştı bile.

“Hayııııı!” diye haykırdı Logan; ses tonu, tıpkı içinde bulundukları o an gibi boğuk ve yavaştı.

Silahın yankılanan gümbürtüsü.

Esta’nın koridorda kalan mesafeyi hızla koşması, kendini Logan ile silahın arasına atması.

Logan’ı gövdesinden sıkıca saran Esta güvenli bir yere doğru uzandı... Daha uzağa uzanmak için tüm kuvvetine ve gücüne odaklanarak... ikisini birden aynı koridorun boş bir versiyonuna çekiverdi.

Şimdi gün ışığı, koridorun uzak ucundaki yıkanmamış pencereden süzülüyor, tümüyle sessiz eve gelişleriyle bozdukları bayat havaya yayılan toz zerreciklerini aydınlatıyordu.

Logan inledi ve kızın üstünden çekildi. “Sen ne halt ettin öyle?”

Kendi sıkıntısını görmezden gelip değişen koridoru, sessiz ve terk edilmiş evi süzdü Esta. “Bizi oradan çıkardım.”

“Onların gözü önünde mi?” Logan’ın rengi solmuştu, titriyordu.

“Beni zaten görmüşlerdi.”

Logan, ağırlığını diğer ayağına verirken yüzünü ekşiterek, “Öyle bodoslama dalmana gerek yoktu” diye terslendi. “Her şey kontrolüm altındaydı.”

Aslında Logan’ın her zamanki baş belası tavrına böyle çabucak geri dönmesine Esta’nın sinir olması gerekirdi ama o sırada neredeyse hiç umursamayacak kadar rahatlamıştı. Bu, yarısının onu muhtemelen –henüz– öldürmeyeceği anlamına geliyordu.

Esta başıyla Logan’ın kanlı gömleğini işaret etti. “Hı hı. Harika bir iş çıkarıyordun.”

“Suçu bana atma. Bir pırlantanın peşine düşmeseydin, gecikmezdin. Schwab gelmeden gitmiş olabilirdik” diyerek karşı çıktı Logan. “Bunların hiçbirisi de yaşanmazdı.”

Esta hiç taviz vermeden ona dik dik baktı. Ama bildiği –ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

nefret ettiği- şey şuydu ki Logan haklıydı. “Seni oradan çıkar-
dım, değil mi? Yoksa ölmeyi mi tercih ederdin?”

“Artık haberleri olacak.”

“Biliyorum” dedi Esta dişlerini sıkarak.

Schwab ile diğer adama göre Esta ve Logan ortadan kaybo-
lur gibi olmuştu ve insanlar öylece ortadan kaybolmazlardı. Sihir
-doğal sihir- olmadan bu olmazdı. Hani şu kadim sihir olmadan.
Schwab bile bu kadarını anlardı.

“Cemiyet bunu duyacaktır” dedi Logan, konuyu uzatarak.
“Kim bilir şimdi bu yüzden n...”

“Belki de önemli değildir” dedi Esta, kendi kararsızlığını
gidermeye çalışarak. “Daha önce hiçbir şeyi değiştirmemiştik.”

“Bizi daha önce kimse görmemişti” diye ısrar etti Logan.

“Eh, 1920’lerde yaşıyor değiliz. Sonraki birkaç yüzyıl bo-
yunca bir çift genci aramaya devam edecek değiller ya.”

“Cemiyet’in uzun soluklu bir hafızası vardır.” Logan gözle-
rini ona dikti ya da en azından bunu yapmayı denedi ama gözle-
ri hâlâ tam anlamıyla odaklanamıyordu; zaman atlamaların-
dan sonra genelde yaşadığı sersemliğin böyle belirgin bir etki-
si olurdu. Dirseklerinin üstüne çöktü. “Hem, biz hangi zaman-
dayız şimdi?”

Esta koridorun küf kokulu dinginliğine baktı. Bir anda,
yaptığı seçimlerden çok emin olmadığını hissetti. “Emin değı-
lim” diye itiraf etti.

“Nasıl emin olmazsın?” Logan’ın sesi, muhtemelen ölü-
müne kan kaybeden birine göre fazla küstah çıkmıştı. “Bizi bu-
raya getiren sen değil misin?”

“Evet ama tam olarak hangi yılda olduğumuza emin değı-
lim. Sadece bizi oradan çıkarmaya uğraşıyordum, sonra silah
ateş aldı ve...” Omzunda ona olanları hatırlatan keskin bir acı
hissetmesiyle sesi kısıldı. Nemlenen, yırtılmış kumaşa dikkatle dokundu.

Logan’ın bakışları onun üzerinde dolaştı. “Vuruldu mu?”

“Ben iyiyim” dedi; sırf tereddüt ettiği için kurşunun yolu-
na çıkmıştı, bu yüzden de öfkeliydi. “Sadece bir sıyrık, ama se-
nin için aynısını söyleyemeyeceğim.” Doğrularak yerden kalk-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tı ve Logan'a elini uzattı.

Logan kalkarken ondan yardım aldı ama ayaklarının üzerinde sarsak sarsak sallanıyordu; ayakta kalabilmek için tüm ağırlığını Esta'nın üstüne bıraktı.

"Kırk sekizden sonrası değildir. Evin haline bakılırsa, otuzlu yıllardan biri olmalı. Yürüyecek misin?" diye sordu; böylece ona daha fazla şikâyet etme şansı bırakmamıştı.

Logan, yan tarafını tutarken yüzünü ekşiterek, "Sanırım" dedi. Ayakta durabilmek için harcadığı çaba, bitkinlikten renkten renge girmesine sebep olmuştu.

"İyi. Artık hangi zamandaysak, bizi buradan geri götürmem." Omzu acıyla sızlıyordu ama kurşun onu yalnızca sıyrıp geçmişti aslında. Esta iyileşirdi ama şayet Logan'ı Profesör Lachlan'ın yerine hemen götürmezse, o da iyileşir miydi, bilemiyordu. "Dışarı çıkmalısınız."

Gerçek şuydu ki Esta'nın zamanı yönlendirme becerisinin belirli sınırlamaları vardı ve bu sınırlamalar temelde zamanın mekâna bağlı olmasıydı. Mekânlar, tüm geçmişlerinin etkisini taşıyordu; her zaman katmanı bir diğerinin üstünde duruyordu: geçmiş, şimdi ve gelecek. Esta bu katmanlar arasında dikey yönde ilerleyebiliyordu ama mekânın da ulaşmak istediği anda mevcut olması gerekiyordu. Schwab'ın malikânesi 1948'de yıkılmıştı. Ev, Esta'nın zamanında yoktu, bu yüzden de kendisiyle Logan'ı evin dışında kalacakları bir zamana taşıyamamıştı. Ancak Yukarı Batı Yakası'nın sokakları temelde aynı sayılırdı.

Logan biraz tökezlese de yolun büyük kısmında boş evin içinden sorunsuz geçtiler. Ön kapıya ulaştıklarında ise Esta evin derinliklerinden bazı sesler geldiğini duydu.

"Bu da ne?" Logan kulak kesilmek için başını kaldırdı.

"Bilmiyorum" dedi Esta, Logan'ı yanında sürükleyerek.

"Eğer bu Cemiyet'se..."

"Buradan çıkmalısınız. Şimdi" diyerek sözünü kesti Esta.

Ön kapıyı açmıştı ki boş koridorlardan ona uzanan bir çift derin ses işitti. Logan'ı günün buz gibi soğuğuna doğru çektiş-tirdi, malikânenin ön girişine doğru sendelediler.

Zaman katmanları arasında yolculuk etmek, saniyeleri ya-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteay.org>

vaşlatmak için anlar arasındaki boşlukları esnetmek kadar kolay değildi. Çok daha fazla enerji gerektiriyordu; ayrıca o enerjiyi odaklayıp kızın kendi yetisini artıracak bir şey de gerekiyordu: Esta'nın hizmetçi üniformasının elbise kolunun altına takıldığı gümüş bileklikteki, Firavunun Kalbi gibi bir taş.

Esta'nın taşı, birkaç dakika önce zamanda atlama yaptıkları için kolunda hâlâ sıcaklığını hissettiriyordu. Yarasının acısı ve olan diğer her şey Esta'yı bitap düşürmüştü, bu nedenle doğru zaman katmanını bulmaya çalışmak her zamankinden çok daha zordu. Ne denli çabaladıysa, taş da o denli ısınmış, sonunda teninde neredeyse rahatsız edici bir sıcaklığa ulaşmıştı.

Esta daha önce hiç kısa aralıklarla seyahat etmemişti. Tekrar kimseye görünmek istemiyorsa, ona da taş da kendilerini toparlayabilmeleri için muhtemelen biraz daha zaman gerekiyordu ama ne komiktir ki ikisinde de kalmayan tek şey zamandı.

Sesler daha da yaklaşmıştı.

Esta, taşın sıcaklığının kolunda hissettirdiği yakıcı rahatsızlığı umursamamaya zorladı kendini ve kalan son azmiyle, ihtiyacı olan zaman katmanını nihayet bulup ikisini birden içine sürükledi.

Esta zamanın normal kaidelerinin dışında olmanın o tanıdık itip çekme hissini yaşarken, çevrelerindeki kar yok oldu. Schwab'ın şatovari malikânesi, kahverengimsi-kızıl tuğladan düz yüzeyli bir apartmana dönüştü ve şehir –onun şehri– belirliverdi. Şık, modern arabalar ve yaz yapraklarıyla dolu ağaçlar ile sokaklardaki diğer yapılar çevrelerinde yoktan var oluvermişti. Sabahın erken saatleriydi, oradan ayrılışlarından yalnızca birkaç saniye sonrasıydı; sokaklar boş ve sessizdi.

Logan'ın ağırlığı altında ılık kaldırıma yığılırken, rahatlaşmanın verdiği bir kahkaha patlattı. “Başardık” dedi Logan'a, bir yandan da Profesör Lachlan'ın koruması, onların da şoförü olan Dakari'ye dair bir iz bulma umuduyla etrafı kolaçan ediyordu.

Fakat Logan yanıt vermedi. Modern şehir çevrelerinde hayatla dolarken, Logan'ın cildi soluklaşmıştı; gözleri, yarı kapalı gözkapaklarının arasından boş boş bakıyordu.

Kasım 1899 – Bowery

Dolph Saunders karanlık ofisinde oturmuş, tuttuğu narin kumaş parçasında parmaklarını dolaştırıyordu. Üzerinde yazanı okumak için işiğa ihtiyacı yoktu. Bu tek satırı haftalar önce aklına kazımişti: *Liberò Libro*.

Kitaptan kurtul.

En azından, bu anlama geldiğini düşünüyordu; “e” harfi karanlıktı. Belki de kitapla gelen kurtuluş şeklinde daha iyi tercüme edilebilirdi.

“Dolph?” Bir ışık şeridi, kendini kapattığı hücrenin kasvetini kırdı.

“Beni rahat bırak, Nibs” diye hırladı Dolph. Kumaş parçasını önündeki çalışma masasına koydu, sabah boyu yudumladığı şişedeki viskinin sonunu da tüketti.

Kapı, odaya ışık yayarak daha da açıldı; Dolph aydınlıktan korunmak için elini kaldırdı.

“Sürekli burada kalamazsın. Yürütmen gereken bir iş var.” Nibs pencerelere doğru gidip storu açtı. “Sana bel bağlayan insanlar var.”

Parlak ışık yüzünden başına hızla bir ağrı saplanırken Dolph, “Kendi yaşamına pek değer vermiyorsun, değil mi çocuk?” diye homurdandı.

Nibs ona ters bir bakış attı. “Neredeyse on altı yaşındayım, biliyorsun.”

Dolph, hoşnutsuzluğunu belli ederek gönülsüzce homurdandıysa da ona bakmaya lüzum görmedi. “Şu ağzını kapalı tutmazsan, fazla yaşamazsın.”

Nibs bu tehdidi umursamaksızın, “Sen ölümüne içersen,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ayın sonunu çıkaramayacağım zaten” dedi sakın bir ifadeyle. “Hiçbirimiz çıkaramayız. Hele de Paul Kelly’yle çetesi ensemizde boza pişirirken, mümkün değil. Papaz Eastman’ın çocukları da seslerini yükseltir oldu. İş başına dönüp sana ait olanları hâlâ elinde tutacak kadar güçlü olduğunu göstermezsen, onlar da hamlelerini yapar. Kurduğun her şeyi kaybedersin.”

Dolph şişeyi masaya sertçe indirdi. “Bırak gelsinler.”

“Peki ya bu sırada zarar görecektir insanlar ne olacak?”

“Hepsini kurtaramam ya” dedi Dolph vicdan azabıyla. Spot’la Appo’yu da mezara gönderen kendisi olmuştu, öyle değil mi? Ve Leena’yı, onu korumak uğruna her şeyi –her şeyi– verebileceği tek insanı da korumayı başaramamıştı.

“Leena böyle davranmanı onaylamazdı” dedi Nibs, çalışma masasına yaklaşma riskini göze alarak.

“Yapma” diyerek uyardı Dolph onu; aynı anda çok şey ifade ediyordu bu sözü. Leena’dan bahsetme. Ne kaybettiğimi bana hatırlatma. Beni artık olmadığım o kişi olmaya zorlama. Yapma...

Ama Nibs onun verdiği gözdağını umursamadı. “Bu, o gece bana verdiği mesaj mı?”

Dolph, içgüdüsel bir hamleyle kumaş parçasını eline aldı ve parmaklarını iç içe geçmiş harflerin üzerinde dolaştırdı.

“Görebilir miyim?” Dolph, kâğıdı isteksizce Nibs’e verdi. Nibs, kalın camlı gözlüğüyle mesajı inceledi; Latinceyi çözme-ye çalışırken suratı konsantrasyondan ciddileşmişti. “Hangi ki-taptan bahsediyor sence?”

“Bilemiyorum ama sanırım o kitabı kastediyor.”

Nibs, gözlük çerçevesinin üzerinden ona şöyle bir baktı; gözleri kafa karışıklığı ve merakla ışıldıyordu. “O kitap mı?”

Dolph başını sallayarak onayladı. “Ars Arcana.”

Nibsy’nin suratı şaşkınlıkla aydınlanıverdi. “Gizem Kitabı mı?” Kaşlarını çatarak, kumaşı geri verdi. “O yalnızca bir masal. Bir efsane.”

“Belki öyle. Ama sihir sırlarını içeren bir kitaba dair öyle çok hikâye var ki içlerinde biraz da gerçeklik payı olması mümkün” dedi Dolph, kumaş parçasını özenle alırken.

“Öyle mi?”

Dolph başıyla onayladı. “Kimi öyküler Ars Arcana’nın, Mısır’ın bilgelik ve sihir tanrısının yaratıp kullandığı, hanedanlık yıkıldığında kaybolan Tot’un Kitabı olabileceğini iddia eder. Başkaları da onun sihrin başlangıç kaydı olduğunu, şehir harap edilmeden önce Babil’deki bir tapınaktan çalındığını söyler. Öykülerin hepsi kitabın kayboluşuyla sonlanır.” Dolph omuz silk-ti. “Birinin onu bulmadığı söylenebilir mi? Ya da öykülerin gerçek olmadığı? Eğer Ars Arcana gerçekse, Cemiyet’in elinde olmadığı nasıl söylenebilir? Eşik’in yarattığı şu yıkıma bir bak...”

“Ama Cemiyet...”

“Cemiyet’in gücü bir yerlerden geliyor olmalı” dedi Dolph öfkeyle. “Mageus değiller. Doğal bir sihir yetileri yok. O halde şu anda hükmettikleri o güce, böylesine kutsallıktan yoksun bile olsa nasıl sahip oldular?”

Nibs başını iki yana salladı. “Bu konuyu hiç düşünmemiş-tim aslında.”

“Ben düşünmüştüm. Bu kitabın o kitap olmadığını kim söyleyebilir? Leena başka ne için kendini feda etmeye gönüllü olurdu ki?”

Nibs tereddüt etti. “Ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum.” Dolph yorgun bir soluk verdi, kâğıt parçasını önündeki masaya bıraktı. “Leena çetin bir kızdı. Herhangi biri Cemiyet’in üstesinden gelebilseydi, bu kesinlikle o olurdu. Sen bile işlerin nasıl kötü sonuçlanacağını öngöremedin.”

“Üzgünüm...”

“Seni suçlamıyorum. Bu onun seçimiydi ve de benim. Ama bu seçimi bir başkası için yapabilir miyim, bilmiyorum.”

“Ama Leena’nın mesajı...” Nibs kaşlarını çatı. “Ya bu kitap –Ars Arcana ya da adı her neyse– ya o gerçekten de özgürlüğümü-zün anahtarıysa?”

“Sırf içime öyle doğuyor diye, kimseden kendisini tehlikeye atmasını isteyebilir miyim, bilmiyorum.”

“Zaten tehlikedeler” dedi Nibs. “Her gün bu şehre bir sığınak bulduklarına inanarak gelip kendilerini zindanda bulan niceleri var. Her geçen gün daha da fazla Mageus geliyor ve Eşik’in, Cemiyet’in tuzağına düşüyor.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

“Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun?” diye homurdandı Dolph; şişeyi bir kez daha ters çevirip de boşaldığını görünce kaşlarını çatı.

“Onları koruyacak birine ihtiyaçları var. Onlara liderlik edecek birine.” Nibs şişeyi ondan aldı.

O kişi kendisi olamazdı.

Dolph çenesini ovuşturdu; uzayan sakalları onu şaşırtmıştı. Leena olsa bundan nefret ederdi. Onun suratının temiz ve pürüzsüz olmasından hoşlanırdı, parmaklarını teninde dolaştırır, ardında sıcaklığının izlerini bırakırdı.

Kendi kendini düzeltti: Leena parmaklarını onun teninde dolaştırmıştı. Öleli haftalar olmuştu, Dolph o vakitten bu yana yüreğine oturan ateşten başka hiçbir şey hissetmemişti. Bir de ruhunun derinliklerini dolduran boşluktan başka...

“Ben onlara önderlik edemem, Nibs. Artık olmaz.”

Oğlan başını umutla doğrultsa da zorlamadı.

“Bitti.”

Aralarında huzursuz bir sessizlik süregelirken Dolph, hiç bu kadar genç olup olmadığını düşündü. On altı yaşına bastığında kendi ekibini toplamaya başlamıştı bile. Onların kaderini değiştirmeyi amaçlayan bu seyir hatasına o zaman girişmişti. Nibs’ten yalnızca on yaş kadar büyüktü ama geçen yıllar onu yaşlandırmıştı. Son birkaç haftâ da bir ömürlük pişmanlıkların yapabileceğinden çok daha fazla sertleştirmişti onu.

“Her şey mi bitti?” diye sordu Nibs dikkatle.

Dolph kupkuru dudaklarını yaladı. “Her şey değil, hayır. Ama Leena’ya ulaşmak için uzandığımda, Eşik yeterince alıp götürdü.”

“Nişanlar?”

“Onları artık hissedemiyorum. Onları artık kontrol da edemeyeceğim.” Gözleri, Nibs’in sorgulayan gözleriyle buluştu. “Öğrenirlerse benden korkmazlar.”

“O halde öğrenmelerine izin vermeyiz.” Nibs ona uzun, sert bir bakış attı. “Kontrolün korkuyla hiç alakası yok. Kontrol tamamen, seni izlemenin onların fikri olduğunu düşündürmekten ibaret.”

“Anlayacak olurlarsa cayarlar. Ve Leena olmadan...”

“Leena olmasa da hâlâ korunma için Viola var elinde. Savunmasız değilsin.”

Nibs haklıydı. Leena’nın Dolph’un çevresindeki zarar vermeye niyetli kişilerin yetilerini etkisiz hale getirme yeteneği, elindekilere sahip olmasına yardımcı olmuştu. Ama Viola bir insanı dokunmadan öldürebilirdi. Bahaneler uyduruyor, endişelenmeye başlıyordu ve bu, daha önce hiç yapmadığı bir şeydi.

“Bunu Leena için yap” diye üsteledi Nibs. “Sana bu mesajı gönderdiğine göre istediği de bu: Kitabın peşine düşmek, Cemiyet’in peşine düşmek. Senden yapmanı istediği şey bu değil miydi sence?”

“İyi. Bu iş için birkaç adam görevlendir; güvendiğimiz insanları. Ama aradığımız şeye dair dışarıya tek kelime sızсын istemiyorum. Biri Ars Arcana’nın var olduğunu öğrenecek olursa...” Düşüncesini tamamlamadı ama Dolph’un kitabın peşine düştüğünü diğerlerinin öğrenmesinin ne denli tehlikeli olabileceğini ikisi de anlıyordu. Sihrin sırlarını barındıran bir kitap, ha? Ona sahip olacak kişi Cemiyet kadar durdurulamaz olabildi.

Bu da ona ulaşan ilk kişinin kesinlikle Dolph olması gerektiği anlamına geliyordu.

“Hallederim” dedi Nibs. “Ama benim için bir iyilik yapar mısın?”

“Yine ne var?” diye sordu Dolph, kaşlarını keyifsizce çatarak.

“Banyo filan yap. Arka taraftaki tuvalet bile senden iyi kokuyor.”

İŞTAR'IN ANAHTARI

Günümüz – Orchard Sokağı

Bir şeylerin ters gittiğine dair ilk belirti, Profesör Lachlan'ın Orchard Sokağı'ndaki binasının girişiydi. Dakari onları geri getirdiğinde, binanın dışı aynı görünüyordu ama içinde bazı şeyler değişmişti. Esta'nın daha önce hiç görmediği bir güvenlik masası ve bir korumayla tamamlanmış, yeni bir ultra modern lobisi vardı. Her kattaki her kapının önündeyse ekstra güvenlik önlemleri alınmıştı.

Bina ezelden beri kale gibiydi, yuva demek için tuhaf bir yerdi ama şimdi bu sertliği, duvarlarının dışındaki görünmeyen tehditleri bir o kadar kaygı verici kılıyordu.

Ama en kötüsü bu değildi.

Binalarının bodrum katındaki ısıt ısıt aydınlatılmış ve bir zamanlar Mari'nin takımın ihtiyacı olan her şeyi ürettiği çalışma odası artık tozlu bir depo dolabından ibaretti. Esta 1926'dan dönünce Mari'yi ortalarda bulamamıştı.

Mari yalnızca takımdan çıkmakla kalmamış, hiç var olmamıştı.

Esta, arkadaşını aramak için, Profesör Lachlan'dan yıllar boyu öğrendiği tüm becerileri kullandı. Mari ya da ailesine dair en ufak bir iz bulabilmek için göçmen kayıtlarını ve soy sicillerini araştırdı ama bulduğu tek şey, dünyasının bir şekilde değiştiğinin sarsıcı kanıtıydı.

Mari'nin ortadan kayboluşundan fazlası vardı. Ufak değişimler ve hemen göze çarpmayan farklar Esta'ya Ortus Aurea Cemiyeti'nin, daha önce öyle olmamasına rağmen, yirmili yılların sonunda ve sonrasında çok daha güçlenerek büyüdüğünü, daha cesur bir hal aldığını gösteriyordu. Sürgün dalgaları.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Önceden olmayan isyanlar. Geçmiş başkanlar arasında tek tük değişiklikler. Tüm kanıtlar Cemiyet'in, birkaç gün önce Esta'yla Logan'ın Firavunun Kalbi'ni çalmaya gidişinden önce olduğundan çok daha güçlü olduğunu gösteriyordu.

Esta titreyen elleriyle, ödünü koparan o araştırmayı da yaptı: soygun gecesini araştırması. Bunun değişimlerin kaynağı olup olmadığını öğrenmek zorundaydı. Emin olmalıydı.

Kendini, aslında asla olmaması gereken tarihi kayıtların arasında bulduğunda şaşırmadı. Adıyla yer almıyordu elbette. O gece oradaki hiç kimse onu tanıyor olamazdı. Ama haneye tecavüz ve Firavunun Kalbi'nin hırsızından bahseden ufak bir makale bulmuştu.

Onun gerçek hançeri aldığını biliyorlardı.

Ve beş santimlik yazıdan, bu işin ardında Mageus'un olduğunu bildikleri de açıkça anlaşılıyordu.

Karşı karşıya kaldıkları tehlikeyi hafife almıştı. Cemiyet'i yenmek üzere büyütülmüştü; genç bir kız olduğu zamandan bu yana sırf bunu yapabilmesi için gereken beceriler üzerine eğitim almıştı. Tarih okumuştı; çocukluğunu Cemiyet'in geçmişte Mageus üzerinde bıraktığı yıkıcı etkileri öğrenerek geçirmişti. Herhangi bir saldırı karşısında dövüşüp kendini savunabilmesi için her gün Dakari'yle çalışmıştı ama hâlâ tam anlamıyla anlamamıştı. Bunun nedeni belki de Ortus Aurea Cemiyet'i'nin ve uzun zaman önce yaptıkları her şeyin ona gerçekten ziyade bir efsane gibi gelmesiydi. Anlatılan hikâyeler çok korkunçtu ama gerçekte Cemiyet, Esta için daima görüş alanının dışında dolanan bir gölgeden ibaretti; kapalı dolabındaki öcüydü. Zamanda atlamak, onların gözünün önünden bir şeyleri almak öyle kolay olmuştu ki Esta asla anlayamamıştı... tam olarak değil.

Evet, Cemiyet Eşik'i yaratmıştı. Evet, o görünmez engel yıllarca, ülkesini sihirden –ve Mageus'tan– mahrum bırakmıştı. Belki zamanında sihrin varlığını herkesin bildiği dönemler olmuştu. İnsanların sihir sahiplerinden korkup onlara zulmettikleri bir vakitte kesinlikle olmuştu. Ancak 20. yüzyılın sonunda, kadim sihir –doğal sihir– çoğunlukla unutulmuştu. Bir masa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

la dönüşmüştü. Ve halk sihri unutturken, korkularını da unutmuştu. Cemiyet yeraltına inmişti. Kalan son birkaç Mageus için hâlâ bir tehdit oluştursa da halk desteği olmaksızın gizlice iş görmüş, saldırıları sınırlı kalmıştı.

Profesörün binasındaki değişimler, tarih kitaplarındaki ufak farklılıklar ve Mari'nin varlığının silinişi Esta'ya mevzunun artık bundan ibaret olmadığını düşündürdü.

Bunlara o sebep olmuştu.

Yaptığı seçimlerle, bir şekilde, Logan'ın hayatıyla Mari'ninkini takas etmişti; bir zamanlar yaşamı olan nispi güvenliği diğeriyle, bilinmez gelecekle takas etmişti. Bunun mümkün olabileceğini fark etmemişti bile.

Başka zamanlara seyahat etmenin çeşitli riskler taşıdığından haberdardı elbette. Fakat Profesör Lachlan ona zamanın tıpkı bir kitap gibi olduğunu öğretmişti: Bir sayfasını yırtıp atabilir, bazı kelimelerini karalayabilirdin ama hikâyeye, aradaki küçük boşluklar haricinde aynı kalırdı. Profesör, kitabın sonunu değiştirmek için muazzam bir şeyler yapılması gerektiğine inanmıştı hep.

Görünen o ki Logan'ı kurtarmak için güçlerini gözler önüne sermesi buna yetmişti.

Logan'ı geri getirdikten üç gün sonra Esta, onun yatağının ucuna oturmuş, ağır ve düzenli soluğunu izlerken bulmuştu kendini. Logan fazla kan kaybetmişti; Dakari'nin iyileştirme yetisi, Logan'ın bedeninin mücadele ettiği enfeksiyonu gidermeye yetmemişti. Logan hâlâ iyileşmemişti.

Logan'la çok da yakın olduklarından değildi ama sonuçta o da profesörün takımının bir parçasıydı. Ona ihtiyaçları vardı. Onu böyle solgun, böylesine hareketsiz görmek Esta'yı beklediğinden çok daha fazla sarsmıştı.

Profesör Lachlan'ın odaya tam olarak ne zaman girdiğini anlamıştı; kullandığı koltuk değneğinin tıkırtısı adamın yumuşak adımlarını vurguluyordu. Esta onu karşılamak için dönmedi; hatta onunla konuşacak bir şeyleri olduğunda profesörün genelde yaptığı gibi, kapıdan geçip birkaç adım attıktan sonra durakladığında bile.

“Sakin söylemeyin. Lütfen... sakın söylemeye kalkmayın.”

“Belki sana onu kurtardığın için teşekkür edecektim?”

“Saçmalık.” İşte o zaman profesöre doğru döndü. Profesör Lachlan kapı girişinden bir adım dahi kıpırdamamıştı. Her zamanki gibi, gümüş değneğine dayanıyordu.

Esta onun tam olarak kaç yaşında olduğuna emin değildi ama ileri yaşına rağmen profesör hâlâ zinde ve zarifti. Üzerinde, yıllar boyunca Columbia’da birçok üniversite öğrencisine ders verirken giydiği tüvit pantolon ile buruşuk Oxford gömleğinin aynısı vardı. Ufak tefek bir adamdı, dik durduğunda Esta’dan daha uzun değildi; ilk bakışta çoğu insan onu önemsemez, genelde umursanmaya değmeyecek kadar yaşlı olduğu için onu dikkate almazdı.

Çoğu insan aptaldı.

Yıllardır onu uğraştırıp duran katarakt, gözlerini örtmüştü ama yine de cin gibi, uyanık bakışları vardı. Üç gün önce, Esta ona neler olduğunu anlatıp Mari’yle ilgili durumu da açıklamaya çalıştığında, profesör her zamanki ifadesiz suratıyla dinlemişti onu yalnızca, sonra da odadan çıkarmıştı. O zamandan beri konuşmamışlardı.

“En önemli kuralı çiğnediğimi söyleyecektiniz bana” dedi Esta. Üç gündür bu hayat dersini bekliyordu. “Kimliğimizi ortaya serip kim olduğumuzu Cemiyet’e ifşa ederek hepimizi tehlikeye attım. Bunu biliyorum zaten” diye ekledi, Mari’nin kaybının sızısını daha da derinden hissederek.

“Eh, peki madem. Nezaket gösterip beni zahmetten kurtardın.” Profesör gülmemişti. “Konuşmalıyız” dedi hemen ardından. “Benimle gel.”

Onay beklememişti, bu yüzden Esta’nın Logan’ın yanından ayrılıp asansöre doğru koridor boyunca profesörü takip etmekten başka seçeneği kalmamıştı. Eski püskü asansörle sessizce yukarı çıktılar; profesörün sahip olduğu binanın tepesine çıkarlarken asansörün kafesi titreyip tıngırdıyordu. Bir zamanlar binada ayrı daireler vardı ama artık hepsinin sahibi Profesör Lachlan’dı. Esta bu dar koridorlarda büyümüştü, burası onun hatırlayabildiği tek yuvaydı. Yetişkinlerle dolu tuhaf bir çocuk-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

luk geçirmişti; en azından, Logan gelene dek.

Kapılar açıldığında, doğrudan profesörün kütüphanesine adım attılar. Kütüphanenin duvarları zeminden tavana kadar kitaplarla kaplıydı. Bunlar Schwab'ın okunmamış, sırtları yaldızlı kitaplarına benzemiyordu ama. Profesör Lachlan'ın rafları, solmuş deri ya da yıpranmış bez ciltli kitaplarla tika basa doluydu; çoğu, yıllardır kullanılmaktan ayrılıp parçalanmıştı.

Kimsenin böyle bir koleksiyonu yoktu. Profesör şahsi kütüphanesindeki kitapların büyük kısmını sahte isimlerle satın almıştı. Diğerleriniyse, yıllar içinde, umursamaz sahiplerinden Esta aracılığıyla kurtarmıştı. Meslektaşlarından birçoğu onun koleksiyonunun büyük olduğunu biliyordu ama ne denli geniş olduğuna, sırlarının ne denli derinleştiğine dair kimsenin –kendi ekip üyelerinin bile– bir fikri yoktu. Aslına bakılırsa, ölü ya da diri hiç kimse, New York'un taşıdığı sırlara dair James Lachlan kadar bilgi sahibi değildi. Esta çocukluğunda hemen her gününü bu odada saatlerce çalışarak, şehrin tarihindeki herhangi bir zamana uyum sağlayabilmesi için ihtiyacı olan her şeyi öğrenerek geçirmişti.

O saatlerden nefret etmişti. Onların yerine vaktini, Profesör Lachlan'ın şehri ona sokak sokak öğrettiği günlük, uzun ve dolambaçlı gezilerden birine çıkarak geçirmeyi tercih ederdi. Veya daha iyisi, şehirde bir başına sinsice dolanmayı, cüzdan aşırma yeteneklerini uygulamalı çalışmayı ya da Dakari ile boks antrenmanı yapmayı yeğlerdi. Gerçi, o odada öğrenerek geçirdiği uzun saatler çok işine yaramıştı. Edindiği bilgi onu ve Logan'ı birçok zor durumdan kurtarmıştı.

Ama Schwab'ın malikânesinde işine yaramamışlardı. Esta, sarışın –Jack– olanın kim olduğuna dair daha fazla araştırma yapmayı aklının bir kenarına not etti. Böylece, yolları tekrar keşşirse Esta hazır olacaktı.

Profesör Lachlan ağır aksak odaya girdi, ilerlerken bir yandan da kâğıt ve kitaplardan oluşan bir yığını toplayıp düzeltilti. Hemen konuya girmek gibi bir acelesi olmadığı açıkça belli oluyordu.

Esta bunun bir sınama olduğunu biliyordu. Aşına olduğu bir sınamaydı bu; başarısızlığa mahkûm olduğu bir sınama.

“Konuşmamız gerektiğini söylemiştiniz” dedi Esta, profesörün sessizliğine daha fazla dayanamayarak.

Profesör genelde takındığı, ona en yakın insanların bile ne düşündüğünü anlamasına imkân vermeyen yüz ifadesiyle ona baktı. Kumara merakı olsa müthiş bir poker oyuncusu olabilirdi aslında. Ancak nasıl sonuçlanacağına emin olmadığı hiçbir şeyi yapmazdı.

“Sabır, kızım” dedi ona; Esta’nın düşüncesizce davrandığını düşündüğü –ki bu sık sık olurdu– zamanlardaki alışıldık çıkışıydı bu.

Çalışma masasına doğru yorgun argın birkaç adım daha attı; çizgilerle kaplı suratı harcadığı çabadan iyice buruşmuştu. Bastonunun kaymasıyla sendeleyince, Esta hemen koluna girdi.

“Oturmalısınız” dedi. Ama profesör, gerilemesine neden olan bir bakışla durdurdu onu.

Üstüne titrenmesinden nefret ederdi. Arada bir de olsa birazcık üstüne titrenmesine ihtiyacı olabileceğini asla kabul etmek istemezdi.

Zayıflıklarını asla ifşa etme, diye öğretmişti Esta’ya. Yumuşak noktayı öğrendikleri anda bıçağı saplarlar.

“Oturacak vaktim yok.” Muğlak bakışlarını Esta’ya yöneltti. “Bir Cemiyet üyesinin seni görmesine izin verdin.” Ses tonu, bu sözlerin onu bilgilendirmek kadar azarlamak için de söylenmediğini belli ediyordu.

“Peki ya ne yapsaydım?” diye sordu Esta, çenesini kaldırarak. “Logan’ı bıraksa mıydım? Onun hayatını kurtardım. Onu size geri getirdim. Ekibi bir arada tuttum.”

Profesör Lachlan’ın yüz ifadesinde ufacık bir belirti dahi yoktu ama ortamın havası değişmişti. “Görevini unuttun.”

“Hançeri aldım.”

Profesörün dudakları kaskatı kesildi. “Evet ama aldığın tek şey o değildi, öyle değil mi?”

“Mücevheri size vermeye çalıştım.”

“Seni mücevher çalmaya göndermedim. Planlandığı gibi vaktinde gitmiş olsaydın, bunların hiçbirini yaşanmazdı.”

“Üzgün olduğumu söyleyemeyeceğim” dedi Esta, gözleri-

ni onunkilerle buluşturmaya kendini zorlayarak. “Bir fırsat gördüm ve değerlendirdim. Tıpkı bana öğrettiğiniz gibi.”

“Öyle yaptın, değil mi?” Adam onu süzdü. “Daima iyi bir öğrenci oldun, muhtemelen Logan’dan bile daha iyi; onun kadar disiplinli olmasan da... Ama bu kez düşüncesizliğinin sonuçları oldu.”

Esta profesörün bakışlarındaki ağırlıktan ve beklentiden gözlerini kaçırmamayı uzun zaman önce öğrenmişti, bu yüzden şimdi de yapmayacaktı. Ama hatalarının hatırlatılması, he-defi on ikiden vurmuştu.

Boğazı daraldı. “Ne yapmamı istiyorsunuz? Geri dönüp düzeltebilirim.”

“Ne yapacaksın? Kendi kendini mi durdurmaya çalışacaksın?” Profesör Lachlan başını iki yana salladı. “Bunun mümkün olduğunu bile sanmıyorum. Bilekliğindeki taşın tuhaf özelliklere, müstesna özelliklere sahip olduğunu biliyorsun. Kendi kendinle aynı zamanda ve mekânda bir arada bulunabileceğine pek emin değilim. Hayır. Saçma sapan bir şey için taş daha fazla zarar gelmesini göze almayacağım.” Esta’nın henüz küçük bir kız çocuğu olduğu zamanlardan beri yaptığı gibi, kararlı ve sabırlı bakışlarını kıza kilitledi. “Olan oldu. Kaldığımız yerden devam edeceğiz. Her zamanki gibi.”

“Ama Cemiyet” diye hatırlattı Esta. “Siz dediniz, beni gördüler.” Küçükken profesörün ona öğrettiği gibi gözlerini onunkilerle buluşturmaya kendini zorlayarak, bakışlarını ona çevirdi. “Geçmişe gidip çalmanın tüm amacı, Cemiyet’in beni görmemesiydi ama şimdi haberleri var. Durum değişti. Beni kolluyor dahi olabilirler.” İşinize yaramam, diye düşünmeden edemiyordu Esta.

Ve şayet bu doğruysa, profesörün dünyasında ne gibi bir rolü olabilirdi ki? Profesörün onu hazırladığı görevi yerine getiremeyecekse, nereye ait olacaktı?

“Seni 1926’da gördüler, doğru. Ama bu, senin kim ve ne olduğunu ancak o noktadan sonra bilecekleri anlamına geliyor.” Kıza, devamını kendi başına çözmesi gerektiğini anlatan bir bakış attı.

Ve idrak anı. “Ama öncesinde değil” diye fısıldadı Esta.

“Hayır, öncesinde değil” diye onayladı profesör.

“Yirmilerden önceki yıllardan alınabilecek bir dolu şey olmalı.”

Profesör Lachlan, Esta’yı sessizliğe gömen, anlaşılması güç bir bakış daha attı; bir yandan da eski gazete ve kitap yığınlarının yanından adım adım ilerleyerek çalışma odasının uzak köşesindeki büyük duvar kasasına doğru gidiyordu.

Elini sensöre tuttu; kilit açıldığında, kasa haznesinin gizli bölmesinden büyükçe bir kutu çıkardı. Esta sessizliğini korudu ve profesöre, yardıma ihtiyacı olduğu son derece açık olduğunda bile, yardım teklifinde bulunmaya kalkmadı. Nihayet adam, odanın tam ortasında duran büyük çalışma masasına ulaşmayı başardı.

Ağır meşe masa kâğıt öbekleri ve kitap yığınlarıyla kaplanmıştı. Kutuyu görece daha küçük öbeklerden birinin üzerine koyan profesör, konuşmaya başlamadan önce, sırtı dikleştirilmiş bir sandalyeye kendini bıraktı ve bastonunu bir kenara koydu.

“Seni Seward Park’ta dolanıp dururken bulduğumda, aslında bir çocuk aramaya çıkmamıştım. Fakat senin yapabildiklerini –zaman yetini– keşfettiğimde, planlarımın kilit noktası olabileceğini fark ettim” dedi profesör, sandalyesinde öne doğru eğilerek. “Bu yüzden son on iki yılı, şehrin geçmişinde herhangi bir noktaya gidebilmen ve kendi başının çaresine bakabilmen için ihtiyacın olan her şeyi öğretip seni eğiterek geçirdim. Parlak mücevher parçaları ya da eski günlükleri çalasın diye evlat edinmedim seni” dedi; ses tonu öfkeyle doluydu.

Sonra duyularına hâkim olamadığını fark etmişçesine kısa bir süre durakladı. Ardından tekrar, bu kez daha ölçülü bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “Bu iş hiçbir zaman zenginleşmekle ilgili olmadı, kızım. Gerçekleştirdiğin her görevin bir amacı vardı.” Kutuyu açtı. “Bilgiye ihtiyacım vardı ve o bilgi beni, senin bana getirmeyi başardığın çeşitli hazinelere yönlendirdi.”

Kutudaki nesneleri teker teker çıkardı.

Yakın zaman önce çalınmış hançeri kılıfından çıkarırken,

“Firavunun Kalbi’ne aşinasın zaten” dedi. “Ama ilk hakiki parçan İblisin Yıldızı’ydı.”

Esta’nın dört ya da beş yıl kadar önce Yukarı Doğu Yakası’ndaki bir mücevherciden aldığını hatırladığı ağır bir gerdanlık çıkardı. Platin dizideki nadir bulunan bir firuze taşı, mavi derinliklerinde tüm kâinatı taşıyor gibi duruyordu.

Taşı son derece berrak ve saf, neredeyse sıvı gibi görünen akik bir yüzüğü uzatarak “Eminim, Delphi’nin Gözyaşı’nı da hatırlarsın” dedi profesör.

Elbette hatırlıyordu. 1960’lı yıllarda, sosyetiğin birinin parmağından onu yürüttüğünde daha on üç yaşındaydı. Geçmişten yürüttüğü ilk parçalardan biri, hem de Logan’ın yardımıyla çaldığı ilk parça bu olmuştu. Profesörün ekibi için beklenmedik –ve pek de hoş karşılanmayan– bir ekleme olmuştu Logan. Profesör Lachlan Logan’ı bağlantılarından birinin yeğeni olarak tanıştırdığında Esta hiç mutlu olmamıştı. Bunu, kendisine yeterince güvenilmediğinin bir işareti olarak yorumlamış, Profesör Lachlan’ın göreve tek başına çıkmaya hazır olduğunu düşünmediği sonucuna varmıştı. Profesör ve Logan ellerinden tutarken hep birlikte şehrin yüzyıl ortası dönemine zamanda atladıklarında ise daha da mutsuz olmuştu. Logan yüzüğü bulmuş, Esta da onu almıştı. Ve Esta, böylesine vazgeçilmez biri olduğu için Logan’dan nefret etmişti.

Gerçi Logan onun sevgisini –çabucak– kazanmıştı. Esta gençti, profesörün dar camiasının dışında hiç kimseyle pek deneyimi olmamıştı, bu yüzden başta Logan’ın cazibesinin ötesine bakmak aklına gelmemişti. Ona tutulmuştu; ta ki Logan için her şeyin bir oyundan ibaret olduğunu anlayana dek. Logan kalpsiz ya da umursamaz olduğundan değildi; o da Esta kadar ekibe –ve Profesör Lachlan’a– sadık, kendini adamış biriydi. Ancak söz konusu ister parlak bir mücevher ister hiç öpülmemiş bir kız olsun, Logan’ın tek ilgisini çeken kovalamacaydı. Ve kovalamaca sona erdiğinde...

“Bir de Ejderin Gözü var” dedi Profesör Lachlan, parıldayan bir başlığı kutudan çıkarırken Esta’nın dikkatini tekrar o ana çekerek. Başlığın ortasında büyükçe bir kehribar parçası

vardı, altın benekleri öyle çoktu ki resmen ışıldıyordu.

Esta bu parçayı kırklı yıllardan birinde Chinatown'da bulmuştu. O zamanlar on dört yaşındaydı, Profesör Lachlan'ın onlara eşlik etmediği ilk büyük görevleriydi. O vakte dek Logan'ı olduğu gibi kabullenmiş, ondan daha fazlasını bekleyebileceğini düşündüğü için de onu affetmişti. Hatta onunla istemeye istemeye de olsa arkadaşlık kurmuştu. Profesör Lachlan'ın Logan'a ihtiyacı vardı ve ona güveniyordu, Esta da Profesör Lachlan'a güveniyordu. Dolayısıyla, durum buydu.

"Bir de anahtar var." Sonunda profesör, Esta'nın hepsinden daha aşına olduğu değerli parçayı çıkardı: İhtar'ın³ Anahtarı. Mücevherin yoğun gökkuşağı renklerinde ışıldayan, tuhaf, esrarlı, opali andıran bir taşı vardı. Esta'nın koluna tam olarak uyan bir bilekliğin üzerine yerleştirilmiş olan taş, kızın zaman katmanları arasında dikey yönde atlama yapmasına imkân tanıyan şeyin ta kendisiydi. Taşın pürüzsüz yüzeyini iki eşit parçaya bölen zikzaklı çizgiyi –hatalarından doğan sonuçların bir diğer hatırlatıcısını– gördüğünde Esta'nın midesine bir ağrı saplandı.

En sonunda Orchard Sokağı'ndaki binaya döndüklerinde fark etmişlerdi çatlağı. Tek açıklaması, Esta'nın yatışıp toparlanması için yeterince vakit vermeden onu fazla kullanmış olmasıydı ama bunun taşın gücüne etkisinin ne olacağını da bilmiyorlardı. Taşın tanıdık sıcaklığı ve enerjisi hâlâ ona yöneldiğinden, odanın karşı tarafından bile bunun olumlu bir işaret olduğunu umuyordu.

Masadaki nesnelere bakmak, kendi geçmişine bakmak gibiydi. Fakat bu serginin eski günleri yad etmekten fazlasını ifade ettiğini de kavramıştı. Profesörün çalışma masasındaki beş nesneye bakarken, önceden anlamadığı bir şablon olduğunu görebiliyordu.

"Bu beş taş bir zamanlar Ortus Aurea'nın hâkimiyetindeydi. O zamanlar Cemiyet gücünün zirvesindeydi ve taşları, Kef-

³ Aşk ve bereket tanrıçası. Sümer inançlarında "Inanna" olarak adlandırılan en önemli tanrıça. Babil kültüründe İhtar adını almıştır. Cılgamış destanında tufanı başlatanlardan biri olarak geçer. (ç.n.)

ren Salonu'ndaki karargâhlarının derinliklerinde bulunan bir mahzende, Gizevi adını verdikleri güvenli bir odada tutuyorlardı. Onlara ancak en üst sınıftakilerin erişimi vardı ama bu taşların mevcudiyeti, Cemiyet'in gücünün de kaynağıydı, ta ki çalınana dek."

Esta ona döndü. "Çalınmak mı?"

Profesör Lachlan defterlerinden birini açtı, sararmış bir gazete parçasının yapıştırıldığı yeri bulana dek sayfaları çevirdi. Hikâyeyi okuyabilmesi için defteri Esta'ya çevirdi.

"1901'de bir grup Mageus, Cemiyet'i devirme girişiminde bulundu" diye açıkladı, gazete kupürünü işaret ederek. "Gizevi'ne gizlice girip Cemiyet'in en önemli varlıklarını çaldılar. Ama ekipten biri, diğerlerine ihanet etti ve görevleri yoldan çıktı. Ekip dağıldı, antik yapıtlar ortadan kayboldu."

Esta, rengi solmuş haber sütununu gözleriyle taradı. "Burada bir yangından bahsediliyor" dedi, kafası karışmıştı. Haber de hırsızlık bahsi geçmiyordu.

"Elbette öyle. Cemiyet, gerçekte olanları kimsenin bilmesine izin veremezdi. Böylesine önemli varlıklarının -hem de başkası da değil, kontrol etmeye uğraştıkları insanlar tarafından- çalındığı haberi duyulacak olursa, zayıf görünürlerdi. Bu da daha fazla grubun intikam almaya heveslenmesine neden olurdu. Kayıplarını gizlediler. Başarısızlıklarını gizlediler. Hiçbir şey olmamış, her şey aynıymış gibi davrandılar.

Bu, en azından bir süreliğine işe yaradı. Geçen yüzyılın sonlarını sana öğretmiştim. O zamanlar, kadim sihir sahipleri için bu şehrin ne denli tehlikeli olduğunu biliyorsun: yangınlar, şehrin güvenliğini sağlama bahanesiyle yapılan baskınlar. Bir de daima Eşik vardı. Cemiyet'in antik yapıtlarını çalmak onda bir değişim yaratmamıştı. Ama yıllar geçtikçe, kadim sihir unutulup gitmeye başladı. Yeni nesiller, öncekilerden daha zayıftı ve şehir sonunda korkusunu unutmaya başladı.

Ama Cemiyet hiç unutmadı. Yıllar boyunca, Cemiyet'in en üst düzey üyeleri bu parçaları bulup tekrar bir araya getirmeyi denediyse de bizim yaptıklarımız sayesinde, bunu asla başaramadılar. Kimi zaman, tıpkı Schwab'ın malikânesindeki gibi, bir

açık artırmada bir parça ortaya çıkıveriyordu ya da başka bir tanesinin dedikodusu yayılıyordu. Fakat asıl soygundan bu yana, bu parçalar hiç aynı odanın içinde olmamışlardı.” Profesör, ihtiyar gözlerinden kıvılcımlar saçarak gülümsedi. “Şu ana dek.”

Bu birkaç taşı gördüklerinden çok daha fazlası yapan bir şeyler olduğunu Esta’ya söylemesine gerek yoktu. Tıpkı İhtar’ın Anahtarı’nın ona seslendiği gibi, bir arada duran bu antik yapıtlar da tüm mekânın içine sıcak, çarpıcı bir enerjiyle işliyor gibi görünüyordu.

“Anlayacağın” diye devam etti profesör; “son birkaç yıldır yaptıklarımızın bir mantığı vardı. Teker teker, taşların akıbetini keşfettim. Teker teker, hepsini topladım ve güvende tuttum. Ama bu yeterli değil. Yaptığımız her şey tek bir parçaya, antik yapıtların sonuncusuna atılan ilk adımdı sadece.” Öne doğru eğildi. “Fazlasıyla dikkatli davranıyordum, yoksa fark etmemiş miydin? Her görev biraz daha geriye uzanıyor, birazcık daha zorlu hale geliyordu. Seni, en anlamlı o göreve hazırlıyordum.”

Esta biraz doğruldu. Profesör Lachlan hâlâ ona güvenmek istiyordu. Profesörün ona hâlâ ihtiyacı vardı.

“Hedef ne?” diye sordu; sesi, çok derin bir kendini kanıtlama arzusuyla doluydu.

Profesör işte o zaman gülümsedi. “O gün çalınan son parçaya ihtiyacımız var. Bir kitaba.”

Esta hayal kırıklığını gizlemeyi başaramadı. Geçen yıllar boyunca profesör için bolca kitap çalmıştı. “Başka bir kitap daha mı getirmemi istiyorsun?”

“Hayır, başka bir kitap değil.” İhtiyar gözleri parıldadı. “O kitabı getireceksin. Ars Arcana’yı.”

Tüm eğitimine, şehir ve Cemiyet hakkında öğrenerek geçirdiği bir dolu saate rağmen Esta bu farklı terimi daha önce hiç duymamıştı. Şaşkınlığı dışarıdan da belli olsa gerekti.

“Efsanevi bir kitap, sihrin kendisi kadar eski olduğu söylenen bir metin” diye açıkladı profesör, ses tonuna aniden eklenen bir sabırsızlıkla. “Yıllar boyunca Cemiyet’in kontrolünde kalmıştı. Cemiyet’i temelli devirebilmek için bu taşların nasıl kullanılacağını bana göstereceğine inanıyorum. Bir düşünse-

ne, kızım; biz, kalan son birkaç Mageus, kim olduğumuzu gizlemek zorunda kalmayız. Özgür oluruz.”

Özgür. Esta bu sözcüğün anlamını dahi bildiğine emin değildi. Şehrini seviyordu, buranın dışında bir yaşam kurmayı ne aklından geçirmiş ne de buna heveslenmişti. Ama Profesör Lachlan ona umut ve heyecan dolu bir ifadeyle bakıyordu. “Bana nerede olduğunu söyle, senin olsun” dedi Esta.

“Eh, işler o noktada karışıyor.” Profesör Lachlan somurttu. “Kitap kayıptı. Muhtemelen yok edilmiştir.”

“Yok edilmiş midir?”

Profesör Lachlan başıyla onayladı. “Ekibe ihanet eden Mageus kitabı alıp ortadan kaybolmuştu. Kitap hâlâ duruyor olsa, ben kendi başıma bulurdum zaten. Ya da Logan bulurdu.” Gözleri tekrar aydınlandı. “Bu yüzden, o Mageus’u ortadan kaybolmadan durdurman gerekiyor. Kitabı kurtarıp buraya getirebilirsen, bu her şeyi değiştirir.”

Umut için için kanını kaynatırken Esta sakın ve kararlı durdu. “Onu nerede bulurum?”

Gözlerini kısa bir süre daha kızın üzerinde tutan Profesör Lachlan’ın dudak kenarları belli belirsiz yukarı kıvrıldı. Bu gerçek bir tebessüm değildi ama onun rızasını bir miktar da olsa tekrar kazanmaya başladığını Esta’ya göstermeye yetmişti. “1901 baharında, soygunun olduğu zamanda” dedi profesör, haber kupürüne parmağıyla hafifçe vurarak. “Bugüne kadar gittiğinden çok daha eskiye gitmen gerekecek. O zamanlar şehir çok farklı bir yerdi.”

“Hallederim” dedi Esta.

“Anlamıyorsun... O zamanlar sihir farklıydı. Şimdilerde şehrin sihirden tümüyle yoksun olduğunu söyleyebiliriz. Günümüzde insanlar sihrin bir efsaneden ibaret olduğunu düşünüyor. Ama o zamanlar, sokaklarda heyecanı hissediliyordu. İnsanlar kadim sihrin var olduğunu biliyor, sihir sahiplerinden korkuyorlardı. O zamanlar havada hâlâ bir şeylerin başlamak üzere olduğu hissi vardı. Herkes tarafını seçiyordu.”

“Biliyorum” dedi Esta. “Bunların hepsini bana öğretmiştin.”

“Öğretmiş olabilirim.” Profesör, Esta’nın bilekliğini masadan alıp inceledi, taştaki çatlağa bakıp kaşlarını çatarak iç geçirdi. “Yine de senin hazır olduğuna emin değilim. Son görev şüpheye düşmeme neden oldu...”

Esta bilekliğe uzanmak istese de kendini dizginledi. Tam olarak ona ait sayılmazdı; Profesör, yalnızca geçmişten bir şeye ihtiyaç duyduğunda onu takmasına izin veriyordu. Kalan zamanlarda kasasında saklıyordu. Yine de yaklaşık altı yıl önce, Esta henüz on bir yaşındayken profesörün onu koluna taktığı ve turistlerin ceplerinden yüklü cüzdanları çalmaktan çok daha fazla işe yaradığını gösterdiği o ilk andan beri, bileklik her zaman ona aitmiş gibi hissetmişti.

“Sizi tekrar hayal kırıklığına uğratmayacağım” diyerek söz verdi.

Yine de profesör bilekliği ona vermedi. Kibarca da olsa hâlâ cezalandırıyordu onu. Bir yandan taşı ona verme vaadi sunarken bir yandan da İştar’ın Anahtarı’nın –ve onunla birlikte gelen gücün– aslında kime ait olduğunu hatırlatarak Esta’yla oynuyordu.

“Logan’ın iyileşmesini beklemeye vaktimiz yok. Hemen kitabın peşine düşeceksin ve kendi başına gideceksin.”

“Kendi başıma mı?” diye sordu Esta. “Ama kitabı nasıl bulacağım?”

“Onu çalan takıma seni de almalarını sağlayacaksın.”

Her zamanki çalışma tarzlarındaki bu değişim karşısında şaşkınlaşan Esta somurttu. “Ama Logan’ın iyileşmesini beklessek oraya onlardan önce gidebilirdik. Sizin de hep dediğiniz gibi, çabucak girip çıkardık. Kitabın ortadan kaybolması riskini de göze almak zorunda kalmayız böylece.”

“Hayır” dedi Profesör Lachlan, kesin bir tavırla. “İşe yaramaz.”

Esta, “Ama benim yetim...” diye söze girmişti ki...

“Yetmez” diyerek onun sözünü kesiverdi profesör. “Cemiyet’in karargâhına öylece girip kitabı alabileceğini mi sanıyorsun? Sen yetenekli bir hırsızısın ama içeri girip onların güvenlik aşamalarını geçebilmek için bir ekip gerekiyor. Ve sonunda on-

lara ihanet edecek olan kişi de bu işin olmazsa olmazı.”

“Başka, daha kolay bir yolu olmalı” diyerek karşı çıktı Esta.

“Olsaydı bile...” diyerek başını iki yana salladı Profesör Lachlan; “çıktığımız görevlerin her biri öyle dikkatlice tasarlanmıştı ki Cemiyet tam olarak ne zaman soyulduğunu bile hiçbir zaman anlamadı. Her eser çalışında, hırsızın görünmeyeceğı ve böylece onların izimizi takip edemeyeceğı şekilde planlanmıştım her şeyi. Bunu yapmamın bir sebebi vardı. Fakat son seferinde olanlara bak... Kendini ortaya sererek bir şeyleri değıştirdin. Geçmişin olaylarını berbat edecek olursan günümüzde daha neler etkilenir, kim bilir?”

Parmak uçlarıyla haber kupürüne tekrar vurdu. “Soygun tam olarak gerçekleştirildiğı zamanda yapılmalı. Hiçbir şeyi değıştirme riskini göze alamazsın. Bir düşün; soygun gerçekleşmezse ya da Cemiyet bu işin ardındaki kişiyi öğrenirse bunun geleceğı, bizim zamanımızı nasıl etkileyebileceğini tahmin etmek mümkün değıl. Tek fark kitabı alan kişinin değışmesi olabilir. Aksi takdirde, ne tür yansımaları olabileceğini sen düşün.”

Etkilerin neler olabileceğini Esta çok iyi biliyordu. Son görevin ardından aslında ne çok şeyin değıştiğini fark ettiğinden beri Profesör Lachlan’la konuşma fırsatı yakalayamamıştı. Profesörün bunlardan haberi yoktu, Esta da anlatmaya nereden başlayacağını bilmiyordu.

“Ayrıca” dedi profesör, taşın üzerindeki çatlağı incelerken; “İştar’ın Anahtarı’nın iki kişiyi birden zamanda atlatmayı bir kez daha kaldırabileceğini sanmıyorum. Schwab’ın malikâne-sinde taşa fazla baskı yaptın. Bu işi kendi başına halletmen gerekecek.” Gümüş bilekliğı kıza uzatırken hâlâ gülümse-miyordu. “Tabii kendini böyle bir mücadeleye girecek kadar güçlü hissetmiyorsan, başka.”

Esta bilekliğı uzanmakta tereddüt etti. Bu da bir sınamaya benziyordu ama bu kez başarısız olduğı takdirde daha ne gibi zararlara sebep olabilirdi? Daha kaç hayatı tehlikeye atabilirdi?

Ama ya başarılı olursa... Belki kitabı alarak her şeyin tekrar düzelmesini sağlayabilirdi. Belki Mari’yi geri getirebilirdi.

Şehrin karanlıklarında yaşayan, yıllardır kullanılmamak-

tan ve nesillerdir unutulmaktan zayıflamış, işlemez hale gelmiş yetileriyle sayısız insanı düşündü. Geçmişteki tek bir hata şimdiki zamanda bir dolu değişime neden olabiliyorsa, Cemiyet'i ortadan kaldırmak kim bilir neler yapabiliirdi? Başarılı olduğu takdirde, önceden yaptığı hataları ve şimdiki zamanı düzeltmekten çok daha fazlasını gerçekleştirebilirdi. Kendi geleceğini bile baştan yazabilirdi belki. Sihri kurtarabilirdi.

Saklanmalarına gerek kalmazdı, hem de hiçbirinin.

Bilekliği aldı. Gümüş, durduğu kasanın soğukluğunu taşıyordu hâlâ ama Esta onu koluna biraz olsun ürpermeden taktı. Bir kez daha, taşın çekimini hissediyordu; taşın içindeki bir şey ısıtıyordu onu sanki. Olasılık gibi... güç vaadi gibi bir şey. "Onlara kimin ihanet ettiğini söyleyin" dedi kararlı bir tavırla. "Kimi durdurmam gerekiyor?"

Profesör Lachlan'ın dudakları bir tebessümle kıvrıldı ama gözlerinde buz gibi nefretten başka bir şey yoktu. "Sihirbazı bul" dedi ona. "Ve geleceğimizi mahvetmeden önce onu durdur."

AKSİ ŞEYtan

Ağustos 1900 – Bowery

Harte Darrigan, Aşğı Doğı Yakası'nda bulunan ve işletmesini yapan çetenin adını alan Aksi Şeytan isimli, sigara dumanıyla kaplı boks salonundaki kalabalığın arasında güçbela ilerlerken kendine tekrar tekrar saydırıp duruyordu. Yumruğun surata inmesiyle çıkan kemik kırılma sesleri, kalabalığın Harte'in kalp atışlarını yükselten ve net düşünememesine neden olan bir şevkle coşmasına neden olmuştu.

Batakhaneyi dolduran türlü insan vardı. Harte ortama ayak uydurmamak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Bu tipler, zenginlerle fakirleri ve muhtemelen-hiç-düze-çıkamayacakları ayıran geniş bir cadde olan Houston Caddesi'nin güneyinde insanlığın -buna insanlık denebilirse tabii- en tehlikeli kısmını temsil ediyordu. Harte'in kendisi de bir yalancı ve düzenbaz olsa da en azından namusluydu. Ya da kendince öyle olduğunu düşünüyordu. Üç yıl önce Paul Kelly'nin çetesinden çıkabilmek için her riski göze almıştı, o zamandan bu yana da kendine kurmayı başardığı yaşamın, aşğı Manhattan'a hükmeden farklı gruplar arasındaki bitmek bilmez savaş tarafından kirletilmemesini istiyordu.

Ancak oradaydı işte.

Aslında oraya hiç gelmemeliydi. Bu görüşmeyi kabul etmekle aptallık etmişti, Dolph Saunders'ın umutsuz bir vaatle onu bu dünyaya geri dönmeye teşvik etmesine izin verdiği için tam bir salaktı. O vaat, özgürlüktü. Şehrin dışına çıkış yoluydu. Aptalca bir düştü.

Kendisi de bir aptal olmalıydı ki Dolph Saunders'ın neye muktedir olduğunu bilmesine rağmen onunla buluşmayı ka-

bul etmişti. Dolph'un zalimliğini kendi gözleriyle görmüştü; şayet daha akıllı olsaydı, çok geç olmadan dönüp arkasını kaçmış olurdu...

Derken, kalabalığın arasından tanıdık bir ses ona seslendi; Harte artık şansı kalmadığını biliyordu.

Ona yaklaşan çocuk muhtemelen odadaki en sıksa, en kısa oğlandı. Düz hatlı burnunun ucunda duran bir gözlük takmıştı; Aksi Şeytan'ı dolduran kalabalıktakilerin çoğunun aksine, Bowery'nin züppelerini belli eden gösterişli bir tarzda ya da parlak renkte kıyafetler giymemişti. Bunlar yerine çocuğun üzerinde onu genç irisi bir gazeteci çocuk gibi gösteren basit bir dik yakalı gömlek ve onun üzerine geçirdiği pantolon askıları vardı. Uzun bir ağır işgünün ardından içkilerine gömülmuş iri göğüslü adamların tersine Nibsy Lorcan'da tüm gününü kitapları didik didik ederek geçiren biri havası vardı.

"Harte Darrigan" dedi Nibsy, başıyla hızlı bir selam vererek. "Seni tekrar görmek ne hoş."

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim, Nibs."

Nibs ellerini ceplerine soktu. "Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştık."

"Patronun, gelmez ve en azından onun söyleyeceklerini dinlemezsem aptallık edecekmişim gibi konuştu."

Nibsy neşeye gülümsedi. "Kimse seni aptal yerine koyamaz Darrigan."

"Seninle aynı fikirde olduğumdan emin değilim Nibs, hele de kendimi burada bulmuşken. Hem, Dolph nerede? Yoksa her zamanki gibi kirli işlerini yapmaya seni mi gönderdi?"

"Arka tarafta bekliyor." Nibsy'nin gözleri bar tarafına doğru gidip geldi. "Nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet" dedi Harte. "Nasıl olduğunu çok iyi bilirim. Tıpkı buraya gelmemem gerektiğini bildiğim gibi."

Dönüp arkasını gidecekti ki Nibs onu kolundan yakaladı. "Geldin zaten. Bari anlatacaklarını da dinle." Omuzlarını kaldırarak ona çekingen bir bakış attıysa da Harte bunu yememişti. "En azından bir içki iç. Beleş içkiye de hayır diyemezsin herhalde, değil mi?"

Harte barın arka kapısına şöyle bir baktı.

Aptal olabilirdi ama meraklı bir aptaldı. Böylesine bozmuş olmalarına rağmen, Dolph'u ondan yardım talep edecek kadar çaresizliğe düşüren şeyin ne olabileceğini hayal edemiyordu. Dolph'u -sırlarını saklamayı yeğleyen bir adamı- böylesine çılgın vaatlerde bulunacak kadar etkileyen şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

"Söyleyeceklerini dinlerim ama içki filan istemiyorum."

Nibs endişeli bir tavırla döndü, ardından yine o içten tebessümünü takındı. "Bu taraftan" diyerek Harte'ı barın arka tarafına, çift kapılı meyhane kapılarından geçilen daha sessiz bir özel bölmeye doğru götürdü.

Harte'ın onu son görüşünden bu yana yıllar geçmiş olsa da Dolph pek de farklı görünmüyordu. Ortasına bıçak kadar sivri bir burnun tutturulduğu aynı cılız, sert surat. Çocukluklarından beri başının ön kısmında yer alan aynı beyaz saç demeti. Buzdan bakışlarında aynı kurnaz parıltı. Ya da en azından Harte'ın görebildiği "bakışında"... Çünkü diğer gözü deri bir göz bandıyla kapalıydı.

Odada dört kişi daha vardı. Harte, ilki Dolph'un suikastçısı Viola Vaccarelli ile ajanı Jianyu Lee'yi tanıyordu. Diğer ikisi ise tanımadığı kişilerdi. Parlak renkli pantolonlarından, yana yatırılmış melon şapkalarından Harte onların durumun kötüleşmesi ihtimaline karşı kiralanan kas yığınları olduğunu tahmin ediyordu. Bu da Dolph'un Harte'a, Harte'ın Dolph'a güvendiği kadar güvendiği anlamına geliyordu.

İyi. Belki ikisi bir zamanlar dosttu ama şimdi böylesi daha iyiydi.

"Seni tekrar görmek güzel bıçkın" dedi Dolph; Harte'ın uzun zaman önce bıraktığı eski lakabını kullanmıştı. Dolph'un tokalaşmak için elini uzatmadığı, bastonunun tepesindeki gümüşten gorgon⁴ başını daha sıkı kavradığı da Harte'ın gözünden kaçmamıştı.

⁴ Yunan mitolojisinde keskin dişli, başında saç yerine canlı yılanlar olan, dişi canavar. Üç kız kardeşten oluşan Gorgonların en ünlüsü, baktığı kişiyi taşa çeviren Medusa'dır. (ç.n.)

“Hislerimizin karşılıklı olduğunu söyleyemem.”

Köşedeki iki züppe oldukları yerde kıpırdandırlarsa da Viola’nın yalnızca ağzı seğirmişti. Bıçaklarını çekmemiş, Harte henüz ölmemişti, demek ki şimdilik güvendedeydi.

Harte’a oturacak bir yer teklif etmeden sandalyesine yaslanan Dolph, “İçecek bir şey ister misin?” diye sordu.

“Şu zirvayı kes Dolph. Beni neden görmek istedin? Bu işleri bıraktığımı biliyorsun.”

“Ben öyle duymadım ama. Sen özgür gibi takılsan da Paul Kelly, dizginlerini hâlâ elinde tutuyormuş, öyle değil mi?”

“Dizginlerim kimsenin elinde filan değil” dedi Harte, uyarıcı bir ses tonuyla. Ama Dolph’un gerçeği biliyor olmasına da şaşırmamıştı. İnsanların saklamak için didinip durdukları en gizli şeyleri bulup çıkarmayı her zaman becerirdi zaten. “Ayrıca ima ettiğin şeyi yapmanın hiçbir yolu olmadığını da biliyorum. Şehrin dışına çıkmak ha? Ben dünkü çocuk değilim.”

“O halde neden geldin?” diye sordu Dolph.

“Bir bilsem” dedi Harte. Kasketinin siperliğini büktüğünü fark edip yumruğunu gevşetmeye zorladı kendini.

Dolph’un gözü ışıldadı. “Asla bir mücadeleye hayır diyemiyorsun, değil mi?”

“Belki de senin hakkında söylenenlerin doğru olup olmadığını görmek istemişimdir” dedi Harte, soğuk bir tavırla. “Herkesin dediği gibi, sahip olduğun şeyi Leena’dan sonra gerçekten kaybedip kaybetmedin mi diye.”

“Bu konuda konuşmuyorum.” Dolph’un yüz ifadesi sertleşmiş, hatta biraz da griye dönmüştü. “Nefes almaya devam etmek isteyen hiç kimse bu konuda konuşmaz.”

“Eminim öyledir” dedi Harte. Başını iki yana salladı. “Bu bir hataydı.” Gitmek üzere dönmüştü ki Jianyu kapının önüne geçip ona engel oldu. “Şunu geri çağır Dolph.”

Dolph, Harte’in talimatını duymazdan gelerek, “Sana bir teklifim var” dedi.

“İlgilenmiyorum.” Dikkatini tekrar Jianyu’ya çevirdi. “Eminim amcan şu an seninle müthiş gurur duyuyordur, değil mi? Şuradakinin kucak köpeği olmana bayılıyor olmalı.”

Jianyu Lee'nin Chinatown'daki On LeongTong lideri Tom Lee'nin yeğeni olduğunu herkes bilirdi. Kendi mahallesi-ne sahip olabilecekken, hatta belki kendi çetesini kurabilecek-ken Dolph için çalışıyordu. Ama işte, Dolph Saunders'ın olayı da buydu; insanları böyle kendine çekerti. Azıcık beyni olması beklenenleri bile.

Jianyu, Harte'a zorlamamasını tembihleyen bir ifadeyle, belli belirsiz gülümsedi sadece.

Harte, heyecanını belli etmemeye çalışarak, "Şunu geri çağır dedim Dolph" diye tekrarladi. Aptal olabiliirdi ama içinde bulunduğ u durumun ne denli tehlikeli olduğunu fark etmeyecek kadar da sersem değildi.

"Bana beş dakikanı ayıracak olursan, ilgilenebilirsin ben-ce" dedi Dolph. "Ya da adamlarımdan biri seni ikna edebilir."

"Tehdit ha?" Harte omzunun üzerinden geriye baktı. "Bu hiç de senin tarzına benzemiyor ihtiyar."

Dolph'un yaşı, Harte'tan birkaç yıl büyük olsa da yirmili yaşların ortalarından daha fazla değildi. Ama beyaz saç tutamlarıyla ve doğuştan gelen liderlik vasfıyla Dolph daima olduğ un-dan büyük göstermişti. "İhtiyar" sözü bir zamanlar iki dost arasında bir sevgi ifadesi olarak kullanılırdı. Ama artık öyle değildi. Şimdi Harte bu lakabı bir hakaret gibi söylemişti.

Dolph'un dudakları bu hakareti kabul edercesine kıvrıldı ama başka bir tepki vermedi. "Eskiden böyle değildi" diyerek kabul etti. "Ama görünen o ki ihtiyar bir köpeğe yeni numaralar da öğretilabiliyormuş." Dudakları dümdüz oldu. "Otur. Dinleyip düşünmeden gitmeden önce bana beş dakika ver. Yoksa şu asabilğini hâlâ aşamadın mı?"

Dolph'un arkasında şişinen iki züppe, patronlarının bir sonraki emrine hazırlanırcasına hareketlendi. Harte onları temkinli bir şekilde süzdü; gitmeye kalktığında moraracak gözü ile kaldığı takdirde incinecek gururundan duyacağı rahatsızlığı kıyasladı. Sıradan bir haydut gibi görünürken seyircileri etkilemek feci zor olduğ undan, masaya dönüp kendine bir sandalye çekti.

"Beş dakika. Ama hemen söyleyeyim, senin dalavereleri-

nin hiçbirleriyle ilgilenmiyorum. Hiçbir zaman da ilgilenmedim.”

Dolph Nibsy’ye, Harte’a bir bardak viski koymasını işaret ederek, “Özellikle bu söylediğinin nasıl da yalan olduğunu yüzüne vurmayacağım ama şehrin dışına çıkmak dalavere filan değil” dedi. “Bu ihtimal gerçekten var.”

Harte’in ensesindeki tüyler alarma geçerek dikildi. Şehirden çıkmanın tek yolu vardı, o da Eşik’ti ve bu, Harte’in çıkma-ya meraklı olmadığı bir yolculuktu. Ne kendi isteğiyle. Ne de zoraki.

Oturduğu yerde kıpırdandı. “Biraz daha tehdit mi?” diye sordu temkinli bir tavırla.

“Tehdit değil. Bir teklif. Bir çıkış yolu.”

“Hiçbirimiz şehrin dışına çıkamayız” dedi Harte dikkatlice; Dolph’un neyin peşinde olduğunu merak ediyordu. “Bedeli ni ödmeden olmaz. Şehirdeki her Mageus bunu bilir.”

Dolph önündeki bardaktan uzun, ağır bir yudum aldı; konuşmadan önce Nibsy’ye bir bardak daha doldurmasını işaret etti. “Eşik hep orada değildi Darrigan. Cemiyet onu var etmeyi başardığına göre, onu yok etmenin de bir yolu olabileceğini hiç düşünmedin mi?”

“İşte şimdi vaktimi boşa harcadığına emin oldum.” Harte başını iki yana salladı. “Bu fare kapanı şehirde bir delik açmanın yolunu biliyor olsaydın bunu çoktan yapmış, her geçiş için komisyon kesmeye başlamış olurdun.” Gitmek için sandalyesini geri itmeye koyulmuştu ki arkasında duran iki çocuk onu omuzlarından yerine oturtarak sandalyesinde tuttu. “Dalkavuklarını üzerimden çek Dolph. Olmam gereken başka bir yer var.”

“Ortus Aurea’nın hiç gerçek sihri yok” diye devam etti Dolph. “Sahip oldukları her şey, yapabildikleri her şey sahte güç. Hepsinin bir bedeli var. Eşik gerçek sihir ürünü değil ama gerçek sihri tıpkı öyleymiş gibi yok ediyor.”

“Anneme dair her şeyi alıp bir zamanlar olduğu kişiden geriye boş bir kabuk bıraktığında bana yeterince gerçek gibi gelmişti.”

“Cemiyet’in güçlü olmadığını söylemiyorum. Dediğim şey, durdurulabilecekleri,” diye ekledi Dolph. “Cemiyet’teki

adamlar sihri Tanrı'nın bir işareti gibi görüyorlar. Bu kıyılara gelen zavallı, sefil yığınların Tanrı'yla onlardan daha güçlü bir bağ kurabileceğine kendilerini inandıramıyorlar. İkimiz de sihrin melekler ya da şeytanlarla alakalı olmadığını biliyoruz. Kadim sihir, senin ve benim yakından tanıdığımız sihir, dünyanın ta kendisiyle kurulan bir bağ. Yetileri düzenli kategorilere ya da elementlere bölemezsin, tıpkı ateşi ve havayı bölemediğin gibi. Hepsi birbirine muhtaç. Cemiyet elementleri bölüp onları ritüelleri ve sözde bilimleri uyarınca kontrol etmeye çalışıyorsa da bunun bir bedeli var. Sihri bir bütün olarak zayıflatıyor.”

“Onca kişi içinde senin bunu söylemen ne komik” dedi Harte, gözünü bile kırpmadan, dosdoğru bir tavırla.

Dolph kaşlarını çattı ama Harte'in imalı meydan okumasına karşılık vermedi. “Haklı olduğumu biliyorsun. Onların kullandıkları güç, bizim gücümüz gibi dünyanın doğal bir parçası değil ve onların gücünün kaynağını ellerinden alabilirsek Eşik'in de yok edilebileceğine inanıyorum.”

“Doğruca üstlerine gitmekten bahsediyorsun” dedi Harte. Bu, Dolph için bile fazlaydı.

“Bizi kontrol etmekte kullandıkları yegâne aracı yok etmekten bahsediyorum.”

“Sen bir masaldan bahsediyorsun.”

Dolph gözünü bile kırpmadı. “Bu ülkeye –bu şehre– her gün insanlar geliyor, çünkü çocuklarının burada geldikleri yerden daha fazla güvende olacaklarına inanıyorlar. Kendi ülke-lerindeki batıl inançlardan ve nefretten uzakta bir yaşam vaadiyle kandırılıyorlar. Hepsi yalan. Bu şehre giren her Mageus ağa takılan balık misali tuzağa düşüyor. Bu kıyılara çıktıkları anda, kim olduklarını belirleyen her şeyden vazgeçmeden ayrılmalrı mümkün olmuyor, bu adaya tıkılıyorlar ve Cemiyet'in insafına kalıyorlar. Gücü elinde tutanlar tarafından bastırılıyor, baskı altında tutuluyorlar; daima hadleri bildiriliyor.”

“Tüm bunları zaten biliyorum Dolph” dedi Harte. Yüreği burkulmuştu. Elbette biliyordu. “Ama burada, bu şehirde bile bir yaşam kurmanın yolları var.”

Dolph ona alaycı bir bakış attı. “Seninki gibi bir yaşam mı?”

“Ben başımın çaresine yeterince iyi baktım.”

“Elbette öyle. Kendine havalı birkaç giysi, şehrin iyi kesiminde güvenli bir daire aldın, cebine de para koydun. Hatta sağlam bağlantıları olan birkaç dost da edindin. Ama o yeni arkadaşların senin gerçekte kim olduğunu bilseler...” Dolph öne doğru eğildi. “Senin ne olduğunu bilseler, yeni hayatına bir gün bile devam edebilir misin sence?”

Harte korkmaksızın direndi. “Kimliğimi açık edip kendime kurduğum hayatı mahvetmeyi mi planlıyorsun? Çok daha kötü durumların altından kalktım ben.”

“Hayır, Darrigan” dedi Dolph. “Senin bu yeni yaşamını bizim lehimize kullanmayı yeğlerim.”

“Senin lehine bir şey yapmakla ilgilenmiyorum.”

Dolph onun reddini umursamadı. “Şu an sahip olduklarını başarmın çok iyi. Sen zaten her zaman çoğu kişiden daha mücadeleci olmuştun. Senin gibi olmayan bir dolu insan var. Ama senin kadar mücadeleci bir insan bile bu şehirde işte ancak bu kadar ilerleyebilir. Seninle bir zamanlar dosttuk, bu yüzden kim olduğunu sürekli gizlemek zorunda kalmanın ne denli sinir bozucu olduğunu biliyorum. Cemiyet’in türümüz üzerindeki hükmü sürdükçe, daima böyle bir sorumluluğumuz olacak. Ama Cemiyet’in bize hükmetmekte kullandığı ana araç yok edilmiş olsaydı, farklı bir yaşamın olabilirdi. Eşik yok edilebilir, buna eminim.”

“Bunu bilemezsin” diyerek karşı çıktı Harte. “Ve ben yaşamımdan gayet memnunum. Senin çılgın teorilerinden biri uğruna kendimi öldürtmeye de niyetli değilim.”

“Bu bir teori değil.” Dolph cebinden ufak bir kumaş parçası çıkardı ve üzerindeki soluk yazıyı Harte’in okuyabilmesi için masanın üzerine serdi. “Leena bunu bana ulaştırırken öldü.”

Harte kumaş parçasına yayılmış harfleri okudu, ardından Dolph’a baktı. “İtalyanca bilmiyorum.”

“Latince” diyerek onu düzeltti Dolph.

“Anlamı ne?”

“Libero Libro. Cemiyet’in bir kitaba sahip olduğu anlamına geliyor...”

“Birçok kitapları olduğundan eminim.”

“Muhtemelen” dedi Dolph, Harte’in sözlerine takılmadan. “Fakat diğer tüm kitaplara göre özellikle daha fazla korudukları bir kitap var ve bu kitabı ele geçirmek, türümüzün özgürleşmesi demek.”

Harte ona şüpheli bir ifadeyle baktı. “Tek bir kitap bunların hepsini yapamaz.”

“Ars Arcana yapabilir.”

Bu cümle Harte’ı duraksattı. “Ars Arcana’nın Cemiyet’in elinde olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

Dolph parmağını hafifçe kâğıdın üzerine vurdu. “Evet, öyle düşünüyorum.”

Harte başını iki yana salladı. “Haklı olsan bile, Cemiyet eğer Gizemler Kitabı’na sahipse, onu asla alamazsın. Kefren Salonu’nun kale gibi sağlam olduğunu herkes bilir. İster Ars Arcana ister bir başkası, herhangi bir kitabı ele geçirmeyi bırak, kapıdan adımını dahi atamazsın.”

“Bence yanılıyorsun” dedi Dolph. “Doğru ekiple içeri girmeyi ve kitabı almayı başarabiliriz. Bir düşün bıçkın... Her şeyi değiştirebilirdik. Varoşlar biterdi. Güçbela geçinme derdi biterdi. Yolunu kesecek bir Eşik olmadan, kendi talihini çizmeye giden özgür bir adam gibi bu şehirden çıkabilirdin. Her şeyi yapabilir, her yere gidebilirdin, aynı zamanda yetine de sahip olmaya devam edebilirdin.”

Harte bu vaadin cazibesine kendini kaptırmadı. “Kefren Salonu’nun kapısından içeri ancak Ortus üyeleri girebilir.”

“O zaman bizi içeri alacak bir üye buluruz” dedi Nibs.

Bir an için Harte’in tek yapabildiği, oğlana hayretle bakmaktı. “Sen de delirmişsin” dedi. “Bizden nefret ettiklerini unutun mu? Üyelerinden herhangi birinin bizden birine yardım etmesinin yolu yok.”

Dolph, kurnaz bakışlarını Harte’a dikti. “Kendine kurduğun bu hayat, bazı ilginç kişilerle tanışmanı sağlamış. J.P. Morgan’ın yeğeni Jack Grew’la birlikte görüldüğünü söylüyorlar.”

“Eee? N’olmuş?” dedi Harte, öncekinden de temkinli bir tavrıyla.

“Morgan, Cemiyet’in en üst düzey üyelerinden biri.”

Harte, başını iki yana sallayarak sandalyesini masadan geriye itip ayağa kalkarken, “Hayır” dedi. “Hayatta olmaz. Hayır.”

Ama Dolph’un adamlarının kuvvetli kolları onu sert bir şekilde oturtup yerine mıhladı.

“Dediğin gibi, kendine yepyeni bir yaşam kurmayı başarmışsın. Yeni bir isim. Yeni bir takım elbise. Şehrin iyi kesiminde yeni bir adres. Doğru kişilerle kaynaşmaya devam edersen, içeri girmemizi sağlayabilirsin.”

Harte, bir kahkahayı yalandan bastırır gibi pofladı. “İntihara niyetli değilim. Ayrıca teklif ettiğin şey mümkün olsa bile, sen ve ekibin içeri girip kitabı almayı başarsanız bile, Cemiyet yenilgiyi öylece kabul etmeyecektir. Bu şehirdeki her Mageus’u avlamaya başlarlar. Yüzlerce masum insanın ölmesine neden olursun. Belki de binlercesinin. Sihir sahibi –ya da sihir sahiple-riyle bağlantılı– hiç kimse güvende olmaz.”

“Zaten güvende değiliz” diye karşılık verdi Dolph. “Cemiyet’in bıraktığı artıklar için birbirine giren sıçanlar gibi yaşıyoruz zaten. Herkes kendine birazcık daha fazlasını kapmakla öyle meşgul ki birbirlerini çöp uğruna katlettiklerini bile fark etmiyorlar. Ortus Aurea Cemiyeti de buna güveniyor Harte. Daha büyük bir gelecek hayal edemeyelim diye bildiğimiz şeylere sımsıkı tutunmamızı, eski fikir ayrılıklarını savunmamızı istiyorlar. Ama biz o büyük gelecek hayalini kurduk bile. Şu an bu odada bulunan insanlara bir bak: Viola’ya, Jianyu’ya. Cemiyet’i tümünden indirebilecek bir ekip kurmaya başladım. Ama bizi içeri sokacak birine ihtiyacım var. Bu iş için uygun yeteneğe sahip birine.” Çenesi kaskatı kesilmişti. “Senin gibi birine.”

Harte, bu sözleri söylemenin Dolph’a ne denli zor geldiğini biliyordu ama bu kadarı yeterli değildi. Ortus Aurea’nın ne kadar tehlikeli olduğu, Harte’in neler kaybedebileceği göz önüne alındığında, yetmezdi.

“Beş dakikan doldu” dedi Harte.

Dolph, bir dakika boyunca uzun uzun Harte’ı süzdü, ardından elini kaldırıp belli belirsiz bir hareketle, adamlarına onu bırakmalarını işaret etti. “Senden cevabını şimdi istemiyorum”

dedi. “Dinledin ve belki üzerinde biraz düşünürsün. Sonra tekrar konuşuruz.”

Harte omuzlarındaki baskı kalkınca ayağa dikildi. “Hayır, konuşmayız. Şimdi de ilgilenmiyorum, on gün sonra da ilgilenmeyeceğim. Bu yüzden beni rahat bırakabilirsin.”

Merakını dizginlemediği ve daha baştan oraya gelme aptallığını gösterdiği için kendi kendine saydırarak, hâlâ kalabalık olan salonda ite kaka yolunu buldu. Dolph daha fazla haklı çıkmazdı! Bir de onu dinlemişti, şimdi de gerçekten düşünüyor-du. Bu kahrolası şehirden çıkabilme olasılığını düşünmeye başlamıştı. Tümüyle özgür olma olasılığını.

Dolph Saunders’ın ona ihtiyacı olabilirdi ama Harte’in ona kesinlikle ihtiyacı yoktu. Bu işi kendi başına yapmanın bir yolunu bulacaktı.

Harte, kalabalığın arasından ilerleyip gecenin içine karıştı. Bir kez olsun ardına bakmadı, bu yüzden de Dolph Saunders’ın dudaklarının kurnaz bir sırıtıyla kıvrıldığını görmedi.

ŞİMDİKİ ZAMANIN GEÇİCİLİĞİNİN ÖTESİNDE

Günümüz – Orchard Sokağı

Sonraki akşam Esta, yatağının kenarına oturmuş, sararmış haber kupürünü tekrar okuyordu; sanki o asırlık kâğıt parçası ona soygun gecesine dair daha fazla bir şeyler anlatabilirmiş gibi. Makaleyi Profesör Lachlan'ın ofisinden almasaydı daha iyi olurdu belki ama kendine hâkim olamamıştı. Profesör onu yine, hem de bu kez bir başına ve daha öncekilerden çok daha uzun bir süreliğine geçmişe gönderiyordu ve bunların hepsi çok hızlı gerçekleşiyordu. Olmak istediği kadar emin değildi kendinden.

Oda kapısının çalmasıyla olduğu yerde sıçradı.

“Bir dakika!” Kupürü katlayıp rengi solmuş küçük bir zarfın içine koyduktan sonra paketi korsesinin içinde elinden geldiğince derine ittirirken parmakları titriyordu.

Kapı tekrar çaldı. “Esta?” Kalın kapı, sesin boğuklaşmasına neden oluyordu.

Gelen Profesör Lachlan olmadığı için rahatlamış bir halde kapıyı açınca karşısında Dakari'yi buldu. Onun tanıdık suratına baktı. “Vakit geldi mi?”

“Henüz değil. Kolunu tekrar kontrol etmeye geldim.” Dakari herkesten daha uzun zamandır Profesör Lachlan'ın yanındaydı. Profesör, yirmi yıldan uzun zaman önce onu yasa dışı bir dövüş kulübünde bulmuştu. Dövüşlerini kazanarak üstüne düşen vazifeyi gerçekleştirdikten sonra rakiplerini kendisi tarafından tedavi edilmeye zorlardı; böylece her biri yaşamlarına Dakari'nin bedenlerinde bıraktığı yara bereler olmadan dönebilirlerdi.

Dövüş işi, ona kalsa, yapacağı türden bir şey değildi, bu

yüzden profesör ona iş teklif ettiğinde kabul etmişti. Kısmen koruma, kısmen doktor görevi gören Dakari, yaklaşık iki metrelik bir kas yığınıydı ama gülümsediğinde –ki Esta’ya sık sık gülümserdi– nazik ruhunu ortaya sererdi.

“İyi durumda” dedi Esta, onun odaya girmesine müsaade etmeksizin. Zaten o sabah kolunu kontrol etmişti.

“İçim rahat olsun.” Kapıyı nazikçe itip kızın odasına girdi.

Esta, dramatik bir iç çekişle, elbisesinin yaka iliklerini omzunu ortaya serecek kadar çözdü. Önceki günkü bandajı çıkarılmıştı; kurşun yarası, günün birinde bir yara izi olacağı bile meçhul taze pembe deriden ibaret bir noktaydı artık.

Dakari kızın kolunu eline aldı, bir yandan pürdikkat inceleyen, yara noktasına da başparmağıyla bastırdı. Kızın teni aslında öyle soluk değildi ama adamınki öyle karaydı ki. Avuçları, yıllarca dövüşmekten sertleşmişti ama sihri, Esta’nın çocukluğunu anımsatan bir sıcaklıkla, yumuşak bir çarpıntıyla hissediliyordu. Bu eller bir adamı beş yüz otuz iki farklı şekilde öldürebilirdi fakat sebep olduğu her bir çizdiği ve yarayı da tedavi etmişti; çoğunlukla da Esta’yı soktuğu yorucu eğitim seanslarından sonra. Dakari sayesinde Esta kendi başının çaresine bakabiliyordu; yine onun sayesinde, onunla daima ilgilenecek biri olduğunu hissediyordu.

Onu da Mari’yi kaybettiği gibi kaybedecek olsaydı...

“İş görür” dedi Dakari, muayenesini tamamladıktan sonra. “Enfeksiyondan yana endişelenmene gerek kalmayacak kadar iyileşmiş. Hazır mısın?”

Esta başını evet anlamında salladı.

“O halde neden böyle kararsız duruyorsun?” diyerek kaşlarını çatı. “Daha önce hiç görevden önce kararsızlık yaşamamıştın.”

“Ben iyiyim” dedi Esta, ona sırtını dönerek. Ama Dakari elini tutup çenesini kaldırarak onu gözlerinin içine bakmaya zorladı.

“Anlat. Endişelerin ölümüne neden olacak kafa kurcalayan düşüncelere dönüşmeden, anlat bana.”

Esta tereddüt etse de nihayet konuştu. “Mari’yi gerçekten hatırlamıyor musun?”

Dakari kaşlarını çatı. “Derdin bu muydu?”

Esta başını yine evet anlamında salladı. “İşleri mahvetmem bir şeyleri değıştirdi. O benim dostumdu ve şimdi hiç var olmadı bile.”

“Onun hayatının silinmesine senin davranışlarının neden olup olmadığını bilemezsin.”

“Ya neden olduysa? Ya bir hata daha yaparsam? Ya döndüğümde başka insanlar da gitmiş olursa? Başka hayatlar da silinirse?”

Dakari bir dakika kadar düşündükten sonra botlarına uzanıp kemik kabzasında gösterişli kakmalar olan küçük bir cep bıçağı çıkardı. Bıçağı uzattı, Esta eline alıp ciddi bir ifadeyle baktı. “Bu, babamındı. Ülkemi terk etmeden önce bana vermişti. Bunu ancak güvendiğim birine veririm. Ne olursa olsun, sana canım pahasına güveniyorum.”

Bıçak, Dakari’nin bacağına yaslı durmaktan ılıktı; küçük olmasına rağmen ağırlığı güven vericiydi.

“Teşekkür ederim” dedi Esta; bıçağı bağcıklı botlarının arasına güvenli bir şekilde tıkarken, duygulanmanın verdiği etkiyle boğazı düğümlemişti. “Onu sana geri getireceğim. Ne olursa olsun.”

“Getireceğini biliyorum” dedi Dakari, ona göz kırparak. “Ben de burada senin gelmeni bekleyeceğim.”

Esta derin bir soluk aldı. “Hadi bitirelim şu işi.”

Dakari’nin arabasına binip hedeflerine doğru yola koyulduklarında, bir salı sabahı saat dört civarlarıydı; barların çoğunun kapanma saati epeyce geçmişti. İnsanlar evlerine gitmiş, küçük dairelerinde uyuyor olmalıydı ama gecenin bu geç vaktinde bile şehir ışıllıydı. Araba alçak kasaba evlerinin yanından geçip Midtown kulelerine doğru ağır ağır ilerlerken, sokaklar hâlâ hayat kaynıyordu.

Esta pencereyi açıp yazın sıcak solğunun süzülerek yüzüne vurmasına izin verdi. Egzozun keskin boğuculuğuyla ve bir dolu insanın ufacık bir alanı paylaşmasından doğan pislikle bayatlayıp ağırlaşmış aşına şehir kokuları da onunla birlikte

gelmişti. Ama öyle baştan çıkarıcıydı ki... Kalabalık sokaklarda yaşanıp solunan tehlikenin ve olasılıkların kokusuydu bu. Pis ve çılginca olsa da şehir –bu şehir– onun yuvasıydı. Asla başka bir yerde olmak istememişti.

Dakari, Yirmi Sekizinci Sokağa döndü ve iki sokağın bulunduğu bir park yerine çekti arabayı. Bu park yeri bir asır önce binaları birbirine bağlayan bir geçit olarak kullanılırdı; şehirde yapısı değişmeyen ama tanınmaz hale gelen sayısız yerden biriydi sadece. Esta'nın görülmeden geçmişe dönebileceği bir yerdi.

Dakari arabayı otoparkın hemen içinde durdurdu, kontağı kapattı. Sonra kolunu yanındaki yolcu koltuğuna uzatarak Esta'ya doğru baktı. “Hazır mısınız?”

Esta kendinden emin bir tavır sergilediğini umarak ona başıyla onay verdi ve ikisi birden arabadan indiler. Dakari Esta'yı izleyerek arabanın arkasına yaslandı. Alışıldık vedasını soruya dönüştürerek, “Seni birkaç güne görür müyüm?” diye sordu.

Yaz gecesinin sıcağına ve üzerindeki ketenle pamuklu kadifeye rağmen Esta ansızın bir ürperti hissetti. Silkinerek ürpertiye geçirdi. Bu yalnızca bir görev, diye hatırlattı kendine. Bu onun göreviydi.

“Her zaman görürsün” diye cevap verdi Esta, her zaman ki gibi göz kırparak. Dakari'ye sırtını dönene dek özgüveninin kaybolmasına müsaade etmedi.

Dakari'nin sesi bir fısıltı gibi geldi kulağına: “Kendini kol-la, E.”

Omzunun üzerinden ona baktı. “Şüpheli mi var?”

“Asla.” Sessiz bir selamla çenesini kaldırırken gözleri hâlâ ciddi bakıyordu.

Esta bir an için, arabaya geri dönüp ona gitmelerini söylediğini hayal etti. Sadece sür. Dakari ona karşı hep yumuşak davranmıştı. Muhtemelen dediğini sorgusuz sualsiz yapardı.

Profesörün ona verdiği sorumluluktan kaçmak istediğinden değildi. Gerginliğini gidermek için mahallenin çevresinde bir başka uzun tura... bu şehrin –onun şehrinin– parlak ışıklarıyla

ve telaşlı adımlarıyla bir başka beş dakikaya daha ihtiyacı vardı.

Ama gergin olduğunu Dakari'nin fark etmesini istemiyordu. Bunu kendine itiraf etmek bile yeterince kötüydü. Heybesinin pürüzsüz kulpunu daha sıkı kavrayarak, arabadan ve Dakari'nin güven verici varlığından uzağa, otoparkın merkezine doğru yürümeye başladı.

Bir kez daha ardına bakmamak için kendini dizginledi.

Otopark sessizdi, ancak New York'un tipik idrar, çöp ve egzoz karışımı bir yaz kokusu vardı. Yataklı vagonlardan birinin altında bir şey koştu ama Esta sesi duymazdan geldi ve yürümeye devam ederken şüphesini silip attı.

Ya da, daha doğrusu, ite kaka zihninden uzaklaştırdı.

Doğru zaman katmanını bulmaya çalışmak, bir kitabın sayfalarını hızla çevirmeye benziyordu biraz. Kimi zaman hangi sayfada ne olduğunu –bir krom parıltısı, dönerek uçuşan bir etek– göz ucuyla görebiliyordu. İçine dalıp atlamadan önce bağlanacağı tek bir imge, odaklanacağı tek bir tarih bulmak için tüm konsantrasyonunu toplaması gerekiyordu. Ve elbette, İştar'ın Anahtarı'ndaki güç de gerekiyordu bunun için.

İçinde bulunduğu anın geçip gidişine baktığı sırada, bilekliğiindeki taş kendini ısıtarak, zaten sıcaklamış teninde neredeyse vızıldayarak karşılık verdi. Binaların kenarından yuvarlanan çöp ve molozlar, bir kapının üstündeki sarı güvenlik spotunun soluk ışıltısı... Esta geçmişin katmanlı anlarını didik didik ederken, hepsi bulanıklaşmıştı. Geçmişe, geçmişe, daha geçmişe gitti... ta ki aradığı şeyi buluncaya dek.

Tek bir gün. Modern dünyasının ötesinde onu bekleyen tek bir an.

Kendi zamanından bir başkasına atlamanın rahatsız edici hissine kendini hazırlayarak, o ana uzandı. Varış noktası orada, parmaklarının ucundaydı ama kendi sihrinin teni boyunca bir karıncalanmayla yayıldığını hissetmeye başladığında, ansızın içinde artıveren salt korkunun beklenmedik hissiyle, kaldırdığı ayağı öylece havada kalıverdi ve göğsü sıkıştı.

Zihnindeki görüntü gücünü yitirip titreşti, kendi dünyası tekrar karşısında belirdi.

“Kahretsin.” Esta çantasını yere bırakıp geriye attığı gerçek bir adımla, geçmişin ışıltısından da yapmak zorunda olduğu şeyden de uzaklaştı. Eldivenlerinin yumuşak derisinin içinde parmakları yapış yapış olmuş, nemlenmişti ama tenine değen taş sıcaktı.

Hemen üstünde, Empire State Binası’nın parlak ışıklandırmalı tepesi, onu silmeyi becerememesiyle alay edercesine dikiliyordu. Binanın şehrin göğüne set çekmesinden önceki bir zamanı bulamamasıyla adeta dalga geçiyordu.

Esta yılmamıştı ama işte, endişelerini aklından çıkarmaya uğraşüyor, yüz kez yaptığı şeyi tekrar yapacak cesareti toplamaya zorluyordu kendini. Şehri de, sokaklarını ve sırlarını da biliyordu. İnsanlarını ve özellikle de geçmişini tanıyordu. Profesör Lachlan, Esta’nın çocukluğunun her dakikasının onu bu işe hazırlamaya adanmasını sağlamıştı. Esta hazırды.

O halde niye ona böylesine imkânsız geliyordu ki?

“Sen iyi misin?” diye bağırdı Dakari.

Sakinleşmek için bir soluk aldı ama arkasına bakmadı. “İyi-yim” diye yalan söyledi.

Odaklanmak zorundaydı. Profesör Lachlan’ın onu uğruna kurtardığı şey buydu. Ona yardım etmesinin, onu sistemin dışında tutup korumasının, ona hatırlayabildiği tek yuvayı vermesinin nedeni buydu. Profesörün ondan istediği tek şeyi de yapamayacaksa, nereye giderdi? Kim olurdu?

Esta çantasını tekrar aldı, dişlerini kararlılıkla kenetleyerek burnundan bir başka derin soluk verdi. Başы zonkluyordu ama eldivenli elinde tuttuğu çantanın pürüzsüz kulpunu düzeltti ve tekrar başladı.

İşte...

Aradığı zaman işte oradaydı; şimdiki zamanın bir anlık vadesinin hemen altında. Profesör Lachlan’ın onu yönlendirdiği, onu yılların ve anıların katmanlarının altında bekleyen o tarihi bulmuştu. O anda, korkusu biraz dindi ve yapmak üzere olduğu şeyin doğruluğu sardı her yanını.

Bir adım atmak üzere ayağını kaldıran Esta, aynı anda üzerine çöken parçalanma ve yıkılmanın aşına itme-çekme duygu-

sunu hissedebiliyordu. Derken, sersemletici korku onu uyarırcasına yükseldi içinde.

Bir terslik var.

Esta yine de yılmadı. Dikkatini hislerinden uzaklaştırıp geçmişe yönlendirmeye zorladı.

Bedenindeki her hücre ateşlenmişken, iki yanındaki tuğla duvarlar da bulanıklaşmaya, çevresindeki arabalar kaybolmaya başladı. Şehrin ışıkları loşlaştı, Empire State Binası'nın ucu soluklaşmaya başladı; bu sırada Esta da diğer zamandan vuran keskin kış soğuşunu da hissetmeye başladı. Derken, Dakari'nin arabasının durduğu park yerinin girişinden bir haykırış tufanı koptu.

Esta duraksadı; geçmiş onu kendine çekerken, bedeni bulunduğu ana tutunmak için harcadığı çabayla inliyordu. Görüşü netleşti; Dakari'nin başlıklı üç bedene karşı mücadele verdiğini, onlardan kurtulmaya çabalarken yüzündeki kararlı ifadeyi gördü.

Ona yardım etmeliyim...

“Dakari!”

“Git!” diye bağırıldı adam, kıza öyle kararlı bakmıştı ki Esta bulunduğu anı tutamayıp elinden kaçırırverdi.

Silah sesleri patlak verip de adamın bedeninin sarsılarak yere yığılmasını izlerken, “Dakari!” diye haykırdı tekrar. Manzaranın dehşetiyle şaşkınlaşıp geriye sendelemiş ve şimdiki zamanı tutamaz olmuştu. Geriye devrilirken bedenindeki her hücre capcanlı, ateşlenmiş haldeydi; üzerine düşmeyi beklediği kirli kaldırımı da geçip daha da öteye düşüyordu.

Duramıyordu. Kendi şehrini, kendi zamanını elinden çıkarmış, ışığa doğru düşüyordu ki kalın bir kar yığınının içine sertçe yığılmadan önce kendini zar zor tutabildi.

BÖLÜM

II

SİREN'İN ÇAĞRISI

Şubat 1901 – Wallack Tiyatrosu, 13. Sokak, Broadway

Harte Darrigan, kırmızı yeleğinin önündeki bir parça havı fırçayla temizledi; ardından, soyunma odasının bulanıklaşmış aynasında görünümünü bir kez daha kontrol etti. Çenesini kaldırdı; her öğleden sonra düzenli olduğu tıraş sırasında berberin çene hattında herhangi bir yeri atlayıp atlamadığını kontrol etti. Ardından, düzgün ve yerli yerinde durduklarına emin olmak için, parmak uçlarını kulaklarının üstündeki kara, kısa kesilmiş saçlarında gezdirdi. Sahne ışıklarını bırakması sahne arkasını da bıraktığı anlamına gelmiyordu. Ömrünün tamamı bir gösteri, tek bir uzun aldatmacaydı ki bu, sahip olabileceği en özgürlüğe yakın şeydi.

Soyunma odasının kapısı çalınınca kaşlarını çatı. “Evet?”

Sahne amiri Shorty kapıyı açtı. “Bir dakikan var mı?”

“Birkaç dakika içinde biriyle buluşmaya gid...”

“İyi. İyi” dedi Shorty, kapıyı ardından kapatarak. Büyükçe bir puronun ucunu dişlerinin arasına sıkıştırmıştı; konuşurken puronun hâlâ tüten ucundan küller yere saçılıyordu. “Konu şu ki, yönetim son zamanlarda biraz konuşmuş ve...”

“Yine mi bu konu?” Harte gerginliğini gizlemek için sabırsızca soluk verdi. Bu sözlerin peşinden nelerin geleceğini biliyordu, çünkü geçen hafta da benzer bir konuşma yapmışlardı. Ve ondan önceki hafta da. Şehirde fazla sayıda tiyatro vardı, oyunculuğunuzun ne kadar iyi olduğunun hiçbir önemi yoktu; insanlar çabucak sıkılıyorlardı.

“Evet, yine bu.” Shorty puroyu dişlerinin arasından çıkardı ve değindiği konuyu vurgulamak için, yere daha fazla kül saçarak puroyu havada savurdu. “Burada bir ti-yat-ro işletiyorlar,

Darrigan” dedi ikinci heceyi vurgulamak için kelimeyi sert bir şekilde söyleyerek.

Harte, kravatındaki düğümü düzeltmek için aynaya dönerken, “Bir dünya para kazanıyorlar, bunu sen de biliyorsun” dedi şikâyetini umursamadan. “Salon bu öğleden sonra gayet yeterli doluluktaydı, bu geceyse çok daha iyi.”

“Biliyorum. Biliyorum. Ama yeterli ve çok daha iyi artık yeterli gelmiyor. Hissedarlar belki bazı şeylerin değiştirilebileceğinden bahsediyorlar... Rollerini biraz değiştirmekten filan.” Shorty anlamlı bir bakış attı.

Harte’in parmakları hareketsizleşti, boynunu saran ipek ona ansızın çok sıkı gelmeye başladı. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Bir şey demeye çalıştığım yok. Dedğim şey şu ki daha fazla koltuk dolduracak bir şeyler yapmak zorundasın. Yeni bir şeyler.”

Harte, Shorty’ye doğru döndü. “Yeni bir şey ekledim zaten, yoksa izlemiyorlar mıydı? Bu gece gerçekleştirdiğim kaçış yemiydi. İki set kelepçe, prangalar ve üç metrelik demir zincirler...”

“Evet, evet. Kendini kilitli bir kutudan çıkardın. Büyük marifet. Houdini zaten yıllardır bir şeylerin içinden çıkıp duruyor. Kimsenin umurunda değil artık. İsmi en üste yazılsın mı istiyorsun? O zaman daha büyük bir şeye ihtiyacın var. Daha parlak bir şeye.” Shorty purosunu tekrar dişlerinin arasına geçirdi.

Harte pişman olacağı bir şey söylememek için ağzını sımsıkı kenetledi. “Hepsi bu mu?”

“Evet, ufaklık. Sanırım bu kadar. Sadece sana olan biteni anlatmak istemiştım. Bilmek isteyeceğini düşündüm.”

Harte ona teşekkür etmedi. Shorty omuz silkip yanından ayrılırken sessiz ve ifadesiz kaldı. Kapı kapanıp da kendi başına kaldığı anda, dökülen külleri temizledi.

İçindeki huzursuzluk devam ederken derin bir soluk aldı; dönüp aynadaki yansımasına gülümsedi; açık gri gözleri, eski yaşamını belli eden herhangi bir işaretin yansımasını arıyordu. Dünyaya sunduğu, dikkatle oluşturulmuş dış görünüşte oluşacak bir çatlağa ya da atacağı yanlış bir adıma mahal veremezdi. O gece, hiçbir şey şansa bırakılamazdı.

Nihayet kendinden memnun kalınca, yüzündeki gülümsemeyi, sahne oyunları arasında inen bir perde gibi ağır ve sabit bir tavırla bıraktı. Işığı söndürmeden önce, makyaj masasında duran şapkasını alıp eldivenlerini taktı ve paltosunu giydi.

Gece yarısını henüz geçmişti, tiyatro çoktan boşalıp sessizliğe gömülmüştü. Bu sahneye çıkmak, Bowery'nin o tüm gece boyunca açık kalan, sarhoş seyircilerin dahası –daha fazla çıplaklık, daha fazla kahkaha ve Harte'in geceler boyu tutunmaya çabaladığı özsaygısının kırılğan parçalarından daha fazlası– için haykırdıkları tıklım tıklı tiyatrolarına benzemezdi.

Harte o bira lekeli salonlardan kaçalı bir yılı geçmişti ama Shorty'nin ikazı, kendini tekrar orada bulmasının fazla sürmeyeceğini bir kez daha hatırlatıyordu. Bundan sonra ancak daha da dibe batabilirdi.

Bunun olmasına izin vermeyecekti.

Işığı söndürerek soyunma odasından çıktı. Sahne arkası koridorlar boştu ama mağarayı andıran boşluklu binanın içinde yankılanan uzak sesler son birkaç kişinin kaldığını duyuruyordu. Kesin koro kızlarının soyunma odasında toplanmış, kalabalığın sebep olduğu fazla enerjiyi yakmak için Nitewein içiyorlardı. Ya da oldukları şeyi saklamanın verdiği sonu gelmez sızıyı uyuşturmakta amaçları.

Tiyatro dünyası Mageuslarla doluydu. Sahne, sihir sahiplerinin göz önünde saklanabilmesi için iyi bir yerdi ama bu işteki birçok kişi için yetisini sahnede kullanmak, yetilerine daha da hasret kalmalarına neden oluyordu. Kalabalığın gürültülü onayı, sihrin kadim çağrısına cevap vermeye, aslında oldukları şeyi sahiplenmeye duydukları özlemi daha da artırmaya yarıyordu sadece. Yaşadıkları sızıyı dindirmek için çoğu, afyonlu likör içme yoluna gitmişti. Bu, genelde onları sonraki performanslarına kadar götürmeye yetiyordu.

Harte için ise tam aksi geçerliydi: Alkış, sızısını iyileştiren tek şeydi.

Gösteri sonrası buluşmalara daha önce defalarca davet edilmişti ama o gece davet almamıştı. Aslında epey zamandır davet almamıştı. Diğerleri onu kendi çevrelerine dahil etmek

için bu iyi niyetli girişimlerinden bir noktada vazgeçmiş olmalarıydı.

Muhtemelen en iyisi *de buydu*, diye düşündü Harte; olası pişmanlıkları, ceketinin havını temizlercesine içinden silip atmıştı. Gönül işleriyle riske atamayacağı kadar çok sırrı vardı. Özellikle de şimdi.

“Bir veda bile etmeden kaçıyor musun?” Karanlığın içinden gelen ses puslu ve sıcaktı.

Harte’in eli yeni ipek şapkasının kenarında kaskatı kesildi. Shorty’nin ikazıyla zaten gerginleşmişti ama yine de her zamanki alımlı tebessümünü takındı. “Senden hiç kaçarmıyım, Evelyn?” diye sordu kadına doğru dönerken.

“Sen benden hep kaçırıyorsun” diye mırıldandı Evelyn, “ama nedenini hiç bilmiyorum.”

Evelyn bir ışık huzmesinin altına doğru ilerledi, kırmızı dudaklarında tutku dolu bir somurtma vardı, gözleri içkiden donuklaşmıştı. Harte’in her gece sahneden inip spotları onun üzerine çevirirken Evelyn’in hemen yanından geçip gitmesinin hiçbir önemi yoktu. Evelyn DeMure’un etkisi alışkanlıkla bastırılamazdı, çünkü kadının cazibesinin her damlası ince hesaplı ve en mühimi, sihir doluydu.

Sahnelediği gösteride, o ve iki “kız kardeşi” en ayıp yerlerini zor bela örten, Yunan esintili gece elbiselerinin içine ten rengi streç tulumlar giyiyorlardı. Uyluklarına kadar açık bacakları ve her an tastamam çözülme riski taşıyan elbiseleriyle bu üçlü –hem kadın hem de erkek– seyircileri daha fazlasını umar halde diken üstünde tutan, çift anlamlı ve açık saçık esprilerle dolu bir dizi şarkı söylerdi.

Evelyn’in üzerinde streç tulum yoktu artık. Gözleri hâlâ sürmeliydi, dudaklarında cüretkâr rengin izi kalmıştı ama nakışlı zümrüt rengi sabahlığı, krem rengi çıplak omzunu ve derin göğüs dekoltesini ortaya serecek şekilde sarkmıştı. Gerçek rengi olamayacak kadar canlı bir kırmızılıktaki hafif kınalı saçları yumuşaktı, suratının çevresine darmadağın yayılmıştı.

Tümüyle etkileyici bir sunum, diye kabullendi Harte. Gözlerinin kenarlarında kendini belli eden yaşına rağmen Evelyn her

adama diz çöktürdü.

Ama Harte, bir parça bacak –ya da daha fazlasını– görme hevesiyle tiyatroyu dolduran ve sahne kapısında kadının ayaklarına kapananlardan değildi. Evelyn’in cazibesinin sadece yılın güzellikten kaynaklanmadığını biliyordu. Harte da tıpkı onun gibi Nitewein’la sarhoş olduğunda bile, Evelyn’in sihir fısıltıları, adamın kafasını karıştırma girişiminde onu yarı yolda bırakıyordu.

Harte, boğazındaki düğümlemeyi umursamadan ona resmi bir baş selamı verdi. Kolay lokma değildi, özellikle de Evelyn gibi bir Siren’in⁵ numaraları karşısında.

“Böyle hızla nereye kaçıyorsun?” diye mırıldandı Evelyn, ona doğru birkaç adım daha atarak. Kedi falı gibilerdi.

Tutku boğazına dolanmış olsa da Harte, kasetinin türlü tılsımlarına karşı takındığı alışıldık aldırışsızlığına güvenerek kendini tuttu. “Acil işlerim var, korkarım.” Kadına, gittiği yerin pek de önemli olmadığını belirten kurnaz bir ifadeyle sırttı.

Evelyn’in yüz ifadesi hafifçe kıpırdandı. Harte o an, kadının bir zırh gibi büründüğü gururun ardındaki acıyı gördüğünü düşündü. Ama belki de Harte’i etkilemek için kullandığı bir gösteri parçası, mükemmel şekilde hesaplanmış bir başka etmendi bu da.

Harte kesin cevabı öğrenebilirdi elbette. Sadece eldiveni ni sıyırıp onun fazlasıyla aşikâr cazibesine kapılmış numarası yapması yeterdi. Tek bir dokunuş kâfiydi... Harte, şapkasını şık bir açıyla başına takıp kenarını tutarak verdiği sessiz bir veda selamıyla bir adım geriledi.

“Nereye gittiğini gerçekten söylemeyecek misin?” Evelyn, dudakları kaskatı kesilirken sabahlığını çıplak omzunun üstüne çekerek kollarını kavuşturdu.

Evelyn’i incitmek değil, hayal kırıklığına uğratmak istemişti. “Üzgünüm, aşkım. Sırlarımı asla açık etmem.” Ve bir göz kırpışla gecenin içine karışırken, kadını boş sahnenin ardında

⁵ Yunan mitolojisinde bir adada yaşadıklarına inanan deniz yaratıkları. Civarda dolaşan denizcilerin Sirenlerin söylediği şarkıdan büyülenip gemilerini bu adaya sürdükleri ve onlara yem oldukları söylenir. (ç.n.)

öylece bıraktı.

Bir an için kendini koyvermeyi kabullenmişti. Orada, sahne kapısının gölgelerinde, kolalı klapalardan ve ustaca bağlanmış kravatlardan... taktığı bu maskeden çok daha fazlası olabileceği bir geleceğin hayaliyle soluklanmaya bıraktı kendini.

Ama ne kadar daha fazlası olabileceğine emin değildi... Bu, o akşamın nasıl geçeceğine bağlıydı.

Şapkasını tekrar düzelterek bastonunu koltuk altına iliş-tirdi, ne kadar geciktiğini görmek için cep saatini kontrol etti. Evelyn'in sihrinin çekiminden ve Shorty'nin ikazının yükünden uzaklaşmanın memnuniyetiyle, *Daha kötüsü olabilirdi*, diye düşündü.

Bu gece bir ~yler değişmeye başlayacaktı. Bu gece gerçek özgürlük ilk adımı atacaktı nihayet. Şehrin "Şeytan Sirki" isimli kafeğine ve belirlenen varış noktasına doğru yürümeye koyuldu.

YILDIZLARLA BEZELİ BİR GÖKYÜZÜ

Beşinci Caddede'eki Yirmi Sekizinci Sokak

Şiddetli korku her yanına yayılırken, Esta sendeledi. Kar kütlesinden yediği soğuk darbeyi ya da gümüş bilekliğin tenini yakığı kolundaki kavurucu acıyı fark etmemişti. Silah sesinin yankıları hâlâ kulaklarında çınliyordu.

Dakari.

Temkinli bir şekilde, otopark girişinin olması gerekçesiyle tarafa döndü ama artık ötede uzanan sokak, antika bir sokak laııyla hafifçe ışıklandırılıyordu. Ayaklarının üzerinde sarsaklaşan Esta, eteğindeki sulu karı silkeleyerek belli belirsiz bir adım attı. Yukarıda, gökyüzü bomboş, birkaç saniye önce orada bulunan gökdelenden tümüyle yoksun görünüyordu.

Hayır...

Eteğinde biriken karlara rağmen sokağa doğru yalpaladı. Kasları ve kemikleri, her atlamadan sonra olduğu gibi sızlıyordu. Hayır, diye düşündü ara sokağın girişine geldiğinde.

Ama ne kadar inkâr ederse etsin bu, olanları değiştiremezdi.

Geniş, parke taşlı kaldırıma adımını atıp değişen şehri süzdü. Birkaç dakika önce, yüksek omuzlar ve ilham yoksunu dümdüz suratlarla kutu gibi binalar sıralanıyordu bu sokaklarda. Şimdiyse, izleyen gözler misali dizilmiş pencere sıralarıyla dolu yapıların boyu daha kısa, bodur duruyordu. Birkaç bina pek fazla değişmemişti ama sokak hizasındaki dükkânların üstünde, karın ağırlığı altında zarar görmesin diye sarılmış soluk renkli tenteler asılıydı. Bir zamanlar binalarla dolu bir vadi olan bu yer, şimdi kalan birkaç dükkândan ibaretti; adeta şehir yaşamı doğanın tam tersiymiş gibi, zaman bir şeyleri silmek yerine baştan kurmuş gibiydi.

Esta tüm gördüklerini iyice hazmetti; sokakların sessizliğini, tepesindeki yıldızların muhteşem görüntüsünü... Gerçek yıldızları görebiliyordu. Her şeyin aynı anda hem böylesine farklı hem de tanıdık görünmesine şaşarken, boğuk toynak tıkırtılarını güçbela duyabili; kendi şehrinde bu ses öyle nadir duyulurdu ki tehlike olarak görülmezdi. Arkasına şöyle bir baktı, bir at arabasının altında kalmaktan son anda kurtulabildi.

Sürücü geçip giderken elini kolunu öfkeyle sallayıp ona lanetler yağdırdı, eteğine takılan araba tekerleri Esta'nın geriye yalpalamasına neden oldu. Botunun topukları buzlu yolda kaydı ve sulu kar dolu su olğunun içine serçe düşüverdi.

Hâlâ nabzını çaran adrenalin yüzünden titreyerek ayağa kalktı, bir kez daha üstünü başını silkeledi.

Tiz ~sli bir ısıklık duyuldu. Esta tehlikenin nerede olduğunu bulmak için bakındı. Ancak tehlike yerine karşısına pancar çatlı bir ihtiyar çıktı; kını gömleğinin açık yakası, göğsünün üstlerine doğru yayılan kıllarını ortaya seriyordu. Bir yangın merdiveninin ikinci katından epeyce sarkmıştı; odaklanmakta zorlanıyormuşçasına gözlerini kısıarak Esta'ya bakıyordu.

"Süsse!"⁶ diye seslendi adam; sarhoşluktan, çürük korkuluğun kenarından sarkarken, bir yandan da kemeri çözülmüş pantolonunun önünü tutuyordu. "Bu gece aklın başından mı gitti, Süsse? Ja?"⁷ Aklını başına getirmene yardım edebilirim." Sözleri ağzında geveliyor, Esta'nın kulaklarına tuhaf gelen bir Alman aksanıyla konuşuyordu.

Bazı şeyler asla değişmiyor, diye düşündü Esta; hissettiği tiksinti, paniğini silip süpürmüştü. Kaba bir el hareketi yapıp adama kendi dilinde küfretti. Adam gülmekten iki büklüm oldu, az daha yangın merdiveninden düşecekti. Adam kendini toparladığında, Esta çoktan ara sokağın kısmen güvenli tarafına çekilmişti bile.

Ama çantası kayıptı. Kalan tek kanıt, sokağın diğer ucuna uzanan ayak izleriydi.

⁶ Almanca, tatlım.

⁷ Almanca, evet.

“Hayır” diye fısıldadı. O saldırıyla dikkati dağılmasa, Dakari’nin bedeninin ani bir titremeye yere yığılışının anısı onu böyle sarsmasa, bu onun asla yapmayacağı türden aptalca, ace-mice bir hataydı. İhtiyacı olan her şey çantanın içindeydi...

Ama bunların hiçbirinin bir önemi yoktu. Geri dönmeliydi. Dakari’ye yardım etmeliydi. Emin olmalıydı, onun...

O kelimeyi düşünemiyordu bile.

Gözyaşlarını bastırarak bir soluk alıp kendi zamanını bulmaya odaklandı; parlak ışıklarla, yüksek ve tiz sesli araba kornalarıyla ve tepesinde uzanan şehir ışıltısıyla dikkat çekici katmanlara konsantre oldu.

Ama orada hiçbir şey yoktu.

Ne geçmişin ne de geleceğin parıltısı. Kış kokusuyla dolu aşına olmadığı bir şehirde ve insanı sinir edecek kadar sessiz gecenin ortasında içinde bulunduğu mevcut andan başka hiçbir şey yoktu.

Bileğindeki minik düğmeleri çözmeye uğraşırken göğsü sıkıştı, tüm bedeni ürperdi. Nihayet son ilmeği de çözmüştü. Buz gibi hava açığa çıkan tenini keserken, giysisinin kolunu olabildiğince sıyırdı ve altına uzandı.

Bilekliği çıkardığında, bir acı inlemesi koyverdi. Yarayı daha önce fark etmemişti ama şimdi, kolunun üst tarafındaki, metalle soyulan deri katmanının olduğu nokta sızlayıp ağrıyordu. Ama acının şoku, bilekliği incelediğinde gördüğü şey karşısında yaşadığı şokun yanına bile yaklaşamazdı.

Parlak gümüşten, yanardöner taşın bir zamanlar yerleştiği nokta kararmış ve parlak taş, kömür karasını andıran bir şeyle kaplanmıştı. Bilekliğin görünümü karşısında kafası karışan Esta parmak uçlarıyla ona nazikçe dokundu; taş bu temasla, geriye yalnızca yanık ve boş yerleşme oyuğu kalıncaya dek kül gibi çözünerek ufalandı.

İhtar’ın Anahtarı gitmişti.

Başta, Esta gördüğü şeyi algılayamadı. Taşı gitmiş olamazdı.

Geçmişle şimdi arasında tereddütte kaldığı için mi yanıp küle dönmüştü? Fazla baskı uygulayarak zaten kırık olan taş daha da mı kırmıştı?

Taşın yok oluşu gerçeğini kavramaya başlarken, yaşadığı kayıp da bir uzvunu kaybetmenin sızısı gibi çarptı onu. Belki de çok daha hayati bir şeyin, mesela kalbin kaybını andırıyordu bu. Taş olmaksızın zaman katmanlarını bulamazdı. Taş olmaksızın, onun olmayan bir şehre tıklı kalmış son derece becerikli bir hırsızdan fazlası değildi.

Panikten ciğerlerinin boşalınca nefessiz kaldı, kesik kesik solumaya başladı.

Kısılıp kalmıştı. Geçmişte.

Görevde kimin yetkili olduğuna dair Logan'la bir daha asla atışamayacak ya da onu yere serdiğinde Dakari'nin gözlerinde ki şaşkınlığın keyfini bir daha asla süremeyecekti. Baş döndürücü hızı ve gümbürtülü koşturmacası ve yıldızları silen olağanüstü binalarıyla bildiği ve sevdiği şehri bir daha asla göremeyecekti. Burada, tarih kitaplarında dipnot olmayı dahi başaramamış bu şehirde ölecekti. Bir başına ve yanlış zamanda.

İçinde bulunduğu durumun gerçeğiyle kahrolarak karın içine dizüstü çöktü. Ama soğuk ıslaklık eteğinin katlarından sızmaya başladığında, aklında bir düşünce belirdi: Onun taşı gitmişti, evet. Ama taş gitmemişti ki. İhtar'ın Anahtarı, diğer tüm antik yapıtlarla birlikte hâlâ orada, o zamandaydı. Ele geçirmesi için gönderildiği kitapla birlikte.

Durum bu muydu yani? Profesör Lachlan taşın özellikleri konusunda haklı mıydı? Onların eşsiz –tek– olduklarını söylemişti. Belki İhtar'ın Anahtarı da zaten o zamanda bulunduğu için, Esta'yı geçmişte beklediği için paramparça olmuştu.

Şayet durum böyleyse, profesör bunun olacağını, kızın orada kısılıp kalacağını biliyor muydu yani? Ve biliyorsa, neden onu uyarmamıştı ki?

Tüm bu durum profesörün testlerinden biri gibiydi, bu da kendini ona kanıtlaması için bir başka fırsat anlamına geliyordu. Ancak bu kez Esta'nın yaşamı –kendi geleceği– tehlikeydi.

Bu düşünce azmini daha da artırmıştı. Kitabı ele geçirebilirse, taşın eski haline de sahip olabilirdi. Taş bir kez ona ait oldu mu, kendi zamanına geri dönebilirdi. Dakari'nin iyi durumda olduğunu garantileyebilirdi.

Ara sokağın açık girişinden tangırdayarak bir başka yük arabası daha geçti; ahşap tekerlerin tıngırtısı ve toynakların klik-klok tıkırtıları gecenin durgunluğunu bölüyordu. Teoride, Esta geçmişe uyum sağlayabilmesi, oradaki insanların arası-na karışabilmesi ve yapması gerekeni yapabilmesi için gereken tüm eğitimi almıştı. Ama karanlık sokakta bir başına durduğu noktadan, otomobil motorlarının hafif gümbürtüleri ve tiz kornalarıyla dolması gereken sokaklardan geçen at arabalarının tıngırtılarını dinlerken, teoriyle pratik tamamen farklı şeylermiş gibi geliyordu ona.

Ancak kaderi için endişelenmenin bir faydası yoktu. Şehir büyük bir değişimden geçmiş olsa da Esta değişmemişti. Planı hâlâ hayata geçirebilirdi. Profesör Lachlan'ın verdiği talimatlara uyarak Haymarket'a gidebilir, Bridget Malone'u bulabilirdi. Bridget, sihir sahibi kızların yetilerini kullanabilecekleri yerler-genelevlerin arka odalarından başka yerler- bulmasına yardımcı oluyordu. Anlatılanlar doğruysa, madam çoğunlukla Saunders için çalışıyordu. Esta, Bridget'in dikkatini çekmek zorundaydı.

Her zamanki gibi, gidilebilecek tek yön ilerisiydi.

Sokağın bir ucundan diğerine bakan Esta kendini toparladı. Sokaklar çok farklı görünse de kendi şehri hâlâ oradaydı ve onu gitmesi gereken yöne doğru çekiyordu; şanssı birazcık yaver giderse, Bridget Malone'a doğru.

Haymarket Dans Salonu

Harte, Altıncı Cadde'ye döndüğünde, ilerideki Haymarket'in ışıltısını görebiliyordu. Burası şehrin en meşhur – en kötü şöhretli– dans salonlarından biriydi. İçeride, Houston Caddesi'nin üst kesiminde yaşayanlar, kenar mahallelerden garson kızlarla kaynaşıyor, gece geç vakitlere dek müzik devam ediyor ve doğru fiyat karşılığında, üst katlardaki özel bölmeler müşterilerin ödeme yapmaya hazır olduğu her türden eğlence için kullanılabiliyordu.

Harte'in bu türden bir eğlenceye ihtiyaç duyduğu yoktu. Bu türden bağların insanlara neye mal olduğunu yeterince iyi biliyordu. Bunun annesine neler yaptığını görmüş, aşkın ve kara sevdanın –Harte da dahil– her şeyi bir yana bırakacak kadar onu çaresizleştirmesine ilk elden tanık olmuştu.

Gerçi artık o küçük oğlan değildi. O akşam planlandığı gibi giderse, tüm bu hatıraları ve pişmanlıkları ardında bırakabilecekti.

Dans salonunun üstünden geçen asma demiryolunun gölgeleri arasından üç basamak çıkıp dar girişten geçti. Daha içeri tam girmemişken yeni bir popüler caz melodisinin canlı notaları ve kalabalığın ahenksiz uğultusu üstüne hücum vermişti.

Kapıdan içeri girdiği anda, beyaza çalan sarı saçlı bir kız paltosunu aldı. Kız öyle gençti ki yüzündeki boya bile toyluğunu gizleyemiyordu. Hevesliydi, yeniydi belki de. Ama Harte pudra ve boyaların altındaki masumiyetin uzun ömürlü olmayacağını biliyordu. Haymarket gibi bir yerde bu mümkün değildi.

Harte gömlek kollarını bir kez daha çekip düzeltti. Seyircilerinin dinlemek için öne meyletmelerine neden olan etkileyici sesiyle, “Bay Jack Grew beni bekliyordu” dedi. Şapkasını da kıza teslim etti ama eldivenlerini çıkarmadı.

“Henüz gelmedi” dedi kız; yanakları alev alev yanıyordu. Talihsiz masumiyetinin bir başka emaresiydi bu da.

“Geldiğinde barda olduğumu söyler misiniz?” Kıza birkaç bozukluk verdi.

Parfümlerin, altta yatan bayat ter kokusunu zar zor bastıran fazlasıyla keskin esanslarından tiksinererek, yığın halindeki bedenlerin arasından geçti Harte. Bu koku ona ne kadar yol kattığını, annesinin aynı kokuyla eve sendeleyerek geldiği o sabahları anımsatmıştı.

Anıları zihninden uzaklaştırarak kalabalık barda kendine bir yer buldu, sipariş verdi ve içki servisini yaparken bardağını fazladan dolduran kadına bahşiş bıraktı. Kadının gözleri parlamıştı ama Harte ilgilenmediğini belli ederek başını başka yana çevirdi.

Dans salonunun ilk katı şimdiden dolup taşıyordu. Parlak renkli ipek elbiseler içindeki kadınlar, onları pistte yönlendiren adamların dibine kadar girmişlerdi. Harte içkisini yudumlar-ken dakikalar ardı sıra geçti. İçkisi bittiğinde yenisini istemedi. Sözleştikleri saatin yarım saat sonrasında Jack Grew hâlâ gelmemişti.

Canı cehenneme.

Orada kalmayacaktı. Zaten baştan gelmemesi gerekirdi belki de. Shorty onu uyardığından beri o gece hiçbir şey yolunda gitmemişti ve Harte bunca zamandır hayatta kalmayı içgüdülerine kulak tıkayarak başarmamıştı. Dairesine geri dönecek, huzur dolu sessizlikte buharlı sıcak bir banyo yapacak, günün pisliğini üzerinden atacaktı. Jack’le başka zaman anlaşma yapabilirdi.

Harte, boş bardağı bara bırakıp gitmeye yeltenmişti ki sihrin bariz sıcaklığını yakınlarında hissediverdi.

İmkânsız. Kimse yetisini Haymarket’ta kullanacak kadar aptal olamazdı; salondakilerin birçoğu Ortus Aurea’yla bağlan-

tılıyken buna imkân yoktu. Hele de salonun tamamı, Haymarket'in sahibi olan ve çift taraflı oynayan Edward Corey'nin güvenlik görevlileri tarafından gözlenirken. Corey'nin Cemiyet'le sıkı bir bağı vardı ama Mageusları –her hafta yüklü çekler karışılığında kendi türüne ihanet etmeye hazır insanları– koruma olarak tuttuğu da söyleniyordu.

Ama işte, ona ve çevredeki diğer yeti sahibi kişilerden herhangi birine seslenen o sihir fısıltısını yine hissetmişti.

Harte kalabalığı gözleriyle taradı. Salonun çevresine yayılmış duran Corey'nin adamları da hissetmişti aynı şeyi. Çoktan harekete geçmiş, balo salonuna o kaçak gücü getiren kişiyi aramaya koyulmuşlardı.

Harte, göz ucuyla koyu yeşil bir ışıltı fark etti, aynı anda da bir başka sıcaklık yansıması hissetti. Döndü, sihrin kaynağını buldu: Kendinden yaşça epey büyük dans partnerine gülümserken bir yandan da parmaklarını adamın cebine doğru hızla kaydıran bir kızdı bu.

Harte dans pistinin yarısını aşmıştı ki bu kızın diğer kızlara hiç benzemediğini fark etti. Gençti; bu onun iş alanında hiç de alışıldık değildi. Suratı da alışlageldiği gibi pudra ve boyayla kaplı değildi, gözlerinde çoktan pes etmiş bir kadının yılgınlığından eser yoktu. Giysisi –kadifeden avcı yeşili gece elbisesi– ince bedenine hazır giyim ürünü olamayacak kadar iyi oturmuştu. Belli ki paralı bir kökeni vardı ama sağ elini dans eşinin cebine ona hissettirmeden kaydırışından anlaşılacağı üzere, çömez bir yankesici de değildi. Kız, tam bir ilgi çekici detaylar silsilesiydi.

Kızın dans partneri dönüp Harte'a baktığında, Harte çoktan kızın bileğini kapmış, adamın cebinden etkileyici bir şekilde çıkararak danslarına son vermişti.

İhtiyar adam, "Yardımcı olabilir miyim?" diyerek dudak büktü.

Harte nazikçe gülümseyip kıza dönerken gözlerine biraz donuk, yumuşak bir ifade verdi. Kız onun elinden kurtulmaya uğraşıyordu ama Harte onu sımsıkı kavramıştı. Kelimeleri hafiften geveleyerek, "Ben de seni arıyordum, sevgilim" dedi.

Kızı Harte'tan zorla geri çekmeye çabalayan ihtiyar, "Kusura bakmayın ama bu hanımın zaten bir eşi var" dedi. "Diğerlerinden birini bul kendine."

"Ama ben ona âşığım" dedi Harte, kontrolü bırakmayı reddederek. İsteddiği etkiyi yaratmak için biraz da sendeledi.

İhtiyar adamın kalın kaşları çatıldı. "O halde belki de ona daha iyi göz kulak olman gerekirdi."

Dikkatini, viski rengi ve bir o kadar da ateşli gözleriyle onu süzen kıza çeviren Harte, "Haklısınız" dedi. Kıza sarhoş bir âşık ifadesiyle gülümsedi. "Gitmene asla izin vermemeliydim; sen benim kalbimi çaldın..." dedi ve kelimeye yaptığı vurguyla kızın gözlerinin hafifçe büyümesinin keyfini çıkardı.

"Sizi tanıdığımı sanmıyorum" dedi kız, hafif titrek bir ses tonuyla. Kelimeleri iyi seçilmiş, düzgün, ses tonu yumuşak ve görgülüydü, Harte da öyleydi. Harte kendi acemilik zamanlarını düşününce kızın aksanını pek de önemsemedi. Asıl ilginç olan, kızın yankesiciliği nereden öğrendiğiydi. Ve öğretmeninin Haymarket'ta sihir kullanmaması için onu neden uyarmadığı.

"Bu kadar çabuk unutmuş olamazsın." Rolünü sürdüren Harte, sanki kalbinden vurulmuşçasına, boştaki elini dramatik bir tavırla göğsüne götürdü. "Ah, daha geçen cuma burada tanışmıştık. Gözlerin salonun diğer ucunda benimkilerle buluştuğunda orkestra tam da bu şarkıyı çalıyordu. Ben isteksizdim ama sen..." Harte sesini kasten kısarak devam etti. "...ikna ediciydin." Kıza alaycı bir tavırla göz kırıp partnerine döndü.

"Böylesi bir güzelliğe kayıtsız kalmak ne mümkün." Harte, hâlâ elinden kurtulmaya uğraşan kıza pis pis sırıttı. Kızın altın gözlerindeki öfkenin ardında yatan korku yüzünden vicdanı sızladı. Ama Corey'nin adamları çok yakınlarındaydı. Kızın onlarla karşılaşmasındansa Harte'tan korkması daha iyiydi.

Gerçi, kıza neden yardım etmeye karar verdiğini de bilemiyordu. Beyaz atlı şövalye ya da kimsenin koruyucusu değildi ki.

"Evet, şey..." İhtiyar adam, onu Harte'a bırakırken kıza endişeyle baktı. "Ben kimim ki genç âşıkların arasına gireyim?"

İhtiyarın kalabalığın arasına karışmasıyla Harte, kızını ken-

dine çekti. “Sakin ol artık” diye fısıldadı, başını kızın kulaklarına yaklaştırarak. Kızın çiçek ve sandal ağacı gibi yumuşak, miski andıran bir kokusu vardı. Tıpkı bir yaz gününün kokması gerektiği gibi, diye düşündü Harte. Sokakların leşi gibi değil.

Kız hâlâ onun elinden kaçmaya uğraşıyordu ama Harte, diğer dansçılara kucaklama gibi görünecek, hemen göze çarpmayan bir ayarlamayla onu daha sıkı kavradı. “Bana eşlik et ve olay çıkarma.”

“Sana olay çıkarmayı gösteririm” diye terslendi kız.

Ufak tefek değildi. Neredeyse Harte kadar uzundu, yüz hatları klasik güzelliğe göre daha ilgi çekiciydi. Bir başkasında böylesine sivri bir burunla koca bir ağız hoş durmayabilirdi ama kızda cazip görünüyordu. Gözleri öfkeyle parlamıştı ve kahretsin ki bu hali onu daha da çekici kılıyordu.

Ya da belki tüm bunların sebebi viskiydi...

Kız tekrar kıpırdandı, kendini Harte’in kollarına bıraktı, sonra ansızın kıvrılıp Harte’a dengesini kaybettirmeyi denedi. Ama Harte, sinsi dövüşlerden payına düşeni yeterince almıştı. Kızın atağını kolayca savuşturup kollarını tekrar sımsıkı sarak, dans pistindeki adamların ve eşlerinin sarmalına sürükledi ikisini.

“Etkileyici” diye mırıldandı Harte, bir vals ilk dönüşüne hazırlanarak.

Kızın kısılan altın gözleri ona kilitlenmişti; yanakları, kurtulmak için debelenmenin yorgunluğuyla kızarmıştı. Harte haklıydı; kızın cildinde boya filan yoktu. Çizgisiz, bir taçyaprak gibi pürüzsüz ve yumuşak görünüyordu.

Gitmesine izin verse iyi olacaktı...

Kızın omzunun üzerinden baktığında, Corey’nin adamlarından birinin hâlâ sihrin kaynağını arayarak dans pistinde dolaştığını gördü. Dönerek kızın tarafına doğru baktı.

“Dans et benimle” dedi Harte, kızı Corey’nin adamından uzaklaştırıp kalabalık dans pistinin ortalarına sürükleyerek.

Kız ondan kurtulmaya uğraşırken enerji yine her yanında yükselmışti. “Seninle dans etmem, eğer...”

Corey’nin adamı yaklaşıyordu. Harte, sonuçlarını düşün-

meksizin kızı kendine çekip kollarının arasında sımsıkı tutarak, dudaklarını kızın dudaklarına yapıştırdı.

Öpücük, Harte'ın amacına tam olarak hizmet etmişti: Kız kasılıp elleriyle Harte'ı omuzlarından iterken, sihrinin sıcaklığı dinmişti. Corey'nin adamları artık tam yanındaydı, bu yüzden Harte öpücüğünü daha da yoğunlaştırdı ve kızı adamın aksi yönünde çekerek onlardan uzaklaştırdı.

Kız, yumuşak sabun kokusunun ardında melek gibi kokuyordu; Harte nicedir bir kızla –aslında hiç kimseyle– bu denli yakınlaşmamıştı, öyle ki aklını tümüyle başından almıştı. Kızla birlikte uzaklaşırken iki korumanın izini zar zor takip edebiliyordu.

Birdenbire, kızın bedeni Harte'ın kollarının arasında gevşedi, Harte içgüdüsel olarak tepki verdi. Aksini deneseydi de kendini durduramazdı. Zaten denemedi de. Aksine onu kendine daha da çekti, kız da öpücüğüne karşılık verirken elbisesinin kadifesinin yumuşaklığını parmak uçlarında hissetti.

Belki yanıliyordu ama kızın dudaklarının da kendisiyle aynı ritimde hareket ettiğini düşünüyordu. Belki de kız sandığı kadar masum değildi.

Beyni ağırlaşmış, sersemlemişti ve kızla ne yapacağını bilmiyordu...

Ama kızın dudakları kendi dudakları üzerinde dolanırken bu düşünce bile uzak ve muğlak geliyordu ona. Onu tatma arzusuyla dudaklarını hafifçe araladığında hiçbir şey düşünemiyordu. Kız da dudaklarını onun için açtığında bunun ne denli kötü bir fikir olduğunu değerlendiremiyordu. Resmen kendinden geçmişti.

O anda, Corey'nin adamlarının doğurduğu tehlike yok olmuştu. Çevrelerindeki insan yığını da. Dudaklarına yapışan kızın dudakları, duyularını dolduran kızın kokusu dışında hiçbir şey düşünemiyordu... ta ki kızın keskin dişleri dilini kanatacak kadar onu ısırana dek.

Kızı bıraktı, şaşkın bir cıyaklamayla ağzını tuttu. Beni ısırdın, demek istemişti aslında ama gözlerini açtığı anda kız gitmişti bile. Bıraktığı tek iz, ani sihir patlamasından yadigâr ür-

pertici enerji ve Harte’ın ağızındaki kan tadıydı.

Kalabalığın arasına karışmış değildi. Hayır. Bir saniye önce oradayken, bir göz kırpışıyla –bir göz kırpışından bile daha kısa sürede– ortadan kayboluvermişti. Harte üzerinde çalıştığı illüzyonlara yıllarını harcamıştı ama böylesi bir şeyi daha önce hiç görmemişti.

Corey’nin adamları dönmeden oradan gitmeliydi.

Bunun yerine, dilinde bir sızıyla ve başı viskiden sersemlemiş, tüm bedeniyse dudaklarında hissettiği kızın dudaklarının anısıyla heyecanlanmış halde, dönüp duran bedenlerin ortasında şapşal şapşal dikildi.

“Darrigan?” Pusun arasından biri adını seslenmişti. “Harte Darrigan, sen misin?”

Yaşadığı sersemlemenin etkisinden henüz sıyrılamayan Harte arkasını döndüğünde Jack Grew’un dans pistinden kendisine doğru yaklaştığını gördü. Kaçmak için çok geçti; ağızında biriken kanı yuttu ve Jack’i selamlayarak el salladı. Jack’in gelişinden neredeyse hiç memnun kalmamıştı. Tek düşünebildiği, kızdı.

“Sen olduğunu anlamıştım” dedi Jack, içmeye çoktan başladığını belli eden bir tebessümle. “E, hadi bakalım. Köşede bir masam var.” Jack kalabalık salonun ötesini işaret etti.

“Önden buyurun” dedi Harte, nazikçe. Kızı unutup onu bekleyen duruma odaklanmaya kendini zorlarken, hassasiyeti hâlâ geçmeyen dilini kimseye belli etmeden kontrol etti. Kız artık Harte’ın sorunu değildi ama Jack Grew ona çare olabilirdi.

E sta ikinci katta bir girintinin gerilerine dalıp sakinleşmeye çalıştı. Boynuna kadar basan ateşi dağıtmak için ağır kadife mantosunun üstten iki düğmesini açmıştı.

Adam onu öpmüştü.

Adamın dudaklarını hâlâ dudaklarında hissedebiliyor, nefesini saran viskinin tadını hâlâ alabiliyordu. Onun kim olduğunu ya da neden kendisini seçtiğini bilmiyordu ama bu yaptıkları yüzünden ondan nefret etmişti.

Öncelikle, ihtiyarın cüzdanını yürütme –ve bu sayede Bridget Malone’un dikkatini çekme– fırsatını mahvetmişti, ayrıca hepsinden öte, sanki buna hakkı varmış gibi öpmüştü onu.

Adamın başı ona doğru eğilirken, zaman yavaşlamış gibi gelmişti Esta’ya; içinde bulundukları salon adeta loşlaşmış, Esta donakalmıştı. Adamın, Esta gibi, zamanı gerçekten durdurma gücü filan yoktu aslında. Olan sadece şuydu: Tüm ömrünü saldırdığı eğitimiyle geçirmiş, zorlu durumlardan çıkmakta usta biri olan Esta, neler olacağını bilmesine rağmen yine de kendini çekip bunu durduramamıştı.

Daha kötüsü, o da adamı öpmüştü. Tam bir salak gibi.

Adamın dudakları nihayet kendininkilere temas ettiğinde Esta tam da karşı atağa geçmeye hazırlanmış, bu yüzden de adamın nazikleşmesine çok şaşırmıştı. Ağzının sıcaklığını, adamın sabun, yeni yıkanmış çamaşır ve turuncu karışımı kokusunu almış, içinde bir çatlak açılıvermişti. Daha önce hiç öpülmediğinden değildi. Elbette öpülmüştü. Logan ve türlü görevlerde dikkatini dağıtmak zorunda kaldığı adamlar öpmüştü onu. Bu öpücüklerden –soluklarının birbirine dolanmasından, arzunun

gelgitli heyecanından- hoşlandığını söyleyecek kadar ileri bile gidebilirdi.

Ama nezakete ne denli hasret kaldığını hiç fark etmemişti. İnsan temasına duyduğu özlemde hâlâ öyle kolay etkileniyordu ki Dakari'yle giriştiği dövüş idmanlarının fiziksel etkisinden çok daha yaralayıcı oluyordu. Sıcaklığa özlem duyuyordu.

Adamın dudakları ona bunları sunmuştu; Esta bir anlığına o öpücüğe, soluk alıp vermek kadar kolayca dalıvermişti. Kendini durdurmaya çalışmamıştı bile. Logan'da yaptığı hataların aynısını tekrarlıyor gibiydi.

Dürüst olması gerekirse bu, onu öpücüğün kendisinden daha fazla rahatsız ediyordu.

Neyse ki o öpücüğü fazlasıyla düşünmekten kendine karşı dürüst davranmaya veya ne denli aptal olduğunu düşünmeye vakti kalmamıştı. Şükürler olsun aklı başına gelmişti de adama gereken karşılığı, hatta daha fazlasını vermişti.

Ne yazık ki bu kendini çok çok az daha iyi hissettirmişti sadece.

Girintideki konumunda tüm balo salonunu görebiliyordu; buna o delikanlı da dahildi. Dans pistinde öyle hâkimdi ki Esta onun yaşça daha büyük olduğunu sanmıştı ama şimdi ona daha dikkatli baktıkça, kendisinden en fazla birkaç yaş daha büyük olduğunu fark ediyordu.

Onu izlemeden duramıyordu. Düşmanını tanımak önemli, diyordu kendi kendine. İzlemesi hoş biri olmasının da bir zararı yoktu. Giydiği takım geniş omuzlarına tam oturmuştu. Esta adamın ceketinde hiçbir dolgu malzemesi olmadığını da biliyordu; bileğini kapıp onu kollarının arasında tuttuğunda gücünü hissetmişti. Yine de onda kızı rahatsız eden bir şeyler vardı. Onu öpme şeklinden çok daha fazlası.

Belki de yalnızca şu eski deyişin doğruluğundan ibaretti her şey: Bir dolandırıcıyı gerçekten dolandıramazsın. Ama birkaç dakika daha onu inceledikten sonra Esta, adamın tüm o özgüveninin ve çalımının aldatmacadan ibaret olduğunu anladı. Ya da en azından bir kısmı aldatmacaydı. Tıpkı Logan'ın doğal cazibesinin bir kafa karıştırma yöntemi olması gibi, Dakari'nin

sert yüz hatlarının yalnızca altında yatan yumuşaklığı gizlemesi gibi.

Adamı izledikçe, onun ne kadar huzursuz olduğunu daha iyi anlıyordu. Yerinde kıpırdanıp duruyordu. Gömleğinin kollarını hafif hafif çekiştirışı, her bir telin yerli yerinde olduğuna emin olmak için saçlarına dokunma şekli, parmak uçlarını eşleştirdiği eldivenleri masanın üstüne yerleştirme tarzı... Kendini kontrol etmeden duramıyor gibiydi. Esta onu daha çok izledikçe, sakladığı şeyin ne olduğunu daha da fazla merak etti. Ya da belki bir şeyden saklanıyordu.

Derken, beyninden vurulmuşa döndü: Masadaki diğer adam tanıdık biriydi. Onun kim olduğunu hatırlaması bir saniye kadar sürdü. Son karşılaşmalarında adam daha yaşlıydı; Esta bunu fark eder etmez, onun Schwab'ın malikânesinde Logan'ı vuran sarışın olduğunu kolayca anlamıştı.

Parmaklıklardan geri çekildi. Firavunun Kalbi'ni sonraki yaklaşık yirmi yıl içinde çalmayacaktı ve geçmişte, adam onu tanıımıyordu. Şimdilik yeterince güvendeydi muhtemelen ama Schwab'ın malikânesinde her şeyi mahveden adamın orada olması tesadüften öte bir durumdu.

Başka bir şey daha olmadan Bridget Malone'u bulması gerekiyordu.

"Bakın burada ne varmış?" dedi bir ses arkasından.

Esta olduğu yerde sıçradı; döndüğünde, keçi sakallı irice bir adamın ona pis pis sırtıttığını gördü; adamın göbeği kendinden önce girintiyeye dalmıştı bile. Ter, bira ve haddinden fazla parfümün leş kokusunu da beraberinde getirmişti.

"Corey bu gece bana bir ikramı olduğunu söylemişti." Adam parmaklarını açık bir beklentiyle esnetirken, bir parmağındaki ağır altın mühür yüzüğü ışıldadı. "Herhalde beni bekliyordun" dedi kızın açık yakasını işaret ederek.

Esta başta adamın bir hata yaptığını ya da kendisini biriyle karıştırdığını zannetmişti ama adamın gözleri Esta'nın göğsünde oyalanarak bedeninde, korseli belinde ve kalçalarında gezinip duruyordu. Aniden nerede olduğunu hatırladı; kızların müşterilerini eğlendirmek için salonda çalıştığı yarı özel böl-

melerden birindeydi. Adam belli ki Esta'nın kasten orada beklediğini sanmıştı ve kız daha onu düzeltmeden yaklaşıp koca bedeniyle yolunu kapatmıştı.

Esta o gece gerçekten kimseye zarar vermek istemediğini düşünüyordu ki adam ona doğru bir adım daha attı. Parmaklıklara dayanacak kadar gerileyen Esta seçeneklerini değerlendirdi.

Lafı ağzında geveleyen adam, “Bak baaak” diyerek kıza doğru sendeledi. Adamın yüzünde dudaklarının kıvrılmasına neden olan, sararmış dişlerini ortaya seren pis bir sırıtiş belirmişti ki Esta ellerini kaldırıp saldırıya hazırlandı. “Böyle olmaz ama” dedi adam; sesindeki heyecan ve beklenti açıkça hissediliyordu.

Adam, kızı yakalamak için atıldı; ayakları Esta'nın beklediğinden daha çevik ve hafifti. Saniyeler arasındaki boşlukları bulup onlardan bir yol yaratabilmek, böylece adamdan kaçabilmek için ana odaklanmaya güçbela fırsat bulabilmişti. Oda dinginleşti, canlı kahkahalar ve orkestranın tiz notaları hafif bir monotonluğa kaydı, adam da neredeyse gülünç bir biçimde yavaşladı; sanki kum kadar yoğun ve kalın bir havanın içinde ilerliyor gibiydi.

Rahatlama hissi cıva gibi kapladı Esta'nın içini. Adamın devasa bedeninin yanından geçip gitmek neredeyse çocuk oyuncuğu olmuştu. Girintiden kaçıp adamın uzanabileceğinin ötesine gittiğinde gözlerinde beliren şaşkınlık karşısında Esta, göğsünde kabaran kahkaha atma arzusunu bastırdı. Zamanı bıraktığı anda, dünya büyük bir kuvvetle tekrar canlandı ve adam bir homurtuyla tepetaklak yere yuvarlandı.

Ancak Esta, o rahatlama hissine dalıp adamın aslında ne denli tetikte olduğunu fark etmemişti. Tamamen kaçıp gitmeden önce adam, onu ayak bileğinden yakaladı.

“Bırak beni!” diye fısıldadı Esta homurdanarak. Bu aşırı kalabalık salonun ortasında dikkatleri kendi üzerine çekmek istemiyordu. Kaçıp Bridget'i bulmalıydı. Önem taşıyan asıl konuya –kitaba, taş– geri dönmeliydi. Oraya yapması için gönderildiği göreve dönmeliydi.

Ama adam, halinden keyif alıyor gibiydi. “Böyle olacak, öyle mi?” Demir gibi yumruğuyla Esta’yı çekiştirerek kahkahayı bastı, onu döşeme tahtaları boyunca girintiye geri sürükledi.

Esta keşke başka bir yetim olsaydı diye geçirdi içinden: Rüzgâr oluşturabilmek ya da sarsıcı bir elektrik şoku vermek gibi mesela? Ama tüm yapabildiği, şimdiki zamanı çarpıtmaktı. Pırlantadan bir kravat iğnesini çalmak için yeterince güçlü bir yetiydi bu. Ama birisi onu tuttuğunda işe yaramaz bir hal alıyordu; tabii onu tutan kişi için de zamanı yavaşlatmak istemediği takdirde.

Esta bir kez daha adamın elinden kurtulmaya çalışarak, “Buraya senin için gelmedim” diye terslendi.

Bu kovalamacadan gözleri parıldayan adam, “Beni bekliyordun” diye karşılık verdi.

Esta bileğini kurtarmaya çalışırken birkaç sert tekme savurarak, “Şu Corey her kimse beni sana göndermiş filan değil” diye homurdandı.

Adam yalnızca kahkaha attı, parmaklarını kızın ayak bileğine daha da sıkı yapıştırdı. Gözleri cin gibiydi, birkaç saniye öncesine göre çok daha netti. Esta daha kendini toplayamadan, adam onu sert ve beklenmedik bir şekilde sarsarak yere serdi. Yakınlarda, bir grup insan omuzlarının üzerinden kızın debelenmesine şöyle bir baktı, sonra da gözlerini çabucak başka tarafa çevirdi.

Adam kahkahalara boğulmuş halde onu çekiştirmeye devam ediyor, kendine doğru çektikçe Esta’nın eteğinin daha da açılmasına sebep oluyor, bu da ona karşı debelenirken bacaklarını ortaya seriyordu. Ama Esta’nın debelenmeleri bir işe yaramıyordu. Adam onu bir bileğinden kapmıştı; sosis gibi parmaklarını kızın eteğinin üstlerine doğru uzatıyor, iç eteğinin üstünden çıplak baldırını çimdikliyor, daha da yukarılara uzanıyordu...

Artık onu kimin gördüğünü hiç de dert etmeyen Esta, adamı tam suratından vuran sert bir tekme savurdu. Ayakkabısının ince tabanından, parçalanmış kemiklerin çıtırtısını hissetmişti; adamın kırılan burnundan kanlar fışkırdı. Adam, yarala-

nan bir ayı gibi böğürdü ama yine de kızın bileğini bırakmıyordu. Kızın bacağına acı verici bir şekilde bükerken parmakları da iyice sıkışmıştı, gözleri dehşetli bir heyecanla ışıldıyordu. Esta onun ağırlığının altında kemiklerinin sızladığını hissetti.

Çaresizce adamı tekrar tekmeledi. Ve tekrar. Tam olarak Dakari'nin öğrettiği gibi. Bağcıklı çizmelerinin topukları adamın kanıyla kaplanana dek. Nihayet parmakları gevşedi, yumruğu açıldı, sonra da adam bilincini kaybederek yere yığıldı.

Esta hızla ondan uzaklaştı, çevresini saran insan grubunun hayal meyal farkındaydı. Yere yayılmış halde yatan adamın suratı darmadağın olmuştu ama hâlâ nefes alıyordu. En azından şimdilik.

Etrafındaki grup sessizliğe gömülmüştü. Yanakları fazlasıyla pembe bir kızla göz göze geldi; kızın yüzünün rengi değişmiş, onca boyanın altında kül gibi kararmıştı.

"İstemedен oldu..." diye konuşmaya başladı Esta ama göz göze geldiği kızın hırpani bir haykırış koparmasıyla sözü ansızın kesiliverdi; aynı anda, kalabalıktan iki adam da öne çıktı.

Esta, yüzlerindeki ifadelerden kendini savunmanın ona hiç faydası olmayacağını anlıyordu.

Titrek bacaklarının üstünde dikildi. Bridget'i bulmayı sonra deneyecekti. Şimdi bu kalabalık salondan ve burnunu dümdüz ettiği gorilden mümkün olduğunca uzağa kaçması gerekiyordu. Fakat ansızın soluğu kesiliverdi. Ciğerleri sıkışmış, göğsü daralmıştı; sanki odadan oksijenin tamamı çekilmiş gibiydi. Panikle, bir saldırı belirtisi bulmak için çevresindeki hareketsiz ortamı gözleriyle taradı ama görüşü, gözünün kenarlarından kararmaya başlamıştı bile. Çaresizce, odadan tümüyle eksilmiş gibi duran havayı içine çekmeye çalıştı.

O daha geçip giden saniyelere odaklanmaya başlayamadan, kaçmak için anların arasındaki boşlukları bulamadan, kafasının arkasında keskin bir acı patlak verdi. Ve ardından, her şey karardı.

YAKINLAŞMA

Jack balkondaki kargaşaya şöyle bir baktı ama sonra önemsemeyip bir daha kafasını dahi çevirmedi. Harte ise kadim sihir yetisi olan birinin tanıyabileceği sihir heyecanını, ona işaret eden enerjinin salonda salındığını hissetmişti. Bunun kaynağının ne olduğunu, Corey'nin korumalarının dikkatini çeken talihsizin o kız olup olmadığını merak etmişti.

Şayet öyleyse, kızın kaçması kısmen onun kabahatiydi. Kızı hiç öpmemeliydi aslında. Farklı bir çözüm bulmalıydı. Suçluluk duygusu içini burkuyordu ama artık onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Dikkatini, garson kızlardan birinin tepsisinden viski dolu iki bardak almakta olan Jack'e çevirdi tekrar. J.P. Morgan'ın müsrif yeğeni Jack Grew, bu şehrin adamıydı. Politika çarkının derinlerinde, Ortus Aurea Cemiyeti üyesi olduğu bilinen bir ailesi vardı. Bu yüzden, aylar önceki bir gösterinin ardından Jack'in oyun yüzünden hayli heyecanlı ve Harte'in becerileri hakkında her şeyi öğrenmeye can atar bir halde soyunma odasında belirmesine Harte'tan daha fazla kimse şaşırılamazdı.

Harte, Jack'le arasında hep bir mesafe bırakmıştı... ta ki Dolph Saunders ona görevi teklif edene dek. Bu önerinin ardından Harte, Jack'e farklı bir gözle bakmış, onunla temkinli bir dostluk kurmaya başlamıştı. Tüm bunlar sırasında bir yandan da ondan en iyi nasıl faydalanabileceğini düşünüyordu. Bir de Jack'i Dolph'tan nasıl uzak tutabileceğini.

"Son görüşmemizin üstünden birkaç hafta geçti" dedi Harte, kadehlerden birini kabul ederken. "Bu yüzden geçenlerde mesajını alınca şaşırdım."

“Kusura bakma.” Jack yüzünü buruşturdu. İçkisinden büyük bir yudum almadan önce, “Son zamanlarda hiçbir şeye vakittim olmadı” dedi. “Amcam, Metropolitan’da düzenlemeyi planladığı bir sergi resepsiyonuna yardım etmem için hafta boyunca yakama yapışmıştı. Sergi cuma günü açılıyor ama; en azından hafta sonunda bitecek bu iş.”

“Öyle mi? Haberim yoktu...” Haberdar olmaması sanki etkinlik karşısındaki tavrına işaret ediyormuşçasına, cümlesinin sonuna doğru sesini cılızlaştırdı.

Jack, neredeyse boşalan kadehine bakıp somurtarak, “Birkaç büyük bağışçı” dedi. “Herkes için vakit kaybı.”

Harte ona alaycı bir tebessümle baktı. “Ona yardım etmen büyük incelik.”

Jack bu espriye homurdanarak sırtıttı. “Bunun incelikle filan alakası yok. Aslında bu işten kurtulmanın bir yolunu bulurdum ama inceleme şansı yakalamak istediğim birkaç şey vardı.”

“Öyle mi?” diye sordu Harte; ses tonu neşeli, yüz ifadesi umursamazdı. Çünkü son birkaç ayda bu tavrın Jack’i kışkırtmanın en iyi yolu olduğunu çözmüştü. Başlarda Jack, konu ailesine ya da Cemiyet’e geldiğinde temkinli davranmıştı, tam bir kapalı kutuydu. Ama Harte seyirciyi nasıl harekete geçireceğini iyi biliyordu. Jack’in kendi önemini kanıtlama ve Harte’in dostluğunu kazanma hevesiyle, bile isteye bilgi vermesi pek uzun sürmemişti.

“Amcam Osmanlı İmparatorluğu’ndan sağlam bir sanat koleksiyonuna sahip ama bu parçalardan bazıları son derece eşsiz. En kıymetli ve nadir parçaları kendine saklama eğiliminde fakat yıl sonundaki Oturum’da gösteriş yapma fırsatına karşı koyamadı.”

“Beni ilgilendiren bir şey var mı peki?” diye sordu Harte, ses tonunu sakın ve hafif tutmaya dikkat ederek.

Jack başıyla onayladı. “Belki. Birkaç mühür ve tabletin mazi Antik Babil’e dek uzanıyor, Newton’ın kendisine ait en az bir elyazması da var.” Jack gülümsedi. “Bunlara yakından bakmanın pek bir külfeti yok. Özellikle de Kefren Salonu’ndaki koleksiyonlara girmeme izin vermedikleri için.”

“Seni hâlâ geride tutuyorlar, değil mi?” diye sordu Harte, başını onaylamaz bir tavırla sallayarak.

“Tabii ki” diye homurdandı Jack. “Kayıtlar üzerinde yalnızca Merkez Kurul yetki sahibi, ben kendimi kanıtlamadıkça da amcam beni desteklemeyecek. Bu etkinlik iyi giderse, belki bir adım daha yaklaşabilirim. Beni sonsuza dek dışarıda tutacak değiller ya.” Harte’a bir bakış attı. “Resmen fosilleştiklerini onlar da benim kadar biliyorlar. Gerçeklerle yüzleşmek istemiyorlar sadece; hükümlerini tastamam yitirmeleri an meselesi. Dünya geçmişe takılıp kalınamayacak kadar hızlı değişiyor.”

Harte, içkisinden bir yudum daha alır gibi yaparken, “Tam bir rezalet” diye homurdandı. “Seni hafife almakla büyük aptallık ediyorlar, Jack. İçlerinde en iyisi sensin.” Kadehini havaya kaldırdı. “Bu işin çabucak bitmesi, böylece senin çok daha önemli çalışmalara dönebilmen şerefine.”

“İşte buna içerim.” Jack kadehini havaya kaldırdı ama tokuşturmadan önce durdu ve iyi dikilmiş paltoları içinde üç genç adam yaklaşırken, “Büyük aptallardan bahsetmişken” diye mırıldandı.

Üçlü onların masasında durduğunda, üç çift göz, ancak gerçekten zenginlerin takınabileceği bıkkın bir umursamazlıkla Harte’i ölçüp biçti.

“Beyler” dedi Jack; onları selamlamak içini ayağa kalkarken isteksizliği ses tonundan hissediliyordu.

Harte da ona eşlik etti. Bu üçlüyü hemen tanıdı. Sosyete sütunlarında ne çok yer aldıkları düşünülürse, onları zaten herkes tanıyabilirdi. Vanderbiltlerden biri, Winthrop Chandler ve genç J.J. Astor da kendi dünyalarının kralları, bu şehrin adamlarındandı. Veya babaları imparatorluklarını nihayet devretmeye karar verdiğinde ya da öldüğünde olacaklardı.

“Seninle burada karşılaşmak ne hoş, Jack” dedi Chandler, gözlerinde soğuk bir parıltıyla. “Ancak arkadaşını tanıdığımı söyleyemeyeceğim.”

Jack, Harte’ı takdim etti ama üçlüden herhangi biri Harte’ın adını tanıdıysa da bunu hiç belli etmediler. Tokalaşmak için ellerini uzatma zahmetine de girmediler.

“Sizlerle tanışma şerefine eriştiğime çok memnun oldum” dedi Harte. Kendisini düzgün bir şekilde selamlamayıp ettikleri açık hakarete karşılık, yüzündeki memnun ve sakın ifadeyi koruyarak hafifçe eğilip selamladı onları.

Astor, tek kaşını sorgularcasına kaldırıp, “Bizi masanıza davet etmeyecek misiniz?” dedi. Harte, Jack’in için için yaşadığı tereddüdü tam anlamıyla hissedebiliyordu ama yapılacak bir şey yoktu.

“Lütfen” dedi Jack, masadaki boş sandalyeleri eliyle işaret ederek. “Neden siz de bize katılmıyorsunuz?”

Üç adam birbirlerine soğuk ifadelerle bakıp memnun bir şekilde hemfikir görünerek, onlara sunulan yerlere oturdular. Harte onların Jack’i bir alay konusu, kendisini ise davetsiz bir misafir olarak gördüklerini hemen anlamıştı.

Bu konuda bir şey söyleyemezlerdi, en azından Jack’in konuklarıyken. Jack, masadaki en zengin ya da en nüfuzlu kişi değildi ama yine de onlardan biriydi; çıktığı büyük seyahat turunda Yunan bir balıkçının kızıyla evlenmeye kalktıktan sonra yakın zamanda ailesi tarafından zorla eve döndürülerek küçük düşürülmüş olsa bile...

Ama ailesinin iyi soyu onu ancak buraya kadar taşıyabilmişti.

Garson kız masaya bir sandalye daha getirdi. Jack’e çakırkeyif bir edayla gülümsedi, adamın omzunun üzerinden uzanarak kulağına onu gür kahkahalara boğan bir şeyler fısıldadı. Kadının varlığı Harte’a diğer kızın ne denli eşsiz olduğunu hatırlatmıştı. Hani şu dilindeki ağrının sorumlusunu. Ortadan kaybolmadan önce Harte’ın aklını başından alan kızı.

Daldığı düşüncelerden sıyrılıp aklını başına topladı. Zihninin yine o kıza kaymasını kaldırabilecek durumda değildi şimdi. Her biri Cemiyet üyesi olan bu adamlar çevresini sarmışken hem de.

Hepsi Jack’in artık kucağında oturmakta olan kızla işinin bitmesini beklerken, Harte yüzündeki memnun ifadeyi koruyacak kadar temkinliydi. Tam karşısında oturan Jr. John Astor Harte’ın ne denli rahatsız olduğunu tam olarak biliyormuşçası-

na yapmacık bir ifadeyle sıırttı.

Astor düzgün sarılmış bir sigarayı ağızına götürüp gözlerini kısarak uzun bir nefes çekti, dumanını burnundan üfleyerek konuşmaya başladı. “Jack sizden bahsetmişti. Gösterisi izlenmeye değeri adammışsınız, öyle dedi.”

Harte başını kaldırdı; Astor’un “gösteri” kelimesini söylerken nasıl da alaycı olduğunu fark etmemiş gibi davranmıştı. Sanki kendisi bir laternacı maymunundan farksızdı da! “Benim hakkımda böyle hoş şeyler söylemesi onur verici.”

Hâlâ gözleri kısık duran Astor omuz silkti. “En çok da sizin kendinizi –yeteneklerinizi– sahnede nasıl heba ettiğinizi anlattı.”

Harte dudaklarını hafifçe büktü. “Yeteneklerim sahneye mahsus, Bay Astor. Sahnede karşılığında bana yeterince iyi davrandı.” Bir kez daha gömleğinin sol kolunu hafifçe çekti; orada ışıltılamakta olan mücevherli kol düğmesine dikkatleri çektiğinin son derece farkındaydı.

Vanderbilt konuşacakmış gibi öne doğru eğildi. “Siz tam bir muammasınız, Bay Darrigan” dedi. “Nedir bu, İrlanda adı mı? Yoksa Darrigan sizin sahne adınız mı?”

“Korkarım bu, üzerinde hak iddia ettiğim tek isim” diye yanıt verdi Harte; ses tonu tehlikeli derecede sakindi.

“Bir gizem adamı, ha?” dedi Astor ağır ağır. “Sizin adınızı duymuştum. Klasik bir hikâye: Hiçlikten gelip şimdi karşımızda duran bir Broadway yıldızı. Ah, annem bile sizin gösterinizi izledi. En muhteşem gösteriyi sizin yaptığınıza yemin ediyor.” Keyifsiz bir tavırla güldü. “Sizin gerçekten bir tür gücünüz olduğunda ısrar etmişti.”

“Anneniz çok nazikmiş.”

“Öyle mi? Bense onun daha ziyade budala olduğunu düşünürüm” dedi Astor, umursamaz bir omuz silkişle. “Heyecanlanmıştı ama ona bunun elbette imkânsız olduğunu söyledim. Hepimiz o türden bir pislik olsaydınız çoktan icabınıza bakılacağını biliyoruz, değil mi?” Tehdit aşıkardı. “Cemiyet’in bundan haberi olurdu. Bu yüzden anneme, yaptıkları sadece numaradır dedim. İllüzyonlar. Gerçek sihirle uzaktan yakından ilgisi yok.”

Harte, kenar mahallelerden kurtulup sahne ışıklarına geçmesini sağlayan temkinli ve memnun maskeyi suratında korudu. “Herhangi bir tehdit oluşturuyor olsaydım, eminim Cemiyet çoktan icabına bakardı. Yaşam şeklimizi tehdit edenlerden bizi korumak için yaptıklarına en üst seviyede saygı duyuyorum. Ancak sözlerinizi kabul etmiyorum. Numaralarımın basit hiçbir yanı olmadığına sizi temin ederim” dedi rahat bir tavırla; oysa korku için için tenine yayılıyordu. Fazla derine batmıştı. Kendini hazırlamadığı çok fazla değişken çıkmıştı karşısına: Önce kız, şimdi de konunun sihir etrafında dönmesi.

Beni bunların arasında bıraktığın için kahrol Jack.

“Demek öyle?” diyerek meydan okudu Astor, dudaklarının kenarında kıpırdanan yapmacık sırıtişla.

Harte karşılık vermedi. “Jack benden bahsettiyse, eminim size Hermetik sanatlar üzerine titiz bir çalışma yürüttüğümü de söylemiştir” dedi Harte, başını kaldırarak. “Kimya, astronomi, teürji. Okült biliminin genel dalları. Benim yaptıklarım numara değil.” Odağını Astor’dan ayırmadan, yardım almak için bakışlarını bir an bile Jack’e çevirmemeye zorladı kendini. “Gösterilerimde yeteneğimi ve bilgimi sergiliyorum. Uzun yıllar boyunca yaptığım çalışmalarla geliştirdim bunları.”

“Evet. Bu tür bir şeylerden bahsetmiş olabilir” dedi Astor.

“Ona inanmamışsınız.” Şüphe barındırmayan bir cümleydi. Astor’un yüzündeki ukala ifade gün gibi açıktı. Tıpkı, kendi sınıfından olmayanların herhangi bir güçte ustalaşmayı başarmalarına inanmayı reddedişi gibi. Bundaki ironiye gülmek için Harte’in kayda değer bir çaba harcaması gerekmişti.

Astor, söndürmeden önce sigarasından derin bir nefes daha çekip, “Kendi kararlarımı kendim alırım” dedi. “Gerçi söz konusu İrlanda edepsizliği olunca...” Gözlerini Harte’in yepyeni, mükemmel dikilmiş giysilerini süzdü. “...ya da siz artık her neyseniz, karar vermeye değer pek bir şey olduğu söylenemez.” Gözlerinde kötü niyetli bir parıltıyla öne doğru eğildi. “Sizin hakkınızda duyduğum şu dedikodu neydi? Hah, evet... bir Çinli piçi.”

Masadaki diğer adamlar yerlerinde kıpırdandılar. Jack grubun haytası olsa da görgü ve ahlak iliklerine kadar işlemişti.

Neyse ki Harte'ın herhangi bir görgü sorunu yoktu. Dudakları kötü bir ifadeyle kıvrıldı. Lafı adamın ağzına tıkayacak cevap dilinin ucuna kadar gelmişti ki tek kelime bile edemedi yine o tanıdık sihir dokunuşunu hissetti ve birinin onu izlediğine dair rahatsız edici duyguya kapıldı. Diyeceklerini unutmuştu, diken üstündeydi.

Etrafı kolaçan ederek hemen ayağa kalktı.

Astor bir kahkaha patlattı. "Bir yere mi gidiyorsun, Darrigan?"

Diğerleri kıkırdadılar ama Jack hâlâ garson kızla, masada işlerin ne denli kötü ilerlediğini fark edemeyecek kadar meşguldü.

Harte, o kızın yeşil kadifesine ya da viski rengi gözlerine dair hiçbir işaret bulamamıştı. Belki de sadece Corey'nin korumalarıydı hissettiğim, diye düşündü ki bu da pek iyi sayılmazdı. Ortalık şimdiden fazlasıyla sihirle haşır neşir olmuştu ve sihir, Harte Darrigan'ın ilişkilendirilme riskine giremeyeceği bir şeydi. Hele de Corey'nin güvenlik görevlilerinden çok daha büyük bir tehdit oluşturan bu adamlar, bu Cemiyet üyelerinin yanında.

Astor, şampanya kadehinin üzerinden sinsice sırttı. "Ne o? Altından kalkamadınız mı?"

Jack nihayet kucağındaki ipek ve muslin parçasından kafasını kaldırmıştı. Şaşkınlıkla, "Gidiyor olamazsın" dedi. "Sen... sen daha içkini bile bitirmedin." Sanki gerçekten önemi olan konu buymuş gibi.

Harte, Astor'u umursamadı, Jack'e iğneleyici bir bakış attı. "Pek bir şeyler içesim yok artık."

"Ama..."

"Jack, beyler, sahnede geçirdiğim uzun yılların bana öğrettiği bir şey varsa o da ne zaman çıkacağını bilmektir." Ondan korkmadığı mesajını vermek için soğuk bakışlarını Astor'a uzun süre doğrultarak diğer adamlara başıyla hafif bir selam verdi. "Sonra görüşürüz, Jack."

Gerçeği söylemek gerekirse, Astor'un hakaretleri canını hiç yakmamış, şiş dilinin verdiği acının yanına bile yaklaşamamıştı.

Bir saniye sonra, kalabalığı yararak kapıya doğru ilerliyordu ama birinin onu izlediği hissini bir türlü üzerinden atamıyordu. Takip edildiği duygusuyla, onu bekleyen gecenin serin özgürlüğüne çıktı.

GEÇENİN BİR YARISI

Harte daha sokağın sonuna varmamıştı ki kalabalık kaldırımların şamatasında Jack'in ona seslendiğini duydu. Başta durmadan, Haymarket'tan uzaklaşarak kaldırımda hızla yol almaya devam etti. Gecenin tüm kepezeliğinden uzaklaşıyordu. Ama Jack kararlıydı.

Harte iç geçirerek durdu, dönüp Jack'e ona yetişme fırsatı verdi. Böylece o da bu işi halledip kurtulabilirdi...

Jack'te kendi sınıfının çoğu tarafından destek gören bir tür asilzade güzelliği vardı: düz, dar bir burun; parlak gözler; güçlü, kare bir alın. Harte'tan fazla büyük sayılmazdı ama Yunanistan'da yaşadığı aşağılanma üzerinde etkisini göstermişti. Dans salonunun parıltılı ışıklarından uzakta bitkin, harap görünüyordu. Koşmaktan suratı kızarıp terlemişti. Bu yüzden cildindeki kabartılar ve gözlerinin altındaki gölgeler daha da beter bir görünüm kazanmıştı.

"Ne var, Jack? Bir tur daha atılsın diye geri mi döneyim? Yoksa senin de edeceğin hakaretler vardı da unuttun mu?"

"Öylece çıkıp gittin" dedi Jack, Harte'ın iğnelemesini ve öfkesini umursamaksızın. Kan kırmızısı gözleri, içten şaşkınlığını ortaya seriyordu. Sanki o güne dek kimse onun yanından geçip gitmemiş gibiydi.

Muhtemelen bu başına gerçekten de hiç gelmemişti. Jack, ailesinin kara koyunu olsa da çok az kişi Jack'in meşhur amcasına kadar uzanacak bir hakaret etme riskine girerdi; muhtemelen Harte da bu riskin yükünü kaldıramazdı. Jack'in kendisine güvenmesini istemiyor değildi ama hiç umursayamayacak kadar öfkelenmişti. Astor ve diğerleri gerçeğe çok yaklaşımlardı

ve Harte o anda, tüm o dikkatli planlarının parmaklarının arasından kayıp gittiğine tanık olmuştu.

“Bak Jack. Bu gece sırf sen davet ettin diye geldim. Akşamın eğlencesi olmayı beklemiyordum. Genelde seyircilerim özel eğlence için ödeme yapar.”

“Öyle bir şey yok, Darrigan...”

“Tam olarak öyle bir şeydi, Jack.”

“Onları orada görmeyi beklemiyordum ve sonra...” Jack kendini toparlamaya çalışıyormuşçasına derin bir soluk aldı.

“Sonra da ellerini kızın tekinin elbisesinin altına sokup oturdun ve bana hakaret etmelerine müsaade ettin.”

Jack, bu itham karşısında azıcık da olsa rahatsız görünecek terbiyeye sahipti. “Özür dilerim Darrigan. Ama...”

“Aması yok, Jack. Bunlar senin sürekli şikâyet ettiğin adamlar değil mi? Onlar senin dehanı anlamıyorlar. Onlar yüz yüze geldiğimiz tehlikeleri anlamıyorlar” diyerek Jack’i taklit etti Harte. Sonra yakıcı bakışlarını Jack’e dikti. “Birbirimizi anladığımızı sanıyordum...”

“Anlıyoruz!” diyerek itiraz etti Jack.

“Ama bu gece beni kurtların ortasına bıraktın” diye devam etti Harte.

Derin bir soluk alıp Jack’ten bir adım uzaklaştı. Uzun zaman önce derinlere gömdüğünü düşündüğü o eski öfkeyi ve sertliği kolayca tekrar ortaya çıkarabilirdi. Duyduklarının onu etkilemesine hâlâ kolayca izin verebilirdi. Ama bunun ona hiç faydası olmazdı, özellikle de böylesine hassas bir durumda.

Aklı başında ve soğukkanlı davranması gerekiyordu. Kontrolün –duygularında değil– kendisinde olduğuna emin olmalıydı. Her şeyi bir anda mahvedemeyecek kadar uzun zamandır Jack’in güvenini kazanmaya uğraşıyordu.

“Hadi başka bir yere gidip konuşalım” teklifinde bulundu Jack. “Sana bir içki ısmarlar, gönlünü alırım. Sohbet edebiliriz. Onlar olmadan.”

“Bilmiyorum...” diye kaçamak yanıt verdi Harte, bir yandan da saatini kontrol edermiş gibi numara yapıyordu. Kendini geri çekip, Hevesli olan Jack olsun, diye düşündü. Zorlamayla kim-

se dolandırılmazdı. Av, yaptığıının kendi fikri olduğuna inanmalıydı.

Jack şimdiden kaldırıma çıkmaya koyulmuştu. “Hadi bir taksi bulalım. Sessiz bir bar biliyorum, Dördüncü Cad...”

“Geç oluyor, yarın erken saatte gösterim var” dedi Harte, olduğu yerde durarak.

Çünkü istediği son şey bir başka duman kaplı bardı. Kafasını boşaltmak için yürümeye ihtiyacı vardı. Jack Grew’dan ve o akşamın kışkırttığı duygulardan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Jack’i istekli kılmaya ihtiyacı vardı.

Jack kollarını iki yanına saldı, bir an için ne yapacağını bilemez göründü. Sonra kendini topladı; gözleri kocaman açılmış, yüzünde ansızın hevesli bir ifade belirmişti.

“Biliyor musun” dedi Jack; “sen de gelmelisin.”

“Nereye?” diye sordu Harte. Ses tonunu monoton tutmuştu, böylece Jack bu davetin onu nasıl etkilediğini, kalbinin göğsünde nasıl gümbür gümbür attığını ve ansızın soluğunu kesecek kadar nasıl heyecanlandığını tahmin edemeyecekti.

“Sergi açılışına gel. Davetlim olarak.”

Yaklaştım. Çok yaklaştım. “Saat sekizde gösterim var...” diye söze girdi Harte.

“Ah, doğru” dedi Jack, omuzlarını düşürerek.

“Ama dokuzdan epey sonra sahneden inmiş olacağım” diye devam etti Harte. “Eminim kısa bir süreliğine de olsa uğrayabilirim.”

“Uğramalısın” diye ısrar etti Jack; rahatlamış görünüyordu.

Harte, “Düşüneceğim” dedi. Küçük zaferinin heyecanı içini titretiyordu. Yine de yüz ifadesini çekimser ve sakin tutmak için zorladı kendini.

“Her ihtimale karşı sana bir davetiye gönderirim.”

“Elbette, Jack. Olur.” Ona hafifçe selam verdi. “Sonra görüşürüz” dedi ve başka bir şey söylemeden dönüp, Jack Grew’u Şeytan Sirki’nin gürültüsünde bırakıp gitti.

Harte yürürken, son durağına doğru kömürle işleyen rotasında pofurdayarak ilerleyen asma demiryolu treni tepesinden gümbürdeyerek geçti. Ve şehir sessizleşti. Kalabalık kaldırımla-

rın yerini açık tonda kızıl-kahve kumtaşlarıyla döşenmiş sokaklar aldı ama bu sessizliğin ortasında Harte bir ürperti hissetti. Bir tür tehlikenin onu takip ettiğini anlamıştı.

Düzenli adımlarla, sokakların Madison Meydanı'na açıldığı yönü izleyerek sağa döndü. Sonra bahçelerin sessizliğine karışıp bekledi.

Takipçisini parkın girişinde görmesi fazla sürmedi. Harte adamı hemen tanıdı. İçin için lanetler yağdırarak seçeneklerini değerlendirdi. Sonunda, dosdoğru ilerlemenin en iyisi olacağına karar verdi.

"Beni niye takip ediyorsun, Nibsy?" diye sordu gölgelerin arasından fırlayarak.

Oğlanın gözlüğü ay ışığına parıldadı. "Harte Darrigan? Bu sen misin?" diye seslendi Nibs, bunca zamandır Harte'ı takip etmemiş gibi. Gecenin bir yarısında bomboş bir parkın ortasında eski bir dostu rastladığı için şaşırmış gibi.

"Ben olduğumu gayet iyi biliyorsun. Üç bloktur beni takip ediyorsun." Neredeyse burun buruna gelinceye dek oğlana doğru yürüdü. "Sen de mi Haymarket'taydın?" diye sordu; onu ayağa dikecek kadar kıskırtan rahatsızlık hissinin o kızdan değil de Nibsy'den kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyordu.

"Haymarket mı?" Oğlanın sesi şaşırmış geliyordu ama Harte bu numaraya bir an için bile inanmadı. İnsanlar, herhangi bir görünür yetisi olmadığı için Nibsy Lorcan'ı hafife almaya meyilliydi fakat Harte onlardan biri değildi. Nibs gizlediği sırlarıyla kartlarını kapalı oynuyor olsa da Harte, Dolph Saunders'ın bu oğlana güvendiği kadar güvendiği herkesin özel bir yanı olması gerektiğini biliyordu. Aslında gerçeği öğrenmek hiç de zor olmazdı ama oğlan Harte'ın erişemeyeceği kadar uzakta duruyordu. Savunma mekanizması herhalde, diye tahmin etti Harte. Görünüşe göre epey işine yarıyordu.

Bu halde dahi Nibsy bir adım geriledi.

"Haymarket'ta olduğumu bilmediğini söylemeye kalkma sakın" dedi Harte; başka hiçbir şeyle daha fazla uğraşamayacak kadar yorgundu.

Gözlüğünün ardından oğlanın ifadesi okunmuyordu ama Harte o gözlerinin her şeyi etraflıca incelediğini hissediyordu.

“Evet, beni yakaladın, tamam mı?” dedi Nibsy, yeterince dostane bir ifadeyle. “Bridget bana senin Jack Grew’la buluştuğunu söyledi.”

Demek nihayet asıl konuya geliyorlardı. New York dünyanın en büyük şehirlerinden biri olabilirdi ama herkes haberdar olmadan işini yürütemeyeceğini Harte’ın bilmesi gerekirdi. “Evet, onunla buluştum, tamam mı? Vanderbilt, Astor ve birkaç kişiyle daha. Bundan size ne? Hem sen neden beni bekliyorsun ki?”

“Seninle konuşmam gerekiyordu. Beni sahne arkasına almıyorlar artık.” Oğlanın ses tonunda sitem vardı.

“Yeni kural böyle” dedi Harte, asıl gerçeğe değinmeksizin. Aslında bu onun yeni kuralıydı. Birkaç hafta önce Nibsy gelip gitmeye, Dolph’un teklifiyle tekrar kafasını ütölemeye başlamıştı. Durum öyle kötü bir hal almıştı ki Harte, sonraki gösterisine hazırlanmak şöyle dursun, zar zor düşünebiliyordu.

Ayrıca onun kendi planları vardı ve Nibsy’nin Jack’le karşılaşması riskini göze alamazdı.

Oğlan, bunun yalan sayılamayacağını ama tam olarak da gerçeği yansıtmadığını anlamışçasına kaşlarını çattı. Harte’ı oğlandan yana endişelendiren de buydu: Hiçbir şey bilmemesi gerektiği zamanlarda daima gereğinden fazla şey bilir gibi görünmesi. “Jack Grew’la buluşman, Dolph’un teklifini düşündüğün anlamına mı geliyor?”

“Alakasız yok” dedi Harte, başını iki yana sallayarak.

Aslında Harte, Dolph’un teklifini sadece düşünmekle kalmamıştı. Jack’le arkadaşlık kurmasının nedeni buydu. Harte, Dolph Saunders’ın topladığı ayaktakımından gruba katılacak değildi. Başkaları için ona bir ömür yetecek kadar çalışmıştı zaten. Ama Dolph’un o insanları niye bir araya getirdiğini düşünmüştü. Bir de aynı işi nasıl yapabileceğini. Dahası, tek başına nasıl yapabileceğini.

“Dolph senin de ekibe katılman konusunda hâlâ istekli” dedi Nibsy, ellerini biraz ısıtmak için ovuşturarak. “Senin bu işi

başarıyla halletmene ihtiyacı var.”

Harte da azıcık tiyatrodan hemen herkes kadar hoşlanıyor olsa da Nibsy’nin onun üzerinde uyguladığı yumuşak başlı ve mütevazı taktiği hiç yemiyordu. “Niyeymiş o? Anlayabildiğim kadarıyla Dolph yeteneğe pek meraklı değil. Benimse tek yapabildiğim birkaç tavşanı yok etmek.”

Nibsy karşılık vermedi ve Harte’ı yalancı çıkarmadı; bu da Dolph’un Nibs’le ne kadar çok şey paylaştığını Harte’ın merak etmesine neden oldu. “Dolph hâlâ içeri giriş yolumuzun sen olduğunu düşünüyor. Senin de ekibe katılmanla işten kesin sonuç alınır” dedi Nibsy, gözlüğünün üstünden bakmak için başını eğerek. “En azından bunu bir düşünmelisin.”

“Uzun bir gün oldu, Nibs. Bugün iki perde açtım, yarın üç gösterim daha var. Şu an düşündüğüm tek şey nihayet yatağıma girdiğimde nasıl hissedeceğim.” Harte, oğlanın omzunu nazikçe sıkarak elleriyle hafifçe vurdu. Dolph’un onu bu işin peşine düşürmesi çocuğun kabahati olmayabilirdi ama Harte bunu umursayacak kadar yumuşak biri değildi. “Kendine iyi bak ve beni takip etmeyi bırak, olur mu?” dedi Nibs’in yanından geçip giderken.

“Yani, Dolph’a ne söyleyeyim?” diye seslendi Nibsy.

Harte dönüp birkaç adım geri yürüdü. “Ona tezgâhladığı o intihar göreviyle hâlâ ilgilenmediğimi söyle.” Kendi planları varken Dolph’unki ilgisini çekmiyordu.

Kendine geldiğinde Esta'nın fark ettiği ilk şey yalnız olmadığıydı. Başı hâlâ aldığı darbe yüzünden ağrıyordu; genelde bodrum katlarında olduğu gibi rutubetli ve köhne kokulu bir odada nemli bir duvara dayanmıştı.

Elini yavaşça bacağına doğru uzatırken soluğunu düzenledi, bedenini sabit tuttu. Parmakları sonunda botunun kenarına ulaştı ama Dakari'nin bıçağı gitmişti.

Birdenbire ciğerlerindeki hava boşalıverdi. Göğsü çaresizce soluk alma gayretiyle sıkışırken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ah, demek haklıymışım" diye çığırdı rahatsız edici bir ses. "Gerçekten ayrılmışsın."

Esta'nın görüşü ani parlaklığa uyum sağlamakta zorlandı; nihayet alıştığında, odadaki ışığın bir lambadan gelmediğini, aslında ellerinde kıpırdanıp duran bir alev tutmakta olan kişiden yayıldığını gördü.

"Bu kadar yeter, Werner" dedi kadın, oğlana başıyla işaret vererek. Oğlan, Esta'ya öfkeyle baktıysa da hemen sonra kız tekrar nefes alabilmeye başladı.

"Nerede olduğunu merak ediyorsundur belki" dedi kadın, sinsi ve kendinden memnun bir gülümsemeyle. Ses tonundaki sinir bozuculuk göz önüne alındığında, şaşırtıcı derecede ufak tefek ve zarifti. Bakır rengi saçları ve açık tenli cildiyle bir zamanlar güzeldi belki ama artık sadece yıpranmış görünüyordu. Yanında Esta'nın yaşlarında, yan gözle ters ters etrafı süzen ve suratında yapmacık bir gülümseme olan bir oğlan vardı.

Esta bilhassa nerede olduğunu umursamıyordu, çünkü orada uzun süre kalacak değildi. Geçen saniyelere odaklan-

dı ama başı sarsak, zihni bulanıktı. Zamanı yavaşlatmaya çalıştığındaysa gözlerinin hemen ardında sarsıcı bir acı hissetti. Zaman ellerinden sıyrılıp kaçarken, panik duygusuyla nefesinin kesilmesine engel olamadı.

“Bu, afyonun etkisi olsa gerek” dedi kadın, Esta kendini toplayıp tekrar duvara yaslanırken. “Bizi erkenden terk etmene izin veremezdik, öyle değil mi? Afyon damarlarında kaldığı müddetçe yetine başvurmanın imkânsız olduğunu göreceksin. Bu yüzden, bir süre daha misafirimiz olma fikrini kabullenmen en iyisi. Ta ki biz senin kaderine karar verinceye dek.”

“Lütfen” dedi Esta, sesini sıradan tutmaya kendini zorlayarak. Havadaki tatsız hoşluğu ve zihnindeki pusu artık fark edebiliyordu.

“Başıma büyük dert açtın, kızım” diyerek araya girdi kadın; ses tonu fısıltılı bir homurtudan birazcık daha yüksekti. “Yere serdiğin adam Bay Murphy’ydi ve kendisi Bay Corey’nin en iyi müşterilerinden biri olur, aynı zamanda şehirdeki en nüfuzlu adamlardan biridir. Senin yaptığın gibi ona karşı gelecek kadar kaçık çok az kişi vardır. O iğrenç ağzını kıran kızı bulana kadar içi rahat etmeyecek ve birine bunun bedelini aynı derecede ödetmeden tatmin olmayacak. Ve o kişi ben olmayacağım. Pislik herifin tekidir. Çektiğin acının her anından zevk alan türden. Dediğimi anlıyor musun?”

Esta kıpırdamadı ama kadın yine de ona soluk bir ifadeyle gülümsedi.

“Ah. Anladın, demek.” Kadının yüzündeki gülümseme silindi, bakışları soğuklaştı. “Bu nedenle Bay Corey’nin seni ona teslim etmesinin fazla sürmeyeceğini de anlıyorsundur. Tabii, aksini yapmam için bana bir sebep vermediğin müddetçe.”

Esta hiçbir şey belli etmemek için yüz ifadesini kontrol altında tuttu. O koca adamın insafına kalma fikrinin bile fazlasıyla itici olduğunu kadına belli etmemek için gözünü dahi kırpmadı. Sihrini kullanamamanın paniğini açık etmemek için gözünü dahi kırpmadı.

“Çok cesur olduğunu mu sanıyorsun? Ya da onun gibilerden kendini koruyabileceğini?” diye soran kadın küçümser bir

tavırla güldü. “Al, sana göstereyim...” Uzattığı elindeki ateş büyüdü, kızın elbisesinin yüksek yakasını diğer eliyle çekerken suratına yaklaştırdığı alev kıpırdanıp duruyordu. Kadının elbise dantelinin altındaki teni boğum boğum yaralarla kaplıydı.

Esta irkilip geri çekilmeden duramadı.

“Bir zamanlar ben de senin gibi güzeldim. İstedğin kadar kararlı bak, dik dur; fark etmez. En güçlü duruşlar bile üzerine basan bir botla kolayca bükülebilir. Murphy’nin bu şehrin her yanında gözleri var. Sihrin olsun olmasın, yardım ya da koruma yoksa iki gün zor dayanırsın.”

“Beni Murphy’den koruyabilir misin?”

Kadın ‘başını sallayarak onayladı. “Harcadığım zamanın karşılığını verebilirsen. Bay Corey’nin başına büyük dert oldun ve onun dertleri daima benim dertlerim olmuştur. Ben dertten nefret ederim, kızım. Bu yüzden sebep olduğun soruna değmeyecek biriysen, seni dantellere sarıp en iyi ipekle fiyonkladıktan sonra Bay Murphy’ye teslim ederim. Ve bir daha gün ışığını görüp göremeyeceğini de aklıma bile getirmem.”

Esta itiraz edecekti ki kadın elini havaya kaldırdı. Alevi tuttuğu elinde ne bir yara ne de yanık izi vardı. Esta’nın teni, odanın havasına nüfuz ediyor gibi duran sihirle bir kez daha ürperdi.

“Ancak... Murphy bizden biri değil. Ve bana hakkımı ödemediği keyfin azıcık da olsa tadını çıkaracağına ne hali varsa görsün derim. Akıllı bir kız olduğunu kanıtlarsan, belki seni koruyabilecek birilerini tanıyorumdur... İşe yaramaya devam ettiğin sürece, tabii.” Kadın, Esta’ya daha da yaklaştı. “Söyle bakalım, kızım. Kendine bir adam aramıyor olmana rağmen neden benim balo salonuma geldin?”

“Bridget Malone’u bulmaya gelmiştim.”

Kadın, gözünün kenarında seğiren ufak kas parçası haricinde tepki vermedi. Esta’yı biraz daha süzdü; ardından, omuzlarını hafifçe silken Werner’la bakıştı.

“Bridget Malone diyorsun, öyle mi?” diye sordu kadın. Sesi, sanki daha fazlası mümkünmüş gibi, daha da kartlaşmıştı.

“Bana onun insanlara yer bulduğu söylendi... Belirli yete-

nekleri olan insanlara...” dedi Esta, gözünü kadından bir an bile ayırmadan. “Bizim gibi insanlara.”

“Senin ne gibi yeteneklerin varmış bakalım?”

Esta tekrar odaklanmaya çalıştı. Afyon bulutu şimdiden dağılmaya başlamıştı, üzerindeki etkisi azalıyordu. Gerçeğe mümkün olduğunca bağlı kalarak, “Ben bir hırsızım” dedi işi dolandırmadan.

“Bir hırsız mı?” Kadının sesindeki gıcırdamanın arasında bile Esta onun şüphesini sezebiliyordu. “Bu şehirde o dediklerinden Tombs Hapishanesi’nin hücrelerini üç kez dolduracak kadar çok var zaten. Bir tanesini daha kim ne yapsın?”

“Çünkü ben en iyisiyim. Bir mücevheri, bir fili ya da ikisinin arasındaki herhangi bir şeyi çalabilirim. Kimse beni durduramaz.” Esta bir sır paylaşırcasına öne doğru eğildi. “Çünkü kimse beni göremez.”

Werner bir kahkaha patlattı ama kadın, kızın suratında yalan söylediğine dair bir iz arayarak Esta’yı izlemekle yetindi.

Sonra dudakları ona inanmadığını belli eden bir şekilde kıvrıldı. “Bunu kanıtlayabilir misin?”

Esta bir soluk aldı, gözlerini kapadı. Werner’la kadının bir anlığına, daha da tereddütlü gözlerle, bakiştıkları salisede zamanı durdurdu, odanın diğer tarafına geçti ve kadının elbise yakasındaki broşu kopardı. Kadının şüphe dolu gözleri Esta’nın önceden durduğu yere dönmeden, o gitmişti bile.

Werner odanın kapısından dışarı palas pandiras fırladığında, ardındaki kadının gözleri fal taşı gibi açılmıştı; Esta, odanın dışındaki duvara yaslanmış, yüzünde bıkkın bir ifadeyle bekliyordu. Afyonun kalan pusunda yetisini kullanmak onu neredeyse tümüyle tüketmişti. Eğer kaçmak isteseydi ve Werner anında saldırıya geçmemiş olsaydı da daha fazlasını yapabilecek durumda değildi.

Werner onu gördüğünde Esta’nın göğsü sıkışmış, boğazı daralmaya başlamıştı ama bu kez o rahatsız edici boğulma duygusuna kendini hazırlamıştı. Daha önce sihri böylesine kuvvetli hiç hissetmemişti ki bu sihir epey kaygı vericiydi. Daha da kötüsü, adamın talimat alma şeklinden, diğerlerine oranla aslında

o kadar da güçlü olmayabileceği anlaşıyordu. Profesör Lachlan bu konuda onu uyarmıştı, ama Esta sihrin burada farklı olduğunu ancak anlıyordu. Daha önce hiç yaşamadığı, tanık olmadığı bir şey gibiydi.

Fakat şimdi bu gerçek konusunda kaygılanacak vakti yoktu. Eğer karşısındaki ikili onun ne denli az gücünün kaldığını anlayacak olursa, Esta üstünlüğünü kaybedebilirdi. Bu yüzden de aslında hissetmediği, özgüven dolu bir sakinlik takındı. Kadın onun kaçmadığını –bunu denemeye bile kalkmadığını– görünce Werner’ın koluna bir şaplaak attı. Bir kalp atımı sonrasında Esta bir kez daha ciğerlerini havayla doldurabilmişti.

“Kayda değer bir numara” dedi kadın; suratından ne şaşkınlık ne öfke ne de ilgiye dair en ufak bir ipucu okunuyordu. “Yine de fazla uzaklaşamazdın. Bay Murphy seni ararken olmaz.”

“Gitmeye çalıştığımı kim söyledi?” dedi Esta, broşu havaya kaldırarak; böylece kadının elindeki alev topundan yayılan ışık, sahte taşların üzerinde ışıldadı. “Sadece ne kadar faydalı olabileceğimi kanıtlıyordum. Ayrıca aradığım kişinin ta kendisinden niye kaçayım ki? Bayan Malone’sunuz sanırım, değil mi?”

Kadının biraz rengi kaçtıysa da uzanıp Esta’nın elindeki broşu alırken sakinliğini korudu. “Lütfen” dedi Esta. “Kalacak bir yere ihtiyacım var. Çok çalışkanımdır ve bana yardım edenlere sadık kalırım.”

“Şehrin daha fazla hırsıza ihtiyacı yok.”

“Vaktinizin karşılığını veririm.” Esta parmaklarını korse sinin kenarında dolaşırdı, ta ki astara iliştirilmiş küçük keseyi buluncaya dek. Bıçağının aksine keseyi bulamadıkları için rahatlamış bir halde, Schwab’ın malikânesinden aldığı mücevheri çıkardı. “İşte” dedi taşı Bridget’e sunarak. “Tüm sahip olduğum bu.”

Uzun bir anın ardından, Bridget taşı alıp inceledi, mücevheri cebine sokarken Esta’yı süzdü. “Belki gidebileceğin bir yer biliyordumdur... Tanıdıkların nerede?”

Esta’nın içi rahatlasa da duygusunu bastırdı. Kutlama yapmak için henüz erkendi. “Öldüler. Bir yangın çıktı...” Canlılığı

nı yitiren sesi ve kaçırdığı gözleriyle yalan kancasına yemi takıyordu.

Werner duyduğu söz karşısında yerinde huzursuzca kıpırdandı. Bu şehirde epey yaygın olan yangınlarda onun da deneyimi olduğu belliydi. Esta, -Cemiyet'in kontrolü ve hükmü altındaki- itfaiye ekiplerinin uzakta bekledikleri sırada sihirli göçmenlerle dolu binaları saran "kazara" yangınları Profesör Lachlan'dan öğrenmişti.

Bridget'in gözleri kısıldı. "Seni aramaya gelecek kimse yok mu?"

"Sizin şu Bay Murphy'den başka kimse yok" diye karşılık verdi Esta.

Bunu izleyen uzun saniyede Esta, gücünü yitirmemek için kalan son direnç kırıntısına tutundu. Bridget ona yardım etmeyi şimdi reddedecek olursa, ne yapacağını bilmiyordu. Profesörün planı Esta'nın ortaya çıkması ve Bridget'in Esta'nın yeteneğinde ilgi çekici bir şey görmesine dayanıyordu ama Esta'nın Bridget'in düşmanına dönüşebileceği bir alternatif plan yapmamışlardı. Madam onu reddedecek ya da daha kötüsü, onu Murphy'ye teslim edecek olursa, Esta çaresizce kendini kanıtlamak için her zerresine kadar harcadığı gücünden tümüyle yoksundu. Elinde hiçbir şey kalmamıştı, mücevher bile. Üstelik ona biraz daha afyon verecek olurlarsa, çaresizliğin de ötesine geçecekti.

"Kim olduğumu nereden bildin?" diye sordu Bridget.

"İpuçlarını fark etme konusunda iyiyimdir" diye açıkladı Esta, omuz silkerek. "İyi bir hırsız bir hedefi nasıl çözeceğini bilir."

Bridget'in yüz hatlarından Esta'nın sözlerinin mahiyetini -yani, hedefin kendisi olduğunu- anladığı belli oluyordu ama bu hakarete karşılık vermedi.

"Adını söylediğimde duraksadın."

Bridget kaşlarını çatı. "Duraksamadım..."

"Öyle büyük bir şey değildi. Yanağında ufacak bir kas seğirmesi olmuştu. Gözüm üstünde olmasaydı asla göremezdim." Esta sürekli uyanık ve tetikte, gözünün her daim etrafta olduğu

gerçeğine bilerek değinmemiştir. Profesör Lachlan, onu aksi olmayacak kadar iyi eğitmiştir.

Bridget'in dudakları sımsıkı kapandı. Ardından, Werner'la konuştu. "Onu Dolph Saunders'a götür. Gecenin bu vaktinde Strega'dadır herhalde."

İsmi duymasıyla Esta'nın içinde bir zafer dalgası yükseldi ama duygusunu hemen bastırdı. Aceleci davranıp kendinden geçemezdi. Henüz değil.

"Lütfen..." dedi Esta, Bridget'in gözlerinin kısılmasıyla tereddüt ederek. "Bıçağımı geri alabilir miyim?"

"Ne bıçağı?" diye sordu Bridget; suratında duygudan yoksun bir ifade vardı.

"Önceden botumda olan. Aldığınız bıçak."

Bridget'in yüzünde en ufak bir bocalama belirtmedi. "Seni Bay Corey'den kurtarmama, koruma bulmana yardım etmeme rağmen beni senden bir şeyler çalmakla mı suçluyorsun?"

Esta'nın gözleri Bridget'in sabit bakışlarıyla buluştu; seçeneklerini değerlendirdi. Bıçağa ihtiyacı vardı; temsil ettiği güven ve emniyete, bıçağın kendi zamanıyla olan bağlantısına ihtiyacı vardı. Ama aynı zamanda Bridget Malone'un onu Dolph Saunders'la tanıştırmasına da ihtiyacı vardı.

Dakari anlayış gösterir, dedi kendi kendine.

Bu iş için sonra da gelebilirdi. Bıçağı geri almak için yeterince vakti olacaktı.

Esta daha fazla itiraz etmeyince Bridget ona kibirli bir bakış fırlattı, sonra tekrar Werner'a seslendi. "Saunders yeteneklerinden memnun kalmazsa kızı buraya getir. Onu Bay Corey'ye veririm." Yüzünde uyaran bir ifadeyle Esta'ya şöyle bir baktı. "Bir şeye yeltenecek olursa da öldür."

YENİ BİR ÇAĞ

At arabası tıngırdarak ilerlerken Jack Grew, başındaki zonklama yüzünden gözlerini kapamıştı. Belki de o son kadehleri içmekle hata etmişti. Aslında gecenin tamamı bir hataydı; baştan sona... Gerçi, cüzdanındakilerle birlikte yanından ayrılmayı başaran o bir parça ipeğin tüm bunlara değdiğini düşündü hafif bir gülümsemeyle. Kız ondan öyle fazla bir şey koparmış değildi. Haymarket gibi yerlere dolu cüzdanla gidilme-yeceğini biliyordu; diğerlerinin onun hakkında şu anda ne düşündüğünün bir önemi yoktu.

Onlara önünde sonunda yanıldıklarını gösterecekti. Projesinin tamamlanması an meselesiydi, sonra amcası da diğerleri de Yunanistan'daki nahoşluğu unutacak, onun vizyonunu tanıyacaktı. Cemiyet'in sempatisini tekrar kazanacak, hak ettiği saygıyı ona göstermekten başka bir seçenek bırakmayacaktı onlara.

Zaten o Yunan kızla gerçekten evleneceği de yoktu. Kız onu büyülemişti. Gücünü oğlanın üzerinde kullanmıştı.

Sonra da Jack'in büyükannesinin yüzüğüyle kaçarak, Jack'in tüm ailesini haklı çıkarmıştı. Bu, gerçekten de onun asla affedemeyeceği bir günahı.

Çoğu günler kızı -ya da tüm o karmaşayı- düşünmemeye çalışsa da at arabası tıngırdarken düşüncelerinin gidişatını durduramıyordu. Belki de o son viski yüzünden ya da belki akşamın felaket geçmesinden, hatalarının anısı içini sızlatmış, geçmişin batağından kendini çekip çıkaramamıştı.

Dünya turuna çıktığında öyle masum, öyle ümit doluydu ki. Avrupa'nın kutsal kütüphanelerinde ve laboratuvarlarında

Cemiyet'in işine yarayabilecek büyük sırlar bulabileceğini düşünüyordu ama bunlar yerine bir kız bulmuştu.

Kız, kendisinin diğerlerinden farklı olduğuna inandırmıştı onu. Bir süreliğine, kızın gülüşündeki parlaklığa ve gözlerindeki ışıltılı vaade kanmış, Cemiyet'in Mageusların ülke için oluşturduğu tehdidi yanlış anlamış olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Ama sonuçta, kız kendisinin de diğerleri gibi gaddar ve bir suçlu olduğunu göstermişti. Sonuçta kızın ihaneti, Cemiyet'in baştan beri haklı olduğunu kanıtlamıştı. Kontrol edilemediklerinde, bu kadim sihir sahipleri iyi insanlardan, normal insanlardan yararlanabiliyorlardı. Özgür bırakılacak olurlarsa, yollarına çıkan her şeyi mahvedebilirlerdi.

Ama Tanrım, öyle güzeldi ki. Tam yerindeki kıvrımlarıyla, ya o dudakları...

At arabası gürültüyle durdu, Jack yerinden fırlamamak için kapı kulpuna tutundu. O son içkiler kesinlikle hataydı.

Arabadan inerken, "Beni bekle" diye talimat verdi şoföre. "Bir dakikaya dönerim."

Soğuğa rağmen havada balık, ağır madeni yağ ve makine kokusu vardı. Suya yakın bu noktada rüzgâr daha sert esiyordu. Jack, diğerlerinden neredeyse hiçbir şekilde ayrılmayan uzun, alçak bir bina olan hedefine doğru yürürken soğuktan korunmak için kürklü yakasını boynuna kaldırdı. Ağır kilidi anahtarıyla açıp içeri girdi.

İçerisi de daha sıcak değildi ama girişe sırtını dönmüş ihtiyar bir adamın önündeki işe gömüldüğü köşede küçük bir sobanın korları ışıldıyordu. Bir kaynak aletinden adamın etrafına kıvılcımlar saçılıyor, adamın silüetini canlı bir gotik bina heykeline benzetiyordu. Adam kapının çarpıldığını duyunca kaynak aletini kapattı ve onu karşılamak için Jack'e döndü.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Jack.

Adam, ağır kaynak maskesini kaldırıp yaşlılık çizgileri ve geçmiş kazaların yaralarıyla kaplı suratını ortaya çıkardı. "Gidiyor işte" dedi omuz silkerek.

"Daha ne kadar sürer?"

Adam düşündü. "Bir hafta, belki biraz daha. Ama düzgün

bir şekilde çalıştırmadan önce, ürettiği enerjiyi dengelemenin bir yolunu bulman gerekecek.”

Jack somurttu. Bir hafta çok uzun bir süre değildi, Oturum da yıl sonundan önce gerçekleşmeyecekti. Bu işi düzgün yapabilecek vakti vardı hâlâ. Yine de o geceki başarısızlıklar hâlâ tazelikliğini korurken, sabırsızlık içini kemirip duruyordu.

“Nasıl çalıştığına bir bakalım.”

İhtiyar adam kaşlarını çatı. “Reseptörleri bağlamadım da ha. Şarjı uzun süre gitmez...”

“Önemli değil. Ne kadar ilerlediğini görmek istiyorum.”

Jack üzeri örtülü büyükçe bir nesnenin durduğu odanın ortasına geçti, örtüyü köşesinden tutup çekti. Kısa bir süre sonra yarattığını, en büyük zaferini Cemiyet’e sunarken aynı hareketi yapacağı anı hayal ediyordu. O zaman kimse ona gülmeyecekti.

Yağ lambasının titrek ışığında koca makine donuk bir parlaklık yaydı. Geniş, yörüngesel kollar, merkezi küreyi dev bir jiroskop misali sarıyordu. Tıpkı bir jiroskop gibi, bu makine de dengeyi tutturacaktı.

Gövdesi henüz tamamlanmamıştı; henüz bağlanmamış kablolar ve fişler, makinenin eksik panellerinden dışarı fışkırıyordu. Ama tamamlandığında makinenin iç işleyiş parçaları parlak, cilalı çelikte kaplanacaktı. Yeni bir çağ için güzel bir makine parçası olacaktı. Modern bir çağ için. Mageusların vahşi ve kontrol dışı sihrinin tehdidinden bağımsız bir çağ için.

Jack ilerlemesini göstermek için o gece Harte Darrigan’ı da yanında getirmeyi düşünmüştü. Darrigan’ın onu anlayacağını, hatta böylesine kısa süre içinde Jack’in başardıklarından etkilenileceğini hissetmişti.

Ama bu kadarı yeterli değildi. Jack makinenin ürettiği enerjiyi nasıl kontrol edeceğini daha çözmemişti. Eşik bunu yapabiliirdi ama öylesine eski ve modası geçmiş bir sihri vardı ki. Jack, Eşik’in bunu nasıl başardığını bir çözebilse, kendi sorununu da çözebilir ve eski yöntemleri kendi yeni projesine uygulayabiliirdi.

Fakat Cemiyet, Eşik’in sırrını kendi üyelerinden bile gizli-

yordu. Jack kendini kanıtlayana dek, ihtiyacı olan cevapları aramak için Gizevi'ne girmesine izin vermeyeceklerdi. Bu yüzden o cevapları kendi başına bulması gerekecekti.

Jack Darrigan'ın bu konuda ona yardımcı olabileceğini düşünmüştü. Darrigan'ın sahnede sergilediği olağanüstü maharetler –ancak sihir üzerine derin bilgisi ve kavrayışı olan birinin yapabileceği şeyler– göz önüne alındığında bu adam, Jack'in kalan son sorununu da çözmesine yardım edecek bir şeyler biliyor olmalıydı.

Darrigan seyircilerin önemini biliyordu. Bir parça dramatik yönün önemini de. Ortus Aurea'ya gereken buydu; gizlilik ve küçük darbeler yeterli değildi. Artık değildi. Sayıları giderek artarak kıyılarına gelmeye devam eden kalabalıklarla ve onların arasında gizlenen Mageuslarla değil.

Bu yeni yüzyıl için gereken, öncelikle o asalakların bu şehri vahşi sihirleri için bir sığınak olarak görmelerini engelleyecek bir güç gösterisiydi. Artık bu tehdidi sadece kontrol etmekle yetinmeyeceklerdi. Artık onları uzakta tutmaya çalışmakla uğraşmayacaklardı. Ellis Adası'nın bir başarısızlık olduğu yeterince açıktı. Denetmenlere rağmen Mageuslar hâlâ içeri giriyorlardı.

Hayır. Saf dışı bırakılmaları gerekiyordu.

Jack Harte Darrigan'ın da bunu anlayacağını hissediyordu ama Astor onu kaçırmıştı.

Astor zaten her zaman tam bir baş belası olmuştur, diye düşündü Jack acı acı.

“Devam et” dedi ihtiyara. “Çalıştır.”

Metal işçiliğine ve modernliğine hayran kalarak makinenin etrafında dolandı. Çalışacak olursa –ki sonunda mutlaka çalışacaktı, buna şüphesi yoktu– her şeyi değiştirecekti. Onlara günlerini gösterecek, Cemiyet'i geleceğe taşıyacaktı.

Werner onu şehrin güneyine götürürken rüzgâr, eteğini bıçaklıyormuşçasına dövüyordu ama Esta bunu belli belirsiz hissediyordu. Bridget, Werner'a onu Dolph Saunders'a götürmesini söylemişti, bu da Esta'nın hedefine bir adım daha yaklaştığı anlamına geliyordu.

Tarihi kayıtlarda Saunders'ın izine pek rastlanmıyordu; bir yerde bir günlük yazısı, bir başkasında bir gazete kupürü, o kadar. Yıllar içinde aktarılan tek şey kulaktan kulağa fısıldanan dedikodular olmuştu yalnızca. Bir hayalet olarak tarif ediliyordu. Bir çılgın. Bir dâhi. Bir noktada ise öylece ortadan kayboluvermişti.

Hemşehrilerini bir araya getirip eski memleketindeki bağlarını adam toplamak için kullanan diğer mafya babalarının aksine Saunders, Mageusları para koleksiyonu yapar gibi biriktirmişti. Fakat kayıtların hiçbirinde, birbirine hiç benzemeyen onca insanı –işin doğrusu, birbirine düşman olması gereken kişileri– koruması altında toplamayı ve kontrol etmeyi nasıl başardığının cevabı yoktu.

Kısacası, Dolph Saunders gizemli olduğu kadar güçlüydü de. Ancak Dolph geçmişte –ya da şimdi diye düşündü Esta– ne olursa olsun, Esta'nın ona ihtiyacı vardı. O, Ortus Aurea'nın hazinelerini çalacak ekibi toparlayan kişiydi. Bridget Malone'un talimatlarıyla Dolph Saunders'ın Esta'ya güven duyması muhtemeldi. Ama sonrasında onun güvenini kazanıp ekibine girme işi Esta'ya kalacaktı. Bu noktadan sonra Esta körlemesine hareket edecekti.

İşıltılı tabelalara sahip tiyatroların ve pencereleri yaldızlı

harflerle süslü restoranların yanından geçmeye devam ettiler. Yürüdükçe Esta henüz gelmemiş bir geleceğin yankılarını işitebiliyordu: yıllar boyu değişmeden kalan sokak düzeni, bir asır daha dayanacak binaların aşına şekilleri... Ama o geleceğe erişemezdi. Zaman katmanlarının arasından uzanıp ait olduğu dünyaya tutunmasına imkân yoktu.

Yürümeye devam ederlerken, Werner'ın tavırları da değişmişti. Sakin ve rahat tempolu yürüyüşü Haymarket'tan çıktıklarında sert ve temkinli bir hal almıştı; Broadway'den bile daha parlak ışıldayan geniş sokağa, yani Bowery'ye dönmeleriyle, Werner'ın tetikte olduğu her halinden anlaşılıyordu. Bu, Esta'yı da savunmaya geçirmişti.

Esta'nın kendi zamanında bile Bowery, aşağı Manhattan'ın büyük kısmına özgü alçak binaların sıralandığı bir caddedydi. Şimdiyse asma demiryolu, aşağıdaki hıncahınç dolu kaldırımlarda koşturan insanların üstüne vuran gölgeleriyle, binaları kısmen örtüyordu. Werner onu kalabalığın arasından götürürken, ufak bir buharlı lokomotifin neredeyse sağır edici gürültüsü tepelerindeki ağır metalden kirişleri titreterek, altındaki yayaların üzerine is yağdırıp havayı keskin bir duman bulutuyla doldurdu.

Bir sokak lambasının parıltısının altına kurulmuş, ahşap sandıklardan uydurulmuş eğreti bir masanın çevresinde toplanan kalabalığın arasından geçtiler. Sandıkların ardındaki kalın atkılı ve parmaksız eldivenli oğlan, elindeki kartları bir Vegas krupiyesinin maharetiyle karıyordu. Esta masada üç kart oynandığını gördü; izleyicilerin tüm dikkati masada para kaybedip duran enayide toplanmışken, bir başka delikanlının kalabalığın arasında dolanıp onların para ve saatlerini yürüttüğünü fark edince gülümsemeden edemedi.

Parmakları kıpırdandı. Her sokağın köşesine yerleşmiş sayısız kamera ve izi sürülebilir plastik kartlarla dolu cüzdanlar olmaksızın hayatını kazanmak ne de kolay olurdu. Buraya temelli tıklıp kalırsa, belki de çok da fena olm...

Hayır. Bu ihtimale eğlencesine dahi olsa kendini kaptıramazdı. Dolph Saunders'ın ekibine girecek, kitabı ve İştar'ın

Anahtarı'nı alacak, kendi şehrine geri dönecekti. Dolgun cüzdanların vaadiyle dikkati dağılmayacaktı. Ona bel bağlayan insanlar vardı.

Nihayet, bir köşeye kurulmuş, tabelası şatafatlı bir meyhaneye vardılar. Tabelada, parlak kırmızı ve beyaz lambalarla BELLA STREGA⁸ yazılıydı; kelimelerin üstünde siyahlarla bürünmüş, ince belli ve dalgalı, kapkara saçlı bir kadının resmi vardı. Sırtı sokağa dönüktü, omzunun üzerinden bakıyordu; kırmızı dudakları bir tebessümle kıvrılırken, altın rengi gözleri ışılıyordu.

"İşte geldik" dedi Werner. Esta ses tonundan, içeri girmenin onu neredeyse kaygılandırıldığını hissetmişti.

Çifte kapıdan içeriye doğru Werner'ı takip etti, içeriinin sıcağı donmuş yüzüne vurduğunda apaçık bir of çekti. Havayı ağır bir puro dumanı kaplamıştı; ter ve durmuş bira kokusu ise Haymarket'takinden bile daha güçlüydü.

Bu meyhanede bir sürü beden keskin pis kokusunun ve duman bulutunun yanı sıra bariz bir şey daha vardı: Esta'nın teninde hışırdayan ve en az odanın köşesindeki kömür sobası kadar her noktasını ısıtan bir enerji ürpertisi. Werner ciğerlerindeki tüm havayı söküp almadan hemen önce de aynı hışırtılı hisse kapılmıştı. Son seferinde olduğu gibi, burada da sihir farklıydı. Esta kendi şehrinde böylesi bir sihre hiç rastlamamıştı; burada yetiler öyle kuvvetliydi ki havayı bile doğrudan hareketlendiriyordu.

Bu elektriksel enerji, türlü açıdan bir ikazdı ama tuhaf bir şekilde Esta'nın teninde dolanan sıcaklığı çok da rahatlatıcıydı. Esta, Profesör Lachlan ve ekibinin bir parçası gibi hissetmekte hep zorlanmış olmasına rağmen Dolph Saunders'ın inine girer girmez kendini garip bir şekilde evinde gibi hissetmişti.

Warner, Esta'yı ileriye, ancak Dolph olabilecek bir adamın beklediği meyhanenin gerisine doğru iteledi. Adam, kızın umduğundan daha gençti; yirmili yaşlarının ortasından daha büyük olamazdı. Ama kara saçlarının arasındaki beyaz saç demet-

⁸ İtalyanca, güzel cadı.

leri ilk bakışta daha yaşlı görünmesine neden oluyordu.

Belki de bunun nedeni, çevresindeki fazla süslü püslü oğlanların aksine onun baskın bir duruşa sahip olmasıydı. Dolph, güçlü kollarını dirseklerine kadar açığa seren kıvrılmış gömleğiyle sade bir tarzda giyinmişti. Bir kolunda, bileğinden gömleğinin altında kalan üst koluna doğru dolanarak uzanan bir yılan dövmesi vardı. Saçları tıpkı diğer oğlanlar gibi geriye yatırılmıştı ama bukleleri cılız suratının çevresinde kıvrılıyordu. Bir gözüne de onu küçük bir korsana benzeten bir göz bandı takmıştı. Dolph'un önündeki masada, tepesinde çılglık atan gümüşten bir Medusa kopyası olan, abanozdan bir sopa duruyordu.

Yakışıklı adamdı. Logan'ın hedeflerini savunmasız bırakmak için geliştirdiği türden gösterişli bir cazibesi yoktu ama Esta odanın diğer ucundan bile Dolph Saunders'ın istediğini yapmak için cazibe gibi sıradan bir şeye gereksinim duymadığını anlayabiliyordu.

Werner, "Devam et" diyerek dürttü onu ve yol veren kalabalığın arasından iterek ilerletti.

Werner'in ses tonundaki gerginlik Esta'nın dikkatinden kaçmamıştı. Onu suçlayamazdı; Dolph gevşek bir umursamazlıkla oturmasına rağmen odaya nüfuz eden kuvveti, herkesin ona yönelmiş gibi duran dikkatinden apaçık belli oluyordu. Masasına yakın olmayanlar bile ara sıra onun tarafına doğru kaçamak bakışlar atıyorlardı.

Birinin yaklaştığını fark eden Saunders, yanında oturan açık renk saçlı oğlanla daldığı sohbetten başını kaldırdı. Bantsız gözü açık mavi renkteydi ama Esta ve Werner'in gelişiyle, yüz ifadesi kasılmıştı. Esta'nın içgüdüleri onu kaçmaya zorlasa da bir başka şansı daha olmayacağını biliyordu; bu nedenle ilerledi. Dolph'un teşkil ettiği tehlikeye doğru, eve dönebilmek için sahip olduğu tek olasılığa doğru gitti.

Dolph Saunders sürprizlerden hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Şehre saldığı kulak ve gözlere değer verir, birçoklarının dudaklarını mühürleyeceğı sırları fısıldayan dudaklara iyi ödeme yapardı. Bu nedenle Edward Corey'nin en yeni dalkavuşu Werner Knopf'un meyhanesinden içeri habersiz girdiğini görmekten pek hoşlanmamıştı.

Dolph, yanında oturan Nibs'e ters bir bakış attı ama oğlan bu ziyaretin amacını bilmediğini belli edercesine başını iki yana sallamakla yetindi.

Bu olağandışı sürprizin bedelini birisi ödeyecekti. Özellikle de Werner yalnız olmadığından.

Dolph, kızın suratını görebilmek için duman bulutunun arasından gözlerini kısarak baktı. Zayıf düşen yetisine rağmen kızın gücünü hissedebiliyordu. Bir başka tatsız sürpriz daha. İhtiyacı olan son şey buydu. Özellikle de şimdi, Leena kızın sihriyle oluşturduğu tehdidi etkisizleştirmek için yanında değilken ve sokaklar onun Leena'yı bile Cemiyet'in gücünden koruyamadığına dair fısıltılarla dolmuşken.

Fısıldaşmalar her zaman olurdu elbette. Yeni gelenler, Büyü Çözme'den –Avrupa tarihini lekeleyen cadı avlarından ve engizisyonndan– sağ çıkmayı başarmış ebeveynlerin ve büyü-kannelerle dedelerin aktardığı korkuları taşıyorlardı. Bir asırlık bir süre zarfında, bilim ve aydınlanma arayışı kadim sihri tehlikeli bir hurafeye dönüştürmüş, Mageusların da toplumdan dışlanmasına sebep olmuştu.

Toplumun dışında yaşamaya zorlanan bu insanlar çocuklarına gerçekte kim olduklarını gizlemelerini öğretmişti. Onla-

rın soyundan gelenler ise farklı bir yaşam hayaliyle, bu şehirle ilgili anlatılan öykülere, sihrin burada korunduğu vaadine kanmıştı. Korkularını, küçük çıkınlarıyla birlikte okyanusların ötesinden buraya taşımış ve sonunda aslında tuzığa düşürüldüklerini görmüşlerdi.

Bu kız ise Dolph'a farklı gelmişti; bu da kızın şehirde yeni olduğu anlamına geliyordu ama kız pek de korkmuş görünmüyordu. Yeni gelenlerin çoğunda kendini belli eden, deşifre olmanın getirdiği korku ve endişe ile titremeden eser yoktu. İlginç, diye düşündü Dolph; kızın niyetine dair bir iz bulmak için havayı yokladığında bulduğu tek şey arzu ve ihtiras oldu. İki si de takdire değer niteliklerdi ama bunları kimin kullandığına bağlı olarak tehlikelilerdi de.

Dolph bastonu tutan elini sıktı, kaşlarını yeterince çatattığına emin olup Werner'la misafirini selamlamak üzere öne doğru eğildi.

Oğlanın anadilinde, yani Almanca, "Bu kim?" diye sordu.

"Onu Bridget buldu" diye cevap verdi Werner, bir baş hareketiyle kızı işaret ederek. "Senin ilgilenebileceğini düşündü."

Kız uzundu, Dolph'un ekibinde aradığı türden bir iç kuvveti gösteren dosdoğru bir tavırla dikiliyordu. Kalp şekilli suratını çevreleyen kestane kahvesi saçları ve narin demek için biraz fazla uzun olsa da ona yakışan muntazam bir burnu vardı. Koyu kaşları, çok fazla şey biliyor gibi duran bal rengi gözlerinin üzerinde süzülüyordu. Ama bu gözler aynı zamanda masumdu da. Bu, kızın aleyhine bir işaretti: Masumiyet, Dolph'un dünyasında pek işe yaramazdı.

Dolph, Werner'a yaklaşmasını işaret etti ve oğlanın kız hakkında bildiklerini kulağına fısıldaması için kafasını öne uzattı. Böylece Werner; Tammany'nin en zengin heriflerinden biri olan Charlie Murphy'yi kızın az daha öldüreceğini, adamın nasıl çaresiz kaldığını, kızın yetisinin ne olduğunu itiraf etmediğini ama Bridget Malone'un çenesinin hemen altındaki broşu nasıl çaldığını ve madamın onu durdurmak için parmağını dahi kıpırdatmadığını, hatta kızın broşu aldığını bile göremediğini anlattı.

Tüm bunlar yeterince ilgi çekiciydi. Ama yine, Dolph'un kendi yetisinin son günlerdeki durumunun hassaslığı düşünüldüğünde, tehlikeliydi de.

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu Dolph, kızın yüz ifadesindeki en ufak kıpırdanışları dahi takip ederek.

Kız söze girmeden önce sessiz kaldı ama konuşmaya başladığında, sesi sinik değil, saygılı ve netti. "Bayan Malone sizin koruma sağlayabilecek biri olduğunuzu söyledi."

Eskiden olsa kızın aklından geçenleri açık bir kitap gibi kolayca okuyabilirdi. Ama şimdi, zayıflayan yetisine rağmen, kızın sözlerindeki yalanı hissedebiliyordu. Dolph'un kim olduğunu tam olarak biliyor ama birçoklarının yapacağı gibi abartılı methiyelerle onu etkilemeye çalışmıyordu.

"Neden böyle bir şeyle vaktimi harcayayım ki?" diye sordu Dolph; kızın sesindeki korku izlenimi uyandıran ama aslında korkudan yoksun tonu nasıl yarattığı onu meraklandırmıştı.

"Çalışkanımdır. Size sadık kalırım" diye bastırdı kız.

"Seni kabul ettiğim takdirde, başıma açtığın dert göz önüne alınırsa, tam bir mucize çıkarman gerekir. Charlie Murphy buna memnun olmayacaktır ve şu an son istediğim şey Tammany Hall'un⁹ peşime takılması." Dolph, bastonunun gorgon başını başparmağıyla ovuşturdu.

Aslında Dolph'a kalırsa, Charles Murphy ve onun gibiler ne halleri varsa görebilirlerdi. Tammany'deki o lanet budalar şehri kendilerinin yönettiğini sanıyorlardı. Endişe edenlere Dolph, bırakalım da öyle sansınlar, derdi her zaman. Gerçek دائما ortaya çıkardı. Oy kazanma ve evrak işleriyle Tammany ilgilenebilirdi; Dolph'un başka planları vardı.

"Vaktinizin karşılığını veririm" dedi kız, omurgasını doğrultup dikleşerek. Dik durduğunda neredeyse Werner kadar

⁹ 1850'lerin başından itibaren New York'un şehir politikasına hâkim olan politik bir grup. Politika ve gazeteleri kullanarak zenginleşen, türlü yolsuzlukla anılan bu topluluğun hüküm sürdüğü dönemde servetini katlayanlar arasında, kitapta da adları geçen demiryolu patronu C. Vanderbilt, finans uzmanı J.P. Morgan, emlak zengini Jacob Astor gibi isimler yer alıyordu. ABD politik literatüründe bu güçlü isimler "Harami Baronlar" (Robber Barons) olarak anılır. Tammany Hall lideri ise "Patron Tweed" (Boss Tweed) olarak tanınan William Tweed'di. (ç.n.)

uzun boyluydu.

“Elimde fazlasıyla yankesici var zaten” dedi Dolph, seçeneklerini tarttıktan sonra. Werner’a şöyle bir baktı. “Onu Corey’ye geri gönder.”

“Hayır” dedi kız, hızla dönüp kendini Werner’ın elinden kurtarıırken. “Elinizde benim gibisi yoktur.”

Dolph’un çevresindeki kalabalık sessizleşti; herkes Werner’ın onu tekrar yakalama girişiminden kızın paçayı nasıl sıyırdığına dikkat kesildi.

Dolph, Werner’ın beklemesi için elini kaldırdı ve kız, Dolph’un masasına yaklaştı.

“Her şeyi çalabilirim” dedi. “Hedeflerim ne gelişimi ne de gidişimi görür. Bugüne dek bir kere bile yakalanmadım. Hem de hiç.”

Bu kez, sözlerinde tek bir yalan olmadığını anlamak için hiçbir sihre ihtiyaç yoktu. Dolph bir kez daha kızın yetisinin niteliğini sezmeyi denedi. Köprüdeki o geceden önce bu yapması son derece kolay bir şey olsa da artık öyle değildi. Meyhane, kızını diğerlerinden ayıramayacağı kadar çok sihirle doluydu.

“Bana ihtiyacın var” diye ekledi kız, gözlerinin önüne dökülen saç tutamını iterek.

Dolph poflayarak soluk verdi, halinden memnundu. Kız, değer verdiği her şeyi alıp mahvedebileceğini biliyor olmalıydı ama buna rağmen korkmamıştı. Dolph Saunders’ı etkilemek öyle kolay iş değildi ama Dolph, kızın bunu başaracak karakterde olduğunu düşünüyordu. Ah, her şey böylesine belirsiz olmasaydı...

Nibs boğazını temizledi.

Dolph, araya girilmesine sinirlenmişti. Başkası olsa ibret olsun diye cezasını hemen keserdi ama Nibsy’nin dürtüleri nadiren yanılırdı. Ve şimdi kızı dikkatle süzüyordu.

“Sence onu almalı mıyız?” diye sordu Dolph.

“Neler yapabileceğini görmekten zarar gelmez” diye karşılık veren Nibs, Dolph’a şöyle bir baktı. “Faydalı yönleri olabilir.”

Dolph kıza döndü. “Sende herhangi bir özel yön olduğuna şüpheliyim” dedi; basbayağı bir yalandı bu. Ancak Dolph’un as-

lında fazlasıyla ilgilendiğini kızın bilmemesini sağlamak en iyisi olacaktı. “Yine de... Bridget senin faydalı olabileceğini düşünüyorsa...”

Daha sözünü bitiremeden, meyhane ışıkları ansızın dalgalanıp öyle parlak ışıldadı ki masalarda ve barda içkilerini yudumlayanların çoğu gözlerini kısmak, aydınlıktan korunmak için kollarını kaldırmak zorunda kaldılar. Işıklar iki kez titreşti; salondaki enerji titreşim ve cızırtılıydı. Ardından, meyhanenin elektrikleri tümünden kesiliverdi.

Şehir, gelişmekte olan elektrik ağıyla birlikte gelen güç dalgalanmalarına ve kesintilere alışkındı ama bu seferki bundan çok daha fazlasıydı. Salon karanlığa gömüldüğü anda Dolph, içinde kalan son sihrin de uçup gittiğini hissetti.

Bir an için, içinin büsbütün boşaltılmasının şokunu yaşadı. Bomboş kalmıştı. Bir zombi gibi.

Her şey bir dakikadan kısa sürmüş olsa da sihrinin ondan koparılıp alınması karşısında yaşadığı büyük dehşet, ardından iliklerine kadar işleyen buz gibi bir soğuk bırakmıştı. Işıklar tekrar yanıp da salon aydınlandığında bile, salonun boğucu sıcaklığına rağmen, tenindeki ürperti sürüyordu.

Viola Vaccarelli, salonun kenarlarına dizilmiş lambaların devamlı müşterilerin endişeli suratlarını aydınlatışını izledi. Gergin ifadelerle bakışmalarını anlayabiliyordu, çünkü o da aynı şeyi hissediyordu. Kesinti alışıldık sorunlardan çok daha büyük bir anlam ifade ediyordu.

Dolph odanın karşı tarafından onunla göz göze geldi. Tedirgin kalabalığı yararak, Viola'nın dikildiği barın arkasına doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Destek almak için barın üstüne yaslanıp sanki kimse duymasın diye fısıldayarak, "Bunu hissettin mi?" diye sordu.

Bir kadehi parlatır gibi yapmakta olan Viola belli belirsiz bir hareketle başını salladı, bu sırada herhangi bir saldırı işaretine karşı tüm dikkati de salondaydı. Bardaki müşterilerin duymayacağı kadar kısık bir sesle "Neydi bu?" diye mırıldandı.

Arkasından bir adam bir içki daha istedi ama Viola onu umursamadı, onunla ilgilenmek yerine Dolph'un önüne bir kadeh koydu.

"Hiçbir fikrim yok."

Ancak Dolph'un bastonunu sımsıkı kavradığı Viola'nın gözünden kaçmamıştı. Köprüdeki o geceden, Leena'yı kaybettikleri o geceden beri Dolph değişmişti. Yaşadıkları kaybın büyük bir darbe olduğunun farkındaydı ama onu böylesine değiştirecek başka bir şeyler daha olmalıydı. Bir zamanlar endişelerini hiç ortaya sermezken, şimdi genellikle hep tedirgindi.

Barın öte ucundaki müşteri, kadehini bar tezgâhına vururken, Viola'nın dikkatini çekebilmek için ısıklık çalmaya, bağırıp

çağırmaya başlamıştı. “Hey! Beni duymuyor musun, puttana¹⁰?” diye seslendi adam.

Dolph adama şöyle bir bakıp bardan uzaklaşmaya yeltenmişti ki Viola koluna hafifçe vurup başını iki yana salladı. Korumaya ihtiyacı yoktu, en azından baş belası bir sarhoş stronz¹¹ karşısında.

“Scusa¹²” dedi Viola; öteki eli, eteğinin altına tıktığı bıçağın o bildik serin ağırlığını hissediyordu. “Hemen dönerim.”

“Onu çok da feci gebermemeye çalış” dedi Dolph, uzaklaşıp kadehine doğru hafifçe gülümseyerek.

Viola adama aheste, sıcak bir tavırla gülümsemeden önce dikkatini çektiğine emin oldu. Ona yaklaşmaya başlarken adam, zaferiyle böbürlenerek yanındaki müşteriyi dirseğiyle dürttü. Viola, adama onunla ilgilendiğini, hatta soytarılığından eğlendiğini hissettirip yüzündeki tebessümü bozmaksızın bıçağını çekti ve hızlı bir bilek hareketiyle son sürat fırlattı.

Bıçağın döküm çinkoya geçmesiyle çıkardığı doyurucu dank sesi, bar tezgâhını boylu boyunca titretti. Viola, adamın suratına yayılan şaşkın dehşet karşısında kahkahalarını dizginlemedi. Bıçağını geri almak için onlara doğru ağır ağır ilerledi ve nihayet barın diğer ucuna vardığında, adamın kulağına fısılda- yacağı uyarı için ona doğru eğildi.

Geri çekilip adamın kokuşmuş bedeninden ve soluğundaki bira kokusundan uzaklaştığında, yüzünün bembeyaz kesildiğini gördü. *Va bene*. İyi.

Viola geri döndüğünde, “Adamı şişlemediğin için sağ ol” dedi Dolph, şakayla karışık.

Viola gırtlığından, hoşnutsuzluğunu belli eden alçak bir ses çıkardı. “Müşterileri öldürmenin sorun olacağını söylememiş miydin, ha?” diye karşılık verdi, iğneleyici bir ifadeyle. Öfkelendiğinde aksanını kontrol etmekte güçlük çekiyordu; bir an için kendi sesinde annesini duyar gibi olmuş, güçlü bir özlem sızısı hissetmişti.

¹⁰ İtalyanca, fahişe. (ç.n.)

¹¹ İtalyanca, aşağılık herif. (ç.n.)

¹² İtalyanca, affedersin. (ç.n.)

“İş bilanço ma dikkat ettiğin için minnettarım” dedi Dolph, dalgın bir tavırla. “Belki mülküne de özen gösterebilirsin, hı? Bara verdiği zararın tamirini karşılamam gerekecek.” Düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatı. “Senin o bıçağının bıraktığı izi onarabilir miyim, hiç bilmiyorum.”

Viola kaygısına aldırış etmedi. Aklını başka yere verebilmek için başka bir kadeh alarak, “Bırak, ikaz niteliğinde olduğu yerde kalsın” dedi.

“Bunu yapabilirim” diye karşılık verdi Dolph hemen ardından.

Viola, Dolph’un onu konuşturmaya çalışırken genelde yaptığı gibi, kendisini izlediğini resmen hissedebiliyordu. Ama söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Olan olmuştu. Viola seçimini yapmıştı, herhangi bir vicdan azabı yaşayacak olursa da o duygularını Rahip McGean’a saklayacaktı.

“Şu ışık dalaveresi ne tür bir oyundu öyle?” Başta, ses gaip-ten gelir gibiydi ama ardından Jianyu, Dolph’un hemen yanında beliriverdi; bunca zamandır hep oradaymışçasına dirsekleri bar tezgâhına dayalı duruyordu.

Muhtemelen bunca zamandır gerçekten oradaydı, diye düşündü Viola biraz öfkelenerek. Jianyu’nun görünmez olma yetisi, Dolph’un bir şeyler öğrenmesi gerektiğinde çok işe yarayan bir beceriydi ama geri kalanlar için o kadar da elverişli değildi. Dolph’un ekibinde sır tutmak neredeyse imkânsızdı; hem de sırlar ne denli kişisel olursa olsun.

Jianyu ekibe katılalı bir yılı biraz geçmişti. Dolph böylesi-ne kısa bir süre içinde o oğlana güvenmiş olabilirdi ama Viola onun yakınlarındayken hâlâ huzursuz hissediyordu. Özellikle de oğlanın, tıpkı o sırada olduğu gibi, keyifsiz görüldüğü zamanlarda.

Dolph sesini kısıp Kantonca konuşmaya başladı; ikili, bir süre gergin fısıldaşmalarla birbirlerine doğru eğilip kalkarak, Viola’yı etkin bir şekilde sohbetin dışında tuttular. Yaşadığı gerilim –ve öfke– giderek büyürken Viola, onların dikkatini çekebilmek için elindeki bardağı tezgâha hızla çarptı ama ikili, bunu fark edemeyecek kadar tartışmaya dalmıştı.

Tam da usanıp bir şeyler söyleyecekti ki Jianyu'nun oturuşu değişti. "Bunu yapanın Cemiyet olabileceğini mi düşünüyorsun sahiden?" diye sordu; ses tonunda yoğun bir şüphe vardı. "Böyle apaçık saldırılar onların tarzına hiç benzemiyor. Bizim türümüzden başkalarını da etkileme riski çok fazlaydı."

Viola kabul etmekten nefret ediyordu ama... "Jianyu haklı. Cemiyet genelde gizlice saldırmayı tercih eder."

"Başka ne olabilir, bilmiyorum" diye itiraf etti Dolph. "Sokaklarda hiç lafı geçmedi mi?"

Jianyu başını iki yana salladı. "Fısıltısı bile olmadı."

"Bu işten hoşlanmadım" dedi Viola. "Sıçanlar deliklerine kaçtığına iyi bir şey olmaz."

"Katılıyorum" dedi Jianyu, Viola'ya takdir eder bir bakış atarak. Sonra başıyla salonun öteki tarafını işaret ederek, "O kız kim?" diye sordu. "Werner'la birlikte geldiklerini gördüm. Pencelerini geçirmeye hazır bir kedi gibi hareket ediyor."

Viola, bu tanımın uygunluğu karşısında gülümsemeden edemedi.

"Bridget göndermiş," Dolph birasının kalanını da çabucak içip bardağı Viola'ya geri verdi. "Bir hırsız olduğunu söylüyor."

"Onlardan zaten sende yeterince var" dedi Viola, daha önce Dolph'un yaptığı gibi bu fikri hiç düşünmeden reddederek.

"Bridget genelde vaktimi boşa harcamaz. Nibs kızın işe yarayabileceğini düşünüyor."

"Kızı deneyecek misin?" diye sordu Jianyu.

Dolph, salonda kızla Werner'm dikildiği tarafa gözlerini kısararak baktı. "Evet. Sanırım deneyeceğim" dedi. "Son zamanlarda kârlar düştü, özellikle de son baskından sonra. Eğer Yasak Hattı'nda kimseye fark ettirmeden aşırıabilirse, bizim için değerli bir varlık da olabilir."

Kız pek bir şeye benzemiyordu. Uzundu, evet ve Werner'ın kesinlikle sahip olmadığı bir şekilde soğukkanlı kalmayı başarabiliyordu. Ama kıyafetleri fazla iyiydi, cildi fazla diri ve yumuşaktı. Dolph Saunders'ın dünyasında dayanmak için dayanıklılık gerekirdi ve salonun karşı tarafından Viola, kızda öyle bir direncin olup olmadığını bilemiyordu.

“Peki ya yapamazsa?” diye sordu, neredeyse kıza üzülerek.

“Benim bir kaybım olmaz, değil mi?”

Hayır, olmaz, diye düşündü Viola. Dolph kendi halkına iyi davranır, onları korumak için elinden geleni yapardı. Tıpkı Spot ve Appo’da olduğu gibi, kızın kaybından dolayı vicdan azabı çekerdi kesinlikle... tıpkı hâlâ Leena’nın yasını tuttuğu gibi. Ama Dolph, kendi başının çaresine bakabilenlere değer verirdi.

Bu yönden bakıldığında diğer patronlardan pek de bir farkı yoktu. Bowery’de olay her zaman iyilik ya da kötülük meselesi değildi. Mesele genelde ne ile yaşayabileceğindi. Hayatta kalabilmek için neyi –ya da kimi– feda edebileceğindi. Bu, Viola’nın kendi başına öğrenmeyi becerdiği bir dersti.

Dolph, Jianyu’nun omzuna hafifçe vurdu. “Bilgiye ihtiyacım var. Bunu yapan Cemiyet’s e, kutlama yapıyor olmalılar. Biri ağzındaki baklayı çıkaracaktır.”

Jianyu içkisini bitirdi. “Kendim soruşturacağım.”

Dolph başını, ona yaklaşmış olan Viola’ya çevirdi. “Şu kız... Bu gecelik ona benim için göz kulak olmanı istiyorum, olur mu? Burada ikinci bir şans daha olmayacak.”

Esta, Dolph Saunders'ın salonun talaş kaplı zemininde ilerleyerek Werner'la kendisinin beklediği yere dönüşünü izledi. Dengesiz yürüyor, ağırlığını sol elinde tuttuğu bastona veriyordu ama Esta bunu bir zayıflık göstergesi olarak algılama yanılıgısına düşmedi. Hele de müşteriler onun geçmesi için tek söz söylemeden kenara çekilirken.

Sanki o kâinatın merkeziymişçesine Dolph'un her hareketini izleyen bardaki o ikili dururken zayıf olduğunu düşünmek söz konusu olamazdı. Barın ardındaki kız Esta'dan çok da büyük görünmüyordu; belki on yedilerindeydi. Bir de ansızın ortaya çıkıvermiş gibi duran o oğlan vardı. Dolph'un yanı bir dakika önce boşken, bir göz açıp kapamayla oğlan orada belirivermişti.

Siyah saçlarını eski tarz uzun bir örgüyle geriye atmıştı; Esta, Ejderin Gözü'nü çalarken bu tarzı Chinatown'da görmüştü. Oğlanın üstünde günün modasına uygun giysiler vardı: dar bir yelek ve kısa paçalı pantolon. Ama siyah gömleği ipektendi, Çinlilere özgü hâkim yakası vardı. Tıpkı diğer kız gibi onun da kendine has yetenekleri vardı ama meyhanenin karşı tarafından bile Esta, oğlanın duruşundan, Dolph'a karşı ürkek bir saygı duyduğunu anlayabiliyordu.

"Kusura bakmayın" dedi Dolph, tek gözünü onlara dikip, küçük yuvarlak masadaki yerini bir kez daha alırken.

"Işıklar..." Werner, Esta'nın anlamasına engel olmak ister gibi, kaygılı bir Almancayla konuşacaktı ki Dolph onun sözünü keserek, "Oluyor öyle" dedi.

Ama Esta bunun bir yalan olduğunu anlamıştı. Işıkların

canlanması sıradan bir akım dalgalanmasından çok daha fazlasıydı. Dolph Saunders bir şey belli ediyor değildi tabii; ses tonu sakin, duruşu rahat ve dingindi. Ama meyhaneye yayılan huzursuzluk karşısında böyle sakin kalışı çok şey anlatıyordu.

Dolph, Esta'ya dönüp tekrar anadili olan aksansız İngilizcesiyle konuşarak, "Seni denemeye karar verdim" dedi.

Esta hissettiği zafer duygusunun tüm izlerini gizleyerek, teşekkür edip başını salladı. Hedefine bir adım daha yaklaşmıştı.

"Kendinden bu kadar memnun olma. En azından, şimdilik" diye homurdandı Dolph. "Kesat bir gece oldu; şu ışık işi yüzünden şimdiden on beş kişinin gittiğini gördüm. Bu saatte artık başka kimse gelmez; özellikle de elektrikler hâlâ kesikken. Eğer benim için çalışacaksan, başlamadan önce şunu bilmelisin: Kaybetmekten nefret ederim, ziyana da katlanamam. Bu gece ikisi birden oldu: Kâr kaybettim ve çalışanlarımın yetenekleri ziyan oldu. Bunu düzelt. Bana bu akşamı telafi ettirecek bir kazanç sağlamak için yirmi dakikan var." Gözünde bir ışıltıyla öne doğru eğildi. "Gecemin kalbini çal, kızım."

Esta gülümsemeden duramadı. Gecemin kalbini çal, demişti; sanki bu olanaksız bir görevmiş gibi. Sanki Esta tam da bu iş için doğmamış gibi.

Kol ve bacakları halen bitkin, ensesi de önceden kafasına indirdikleri şey her neyse onun yüzünden ağrıyor olabilir ama kanındaki afyon etkisi geçmişti artık. Tek kelime etmeden dönüp kalabalığın arasına karıştı. Elektrikler hâlâ kesik olsa da baygın gözlerle ellerindeki kadehlere suratsız suratsız bakan kadın ve erkeklerin arasında geçecek çok az yer vardı. Araklamak kolay olacaktı gerçekten.

Fakat bunlar, Esta'nın genelde yöneldiği türden hedefler değildi. Üzerlerinde bir çaresizlik vardı; tükenmişlik, umut ve pişmanlık havası sihirlerinin sıcaklığıyla karışmıştı. Strega'nın geçirilecek azıcık rahatlık dolu bir akşamı karşılayabilmek için muhtemelen uzun saatler çalışmışlardı. Esta onlardan çalamazdı. Dolph Saunders için olsa bile.

Zaten onlardan topladığı bozuklukları Dolph'a götürme-

nin yetmeyeceğini de hissediyordu. Onun saygısını kazanmak ve dünyasında bir yer edinmek için paradan daha fazlası gerekiyordu.

Barın ardındaki kız, asla doğrudan Esta'ya bakmadan, yalnızca belli belirsiz hareketlenmelerle onu meyhanede adım adım izliyordu. Dolph'un kıza Esta'yı izlemesini söylediğine şüphe yoktu... bu da Esta'ya bir fikir vermişti.

Aslında Esta'nın işini yirmi dakika sürmezdi ama afyon onu beklediğinden daha bitkin düşürmüştü; salonda dolanıp ganimetlerini seçerken kimseye çaktırmadan zamanda süzülme tüm enerjisini tüketmişti. Tekrar Dolph Saunders'ın karşısına çıktığında yaklaşık on iki dakika geçmişti.

"Daha vaktin vardı" dedi Dolph, kıza belli belirsiz bir bakış atarak. "Sana demiştim, ziyana katlanamam."

Karşılık olarak Esta, şişkin bir deri cüzdanı masanın üstüne bıraktı; cüzdandaki para, cüzdanın açık kopçasından dışarı taşmıştı. Dolph'un arkasında dikilen adamın gözleri gördüğü şey karşısında fal taşı gibi açıldı ve adam, tam önünde duran cüzdanı aramak için paltosunun cebine uzandı.

Dolph, adamın cüzdanı alıp içindeki paraları sayışını izledi. Ardından, hiç de etkilenmemiş bir ifadeyle tekrar Esta'ya döndü. "Daha fazla zamanda bana bunun iki katını getirebilirdin."

"Size ancak üstlerinde ne varsa onu getirebilirim ve bu kalabalıkta pek de bir şey yok" dedi Esta rahat bir tavırla. "Tüm sahip olduklarını alsaydım, hangi parayla sizden içki alacaklardı?"

Dolph Saunders, kaşlarını çatıp Werner'a bir bakış attı. "Bridget'e söyle, bu kız işime yaramaz."

Esta onu duymazdan geldi. Barda ortaya çıkıveren adamdan aldığı parlak cilalı pirinçten bir disk çıkarıp masaya koydu. Anlaşılan o ki adam aslında gerçekten görünmez olmuyordu. Esta zamanı yavaşlattığında, adamın yalnızca ışığı ve salondaki gölgeleri gönlünce yönlendirip, kendisini görünmez gösterecek şekilde bütüğünü anlayabilmişti.

Dolph Saunders diske baktı. "Etkileyici. Gerçi bugünlerde bunları Mott Sokağı'ndaki herhangi bir yerden satın alabilirsin."

“Bugün Mott Sokağı’na gitmedim. Orada bunlardan da satıyorlar mı?” Dolph sözüne devam edemeden Esta, masaya bıçak kısmı parlak gümüşten ince bir hançer çıkardı. Bıçak, masanın çizikli ahşap yüzeyi boyunca kayıp keskin ucu ona dönük bir şekilde Dolph’un önünde durdu. Bıçağın süslemesiz kabzasında, sanki metale V harfleri kazınmış gibi duran, ok benzeri bir dizi sembol vardı.

Dolph Saunders, başını kaldırıp kaskatı bakışlarını Esta’ya dikti. “Viola’dan çaldığına göre hayatına pek önem vermiyorsa herhalde.”

“Aksine. Daha azını yapmayacak kadar önem veriyorum hayatıma.” Dolph’la göz göze gelecek şekilde masaya dayanarak öne eğildi. “İstedğin tüm bozuklukları çalabilirim. Bu salondaki tüm ceplerdeki tüm paraları boşaltmış olsaydım bile, yine de benim değerimi sorgulayacaktın. Ama ben, senin için birkaç dolar çalmaktan fazlasını yapabilirim. Dediğim gibi...” Son ganimetini de çıkarıp tüm masanın görebilmesi için havaya kaldırdı. “Her şeyi çalabilirim. Kimse beni yakalayamaz. Ne senin ekibin...” Bu sözle birlikte, gümüş gorgon başını Dolph’un önüne nazikçe bıraktı. “Ne de sen.”

Dolph Saunders, birkaç saniye önce bastonunun üstünde güvenle durmakta olan parçayı aldı. Oymalı gümüş surati inceleyip kızın onu gerçekten de burnunun dibinden –daha doğrusu, avucunun içinden– çalmayı başardığını teyit ederken, yüzünde anlaşılmasa da ifade vardı. Sonra o soğuk, tek gözlü bakışını kıza çevirdi.

Esta yerinde huzursuzca kıpırdandı. Gece boyunca ilk kez fazla ileri gitmiş olabileceğini düşünüyordu. Belki de barmen kızın bıçağını yürüttüğünde durmalıydı. Dolph Saunders’ın masasını tuhaf bir sessizlik çemberi sarmalamıştı; sanki kalan herkes havada bir şeylerin –hem de pek de iyi olmayan bir yönde– değiştiğini hissedebiliyordu.

Fakat sonra Dolph neredeyse keyifli denebilecek bir şekilde pofladı ve kaskatı ağzı bir tebessüm denebilecek hafif bir kıvrımla esnedi. Bununla, yüzünde bir şeyler değişmişti; tabii daha az göz korkutucu sayılmazdı hâlâ. Bir kaplan sırtıabilse te-

bessümü Dolph Saunders'ın suratındakine benzerdi: Şaşırtıcı, rahatsız edici ve hepsinden öte, kedinin dişlerinin de olduğunu hatırlatan bir tebessüm.

Dolph, topuzu bastonuna telaş etmeden takıp tamamlanan parçayı incelerken bir kez daha başını iki yana salladı. Ardından yanındaki oğlana bir bakış attı, o da karşılık olarak başını belli belirsiz salladı. "Bridget'e benim adıma teşekkür et" dedi Dolph nihayet. "Kızı işe alacağım. En azından şimdilik."

Werner masadan geriledi ama Esta'nın hissedebileceği tüm rahatlama, Dolph Saunders ve masasının arkasında dikilen çetin görünümlü oğlanlarla artık baş başa kaldığını fark edince çabucak silinip gitmişti. Oğlanların hepsi boksör yapıydı; özel dikim yelekleri, ince bellerini ve geniş omuzlarını vurgulayan bir kesime sahipti. Her oğlanın üstünde tuhaf derecede parlak bir gömlek ve arkaya yapıştırılmış saçlarının üstünde sola yatık duran bir melon şapkadan ibaret bir üniforma vardı.

Bunlar oğlan değil, diye hatırlattı Esta kendine. Bu şehirde, on beş yaşını dahi geçmemiş oğlanlar senelerdir yetişkin adamlar olarak görülüyordu. Esta onların fiyakasını çocukluk yıllarını geride bırakıp Aksi Şeytan gibi bir organizasyonda kendine yer bularak kazanabilirdi. Onların gençliğini masumiyetle karıştırmakla aptallık etmişti. İçinde yaşadıkları dünyanın onları ne denli tehlikeli hale getirdiğini unutmakla da.

"Adın ne, kızım?" dedi Dolph, dikkatle bakarak.

"Esta. Esta Filosik."

"Filosik mi? Bu ismi bilmiyorum. Ailen nerede?"

"Bilmiyorum" dedi Esta, gerçeği söyleyerek. "Onları hiç tanımadım."

Dolph ağzını sımsıkı kapatıp kızı inceledi. "Başıma dert açmaya kalkarsan..."

"Açmam" diyerek araya girdi Esta.

Dolph bir an bekledi; meyhanenin tamamı soluğunu tutmuş, nihai beyanını bekliyordu.

Dolph oğlanlardan birine –soluk, çilli tenine yakışmayan kırmızı bir gömlek giyen, kızıl saçlı bir delikanlıya– öne çıkma-

sını işaret etti. Oğlanın bedenine sımsıkı oturan yeleği, geniş ve güçlü omuzlarını ortaya çıkarıyordu; boynundaysa karmaşık bir düğümü olan komik görünümlü bir kravat vardı. Kılığı, onu bir beyefendi olmaya çalışır gibi gösteriyor olsa da yakasının üstünden hafifçe görünen kavisli dövme bu görünümle çelişiyordu. Boynundaki sembol, bir çemberin üst kısmını –yalnızca bir çemberden ibaret olmadığı açık olan geniş, süslü bir keme-ri– andırıyordu ama Esta meyhanenin loş ışığı altında daha fazla detay seçemiyordu.

Dolph, oğlanla konuşmayı bitirdiğinde Esta'yı, “Mooch seni odana götürecektir” diye bilgilendirdi. “Yarın Yasak Hattı'nda çalışmaya başlayacaksın. Sakın beni pişman etme.”

Sonraki sabah kapısında donuk bir dank sesi duyduğunda Esta çoktan uyanmış ve –elindeki tek elbiseyi– önceki gün giydiği aynı yeşil kadifeyi üstüne geçirmişti bile. Kapıyı açtığında o bildik gümüş bıçağı ahşaba saplanmış, siyah saçlı –ve saçlarından bile kara bir ifadeye bürünmüş suratlı– kıızı ise koridorda beklerken buldu.

Önceki geceki barmen kız bir adım öne gelip bıçağını kapıdan söküp aldı. Esta’dan bir baş boyu kadar kısaydı; önceki gece Esta onun bıçağını çalarken giydiği dekolte gece elbisesinin yerine şimdi sade bir etek ve gösterişsiz bir bluz giymişti. Gözleri koyu menekşe renginin en sarsıcı tonundaydı, dalgalı saç yığınını ensesinde gevşek bir şekilde toplanmıştı. Geniş, yumuşak dudakları, onaylamaz bir somurtuşla sarkmıştı.

“Benim adım Viola” dedi kısık, boğuk bir sesle; anadili olan İtalyancanın tınısı az da olsa hissediliyordu. Bıçağının ucunu temizler gibi yaparak, konuşurken Esta’ya bakmaya dahi tenez-zül etmedi. “Senden hoşlanmadım. Dolph, bıçağımı aldın diye seni öldürmememi söyledi; bu yüzden öyle bir şey yapmaya-çağım. Bu seferlik.” Nihayet menekşe bakışlarını kaldırdı ve bıçağının jilet kadar keskin ucunu Esta’ya doğrultarak konuştu. “Ama sakın beni bir daha sınama. Capisce?”¹³

Esta anladığını göstermek için ellerini kaldırdı.

Viola bıçağını eteğinin kenarındaki kınına geri soktukten sonra kafasını hafifçe salladı. “Hadi. Mideni dolduracak bir şeyler bulalım sana. Bugün Yasak Hattı’nda çalışacaksın.”

¹³ İtalyanca, anlıyor musun? (ç.n.)

Viola onu Strega'nın alt kattaki mutfağına götürdü; fare tüyü renkli saçları olan Tilly Malkov isimli kızla tanıştırdı. Tilly, Esta'yı koca bir dilim sert, kıtır kıtır ekmek, bol kremalı bir fincan kavrulmuş kahve ve açık yeşil gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar oluşturan candan bir gülümsemeyle karşıladı.

Esta, geniş mutfak masasında Tilly'nin ona sunduğu sandalyeye oturdu ama ekmeğini yerken gözünü Viola'dan ayırmadı.

Birkaç dakika sonra Tilly, eline dokunarak Esta'yı şaşırttı. "Bu kadar endişelenme" dedi. Kız konuşurken, Esta'nın cildine, bir yaz günü parıldayan gün ışığını andıran tatlı bir sıcaklık ürpertisi yayılıyordu. Keyifli bir ifadeyle başını sallayarak Viola'yı işaret etti. "O kadar da kötü değildir. Tam bir dikensiz gül" dedi göz kırparak.

Esta tuhaf biçimde kendini daha iyi, daha rahatlamış ama aynı zamanda daha öfkeli hissederek elini çekti.

"Onu dinleme. Libitina¹⁴ dikenini gayet sağlam batırır" dedi Viola, gözlerinde tehditkâr bir bakışla bıçağının ucunu masanın üstünde çevirirken.

"Bıçağına isim mi taktın?" dedi Esta, Viola ona dik dik bakıyor olsa da eğlenmiş bir tavırla. "Elbette bıçağına isim taktın."

Fare tüyü saçlı kız, ikisini baş başa bırakıp ellerini önlüğüne silerek ocak başındaki işine geri dönerken, yalnızca gülümseyip başını sallamakla yetindi. Viola bıçağını parlatırken kaşlarını çatmaya devam ediyordu ama Tilly'nin her hareketini Viola'nın takip edişi Esta'nın gözünden kaçmamıştı. Tilly ona sıcak bir tebessümle her bakışında yanaklarının kızarması da.

Yemekleri bittiğinde Viola, Esta'yı meyhanenin girişine, Elizabeth Sokağı'na çıkardı. Önceki günden kalan kar hâlâ eriyor, kar yığınlarının kapladığı gübre ve çöp kokusuna bulanmış sokak ve kaldırımlarda bulanık bir pislik bırakıyordu.

"Eee?.." diye söze girdi Esta, aralarındaki tuhaf sessizliği bozmaya çalışarak. "Sen ve Tilly?"

¹⁴ Antik Roma mitolojisinde ölülerin koruyucusu, cenaze ve ölüm tanrıçası. Günümüzde kadın ismi olarak da kullanılmaya devam ediyor. (ç.n.)

Viola yüzünde öfke dolu bir ifadeyle hızla ona döndü.

“Üzgünüm” dedi Esta, attığı yanlış adımı fark ederek. “Sa-
dece... senin onu izleyişinden” diye açıklamaya çalıştı. “Sanmış-
tım ki...”

“Biz arkadaşız” deyiverdi Viola ama yanakları tekrar kızar-
mıştı ve Viola yanaklarına kızarıklık yakışan türden bir kız de-
ğildi.

“Elbette öylesiniz” diye kabullendi Esta. “Benim hatam”
dedi ani bir kararsızlıkla. Modern hassasiyetlerinin iş başında
onu etkilememesi gerektiğini iyi biliyordu aslında. Tehlikeli bir
şekilde şapşallık etmişti. Ama Viola’nın gözlerindeki kınama-
nın ardında korku vardı... hatta belki de hüznü...

Viola’nın kısa adımlarına yetişmek yeterince kolay olsa da
aldırmamak çok zordu. Bastıkları karın çitirtisi haricinde tek
ses çıkarmadan bir blok kadar gittikten sonra Esta, Viola’nın
omuzlarının kaskatı duruşuna daha fazla dayanamadı. “Ne
olursa olsun” dedi adımlarını yavaşlatmaksızın, “Tilly harika bi-
rine benziyor.”

Viola ansızın duruverdi. “Evet” dedi hafifçe, Esta’ya ürkek
bir bakış atarak. “Öyle.” İki kalp atışı kadar daha bekledi; san-
ki Esta’ya zorlaması için kafa tutuyor gibiydi. Ardından dönüp
kaldırımında koştura koştura ilerlemeye devam etti. Ama bu kez
adımları daha yumuşaktı ve yüz ifadesi, birkaç saniye önceki gi-
bi endişeli değildi.

Bowery’nin geniş caddesinin aksine Elizabeth Sokağı, ya-
pışık nizam sıralanan kırmızı tuğladan binaların dapdar bir kar-
maşasından ibaretti. Dükkânlar açılarak güne başlıyordu; es-
naf şimdiden mal arabalarını kaldırımlara taşımaya başlamış-
tı. Dükkânların darmadağın vitrinlerinin üstünde, binaların
yan taraflarına tutturulmuş sarkan yangın merdivenleri duru-
yordu. Her birinde dalgalanan uzun iç çamaşırlar ve gömlekler
adeta parmaklıklara yaslanmaktan vazgeçip aşağıdaki sahneyi
izlemeye karar vermiş insanlara benziyordu.

Viola, Tilly’yle ilgili tüm o konuşma hiç gerçekleşmemiş-
çesine kendini dikleştirerek, “İlk kural” dedi; “bizden olanlar-
dan almayacaksın. Arabalarla ya da Houston’ın kuzeyindeki so-

kaklarla uğraş. Hat ve bankalarla ilgilen ama elini Dolph'un koruduğu ceplere sokma. İkinci kural; diğer patronların karşısına çıkma. Dolph, Paul Kelly'yle Papaz Eastman'ı adamlarından uzak tutabilmek için çok uğraşıyor. Senin de onun işini bozmanın gerek."

"Kimin kim olduğunu nereden bileceğim?"

Viola somurttu. "Halledersin. Öyle ya da böyle."

İkili birkaç blok daha öteye gitti; sonra bir blok sırasını geçip, atların çektiği arabanın tıngırdarak durduğu yakınlarda ki bir kaldırım durağına doğru ilerledi. Viola, otobüs şekilli aracın arka kapısını açtı ve Esta'yı içeri yönlendirdi. Viola aracın ön tarafındaki hurdası çıkmış metal bir kutuya birkaç bozukluk attıktan sonra, kirli pencereler boyunca sıralanmış iki sıra dar ahşap bankalarda kendilerine yer buldular. Soğuk yüzünden kapalı duran pencereleriyle aracı, motor yağının keskin, pis kokusu ve yeri lekeleyen tütün tükürüklerinin güçlü esansı sarmıştı.

Dışarıda, dans salonlarının parlak tabelaları ve ucuz mücevhercilerin ışıltılı vitrinleri yerlerini, her birine konserve ürünler ve ev gereçleri yığılmış daha ağırbaşlı dükkânlara bırakıyordu. Sonra Kanal Sokağı'na dönüp bir Mısır mezarını andıran efsanevi hapisane binasını geçtiler.

"Uzun zamandır mı Dolph'la birliktesin?" diye sordu Esta.

Viola gözünün ucuyla ona şöyle bir baktı. "Yeterince uzun zamandır" diyerek dikkatini pencerenin dışında akıp gitmekte olan sokağa çevirdi.

"Ve onunla çalışmayı seviyorsun, öyle mi?" diyerek şansını tekrar denedi Esta.

Başta, Viola soruyu duymazdan gelmiş gibiydi ama sonra, tam da Esta kızın cevap vermeyeceğini düşünürken, Viola ona döndü. "Bak. Seninle ben muhtemelen arkadaş falan olmayacağız. Daha fazla arkadaşla ihtiyacım yok. Kadınların havadan sudan ya da et fiyatlarından gevezeliklerine ihtiyacım yok. Dolph'la çalışıyorum çünkü çalışmak istiyorum ve o da buna müsaade ediyor. Bunu seviyor muyum?" dedi omuz silkerek.

“Evli olduğum yağ tulumu bir idiota¹⁵ yok, peşi sıra çocuklarını doğuruyor da değilim; öyle değil mi? Çok çalışıyorum belki ama yaptığım işte iyiyim. Dolph bana bu kadarını sağlıyor. Seviyecek başka ne var ki?”

“Hiçbir şey” diye mırıldandı Esta kızın halinden anlayarak. İşe yarar hissetme ihtiyacının ne olduğunu bilirdi. Profesör Lachlan onu bulmamış olsaydı, ne olduğundan da yapabileceklerinden de haberdar olmayacaktı muhtemelen. İyi kotarılan bir işin verdiği derin, yankı uyandıran tatmin duygusunun ne olduğunu hayal dahi edemeyecekti. Hatta daha kötüsü, sihrin uyku öncesi masalından ibaret olduğu dünyasında çatlağın teki sayılacaktı. Profesör Lachlan asla herkesin sevecen baba diyeceği türden birisi olmasa da bu kadarını Esta’ya sağlamıştı işte.

Sarsıntılı yolculuklarının yaklaşık on beşinci dakikasında araba, bir durakta yavaşladı ve Viola, Esta’ya inmesini işaret etti.

“Belediye Konağı’ndayız” dedi Esta, binayı tanıyarak.

Viola’nın gırtlığından kayıtsız bir ses yükseldi. “Biraz daha uzağa yürüyeceğiz, sonra sen kendi başına devam edeceksin.”

“Kendi başıma mı?” Esta bu açıklama karşısında şaşkına dönerek gözlerini kırıpıştırdı. Viola’nın kendisine göz kulak olması için gönderildiğini varsaymıştı.

“Dolph’a iyi bir hırsız olduğunu söylemiştin, ha?”

“Evet...” dedi Esta yavaşça; bu sohbetin gittiği yerden hiç de hoşlanmamıştı.

“Dün gece yaptığın numaralar hiçbir şeyi kanıtlamaz. Dolph’un korumasını mı istiyorsun? O halde bunu Hat’ta çalışarak hak edersin.” Viola yürüdükleri sokağın ötesini gösterdi. “Eskiden Wall Street’te onca bankerin arasında sağlam yürütme yapıldı. Tika basa cüzdanlar. Bir dolu altın ve mücevher. Satılması kolay şeyler. Ama birkaç yıl önce Müfettiş Byrnes, Yasak Hattı’nı çekti. Şimdi Byrnes olmasa da Hat hâlâ orada. Merkezde, tanınmış yankesicileri gördükleri yerde topluyorlar. Dolph bu yüzden adamlarından birçoğunu kaybetti. Ama sen yenisin ve her şeyi çalabileceğini söylüyordun, değil mi?”

¹⁵ İtalyanca, salak. (ç.n.)

Omuz silkti. “O zaman, Yasak Hattı’nda çalışacaksın. Belki yakalanmazsın.”

“Ya yakalanırsam?”

Viola ona umursamaz bir ifadeyle baktı. “Tavsiyemi mi istiyorsun? Yakalanma. Tombs bir kıza, hatta senin gibi büyük bir kıza göre bile iyi bir yer değildir” dedi Viola, tek kaşını Esta’ya alaycı bir tavırla kaldırarak.

Tepelerinde kale gibi yükselen bir binanın iki kulesini, ardından terk edilmiş gibi duran bir mezarlığı ve kalan karların arasından kırık dişler gibi fırlamış mezar taşlarını geçerek Park Row’da ilerlediler. Köşeyi döndüklerinde Esta kendini, St. Paul’ün kahverengimsi boz rengine bakarken buldu.

Viola, şapelin gölgelere gömülmüş sütunlu girişinin yanında durarak, “Ben ancak buraya kadar gelebilirim” dedi. “Beni orada tanırırlar ama sen yürümeye devam et; bankerleri bu yönde üç, belki dört blok ileride bulacaksın. İddia ettiğini yarısı kadar iyiysen, kotanı doldurman kolay olacaktır. Geri dönmezsen...” Omuz silkti. “Başının çaresine bakarsın; biz de senin için daha fazla endişelenmeyiz.”

Viola haklıydı. Fulton Sokağı'nın güneyinde yer alan şehrin finans bölgesi tam bir hırsız cennetiydi. Dolgun cüzdanlı, mücevherli kravat iğneleri takan bankerler ve avukatlar. Cüzdanları para dolu kadınlar. Kolay yürütülecek şeyler.

Ve tam bir zaman kaybıydı.

Yetisini dahi kullanmadan kotasını tamamlaması, hatta üstüne biraz daha katması fazla uzun sürmeyecekti. Bir saate kalmadan, kuzeye devam eden bir tramvayda kent merkezinin dışına doğru dönüş yoluna geçmişti bile.

Boş kalan gümüş bilekliğini, neyin riskte olduğunun ve ne yapması gerektiğinin bir hatırlatıcısı olarak, hâlâ elbise kolunun altında takıyordu. Gece boyunca dar ve -tarifi mümkün olmayan- küf kokulu yatağın içinde, kaybettiği taşını düşünerek dönüp durmuştu. Bir yandan da sonraki hamlesini planlamıştı.

Profesör Lachlan soygunla ilgili herhangi bir şeyi değiştirmenin çok büyük bir risk olduğu konusunda onu uyarmıştı ama ya İştar'ın Anahtarı'nın resmen yanıp kül olacağını bilmiyordu ya da bu konuda onu uyarmamıştı. Esta geçmişe tıklıp kaldığı takdirde ne yapacağını planlamamıştı.

Söz konusu Dolph Saunders olduğundaysa körü körüne hareket ediyordu. İşlerin planladığı gibi gitmeme ihtimaline karşı daha fazla bilgiye, daha fazla seçeneğe ihtiyacı vardı; çünkü İştar'ın Anahtarı'nı geri almasını hiçbir şey engelleyemezdi. Hele de gelecekte Dakari vurulmuş ve muhtemelen ölmüşken; onun için çok geç olana dek kimse Dakari'yi aramaya çıkmazdı.

Profesör Lachlan'ın defterinden yürüttüğü kupüre göre Kefren Salonu, Park Bulvarı'ndaydı. Esta'nın kendi zamanında

Park Bulvarı'nın o bölümü, Grand Central'a uzanan yükseltilmiş bir yoldu ama 1901'de, terminalin ısıtılı beyaz cephesi ortalarda yoktu. O sabahın başında Aşağı Manhattan'ın dünyası ona ürkütücü derecede tanıdık gelmiş olsa da Midtown sokakları bambaşka bir âlemi andırıyordu. Günün birinde gökyüzünü kapatacak olan yüksek gökdelenlerin daha zerresi bile ortada yoktu. Bulvarda onların yerine daha kısa, süslemeli binalar sıralanmıştı: gösterişli evler ve büyük otellerle Kırk Birinci Sokak'ın kuzeyinde Kefren Salonu olan devasa bina.

Cemiyet'in karargâhı, en büyük piramitlerden birinin adını almış olsa da beyaz mermerden dört katıyla daha ziyade İtalyan Rönesansı'ndan kalma bir konağı andırıyordu. Ama Esta'nın doğru yeri bulduğuna şüphesi yoktu. Çatısının çok üstünde, türlü tanrıların altın heykelleri kış güneşinin altında ısıldıyordu. Binanın ana girişinin üstündeki saçağa, Cemiyet'in öncüsü olarak gördüğü, Yunan tanrısı Hermes ile Mısırlı Tot'un efsanevi bir kombinasyonu olan Hermes Trismegistus tarafından söylendiği varsayılan bir deyiş olan NE VARSA YUKARIDA, O VAR AŞAĞIDA sözü işlenmişti. Ağır bronz kapılara Esta'nın Gizemler Eli olduğunu hemen anladığı bir sembol kazınmıştı; bu, okült güçlerini açığa çıkarma sırlarını betimleyen bir simya tarifiydi.

Profesör Lachlan bunu Esta'ya eğitiminin bir parçası olarak öğretmişti. Ona simya teorilerini öğretmek ve Cemiyet'in kontrol etme çabasıyla varoluşu düzenli parçalara ayırmaya çalışarak sihir kavramını nasıl yanlış anlayıp bozduğunu açıklamak için, elin farklı tasvirlerini göstermişti.

Bina etkileyiciydi; Cemiyet'in inanışlarının bir beyanı ve şehirdeki kuvvetinin bir göstergesiydi. Antik yapıtların çalınmasından sonra binanın bir daha asla eski haline döndürülmemesi, Cemiyet'in ne denli zayıfladığının kanıtıydı. Ama mevcut haliyle bina şimdi Esta'nın yüzleşmesi gereken her şeyin bir hatırlatıcısı gibi duruyordu. Elinde kalan ve hâlâ kaybedebileceği şeylerin bir hatırlatıcısı. Sokağın karşısında baktığı noktadan dahi bina girilmesi imkânsız bir kale gibi görünüyordu.

Sokak sessizdi; bu yüzden Esta neler olduğuna dair bir ipu-

cu bulabilme ümidiyle, gizli cebinden haber kupürünü çıkardı. Ama narin kâğıdı açtığı anda, bir zamanlar net görünen metnin şimdi bulanık ve lekeli görüldüğünü fark etti. Sayfadaki harflerin her biri kıpırdanıp oynuyordu; sanki kendilerini farklı harflere dönüştürmeye, yeni kelimeler oluşturacak şekilde baştan sıralanmaya çalışır gibilerdi.

Esta gözlerini sıkıca yumup açtı, yorgun gözlerini ovuşturdu; belli ki hayal görüyordu. Ama kâğıda tekrar baktığında, kelimeler ısrarla hâlâ okunmaz durumdaydı. Adeta gelecek, bir zamanlar var olan gerçek bir durumken, artık belirsiz ve meçhuldü. Soygun artık hiç gerçekleşmemişti.

Esta, kendi kendine “Hayır” diye fısıldayarak kâğıdı burunun dibine kadar yaklaştırdı; sanki gözleri olağanüstü görmüyormuş gibi. Sanki kâğıda yaklaşmak kelimelerin sayfada dönüp yer değiştirmesini durduracaktı gibi.

Yanlış hiçbir şey yapmamıştı ki... Yapmış mıydı?

“Sen!” Ses öyle yakından gelmişti ki Esta önceki geceden tanıdığı adam onun bileğini kavrayamadan dönecek zamanı ancak bulabilmişti. Adamın suratı, Esta’nın sert kaçış girişiminden kararır morarmıştı ama şimdi yüz hatları berbat derecede sinsi bir neşeyle aydınlanmıştı. “Sen olduğunu anlamıştım zaten.”

Haber kupürünü katlayıp giysi koluna tıktırtmak için kırlıf olarak kullandığı dengesiz hareketlerle adamın elinden kurtulmayı dener. “Bırak beni” diye tutturdu, adama direnerek. “Sana yine zarar vermek istemiyorum.” Ve son arzu ettiği şey, Kefren Salonu’ndan birilerinin dikkatini çekmekti.

Charlie Murphy yalnızca gülmekle yetindi ve kızı sokak boyunca sürüklemeye koyuldu. “Seninle işim bittikten sonra bana yine zarar verme fırsatın olmayacak.” Tekrar bir kahkaha patlattı, Esta’nın kolunu acı verici bir şekilde çekerken bileğini daha da sıkı kavradı. Bedenini kendine öyle yaklaştırmıştı ki Esta soluğunun nahoş kokusunu alabiliyordu.

“Bırak beni” dedi Esta, yalvarmaya yanaşmadan.

Adam, neredeyse kötü niyetli denebilecek bir beklentiyle yüzü aydınlanarak, “Senin ne halt olduğundan haberim var. Haymarket’ta ne yaptığını fark ettim” dedi. “Peşine düşmeyi

planlamıştım. Seni bulduğumuzda gözlerindeki korkuyu görmeyi dört gözle bekliyordum.”

“Hayal kırıklığına uğrattığım için kusura bakma” diye terslendi kız, adamın bileğini tutan kolunu kavrayarak. Dakari’nin öğrettiği tekniklerin her birine başvurarak, kolunu şiddetle bükte. Bu hamle onu hazırlıksız yakalamıştı; tam da Esta’nın niyetlendiği gibi. Böylece Murphy, acı dolu bir yakarıyla kızı bıraktı.

Fakat bu onu bir anlığına yavaşlatmıştı sadece. Az önceki beklenti dolu bakışlarının yerini şimdi öfke dolu bir nefret almıştı. Esta’nın kaçması gerekiyordu ama daha o zamanı yavaşlatamadan, Murphy’nin gözleri fal taşı gibi açılıverdi. Sertçe yere yığılıp hareketsiz kalmadan önce tamamen kaskatı kesilmişti.

Adamın bedeninin aniden çekilip yere kapaklanma şekli Esta’yı öyle sarsmıştı ki tuttuğu zamanı elinden geçiriverdi ve zaman üzerindeki hükmünü tekrar kazanamadan, elleri iki yanına yapıştı; paçuliyi andıran topraksı, baharatlı bir koku her yanını sarmıştı. Yumuşak, ruhani bir ses sakinleşmesini fısıldadı kulağına. Esta, Dolph’un onu tümüyle bir başına göndermemiş olabileceğini fark etti.

Dolph yeni kızdan şüphelenmekte haklı çıkmıştı. Bu kızın burada, Kefren Salonu'nda ne işi olabilirdi ki?

Kız kollarını kendine dolamış ve olduğu yere mihlanmış haldeyken, Jianyu onun düşüncelerini resmen duyabiliyordu. Kızın tüm bedeni gerilmiş, mücadeleye hazır haldeydi ve Jianyu onu hafife alacak kadar aptal değildi. Murphy'ye yaptıklarını görmüştü, aklında kendisi için de eşdeğer seviyede nahoş bir şeyler olduğuna şüphesi yoktu. Bu kız, sürüklendiği tehlikeli şehre yeni gelmiş masum bir acemi değildi. Fazlasıyla iyi eğitilmişti.

"Dolph'un bunları öğrenmesini istemiyorsan, kımıldama" diye fısıldadı Jianyu.

Kız tereddüt ettiyse de hemen sonra mücadeleyi bıraktı, bu da Jianyu'nun onu Kefren Salonu'nun dikkatli gözlerinden uzağa, sokak boyunca yönlendirmesine imkân verdi. Köşeyi döndükleri anda Jianyu ışığı kırmayı kesip görünür oldu.

Yine de kızın kolunu bırakmamıştı.

"Beni takip mi ettin?" diye sordu kız, onu süzerek.

"İzlenmeyeceğini mi sanmıştın? Dolph Saunders öyle kolay güvenmez ve bu konuda haklı olduğu da açık. Neden bura geldin?"

"Dolaşmaya çıkmıştım" diye karşılık verdi kız, düz bir dille. "Güzel bir gün."

"Kefren Salonu'nun önünde gezinmeye geldin?" diye sordu Jianyu, dalga geçerek.

Kızın dudakları kaskatı kesilmişti, cevap vermedi. Evet, apaçık suçüstü yakalandığında sakın kalabilecek kadar iyi eği-

tilmişti. Bu aşamadan sonra yalan söylemenin işe yaramayacağını biliyor olmalıydı.

“Neden işine devam etmiyorsun? Daha öğlen bile olmadı.”

“İşimi bitirdim” dedi kız.

Bu pek de yalana benzemiyordu ama şehir merkezinde işini bitirecek kadar uzun süre de geçirmemişti. Özellikle de hiç sihir kullanmamışken. Jianyu, kendini dikkatle gizleyerek onu takip etmiş, bu sırada kızın yetisinin fısıltısını dahi hissetmemişti. “Kotan otuz beş dolardı. Bu, çoğu kişinin bir aylık maaşından fazla.”

“Bana inanmıyorsan sana cüzdanımı gösterebilirim. Ama cüzdanımı çıkarabilmem için önce beni bırakman gerekiyor.” Esta gözlerinde kurnaz bir ifadeyle ona şöyle bir baktı. “Cüzdanım eteğimin altında.”

Oyununa gelmeyen Jianyu, “Bu, neden burada, Cemiyet’in merkezinde olduğunu açıklamıyor” dedi.

Esta’nın yüz ifadesi değişmedi. “Burayı kendim görmek istemiştim.”

“Niye?” diye ısrar etti Jianyu; henüz bir yalan sezmemişti.

“Sen de düşmanını tanımak istemez misin?” diye sordu Esta.

“Cemiyet’i düşmanın olarak mı görüyorsun?”

“Sen görmüyor musun?” Soruya soruyla karşılık vermişti.

Ama Jianyu yanıt vermedi. Kıza kendi özelini açmak gibi bir zorunluluğu yoktu. “Şimdi seni serbest bırakacağım, sonra birlikte Bella Strega’ya döneceğiz.”

“Olanları Dolph’a anlatacaksın, değil mi?” diye sordu Esta, somurtarak.

“Sakince benimle gelersen, hayır.” Şaşkınlık Esta’nın suratını sararken, Jianyu açıkladı: “Şu an senin bana borçlu kalmanı daha kârlı buluyorum.”

“Sana borçlu kalmak istediğimi pek sanmıyorum.”

Jianyu başını eğdi. “Zekice bir yorum. O halde, görev yerinden nasıl çıktığını ve Kefren Salonu’nun dışında Cemiyet üyelerinden birine neredeyse yakalandığını Dolph’a kendin anlatmakta özgürsün.”

Jianyu, kızın yüzündeki bakıştan bunun asla olmayacağını anlıyordu.

“Elbette bana direnmeyi deneyebilir ya da kaçmaya çalışabilirsin. Öyle bir durumda, Dolph’a her şeyi anlatırım. Bana borçlu kalmazsın ama bu şehirde bir daha asla güvende de olmazsın. Hele de Dolph Saunders ve adamları seni ararken.”

Esta kaşlarını çattı. “Tehdit edilmekten hoşlanmam.”

“Kimse hoşlanmaz” dedi Jianyu. “Zaten bize gerçekten hiçbir zararın dokunmayacaksa, sözlerim tehdit de sayılmaz.”

Esta’nın yüzünde hâlâ büzüşmüş, öfkeli ama bir yandan da zekâ dolu bir ifade vardı. Jianyu kızın pek seçim şansı olmadığını anladığını görebiliyordu. “İyi” dedi Esta, ters bir tavırla. “Bu arada, benim adım Esta. Bana şantaj yapmayı planlıyorsan adımları da bilmen gerekir herhalde.”

Jianyu kolunu bıraktı. “Ben de Jianyu Lee. Ve senin adını zaten biliyordum.”

Esta, bir iz kalmasını beklermiş gibi bileğine bakarak kaşlarını çattı. “Harika. Bu işi hallettiğimize sevindim” diye mırıldandı. Kaçamak bir bakış atarak, elini hafifçe savurdu. “E, ne bekliyoruz? Yolu göster.”

Strega’ya geri döndüklerinde, Dolph Saunders tıka basa dolu meyhanenin gerisindeki her zamanki yerinde oturuyordu. Jianyu o kalabalığın içki içmek için orada olmadığını biliyordu ama.

Dolph’un masasına kadın ve erkeklerin birer birer yaklaşmasını izlerken Esta’nın meraklandığını seziyordu.

En fakir mahalleler bu tür sahnelere yabancı sayılmazdı. Tüm çete patronları iyiliklerine karşılık takas yapar, bu borçlarla insanların dizginlerini ellerinde tutarlardı. Jianyu’nun amcası da, göstermelik de olsa, bu yolla etrafına adam toplardı. Mott Sokağı’nda Tom Lee, polisi fan-tan kumarbazlarından uzak tutmak ve Hig Sing haydutlarına karşı koruma sağlamak için rüşvet alırdı. Bu, Chinatown’daki yaşamın yalnızca ufak bir kısmı olsa da Jianyu’nun gayet iyi bildiği ve nefret ettiği bir bölümüydü.

Bu ülkeye, bu şehre gelmesinin nedeni Lee'nin ona kendi ülkesinden daha iyi bir yaşam vaat etmesiydi. Ama geldiğinde, Lee'nin onu yardım etmek için değil, kullanmak için bu ülkeye gizlice soktuğunu anlamıştı. Işık konusundaki yetisiyle kendini görünmesi imkânsız bir hale sokabiliyordu, bu da kimseye belli etmeden saldırmabileceği anlamına geliyordu. Fakat evini, annesini ve geride kalan her şeyi Tom Lee gibi sıradan bir suçlunun paralı askeri olmak için terk etmemişti.

Jianyu, Dolph Saunders'ın yöntemlerini ne denli onayladığından hâlâ tam olarak emin değildi ama onun Tom Lee'den farklı olduğu açıktı. Strega'yı dolduran insanlar, amcasının istismar ettiklerine benzemiyordu. Hepsi adeta üzerlerinde sürekli görünmez bir yük varmışçasına iki büklüm halde utana sıkıla gelirlerdi. Her biri genellikle bir evladını bulması, kiraya yardımcı olması ya da başka bir sıkıntısını gidermesi için Dolph'la birkaç dakika konuşurdu.

Bu borçların vadesi gelirdi elbette ama en azından Jianyu'dan borçları toplanması hiç istenmemişti.

Bir dakika sonra Dolph başını kaldırıp onların odanın gerisinde dikildiklerini gördü. Nibs'e bir şey söyledi, o da ayağa kalkıp kalabalık meyhanenin içinden geçerek ilerlemeye başladı.

Nibs kafasının bir hareketiyle Jianyu'yu sessizce selamladı, sonra da dikkatini kıza çevirdi.

"İşini bitirdin mi?" diye sordu, şüpheyle.

Kız elini eteğindeki gizli bir aralığa sokup küçük bir cüzdan çıkardı. Nibs çıkını açıp içindekileri hızlıca gözden geçirdi, sonra da bakışlarını Dolph'a çevirip ona doğru kafasını belli belirsiz salladı.

Nibs, Jianyu'ya "Artık kıızı ben devralacağım" dedi.

Jianyu, kovulduğu için öfkelense de itiraz etmedi. İtaatkâr olduğuna inanmalarına müsaade etti. Bu sayede Dolph'un ekibindekilerden her birinin duruşunu ve kime güvenilebileceğini öğrenmek daha kolay oluyordu. İhtiyaç duyabileceği zamanlar için onların sırlarını toplamak da öyle.

Jianyu'ya gitmesini söyleyen oğlan genç, sarı saçlı, ince burunun ucuna yerleşmiş kalın ve yuvarlak çerçeveli gözlükler takan biriydi. "Bana Nibs derler" dedi, elini uzatarak. "Nibsy sy Lorcan."

Esta oğlanın elini sıkmadan önce onu şöyle bir süzdü. Oğlanın mürekkep lekeli parmakları sertti ama bir dövüşçünün elleri gibi kaba değildi; bu gerçek, kızı bir nedenle rahatlatmıştı.

Sonra oğlan, meyhanede münasebetsiz kaçacak çocuksu bir sırıtişla kıza gülümsedi. "Hâlâ senden bahsediyorlar. Dolph'un bastonunun tepesini çalmandan. Herkes bıçağıyla yaptığın o oyundan sonra Viola'nın seni şişlemeye kalkmamasına şaştı. Kimsenin onun bıçaklarına dokunma izni yok. Tabii bıçakların sivri ucu ilk temas noktası olmadıkça; anlarsın ya."

"Ne hoş" dedi Esta, bunca ilgiden kendini ansızın rahatsız hissederek.

Oğlan ona dikkatle baktı. "Bunu nasıl yaptığını sana soramayacağım. O sana kalmış. En azından şimdilik. Ama seni uyarıyorum; şayet Dolph bunca derde değmediğine karar verirse, kimsenin senin için yapabileceği bir şey kalmaz."

"Anlaşıldı" dedi kız, Jianyu'nun nereye gittiğini merak ederek. Murphy'yle karşılaşmasından, hemen ardından Jianyu tarafından hezimete uğratılmasından sonra hâlâ gergindi; Kefren Salonu'na yaptığı ufak ziyareti Jianyu'nun istediği zaman onun aleyhine kullanabileceği fikri Esta'nın hiç hoşuna gitmemişti. "Yalnızca burada kendime bir yer edinmek istiyorum. Yapabileceğim herhangi bir şey, Dolph'a yardımcı olabileceğim bir yol varsa..."

“Sana haber veririm” dedi Nibs, nazik bir tebessümle sohbeti yarıda bölerek.

Arkasından giden Esta konuyu değiştirdi. Başıyla işaret ederek, “Burada neler oluyor?” dedi.

“Haftalık olağan toplanma” diye karşılık verdi Nibs. “Borcunun vadesi dolanlar ödeme yapmaya ya da vadeyi uzatma talebinde bulunmaya gelir. Diğerleriyse iyilik istemeye.”

“Kârlı bir işe benziyor” dedi Esta, alaycı bir tavırla.

“Ah, Dolph kimseden para almaz” dedi Nibs. Kız ona şaşkın şaşkın bakınca açıkladı: “Sırları takas eder.” Oğlan omuz silkti. “Sanırım bu da kendince kârlı.”

“Eminim öyledir.” Esta Nibs’e bir bakış attı. “Dolph senin hakkında ne gibi sırlar biliyor?”

Nibs gözünü bile kırpmadı. “Aksinin olmadığını kim söyledi?”

Bu beklenmedik blöfle eğlenen kız bir kahkaha patlattı.

O sırada bar kapıları çarparak açılıverdi; bu patırtı, içerideki herkesin dikkatini, vuran öğlen ışığında siluetleri görünen üç figüre çevirdi.

“Dolph Saunders!” diye bağırды ortadaki figür. “Kızı istiyorum.”

Meyhane ürkütücü bir sessizliğe gömülürken, üç adam da Strega meyhanesine ağır ağır girdi. Esta soldakinin Werner olduğunu fark etti ve onu görür görmez oturduğu yerde dönüp başını salonun merkezinden önüne çevirerek suratını gizledi.

“Bu da kim?” diye fısıldadı.

Oğlanın suratından hiçbir duygu ifadesi okunmuyordu. “Haymarket’in sahibi Edward Corey olsa gerek. Kim olduğunu biliyor anlaşılan...”

Esta’nın midesine kramp girdi.

Dolph Saunders acele etmeden son bir anlaşmayı daha inceleyip imzaladı, kuruması için mürekkebin üzerine üfledi. Nihayet cevap verdiğinde dönüp bakma zahmetine bile girmeden, bir sonraki kâğıt destesini aldı sadece. “Burada ne arıyorsun, Corey?” dedi; sözleri öfkeyle bezenmişti. “Burası kentin sana ait kesimi değil.”

“Beni duydun Saunders. Kız için buradayım. Bridget’in onu sana gönderdiğini biliyorum.”

Dolph, Corey’nin sözlerini değerlendirirken, tüm salon so-luğunu tutmuş gibiydi. “Hangi kızdan bahsettiğine emin de-ği-lim. Senin aksine ben o türden bir iş yürütmüyorum.”

“Kızın burada olmadığını mı söylüyorsun yani?” dedi Co-rey, öne doğru tehditkâr birkaç adım atarak. “Yoksa onu koru-duğunu mu söylüyorsun?”

İşte o zaman Dolph ona baktı. “Burada Corey’nin aradığı kızı tanıyan kimse var mı?” dedi Dolph, düz bir ifadeyle.

Esta etrafındaki zamanı esnetip kaçışını gerçekleştirmek için hazırlanarak hafifçe hareketlenmeye başlamıştı ki Nib-sy’nin eli uzanıp onu tuttu. Olduğu yere yapışıp kalmıştı. Dik-katleri üzerine çekmeden yapabileceği hiçbir şey yoktu ve ger-çekte neler yapabildiğini Nibs’e ifşa etmeden zamanda atlaya-mazdı da.

“Biraz zaman ver” diye fısıldadı Nibs, dudaklarını belli be-lirsiz oynatarak.

Dolph Saunders ayağa kalkıp da sandalyesi arkasında dev-rilirken, meyhanenin sessizliğini gürültülü bir sürtme sesi böl-dü. “Sanırım yanılıyorsun, Corey. Burada sana göre bir kız yok.”

“Benimle oyun oynama Saunders. Charlie Murphy kızı is-tiyor ve onu almazsa benim peşime düşecek. Bunun olmasına izin verecek değilim. Onu doğruca senin kapına gönderirim. Senin ancak hayalini kurabileceğin türden dostları olduğunu biliyorsun. Parmağımı bir şaklatmamla lisansını iptal eder, bu bok çukurunu kapatır ve kendin için kurduğun her şeyi –tüm hayatını– mahvederler.”

“İşte o konuda yanılıyorsun” dedi Dolph, yumuşak bir ifa-deyle.

“Yanıldığım filan yok. Senin ne olduğunu keşfederlerse, sahip olduğun her şeyi elinden alırlar.”

“Bu ancak kaybetmeye korktuğum herhangi bir şey ol-saydı geçerli olurdu” diye karşılık verdi Dolph. “Ama sen... Se-nin kaybedecek çok şeyin var, değil mi Corey? Tammany’deki veletlerle büyük adamcılık oynamaya bayılıyorsun, değil mi?”

Dolph başını iki yana salladı. “Cemiyet’e girmeye uğraştığını da biliyorum. Aynı anda birçok tarafa oynuyorsun ve içlerinden herhangi biri *senin* ne olduğunu öğrenecek olursa...”

Corey heyecanla atıldı: “*Senin* bildiğin hiçbi...”

“*Seninle ilgili her şeyi* biliyorum, Corey” dedi Dolph; ses tonu zımpara gibi pürüzlüydü. “Broome Sokağı’ndaki o kadınla küçük buluşmalarından haberdarım; gerçi kadının kocası bunu bilmiyordur sanırım. Öğlen yemeğinde ne yediğinden, akşam yemeğinde ne yemeyi planladığından haberdarım. Ailenin kim olduğundan –ailenin ne olduğundan– da haberdarım, bu yüzden *senin* umursanmayacak kadar zayıf olduğunu biliyorum. Ama Cemiyet’teki arkadaşların gerçeği bilse ne düşünürler, merak ediyorum.” Dolph bir an için duraklayıp sözlerini havada bıraktı.

“Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Elbette hayır. Burada hepimiz dostuz. Bu işte hepimiz birlikteyiz... Bize sırtını dönen ilk sen olmadıkça. Bu şehirdeki herkesin benim gibi her şeyden haberdar olmasını istemiyorsan, arkanı dönüp şehrin üst kesiminde ait olduğun yere geri dönersin. Murphy’yle anlaşır, bulunacak herhangi biri olmadığına onu ikna edip kızı unutturursun.”

Corey’nin duraksadığını gören Esta biraz rahatlamaya başlamıştı. Adamın ince suratı endişe verici bir tonda kızarıyordu. “Sen... Sen...” Sözleri öylece kaldı.

“Evet. Doğru. Şimdi anlıyorsun.” Dolph, Werner’a baktı. “Bence burada yüzünüzü bir daha görmesem çok iyi olur, öyle değil mi?”

Werner hafifçe başını sallayarak onayladı; Dolph tek kelime daha etmeden onları kovarak sandalyesini alıp tekrar otururken, Werner’ın suratında tatsız bir ifade vardı.

Dolph bir daha başını kaldırıp bakmadı. Ama iriyarı oğlanlarından dördü, kalın kollarını geniş göğüslerinin üstünde ke-netleyerek, gözlerinde sağlam bir kavga için kaşındıklarını herkesin görebileceği bir parıltıyla öne çıktı. Corey mesajı almış gibiydi, başının seri bir hareketiyle salondan çıktı; Werner ve öteki adam da onu izledi.

Esta iç rahatlığıyla bir soluk verdi ve salon, dikkatlice tekrar canlanmaya başladı.

Kızın bileğini bırakmayan Nibs, “Gidelim” diye fısıldadı Esta’ya.

“Nereye?”

“Başka bir yere” dedi oğlan. Cüzdanını iade etti ve kızı yanında çekiştirmeye koyuldu. “Herhangi bir yere. Güven bana. Bunca şeyden sonra Dolph’un ruh hali çok fena olur.”

Öğleden sonranın canlı havasına çıktılar. Hava bir süre daha aydınlık kalacak olsa da Bowery şimdiden akşam için hareketlenmeye başlamıştı.

“Corey gerçekten Murphy’yi uzak tutar mı?”

Nibs omuz silkti. “Bunun için yeterli nedeni var. Eğer Murphy, Corey’nin ona ve Cemiyet’in geri kalanına yalan söylediğini öğrenirse, Corey her şeyini kaybeder.” Nibs kıza birkaç saniye boyunca dikkatle baktı. “Aslında benim için yapabileceğin bir şey olabilir... ve Dolph için de elbette. Seni koruduğu için ona teşekkür etmeni sağlayabilir.”

“Elbette. Ne olursa.”

“Benimle birlikte bir gösteriyi izlemeye gelmeni istiyorum.”

Esta onu inceledi; bu tuhaf istek karşısında kafası karışmıştı. Sonra onun aslında ne istediğini, neye niyetli olduğunu fark etti ve düş kırıklığı büyüdü. “Bak, iyi birine benziyorsun” dedi elinden geldiğince nazikçe; “ama ilgilenmiyorum.”

Oğlan hafifçe gülümsedi; eğlenmiş gibiydi. “İlgileneceğini düşünmemiştim zaten. Yine de benimle gelmeni isterim.” Ses tonu öyle içtendi ki kız neredeyse ona inanacaktı.

“Buraya yalnızca çalışmaya geldim ben.”

“Beni kırma” dedi Nibs, topuklarının üzerinde ileri geri sallanırken ellerini ceplerine sokarak. “Bunu da işin bir parçası olarak gör.”

Esta gözlerini kısarak ona baktı. Nibs’in Dolph’la ilişkisinin düzeyi, kızın reddetmesini neredeyse imkânsız kılıyordu, oğlan da bunun farkında gibiydi. “Sadece bir gösteri mi?”

Oğlan kıkırdadı. “Peki, tamam. Tanışmanı istediğim biri var.” Gözlerinde tuhaf bir bakış görünüp kayboluverdi. “Ama

bunun işin bir parçası olduğu konusunda ciddiym. Dolph bu adamı ekibe katmak için aylardır uğraşıyor ama şimdiye kadar hiçbir ricamdan etkilenmedi. Belki senin şansın yaver gider.”

“Neden öyle olsun ki?” diye karşılık verdi Esta.

“Bu konuda içimde iyi bir his var” dedi Nibs. “Belki de Dar-rigan güzel bir surat görmekten hoşlanır.”

Harte, Julius Tannen'ın monoloğunun çuvalıyışını izlerken Evelyn, "Bu geceki kalabalık epey zorlu" dedi Harte'in omzunun üzerinden.

Harte dönüp ona bakma zahmetine girmedi. Salondaki boş koltukları saymakla fazlasıyla meşguldü. Shorty haklıydı. İşler iyi görünmüyordu.

Son altı aydır seyirciler onun sahnesini izlemek için akın etmişti. Tüm şehir onun sahnede yarattığı mucizeleri konuşup durmuştu. Ama şehrin büyüklüğü de bir yere kadardı. Yarattığı etkinin ne denli muhteşem olduğunun bir önemi yoktu; bir süre sonra onu izlemeyen kalmamıştı. Yeni bir şeyler gerekiyordu.

Daha iyisi, buradan çıkması gerekiyordu.

"Sahneye meyve fırlatmalarına ramak kaldı" diye homurdandı tiksinererek.

"Şehrin yukarı yakasına taşınınca tüm bunlardan kurtulacağını sanmıştın eminim." Evelyn'in sesinde tebessüm olsa da sıcaklıktan eser yoktu. "Sırf gösteriş; üst tabakanın nezaketi bile yüzeysel." Adama iyice yaklaşıp sesini kısarak konuştu. "Dün gece gösteriden sonra seni özledik."

Harte buna epey şüpheliydi. Yirmi dakikada hepsi Nitewein'dan öyle uyuşuyordu ki bir sonraki kadehten başka hiçbir şeyi umursamayacak hale geliyorlardı.

"Kiminle görüşmeye koştüğünü bana söylemeyecek misin hâlâ?" diye mırıldandı kadın, ellerini Harte'in omuzlarına koyup ona bakarak. Gözleri baygın, gözbebekleri büyümüştü, odaklanamaz haldeydi.

Ona doğru kaşlarını çatarak bakan Harte, onu günün böylesine erken vaktinde ansızın içmeye itecek şeyin ne olduğunu merak etti. Ama sonra bunu aslında hiç de umursamadığını fark etti. Onun umursamak gibi bir sorumluluğu yoktu. Umursamanın insanı ne hale getirdiğini biliyordu.

Harte silkinerek kadının elini çekti. “Önemli biri değil.”

Kimsenin Jack Grew’la buluşması hakkında sorular sorup durmasını istemiyordu. Nibsy Lorcan’ın onu yine takip etmesi yeterince kötüydü zaten. Ya onu parkta öyle köşeye sıkıştırması? Bu hiç de iyiye işaret değildi. Eğer Harte’in neyin peşinde olduğunu Dolph Saunders öğrenecek olursa...

Ama Dolph’un bunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Harte son derece dikkatli davranmıştı. Ya da öyle olduğunu umuyordu.

Gevşemeye çalışır gibi başını kaldırıp boynunu esnetti. Şehir son zamanlarda onu neredeyse klostrofobi hissine boğuyordu, önceki gecenin olayları da tuz biber olmuştu. Üstelik o kızın saldırısından sonra doğru dürüst yemek bile yiyememişti... eh, bu da işleri daha kötü hale getirmişti sadece.

Sahne amiri, sahnedekine toparlayıp bitirmesini işaret ediyordu. Bu yüzden de Harte duvardaki küçük aynada kendine son bir kez baktı ve orkestra onun girişini işaret eden notaları çalmaya başlarken, sağ gözünün altına bulaşan sürmeyi düzeltti.

Harte sahneye çıktığında, sahne ışıklarının göz alıcı parlaklığının gerisindeki sayıca az kalabalık hoşnutsuzca yerinde kıpırdandı. Seyirciler arasında, elli sentlik biletlerinin karşılığını verecek bir şeyler görmek için sabırsızlanan, somurtkan yüzler vardı. Harte herhangi bir yeni gösteri planlamamıştı ama zaten artık bu konuda bir şey yapmak için çok geçti.

Sahne için geliştirdiği karaktere bürünürken sesini tiyatronicin dört köşesinde patlatarak, “Bayanlar ve baylar” diye seslendi. “Okült sanatlarını ve Hermetik bilimini öğrenmek için dünyanın dört bir yanını dolaştım. Bugün size, biz vasıfsız insanların yüce olanla iletişime geçebileceğinin kanıtını sunacağım. Ve o yücelik de” dedi ve aynı anda elini gösterişli bir şekilde savurarak avucundaki alevi tutuşturdu; “bizimle iletişim kurabilir.”

Ateş topu avucundan havalanıp bir anlığına havada asılı kaldı, sonra kayboldu. Son derece basit bir numara olsa da amacına hizmet etmişti. Salon meraklı mırıltılarla kaynarken, bir sahne görevlisi sahne malzemeleriyle dolu bir masa çıkardı.

“Telaşlanmayın” dedi Harte, kafasına uyacak genişlikte bir çift çelik çember alarak. “Bu eskilerin vahşi ve ehlileşmemiş, baştan çıkarmaya ve yıkıma muktedir sihri değil. Hiçbir tehlike yok” diye anlatırken, bir yandan da hareket ettirdiği halkaları birbirine kilitleyip çözüyordu. “Benim güçlerim doğuştan gelen bir sakatlıktan ibaret değil, son derece titiz bilimsel uğraşların ve çalışılıp geliştirilmiş becerilerin ürünü. Çünkü ben kendimi okült bilimlerinde uzmanlaşmaya adadım; sergilediğim bu güçlerin benim üzerimde hiçbir hükmü yok.” Bir el hareketiyle halkalar yok oluverdi. Sözlerini, “Aksine, bunları ben kendi irademle kontrol ediyorum” diye tamamlarken, seyircilerinin gözü önünde havadan bir halka çekip var ediverdi.

Salon sessizliğe gömülmüştü; tüm gözler bir sonraki hamlesini bekleyip izliyordu. Zengini, yoksulu, seyircilerin hepsi aynıydı. Kimi kadim sihre dair hikâyelerin efsaneden öte olmadığını düşünerek dikkate almıyordu. Kimi kadim sihrin varlığından hâlâ ürküyordu. Kimine de kadim sihir yetisine sahip insanlardan nefret etmeleri öğretilmişti. Ama tıpkı Cemiyet gibi, hepsi sihrin gerçek olmasını istiyordu çaresizce. Orada bir yerlerde onlardan daha büyük bir şey olduğuna inanmak istiyorlardı; tabii o şey doğru tipte insanlar tarafından kontrol edilebildiği sürece.

Harte onların korkularını, umutlarını, önyargılarını ve erdem duygularını onlara karşı kullandığına üzülüyordu. Onların dikkatini gerçekten başka yöne çektiğine de. Olduğu şeyden nefret eden bir dünyada hayatta kalmaya çalışıyordu sadece.

Seyirci bir kez onun tarafına geçti mi, girdiği rolde rahat hissediyordu kendini. Ceketini çıkarıp kollarını kısıvrarak altında hiçbir şey gizlemediğini gösteriyor, sonra da her zaman ki, imkânsız görünen kart hileleri ve el çabukluğu numaralarını sıralıyordu. Tüm bu süre boyunca, yolculuk hikâyeleriyle seyircinin aklını çeliyordu. Bir düzine iğne yuttuğu sırada onlara

mihracenin sarayında nasıl misafir edildiğini anlatıyor, iğneleri ipekten bir ipliğe eşit aralıklarla düzgünce bağlanmış şekilde nasıl geri çıkaracağını sarayın sihirbazından öğrendiği konusunda ısrar ediyordu. Bilim ve simyanın sırlarını Avrupa'nın en kültürlü adamlarının yanında çalışmış, büyük piramitlerin gölgesinde evrenin birçok sırrını keşfetmişti.

Bunların hepsi yalandı elbette. Manhattan Adası'ndan dışarı asla adım atmamış, Dolph Saunders aklına sokana dek bu fikrin hayalini dahi kurmamıştı.

"Bayanlar ve baylar" dedi Harte, son gösterisini sunmadan önceki anı dramatik bir şekilde uzatarak. "Şimdi size yaşam ve ölüm güçleri üzerindeki hâkimiyetimi sergileyeceğim. Bu en cüretkâr gösterimde, bir gönüllüye ihtiyacım var. Öteki dünyanın cazibesine direnecek irade gücüne ve akıl perdemizin ötesinde yatanlarla yüzleşme cesaretine sahip birine."

Gözünü alan sahne ışıklarının ötesini görebilmek için kendine bir hedef arayarak sahne önüne indi. Genelde, bu gösterisi için bir erkek seçmeyi severdi; tercihen açıkça şüpheli ya da çattık kaşlı iriyarı birini. Seyircinin kuşkucu ve kararsız olduğuna inanacağı birini. Ama kalabalığı incelerken, seyircilerin arasında başka birini buldu: Haymarket'taki kızı.

Başta kızın kendisi için geldiğini sandı. Boğazı sıkıştı, tüm bedenine ateş bastı ve bir anlığına hareket dahi edemedi. Gözlerini ona dikip öylece kalmıştı; kız sanki hayalinden yarattığı tuhaf bir görüntüyümüş gibi.

Sonra, Nibsy Lorcan'ın kızın yanında oturduğunu gördü ve hevesi tümüyle kursağında kaldı.

İkisinin birden tiyatroda olması, her ikisinin birden önceki gece onunla konuşması bir tesadüf olamazdı. Ama Dolph'un tüm adamlarının Haymarket'ta sihir kullanmanın ne denli aptalca olduğunu biliyor olması gerekirdi. Tüm olay yalnızca bir düzmecedен mi ibaretti? Onu planına dahil etmek için Dolph'un kullandığı bir başka taktik miydi bu?

Bu konuyu araştıracaktı.

Harte, hâlâ uygun bir gönüllü arar gibi yaparak, seyirciye uzanan kısa basamakları indi. Onların oturduğu sıraya vardı.

ğında kız, eldivenlerinin dikiş yerinde inceleyecek ilginç bir şey bulmuş gibiydi. Çenesi kaskatı kesilmiş, yanakları kızarmıştı.

İyi, diye düşündü Harte. Bırakalım da biraz gerilsin. Harte'in dili hâlâ zonkluyordu ama kahrolasica acı, keşke kızın dudaklarına yapışmanın nasıl bir his olduğunu hatırlatmıyor olsaydı. Kız onun öpücüğüne karşılık vermeye hevesli gibi görüldüğü sırada, bir anlığına, bir parçasının tekrar sahip olmak için yanıp tutuştuğu baş döndürücü bir özgürlük hissine nasıl da kapılmıştı kendini.

Bu da devamında kızın ne denli tehlikeli olduğunu göstermişti.

"Hanımefendi?" dedi Harte, eldivensiz elini ona uzatarak. "Lütfeder misiniz?"

Kız ona şöyle bir baktı; o sarımsı kahverengi tuhaf gözlerde korku ve hiddet birbirine girmişti. "Ah, ben hiç lütfetmem." Bir el hareketiyle adamı reddetti.

"Çok istemiş" dedi Harte. Oğlanın gözlerinde beklentiye andıran bir parıltı vardı.

Nibsy'nin heyecanlandığını görmek onu savunmaya geçirmiş olsa da Harte buna aldırmadı.

Kızı çekmeye uğraşırken, "Yaygara koparma" diye mırıldandı. Harte kızın kolunu kendininkine sıkıca dolamaya girişmişti bile. "Kendini aptal gibi gösterirsin sadece." Kızı koridordan sahneye doğru götürürken, kolunu onuninkine sıkıca sarıp kızı hemen yanına ilişti.

"Bence o işi en iyi sen bilirsin..." Kız tüm dişlerini ortaya sererek gülümsedi. "Aptallığı sanata dönüştürmenden belli." Yüz ifadesi zalimdi ama çılgınca bir nedenden ötürü bu, Harte'in kız konusunda daha da meraklanmasına neden olmuştu.

Başarısından ötürü, kızlar ona seve seve gülümser, yılışır dururlardı ama hiçbiri, isminin altındaki kişilikle gerçekten ilgilenmezdi. Parlak sihirbazı, onları yedirip içirecek ve kendi sahneye çıkma hayallerini gerçekleştirebilecek gösteri adamını isterlerdi yalnızca. Bu kız ise bunların hiçbirini istemiyordu. Hatta adamı hiç mi hiç istemiyordu; en azından bunu itiraf edecek değildi.

Kızın bu yanını sevmiştı Harte.

Belki de annesi baştan beri haklıydı; Harte'ta açıkça yanlış bir şeyler vardı.

"Neden buradasın?" diye fısıldadı Harte, kızı koridordan sahneye götürürken, asıl önemli olan konuya odaklanarak.

"Bana eğlenceli bir şeyler olduğu söylenmişti" dedi kız, kimin duyduğunu umursamaksızın. Sonra, sanki bir sır verecekmişçesine eğildi ama ön sıradakilerin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmaya devam etti. "Sanırım kavalıem fazla umutlandırılmış olabilir."

Seyirciler kıkırdarken Harte, düştüğü gülünç durumu si-neye çekip yüz hatlarını dizginledi. Kızı sahnenin ilk basamaklarına doğru çıkarırken, "Anlıyorum" dedi. Kızı hemen ardından takip ediyordu ve en üst basamağa vardığında, öne eğilip kulağına "Dün gece de o türden bir... eğlence mi tercih ediyordun?"

Kız, o tuhaf bal rengi gözlerinden öfke saçarak hışımla döndü ama Harte, seyirciye hitap etmeden önce ona yalnızca göz kırpmakla yetindi.

"Bayanlar ve baylar, bu latif yaratık, güzelliği ve cesaretiyle bu hoş akşamı onurlandırma nezaketini gösterdi. Adınız nedir, hanımefendi?"

Kız ona sessizce sert sert baktı, ta ki Harte bir kaşını beklentiyle kaldırına dek. "Esta" dedi kız; sahneden inmenin en hızlı yolunun işbirliği yapmak olduğunu kavıyordu belli ki.

"Yıldızlar anlamına gelen bir isim bahsedilmiş olan sevgili Esta, öteki dünyanın güçleriyle kurduğum bağlantının en tehlikeli gösterimlerinden birinde bana yardımcı olmaya nazikçe gönüllü oldu." Kızın çıkardığı alaycı sesi umursamadı ve süslü bir gardirop gibi görünmesi için boyanmış olan geniş, ahşap bir sandığı sürükleyen sahne görevlisine yöneldi.

"Herhangi bir aykırı durum ya da sahte astar olup olmadığına bakmak için dolabı inceleyebilirsiniz..." Sandığı işaret etti. Esta hemen hareket etmeyince, Harte bir kez daha onu zorladı. "Lütfen eldivenlerinizi çıkarın ve detaylı bir inceleme yapın." Sanki kızın eldivenlerini alacakmış gibi ellerini uzatmıştı.

Kız ona ters bir bakış daha attı ama eldivenlerini çıkarıp verdi. Eldivenin derisi bir taçyaprak kadar yumuşaktı. Harte, kızın nereden geldiğini ve Nibsy'den talimat aldığı ortadayken böylesine iyi yapılmış eldivenlere nasıl sahip olabildiğini merak etmeye daldı yine.

Kız ise kutuyu incelemeye koyulmuştu; şuh dudakları hâlâ asıktı ve Harte ansızın önceki gecenin nahoş anısına kapılıverdi; kızın dudaklarının nasıl da yumuşayıp kucak açarcas...

"Kız onun yordakçısı!" Seyircilerin arasından yükselen sarhoş bir ses, Harte'in düşüncelerinin aldığı yön için iyi bir yol kesici olmuştu.

"Hayır, değilim" diye seslendi kız. Sonra daha Harte onu durduramadan bağırdı: "Buraya gelip sen de kendi gözlerinle görmelisin." Gözlerini devirerek Harte'a baktı. "Gelebilir, değil mi? Saklayacak bir şeyin yok... değil mi?"

Seyirciler kahkahalarla kıkırdadılar.

"Eee?" diye sordu kız, tümüyle sahte bir masumiyetle.

Kız onu köşeye sıkıştırmıştı. İyi. Bu işi halledecekti, sonra da kız konusunu halledecekti. Bu oyuna kendisi de baştan beri dahilmiş gibi bir tavırla, en etkileyici gülümsemesini takındı ve seyirciye döndü. "Elbette yok."

Araya giren adam, ceketi gömleğinin üstünde gerilerek düğümlemiş, iriyarı biri çıkmıştı. Adam dolabı kontrol ederken, gergin ve heyecan dolu bir enerji sarmıştı seyircileri. Ama Harte Darrigan hata yapmazdı. Artık değil, kendini yuvada gibi en çok hissettiği ve en kontrollü olduğu yer olan sahnesinde değil. Hiçbir kız bunu değiştirmeyecekti; kızın keyifle bükülen aksi dudaklarının görünüşü önceki geceyi ve dudaklarının Harte'in kılere nasıl yapıştığını ne denli hatırlatsa bile. Harte, kız karşısında aklı başından son gittiğinde olanları kendine hatırlatmak için hâlâ sızlayan dilini bir dişinin keskin ucuna dayadı, tekrar.

Sahnedeki iki seyirci de işlerini bitirdiğinde Harte, kızın kutunun içine girmesine yardımcı olmak için kendini onun parmaklarının sıcaklığına hazırlayarak, çıplak elini uzattı. "Tatmin olduysanız?"

“Ah, bilemiyorum...” Kızın gözlerinde hırçın bir parıltı vardı. Seyircilerin duyabileceği kadar yüksek sesle, “Tatmin edecek becerilere sahip olduğunuza emin değilim” dedi.

Seyirciler tekrar, bu kez daha büyük kahkahalarla güldüler; hatta gerilerden biri ıslık çaldı.

Harte kızın sıcaklığını hissedene ve saçlarının hafif, tatlı kokusunu alana dek iyice yaklaşarak eğildi. Çıplak elini tekrar kıza uzatarak, “Daha önce şikâyet eden olmadı” dedi. “Korkuyorsanız, o başka.”

Kızın anlık tereddüdü, seyirciye kızın Harte’la eğlenmeye devam edişi gibi görünmüştü muhtemelen. Ama Harte, kızın elini tutmadan önce onun neden duraksadığını anlayacak kadar yakınındaydı. Kızın altın gözlerinde, Harte’in meydan okumasına karşılık verme ile heyecanlandığını itiraf etme arasında gidip gelen bir iç savaş yaşandığını görmüştü. Ve kızın gururunun galip geldiği ana da tanık olmuştu.

Esta adamı birazcık daha bekletirken seyirciyi iyice kışkırtarak, baş döndürücü bir şekilde gülümsedi tekrar. Nihayet uzun, ince parmaklarını Harte’in avucuna kaydırduğunda, sıcaklığının yarattığı şaşkınlık öyle güçlüydü ki neredeyse tüm dikkatini dağıtacaktı. Başta Harte yalnızca, sahne ışıklarının parıltısında buluşan ellerine bakabilmişti; avucundaki kızın eli, yumuşak ve şaşırtıcı derecede küçüktü.

“Eee?” diye sordu kız, artık avucuna aldığı seyirciye tekrar bir bakış atarak. “Söz vermiştiniz... tatmin sözü; öyle değil mi?”

Araya giren, hâlâ onlarla birlikte sahnede olan adam yüksek ve anırmayı andıran bir kahkaha patlattı, seyirciler de tekrar kıkırdadı. Ama bu kez Harte onların alaylarından bıkmıştı ve bunu sıradaki şey için değerlendirdi.

Elini havaya kaldırıp kızı halka takdim etti. “Hanımefendi şimdi kendini benim insafıma bırakacak. Çevremizi sarmalayan kâinat güçlerinin insafına... benim kontrol ettiğim güçlere” dedi dramatik bir tavırla; bu sırada kızı da açık dolaba doğru çıkarıyordu. “Emrimle, hanımefendi bu âlemde yok olacak ve öteki dünyaya seyahat edecek, ta ki ben onu geri çağırana dek.”

O zaman Harte kıza baktı; kızın sarımsı kahverengi gözleri

hâlâ ona gülüyordu. Ama kızın elini nazikçe sıkıp da kendi gücünü ona geçirerek teninin hoş yumuşaklığında gezdirdiğinde, o gözler kocaman açılıverdi.

Kız, kenetlenmiş ellerine baktı ve tek bir kelime fısıldadı. Bu, en iyi soydan hanımların kullanmak şöyle dursun, hiç duymadıkları türden bir küfürdü.

“Belki sonra” diye fısıldadı Harte, kızın elini tekrar sıkıp parmak uçlarından ona bir başka enerji akımı göndererek. Kızın dolaba girmesine yardım etti; kaşlarının şaşkınlıkla çatılması hoşuna gidiyordu. Seyircinin duyamayacağı kadar kısık sesle, “İyi yolculuklar” diye fısıldadı.

Harte, dolap kapağını kızın yüzüne kapayıp sürgüsünü iterken, sahneye özel kurguladığı ciddiyet maskesini bozmak için yüzünü sabit tutmaya uğraştı. Kızla ağız dalaşına girmek... çok hoşuna gitmişti. Ama kıza ayıracak vakti yoktu; ne sahnesinde ne de hayatında. Dolabın köşesini tutup itti ve fırıl fırıl çevirdi. Dolap kendi başına dönerek gitgide daha da hızlandı; ta ki birkaç santimetre havalanıp tekrar sahneye ininceye dek. Seyirciler izlerken sessizliğe gömülmüşlerdi.

Ellerini dramatik bir hareketle havaya kaldıran Harte, dönen dolabı durdurdu. Sonra bir anda, dolabın kenarları süratle açılıverdi, böylece dolaptan geriye yalnızca çelik çerçeveli bir kutu kaldı. Tümüyle boş ve açıktı; seyirciler, dolabın ardındaki perdeyi apaçık görebiliyorlardı.

Seyircilerin arasındaki birkaç kişi cansız bir ritimle alkışladıysa da çoğunun suratı ifadesiz kalmıştı. Etkilenmemişlerdi.

“Belki de bunun aynalar ve optik taktiklerden ibaret olduğunu sanıyorsunuz” dedi Harte. Ceketinden dar uçlu küçük bir silah çıkardı ve seyirci dikkat kesiliverdi; bundan sonra neler olacağıyla ansızın ilgilenmeye başlamışlardı.

“Bana yine yardımcı olabilir misiniz, bayım?” Harte, araya giren adama öne çıkmasını işaret etti, sonra da silah ile tek bir kurşunu ona verdi.

“Bu silahı doldurma lütfunda bulunur musunuz?” dedikten sonra seyirciye döndü. “Bunun herhangi bir ayna numarası olmadığını, kızın gayet gerçekten tam anlamıyla yok olduğunu

nu kesinleştirmek için şu hedefe ateş edeceğim” dedi ve dolabın boş çerçevesinin ardında duran geniş dolgulu minderi işaret etti.

Harte, seyircilerin arasında Nibsy’yi bulup oğlanla göz göze geldi. Nibsy’nin yüz ifadesi kayıtsızdı; belli ki kızın güvenliği konusunda endişelenmiyordu.

Adam tabancayla işini bitirdiğinde Harte silahı ondan alıp kolunu kaldırdı ve nişan aldı. Kısık sesli ve heyecanı artıran hızlı davul vuruşları başladı.

“Hayır!” diye bağırdı bir kadın, seyircilerin arasından.

Harte tepki vermedi. Parmağı gerildi, kurşun silahtan fırlayıp boş kutunun içinden geçerek, arkadaki dolgulu hedefe ulaştı.

Cansız, seyrek alkışlar artmış olsa da seyirciler hâlâ sessizce bekliyorlardı. Tam da Harte’ın olmalarını istediği gibi. Gönüllünün kaybolmasını sağlamak asla yeterli gelmezdi. Asıl numara onu geri getirmektir.

“Asla korkmayın” dedi Harte. “Güzel Esta artık bizim dünyamızda olmasa da onu geri dönmesi için çağıracağım. Dikkatle bakın...” Elinin bir başka sallanışıyla, dolabın duvarları tıpkı kapanan bir iek gibi yükselmeye ve dolap da tekrar dönmeye başladı; şimdi sahne zeminine gömülmeye başlayan dolap öncekinden daha yavaş dönüyordu.

Harte dolaba yaklaştı ve son bir kez daha döndürerek n kapağın seyirciye dönük olmasını sağladı, sonra da muzaffer bir hareketle kapağı açtı.

Seyirciler bu kez büsbütün sessizleşmişlerdi. Hemen ardından bir kahkaha tufanı baş gösterdi.

Harte dönüp baktığında dolabın boş olduğunu gördü. Kız gitmişti.

İçin için lanetler yağdırıp hissettiği kadar öfkeden kudurmuş görünmemeye çalıştı. Tekrar seyircilere döndü. “Bayanlar ve baylar, izin verirseniz ben...”

“Beni mi arıyordun?” diye seslendi artık tanıdık gelen bir ses.

Aniden Harte’ın kanı beynine sıçradı. Tüm kariyeri gözlerinin önünden geçerken, kendi nabzının kulaklarında attığını

hissedebiliyordu. Seyirciler sesin kaynağını görebilmek için dönüp boyunlarını çevirerek kıpırdandılar.

Kız ayağa kalkıp el salladı. Tiyatronun orta sıralarından birinden, “Buradayım” diye seslendi.

Kızın etrafını saran insanlar irkildiler. Tam ortalarında ortaya çıkmasına bakılırsa gerçekten de bir hayalet olabilirdi. Herkesin ağzı açık kalmışken, kız müsaade istedi ve ana koridora geçmek için şaşkın şaşkın oturan iki kişinin üzerinden atlayarak ilerledi.

Başta seyirciler öylece bakmaktan başka hiçbir şey yapamayacak kadar şaşkına dönmüşlerdi ve koca salonu olağanüstü bir sessizlik sarmıştı. Harte dahi kıza bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Kız, kimseye fark ettirmeden bir sıranın ortasına oturmayı başarmıştı. Kızın onu yine köşeye sıkıştırmaması karşısında sersemleyen Harte şaşkın şaşkın bakarken, yavaştan bir alkış başladı ve ardından öyle arttı ki seyirciler ayağa kalkmış, daha fazlası için ısıklık öttürüp bağırışmaya başlamışlardı.

Harte’ın aklı başına gelip de kızın peşinden gitmesi gerektiğini fark edene dek kız çıkış yolunu yarılamıştı. Lobiye uzanan kapılardan geçmeden önce tiyatro salonunun arkasından Harte’a bir öpücük gönderip el salladı. Harte, Nibs’in alkış yağmurunun ortasında oturduğunu gördü. Harte’a sırtıkan bir selam veren Nibs ayağa kalkıp coşkulu kalabalığın arasından geçerek kıızı takip etmeye koyuldu.

E sta ayaklarının onu tiyatronun dışına –Harte Darrigan’dan çok çok uzaklara– taşımasına izin verdi. Şehre şimdiden gece çöktüğünü ancak fark edebilmişti; havanın buz gibi esintisi ona hiç dokunmuyordu. Kendini sahnedeki dolabın içinde değil de seyircilerin arasında bulmanın şokundan başka hiçbir şey hissedemiyordu.

Gişenin önündeki kaldırımda toplanmış kalabalığı yararak ilerlerken, geldikleri at arabasından inen bir kadına yardımcı olan iriyarı bir adama çarptığında bile ne özür dileme ne de yavaşlama zahmetinde bulundu. Uzaklaşmalıydı.

Az önce tam olarak neler olduğunu çözmeliydi.

Dolaba girdiğini hatırlıyordu; adamın sihrinin sıcaklığından yayılan cızırtıyı avucunda hissettiğini ve adamın ona bir şey yaptığını hatırlıyordu. Adamın onu dolaba kapatmadan önce –belanın işareti olan– göz kırpsısını da hatırlıyordu. Ama sonrasında...

Hiçbir şey yoktu.

Kendini seyircilerin arasında yine Harte Darrigan’ı izlerken bulduğu ana dek hiçbir şey. Dolabın boş olduğunu gören seyircilerin kahkaha sesleri onu kendine getirene dek.

Tiyatronun ortasına –orta sıranın neredeyse göbeğine– nasıl geldiğinden pek emin değildi, ancak tahmin yürütebiliyordu. Boş bir sahnede bir başına olduğunu fark ettiği sırada Harte’in yüzünde beliren apaçık tedirginlikten Esta, hâlâ o dolabın içinde olması beklendiğini anlamıştı. Çıkmaya ve kendi sihrini kullanıp kimseye fark ettirmeden seyircilerin arasına karışmaya karar vermiş olmalıydı. Ama bunu yaptığını hiç hatırlamıyordu.

Nibsy'nin Harte Darrigan'ın adını söylediği andan beri Esta, durdurması için gönderildiği kişiyle tanışmak üzere olduğunu biliyordu: Yani sihirbazla. Harte sahneye çıktığı an, onun Haymarket'taki oğlan olduğunu da anlamıştı hemen. Başta Esta'nın içi rahatlamıştı. Abartılı rolü ve bayağı sahne sihriyle onun, durdurmaya gönderildiği büyük sihirbaz olduğuna inanmıyordu. İşinin kolay olacağını düşünmüştü.

Ama oraya nasıl geldiğine anlam veremedi, şaşkınlık içinde seyircilerin arasında otururken, sihirbazın görüldüğünden fazlası olduğunu fark etmişti. Onun zorlu bir rakip olabileceğini anlamıştı.

Neyse ki aklını başına toplayıp durumun kontrolünü tekrar ele alması yalnızca bir an sürmüştü. Kızı seyircilerin ortasında görmenin şaşkınlığı, adamın tüm suratını başlı başına değiştirmişti. Öyle savunmasız görünüyordu ki Esta, küçük yok oluşunun neden olduğu kahkahalar yüzünden kendini neredeyse suçlu hissedecekti. Neredeyse.

Ama sonra, adamın suratındaki ifade şaşkınlıktan başka bir şeye dönüşmüştü ve Esta oradan çıkması gerektiğini anlamıştı. Hem de hemen.

"Esta!"

Kalabalığın arasında süratle -paniğini gidermeye çalışırken daha da hızla- ilerlerken ona seslenildiğini zar zor duymuştu. Adam onun hafızasını silmiş ya da onu bir şekilde yönlendirerek kandırmış olmalıydı. Bunun sihir olduğu, diğer numaralarını yaparken kullandığı aptalca sahne sihri olmadığı açıktı. Fakat adamın yetisi neydi ki? Ayrıca nereye kadar uzanıyordu? Şimdi bile Esta'yı etkileyebilir miydi acaba? Onu yine kontrol edebilir miydi?

Bu düşünce Esta'nın havanın soğuğuyla alakasız sebeplerden ötürü ürpermesine neden oldu. Profesör Lachlan, onun sihirbazı durduracağına güvenmişti ama sihirbaz şimdiden Esta'ya üstünlük sağlamıştı bile. Esta'yı bir şekilde kullanmıştı bile. Şimdi de kızı kendisinden kaçırmıştı.

Esta birdenbire durdu; ani duruşuyla arkasından gelen insanların önünü kesip onları çevresinden dolaşmaya zorlamıştı.

Hayır. Harte'in onu kovalamasına müsaade etmeyecekti. Bu bir kez daha olmayacaktı.

Arkasına dönüp baktığında, geçtiği kavşağın tabelasını bulmayı beklerken, tam tepesinde sihirbazı gördü; adeta kızın düşüncelerinden vücut bulmuş gibiydi.

Gerçeküstü duran Harte Darrigan, kızın arkasındaki tiyatro binasının tüm duvarını kaplayan dev reklam tabelasındaki hiddetli gri gözleriyle aşağı bakıyordu.

"Esta! Bekle!" Nibs nihayet ona yetişmişti. Soluk soluğa kalmış olsa da kızın kolunu tutarken yüzü heyecanla ışıldıyordu. "Bu muazzamdı. Ben bile daha iyisini planlayamazdım. Bunu nasıl başardın?"

"Bilmiyorum" diye mırıldandı Esta, kolunu ondan çekerken. Şimdi, havanın ayazını da soğuğun elbisesinin kadifesini nasıl delip geçtiğini de artan bir dikkatle fark ediyordu. Ürpertisini bastırmaya çalışarak kollarını ovdu.

Nibs ona geride bıraktığı pelerininini uzattı. "Bilmiyor musun?" diye sordu Nibs, şaşkınlıkla.

Kız, pelerini omzuna atarken başını iki yana salladı ama pelerin, soğuğu gidermeye yaramamıştı hiç. "Kutudan nasıl çıktığımı ya da salona nasıl gelip oturduğumu hatırlayamıyorum."

"İlginç." Nibs gözlüğünün üstünden kızı inceledi.

"Onun yapabilecekleri konusunda beni uyarabilirdin" dedi Esta, Nibs'e dönerek.

Nibs, kızın hararetli sözlerinden pek çekinmemişti. "Herhangi bir beklentin olmadan gitmenin senin için daha iyi olacağını düşünmüştüm. Neyse, rolünü muhteşem oynadın. Onu yanlış yönlendirdin ki bu benim yapmayı asla başaramadığım bir şeydi" dedi Nibs, sesinde bariz bir takdirle. "Dolph memnun kalacak."

Ancak Esta bu haberle pek de neşelenmemişti. O sırada değil.

"Senin neler yapabildiğini görmek istiyorum. Üstelik daha hiç gerçek tehlikeyle karşı karşıya bile gelmedin. Yalnızca Harte'in dikkatini çekmeye çalışıyordum." Nibs'in surat ifadesi, kalın gözlük camlarının ardında kendinden memnun görü-

nüyordu. “Ve sen bunu kesinlikle başardın. Dolph seni tutmakla doğru yapmış” dedi.

Esta ona dik dik baktı. “Bu ne demek şimdi?”

“Ne dediysem o demek. Seni Corey’ye iade etmemekle iyi bir seçim yapmış. Sen acayip iyi bir hırsızısın ama sende bundan fazlası var, değil mi?” diye sordu Nibs, kıstığı gözlerle gözlüğünden kıza bakarak.

“Bunu öğrenmenin tek yolu var” diyerek meydan okudu Esta, gözlerini Nibs’inkilerden ayırmadan. Kabul etmesi için ona kafa tutuyordu. “Bana cüzdan çalmaktan başka yapabileceğim bir şey ver.”

Nibs kızı uzun, gergin bir an boyunca süzdü; Esta onun zihninde yaptığı hesapları neredeyse duyabiliyordu. “Belki de veririz” dedi Nibs.

Bir süre sessizce yürüdüler, sonra doğru yönde ilerleyen bir tramvay buldular. Esta, sihirbazın gözlerini eve gidene dek sürekli üzerinde hissettiğine yemin edebilirdi.

ESKİ DOSTLAR

Harte, alkışları neredeyse hiç duymaksızın ve her zaman-ki gösterişli hareketlerine lüzum görmeksizin hızla selam verdi. Tüm bedeni, kızın -adının Esta olduğunu söylemişti- salonun karşısında belirdiğini görünce hissettiği adrenalin akı- nından kıpır kıpırdı. İhtimaller kafasında dört dönmeye başla- mıştı bile. O kızı bulmalıydı. Onun bunu nasıl yaptığını öğren- mek zorundaydı.

Sahneye dönüp gösterisini tamamlaması için ona bağırان Shorty'yi iterek geçti. Paltosunu ve anahtarlarını alıp çıkmak için hemen soyunma odasına gitmesi gerekiyordu ama odanın kapısını açtığıında içerde birilerinin olduğunu gördü.

"John" dedi Harte, makyaj masasının yanındaki sandalye- de Paul Kelly'nin sağ kolunun oturduğunu görmenin verdiği şaşkınlığı gizleyerek. Yaklaşık on dokuz yaşında olan John Tor- rio, Harte'tan pek büyük değildi. Torrio, tıpkı patronu gibi es- mer bir tene ve çıkarıcı bir görünüme sahipti ama Five Points Çetesi'nin lideri -ve Harte'ın da eski patronu- olan patronunun tarzı ya da zarafeti onda yoktu.

Pat Riley, kimi çevrelerde bilinen adıyla Ustura, aynada asılı duran bir çift kelepçeyi inceliyordu. Harte, Kelly ve adam- larını aylardır -Dolph ona kitaptan bahsettiğinden beri- atlatıp duruyordu. Bu yüzden de bu ikisinin böyle habersiz ve beklen- medik bir şekilde çıkagelmesinin tek anlamı, patronlarının sab- rının tükenmesi olabilirdi.

Tedirginliğinin derinlerine uzanıp rahat ve özgüvenli ol- duğunu umduğu bir tebessüm takındı. "Beyler, bu zevki neye borçluyum?"

“Bizi Kelly gönderdi” dedi Torrio, konuşurken takımının sivri yakalarını düzleştirerek. “Ama bizi nasıl görmezden geldiğine bakılırsa, bunu sen zaten biliyorsun. Patron senin hizmetlerine ihtiyaç duyuyoryine.”

“Ben artık o işleri bıraktım” dedi Harte, gözünü temkinli bir şekilde Riley’den ayırmadan. “Kelly bunu biliyor. Son işin son iş olması gerekiyordu. Öyle anlaşıştık.”

Riley’nin elinden düşürdüğü kelepçeler masanın üstünde tıngırdadı, Riley dönüp doğruca Harte’a baktı. “Anlaşma değışti.”

Her zaman değışti zaten, diye düşündü Harte, yaşadığı hüsranla çığlık atma arzusuna direnerek.

John Torrio, Harte’ın makyaj masasının sandalyesine iyice yayıldı; gözleri, Paul Kelly’nin tüm otoritesini arkasına almış birinin miskin özgüvenini yansıtıyordu. “Kelly’nin her yanda gözleri olduğunu bilirsin Darrigan. J.P. Morgan’ın yeğeniyle içli dışlı olup da bunu kimsenin fark etmeyeceğini sandığını mı söylüyorsun yani?”

“Jack Grew’la bir içki içtim diye mi buraya geldiniz?” diye sordu Harte, Torrio’nun omzunun üzerinden paltosunu süzerken yüzündeki şaşkınlığı gizleyerek. Sırf paltosunu almak için buraya geri dönme zahmetine girmemeliydi. Böylece kıza yetişebilir ve bu ikisini atlatmayı başarabilirdi.

Gerçi, şimdi bir durup düşününce, belki de kızın gitmesine izin vermeliydi. Bir şekilde Nibsy’ye bulaşmıştı ki bu da kızın Dolph Saunders’la da bağlantılı olduğu anlamına geliyordu. Harte’a gereken son şey böylesi bir karmaşaydı; özellikle de Kelly’nin adamları soyunma odasında otururken.

Yine de küçücük bir zaman diliminde tiyatronun diğer tarafında belirme numarası kimi olsa etkilerdi; kalabalık deliye dönmüştü. Harte o numarayı kopyalayabilirse, uzun bir süre bilet satışlarını dert etmesine gerek kalmazdı. Kız, Nibsy Lorcan’la içli dışlı olsa da Harte onun bunu nasıl yaptığını öğrenmek istiyordu. Ama önce yolunu kesen bu iki adamdan kurtulmak zorundaydı.

“Jack yalnızca gösterimin bir hayranı” dedi Harte rahat bir tavırla ve bu gayet doğruydı. “Ona kulağından bozuk para çı-

karmayı öğretebileceğimi sanıyor; onu amcası kadar zengin yapacağımı.”

Torrio kısmen eğlenmiş bir tavırla alaycı bir ses çıkardı. “Eminim öyledir. Ama senin bu yeni dostluğun Bay Kelly’nin ilgisini müthiş çekiyor.”

Harte, aslında dikkatinin bir kısmını iki adamın üzerinden ayırmaksızın, gömlek kollarındaki katları açmakla uğraştı. “Bir dolu insanla tanışıyorum” dedi onlara. “Birileriyle her içki içişimde ona danışmam gerektiğinden haberdar değildim.”

Ustura Riley homurdandı. “Ayağını denk al Darrigan. Kelly seninle konuşmamızı söyledi, nazik olmamızı değil.”

Harte, Ustura’yı umursamadan, dikkatini Torrio’dan ayırmadı. “Hem Kelly ne diye Jack Grew’la ilgileniyor ki?”

“Patronu bilirsin” dedi Torrio, omuz silkerek. “Her zaman bağlantılarını geliştirmeye meraklıdır. Jack Grew’un da dünya-da epey yüksek bir konumu var.”

Harte şaşkınlığını gizleyemedi. “Jack eziğin teki” dedi tüm gerçekliğiyle. “Duyduğuma göre, aklı başka yerde olduğundan, Yunanistan’da bir balıkçının kızı buna az daha kancayı takıyormuş. Babacığı olmasa herif kıcıyla koltukaltı arasındaki farkı bile ayırt edemez, babacığı da bunu iyi biliyor. Babasının adamlarının haberi olmadan Kelly onun üç metre yakınına bile yaklaşamaz.”

Tırnaklarını yemekle meşgul olan Torrio, “Ne kadar da güvensizsin” dedi sakince; sonra da gözlerini Harte’in gözlerine dikti. “Bay Kelly’nin onun neler yaptığından habersiz olduğun mu sandın cidden?”

“Kelly, Grew’u ikna etmeni istiyor” diyerek açıkladı Ustura.

“Onu ikna etmek mi?” diye tekrarladı Harte, denileni anlamının ürpertici düğümlenmesini boğazında hissederek.

Torrio, şapkasını Harte’in makyaj masasından alarak, “Ne istediğini biliyorsun” dedi.

Bu, Tammany’deki üçkâğıtçı politikacılarda ya da mahalledeki çocuklarda yetisini kullandığı bir şeydi ama Ortus Aurea Cemiyeti’ne bulaşmak mı? Bu çok riskliydi, yoksa Harte bunu zaten yapmış olurdu. Sihirle, Jack’i parmağında çok daha kolay

oynatırdı. Ama Cemiyet'in bundan haberi olursa onu bitireceklerini de biliyordu. Veya daha kötüsünü yaparlardı.

"Jack Grew üzerinde hiç kontrolüm yok" diyerek lafı dolandırıyor Harte.

"Ben öyle duymadım ama. Duyduğuma göre, zor insanlarla temasın varmış." Torrio'nun dudakları yapmacık bir sırıtış deneyecek bir şekil almıştı. "Kelly, Jack Grew'la tanıştırmak istiyor."

"Nedenini anlayamıyorum."

"Seni ilgilendirdiğinden değil ama şehirde dolaşan laflara göre Cemiyet yakınlarında önemli bir toplantı düzenleyecekmiş. Denilen o ki şehirde her türden önem arz eden herkes orada olacakmış. Kelly sonsuza dek kenar mahallelere tıkılıp kalmak istemiyor Darrigan. O buluşmaya davet edilmek istiyor. Cemiyet'e davet edilmek istiyor. Ve senin bunu gerçekleştirebileceğine emin... Sonuçta senin Jack torpilin var."

"Jack Grew ve onun gibiler, bizden farklı bir dünyanın insanları" dedi Harte, omuz silkerek. "Benim masalarında olma bile zor tahammül ediyorlar, hem..."

"Eminim bir yolunu bulursun" diyerek araya girdi Torrio. Harte'in yanağına pek de nazik olmayan hafif bir şaplak patlattı.

"Peki ya bir yolunu bulmak istemiyorsam?" diye sordu Harte.

"Kelly'nin kendince ikna yöntemleri olduğunu bilirsin. Senin o küçük sırlarından birinin şimdi ortaya çıkması çok acı olurdu, değil mi? Başına neler gelebileceği hiç belli olmaz."

Paul Kelly'de Harte Darrigan'ın sayısız sırrı, eski patronu onu ifşa etmeye karar verdiği takdirde Harte'i perişan edecek sayısız şey vardı.

"Anlıyorum" dedi Harte yavaşça.

"Ben de öyle düşünmüştüm" dedi Torrio, Ustura Riley hemen arkasında sırıtıyordu.

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var. En iyi yolun hangisi olacağını bulmak için."

"Bay Kelly senin böyle diyebileceğini düşünmüştü zaten. Senin en doğru kararı vereceğine inancı tam. Benimse... Ben o

kadar emin değilim. Bence senin doğru yönde biraz teşvike ihtiyacın var.” Torrio omuz silkti. “Sana o teşviki vermekten mutluluk duyarım.”

“Eh, çok aydınlatıcı bir sohbet oldu, çocuklar.” Harte, durumun kontrolünü ele almak için son çare olarak elini uzattı. “Kelly’ye saygılarımı iletin, olur mu?”

Torrio uzattığı eline bakıp pis pis sıırttı. “İyi gösteri yapıyorsun Darrigan. Ama başarıya ulaşmak için vaktin azalıyor.” Soyunma odasından çıkmadan önce başıyla hızlı bir selam verdi. Ustura ise Harte’in çuvallemasını hiç umursamayacağını belli eden bir sırıtışla baktıktan sonra Torrio’yu takip edip kapıyı arkalarından kapadı.

Harte kapıyı kilitledikten sonra makyaj masasının yanındaki sandalyeye çöktü. Sandalye, Torrio’nun bedeninin sıcaklığını taşıyordu hâlâ, bu da Harte’a başının ne denli belada olduğunu hatırlatmaktan başka bir işe yaramamıştı. Paul Kelly, Cemiyet’in bir üyesi mi olacaktı? Bu işin derinliğini kavrayamazdı ki. Ama bu gerçekleşecek olursa... Harte ürpermeden edemedi.

Paul Kelly’yle yaklaşık beş, belki de altı yıl önce ilk tanıştığı zamanı hâlâ hatırlıyordu. O zamanlar Dolph Saunders’ın kanatları altındaydı ve kendini tüm dünyanın sahibi gibi hissediyordu. Bu yüzden, annesinin şehirde olduğunu öğrendiğinde (birisi onu Paul Kelly’nin genelevlerinden birinde görmüştü) Dolph’tan yardım istemedi. Onu görmeye kendi başına gitti.

Annesine kendisini terk ettiği için lanetler yağdırmaya gitmişti ama kadının dönüştüğü hali gördüğünde, kendi davranışlarının sonuçlarını anlamıştı. Kadını orada bırakamazdı. Annesini oradan çıkarmak epey kolay olmuştu. Ama elbette Paul Kelly bunu haber almış ve onun peşine düşmüştü.

O zamanlar Kelly yeni yeni nam salıyordu. Çetesi çoğunlukla çetin görümlü, birinin gününü mahvetmek için bir yan bakışı yeten İtalyan oğlanlardan oluşuyordu ve Dolph’un haberi bile olmadan Harte’ı ele geçirmişlerdi. Fakat Kelly, Harte’in yetisinde değerli bir yan görmüş, bu yüzden de ona o gün bir seçenek sunmuştu ki bu, çoğu kişiye sunduğundan çok daha fazlasıydı: Five Points çetesi için çalışmak ya da kısacık ömrü-

nü Hudson Nehri'nde tamamlamak. Harte, Five Points'i tercih etti. Başından geçen onca şeye rağmen, Hudson'ın çok daha iyi bir seçim olabileceğini bilemeyecek kadar toydu. Daha Dolph ona yardımcı olacak hiçbir şey yapamadan, Five Points damgası üzerine işlenmişti bile.

Bundan birkaç yıl sonra, Kelly'nin sırlarından yeterince topladığında, çeteden ayrılmak için pazarlık etti. Adını değiştirdi, kendine yepyeni bir yaşam kurdu ve Bowery'deki tiyatrolarla ucuz müzelerde çalışmaya, kimi ihtiyarlardan mesleği öğrenmeye başladı. Başardığını sanıyordu ama daha altı ay geçmeden Kelly onu bir "iyilik" için yanına çağırdı. Eski bir dost için bir iyilik. Ancak bir iyilik bir diğerini izlemişti.

Tiyatro işinde gerçekleştirdiği şanslı çıkışların genellikle Kelly'ye yaptığı yardımlarla eşzamanlı olmasına pek kafa yor-mamaya çalışmıştı. Houston'ın kuzeyinde ilk sahneye çıkışının ya da Broadway sahnesinde ilk görünüşünün Kelly'nin baskısından ziyade kendi yeteneğinin sonucu olduğunu söyledi hep kendine. Ama Torrio ve Ustura'nın gelişi yalnızca gerçeğin altını çizmişti: Kelly'nin Harte'ın dizginlerini hâlâ elinde tuttuğu konusunda Dolph Saunders haklı çıkmıştı. Kelly'nin etkisinden kurtulmanın tek yolu, şehrin kahrolasıca tuzağından çıkmaktı.

Ve bunu yapmanın tek yolu da herkesten önce kitabı ele geçirmektir.

Harte, Ustura Riley'nin yerinden çıkardığı kelepçeleri aldı. Bunlar, yarısı çürümüş bir portakalı bir seyyar satıcının arabasından yürütürken yakalanan, Mott Sokağı'ndan şapşal bir çocuk olduğu zamanlarda açmayı başardığı ilk kelepçelerdi. Bu kelepçeleri çözüp oğlan ıslahevine giden mahkûm aracından çıkmak, kendi kaderine hükmetmenin ilk tadına varışı olmuştu. Bu yüzden kelepçeleri ne kadar yol katettiğinin ve daha gidecek ne kadar yolu olduğunun bir hatırlatıcısı olarak saklıyordu.

Elbette hem Dolph Saunders hem de Paul Kelly ensesinde boza pişiriyorlardı ama onda her ikisinde de olmayan ve ikisinin de istediği bir şey vardı: Ortus Aurea'dan gönüllü bir bağlantı. Jack'in onu Kefren Salonu'na sokmasına yetecek kadar

kendisine güvenmesini sağlamak hâlâ zor bir işti. Sırf eğlencesine Mageusları katleden bir organizasyona karşı gelmek acayip riskli olacaktı. Ama o kelepçeler, daha önce de zorlu durumlarda kaldığını ona hatırlatıyordu.

Kelepçeleri onları görebileceği bir yerde duran kancaya geri astı. Tüm ömrü koca bir kaçış numarasından ibaret olmuştu. Bu şehir zindanından çıkıp gitmek de öncekilerden farklı olmazdı.

TÜY DEĞİŞİMİ

E sta sonraki birkaç günü Yasak Hattı'nda hiç şikâyet etmeden çalışarak –ve Harte Darrigan'dan uzak durarak– geçirdi. İçine tikiştirdiği haber kupüründeki harfler ve kelimeler kıpırdanmayı bırakmamıştı. Gelecek –gerçekleşmesi gereken soygun– hâlâ berbat durumdaydı; bu gerçek onu gerip tedirgin ediyordu. Soygun gerçekleşmeyecek olursa Esta asla geri dönemezdi.

Çarşamba günü, Strega'ya erken döndü. O sabahı Wall Street'te, karla karışık yağın yağmur altında, hiçbir şeyden şüphelenmeyen bankerleri soyup soğana çevirerek geçirmişti. Berbat havada, kotasını doldurması önceki günden daha uzun sürmüştü; özellikle de her fırsatta sihrine başvurmak yerine yeteneklerine güvendiği için. Bu şehirde sihrin bir araç kadar bir sorumluluk da olduğunu, bilinmeyen bir düşmanın onun izini sürüp bulmasını sağlayan bir işaret olduğunu anlamıştı.

Tilly'nin mutfağının sığağına dönmeyi başardığında henüz öğlen olmamıştı; bitkin ve açtı. Mutfaksa bomboştu. Uzun, ağır masanın ucunda Dolph; Viola, Jianyu ve Nibs'le toplaşıp oturmuştu. Onun gelişine ilgi göstermediler ama kapının açıldığını duyan Tilly, lavabo başındaki işini bırakıp ona döndü. Gelenin Esta olduğunu görünce, elbisesini saran mutfak önlüğüne ellerini silip üstü örtülü bir kabı ona götürmek için eline aldı.

“Erken döndün” dedi Tilly. Tabağı tezgâhın ucuna bırakıp üstündeki örtüyü kaldırdığında ortaya dilimlenmiş eski kaşar, salam ve bir kısmı tırtıklanmış üzümler çıktı.

Kalçasını tezgâha dayayan Esta, kalan üzümlerden bir tane aldı. Oda sıcaklığındaki etten ağzına bir lokma atarken, “Sokak-

lar rezil durumda” dedi. “Kotamı doldurdum diye geri döndüm. Bonus kasma havamda pek değildim bugün.”

Tilly ona meraklı bir bakış attı. “Bonus kasma mı?”

“Yok bir şey” dedi Esta, hatasını fark ederek.

“Yeni bir elbise daha mı?” diye sordu Tilly, alaycı bir tavırla.

Ağzına bir üzüm atan Esta omuz silkti. “Tüylerini yeterince sık değiştirirse, avcı kuşu tanımaz.” Sözler ağzından kendiliğinden, hiç düşünmeden dökülmüştü ama ağzından çıktıkları anda, ağzındaki üzümün tadı ansızın acılaşıverdi. Bunlar Profesör Lachlan’ın sözleriydi; ta ki onun bir parçası oluncaya dek ona verdiği derslerdi. Ve şimdi Esta onu yüzüstü bırakıyordu.

Sıcak ocağın bu kadar yakınındayken, üzerindeki nemli paltoyu çıkarıp soyundu. Dolph’un Viola, Jianyu ve Nibs’le birlikte oturduğu masaya doğru başıyla selam verdi; dördü de iyice kafa kafaya vermiş, kısık sesle konuşuyorlardı. “Orada neler dönüyor?”

Bir fincan sütü Esta’ya doğru kaydıran Tilly ona endişeli bir bakış attı. “Her zamanki gibi, büyük planlar.”

Dolph masaya yumruğunu indirdi, Viola elleriyle yabani hareketler yaparak İtalyanca kötü bir şeyler söyledi.

“Pek de anlaşıyorlar gibi görünmüyor.”

“Anlayabildiğim kadarıyla, hayır” dedi Tilly, bulaşık dolu lavaboya dönerek.

Esta bir havlu çekip Tilly’nin tezgâhta yıkadıklarını koyduğu yerden ıslak bir tabak aldı. Tabağı kurularken bir kulağı da masadaki gruptaydı. “Ne yapmaya çalışıyorlar?” dedi sesini kısık tutarak.

Tilly gözünün ucuyla ona şöyle bir baktı. “Muhtemelen içlerinden birini öldürtecek bir şey” diye mırıldandı. Bu fikirden büsbütün tiksindiğini belli eder şekilde başını iki yana salladı.

“İmkânı yok” deyiverdi Viola hışımla. “Kalabalık bir salona öylece girip her şeyi onların burunlarının ucundan almamızı ve yakalanmadan çıkmamızı istiyorsun. Hem de aynı anda salondaki herkesi soyacağız, öyle mi? Sei pazzo!¹⁶”

¹⁶ İtalyanca, çıldırmışsın sen! (ç.n.)

“Bunun üzerinden geçmiştik zaten. Jianyu kimseye fark ettirmeden içeri sızabilir” diye söze girdi Dolph.

“Ya sonra?” diye sordu Nibs nazikçe. “O bir hırsız değil Dolph.”

“Sırları gayet iyi yürütüyor” diye ısrar etti Dolph.

Viola, el hareketleriyle sözlerini vurgulayarak, “Sırların ağırlığı olmaz” dedi. “Bu farklı. Onun her şeyi almasını mı istiyorsun? Biz sergidekilerin ceplerini boşaltırken, Cemiyet üyeleriyle dolu bir odayı soymasını mı? Tek kişi için bu kadarı çok fazla.”

“Belki hepsini birden almamıza gerek yoktur” diye öneride bulundu Jianyu. “Değerli bir ya da birkaç parçayı almak yeter de artar bile belki.”

“Hayır!” Dolph yumruğunu tekrar masaya indirdi. “Yetmez. Neyin peşinde olduğumuzu bilmemeliler. Her şeyi alırsak, ne amaçla soyulduklarını anlamaları daha zor olur.”

“O halde ne yapmamızı öneriyorsun?” diye sordu Viola.

“Seni göndeririz” dedi Dolph.

“Pöh! Ciddi ol. Ben hırsız değilim, onların ölmesini istemezsin, değil mi?”

Süt fincanından bir yudum alan Esta, bu ufak hareketini bahane ederek, gergin gruba bir göz attı. Gözlerini onlara doğru çevirdiğinde Nibs’in kendisini izlediğini görünce az daha boğulacaktı.

Esta onlara sırtını dönerken, “Peki ya o?” dedi Nibs.

“Ne?” dedi Dolph hışımla.

“Esta, yeni kız. Şehir merkezinde bir haftadan fazla dayandı, değil mi? Onun yetenekli olduğunu biliyorsun; sen bile onu durduramadın.” Sonra omuz silktili. “Davetlileri soyma işini neden kız üstlenmesin ki? Jianyu da sanat eserlerine odaklanır böylece.”

Dolph buz gibi miyop bakışlarını kıza çevirdi. Onu bir anlığına süzdükten sonra yüz ifadesi gerildi. “Hayır” dedi hemen sonra ve tekrar masaya döndü.

Jianyu, bakışlarını kıza kaydırıp, “Maharetli elleri var hem” diyerek Nibs’e katıldı. Esta’ya onun karşısındaki üstünlüğünü

hatırlatan, anlaşılmaz bir bakış atmıştı.

“Hayır” dedi Dolph tekrar; son noktayı koyar gibi çıkmıştı sesi.

Esta’ya ters ters bakan Viola, “Katılıyorum” dedi. “Kız olmaz.”

Viola’nın reddi her nedense Esta’nın içine dert olmuştu. “Neden ‘kız olmaz’mış?’ diye sordu. Gözlerini Viola’dan ayırmadan onlara doğru bir adım attı. “Sizin için bir şeyin alınması gerekiyor, benim yaptığım da bu. O bıçağı cebinden çekip almayı başarmıştım, değil mi?”

“O günden sonra yapamadın ama” diye terslendi Viola, gözlerini kısarak.

“Denemeye lüzum görmedim.”

Viola karşılık veremeden, “Yeter” dedi Dolph.

Esta, Dolph’a baktı. “Bende yetenekten fazlası olduğunu biliyorsun.”

“Ama sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum.”

“Bunu öğrenmenin tek yolu var” diyerek kafa tuttu Esta.

Dolph başta hiç konuşmadan, soğuk mavi gözlerinde safi ciddiyetle kıza baktı.

Masaya yemek dolu bir tabak getiren Tilly, “Dalaşan sokak kedilerinden betersiniz” dedi. “Esta fena değil Dolph. İçimde onunla ilgili iyi bir his var. Sen de kendine karşı dürüst olsaydın, ona güvendiğini fark ederdin.”

Dolph, Tilly’ye kaçamak bir bakış atarak, “Öyle bir şey yok” dedi.

“Güvenmiyor olsaydın kızı çoktan gönderirdin, biliyorum” diyen Tilly, Dolph’a sert bir ifadeyle baktı. “Kullan onu. Hem böylece birilerinin ölme ihtimalini de azaltırsın.”

“Tilly haklı” dedi Nibs. “Kızı kullanabiliriz.”

“O kızın bir adı var” diye homurdandı Esta.

Tilly’nin getirdiği kurabiyelerden bir tane alan Dolph, “İyi” diye karşılık verdi ve “Bir sandalye çek” dedi Esta’ya. “Ama şunu bil ki bize dalavere çevirmeye kalkarsan...”

Viola cümleyi tamamladı: “Kılını dahi kıpırdatmadan ölüp gidersin.”

Jianyu ikazda bulunmak yerine sessiz kaldı ama gözlerinde sabit, tetikte bakışlar vardı.

Neyse ki Esta'nın onları kandırmaya niyeti yoktu. En azından şimdilik.

-

Strega'nın gece için kapılarını kapatmasından epey sonra Dolph nihayet kasvetli dairesine döndü. Bu daire bir zamanlar coşku ve yaşam doluyken şimdi kefaretinin sessizlikle ödüyordu. Dolph, Metropolitan'ın yerleşim planlarını ve o vakte dek topladığı notlarla Jianyu'nun son raporunu incelemek için şöminenin yanındaki masaya oturdu.

Bir süre sonra, kapının sertçe çalınmasıyla yalnızlığından sıyrılıverdi. Saate baktığında gece yarısını geçene dek çalıştığını gördü; önemli bir konu olmasa kimsenin onu rahatsız etmeyeceği kadar geç bir vakitti. Üzerinde çalıştığı kâğıtların görünmemesi için masanın önüne geçerek, "Girin" diye bağırdı.

İçeri Viola girince Dolph kısmen rahatlayıp tekrar sandalyesine oturdu, bir yandan da eliyle Viola'ya kapıyı kapatmasını işaret etti. Kızın huzursuzluğu odayı sarmıştı.

Karşısındaki boş sandalyeye oturmasını işaret eden Dolph, "Ne oldu?" diye sordu.

Viola başını iki yana salladı. "Uzun kalmayacağım." Ama hemen söze girdiği de yoktu.

"Uzun bir gün oldu. Bu yüzden söyleyeceğin bir şey varsa, sadede gelsen iyi edersin."

Viola'nın gözleri masadaki kâğıt ve notlara takıldı, sonra da hızla Dolph'a döndü. "Kızı bu işe dahil etmenin akıllıca olduğunu düşünüyor musun gerçekten?" dedi nihayet.

Oturduğu sandalyeye iyice gömülen Dolph, "An itibariyle ortak kanı bu yönde gibi duruyor" diye karşılık verdi.

Viola kaşlarını çatı. "Ona güvenmiyorum."

"Sen kimseye güvenmezsin ki Vi. Belki bir tek Tilly hari-

cinde ama ona bile...” Dolph bıkkın bir şekilde omuz silkti. Viola’nın kendisi bu konuda tek kelime etmiyorken başka ne denilebilirdi ki?

Böyle temkinli olduğu için Viola’yı suçluyor da değildi. Sonuçta Viola kendi ailesine güvenmişti, öyle değil mi? İtaat-kâr kız evlat olarak yetiştirilirken kendisinden istenen her şeyi yapmış, ağabeyinin ortalıkta nam salarken edinmeye başladığı düşmanlar karşısında kullandığı bir silaha dönüşmüştü. Ama katıldığı gece kurslarındaki öğretmenlerden biriyle fazla yakınlığına dair dedikodular baş gösterdiğinde, kadın öğretmeni –ve aşk ilişkisine dair tüm izleri– ortadan kaldırmış, Viola’yı en yüksek teklifi sunana satmaya kalkmışlardı. Onun kendi iyiliği içindi bunlar, elbette.

O zamanlar ne denli genç olduğu ve geldiği aile göz önüne alındığında, evlerini terk etmesiyle yaşamını tehlikeye sokmuş, korunma karşılığında Dolph’a sadakatini sunarak diğer her şeyi de riske atmıştı. Olan biten her şeyi Dolph’a anlatacak kadar güvendiği yoktu ona. Ama Dolph her şeyi kendi başına çözmüştü. Her zaman çözerdi zaten.

Bununla birlikte Viola’nın Strega’ya geldiği günü asla unutamıyordu; dudağı yarılmış ve kabuk bağlamış, sol gözünün çevresi menekşe gibi morarmıştı. Salonun kapısından içeri başı dik, omuzları geride girmiş ve Dolph’a, ailesinin onu geri götürmesine engel olduğu takdirde istediği her şeyi yapacağına söz vermişti. Çünkü ailesi böyle bir şeye kalkıştığı takdirde, onların kontrolü altında yaşamaktansa onları öldürmeyi tercih ederdi, böyle bir şey yapmayı da kaldırıp kaldıramayacağına emin değildi.

Viola verdiği sözü tutalı üç yıl oluyordu ve Dolph ona güvenmeye başlamıştı. Onun sert çıkışlarından neredeyse keyif almaya, dik kafalılığına saygı duymaya başlamıştı. Ancak o gece bunların hiçbirine sabrı yoktu.

Karşısındaki sandalyeye oturan Viola somurttu. Öne eğilip kısık, tereddütlü bir ses tonuyla konuşmaya başladı: “Biraz daha bekleyebiliriz yani. Aceleye gerek yok ki. Veya Jianyu’nun dediği gibi sadece sanat eserlerini yürütebiliriz. Böylece herke-

si, daha hakkında hiçbir şey bilmediğimiz acemi çaylak kızın tekine emanet etme riskine girmeden Morgan'ı yeterince utandırabiliriz.”

Dolph suratını asmıştı. Başka zaman olsa Viola'nın dedikleri kabul edilebilirdi. Genelde yeni birini sırrına ortak etmeyi düşünmeden bile önce aylarını izleyip bekleyerek geçirirdi. Ama bu sefer...

“Bekleyemeyiz.” Cevap arayışı çok uzun sürmüştü ve yapbozun önemli bir parçası hâlâ eksikti. Bir isim listesi yazılı olan kâğıt parçasını Viola'ya doğru uzattı.

“Bu ne?”

“Kayıpların sayısı arttı.”

Viola listeyi inceledi; isimleri okumaya çalışırken gözlerini kısmış, dudaklarını sessizce oynatıyordu. “İnsanlar her zaman ortadan kaybolur...” Bir an durup şaşkınlıkla Dolph'a baktı. “Krzyzstof Zeranski mi?”

Dolph başıyla onayladı. Şehrin zayıfları tüketme huyu olsa da Krzyzstof gibi daha güçlü yetilere sahip Mageuslar genelde bu kaderden kaçınmakta daha iyilerdi. Ancak en yetenekli –ve en güçlü– olanların bazıları son zamanlarda, tam da önceki yıl olduğu gibi, tekrar ortadan kaybolmaya başlamışa benziyordu. “Geçen hafta Hester Sokağı'ndaki bir yangına yardımcı olmuştu. Görülmüş olması muhtemel.”

Viola listeyi Dolph'a geri verdi. “Bunun Metropolitan işiyle ne alakası var?”

“Cemiyet bir şeyin peşinde. Şu listeye bir bak, Viola. Krzyzstof'un suyu çağırma becerisi var. Eidelman, Washington Meydanı'nın yanındaki çiçekçi dükkânında imkânsız denebilecek çiçekler yetiştirir. Ve düğün gününde havanın güneşli olmasını istiyorsan konuşman gereken kişinin Freida Weber olduğunu herkes bilir. Yetileri elementlerle karıştırılmış olabilir.”

Viola kaşlarını çatı. “Ama öyle değil. Su, hava, toprak... Tümünü birbirinin parçası. Birini çağırarak, sihrin özüne seslenmek demek.”

“Bunu ben biliyorum, sen biliyorsun. Lanet olsun, her Mageus iliklerinde bu bilgiyle doğar zaten. Ama Cemiyet ve ben-

zerleri –çevrelerindeki dünyayla bağ kurma çağrısını hiç hissetmemiş insanlar– sihri daha kontrol edilebilir kılmak için parçalarına bölme efsanesine bel bağlar. Eşik’e baksana; Mageusla yetisini ikisine birden zarar vermeden ayırabilir misin? Bu imkânsız. Hiçbir Mageus, Eşik’in yaptıklarından sonra tamamen toparlayamaz ve bizden birinin Eşik tarafından her mağlup edilğinde, bir bütün olarak sihir de zayıflar.

Belki ben yanıyordumdur. Belki tüm bunlarda olmayan bir düzen görüyorum. Ama bunu hiç sanmıyorum. Daha önce, Leena’yı kaybettiğimizde de olmuştu. Bu isimler aynı şeyin tekrar başladığını işaret ediyor. Ne bu gerçeği görmezden gelebilirim ne de her geçen gün Oturum’un bir gün daha yaklaştığını aklımdan çıkarabilirim. Bir şey planlıyorlar; daha önce hiç görmediğimiz kadar büyük bir şey. Ve bunun ne olduğunu çözmek için vaktimiz giderek azalıyor. Ars Arcana’ya ihtiyacımız var.”

“Yine mi kitap konusu?” diye sordu Viola; rahatsız olduğu belliydi.

“Evet” dedi Dolph.

“Alt tarafı bir kitabın böylesine önemli olduğunu gerçekten düşünüyor musun?”

“Leena kendini asla alt tarafı bir kitap için feda etmezdi Viola. Tam olarak böylesine önemli olmadıkça, yapmazdı. Hayattayken ona güvenirdim, bu konuda da güveneceğim. Ars Arcana’nın Cemiyet’in elinde olduğuna inancım tam ve onları yenmek için ona ihtiyacımız olduğuna inanıyorum.”

Viola somurtuyordu, menekşe rengi gözleri hâlâ tereddüt-lüydü. “Gerçekten cesur olsaydık, Cemiyet’i saçma salak bir kitap için endişelenmeden devirebilirdik. Bizim karşımızda ne şansları olabilirdi ki? Hepimiz, onlarla savaştığımız için ödlektavuklarız.”

Dolph başını itiraz edercesine iki yana salladı. “Bu bir zamanlar doğruydu belki ama ya şimdi? Sihir ölüyor ve nicedir durum bu. Eski memleketlerinden uzakta, her nesil biraz daha unutuyor. Kendin gördün, öyle değil mi? Her nesil bir öncekinden nasıl da daha zayıf hale geldi. Belki yüz –hatta elli– yıl önce bir şansımız olabilirdi ama şimdi bir direnişi kaldıramam. Aklı

başında kimse yapmaz.”

“O zaman biz de hazır oluncaya dek bekleriz. Gücümüzü toplarız” diye karşı çıktı Viola. “Acele etmeyiz, yenilecek kadar zayıflayınca dek Cemiyet’in direncini yavaş yavaş kırarız.”

“Anlamıyorsun...” Dolph öne doğru biraz eğildi. “Benim yapmaya çalıştığım şey Cemiyet’i devirmekten daha fazlası. Ars Arcana konusunda haklıysam, içinde sihrin en derin sırlarını barındırıyor olmalı.”

“Biz zaten sihrin sırlarına sahibiz.” Viola eliyle göğsüne hafifçe vurdu. “Damarlarımızdaki kanda dolaşıyor.”

“Doğru. Ama unuttuk. Çok daha fazlası olabilirdik. Cemiyet hiçbir Mageus’un kendi yazgısını gerçekleştirmesine engel olamazdı. Bu ülkenin tamamını kendi türümüz için bir barınağa dönüştürebilirdik.” Kız somurtmaktan vazgeçmeyince Dolph da devam etti. “Bu iş benden, Cemiyet’in Leena’yı benden almasıyla yitirdiklerimden çok daha büyük.”

“Tüm bunların müzeyle ilgisi ne? Kitap orada değil ki.”

Dolph, sergi programını kıza doğru uzatarak, “Morgan sergisinde incelemem gereken parçalar var” dedi. Jianyu, sergi programlarının basıldığı matbaadan bir program baskısını ele geçirmeyi başarmıştı. Bu yüzden Dolph, Morgan’ın elinde ne olduğunu, neye ihtiyacı olduğunu tam olarak biliyordu.

Viola, sorgulayan gözlerle ona baktı.

“Kefren Salonu’na girmek yetmez; Cemiyet, Gizevi’ni kilitli bir kapıdan daha fazlasıyla koruyacaktır. Öldürmeden önce Leena’yı kilitli tuttukları türden bir şey bekliyorum onlardan; yaklaşmaya çalışan her Mageus’a zarar verecek türden bir şey. O türden bir korumayı aşmamız gerekecek” diye açıkladı Dolph. Bir yandan da programı kızıdan geri almış, özellikle girişlerden birini işaret ediyordu. “Bence bu, işe yarayabilir.”

Viola girişi şüpheli bir ifadeyle inceledi. “Morgan çok tehlikeli –çok önemli– hiçbir şeyi sergilemeyecektir” diye karşı çıktı.

“Elindeki ne olduğunu anlamamışsa sergileyebilir” diyerek itiraz etti Dolph da.

“Bundan emin olamazsın.”

Hayır, elbette emin olamazdı. Ama öylece müzeye girip o

parçayı hiç şüphe uyandırmadan inceleyemezdi ya. “Yeterince eminim, Nibs de bu konuda iyimser.”

Viola kısık gözleriyle onu inceledi. “Hayır... Daha fazlası var. Bize anlatmadığın bir şey var.”

“Size anlatmıyorsa sizi ilgilendirmediyindendir” dedi Dolph; sabırsızlığı sözlerine yansıyor.

Fakat Viola onun ses tonundaki uyarıyı umursar gibi görünmüyordu. “Eskiden bana güvenirdin.”

Dolph usanmış bir tavırla soluk verdi. “Sana hâlâ güveniyorum, Vi.”

“Bizden sakladığın sırlar var.” Başını iki yana salladı. “Her zaman sakladığın sırlar oldu, öyle sanıyorum. Ama şimdi bence daha fazlası var. Dikkatli olmazsan, hepimizi öldürtürsün.”

Dolph gergin bir tavırla, “Bu işten çıkmak istediğini mi söylüyorsun?” diye sordu.

Viola, eteğinde sakladığı bıçaklar kadar keskin bakışlarla süzdü Dolph’u. Saat, tik taklarıyla her an, her şeyin çözülmesine bir adım daha yaklaşıyor gibiydi.

Leena olsa Viola’yı hangi sözlerle sakinleştireceğini bilirdi. Dolph’a ise tüm bu kumarın bir hata olup olmadığını söylerdi. Ama Dolph onu dinler miydi?

Viola, gözlerini bir an bile Dolph’tan ayırmadan, “Yani bu konuda bir seçim şansım olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu.

Dolph, ses düzeyini ve yüz ifadesini sakin tutarak, “Her zaman bir şansın vardı” diye karşılık verdi. “Ama sadakat yemini edip nişanımı aldığında, seçim yapmanın sonuçlarını da anlamıştın.”

Viola ona haşın bir ifadeyle baktı. “Gözdağı vermene gerek yok Dolph. Nişanla ya da nişansız, ben sözümü tutarım.”

“Bunu biliyorum Viola” dedi Dolph. “Metropolitan işine katılmak istemiyorsan, seni zaten orada istemem. Kendini bütününü bu işe adamayacak kimseyi kaldıramayacak kadar riskli bir iş bu.” Dolph durakladı, sonra sesini kısarak devam etti. “Ama senin desteğin çok işimize yarardı.”

Viola bir başka uzun duraklamanın ardından, “İyi” dedi. “Ama kız bize numara çekmeye kalkarsa...”

“Bunu yapacağını sanmıyorum.”

“Öncesinde ona nişanını verecek misin?” diye sordu Viola.

Vermesi gerekirdi. Dolph’un bu türden bir iş yaptıracak kadar kendine yaklaştırdığı herhangi birinin onun nişanını almış olması gerekirdi ama Dolph’un yetisinin aksayıp zayıflamasıyla, nişanlar da anlamsızlaşmıştı artık. Sihri bozulmamış olsaydı, bu kıza nişanını verince neler olabileceğini –neleri ortaya çıkarabileceğini– hiç bilemiyordu Dolph.

Viola onun tereddüdü karşısında somurttu. “Ona karşı çok yumuşaksın.”

“Değilim.”

“Kıza resmen hayran kaldın” diye ısrar etti Viola.

“Yetenekli bir hırsız ama...”

Viola onu duymazdan gelerek, “Sebebini anlayabiliyorum” diye devam etti. “İnatçı ve son derece cüretkâr. Bu açıdan bana biraz Leena’yı anımsatıyor. Ama duyduğun bu sempatinin kararlarını gölgelemesine müsaade ediyorsun. Ona yanlış sebeplerden ötürü güvenmen beni endişelendiriyor.”

“Senin de yanlış sebeplerden ötürü ondan hoşlanmaman beni endişelendiriyor” dedi Dolph nazikçe.

Viola suratını astı. “Doğru sebepler nedir, Dolph?”

Ancak Dolph cevap vermeye teşebbüs edince verecek cevabı olmadığını fark etti.

Esta, 18. yüzyıldan suluboya bir tablonun camındaki yansımasına baktı. Tablodaki peruklu adamın mağrur bakışları kendisine dönüktü; adamın onun içinden geçenleri görebildiğine dair ani bir huzursuzluk hissine kapıldı. Elinden tek gelen kimsenin bunu yapamamasını dilemekti.

Adamın yargılayan bakışlarını görmezden gelerek, boyununu sağdan sola esnetti; böylece her bir saç telinin o gece tüm hizmetkârların taktığı ipek, fes benzeri şapkanın içinde durduğuna emin oldu. Bu şapkaları takmalarının büyük bir şans olduğunu düşünüyordu. Neredeyse erkeklerin birçoğu kadar uzundu ve vücut kıvrımlarını gizlemek için göğüslerini sarması yeterliydi ama şapka olmasaydı, saçlarını saklayıp erkek hizmetkârlardan biri gibi içeri girmesi çok daha zor olurdu. Öyle bir durumda Viola'dan saçlarını kesmesi fikrinin çıkacağına da şüphesi yoktu.

Tümü serginin genel temasıyla uyumlu olan ipek pantolonlar ve uzun tunikvari ceketler de işin bonusu olmuştu. Ne zamandır giydiği uzun eteklerden nihayet kurtulmak Esta'ya haftalardır hissettiğinden çok daha özgür hissettirmişti kendini. Gerçi hizmetçi üniformalarının ya da üzerlerindeki süslemelerden herhangi birinin özgünlükle uzaktan yakından alakası yoktu. İpeğin parlaklığıyla ve Esta hareket ettikçe parıltıyan boncuklu detaylarla, bir Vegas gösterisinden fırlamış gibi görünüyordu.

Kendi gözünde hâlâ feminendi. Yumuşak tenli yüzünü ya da kalın, koyu kirpiklerini gizlememişti ama zaten insanların yalnızca umduklarını gördüklerini de biliyordu artık. Hatta

hizmetkârlara dönüp bakmaya tenezzül dahi etmediklerini de.

Salonun bir ucundan, “Sen! Delikanlı” diye seslendi biri. “Çekil oradan!”

Ses Esta’yı ürkütmüştü; dönüp baktığında koyu renk takımlı ve iri, geniş omuzlu bir adamın kendisine doğru yaklaştığını gördü. Müzedeki korumalardan biriydi. Portreden uzaklaştı ve gözlerini aşağı çevirdi.

“Senin olman gereken başka bir yer yok mu?”

“Oraya gidiyordum efendim” dedi Esta; kelimeler ağzından her zamankinden daha kısık bir tonda çıkmıştı. Adamın yanından geçerken başını eğik tutmuş, adımlarına erkeksi bir hava katmaya çalışmıştı.

Bozma, dedi kendi kendine. Fazla kalmadı...

Derken, adamın yanından geçtiği sırada, kendisine uzanan ve dokunup sürtünen enerji uzantıları hissetti. Olanların bilinciyle teni ürperdi. Öyle şaşkına dönmüştü ki neredeyse sendeler gibi oldu.

Adam sihir kullanıyor.

Müzedeki onlardan başka Mageus olmaması gerekirdi. Morgan, Cemiyet üyesiydi, sergi de Cemiyet mensuplarıyla dolup taşacaktı. Ama Esta yürümeye devam ederken sihrin titreşimi bir kez daha belirmişti.

Gözlerini aşağıda tutup şüpheli görünmeden, olabildiğince hızlı ilerledi. O galeriden çıkıncaya dek gerginliğinden sıyrılamadı; ancak heykellerle dolu geniş salonun sessiz boşluğunda rahatlayabildi.

Herkesin işitme menzilinden iyice uzaklaştığında kendi kendine lanetler yağdırıp hızlı tempoyla ilerlemeye koyuldu. Köşeyi döndükten sonra ilerideki merdivenden basamakları ikiye ikiye indi. Son basamağı da indikten sonra daha genişçe bir heykel galerisine girdi, galeriden hız kesmeksizin telaşla geçti.

“Bu kadar erken nereye böyle?” Büyükçe bir vazonun arkasından bir gölge çıkmıştı.

Esta olduğu yerde taş kesti adeta, yüreği ağzına gelmişti. Dönüp baktığında karşısında Nibs’i gördü. “Burada ne arı-

yorsun?” Nibs’in dışarıda olması, onların kaçışlarını planlamak için beklemesi gerekiyordu.

“Aynı soruyu sana da sorabiliriz” dedi Nibs somurtarak. “Diğer hizmetkârlarla birlikte üst katta olman gerekirdi. Ben sana güvenilebileceğimize garanti verdim.”

“Gitmeye çalışmıyordum ki” diye karşılık verdi Esta. “Seni bulmaya gidiyordum.”

Nibs ona şüpheli bir bakış attı.

“Korumalardan yana bir sorunumuz var... Bunlar Mageus.”

Kızı incelerken Nibs’in kaşları, yuvarlak gözlüğünün çerçevesine kadar inmişti. “Emin misin?” diye sordu şüpheyile.

“Elbette eminim. Hissettiğimin sihir olup olmadığını anlarım. Üst katta beni gören adam var ya... Sihir kullanıyordu işte.” Esta adamın arkasından gelmediğine emin olmak için omzunun üzerinden geriye baktı. “Bence bir şekilde beni kontrol etmiş olabilir.”

Nibs kaşlarını çattı. Esta’nın ondan beklediğinin yarısı kadar bile endişelenmiş görünmüyordu ama. “Şayet senin yetini kontrol ettiyse, sen kullanmadan yetini fark edecek kadar güçlü olmasa gerek.”

“Bunu nasıl bilebilirsin ki?”

“Hâlâ buradasın, değil mi?”

Nibs’in haklı olduğu gerçeği Esta’ya kendini daha iyi hissettirmemişti. “Morgan’ın Cemiyet üyesi olduğunu sanıyordum.”

“Merkez Kurul’da; Cemiyet’in en üst düzey konseyidir.”

“O halde, bu gece burada olması gereken son kişiler Mageuslar değil mi sence de?”

“Sen buradasın” dedi Nibs. “Ben de buradayım.”

“Evet, sanat eserlerini çalmak için. Korumak için değil.”

Nibs bu sözleri biraz düşündü. “Belki başka bir takım daha vardır.” Kaşları yine düzleşmişti; düşüncelere daldığı zamanlar yaptığı gibi yarı dalgın bir ifadeyle boşluğa bakıyordu. “Ama bu pek de olası gelmiyor.”

“Morgan için mi çalışıyorlar yani?”

“Ya da müze için. Ama Morgan’ın buranın yönetim kurulu-
lunda olduğu göz önüne alınırsa, aynı şey olduğu söylenebilir.”

“Bu çok manasız” dedi Esta. “Cemiyet bizden nefret ediyor.”

“Doğru. Ama bu, bizi birbirimize karşı ilk kullanışları değil. Bu şehirde, Cemiyet için çalışmak da dahil neredeyse her şeyi yapacak kadar çaresiz çok kişi var.” Esta’ya baktı. “Haymarket’a bak. Corey henüz Cemiyet’e girmemiş olabilir ama bunu başarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor. Pek güçlü olmasa da işe aldığı korumalar gibi o da bir Mageus. Kendi kimliğini sır gibi saklıyor olsa bile, adamları onun kimlerle haşır neşir olduğunu biliyor ama onun hizmetinde oldukları için korunduklarını sanıyorlar. İş rast gitmeyenler Cemiyet’e teslim edilmesine rağmen öteki Mageusları gönüllü ispiyonluyor.”

Esta o gece aslında ne denli tehlikede olduğunu ancak o zaman fark etti. “Bu korkunç.”

“Belki. Ama onları gerçekten suçlayamazsın. Corey ödemelerini yapar; hem de gayet iyi ödeme yapar. Cemiyet’in bizi şehrin en kötü kısmında yaşamaya zorlaması ve bizi olduğumuz yerde tutmak için halk üzerinde etkisini kullanması yeterince kötü olsa da bu onlara yetmiyor. Hayır. Yine de bir zayıflıkları var: Sihri bizim gibi hissedemiyorlar. Ama bizi birbirimize düşürdükleri takdirde bu sorun da çözülüyor.”

“Bunu planlamamıştık ama” dedi Esta. “İşi iptal edip buradan çıkmalıyız. Hemen. İçeri girmenin farklı bir yolunu bulduğumuzda geri dö...”

Fakat Nibs onu dinlemiyordu. Konukların gelmeye başladıkları taraftaki giriş salonuna göz gezdiriyordu; gözlerinde yumuşak bir bakış vardı ve belli bir noktaya odaklanmamıştı. Derken, birdenbire bir karara vardı sanki. “Hayır.”

“Hayır mı?” Esta ona şaşkın şaşkın bakıyordu.

“Jianyu galeriye girdi bile.”

Esta olduğu yerde kalakaldı. “Çoktan kilitlendi mi?”

Nibs başıyla onayladı. “Ve salon, Morgan’ın konuklarıyla yarı yarıya doldu.”

“Onu uyarma şansımız olmayacak” dedi Esta; ne denli zor

bir durumda kaldıklarını fark etmesiyle fenalaşmıştı. “Kapılar açıldığı anda işi biter.”

Planlama aşamasında her şey çok basit görünmüştü onlara. Hareket sensörleri ve kameralar yokken birkaç korumadan kurtulmak ne de kolay olacaktı. Morgan gösteriden önce galerinin ve sergisinin teftişiyle uğraşacaktı. Gizlenen Jianyu kimse- nin dikkatini çekmeden, onunla birlikte içeri girecek, odayı kilitlemelerini bekleyecekti. Odada ne pencere ne de başka kapı vardı; resepsiyonun düzenleneceği yandaki galeriye açılan kilitli ve önünde korumaların beklediği kapı haricinde başka hiç bir giriş çıkış noktası yoktu.

Saat sekizde Morgan bir konuşma yapacak, ardından sergi salonunun kapıları konuklara açılacaktı. O vakte kadar Jianyu odayı soyup soğana çevirecek, çaldıklarıyla birlikte gizlenecekti. Konuklar –şehrin önderleri ve etkinliğin haberini yapan gazeteciler– Morgan’ın sözde muhteşem sergisinin birkaç boş çerçeve ve cam hazneden ibaret olduğunu ilk görenler olacaktı. Geriye tek kalan, o karmaşa içinde Jianyu’nun dışarı sızmasıydı. Bu kadar basitti.

Bu sırada Esta da soygunun dikkatleri dağıtması sayesinde, konukların geri kalanını soyacaktı; mücevherler, nakit, Morgan’ı daha fazla utandıracak ne varsa çalacaktı.

“Jianyu’yu oradan çıkarmalıyız” dedi Esta.

Ancak şimdi Jianyu bir odaya kilitliydi ve bu odanın önünde düşmana hizmet edip herhangi bir sihir kırıntısı için etrafı kollayan Mageusların da bulunduğu bir kalabalık duruyordu. Kapılar açıldığında duvarların boş kaldığı ortaya çıkacak, korumalar da Jianyu’yu bulacaklardı, çünkü Jianyu kendini gizlemek için o sırada yetisini kullanıyor olacaktı. Onu bulduklarında da tüm izler onları Dolph’a ve Dolph’un geri kalan adamlarına kadar götürecekti.

“Onu dışarı çıkarabilsen bile bu işi iptal edemezsin” dedi Nibs. “Dolph bu işin yapılmasını istiyor, hem de bu gece.”

Bir yolu olmalıydı. “O halde bu işi sihir kullanmadan yapmamız gerekiyor, bu da dikkat dağıtıcı bir şeye ihtiyacımız olduğu anlamına gelir” dedi Esta; planın üzerinden geçiyor, profe-

sör olsa ne yapardı diye düşünüyor, onun elinde olanları değerlendirmeyi öğretişini anımsıyordu. “Bizim için en iyisi, onları şaşırtıp dikkatlerini Jianyu’dan ve Dolph’tan başka yöne çevirmek olur. Ayrıca her şeyin kötü gitmesi ihtimaline karşı bir yedek plana da ihtiyacımız olacak.”

“Aklından neler geçiyor?” diye sordu Nibs. Meraklanmıştı. İlgisini çekmişti.

“Bence Viola’ya ihtiyacımız var” diye yanıt verdi Esta; aceleyle yarım yamalak kurguladığı fikrinin işe yaramasını umuyordu. Bir de ondan istemek üzere olduğu şey yüzünden Viola’nın onu gebertmemesini...

B oş bir galeriden geçerek yoluna devam eden Harte, ileriden gelen insan sesleri işitti. Ücretsiz giriş günlerinde bu müze-ye sayısız kereler gelmiş, tıklı kaldığı toprakların dar sınırının ötesinde dünyalar vaat eden tablolara bakakalmıştı. O türden günlerde salonlar genelde, sanat eserlerini incelemek yerine diğer ziyaretçilerin kılık kıyafetini tartışmakla ilgilenen kadınların gevezelikleriyle dolup taşardı. Bu nedenle o geceki sessizlik Harte için adeta altın değerindeydi. Böylece tüm mekân onun özel galerisine dönüşmüş, kendisi için düşlediği yaşama –sadece bir anlığına da olsa– ulaştığını düşünme imkânı doğmuştu.

Bir manzara resminin önünde durdu; uzakta pırıldayan nehirler ve gökyüzüne erişen dağlar dramatik bir bakış açısından resmedilmişti. Gerçekten var olan yerlerdi sanki. Kömür dolu havası ve çöp dolu nehirleriyle şehrin kokusundan arınmış, engelsiz ve uçsuz bucaksız yerlerdi. Günün birinde oraları kendi gözleriyle göreceğine inanmaya ihtiyacı vardı. Moralini yükseltmek için resme biraz daha baktı, ardından hedefine doğru yoluna devam etti.

İnsan sesleri giderek yükseldi; Harte ortaçağdan kalma bir dizi sunak panosunun yer aldığı, geniş ve havadar bir galeriye vardı. An itibariyle salon pek de ruhani olmayan bir amaca hizmet ediyordu: J.P. Morgan'ın bir dolu konuğu için düzenlediği kokteyl partisine. Canlı renkli tunikler giyen hizmetkârlar, Morgan'ın mücevherler ve ipekler içinde ışıldayan konuklarına şampanya kadehleriyle dolu tepsiler taşıyorlardı.

Harte bir kapı görevlisine davetiyesini verdi; görevli ona üstünkörü bir baktı ve hemen ardından eline bir program tu-

tuşturup başıyla ilerlemesini işaret etti. Derken, içeri girdiği sırada Harte, sihrin varlığını gösteren o uyarıcı sıcaklığı hissetti. Sihrin enerjisi onu incelerken teninin her yanında gezinmiş, saçlarının her yanını dolanmıştı.

Korumalar Mageus. Bu, en hafif ifadeyle, beklenmedik ve rahatsız edici bir gelişmeydi. Yine de Harte, hiçbir şey hissetmemişçesine kalabalık salona doğru ilerlemeye zorladı kendini. Yeti sahibi olmayan kişiler sihri nadiren Mageuslar gibi hissedebilirlerdi, bu nedenle Harte fazla duraksamamaya çalıştı. Hatta kendi gücünü öyle hızla içine çekip derinlere gömdü ki teni buz kesti.

O salonda karşısına çıkan tek zorluk korumalar olmamıştı. Galeride New York sosyetesinin başlıca isimleriyle doluydu: Wall Street bankerleri, Tammany politikacıları ve evleri Madison Bulvarı ya da Beşinci Cadde boyunca sıralanan bir dolu milyoner. Birkaç meşhur gazeteci de ötedeki duvara dizilmiş, keskin ve zeki gözleriyle kalabalığı izlerken, avuç boyutunda bloknotlara küçük kalemle not alıyorlardı. Harte, geçen yaz *Sun* gazetesinde gösterisi hakkında bir makale yayımlayan Sam Watson'ın da aralarında olduğunu fark etti. Watson'ın yazdığı makale, gösterisinin bilet satışlarını artırmıştı ama Harte, makalenin kendisini sergilenen bir böcek gibi hissettirmesinden nefret etmişti.

Nefret ettiği bir diğer şey de başarısında az da olsa rol oynayan bu adamın, şehre yeni gelen göçmenlerin arasında tehlikeli Mageuslar olabileceğine dair sürekli –ve acımasızca– yazılar yayımlamayı kendine görev addetmesiydi. O gece Watson'ı orada görmek pek de şaşırtıcı değildi ama Harte'in ihtiyacı olan son şey, Watson'ın Jack'in önünde Harte'in soyağacına dair bilgileri –ya da soyağacı olmamasını– çitlatmasıydı.

Harte arkasını dönüp gidmeden Watson onu görüp doğrudan ona yöneldi. Suratında kurnaz bir sırıtişla elini uzatarak, “Harte Darrigan” diye seslendi. “Seni burada gördüğüme şaşırdım.”

Watson'la tokalaşan Harte, “Öyle mi?” dedi. Başka zaman olsa gazeteciden kurtulmak onun için çocuk oyuncağı olurdu

ama korumalar etraftayken Harte'in onunla uğraşması gerekiyordu.

"Senin alıştığın kalabalıklardan değil gibi." Watson başıyla tıka basa dolu salonu işaret etti. Ardından pek de dost canlısı olmayan bir sırıtışla, "Yoksa gösteri yapmak için mi buradasın?" diye ekledi.

"Galiba beni o pek düşkün olduğun koro kızlarıyla karıştırıyorsun" dedi Harte lakayt bir tavırla. Bir yandan da adama yumruğu indirmemek için ellerini arkasında tutuyordu. "Bu arada, Evelyn saygılarını ilettiler."

Watson biraz fazla hevesli bir tavırla, "Gerçekten mi?" demişti ki Harte'in onunla sadece eğlendiğini fark edip somurttu.

Adam onu daha fazla iğneleyemeden Harte, "Gazetecilik işi nasıl gidiyor?" diye sordu.

Watson son makalesi hakkında gevezelik ederken, galerinin uzak köşesindeki bir şey Harte'in dikkati çekti. Hizmetkârlardan biri tökezlemiş, elindeki boş kadehlerle dolu tepsiyi düşürmemeye çalışırken, fraklı bir adama çarpmaktan son anda kurtulmuştu. Fraklı adam, oğlanın dengesini sağlamak için uzanmış ve bunu yaptığı sırada, hizmetkâr da elini hızla adamın cebine sokmuştu.

Harte, hizmetkârın bu karışıklığı dikkat dağıtmak için kul lanışını, adamın cebinden aldıklarını tuniğinin içine hızla atışını ilgiyle izledi.

Yo, hayır. Bu bir oğlan değil... kızdı.

Harte az daha kahkahayı basacaktı. Biçimsiz tuniği ve başlığının içine tıktığı kara saçlarıyla kız, diğer çalışanların arasına gayet iyi karışmıştı. Hiç kimse –o ana dek Harte da dahil hiç kimse– içki ve kanepeler taşıyan insanlara gerçekten dikkat etmiyordu. Ancak Harte artık dikkatini vermeye başlamıştı.

Harte, Watson'a dönüp, "Müşaadenle" dedi ve adamın karşılık vermesini dahi beklemedi.

Kıza doğru giderken yolu neredeyse yarılamıştı ki kalabalık salonun uğultusu arasında adının seslenildiğini duydu. "Darrigan!" Jack'in sesi bu kez açık bir şekilde cınladı tekrar.

Harte dönüp baktığında, Jack'in kalabalığı yaparak yaklaştığını, eliyle onu selamladığını gördü. Şayet kıza doğru gitmeye devam ederse Jack de muhtemelen onu takip edecekti. Bu nedenle Jack'i başıyla hafifçe selamladı ve şampanya tepsisi taşıyan bir garsona işaret verdi. Bir kadeh kendisi, bir kadeh de Jack için aldıktan sonra salonun itiş kakışı arasında Jack'in yanına gitti.

Jack, "Seni nazik adam" diyerek kadehi aldı.

"Beni davet ettiğin için teşekkürler." Harte, kızı arayarak salonu gözleriyle tararken, sessizce kadeh kaldırdı. "Ne organizasyona ama."

Jack şampanyayı bir dikişte bitirdi, boş kadehi yanlarından geçmekte olan bir garsonun tepsisine bıraktı. "Her zamanki gibi. Ama amcam memnun görünüyor. Hatta bir süreliğine yakamı bırakacak kadar bile mutlu olabilir."

İçkisinden belli belirsiz yudumlar alan Harte, "O konuda iyi şanslar" dedi; kadehi bir garsonun tepsisine bırakırken bu hareketini bir fırsat olarak değerlendirdi ve kıza dair herhangi bir işaret görmeye çalıştı. Kızı görmemişti ama bu kendisini daha iyi hissetmesini sağlamıyordu. Yine de gerginliğini bastırıp Jack karşısında her zaman büründüğü maskeyi takındı. "Sergiye göz atma fırsatın oldu mu?"

"Oldu." Jack'in gözleri parlamıştı. "İlgi çekici görünen bir parça var ki... Amcamın koleksiyonunu yaptığı Babil mühürlerinden biri."

"Bir mühür mü?" diye sordu Harte, gözünde canlandırma-ya çalışarak.

"Şu büyüklükte, ufak bir silindirik parça." Jack elini kaldırıp başparmağıyla işaret parmağı arasında bıraktığı beş santimlik boşluğu gösterdi. "Islak kile sürüldüğünde ya da mürekkebe sürüldüğünde damgasını bırakıyor. Bu mühürler genelde imza niyetine kullanılmış ama amcam, tılsım olarak kullanılanlarla daha fazla ilgilenme eğiliminde. Çoğu seramik ya da taştan yapılmış, fakat sanıyorum ki benim incelediğim parça ham yakuttan oyulmuştu... Boyutu göz önüne alınırsa, müthiş gerçekten. Ancak ben daha mühürün yapısını tam çözmeden amcam

sergiyi incelememi yarıda kesti.” Jack somurttu. “Şimdi, önümüzdeki bir süre boyunca cam haznede kalacak.”

Harte başka bir şey sormadan salona davul sesleri yayıldı ve sesler ansızın bir çat sesiyle duruverdi. Devamında “Aaayyy!” şeklinde bir bağırış koptu ve kalabalık, adeta tek vücut gibi, neler olduğunu görmek için sese doğru döndü.

“Sanırım bu da gösteri” dedi Jack. “Bu sıkıcı akşamın tek telifisi bu olabilir muhtemelen” diye homurdandı. “Gidelim mi?”

“Önden buyurun” dedi Harte dostça. Kalabalığın gösteri sanatçılarına yer açmak için gerilediği boşluğa doğru, insan yığınının arasından Jack’i takip etti.

Galerinin büyük kemerli girişinden bir kafilé geliyor-du. Önce hizmetkârların giydiği türden kabarık pantolonlu iki adam geldi; gerçi onların giysileri, yeleklerindeki ve ayakkabılarındaki ağır işlemler ve dallı budaklı detaylarla çok daha abartılıydı. Adamlar kalçalarında geniş, düz davullar taşıyorlardı; onları, armut şekilli bir gitardan minör akorlar ve tınılarla canlı bir melodi çıkaran bir başka müzisyen izliyordu.

Kapıda tiril tiril ipekten örtülere sarınmış biri belirdi. Kadın salonun ortasına varıncaya dek üzerindeki örtüleri zemin boyunca yere sürterek kıvrıla kıvrıla dönerek ilerledi. Karın ve göğüs hatlarının çıplaklığı bir an görünüyor, hemen ardından üstüne sardığı incecik kumaşla tekrar örtünüyordu. Kalçalarını kıvrıp sallarken bir yandan da davulların ritmine uyarak parmaklarındaki zilleri çalıyordu.

“Tanrım” dedi Jack gülerek; bir yandan da Harte’ı dirseğiyle öyle sert dürtmüştü ki Harte az kalsın elindeki şampanyayı dökecekti. “Eğlence işinin sorumluluğunu ihtiyarın bana vermesi feci iyi olmamış mı?” Şampanyasının kalanını da hızla içip kızın dansını izlerken dudaklarını yaladı.

Harte onu suçlayamazdı. O da gözlerini dansçı kızdan almakta zorlanıyordu. Kızın kostümü ne kadar çok şeyi ortaya seriyorsa bir o kadarını da gizliyor gibiydi; neredeyse utanmaz denebilecek bir ritimle kalçalarını kıvrırken seyircilerle alay ediyordu sanki. Bir gizemin hayat bulmuş haliydi adeta; özellikle de yüzünün alt kısmını örten o peçeyle. Kız hareket ettikçe tit-

reşen peçenin üstündeki menekşe rengi gözleri...

Viola?

Harte dikkatini toplayarak daha dikkatli baktı. Bu Viola'ydı. Önce o kız ve şimdi de bu, ha? Bu işin her yanı Dolph Saunders kokuyordu ve planladıkları her neyse, Harte azıcık bile yakınının da olmak istemiyordu.

Ama Jack'i şüphelendirmeden oradan nasıl ayrılacaktı?

Odanın ortasında Viola hâlâ dans ediyordu. Harte, Jack'in dansa gösterdiği ilgiyi lehine kullanarak gerilemeye başladı. Derken müzik değişti ve Viola, parmak zillerini çıkarıp dramatik bir hareketle arkasına uzandı, galerinin parlak elektrik ışığında parıldayan bir çift ince, gümüşten bıçak çekip çıkardı.

Harte, Viola'nın parmakları arasında eğrilip bükülen bıçaklarla dans edişini endişeyle izleyerek durakladı. Viola'nın bir bıçakla neler yapabileceğini, herhangi bir mesafeden herhangi bir hedefi vurabileceğini duymuştu. O akşamki hedefi her kimse hiç şansı yoktu. Ama aynısı Viola için de geçerliydi. Yetisini kullandığı anda sırrı açığa çıkacaktı.

Ansızın davullar bir kasnak vuruşuyla durdu ve Viola bir bıçağı havaya fırlattı. Fiyuuuuv. Bıçak havada süzülerek bir hizmetkârın başlığını kaplığı gibi arkasındaki duvara mıhladı. Sallonda bir anda çılgin bir alkış tufanı koptu ve Jack, Harte'i dirseğiyle dürttü; gösteriden kesinlikle büyük keyif almıştı.

Ancak Viola'nın sihrini açığa vuran ne bir enerji yükselmesi ne de dikkat çekici bir sıcaklık hissedilmişti. Korumalardan hiçbiri kızı durdurmaya kalkmayınca, belki de bıçak becerisi bundan ibarettir; sadece bir beceridir, diye düşündü Harte.

Kız olduğu yerde dönerken odadaki tüm gözler onun üzerindeydi. Harte'in daha önce köpek dövüşlerinden ya da çıplak elli dövüş karşılaşmalarından önce gördüğü türden gergin bir heyecanla kızın sonraki hamlesini bekliyorlardı. Bu, bir başkasına şiddet uygulandığını görme, tek kesik almadan tehlikenin eşiğine yaklaşma arzusuuydu.

Bunlar Harte'in artık ilgi gösterdiği şeyler değildi. Hayatta zaten yeterince şiddet ve tehlike görmüştü. O sırada onu tek ilgilendiren, o kızın ne yaptığıydı. Kızı işte o zaman gördü; dans-

çıyı izlemek yerine salonda hareket eden tek kişi o kızdı ve yan galeriye açılan kapıya doğru adım adım ilerliyordu.

Demek bu dolabı o çeviriyormuş, diye düşündü Harte, ani bir tedirginlikle.

Pistin ortasında hâlâ dans eden Viola, salonda dolanmaya başlamış, haşin görünümlü korumalardan birini ince eşarbyla dansa çekmeye girişmişti. Diğer korumalar kahkaha atarak ve birbirlerine şakacı şaplaqlar indirerek, arkadaşlarının salonun ortasına –koruması gereken kapının uzağına– çekilmesini izlediler.

Yanlış yönlendirme. Harte olan biteni kavramıştı. Bu, her ilüzyonun can alıcı kısmıydı, Viola’nınki de bilhassa etkiliydi.

Fiyuuuuu. Bir başka bıçak havada süzülüp başka bir korumayı elbise kolundan duvara mıhladı. Koruma kendini kurtarmaya çalışınca kahkaha tufanı daha da arttı.

Harte, elleri ardında sırtını kapıya dayamış olan kızın durduğu, kapalı galeriye doğru hareketlenmeye başladı. İşte yine, kimseyi açık eden bir enerji yoktu. Kızın yetisini kullandığına dair tek bir işaret yoktu.

Uyanık hırsız. O kilidi hem bakmadan hem de sihir kullanmadan açabilirse yetenekliydi de. Ancak kız görevine odaklanmakla öyle meşguldü ki Harte’in ona doğru yaklaştığını fark etmemişti. Harte yanına sokulduğunda, gözleri fal taşı gibi açılıverdi.

Harte kimse dediklerini duymasın diye başını eğerek, “Seninle burada karşılaşmamız ne hoş” dedi. Bu kez kızın kendisi üzerinde bıraktığı etkiye, en fazla dikkat göstermesi gereken yerde kızın onun dikkatini dağıtma becerisine karşı hazırlıklıydı.

Kızın gözleri kocaman açıldı, şaşkınlığının tek belirtisi buydu. “Git buradan” dedi Harte’a; elleri hâlâ arkasında kıpırdanıyordu.

Harte, kızın metanetine hayran kalmadan edemedi. “Biliyorsun, burada sihir kullanamazsın. Bunu gözleyen Mageuslar var.”

Kız, Harte’a hızlı bir bakış atarak, “Farkındayım” dedi.

Harte kaşlarını çatı. “Eğer tahmin ettiğim şeyi yapıyorsan, buradan sihir kullanmadan asla çıkamazsın.”

“Kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu düşünmen çok şeker ama ben başımın çaresine bakarım. Şimdi cici bir çocuk olup beni yalnız bırak artık.”

“Seni kurtarmak mı?” dedi Harte, gözlerini teatral bir tavırla kocaman açarak. “Bunu yaptığımı mı sanıyorsun?” Kıza biraz daha yaklaşp sesini alçalttı. “Ben yalnızca kendimi kurtarma derdindeyim. Tahmin ettiğim şeyi yaparsan, çapraz ateşte kalabilirim.”

“O halde belki de yoldan çekilsen iyi edersin.”

Harte daha da yaklaşp sesini ancak kızın duyabileceği kadar alçalttı. “Belki de şu koyu renk takımlı adamlar seninle tanışmak isterler. Neden böyle giyindiğine dair birkaç soru sormak isteyeceklerine eminim.”

Kız, gözlerini Harte’a doğru kırpıştırarak, son derece nazik bir tavırla, “Ben de onlara bazı cevaplar vermekten memnuniyet duyarım” dedi. “Onların sandığından çok daha fazla sihre sahip olduğunu gizleyen belirli bir sihirbaz hakkında bir şeyler duymaktan hoşlanacaklarına eminim.”

“Yapamazsın” dedi Harte; elinde olmadan eğlenmiş gibiydi.

“Yapabilirim” dedi kız. Ama gözleriyle Harte’a gülüyordu. “Yani, senden nefret ettiğime karar verdim sayılır, anlarsın ya.”

Harte gülümsediğini fark etti. “Seni temin ederim, tatlım, duygularımız karşılıklı.”

“E, o halde... Artık birbirimizi anladığımıza göre, belki artık çekilmek istersin.”

Harte’ın yüzündeki tebessüm soldu. “Çe...”

Daha kelimesini tamamlayamadan hissettiği bir esintiyle, kızla arasından gümüş bir bıçak geçiverdi. Bu, Harte’ın gerilemesine yetmişti.

Sonra, tüm ışıklar söndü.

PLANLARDA BİR DEĞİŞİKLİK

Esta'nın kalbi Harte Darrigan'ın birden ortaya çıkıvermesinin yarattığı şaşkınlıkla hâlâ gümbür gümbür atıyordu. Kilidi anahtarsız açmaya çalışırken kilidi hissetmeye ve çıkan titreşimlerin onu yönlendirmesine odaklanmakla öyle meşguldü ki dibine gelinceye dek Harte'ı görmemişti bile.

Neyse ki Viola vardı. Ya da neyse ki Viola onun dikkatini dağıtmakla yetinmişti; çünkü Esta, Dolph'un suikastçısının Harte'la kendisinideşmekten mutluluk duyacağına gayet emindi. Esta onun müzik grubu dansçısının yerine geçerek dikkat dağıtması planını açıkladığında, Viola bunu kesinlikle istememişti. Esta'ya öyle geliyordu ki Viola öyle kolay kolay affeden türden biri değildi.

Ancak bunun için endişelenecek vakti yoktu. Işıklar söner sönmez, şaşkınlıktan soluğu kesilen ve konuşma uğultuları her yanı saran kalabalığı giriş salonunda bırakarak yandaki galeriye girdi.

"Jianyu?" diye fısıldadı. "Burada mısınız?"

"Başka nerede olacağım?" Jianyu'nun sesi karanlığın içinden geliyordu. "Neler oluyor? Bu planda yoktu."

"Plan değişti" dedi Esta. Bu sırada ufak bir ateş yakmış, giysisi kolunda taşıdığı bir mumun fitilini ateşliyordu. Sonra tuniğini kaldırdı ve orada gizlediği giysileri çıkardı. "Koruma olarak Mageusları tutmuşlar. Yetini kullanırsan buradan asla çıkamazsın. İşte..." Jianyu'ya ince kumaşlı bir pantolon ve eşarp verdi. "Saçını aç ve bunları giy. Ve acele et."

Jianyu parmaklarını ipeksi kumaşa sürttü. "İyi de bunlar kadınlara göre."

“Evet. Hadi artık.” Esta, Jianyu’nun topladığı şeylerle dolu bohçayı aldı ve çaldıklarını giysilerinin altına bağlamaya girişti. Rulo yapılmış bir kanvası bir uyluğuna sardı, oymalı iki küçük silindiri de göğüslerini saran kumaşın içine tıktırdı.

Jianyu üstünü değiştirmiyordu. Öylece kıza bakıyordu. “Bir kadın gibi mi giyinmemi istiyorsun?”

Daha küçük bir kanvası diğer bileğine doğru kaydıran ve çoraplarını tutan jartiyere bağlayan Esta, “Ana fikir bu, evet” dedi.

Jianyu, elindeki mavi renkli ipeği ayaklarının dibindeki bir yığına fırlatarak, “Hayır” diye karşılık verdi.

Esta ona döndü. “Işıklar tekrar yanana dek belki iki dakikalık bir vaktimiz kalmış olabilir. Bu da imkânsızlaşmadan önce seni buradan çıkarmak için iki dakikadan az vaktimiz kaldığı anlamına geliyor. Yaklaşık doksan saniye içinde ben şu kapının ardına geçip arka çıkıştaki arabaya doğru gitmeye koyulacağım, sen de kendi başının çaresine bakacaksın. Ya narin erkek gururunu aşar ve şu kahrolsaca eteği giyersin ya da Cemiyet’le kendi başına uğraşsın.”

Bir anlık buz gibi sessizliğin ardından Jianyu saçını açmaya başladı; bu sırada gözünü Esta’dan ayırmadan ters ters bakıyordu. Sanki birini öldürmek ister gibi görünüyordu, Esta onun bunu muhtemelen yapabileceğini de biliyordu. Ama Jianyu itiraz etmedi ve uzun, dökümlü eteği beline bağlayıp, başıyla yüzünü ince eşarpla kapatarak işin geri kalanını hızla halletti. Ancak bunlar onun erkeksiliğini gizlemeye pek yetmemişti. Biri si ona gerçekten bakacak olsa, onun kadın kıyafetleri içinde bir adam olduğunu hemen anlardı.

Fakat o sırada başka seçenekleri de yoktu. Esta insanların sadece umduklarını görececeklerini ya da hiçbir şekilde onlara bakmaya tenezzül etmeyeceklerini ümit ediyordu.

Kemerine son nesneyi de tıktırırken, Jianyu’ya, “Pek cici” dedi alaycı bir tavırla. “Hazır mısın?”

Jianyu ona öfke dolu bir bakış attı.

“Belki omuzlarını biraz gevşetsen, ha?” diye önerdi Esta. “Buradan çıkmak istiyorsan en azından denemelisin.”

“Zaten deniyorum” dedi Jianyu hışımla. Öyle bir doğrulmuştu ki şimdi öncekinden de uzun ve geniş görünüyordu.

İşimiz feci bitti.

Esta onun çetin bakışlarını örtmek için peçesini ayarlar-ken, “Peki. O halde, daha fazla dene” dedi. “Dışarı çıktığında, bunca zamandır hep oradaymış gibi davranman gerek. Viola’yı örnek al.” Esta mum alevini parmak uçlarıyla söndürdü.

Kapının diğer tarafında kalabalık iyice zıvanadan çıkmıştı, bu da Esta’yla Jianyu’nun işine geliyordu. Böylece dış salona geçtikleri sırada kalabalığın hengâmesi kapı mandalının sesini bastıracaktı. Esta ayrıca kapıdaki kilidin sıkıca kapandığından emin olmalıydı, bu sayede galeriye hiç girilmemiş gibi görünecekti.

İşıklar tekrar yandığı sırada, “Git” diye fısıldayıp Jianyu’yu kalabalığın arasına itti.

Bir an için ortama şaşkınlıktan doğan bir sessizlik hâkim oldu. Sonrasındaysa, kalabalığın sesi tekrar yükseldi, bu kez öncekinden de gürültülüydü. Erkekler birilerinin neler olduğunu açıklaması için bağrışıyor, mücevherlerinin yerli yerinde durduğuna emin olmak için üstlerini yoklayan kadınların solukla- rı kesiliyordu.

“Rica etsem dikkatinizi bana verebilir misiniz...” Odanın diğer köşesinden bir ses yükseldi; kendi öneminin farkında, kısık bir erkek sesiydi. Ancak kalabalığın adamın sözlerini dinle- yecek kadar susması için birkaç deneme daha gerekmişti.

Yakınlarında, Harte Darrigan, aniden tekrar yanan ışığa alı- şırken gözlerini kısmış, parlaklık karşısında kırptırtıyordu. Esta, Harte’in erişemeyeceği bir mesafeye geçerken, tıpkı diğer herkes gibi kafası karışmış numarası yapıyordu. Salonun uzak köşesinde J.P. Morgan, üzerine çıkabileceği bir şey bulmuş ve kalabalığa sakın kalmalarını tembihliyor, bunun yalnızca bir güç kesintisi sorunu olduğunu ama çözüldüğünü ve endişelen- meye gerek olmadığını anlatıyordu. Akşam, planlandığı gibi sü- rebilirdi.

Pek de planlandığı gibi sayılmaz, diye düşünen Esta; yakınlardaki servis arabasından bir tepsi kaptı ve kalabalığın arasına

daldı. Kıyafetlerinin altındaki eşyaları birilerine sürme endişesiyle çok dikkatli yürüyordu.

Salonun ortasındaki Morgan ise müzisyenlere tekrar çalmaya başlamaları talimatını veriyordu. Müzisyenler derhal yine davullar ve zillerden ibaret canlı bir melodi daha çalmaya başladılar. Bu sırada Jianyu'nun kaskatı dikilişini gören Esta korkuyla sindi; kalabalığın arasına karışmaya çabalamak yerine kollarını göğsünde kavuşturup durmuştu Jianyu. Fakat kimse bunun farkında değil gibiydi. Birkaç dakika daha sonra –Viola ile oğlanları bulmak için salonda tepsıyla bir tur daha attıktan ve kendi tedbirli çıkışını hazırladıktan sonra– hepsi güvende olacaklardı.

Esta galerinin kemerli girişine yaklaşırken adımlarını sabit tuttu; bir yandan da ışıklar geri gelmişken, yaşadıkları anlık karanlığı unutmaya yeterince hevesli görünen insanlardan boş bardaklarını alıyordu. Odanın karşı tarafında Viola'yla göz göze geldiler. Kadın, “tamam” dercesine başını belli belirsiz salladı ve –Jianyu da dahil– müzik ekibini kemerli girişin altına, müzenin dışına doğru yönlendirmeye başladı. Onlar uzaklaştıkça müziklerinin sesi de giderek azalıyordu; ta ki müzik toptan kesilene dek.

Dışarı çıkmışlardı.

Şimdi, yaptıkları vurgunu da –ve kendisini de– güvenli bölgeye taşımak Esta'ya düşüyordu. Çünkü yakalandığı takdirde ona yardım edecek kimse kalmamıştı.

Giriş kapısına uzanan yolu çoktan yarılamış, özgürlüğüne yalnızca birkaç metre kalmıştı ki Morgan, koleksiyona dair konuşma yapmaya başladı. Osmanlı İmparatorluğu'na, onların müthiş keşiflerine ve mistik sanatlarına duyduğu derin sevgiyi ifade ederken sesi salonda gümbürdüyordu.

Kendisiyle kapı arasındaki son birkaç adımı atmaktayken Esta, *neredeyse vardım, diye düşündü. Azıcık daha...*

Derken biri onu kolundan yakaladı ve Esta öyle bir irkildi ki az daha bardak tepsisini yere devirecekti. Omzunun üzerinden geriye baktığında, Harte Darrigan'ın delici haşin bakışlarıyla karşılaştı. Kadeh tepsisini diğer eliyle tehlikeli şekilde denge-

de tutmaya çalışırken, silkinip ondan kurtulamazdı. Harte'ın eli kızın kolunda birkaç santim oynasa, Esta'nın oraya gizlediği çalınmış parşömeni kesin hissederd ve özellikle de Harte'ın sahnesinde yaptığı o küçük numaranın ardından Esta, adamın ona neler yapabileceğini tahmin edemiyordu.

“Bırak beni” diye fısıldadı öfkeyle.

Harte, yaşından çok daha büyük duran gözlerle bir süre daha kızı inceledi. Sonra elindeki bardağı tepsisine yerleştirdi. “Birini unutmmuşsun” dedi. Kızın kolunu hâlâ bırakmamıştı.

Esta orada kısıp kalmıştı.

Panikle soluğu kesilmiş, her kalp atışı onu kaçınılmaz sonuna sürüklüyor gibi hissetmeye başlamıştı. Morgan'ın sesi hâlâ çınlıyordu ama artık çok uzaktan geliyordu; sanki onu uzun bir tünelin ucundan dinler gibiydi. Esta adeta saniyeler arasındaki boşluklarda mahsur kalmış, geri gitmekten ve başka bir seçim yapmaktan aciz gibi hissediyordu kendini. Kendini –ve diğer herkesi– daha fazla tehlikeye atmaksızın, gerçekleştirmek üzere olanları değiştirecek hiçbir şey yapamıyordu.

Derken, ani bir alkış tufanı onu kendine getirdi. Salon tekrar belirginleşti, onu boğan panik, hafif bir sızıya dönüştü. Zihnini hızla çalışıyordu.

Diğer galerinin kapılarını açmak üzerelerdi. Az sonra koleksiyonun gittiğini göreceklerdi. Ve bu gerçekleştiğinde müze kilitlenecekti. Baştan ayağa paha biçilmez sanat eserleriyle donanmış olan Esta da orada mahsur kalacaktı. Bunlar olmadan oradan çıkmak zorundaydı.

Fakat Harte onu bırakmıyordu. “Sen de sergiyi görmek istemez misin?” diye sordu, ses tonu kararlıydı.

Biliyor. Ne yaptıklarını Harte biliyordu, şimdi de kızla oynuyordu resmen.

Esta ona dik dik baktı ve kolunu tekrar çekiştirmeye çalıştı ama artık çok geçti. Kapı kilidinin çıkırtı sesi odada yankılandı ve galeri kapıları, Morgan'ın kıymetli koleksiyonunu görmek için bekleyen herkesin gözleri önünde açıldı.

Galeri kapıları, yağmalanan odayı ve kayıp koleksiyonu gözler önüne sererek açık dururken kalabalık arasında bir şaş-

kınlık nidası cınladı.

Sihirbaz, soygun haberi kalabalığın arasında dolanırken etrafa göz gezdirdi ve sonra dönüp tekrar Esta'ya baktı. Gözlerinde merak ve –şayet Esta yanlış anlamadıysa– biraz da takdir vardı.

Esta yakalanamazdı. Bu şimdi, kitabı kurtarıp taşı geri almadan önce olamazdı. Üstelik orada, Cemiyet üyeleriyle dolu bir salonda da olamazdı.

Seri bir hamleyle, tepsiyi Harte'a doğru bıraktı.

Harte'ın bedeni içgüdüsel olarak harekete geçti. Kızı bıraktı ve camlar yere düşmeden önce tepsiyi yakalamak için atıldı. Ancak kızı bırakmış olsa da yere devrilen bardakların curcunası çevresindeki insanların dönüp bakmasına neden olmuştu. Bir başka garson yardım için yola koyulmuştu bile.

Odanın girişi sadece birkaç adım ötedeydi ama koyu renk takımlı adamlar tüm çıkışları kapamak üzere harekete geçmişti. Esta başaramayacaktı; tabii eğer...

Esta bunun riskli olduğunu biliyordu ama orada mahsur da kalamazdı. Sanat eserlerini dışarı çıkarmalıydı. Kendisi dışarı çıkmalıydı. Seçim şansı yoktu. Böylece, çevresindeki zamanı esnetti ve uçarcasına kaçtı.

Korumaların yanından ana girişe geçerken, sihrini hissedip hissetmediklerini anlamakla dahi ilgilenmedi. Hiçbir şey için durmadan, ayaklarının dayanabildiği ölçüde hızla koşarak sarmal merdivenleri indi ve tekrar heykel galerisinden geçip hizmetli girişine gitti. Galeriyeye doğru koşarken olduğu yerde donakalmış bir başka korumanın yanından son sürat geçip müzenin dışına, sessiz geceye çıktı. Ama yine de zamanı esnetmeyi bırakmadı. Sessiz, durağan dünyayı rahatlıkla aştı. Kleopatra'nın İğnesi'nin¹⁷ bıçağı andıran sivri ucunun yanından geçerken, parktaki ağaçların Esta'nın zamanındakilerden çok daha küçük olan çıplak dalları, yıldızlarla dolu gökyüzünün önünde karanlık gölgeler misali duruyordu. At arabasının beklediği yere uzanan yolu aştığı sırada dallar ona el sallayarak acele etmesini söylüyordu adeta.

¹⁷ New York, Central Park'taki dikilitaş. (ç.n.)

Esta diğerlerinin çoktan gitmiş olabileceklerini biliyordu. Tabii eğer her şey plana göre işlemişse. At arabasının karanlık cüssesine varana dek zamanı esnetmeyi bırakmadı. Arabanın kapısını ona öğretilen vuruş ritmiyle çaldığında atlar hafifçe kışnedi. Neyse ki kapı açıldı.

Fakat Dolph'u gölgelerin arasında oturmuş beklerken görünce, Esta'nın rahatlama hissinin yerini tedirginlik aldı. Esta karşı koltuğa otururken Dolph, "Mallar sende mi?" diye sordu.

Kız başıyla onayladı. Dolph, sürücüyü işaret vermek için, gümüş başlıklı bastonunu arabanın tavanına iki kez hafifçe vurdu. Araba bir sarsıntıyla, parke taşlı yolda tıngırdayarak yola koyuldu.

Küçük, karanlık alan fazlasıyla boğucu bir his veriyordu. Aralarındaki boşluğun büyük kısmını Dolph'un uzun bacaklarının kaplaması da Esta'ya kuşatıldığını hissettiriyordu. Bacaklarını Dolph'un bacaklarından elinden geldiğince uzağa çekti ve gerginliğini bastırmaya çalıştı. Dolph, Esta'nın onlara yardım etmesine izin vererek bir risk almıştı ve her şey yanlış gitmişti.

"Eee?" Dolph'un sesi alçak ve beklenti doluydu.

Esta, eşyaları kıyafetinin altında sakladığı yerlerden çözüp çıkarmaya başladı. Dolph onları teker teker aldı. Küçük ve oymalı bir taş silindiri görünce yüzü aydınlanıverdi. Onu, sanki önemli bir şeymişçesine, paltosunun iç cebine attı.

Yalnızca tekerleklerin tıngırtısı ve Esta'nın altındaki koltuğun gergin gıcırıtısıyla bölünen birkaç uzun sessizlik anının ardından, Dolph nihayet konuştu. "Nibs bana bu gece olanları anlattı."

"Öyle mi?" Esta'nın ağzı dili kurumuştur.

"İşi tamamlarken epey risk almışsın" dedi Dolph. "Kendini kurtarıp Jianyu'yu kaderiyle baş başa bırakabilirdin."

Esta biraz rahatladı. Dolph onun sihir kullanımından bahsediyordu. "Bu doğru" diyerek kabul etti Esta. "Yapabilirdim."

Kabinin alacalı gölgeleri arasında yüz ifadesi anlaşılmayan Dolph, "Aklımdan geçmiş" diyerek meydan okudu.

"Aslında, hayır. Jianyu'nun tuzağa düştüğünü anladıktan sonra aklımın köşesinden bile geçmedi."

“Buna inanmakta zorlanıyorum” dedi Dolph.

Esta, küçük pencereden sızan titrek ışık yüzünü aydınlatınca dek öne eğildi. Sözlerinin doğruluğunu, niyetinin samimi olduğunu Dolph’un görmesini istiyordu. Şayet Kefren Salonu’na girecekse, Dolph Saunders’ın ona güvenmesi gerekiyordu. Sihirbazı durduracak ve ellerini kitabın... ya da Esta’nın taşıının üzerinden çekecek kadar ona yaklaşacaksa, Esta’nın o ekiple olması gerekiyordu.

“Kendimi kurtarmayı hiç düşünmedim,” dedi Esta. “Bana bu işte güvenden ve bu güvene ihanet etmem. Tek düşüncem, herkesi güvenli bir şekilde dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmaktır. Ben tıpkı söz verdiğim gibi işimi yaptım.”

Dolph bu sözleri bir anlığına değerlendirdi ama yüz ifadesi değişmedi. Bunun yerine, oturduğu yerde miskin miskin yayıldı, parmak uçlarını bastonunun tepesindeki Medusa’ya hafifçe vurmaya başladı. “Senin işin kalabalığı soyup soğana çevirmekti” dedi Dolph; cılız suratı kabinin gölgeleri arasında gaddar görünüyordu.

“Öyle yapmadığımı kim söyledi?” Esta, devasa elmaslar ve zümrütlerle işlenmiş bir kolye çıkardı. Taşlar, Esta’nın parmaklarının arasından sarkarken ışıldıyordu. “Bayan Morgan övgülerinin yanında bir de bunu gönderdi.”

Dolph’un parmağı oynamayı durdurdu. “Bak sen...”

İşte o zaman Esta, dudaklarının bir sırtışıla kıvrılmasına engel olmadı. “Yani, kolyesinin ortadan kaybolduğunu bilseydi öyle derdi herhalde.”

Dolph istemsizce takdir dolu bir ifadeyle kolyeyi ondan alırken, Esta’nın içinde azıcık bile başarı sevinci uyanmamıştı. Dolph memnun kalmış olabilirdi ama Esta, sihirbaz onu gördüğü için endişelenmeden edemiyordu. Harte Darrigan, soygunun arkasında Dolph olduğunu bilecekti ve Esta, onun bu bilgiyle neler yapabileceğine emin değildi.

Ayrıca sihir kullanarak kaçmasının başına –hepsinin başına– nasıl bir dert açacağı konusunda da endişelenmeden edemiyordu.

ÇOK İYİ BİR NUMARA

ışıkların sönük olduğu iki dakikalık süre içinde, üstelik yetisini kullanan olmaksızın tüm sanat eserlerini ortadan yok etmek çok iyi bir numaraydı. Fakat kız ardında büyük bir karmaşa bırakmıştı ve bu karmaşanın en hafif kısmı, Harte'ın üzerine boca olan artık şampanya karışımı ile çevresinde yere saçılmış kristal kadeh kırıklarıydı.

Kız, her karşılaştıklarında, kelimenin tam anlamıyla ortadan kaybolmanın bir yolunu buluyor gibi görünüyordu. Bunun kızın yetisiyle alakalı bir durum olduğunu biliyordu Harte. Onu böyle eli boş ve tam bir aptal gibi bırakıp gitme huyunun Harte'ı rahatsız etmesi beklenebilirdi ama bu da çok iyi bir numaraydı ve Harte bu yüzden kıza hayranlık duymadan edemiyordu. Üstelik bu kez onu tehlikeli bir ortamda bırakıp gitmişti.

Devriye polis şefiyle konuşmaktan kurtulamadı. Öylece dikilip üzerinden damlayan şampanyalar ve ucuz gece kulüplerini andıran kokusuyla, şahit olduklarına dair kendi hikâyesini anlattı.

Kızı, Dolph'u ve ekibin geri kalanını ele verebilirdi, bu da Jack karşısında itibarını artırırды ama bu durum da bazı riskler taşıyordu. Jack'in önceden Harte'ı ailesine tanıtırken takındığı tutum ve kızın Harte hakkında bildiklerinin onu tehlikeli kılmaya yetmesi göz önüne alındığında, polise her şeyi anlatmanın en iyi fikir olduğuna ikna olamamıştı.

Böylesi, kendi kazdığı kuyuya düşmekten çok daha iyiydi. Her ihtimale karşı Dolph Saunders –ve kız– aleyhinde bir kozu olması da öyle.

Daha akıllı davranmış olsaydı, kızı gördüğü an oradan çı-

kıp giderdi. Bir şeylerin gerçekleşmek üzere olduğunu farkındaydı, kızın neyin peşinde olduğunu çözmek yerine oradan çıkması gerekirdi. Şimdi sahne sırasını da kaçırmıştı ki Shorty'nin geçen gün yaptığı konuşma dikkate alındığında bu hiç de iyi karşılanmayacaktı. Geri döndüğünde Harte'in hasar kontrolü yapması gerekiyordu.

Harte'in yanına gelen Jack, vurdumduymaz bir tavırla, "Gazeteler bayram edecek" dedi. "Amcam beni suçlayacak, sen de biliyorsun. Beni rahat bırakmalarını unutabiliriz artık."

Harte, onun duygularını aslında hissettiğinden çok daha fazla paylaşıyormuş gibi davranarak, "Bu hiç adil değil" dedi. "Ne kadarını alıp götürmüşler?"

"Gerçekten değeri olan hemen her şeyi." Jack, polis şefiyle gergin sohbetine hâlâ devam etmekte olan J.P. Morgan'ın durduğu tarafa doğru baktı. "En az üç kanvas çerçevelerinden kesilerek çıkarılmış. Geri getirilseler bile geri dönülmez şekilde zarar görmüş olacaklar. Tüm mühürler de gitmiş; sana bahsettiğim o mühür de dahil." Jack, Darrigan'ın gömleğinin ön kısmıyla ceketinin lekelenip ıslandığını, berbat durumda olduğunu fark etti. "Sana ne oldu böyle?"

Harte nemli kollarını inceler gibi yaptı. "Garsonlardan biriyle bir kaza yaşadık."

"Kaza, ha?" Harte'in mahvolan ceketine bakan Jack kaşlarını çatı. "Hangi garsondu o? Bu işi soruşturup senin için ilgilenilmesini sağlayacağım."

"Ah, hiç uğraşma" dedi Harte, elini "aldırma" dercesine sallayarak. İsteddiği son şey, Morgan'ın -ya da başka herhangi birinin- dikkatini çekmektir. Özellikle de bir suçun soruşturması sürerken. "Işıklar sönünce oldu. Yapılabilecek hiçbir şey yoktu."

"Kahretsin" diye homurdandı Jack. Harte'a bakıp kimse'nin duymaması için sesini alçalttı. "Güvenlik şefi bu işte kesinlikle Mageus parmağı olduğunu söylemiş."

Harte, yaşadığı şaşkınlığı bıkkın bir aldırıışsızlıkla maskeleyemeye çalışarak, "Hadi ya?" dedi. "Eminler, öyle mi?"

Jack, J.P. Morgan'a tekrar bir göz attı ve Harte'i çekerek salonun sessiz bir kısmına doğru götürdü. "Direktörün denedi-

ği yeni bir şey var. Nasıl desem... özel nitelikleri olan kişileri işe almak gibi. İnanılmaz ama amcam –ve Cemiyet– bunu onaylamış. Bana söyleme zahmetine bile girmemişler. Yoksa onlara bunun bir hata olduğunu söylerdim tabii. Sanki bu Mageuslar kendilerinden birini ele verir de!”

Hâlâ salonu gözlemekte olan korumalara şöyle bir göz atan Harte, “Birbirlerine bağlıdırlar” diyerek ona katıldı.

Bir yandan da korumaların yetilerinin pek de güçlü olmadığını anımsattı kendine; aksi takdirde kızı yakalamış olurlardı. Yine de oyalanmaya gerek yoktu. Bu riske değmezdi. Jack’in omzuna sıcakkanlı bir tavırla hafifçe vurarak, “Eh, artık polis şefine ifademi vermem gerek. Zaten sahne sıramı da kaçırdım. Oraya dönüp olan biteni açıklamalıyım.”

“Bunun için çok üzgünüm” dedi Jack somurtarak.

Darrigan rahat bir tebessüm takındı. “Haber yarın gazetelerde yayımlandığında eminim başımı dertten kurtarırım” diye karşılık verdi.

Jack kolunu tuttu. “Nasıl yaptıklarını bilmiyorsun, değil mi?”

Harte donakaldı. “Efendim?”

“Her şeyi o kilitli odadan nasıl çıkardılar? Kapının kilitlendiğini kendi gözlerimle görmüştüm. İçeride kimse yoktu ve galleri onca insanla doluyken oraya kimse giremezdi. Işıklar en fazla bir iki dakika kesik kaldı. Adeta senin numaralarından biri gibi.”

Buz gibi huzursuzluk hissi Harte’in tüm bedenini kapladı. “Ben numara yapmam” dedi dikkatle.

“Demek istediğimi anlıyorsun... Sahnede hani?”

“Onlar efekt, Jack. Yetenek gösterileri. Bu gece ne tür bir sihir söz konusu olduysa, benim aşına olduğum bir şey değildi ve ben de diğer herkes kadar bu işin kurbanı oldum; o karışıklıkta birisi saatimi almayı becermiş.” Cep saatinin kaybolduğunu göstermek için ucunda hiçbir şey olmayan zinciri cebinden çıkarıp havaya tuttu.

“Biliyorum.” Jack eliyle ağzını sıvazladı. Yorgun ve akşamdan kalma görünüyordu, üstelik saat daha gece yarısını bile geçmemişti. Savunmasız görünüyordu.

Fırsatı değerlendiren Harte, dikkatle, "Aslında biliyor musun, haklı olabilirsin. Belki bu işte size yardımcı olabilirim."

Jack başını kaldırıp ona baktı. "Bunu yapar mısın?"

"Elbette, Jack. Dostluk bunu gerektirir. Arkadaşlar birbirine yardım eder. Kadim sihir hakkında bildiğim bir şey yok elbette... Ama haklısın. Bir şeyleri ortadan yok etmeyi başka herkesten iyi bilirim ve bu konuyla ilgilenmeyi çok isterim."

Jack'in gözlerinde biçare bir umut ışığı belirdi. "Müteşekkir olurum Darrigan. Gerçekten."

"Şayet bu işi çözersek, amcan da müteşekkir olur, değil mi?"

"Eminim olur."

"Seni Merkez Kurul dışında tutmak için hiçbir bahanesi de kalmaz, değil mi?"

Jack başını iki yana salladı.

"Ve onların arasına girdiğinde... Sen de dostun için bir iki iyi söz edersin, değil mi?"

Harte'in demek istediğini anlayan Jack, "Elbette" dedi. Harte'a olayı kavramış bir tavırla gülümsedi. "Dostluk bunu gerektirir."

Harte başıyla onayladı ve Jack'e, "Biraz düşüneyim; bakalım, ne bulabileceğim" dedi. "Sana haber veririm."

Tokalaşmak için eline atılan Jack, "Teşekkür ederim" diye karşılık verdi.

"Ama bundan henüz kimseye bahsetmeyelim, olur mu? Kimse umutlansın istemem." Jack'in eline sihir gücünden ufak titreşimler gönderirken, Kimse şüphelensin istemem, diye düşündü Harte.

Jack, Harte'in elini bıraktığında bir an için ona öylece baktı; biraz sersemlemiş görünüyordu. "Yakında konuşuruz, o zaman" dedi ve yağmalanan galeriye yöneldi.

Harte, damarlarında çağlayan adrenalinle gidişini izledi. Jack'i tuzağına düşürmeye her zamankinden çok yaklaştı. Kitabı ele geçirmek istiyorsa, Cemiyet'e girme hakkı kazanmalıydı ve buna, bu şehirden kurtulmaya hiç bu kadar yakın olmamıştı. Ancak dikkatli olmalı, acele etmemeliydi. Yanlış bir adım atma lüksü yoktu. O kız fazla şey biliyordu. Dolph da fazla kuv-

vetliydi. Dikkatli davranmadığı takdirde Harte da hayalleri de tıpkı kızın düşürdüğü yerde hâlâ darmadağın duran kristal kırıkları gibi beyhude ve paramparça bir hal alabilirdi.

-

Küçük karyolasında bağdaş kurmuş oturan Esta, Profesör Lachlan'ın haber kupürünü bir kez daha okurken dudaklarını kemiriyordu. Kâğıttaki harfler titreşmeyi kesmişti, kelimeler nihayet net cümleler oluşturmuştu ama bu, Esta'ya kendini hiç de iyi hissettirmemişti.

Hikâye değişmişti.

Yangın yoktu. Kefren Salonu'nun yıkımı yoktu. Bunun yerine, Metropolitan Müzesi soygununun ardındaki beyin olan meyhane işletmecisi Dolph Saunders'ı yakaladığı için, Cemiye'tin en yeni üyesi Harte Darrigan'a teşekkür etme amacıyla düzenlenen bir partiyle ilgili sıkıcı bir makale vardı. Kimi sanat eserleri hâlâ kayıptı ve makaleye göre Saunders, Blackwell Adası'ndaki hapishaneye giderken yolda öldüğü için yetkililer, eksik parçaların bulunmasından yana fazla umutlu değillerdi. Özellikle de Saunders'ın ekibi, şehir tarafından el konulan meyhaneyi ve diğer varlıkları terk ederek dağıldığından beri.

Saunders ölmüştür tabii, diye düşündü Esta; midesine bir ağrı saplanmıştı. Onu adaya götürmek için Manhattan'dan çıkarmaları gerekecekti... Dolayısıyla, doğruca Eşik'ten geçireceklerdi. Dolph'un hiç şansı olmayacaktı. Hiçbirinin olamazdı.

Gelecek bir şekilde değişmişti. Büyük ihtimalle Esta'nın soygunda yer alması değiştirmişti işleri. Sihirbazın ihaneti çok daha vahim bir hal almıştı ve Esta, bunun başka ne gibi sonuçlar doğurmuş olabileceğini bilmiyordu. Durumu düzeltmeliydi ama bunu nasıl yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu.

Kapının çalınmasıyla yerinden sıçradı. Haber kupürünü, portatif sörfçü kesesine titreyen parmaklarla tıktırırken, "Ge-

liyorum” diye seslendi. Sonra da küçük keseyi korsesinin ön tarafına soktu.

Açtığında, kapının ardında Jianyu’nun beklediğini gördü.

“Yardımcı olabilir miyim?”

Jianyu’nun yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. “Dolph seni görmek istiyor.”

Esta’nın göğsü sıkıştı. “Niye?” diye sordu; ses tonu hissettiği kadar titrek çıkmadığı için sevinmişti. O gece Bowery’ye vardıklarında Dolph’un kendisinden memnun kaldığını sanmıştı ama haber kupüründeki değişimlerin sarsıcı keşfinden sonra hiçbir şeyi hafife alamıyordu.

“Bunu sormak benim haddim değil” dedi Jianyu sakince. “Aşağıdaki dairesinde bekliyor.”

Esta, buruşuk eteğini düzelterek, “Peki” diye karşılık verdi. “Bana bir dakika verir misin?”

Jianyu başını sallayarak kabul etti ama tam gitmek üzere arkasını dönmüştü ki fikrini değiştirmiş gibi durdu. “Beni bir kadın gibi giydirdin.”

“Evet, yaptım” diyerek kabul etti Esta; Jianyu’nun dikkatli bakışları altında geçen her saniye daha da huzursuz hissediyordu.

“Onur kırıcıydı.”

Esta kaşlarını çatı. “Tabii kadınların erkekler karşısında eksik olduğunu düşünüyorsan.”

“Öyle değiller mi?” diye sordu Jianyu; şaşkınlığı ve hayreti samimiydi.

Esta’nın kanı beynine sıçradı. Farklı bir zamanda olduğunu hatırlattı kendine ama yine de... “Hayatını kurtaran bir kadındı. Bu yüzden, sen söyle.”

Jianyu bu fikri değerlendiriyor gibiydi. “Yardımanın olmasa durum benim için zor bir hal alırdı, doğru.”

Esta küçümser bir tavırla homurdandı. “Senin için imkânsız bir hal alırdı desek?”

“Yaptıkların için teşekkürler” dedi Jianyu. Ardından, duraksadı. “Bana olan borcunu ödenmiş sayacağım. Benden yana bir korkun olmasın.” Sonra da kızın cevabını beklemeden oradan ayrıldı.

Esta, aralarında az önce tam olarak neler geçtiğine dair kafa yorarak, onun gidişini izledi. Emin değildi ama bir başka müttefik daha bulduğunu tahmin ediyordu. Bu gerçek, Dolph'un dairisine doğru giderken, ona kendini biraz daha iyi hissettirdi. Bir an duraksadı, kendini sakinleştirerek toplayıp kapıyı çaldı.

İçeriden tanıdık bir ses, "Girin" diye seslendi.

Kapı kilitli değildi, bu sayede Esta içeriye rahatça girdi, onu sığağın hoş atmosferi karşıladı. Köşede küçük bir kömür sobası yanıyordu, yanında ise Dolph küçük bir çalışma masasının başına oturmuş, hesap defterine notlar alıyordu. Kız içeri geçtiğinde dönüp bakma zahmetine girmede. O gazete kupüründe ölüm haberini okuduktan bu kadar kısa süre sonra Dolph'u böyle karşısında görmek, Esta'yı sarsmıştı. Durumu düzeltmediği takdirde, ölü bir adama bakıyor demekti.

"Jianyu beni görmek istediğini söyledi."

Dolph, Esta'nın sesinin nasıl kısıldığını fark etmemiş olmalıydı, zaten içeri girmesini işaret ederken hesap defterinden dikkatini bir an bile ayırmamıştı. "Bir saniye" diye karşılık verdi kıza.

"Elbette" dedi Esta ve Dolph'un evine nihayet göz gezdirmeye başladı.

Dolph pek konuşkan bir adam değildi; siyah ya da koyu gri haricinde bir şey giymezdi, bu da sürekli olarak bir cenazenin başlamasını beklediği izlenimini yaratıyordu. Dolph'un tüm tersliğinden ötürü Esta, onun evinin böylesine rahat hissettirmesini beklememişti.

Soluk çiçekli bir halı, çıplak zeminin büyük kısmını örtüyordu; odada Esta'nınkinde olmayan bir yumuşaklık vardı. Mobilyalar yıpranmış ve eskiydi ama duvara dayanmış düz arkalı sandalyelerin narin parmaklıkları ve küçük sedirin zarif kemerli tepeliği, dekorasyondan anlayan birinin seçimleriydi. Her şeyde belirgin bir feminen dokunuş hissediliyordu, giriş salonunun arka duvarındaki pencerelerin üzerinde duran ufak dantel panolar da bunu apaçık vurguluyordu.

Kitapların sıralandığı küçük bir rafın üstünde Esta'nın aşına olduğu bir resim asılıydı. Önceki gece Morgan'ın koleksiyo-

nundan aşırıdıkları büyük yağlıboya tablolardan biriydi bu. Resimde genç bir adam bir elma ağacının altına yaslanmıştı; ayaklarının dibinde bir köpek, ellerindeyse büyük bir kitap vardı ve ağaçtan düşen elma üzerine kafa yoruyordu. Belli ki Dolph, tabloyu sahiplenmekte gecikmemişti.

Haber kupüründe bu tablonun ona karşı kanıt olarak kullanıldığından da bahsedilmişti. Dolayısıyla, tablonun onun duvarında asılı olduğunu görmek de Esta için Dolph'un yeni kaderinin bir başka hatırlatıcısı olmuştu. Tablodan kurtulmasını, elinde olabilecek tüm kanıtlardan kurtulmasını söylemek istedi ona. Ama derdini ona anlatamazdı ki. Durumu düzeltecekse, Dolph'un ona güvenmeye devam etmesi gerekiyordu. Bu nedenle, ona bir şey söylemek yerine, yeni çerçevelenmiş kanvası işaret etti.

Tablodaki manzarayı inceleyerek, "Bu Isaac Newton muymuş?" diye sordu Esta. Tablo, adamın ayak ucunda duran elmayla, Newton'un yerçekimi keşfini betimliyor olabilirdi. Bunun haricinde, tuhaf bir resimdi. Gökte bir hilal ile parlak bir güneş karşılıklı duruyordu; adamın ellerinde tuttuğu kitabın üzerinde bir dizi iç içe geçmiş çember ve paralelkenarı andıran garip semboller ile tam ortalarında duran bir yıldız vardı. Esta bu türden bir matematiğe ya da bilime daha önce hiç rastlamamıştı.

Odanın diğer tarafında, Dolph'un kalemi durmuş, gözleri Esta'ya dönmüştü; solgun gözleriyle uzun bir saniye boyunca Esta'yı ölçüp biçti. "Öyle."

"Ama öyle şey görünüyor ki... Gizemli. Onun bir bilim insanı olduğunu sanıyordum."

Dolph'un kaşları çatıldı. "Bilim ve sihir arasında asla keskin bir çizgi olmadı, özellikle de o kadar eski zamanlarda. Eski bilim -simya ya da büyü, mesela- yeti sahibi olmayanların Mageusların yapabildiğini yapmayı denemesinden ibaretti. Newton da onlardan farklı değildi ama bu parçanın en ilginç yanı Newton değil."

Ardından Dolph tekrar hesap defterine dönerek, bu konuda daha fazla sohbet etmeye hevesli olmadığını açıkça belli etti.

Esta en ilginç şeyin ne olduğunu soracaktı ki zihninde Profesör Lachlan'ın sesi yankılandı: Sabır, kızım. Acele etmemesini, durumu iyi değerlendirmeden ve tüm olası sonuçları göz önüne almadan önce onu kışkırtan tüm dürtüleri görmezden gelmesini kim bilir kaç kez hatırlatmıştı.

Birçok kere. Üstelik şimdi çok daha fazla şey tehlikedeydi.

İşte bu yüzden sorusunu dizginleyip küçük kitap koleksiyonuna göz gezdirerek meşgul oldu: Voltaire, Rousseau ve Kierkegaard'ın kitaplarının hepsi orijinal dillerindeydi. Nedense Esta buna şaşırmamıştı.

Nihayet Dolph, hesap defterinde her ne işle meşgulse tamamladı ve defteri kapattı. "Harte Darrigan hakkında bildiklerini anlat" dedi sonunda.

Ansızın gerilen Esta, "Şu sihirbaz mı?" diye sordu. Biliyor olamaz, diye hatırlattı kendi kendine. "Pek fazla bir şey yok" diyerek kaçamak cevap verdi. "Nibs geçen gece beni onun gösterisine götürmüştü."

"Haberdarım. Darrigan'ın senden epey hoşlandığını söyledi."

Esta suratını astı. "Ben olsam tam olarak bu kelimeleri kullanmazdım."

"Gerçekten mi?" Dolph kollarını göğsünde kavuşturup bakışlarının tüm ağırlığını kıza yönelterek hafifçe sandalyesine yaslandı. "Sen hangi kelimeleri kullanırdın?"

Baş belam, diye düşündü Esta; gerginliğini belli etmemeye uğraşıyordu. Onu durdurmazsam senin de baş belan olacak. Dolph'a bildiklerini de konuştuğu takdirde işlerin nasıl değişebileceğini de anlatamazdı. Dolph'un ona inanmak için hiçbir gerekçesi yoktu ve Esta, taşı olmaksızın bunları hiçbir şekilde kanıtlamazdı.

"Bilmiyorum" deyip omuz silkti. "Yeteneği var gibi ama onunla sahnede beş dakikadan kısa kaldım."

"Müzede onunla tekrar konuşmuşsun."

Esta'nın midesine yine bir ağrı saplandı. "Onu planlamamıştım..."

"Planladığını söylemedim zaten" diye mırıldandı Dolph.

“Ama dediğim gibi, senden hoşlanmış görünüyor.”

“Eğer endişelendiğin buysa ben onunla ilgilenmiyorum.”

“Peki ya ilgilenmeni istesem?” diye sordu Dolph.

Esta kararlı bir tavırla, “Yine de ilgilenmem” diye cevap verdi.

Giderek artan rahatsızlığıyla orada öylece dikilirken, Dolph hiçbir şey söylemedi.

Daha fazla dayanamayan Esta, “Benden istediğin bir şey mi vardı?” diye sorarak sessizliği bozdu. “Bugünkü kotamı hâlâ doldurmadım ve içindeki paralar çoktan harcanmışken cüzdanları yürütmek tamamen anlamsız.”

“Bugün o konuda endişelenmene gerek yok” diye karşılık verdi Dolph.

“Neden?” diye sordu Esta; yüreği ağzına gelmişti. “Yanlış bir şey mi yaptım?”

Dolph cevap vermeden sandalyesinden kalktı, bitişiğindeki mutfağın uzun emaye lavabosunda çay fincanıyla çay tabağını ağır ağır yıkadı. Dolph fincanı kuruması için bir kenara bırakıp paltosunu almak için odayı adımlarken, Esta sinirlerinin baskın çıkmaması için çabalayarak kıpırdandı. Kızın yanından geçip kapıyı açtıktan sonra Dolph tekrar konuştu.

Kesin bir dille, “Benimle birlikte yürü” diye talimat verdi.

Dolph karşısındaki durumu konusunda biraz gergin olan ve meraklanan Esta itiraz etmedi. Sözsüz, samimi bir sessizlik içinde loş koridordan geçip dar basamakları indiler ve Elizabeth Sokağı’na çıktılar.

Dolph bir blokluk mesafenin fazlasını tek kelime dahi etmeden geçirince Esta, “Nereye gittiğimizi sormama müsaade var mı?” diye sordu.

Dolph ona bir bakış attı. “Hayır deseydim, bu seni durdurur muydu?”

“Muhtemelen hayır” diye kabul etti Esta.

“Ya sana söylemek istemiyorsam?”

“Yine de seni takip edecek kadar meraklanırdım herhalde.”

“Pekâlâ” dedi Dolph. “Bugün bazı yerlere uğrayacağız.”

“Kime?” diye sordu Esta.

Dolph ona anlaşılmaz bir bakış attı ve sorusuna cevap vermeden yoluna devam etti.

İki blok sonra, mahalledeki diğer evlere benzeyen bir binaya vardılar: aynı yıpranmış kızıl tuğladan duvarlar, aynı düzensiz yangın merdivenleri, başını sıcak tutmak için bir eşarp sarmış endişeli görünlümlü bir kadının göz kulak olduğu ve sokakta oynayan aynı küçük çocuklar. Binanın içini kömür dumanı ve sarımsak, günler önce pişirilmiş soğan ve bir dolu beden kokusu sarmıştı. Koridorlar tıpkı Strega'nın üstündekiler gibi darı ve duvarlar, penceresiz mekânda hafifçe yanan lambaların tortularıyla lekelenmişti.

Dördüncü kata çıktıklarında Dolph bir kapıyı çaldı ve biçimsiz bir elbise giyen, önlüklü bir ihtiyar kadın tarafından daireye buyur edildi. Dairenin içini keskin bir kimyasal kokusu sarmıştı. Mobilyalar duvarlara dayanmıştı ve –hiçbiri on, on bir yaşından büyük olmayan– beş çocuk ipekten çiçeklerden oluşan bir yığınının ortasında yerde oturuyordu. Ziyaretçilere belli belirsiz bakıp küçük suratlarını çabucak önlerindeki işe çevirdiler; ipekten çiçek yapraklarını kablodan saplara teker teker yapıştıyorlardı.

“Nasılslın Golde?” Kadın pek anlam ifade etmeyen bir tavırla omuz silkince, Dolph sözlerine devam etti. “Kocanın durumuna bakmaya geldim.” Dolph, Almanca konuşmaya başlamıştı.

Kadın başını iki yana salladı. “Kimseyi görececek durumda değil.”

Dolph bunu kabullenmiş gibi görünüyordu, ısrar etmedi. “Nasıl oldu?”

Kadın, masaya otururken ellerini önlüğüne sildi ve kendi çiçeklerini yapıştırmaya koyuldu. “Doktorlar iyileşeceğini söylüyorlar.”

“İşi?”

Kadın, korkusunu ve endişesini tek kelime etmeden herkese duyuran ufak bir hareketle omuz silkti. “Yerine biri alındı sanırım. Başka iş bulur. İdare ederiz.”

Dolph ailenin yaşam koşullarını –ödenmesi gereken ki-

rayı, karşılamakta zorlandıkları market alışverişlerini- kadınla konuşurken, Esta da çalışan çocukları izlemek için çömeldi. Ufaklıklar Esta'ya tıpkı anneleri gibi yorgun, ihtiyatlı gözlerle baktılar. En küçükleri, Esta'ya ipekten çiçeklerden birini takdim etti, parmakları çalışmaktan kızarıp soyulmuştu.

Esta zarif çiçeği dikkatlice aldı ve koklar gibi yaptı. Küçük kız hafifçe gülümsedi. Derken Esta, sihrin sıcak titreşimini hissediverdi ve çiçek yaprakları kıpırdanmaya, açılıp kapanarak çırpınmaya başladı.

Küçük kız, gösterisinden duyduğu gururla sırıttı. Bunun üzerine Esta cebinden bir bozukluk çıkarıp gözleri fal taşı gibi açılan çocuğa uzattı. "Hadi," diye fısıldadı ama ufaklık onu anlamış gibi görünmüyordu. O zaman Esta da bozuk parayı çocuğun avucuna koyup elini kapattı.

Esta'nın çocukların yanında diz çöktüğü noktayı başıyla işaret eden Dolph, "En büyükleri, Josef nerede?" diye sordu.

"Dışarıda" dedi kadın; sesi kasvetliydi. "Bazen bizim için gün boyu kömür topluyor. En azından bizi sıcak tutuyor."

"Ya başka zamanlar?"

"Babası hastalanınca, sokaktan bir grup delikanlıyla takılmaya başladı." Kadın yenik düşmüş bir tavırla omuz silkti. "Onlardan hoşlanmıyorum. Ama ne yapabilirim ki? Neredeyse on dördüne geldi. Neyse ki bizi terk edip gitmedi."

"Eve geldiğinde onu bana gönder. Ona verebileceğim bazı işler var." Kadın sert sert bakınca, Dolph onun şüphelerini gidermek için tekrar söze girdi. "Tehlikeli şeyler değil. Ufak tefek teslimatları yapacak biri gerekiyor. İş için dışarıdayken sizin kömürünüzü de toplayabilir."

"Kocam senin anlaşmalarından hiçbirini istemez" dedi kadın temkinli bir tavırla.

"Anlaşmaya gerek yok. Seni endişelendiren buysa, oğlundan yemin etmesini de istemem. Bu türden kararlar vermek için fazla genç ama meşgul tutulması da gerekiyor. Kelly ya da Eastman'a bulaştığı takdirde ona pek anlayışlı davranmazlar. Oğlun, her geceyi evde sizinle geçirdiği takdirde, kocan iyileşene dek işini koruyabilir."

Kadın daha fazla itiraz etmedi, sadece başını kabul edencesine salladı ve birleştirmekte olduğu çiçekle ilgilenmeye geri döndü.

Dolph, Esta'ya baktı. "Uğrayacağımız başka yerler var."

Sonraki binada, yaşı Esta'dan daha büyük olamayacak kadar genç bir kızı ziyaret ettiler. Kalçasında taşıdığı bebek yaygara koparıyor, ayaklarının dibinde de iki üç yaşlarında bir çocuk oyun oynuyordu. Bu sırada Dolph, ikram ettiği kahveyi alıp onunla konuşmak için oturdu.

"Dzień dobry"¹⁸, Marta. Krzysztof'u duyunca geldim... Hiç gören olmadı mı? Haber çıkmadı mı?" diye sordu Lehçe.

Kız başını iki yana sallarken bir yandan da ayağa kalkıp, çocuğun sadece kendi iradesi ve yetisiyle ateşe verdiği kâğıt bebeği ayağıyla ezip söndürdü. "Nie"¹⁹ dedi sertçe ve çocuğun eline bir şaplak indirdi; bu da çocuğun feryat figan ağlamasına, bebeği de tetiklemesine neden olmuştu.

Dolph eğilip ufak oğlana baktı, parmağını dudağının üstüne koydu. Ufak oğlan gösterilen bu ani ilgi karşısında irkilmiş gibiydi, sustu; soluklanmaya çalışırken küçük dudakları hâlâ titreyordu. Cebinden bir mendil çıkaran Dolph, oğlanın burundan akan sümüğü sildi, sonra oğlanın saçlarını karıştırıp ona karamelli bir draje verdi ve ardından annesine döndü.

Küçük oğlan sesini kesip şekeri kemirirken bir yandan da Dolph'un annesiyle konuşmasını izledi. Sohbetleri sırasında Dolph, Strega'nın kirli çamaşırlarını kadına yıkatma sözü verdi. Cömert bir ücrette anlaştılar ve Dolph, kocasını kendisinin arayacağını da temin etti.

Dolph'un oğlanın annesiyle konuştuğu tüm bu zaman boyunca Esta, onu bir hapisane teknesinde kelepçeli halde Eşik'e doğru ilerlerken hayal etmeden duramamıştı.

Profesör Lachlan ona Eşik'i ilk anlattığında Esta altı yaşındaydı. O vakte kadar şehirde mahsur kaldıklarını anlamamıştı. Profesör onu Brooklyn Köprüsü'ne götürmüştü, ona Cemi-

¹⁸ Lehçe, günaydın. (ç.n.)

¹⁹ Lehçe, hayır. (ç.n.)

yet'ten söz etmişti. Köprünün ilerilerine yürüdükçe, yaz günü giderek daha soğuk gelmeye başlamıştı ona. Daha kulenin yüksek kemerlerine dahi varmadan, Esta öyle korkmuştu ki göz yaşlarına boğulmuştu. Profesör Lachlan onu kucaklayıp geldikleri noktaya geri götürürken, turistler onlara şüpheli gözlerle bakmıştı. Eşik'e yakın olmak bile böylesine korkunçken, onu geçmenin ne denli dehşet verici olabileceğini Esta hayal dahi edemiyordu.

Dolph bunu hak etmiyordu. Hiç kimse hak etmiyordu.

Sabah boyunca Esta, Dolph'un bir aileden diğerine geçerek yaptığı sohbetleri dinlemiyormuş gibi davrandı. Gittikleri her daire, bir öncekinden daha dar, her aile bir öncekinden daha da çaresiz durumdaydı. Çoğunun, dışarı çıkmak için deliren ama henüz kontrol edemedikleri yetilere sahip oldukları aşikâr çocukları vardı.

Öğleden sonra olduğunda, güneş puslu bulutları alev rengine boyamıştı, hava bahar vaadiyle kandırıyordu onları.

"Acıktın mı?" diye sordu Dolph.

"Yesem iyi olur" dedi Esta; midesi de guruldayarak karşılık verdi. Dolph'un onu yanında götürmesinin, tüm yaptıklarını göstermesinin amacını hâlâ anlamamıştı.

Mahalleden dönüş yolunda onu takip etti. Dolph, bastonuna dayanmak yerine, kalabalık sokaklarda seri adımlarla ilerliyordu. Öyle bir hareket tarzı vardı ki aksaması çalılımlı bir yürüyüş gibi görünüyordu. Bu özgüven, bacağına hiçbir sorun olmadığını düşünmenize neden olarak sizi kandırıyordu.

Houston Caddesi'ne geldiklerinde Esta, varış noktalarını tanımanın şaşkınlığını yaşadı. Esta'nın kendi zamanında Schimmel Fırını, Houston'ın diğer yakasındaydı ama küçük vitrinin önüne geldiğinde, ekmek ve soğanların kokusu onu nostaljiyle sarıp sarmalamış, geçmişin özlemiyle kucaklamıştı. Bir anda tekrar küçük bir kız oluvermişti; Dakari'nin hem bir özür hem de ödül olarak onu antrenmandan sonra atıştırmalık almaya götürdüğü zamanları hatırlıyordu. Ve genelde knış²⁰

²⁰ Kuzeydoğu Avrupa kökenli bir hamur işi. (ç.n.)

yemek için Schimmel'in fırınına giderlerdi.

Esta geçmiş yaşamının hatırasının bir an için acıyla içine çökmesine müsaade etti. Dakari'nin nazik, çarpık tebessümü. Esta'nın şikâyetlerinin her birine Mari'nin ters karşılıklar vermesi. Hatta Logan'ın patronluk taslamaları. Ve Esta'nın bu işi öyle ya da böyle yapacağına güvenen... Profesör Lachlan.

Şimdi hepsi Esta için ulaşılamaz durumdaydı. İçine tıkiş-tırdığı haber kupüründeki değışikliklerden sonra, onlara bir daha ulaşip ulaşamayacağını da bilemiyordu.

Çıktığı tüm seyahatlerde, yaptığı tüm işlerde Esta kendi geçmişinden bağlarının böylesine koptuğunu hissetmemişti, şu anda da tek yapabildiği o bağların gelecekte, ulaşılamaz bir noktada, bir yerlerde hâlâ durduğunu ummaktı. Esta asla nostaljiye dalıp gitmezdi ama bir anlığına kendini bunların özlemine bıraktı: bina içi su tesisatı, otomobillerin hızı, pislik dolu olmayan sokaklar. Ve değer verdiği insanlar.

"Ne alırsın?" diye sordu Dolph; kızın aklının başka yerde olduğunu anlamışçasına süzüyordu onu. Ama bunu ne onun yüzüne vurdu ne de konuyu değışti; Esta bunun için tarifi imkânsız bir minnet duyuyordu.

Siparişlerini aldılar; yanmamak için sıcak, ağır hamur işlerini bir ellerinden diğerine geçirerek bir yandan yemeklerini yiyip bir yandan da yürüdüler.

Tadı aynıydı, diye düşündü Esta. Knish'in yeterli miktarda tuzlanmış, yoğun ve sıcak olan nişastalı dolgusunun ağzında erime şekli onu tekrar bir asır sonraki on yaşına götürmüştü. Dakari'yle bir otobüs durağına oturup yemeklerini soğutmadan bitirmeye uğraştıkları, bu sırada Dakari'nin o günün dersini, kızın gelişimini ve hatalarını değerlendirdiği o sonbahar günlerine dönmüştü.

Daha on birine basmadan tam bir knish'i tek başına bitirebilir hale gelmişti ve şimdi, açlıktan midesi kazınırken, tek bir knish ona hiç de yetecek gibi görünmüyordu.

"Tam olarak kaç dil biliyorsun?" diye sordu Dolph.

Esta'nın ağzındaki knish'in tadı aniden küle döndü. Midesi endişeden sapıtırken, henüz ısırıldığı lokmayı hızla yuttu ve

Dolph'a elinden geldiğince boş bir ifadeyle baktı. "Ne demek istediğini anlayamadım."

Dolph ona sabrı tükenmiş bir tavırla bakıyordu. "Bugünkü ziyaretler boyunca seni izledim. Dinliyordun."

"Dinlem..."

Dolph ona öyle bir bakış atmıştı ki Esta itirazı kesmek zorunda kaldı. "Kaç tane?" diye bastırdı Dolph.

Esta nihayet, "Birkaç tane" diye itiraf etti. Diller, eğitiminin önemli bir kısmını oluşturmuştu ve neyse ki farklı dilleri hızla kapabiliyordu.

Dolph knish'inden koca bir ısırık daha aldı. "Bu yararlı bilgilerden daha önce bahsetmek aklına gelmedi mi?"

Esta omuz silktili. Kelimelerini titizlikle seçerek, "Bu beceriyi herkes takdir etmez. Senin de dediğin gibi, bugün ben dinliyordum. Birçok insan bunu bir avantajdan ziyade engel olarak görür."

Dolph başını sallayarak onayladı. "Ne şanslısın ki ben onlardan biri değilim."

Esta içi rahatlamış bir ifadeyle gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Değil misin?"

Dolph "hayır" dercesine başını iki yana salladı. "Ama sana duyduğum güveni kaybetmeksizin benden bir şey saklayabileceğini sanma."

"Bu hatayı bir daha yapmam" diyerek onu temin etti Esta; sözlerindeki yalanı sezmemesini umarak başını öne eğmişti.

"Yapmamayı sağladım."

Ardından bir süre boyunca samimi sayılabilecek bir sessizlik içinde yürüdüler. Sonunda Esta sabah boyu içini kemiren o tek soruyu soracak cesareti toplayabilmişti. "Bugün beni neden yanında götürdün?"

"Kısmen, koruduğum insanlara nasıl tepki vereceğini görmek istediğimden. Kendi hâlimizde yaşamamız gerektiğine inanan birçok kişi var, yeni sınırlar aşmaya hevesli değiller. Birçok insan, büyüdükleri kasabalardan olmayan kişilerle asla konuşmuyor. Birçok insan sadece kendi başının çaresine bakmakla ilgileniyor. Cemiyet'in istediği de bu. Mageusların ortak yön-

lerinin aralarındaki farklardan çok daha fazla olduğunu anlamalarını istemiyor. Çünkü bizi bölmek, güçlerini korumaları anlamına geliyor. Ayrıca ne yapmaya çalıştığımı ve başarısız olduğumuz takdirde nelerin tehlikede olduğunu kendi gözleriyle görmeni istemiştim.”

Dolph kalan son knish lokmasını da ağzına attı ve lokmasını bitirip sözüne devam etti. “Golde’nin kızının sana kanı kaysadı.” Hâlâ Esta’nın saçında takılı olan çiçeği işaret etti.

“Çok şekerdi” dedi Esta, aniden savunmaya geçerek.

“Öyledir. Ama kendisi için nasıl bir hayat umabilir ki? O odalarda ya da onlara benzer odalarda günlerini harcayacak; daha fazlası için en ufak bir şansı olmadan. O da sırf ipekten bir çiçek yapabildiği için. Şansı yaver giderse, Cemiyet ona asla doğrudan dokunmaz, evini yerle bir edip yakmaz ya da babasını veya kocasını işlemediği suçlardan ötürü alıp götürmez. Muhtemelen şansı yaver gitmeyecek. Şans çok azının yüzüne güler. Marta da pek şanslı değildi. Kocasını bir haftadan fazladır kayıp. Burada başka kimsesi yok. Ben devreye girmeseydim, kocası olmadan o ve çocukları ne halde olurdu?”

“Bu mu yani?” diye sordu Esta; hâlâ bu adamın temel güdüsünü anlamaya çalışıyordu. Herkesin bir zaafı olduğu gibiencilce bir amacı da olurdu. Dolph Saunders’ın da farklı olduğunu pek sanmıyordu. “Onlara öylece, herhangi bir karşılık beklemeden mi yardım ettin yani? Hiçbir koşul sunmadan mı?”

Dolph cevap vermeden önce bir süre düşündü. Nihayet konuşmaya başladığında, kelimeleri ölçülüydü. “Ben aziz filan değilim Esta. Sahip olduğum çeşitli varlıklar, bana bel bağlayan çalışanlar ve bacağıma rağmen saygılarını kazandığım bu mahalledeki insanlarla bir işadamıyım. O adam olmaya da devam etmek istiyorum. Her zaman hırslıydım, hatta belki içine doğduğum toplumsal konum için fazla hırslı. Cemiyet yenilirse, elbette benim için, işim için iyi olur bu. Şehirdeki gelecek beklentilerim için de. Cemiyet’i deviren ben olursam, insanlar buna minnettar olur ve ben de bundan kazanç sağlarım. Buna şüphe yok, kabul etmezsem yalan söylemiş olurum.

Ama aynı zamanda, sefalet çekmenin ne demek olduğu-

nu da biliyorum. Sokaklarda yatıp kalktım, peşime düşenlerden nasıl kaçacağımı öğrendim. Dibe vurmuşken karşı koyabilmek için nasıl bir irade gücü gerektiğini bilirim; herkesin öyle bir güce sahip olmadığını da. Bu yüzden, evet, kendi çıkarlarım olsa da ben de insanım. İşlediğim günahların karşılığı olarak ve yapmamız gereken bu olduğu için, koruyabildiklerime göz kulak olurum.”

Esta sözlerinde herhangi bir yalan kırıntısı arayarak onu inceledi. Profesör Lachlan kendilerini sınırlı yaşamlara zorlayan Cemiyet’i devirmesi için onu eğitmiş, bu amaçla ona öğretebildiği her şeyi öğretmişti. Ama kendi küçük ekibinin ötesinde bir dünyayla hiç ilgilenmemişti. Kendilerini özgür kılmak yeterliydi. Ancak işte, Dolph Saunders, kendi çıkarını düşünmek ve iktidarı ele geçirmek için her türden sebebi olan bir adam ona farklı bir şey anlatıyordu. “Peki onlara güveniyor musun? Yardım ettiğin onca insanın seni Cemiyet’in ellerine bırakmayacağına güveniyor musun?”

Dolph, buruk bir tavırla, “Başka bir seçeneğim var mı?” diye sordu. “Kimse kendi başına hayatta kalamaz. Ben bile... Başka sorun var mı?” Ses tonundan, daha fazla soruya cevap vermeyeceği açıkça anlaşılıyordu.

Esta başını “hayır” anlamında iki yana salladı. Zaten şimdi den düşünecek çok şeyi vardı.

“Geçen gece iyi idare ettin. Jianyu muhtemelen hayatını sana borçlu.”

“Ben görevimi yaptım.”

“Pek de alçakgönüllüsün.” Dolph’un dudakları belli belirsiz bir sırıtışla kıvrılmıştı. “Bence sende hâlâ benden gizlediğin çok daha derin noktalar var, Esta Filosik. Senin bu yönünden hoşlandığımı söyleyemem.”

Dolph’un ses tonundaki kesinlik yüzünden endişelenen Esta somurttu. “Seni ya da koruduğun herhangi birini incitecek hiçbir şey yapmam.” Bu bir yalandı. Ama bunu hayranlık verici bir rahatlıkla ağzından çıkarmayı başarmıştı. Sonuçta, iyi bir eğitim almıştı.

Yine de aldığı onca eğitim, Dolph ve diğerleriyle tanıştık-

tan sonra suçluluktan iinin burkulmasına engel olamıyordu. Profesör Lachlan'ın ondan yapmasını istediği şeyi, bu işin sonunda onlara zarar vermeden yapmasının hiçbir yolu yoktu. Ve Dolph'a zarar verirse, onun yardım ettiği herkese de zarar vermiş olacaktı.

"Peki, onlar için ne kadar ileri gidebilirsin?"

Esta başta cevap vermedi. Dolph'un onun her hareketini, her sözünü ölçüp biçtiğinin farkındaydı. Rızasını fazla aceleci göstermek bir aptal gibi görünmesine ya da çok daha kötüsüne neden olabilirdi. Nihayet cevap verdiğinde, sadece gerçeği söyledi: "Cemiyet'i durdurmak için mi? Her şeyi göze alırım."

"Ben de öyle" diye karşılık verdi Dolph. Tekrar konuşmadan önce kısa bir süre duraksadı. "Cemiyet konusunda planlarım var" dedi. "Belki o planlar konusunda sen de bana yardımcı olabilirsin. Nibs senin bunu yapabileceğini düşünüyor."

Dudaklarını yalayarak düşünen Esta, sözlerini dikkatli seçti. "Ben... Ben Nibs'in haklı olduğunu pek sanmıyorum. Ama elimden ne geliyorsa yapmak isterim."

Dolph, "Bunu duyduğuma sevindim" dese de yüz ifadesi yumuşamamıştı. "O halde, sana göre bir işim var. Ne kadar ciddi olduğunu ve sana ne kadar güvenebileceğimizi görmek için bir test olduğunu söyleyebiliriz. Planlarım bir kişinin bize katılmasına bağlı. Bunu yapmaya gönülsüz birinin."

Parçaları birleştiren Esta, "Harte Darrigan" diye karşılık verdi.

"Seni müzede gördü, benim için çalıştığını biliyor. Bu da onu yolumuzda bir engel kılıyor."

"Bunun olmamasını sağlayacağım" dedi Esta. Yaptıklarını yoluna koyacak, Harte Darrigan'a haddini bildirecekti.

Dolph kıkırdadı. "Onu öldürmek istesem Viola'yı gönderirdim" diye takıldı Esta'ya. "Planım, Darrigan'ın yardımına bağlı. Benim için onu ikna etmeni istiyorum."

Yaşlı ahmak tamir işini asla tamamlayamayacaktı anlaşılan. Metalin metale vurma sesi ve kaynak aletinin gümbürtüsü sinirlerini altüst ederken, Jack ambarın kirli zemininde volta atıyordu. Müzedeki soygundan bu yana, ihtiyara makineyi tamamlaması için gece gündüz aralıksız çalışsın diye iki kat ödeme yapmıştı. Şimdiye dek bitmesi gerekirdi.

Sonunda, ihtiyar adam makineden gerileyerek uzaklaştı ve makineye son bir kez daha baktı. “Bu iş görür.”

Jack, elindeki kaba kesimli elması göstererek, “Sana gönderdiğim ayarlamaları yaptın mı?” diye sordu. Babası bu taş ne kadar ödediğini öğrendiğinde kıyamet kopacaktı ama şayet planı işlerse, sorun olmayacaktı. O zaman Jack’e teşekkür edeceklerdi. Kahrolası bir kahramana dönüşecekti Jack.

Bunu daha önce niye düşünemediğini bilmiyordu. Ama teyzesinin müzede bir aile yadigarını –nadir zümrütler ve elmaslarla kaplı, paha biçilmez bir gerdanlık– kaybettiğini duyduğunda kafasında bir ışık yanmıştı. Her biri eşsizdi, yerleri doldurulamazdı... Bunlar Jack’e bir fikir vermişti.

Ne denli karmaşık ya da modern olursa olsun, elbette bir makineyle öylece enerji üretemezdi. Enerjinin bir noktada toplanacağı bir objeye ihtiyacı vardı.

Cemiyet de koruyucuların Gizevi’nde güvende kalması konusunda antik yapıtlara güvenmiyor muydu? Jack, koruyucuları kendi gözleriyle hiç görmemişti ama haklarında söylenenleri duymuştu: Gelmiş geçmiş en güçlü simyacılardan birinin beş antik medeniyetten topladığı, sihre bulanmış beş değerli taş. O simyacı, antik yapıtları karmaşık ritüeller aracılığıy-

la güçle –yine de Cemiyet’in kullanabileceği bir güçle– doldurmanın bir yolunu bulmuştu. Evet, antik yapıtların sırları sadece Merkez Kurul tarafından anlaşılabilirdi ama Jack de aptal değildi. Son yılı öğrenebildiği her şeyi, amcasıyla diğerlerinin öğrenmesine müsaade ettiği her şeyi öğrenerek geçirmişti. Eğer o taşların sihirli gücü varsa, elinde tuttuğu bu taşın da olabilirdi.

Antikacıyı taşı kendisine satmaya ikna etmek, sahip olduğu her şeye –ve kendisine ait olmayan kimi başka şeylere– mal olmuştu. Çünkü ihtiyacı olan şey, basit bir mücevherden çok daha fazlası olan bir taşı. Bu elmas, şu an Central Park’taki dikilitaşı dikmiş firavun III. Tutmosis’in mezarında bulunmuştu. Jack’in özgüvenini artıran bir simetriye sahipti. İşe yarayabilirdi.

“Değişiklikleri yaptım” dedi ihtiyar adam; taşı eline alıp inceleyen pek de umutlu görünmüyordu. “Ama bu şeyin ürettiği enerji artışını dengelemeye bir taş parçası nasıl yetecek, anlamıyorum.”

“Senin işin anlamak değil zaten. Sadece talimatları takip et” diye öğütledi Jack. “Talimatlarımı takip ettin, değil mi?”

İhtiyar adam başıyla onayladı.

“O halde bir sorun çıkmaması gerek” diye çıktı Jack. “Şunu merkezdeki küreye yerleştir, sonra da makineyi çalıştır. Bakalım, beni yine hayal kırıklığına uğratacak mısın?”

İhtiyar adam endişeli bir tavırla başını salladı ve kabloları döşeme işine geri döndü. Birkaç dakika içinde güç bağlantısını kurdu ve makinenin derinliklerinden yükselen uğultulu bir gümbürtü başladı. Sonrasında, makinenin büyük, yörüngesel kolları başta yavaşça, ardından hızla dönmeye başladı; ta ki merkezdeki küre ışıldaymıca dek.

Olaya ağırlığını koymaya yeltenen ihtiyar, büyükçe bir metal alet kutusunun ardına siper alarak, “Dayanmayacak” dedi.

Ama Jack’in güveni tamdı. Ya da güveni tam olmasa bile, şansını denemeyi seçecek kadar çaresizdi. “Hayır! Bekleyip makinenin neler yapabileceğini göreceğiz.”

Tanrım, ne güzellik! Şık ve moderndi, güç vaadiyle doluydu. Rotaları birbirleriyle kesişerek dönen kollar belirsiz bir hareket

yaratıyor, bu halleriyle Satürn'ün halkalarının düzensiz dönüşünü andırıyordu. Yıldırımlar halinde çakan –sihrin– enerji dalgaları, kürenin iki kutbu arasında sıçrayıp duruyordu. Mükemmel şekilde kontrollü bir evrendi. Ancak bu, Jack'in kontrol edeceği bir kâinattı.

Cemiyet onun diğer başarısızlıklarına gülse kaç yazardı? Nihayetinde tükürdüklerini yalayacaklardı. Bu makineyle Jack onların ancak hayalini kurabildiği bir şeyi başaracaktı. Mageusların giderek daha da haddini aşan tehdidine son verecekti. Onların kökünü kazıyacaktı, hem de temelli. Ve Mageuslar defedildiğinde, şehir temizlenip yozlaşmadan arındırıldığında, şehri –tüm ülkeyi– bir zamanlar vaat edildiği haline döndürerek geleceğe uzanırlarken, Cemiyet onun dehasını kabul edip ödüllendirecekti.

“Bay Jack” diye haykırdı ihtiyar.

Jack, “Sana bekle dedim!” diye bağırarak karşılık verdi; makinenin çıkardığı gürültü yüzünden kendi sesini bile zar zor duyabiliyordu. Gözleri kocaman açılmıştı, makinenin odanın ortasında yarattığı rüzgârla havalanan saçları suratına çarpıyordu. Adeta geçmişle gelecek arasındaki bir uçurumun sınırında dikiliyor gibi hissediyordu kendini. Tenini yalayan vahşi enerji yüklemeleri ise o sınıra daha fazla yaklaşma arzusu uyandırıyordu onda.

Makine ustası metal kutunun ardına iyice sinmişti ama Jack, uluorta dikilmiş, kendisine yine karşı gelmesi için kade-re meydan okuyordu. Kahrolasica şey patlayacak olursa, var-sın onu da götürsün, ne olacaktı? Bu, yine başaramadığını kabullenmekten çok daha kolay olurdu. Babasına vakıf fonundaki paranın nereye gittiğini açıklamak zorunda kalmaktan da.

Ancak makine patlamadı. Hızlanmıştı, enerji patlamaları merkezdeki kürenin etrafında dönüp duruyor, çevrelerini sarsan havayı serinletiyordu. Bunlar yaşamın, gücün kıvılcımlarıydı.

“Dayanıyor!” dedi Jack. İçinde tehlikeli bir umut ve hayret büyürken kahkahalarını bastıramıyordu. “Çalışıyor!”

İhtiyar adam, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde alet kutusunun arkasından kafasını uzattı.

Jack tekrar kakhaha attı; hissettiği rahatlama ve heyecanın karışımı, kanını kaynatan sert bir kokteyl gibiydi adeta. İşe yaramıştı. “Bu yalnızca başlangıç” dedi Jack; makineyi inşa eden adamla değil, kendi kendine konuşmuştu.

Bu, onun başlangıcı olacaktı. Başka kimsenin değil.

Kontrol ünitesine doğru yürüyüp birkaç ayarlama yaparak, gücü tam olarak istediği noktaya odaklayıncaya dek makineyi kaldırdı. Makinenin gücünü şehrin belirli bir bölümüne yönlendirdi; burası, orada gizlenen haşereler göz önüne alındığında fare yuvasından farkı olmayan bir yerdi.

Jack gülümsedi. İşte, denge.

Dışarının soğuk havasına doğru ilerlemeye koyulan Jack, şapkasını başına geçirirken, “Herhangi bir değişiklik olursa haber ver” diye seslendi. Makinesi çalışmıştı. Elmas konusunda haklı çıkmıştı. Her şey hallolacaktı. Kutlamak için bir içkiye ihtiyacı vardı.

FARKLI TÜRDEN BİR TEHLİKE

Geçirdiği haftanın ardından Harte'ın iyi bir geceye ihtiyacı vardı. Metropolitan'da kaldığı için sahne gösterisini kaçırmamasını konuşarak telafi etmeyi başarmıştı; *The Sun*'ın manşeti de bu konuda ona yardımcı olmuştu. Ama haberde adı geçtiğinden, Paul Kelly'nin adamları tekrar peşine düşmüştü. Kelly, Harte'ın Jack'le ilerleme kaydettiğini görmekten ve olaya kendisini dahil etmemesinden memnun kalmamıştı.

Harte, Torrio ile Ustura'yı biraz daha zamana ihtiyacı olduğu konusunda ikna edebileceğini düşünmüş ama haftanın geri kalanını başına bir fenalık daha gelmesini bekleyerek geçirmişti. Bir yandan da Jack'ten kaçınıyordu, çünkü kendini tehlikeye sokmadan müze soygununu nasıl açıklayacağını hâlâ bilmiyordu.

Seyircilerinin giderek ondan soğuması, el çabukluğundan neredeyse hiç etkilenmemeleri ve Harte imkânsız mümkün gibi gösterirken sadece biraz keyif almaları da pek hoş değildi. Yine de ona henüz sırt çevirmemişlerdi. Neredeyse tıka basa dolu olan salon, gerçekleştirmek üzere olanlarla doğrudan alakalıydı: Seyirciler onun en yeni, ölüme en meydan okuyan kaçış sunumunu giderek artan bir sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Kelepçelerini ve zincirlerini kilitlemesi için seyirciler arasından seçtiği adam, Harte'ın kilidi açmasının hiçbir yolu olmadığından emin olmuş, kendini beğenmiş bir pişkinlikle yerine dönmüştü bile. Harte, kilit ve zincirlerin ne kadar sıkı olduğunu göstermek için onları gösterişli bir şekilde sallayıp çekiştirirdi. Olaya biraz drama eklemekten asla zarar gelmezdi. İki sahne görevlisi onu zincirlere bağlı halde, ılık su dolu şeffaf bir tankın

içine indirdiler. Harte suyun dibine batarken, seyirciler memnuniyetle sessizleşti.

Örtüsü henüz tankın önüne indirilmemişken, tiyatro ışıklarının parlaklığı hızla arttı ve bir an için bir kalp atışı gibi titreşip tamamen karardı.

Harte suyun altından bile kalabalığın hummalı homurtusunu işitebiliyordu ama bir panik duygusuna kapılmıştı. İmkânsız olduğunu bilse de ışıkların parıltısının sönmeden önce onun yetisini çektiğine, görüşünü kenarlardan karartan derin bir sızı hissettirdiğine ve başının dönmesine neden olduğuna yemin edebilirdi.

Aniden soluklandığında, içine çektiği ağız dolusu su ona nerede olduğunu ve söz konusu tehlikeyi hatırlattı. Kendini panikten sıyrılmaya, durumun beklenmedik dramasını lehine kullanmak için odaklanmaya zorladı.

Seri hareketlerle, takma parmak ucunda sakladığı metal iğneyi çıkardı ve daha önce yüzlerce kez prova ettiği gibi eğilip bükülerek, iğneyi kelepçelerin kilidine soktu. Birkaç dakika sonra sahne görevlileri sahnenin dibinde gaz lambalarını yaktıklarında, Harte tanktan çoktan çıkmış, üzerinden damlayan sularla kollarını iki yana açmış, ağır zincirleri ellerinde tutuyordu.

Kalabalık çılgına dönmüştü. Harte loş ışıkta dahi, yüzlerindeki hayreti görebiliyordu; korkunun yerini şaşkınlık almıştı adeta. Yalnızca sudan kurtulmakla kalmamıştı; bu kez, seyirciler arasında bulunan en alaycı adamları dahi tedirgin eden o zifiri karanlığı da alt etmişti.

Salondakilere en büyüleyici gülümsemesini gösterdi; eğilerek selam verip, kalabalığın onaylama haykırıışlarına bıraktı kendini. Ancak seyircinin alkış tufanı, Harte'a yapışan ve sıırılsıklam haldeki külotu kadar soğuk, rahatsızlık verici huzursuzluğu dindirmeye hiç mi hiç yetmedi. Seyircilerini son bir kez daha minnettarlıkla selamladı, ardından sahneyi Evelyn ile onun sözde kız kardeşlerine bıraktı.

Üç kızın ilki spot ışıklarına doğru çıkarken kalabalık bu kez haykırıış ve ışıklarla tekrar patladı. Kendisinden daha güzel bir çift bacak, seyirciye Harte'ın yaşattığı şaşkınlığı unutturma-

ya yetmişti. Bunu fark etmek, sahnede olmanın ona her zaman yaşattığı adrenalin patlamasını sönükleştirdi; bir yandan kendini gergin ve tedirgin hissederken, bir yandan da yetisini tekrar esnetmeye can atıyordu.

Harte kilidi açılmış zincirleri sahne görevlilerinden birine verdi ve üstüne bir bornoz geçirip sahne arkasının bornoz ve palanga labirentinde yola koyuldu. Soyunma odasına giderken, yaşadığı huzursuzluktan silkinip kurtulmaya uğraşıyordu.

Esta'nın onu beklediğini görmek nedense onu şaşırtmamıştı. Zaten günlerdir, kızın müzeden kaçma şansını mahvetme aşamasına geldiğinden beri, böyle bir şey bekliyordu. Yine de kasvetli küçük soyunma odasında bir renk ve alev patlaması misali ortaya çıkışı onu duraksattı.

Arkasındaki kapıyı kapatarak, "Sanırım seni Dolph gönderdi" dedi.

Esta koyu erik rengi bir etekle hatlarını kapatmayacak şekilde dökümlü, krem rengi bir bluz giymişti. Siyah saçları arkaya yatırılmış, ensesinde gevşek şekilde toplanmıştı. Zarif oymalarla süslü yeşim taşından tokalar, parlak koyu kestane rengi bukleleri ortaya seriyordu. Bu kılığıyla, Park Bulvarı'ndaki o hanımefendilerden biriyle karıştırılabilirdi ama gözlerindeki o tuhaf kıvılcım, giysilerinin süsüyle tezat oluşturunuyordu.

Daha kısacık bir süre önce aynı sandalyede John Torrio oturmuştu. Ansızın Harte, sandalyede oturanlardan hangisinin kendi sağlığı için daha büyük bir tehdit oluşturduğuna emin olamadı.

"Yine bana saldırma peşinde misin?" Ellerini bornozunun ceplerine soktu ve lanetler ederek, kız keşke gelmeseydi diye düşündü.

Aslında keşke kızı tekrar, güvende ve tek parça halinde -ve kendi soyunma odasında- gördüğü için sevinen o içindeki ses olmasaydı diye düşünüyordu.

Kız adeta kasten öne eğilerek, "Ne yazık ki" diye karşılık verdi. "Aksini söyleyen kesin emirler aldım. En azından bu seferlik."

Kızın esprisi karşısında biraz rahatlayan Harte, "Kim bilir

senin için ne büyük düş kırıklığı olmuştur” dedi ağır ağır.

“Hayal dahi edemezsin.” Kız dramatik bir tavırla iç geçirdi ve Harte’in soyunma odası sandalyesine yaslandı. Lambadan vuran gölgeler suratının dört bir yanında titreşti ve Harte, suratındaki ciddi ifadeye rağmen kendisine güldüğüne dair kesin bir hisse kapıldı. “Gerçi sana teşekkür etmek de istiyordum” dedi; Harte, bu sözlerin ona pahalıya mal olduğunu anlayabiliyordu.

Kendine rağmen keyifle, odada kıyafetlerinin onu beklediği radyatöre doğru gitti. “Ne için?”

“Geçen gece gördüklerini kimseye anlatmadığın için” diye cevap verdi kız.

Harte ona dönüp tek kaşını kaldırdı. “Anlatmadığımı kim söyledi?”

Esta kara kaşlarını çatarak somurttu. “Morgan kapak sayfasındaki fotoğrafta epey üzgün görünüyordu. İşin içinde kimlerin olduğunu bilse burada olabileceğimi sanmıyorum.”

“Öyleydi, evet” diye kabul etti Harte. “Epey üzüldü. Yine de senin yerinde olsam, bana öyle hemen teşekkür etmezdim.”

“Öyle mi?” Kız başını hafifçe yana yatırdı; bunu neredeyse belli belirsiz bir hareketle yapmış olsa da Harte’a endişelendiğini göstermeye yetmişti.

İyi. Bırakalım, endişelensin. Her karşılaşmalarında kız onu hep tetikte kalmaya zorluyordu. Bu yüzden, atışmalarından aldığı keyif her ne kadar artıyor olsa da Harte’in da ona aynısını yapması gayet adil sayılırdı.

“Ne zaman bir şeyler hatırlayabileceğimi asla bilemezsin.” Harte anlamlı bir bakış attı. “Polisin ilginç bulabileceği bir şeyler mesela.”

“Bana şantaj yapmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu Esta.

“Hayır, çalışmıyorum. En azından, henüz değil.” Harte keyifle gülümsedi, çünkü bunun kızı daha da rahatsız edeceğini hissetmişti. “Ama bana biraz zaman ver. Senden isteyeceğim bir şeyler bulabilirim böylece.”

Esta alaycı bir kahkaha patlattı. “Rüyanda görürsün!”

Harte ona göz kırptı. “Hem de her gece, tatlım.”

“Bak, bu sohbet ne kadar keyifli olsa da burada bulunmanın asıl nedeni Dolph’un senden bir iyilik istemesi.”

“Dolph’un benden ne istediğini gayet iyi biliyorum. Ayrıca ilgili konuda cevabımı zaten gayet açık bir şekilde belirttiğime de son derece eminim.”

Kız, kalın kirpiklerini Harte’a doğru kırıştırtarak, “Benden beklenen de senin fikrini değiştirmem” dedi.

Kızın çevirdiği dolabı anlayan Harte kahkaha attı. “Benim mesleğimde güzel kadından geçilmediğini göz önüne alırsak, seninki gibi hoş bir endam bile başımı çevirip bakmama yetmez muhtemelen.” Üzerindeki bornozu çıkarıp soyunma paravanının üstüne asarken kıza küçümser bir bakış attı. Sonradan aklına gelmiş gibi, “Üstüne alınma, elbette” diye ekledi.

“Hiç alınmadım.”

Umduğu kızı rahatsız hissettirmekse, işe yaramamıştı. Harte onun karşısında sırlıslıkla iç çamaşırlarıyla dikilirken Esta azıcık bile endişeli görünmüyordu. Loş denebilecek bir odada Harte’la baş başa kaldığı için de kaygılı değil gibiydi. Bakışlarını üzerinden çekmemişti bile. Olsa olsa, keyif aldığı söylenebilirdi. Yüzündeki ifadeyi Harte çok iyi tanıyordu: oyun beklentisi. Bu da Harte’ın daha fazla sinir olmasına neden oluyordu.

“Dolph’un yaşamını daha da çekilmez kılacak bilgilere sahip olduğum düşünülürse, iyilik isteyen kişi ben olmalıyım galiba” dedi Harte.

Esta gözünü bile kırpmadan, “Ne tür bir iyilik isterdin?” diye sordu.

Daha az önce sahnede üç yüz kişinin karşısına çıkmıştı ama şimdi kendini ansızın tarifsiz bir biçimde göz önünde hissetmeye başlamıştı.

“Bunu biraz düşünmem gerek” dedi.

Kız, gözleri yapmacık bir endişeyle kocaman açılmış halde, “Aman dikkat et de kendine zarar verme” diye karşılık verdi.

Kızın küstahlığı karşısında başını iki yana sallayarak karşılık veren Harte, paravanın ardında biraz geriledi; böylece ıslak iç çamaşırını çıkarıp kurularını giyecekti. Bir de kendine düşü-

nebileceği kadar bir alan yaratmış olacaktı.

Kızın ona yanakları hiç kızarmadan ya da hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermeden, doğruca bakma şekli sinir bozucuydu. Ama bu yüzden ona hayranlık da duyuyordu... Tabii, bir kez daha kendisine baskın çıkmasına izin vermek gibi bir planı yoktu.

“İstediğin bir şeyler vardır mutlaka” dedi kız. “Fikrini değiştirmen için Dolph’un yapabileceği bir şeyler.”

Harte, sıcacık iç çamaşırını giyerken, “Dolph Saunders’ta benim istediğim hiçbir şey yok” dedi tüm içtenliğiyle. Paravanın diğer tarafından iki metalin birbirine çarpma sesini işitti ve neler yaptığını görmek için kıza döndü. Makyaj masasının üstüne asılı duran kelepçelerle oynadığını görünce, “Onların anahtarı yok!” diye uyardı onu.

“Gerçekten mi? O halde çok daha dikkatli olmam gerekir.” Ani bir hareketle, demir kelepçelerden birini bileğine takıverdi. “Tüh!” diyerek eldivenli ellerini ağzına götürdü, bu yalnızca dudaklarının ne denli pembe olduğuna dikkat çekmeye yaramıştı. Dudaklarının ne kadar yumuşak görüldüğüne... Harte’in dudaklarına değdiklerinde nasıl hissettirdiklerine...

Harte o dudakları hatırlıyordu... Onların ardındaki dişleri de hatırlıyordu. Kimi şeyler başını ağrıtmaya değiyordu işte.

“Sanırım burada mahsur kaldım.” Gözlerini bir an bile Harte’in gözlerinden ayırmamıştı. “E, bir süre buralarda takılmam gerekecek... ta ki sen olaylara benim bakış açımıyla bakana dek.”

“Dediğim gibi, Dolph benden ne istiyorsa, ilgilenmiyorum.” Bu aslında tümüyle doğru değildi. Özellikle de Paul Kelly’nin adamları peşinden ayrılmazken, şehirden kaçmakla her zamankinden çok ilgileniyordu. Ama Dolph Saunders’ın ağzına düşecek kadar da ilgileniyor değildi. Dolph’un planı her ne olursa olsun, her zamanki gibi tehlikeli ve ihtiyatsız olacaktı. Yanında onu dizginleyecek bir Leena da olmayınca, muhtemelen işler daha da beter bir hal alacaktı. “Hiç intihar gibi zevklerimiz olmadı.”

Esta sözcüklerini uzatarak, “Ama davranışların aksini gösteriyor” dedi; kelepçe hâlâ bileğinde bir bilezik gibi sallanıyor-

du. “Orada ölüp gidiyordun.”

“Aman ne komik.” Harte ona ters bir bakış attı.

“Biraz bayat bir numara. Öyle değil mi sence de?” Kız, tam bir meydan okumayla, ona doğru ağır ağır ilerledi. “Houdini kaçış işlerinde pazarı çoktan ele geçirdi zaten. Sana bir şeyler gerek...” Kelepçenin bileğinde gevşekçe salınmasına neden olacak şekilde elini belli belirsiz salladı. “Yani olaya heyecan katacak bir şey. İstersen sana seve seve biraz yol gösterebilirim.”

Baştan çıkarma konusunda bu kadar kötü olmasaydı, Harte onun Houdini yorumundan çok daha fazla rahatsız olabilirdi. Kız doğruca üzerine atılsa çok daha iyi olurdu; gerçi Harte’in bunu ona söyleyeceği de yoktu.

“Sen mi bana yol göstereceksin?” Harte kahkahayı basmak istemişti ama kız ona iyice meyletmış, sabun ve nane kokusu Harte’in duyarlarını bastırıp gerilmesine neden olmuştu.

Esta, “Hatırlamıyor musun?” diye fısıldadı kulağına. “Seyirci bize bayılmıştı.”

“Öyle mi?” Harte yüzünü ona doğru çevirdi, böylece suratları arasında neredeyse hiç boşluk kalmamıştı. Kızın kendini dizginlemek zorunda kaldığını hissediyordu.

İlginç. Harte’in ona dokunmasını istemiyordu ama aynı zamanda böyle bir temastan kaçındığını Harte’in anlamasını da istemiyordu. Harte bundan faydalanabiliirdi.

Kız, keyifle seğiren pembe dudaklarıyla, “Eh, seyirci bana bayılmıştı” dedi. “Sana ise sadece tahammül ediyorlardı.”

Kızın bedeninden yükselen sıcaklığı hissedebiliyordu. Adeta gün ışığı gibi kokuyordu. Tıpkı yeni yıkanmış çamaşırlar ve sabun gibi. Bu kadar yakından gözleri de daha koyu bal renğinde gibi duruyordu ama bakışlarında aynı zamanda bir meydan okuma vardı ve Harte bir meydan okumaya asla karşı koyamazdı. Harte ona doğru daha fazla eğildi; kızın gerilememek için kendini zor tutarken gerilmesi onu çok eğlendirmişti.

“Tahammül ediyorlardı diyorsun, ha?” Dudaklarını Esta’nın boynuna yapıştırmak üzereydi ki kendini tuttu.

“Hı hı” diye mırıldandı Esta; ansızın soluğu kesilmiş gibi çıkmıştı sesi.

“Ya istediğim şeyin sen olduğunu söylersem?” diye sordu Harte.

“Bana sahip olamayacağını söyledim.”

“Öyle mi?” Ardından, diğer kelepçeyi de kızın bileğine takıverdi.

Esta’nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Harte’tan uzaklaştıysa da adam onun dalaveresini fark ettiği için, Harte’ı şaşırtan şekilde, ne panikledi ne de ona lanetler yağdırdı; Harte bunu hiç beklemiyordu. Esta hiç de mağlup olmuş görünmüyordu; yalnızca kelepçeli bileklerini inceleyip Harte’ın hiç mi hiç ummadığı bir şey yaptı: Güldü. Gözleri keyifle ışıldıyordu.

“Kelepçelerin anahtarları olmadığını mı söylemiştin?” Azıcık bile endişeli görünmüyordu.

“Anahtarını yıllar önce kaybettim” dedi Harte omuz silke rek. Gömleğini radyatörün üstünden almak için arkasını döndü ve Esta’yı getirmeyi başardığı noktanın memnuniyetiyle, kollarını gömleğin sıcağına geçirdi. Ta ki onun müzedeki kilidi açışını hatırlayınca dek.

Tekrar arkasını döndüğünde, Esta’nın bilekleri çoktan çözülmüştü bile; kilidi açılmış kelepçeleri parmak ucunda sallıyordu.

“**K**orkarım, benden kurtulman bu kadar kolay olmayacak” dedi Esta; bu kadar çabuk kurtulmayı başarması karşısında Harte Darrigan’ın suratının aldığı hal onu çok eğlendiriyordu.

Esta’ya göre Harte’in epey hoş bir suratı vardı. Sergilediği incelikli rolle tam bir tezat oluşturan yakışıklı görünümü kaba saba, belalıydı; gözlerinin altındaki sürmelerle hem rolünün hem de görünümünün etkisi artırıyor. Ama Esta, Logan’la yaşadığı deneyimden cazibe ve iyi görünümün genelde yalnızca yüzeysel olduğunu biliyordu. Darrigan, cazibesinin altında yatanları ortaya sermeyecek kadar iyi bir şovmendi; Esta da o cazibeye –ya da o cazibenin altında yatan her neyse ona- aldanmayacak kadar akıllıydı.

Yine de adam üzerindeki bornozu çıkarıp da ıslak iç çamaşırıyla kaldığında gördüğü manzaranın hoşuna gittiğini itiraf etmeliydi. Kimin hoşuna gitmezdi ki? İç çamaşırı adamın kaslı uyluklarına yapışmıştı, bu da dümdüz karnını ve geniş, bariz omuzlarını hoş bir şekilde ortaya sermeye yetiyordu. Sağ omzunda, sergilediği “toplumun üst kesiminden biri” rolüyle tezat oluşturan bir işaret ya da yara gibi duran sivri şeritle hiddetli bir görünümü vardı. Bunun eski yaşamından kalma bir yara olduğunu tahmin etti Esta. Bunun haricinde bedeni neredeyse mükemmeldi, kesinlikle sıkı çalışmanın eseriydi.

Ona hayran kalmadadır edemedi. Bunun nedeni adamın sadece bakılmaya değer olması değildi. Bir konu üzerine yoğunlaşarak çalışmanın, o alanda uzmanlaşmanın ne olduğunu bildiği belli oluyordu. Adam, yalnızca sihre bel bağlamamanın anlamını biliyordu.

Bu, Esta'nın küçük bir kızken öğrendiği bir şeydi. Profesör Lachlan dolgun bir cüzdana ulaşmak için bir cebe elini nasıl sokacağını ilk öğrettiğinde, Esta'nın yetisini kullanmasına izin vermemişti. Sadece bir kez, bir cüzdanı sahibine çaktırmadan almayı başardığında, profesör ona çoktan gelişmiş becerilerini sihrin nasıl güçlendirip artırdığını göstermişti.

Hayran kalmış olsun ya da olmasın, Esta dikkatinin dağılmasına müsaade edemezdi. Sihirbazın bağlı kollarının ya da alaycı tebessümünün bunu yapmasına izin veremezdi ki muhtemelen bunlar da onun takındığı bir başka göstermelik pozdu. Haber kupürüne göre, Kefren Salonu işi artık gerçek değildi. Esta'nın Harte Darrigan'ı ikna etmesi, onun ekibin bir parçası olmasını ve Dolph'a ihanet edenin Harte olmamasını garantilemesi gerekiyordu. Ne kadar yakışıklı olursa olsun oğlanın teki ne abayı yakacak vakti yoktu.

Adam kelepçeleri ondan aldı, somurtarak inceledi.

Harte'in kaşları şaşkın bir ifadeyle çatıldığında, "Endişelendiğin buysa, onları kırmadım; merak etme" dedi Esta. Kulandığı saç tokasını gösterdi. Dolph'un adamlarının o gün Esta'yı soktuğu özenli tarzın tek işe yarar tarafı bu toka olmuştu.

Esta onlara Harte Darrigan'ın yeni bir kılık ya da saç modelinden etkilenmeyeceğini anlatmaya çalıştıysa da onları ikna edememişti. Onu baştan çıkar, demişlerdi ona. Ama bir dolap çevirebilmek için hedefinizin sattığınız şeyi istemesi gerekiyordu.

Kelepçe numarası ise Harte'i gerçekten etkilemişe benziyordu. En azından bir anlığına.

Hemen sonra, umursamaz bir tavırla omuz silkti ve kelepçeleri Esta'nın bulduğu yere geri asarken, indirdiği gardını tekrar takındı. "Biraz alıştırmayla kolayca yapılabilecek bir numara, sanırım. Bu kelepçeleri burada tuttuğum bir sır değil sonuçta."

"Başka bir kelepçe getir" diye meydan okudu Esta. "Beni bugüne dek durdurabilen bir kilit olmadı."

"Müzedeki o numaradan sonra buna şüphem yok. Ama ben de bir kilit nasıl açılır bilirim, tatlım."

"İddiaya varım senden hızlı açarım."

Esta onu izlerken, yaşadığı iç çekişmeyi görebiliyordu.

Adamın bir yanının Esta'yı sınamak, kendisinin daha iyi olduğunu ona göstermek için yanıp tutuştuğunu biliyordu. Ama sonunda baskın çıkan diğer yanı oldu. "Dediğim gibi, senin oyunlarınla ilgilenmiyorum. Dolph Saunders her ne planladıysa onunla da hâlâ ilgilenmiyorum."

"Belki de ilgilenmelisin." Esta ona doğru bir adım attı. "Bu gösterinin senin için ne kadar süreceğini sanıyorsun?" diye sordu.

"Ben ne kadar istersem o kadar." Harte Esta'ya küstah bir bakış atıp gömleğinin düğmelerini iliklemeye devam etti.

"Aynı eski numaralar sadece belli bir süre iş görür."

"Onlar numara değil" diyerek düzeltti Harte. "Efekt. Ve daha yenilerini bulabilirim."

"Zaten seyircin de aynı. Sonunda onlar da yeni bir şeyler isteyecekler. Yeni birisini de."

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun" dedi Harte. Ama yüz ifadesi kasvetliydi.

Esta onun çıkışını umursamadan, "Ama Eşik yıkılmış olsaydı..." diye devam etti; "bu şehirden çıkabilirdin."

"Çıkmak istediğimi kim söyledi?"

Esta buna gülmeden edemedi. Yüz ifadesindeki özlem açıldı, şüpheye yer bırakmıyordu. "New York'tan çıkabilsen, her istediğinde yeni bir kasabaya gidebilirdin. Her gece yeni seyircilerin karşısına çıkabilirdin. Tüm dünya önüne serilirdi."

Küçük bir an için, Harte'in suratından hatlarını değiştiren, tuhaf bir ifade geçiverdi. Hemen sonra ise kendini toparlayıp alışıldık keyifli umursamazlık maskesini tekrar taktı. "Bu şehirden çıkmak için Dolph Saunders'a ihtiyacım olduğunu kim söylemiş?" Ayna karşısında yakasını düzeltmeyi tamamladıktan sonra yanındaki askıdan siyah bir ipek kravat aldı.

Esta adamın bu yeni özgüveninden hoşlanmamıştı. Onu savunmasız bırakmak için farklı bir açıdan girdi konuya. "Senin için koruma sağlayabilir" dedi. Edindiği bilgilere başvurdu. "Sen ve annen için."

Harte olduğu yerde kalakaldı. "Tehditleri hafife alan biri değilim."

Adamın tepkisi karşısında şaşırان Esta, “Bu bir tehdit filan değil” diye karşılık verdi.

“Bir annem olduğunu pek az kişinin bildiğini düşüncecek olursak, bunu başka nasıl değerlendirebilirim, bilmiyorum.” Harte hâlâ gergindi.

Esta, hissettiğinden daha rahat görünmeye çalışarak, gönülsüz bir gülüşle, “Herkesin bir annesi vardır” dedi. Annesinden bahsettiği anda bir şeyler değişmişti. Belli ki Dolph ve Nibs’in verdiği bilgiler Esta’nın ölüm fermanını hazırlayabilirdi. Bu sözüyle, o ana dek katettiği tüm mesafeyi kaybedip başa dönmüş, hatta çok daha gerilemişti.

Harte uzun, huzursuz edici bir an boyunca daha sessiz kaldı; Esta’nın ne tür bir oyun çevirdiğine dair bir ipucu bulmaya çalışır gibi onu inceliyordu. O sırada, Esta’nın karşılaşmayı beklediği sihirbaza tıpatıp benziyordu. Soğuk. Gaddar. Ve herhangi birine ihanet edebilecek gibi.

Hemen sonra Harte, “Bana bir konuda cevap verersen, Dolph’un teklifini düşünürüm” dedi.

“Neymiş o?” diye sordu Esta endişeyle.

“Dolph’un elinde sana karşı tam olarak ne tür bir koz var?” Başını cevap bekleyen bir ifadeyle yana yatırarak, kızı doğru bir adım attı.

“Hiçbir şey” diye yalan söyledi Esta. Harte çok yakınında duruyordu, oda Esta’ya aniden çok küçük gelmeye başlamıştı. Başını kaldırdı. “Onun işine yarıyorum.”

“Tek yaptığın bu mu?” diye sordu Harte; artık onu çok daha dikkatli inceliyordu. “İşe yarıyorsun, ha? Bu kulağa pek... yavan geliyor.”

Esta, Charlie Murphy’nin, sokakta karşılaştığı o kıpkırmızı suratlı adamın ansızın zihninde belirmesine engel olamadı. Ayrıca Dolph’un Blackwell Adası’na doğru, Eşik karşısında çaresizce nehirde ilerleyişini de düşünmeden edemiyordu.

“Ah, demek gerçekten de sana karşı bir kozu var” dedi Harte, tatmin olmuş bir tavırla. “O kadarını anlamıştım zaten.”

“Yanlış anlamışsın” dedi Esta. Ama oyun çoktan değişmişti. Başta kendine hâkim olmayı başarmış, hatta kelepçeler-

le onun gardını düşürmüştü ama şimdi, atağa geçen Harte olmuştı.

Harte Darrigan başını iki yana salladı. “Hayır, öyle olduğunu hiç sanmıyorum. Dolph’un hayırseverlikle işi olmaz” dedi. “Sana ne tür bir yardım yaptıysa ya da ne tür bir vaatte bulunduyorsa, karşılığını fazlasıyla alacaktır. Alt kesim patronlarının hepsi böyle çalışır, Dolph da onlardan farklı değil. Bir kere içeri girdin mi, çıkman imkânsızdır.”

Esta, başını dikleştirerek, “Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun” dedi. Dolph’un neler yaptığını kendi gözleriyle görmemiş miydi? Aralarındaki zayıflara nasıl yardımcı olduğuna şahit olmamış mıydı?

Harte kızın itirazlarını umursamadı. “Söyle bakalım, onun nişanını aldın mı?”

Esta kendine hâkim olamadan, “Nişanı mı?” diye sordu.

Darrigan gülümseyince, kendini için için azarladı. Çünkü Dolph Saunders’la ilgili kendisinin anlamadığı ama Harte Darrigan’ın bildiği şeyler olduğunu böylelikle belli etmişti; bu da Harte’a Esta’nın altından kalkamayacağı avantaj kazandırmıştı.

“Ekibindekilere verdiği dövmeyle görmüşsündür eminim. O dövme her zaman Dolph’un korumasının giriş bedeli olmuştur.” Harte sözü bitince kızı arkasını döndü ve duvardaki askılardan birinden bir yelek aldı. “Bu, benim ödemeye hevesli olmadığım bir bedel.” Hiddet dolu gözleri Esta’ya kilitlenmişti, kararlı görünüyordu. “Asla.”

Esta uzun zamandır onların arasında olmasa da Strega’dakilerden bazılarının taşıdığı dövmeleri fark etmişti. Ama onların ne olduğunu anlamamıştı. Dört dörtlük bir blöfle, “Bu konuda pazarlığa açık olabilir” dedi Harte’a.

Harte yeleğini iliklerken, kızı doğru inanmaz bir bakış attı. “Bunu yapacağını düşünemiyorum bile. Nişan olmazsa beni kontrol de edemez.”

Tam o sırada soyunma odasının kapısı açıldı. Esta dönüp baktığında, kıpkırmızı saçıyla boyalı suratını kapıdan uzatan bir kadın gördü. “Harte, canım” diye cilveleşmeye başlayan kadın, Esta’yı gördüğünde gözlerini kısarak, “Ah. Çok pardon” de-

di ama sesi hiç de dediğini kasteder gibi çıkmamıştı. “Misafirin olduğunu fark etmemiştim.”

Harte, odaya davetsiz dalan kadına, “Misafirim yoktu” diye karşılık verdi. “O sadece...”

“Sevgili eski arkadaşım! çok keyifli bir sohbet ediyordum” diye araya girdi Esta; böylece bu durumu lehine kullanıp kontrolü tekrar ele alıyordu. Tokalaşmak için elini kadına doğru uzatırken, sözlerinden bir Batı Avrupa aksanına özgü tınılar süzülüyordu. Küstah bir tavırla lütfedercesine gülümseyerek, “Harte’ın cici tiyatro arkadaşlarından biriyle tanışmak çok güzel” dedi. “Bendeniz de Esta von Filosik.”

Kadının gözleri buz kesti. “Yani, onun arkadaşı olduğunuzu söylüyorsunuz, öyle mi?”

Harte tam “Hayır!” demeye kalkmıştı ki Esta onu bastırdı.

“Elbette!” diye yalan söyledi kolayca. “Uzun zaman önce, Rastenburg’da babamın yanında eğitim aldığı sırada tanışmıştık. O zamanlar sadece çocuktuk ama sonradan...” Dramatik bir tavırla durakladı, gözlerini sıcak bir ifadeyle Harte’a çevirdi. “...epey yakınlaştık. Öyle değil mi, tatlım?”

“Koşa koşa gidip durduğün şey buydu yani, öyle mi?” Kadının dudakları kaskatı kesilmişti.

Esta’yı müthiş derecede memnun eden bir şekilde, Harte Darrigan –bir kez olsun– söyleyecek tek kelime bulamamıştı.

Esta, Harte’a sokulup sahiplenici bir tavırla kollarını ona sürterek, kadına “Çalışmalarına devam etmek için oradan ayrıldı ama şimdi tekrar bir araya geldik” dedi. Harte uzaklaşmaya yeltenmişti ki Esta onu sıkıca tuttu. “Peki, siz kimsiniz?”

Kadın, hiç çekinmeksizin Esta’yı bariz bir şekilde baştan aşağı süzerek, “Evelyn DeMure” diye cevap verdi.

Kadın bunu yaptığı sırada Esta, Evelyn’in sihrinin sıcak enerjisinin onu sardığını hissetti, birdenbire ona doğru çekildiği hissine kapılıp Harte’ı bırakma arzusuyla doldu. Kollarının Harte’tan uzaklaşmasını durduramıyor gibiydi...

“Evelyn” diye uyardı Harte.

Hemen ardından sıcaklık sönüp gitti. Ama Esta kollarını çoktan Harte’tan çekmişti.

“İhtiyacın olan bir şey mi var?” Ses tonunda için için kaynayan bir hüsrana vardı.

Evelyn dişlerini ortaya seren bir tebessümle zoraki gülümseyip Harte’a döndü. “Az önce sana bir mektup gelmiş” diyerek buruşuk bir zarf uzattı. “Bir dahaki sefere mesajlarını alacak başka birini ayarla, olur mu? Ben senin getir götürücü oğlanın değilim.”

Harte bariz biçimde kadını tavlama amaçlı olan bir sırıtişla, “Kimse senin bir oğlan olduğunu düşünemez, Evelyn” diye karşılık verdi ama kadın yumuşamadı. Ona uzattığı zarfı alırken Harte’ın tebessümü soldu. Zarfın kenarını yırttı ama içindeki katlanmış kâğıdı çıkardığında bile Evelyn gitme telaşına düşmedi.

En az Viola’nın bıçakları kadar keskin bir bakışla Esta’ya bakarak, “Sahne arkasında ziyaretçilere artık izin vermediğini sanıyordum” dedi.

Ancak Harte onu duymamış gibiydi. Notu okumakla fazla meşguldü; kıstığı gözlerinin üstündeki kaşları da çatılmıştı. Derken, birdenbire, sıktığı yumruğunun içinde kâğıdı buruşturup top yaptı. Kafasını kaldırdığında gözlerindeki öfke Esta’nın bir adım gerilemek istemesine neden oldu.

Kadına soğuk, müphem bir ifadeyle bakarak, “Genelde kabul etmiyorum” dedi Harte. “Ama eski bir dost için bir istisna yaptım.”

Esta bütünüyle alarına geçmişti. Notta ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama bir şey Harte’ın değişmesine neden olmuştu. Tüm o oyunbazlık bitip gitmişti. Bu yeni oyunun ne olduğunu bilmiyordu ama ne olduğunu anlamak için ortalarda fazla takılmaması gerektiğini hissediyordu.

“Ben de gitmek üzereydim aslında” dedi Evelyn’e. “Seni tekrar görmek çok hoştu Harte. Teklifimi düşünecek misin?”

Harte dudakları kaskatı bir halde ona dik dik baktı. “Belki de bunu daha detaylı tartışmalıyız” dedi düz bir ifadeyle. “Yakında.”

Esta için bu bir zaferdi ama anlamadığı ve kontrolü dışında başka bir şeyler döndüğünü düşünmeden edemiyordu.

“Yarın belki, ne dersin?” diye sordu; aynı anda hem umutlanmış hem de endişelenmişti. “Sohbetimize devam edebiliriz.”

Harte’in gri gözleri kızı delip geçti. “Yarın için söz veremem... Netleştirmem gereken bazı şeyler var. Birkaç gün sürebilir” diye karşılık verdi. Ses tonu, kararlılığın eşsiz tınısını taşıyordu.

Esta, huzursuzluğunu belli etmemeye çalışarak, “Dört gözle bekleyeceğim” dedi. Ardından yüzüne bir tebessüm kondu. “O zaman, şimdilik hoşça kal. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum” dedi Evelyn’e ve çıkmak üzere döndü.

Tam kapıyı açtığı sırada, Harte onu bileğinden yakaladı; geriye, kendine doğru çekti.

“Eski dostlar hiç böyle ayrılır mı ama?” diye sordu neredeyse oyunbaz, yumuşak bir tavrıyla. Ama yüzündeki ifade ses tonuna hiç uymuyordu.

Harte’in ona son dokunuşunda olanları –etkinliği aklında hiçbir şey kalmadan nasıl sonlandırdığını– hatırlayan Esta’nın tüm bedenini boylu boyunca bir panik sardı. Ancak onun sihrinin sıcak itişini hissetmeyince, başını eğip eldivenli bileğine dolanmış büyük eline baktı ve bunun yetisinin bir özelliği olup olmadığını merak etti. Tıpkı sahnede olduğu gibi, ona doğru dan dokunmaya, ten temasına mı ihtiyacı vardı?

Harte onu çoktan kendine doğru çekmeye koyulmuştu bile. “Dediğin gibi, bir zamanlar çok... yakındık.”

Esta kendini sürüklenmemeye zorladı. Onları hâlâ buz gibi bakışlarla izlemekte olan Evelyn, Esta’nın iddia ettiği kişi olduğuna inanmalıydı. Bir saat içinde, tüm tiyatro Harte Darrihan’ın soyunma odasındaki tuhaf yabancidan haberdar olacaktı. Bu kadar etkili dedikoduyu para ödeseniz satın alamazdınız. Kıza dair dedikodular Harte’in peşini bırakmayacaktı.

Ama Harte’in elinden kurtulmanın bir yolunu bulmadıkça, Esta onun avucunun içindeydi. Birdenbire Esta, kendini yine Haymarket’ta gibi hissetmeye başladı. Harte’in gözlerinde bu kez ne sıcaklık ne de cazibe vardı ama orada gördüğü çarpıcılık karşısında Esta’nın midesi yine aynı şekilde kasılmıştı.

Harte geri çekilmesi, kendisini ve gerçekleşmek üzere olan şeyi reddetmesi için ona bir anlık süre tanıdı. Ama geri çekilmek, bürünmeye çalıştığı sahte kimliği bozabilirdi. Esta bunu yapmak yerine Harte’a baktı. Onun sunduğu zorluğa kafa tutuyor, aklından geçeni yapması için ona meydan okuyordu.

Harte’ın gri gözlerinin ardında parılayan keyfi, bakışının azıcık da olsa yumuşadığını gören Esta, *Bu sadece bir numara, dedi kendi kendine. Profesör Lachlan onu sihirbaz konusunda uyarmıştı. Sakın ona kanma. Ondan önce kitabı al ve...*

Derken, Harte’ın dudakları onun dudaklarına yapıştı ve yetisinin ılık enerjisi her yanını sardı; ta teninin derinliklerine girip Esta’nın kendini hazırlamadığı ve kendini koruma fırsatı bulamadığı bir şekilde aralarındaki sınırları aşıverdi. Harte’ın enerjisi sıcak, heyecan vericiydi ve bunun bir tuzak olduğunu bilmesine rağmen Esta’yı kendine çeken bir yanı vardı.

Harte’ın sihrinin ısıısına rağmen pcğnde ne tutku ne de sıcaklık vardı. pşmeleri daha başlamadan bitmesine rağmen bir şeyin gerçekleştiği söylenebilirdi. Harte, Esta’nın utanından çok daha fazlasını kazanmıştı.

Kızı bırakırken, “O zaman, bir daha grşene dek hoşça kal, tatlım” diye mırıldandı. Gözleri zaferle ışıldııyor olsa da yüz ifadesi kayıtsızdı.

“Dört gözle bekleyeceğim” diye karşılık verdi Esta; sesinin sadece azıcık titrediğini duymak iini rahatlatmıştı. Hissettiği şey korku değil, iini saran fkeydi; Harte’ın ona dokunması-na, buna hazırlıklı olmamasına duyduğu bir fke. Ardından, so-yunma odasından çıktı ve hemen çevresindeki zamanı esnetti; böylece titreyişini kimse görmeden tiyatrodan ayrılabiliecekti.

Harte, az önce duyup gördüklerini çözmeye çalışarak, açık kapıya bakakalmıştı. Kızın zihninde dolanan vahşi düşünceler ve görüntüler hiç de anlamlı gelmiyordu ona.

Evelyn ağır aksak bir tavırla “Eh” dedi; rujlu dudaklarını sımsıkı kapatmıştı. “Bu epey eğiticiydi.”

“Evet” diye karşılık verdi Harte; kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Öyleydi.” Yine de artık öncekinden de az şey bildiğini düşünmeden edemiyordu.

“Siz ikiniz eski dostsunuz, ha?” Evelyn bir homurtu çıkardı. “Ben de Bakire Meryem’im zaten.”

Kadının sözleri Harte’ı daldığı düşüncelerden uyandırdı; Evelyn’in hâlâ onu izlediğini fark etmişti nihayet. Kadının parlak saçları ve boyalı yüzü, soyunma odasının lambasından yayılan loş ışıkta yorgun ve çığ görünüyordu. Bir zamanlar olduğu kişiden geriye kalan kof bir kabuk gibiydi; olduğundan daha yaşlı görünmesine neden olan şey, suratına vuran gölgeler değildi sadece. Bunun nedeni, Harte’ın şimdi onu kızla –Esta’yla– kıyaslaması ve aralarındaki esas farkı görmesiydi.

O öpücük, Harte’ı cevaplardan ziyade daha fazla soruyla baş başa bırakmış, onu derinlemesine düşünemediği bir şekilde sarsmıştı.

Kızın oradan kaçarcasına ayrılışından, onun da aynı şekilde sarsıldığını hissediyordu. Bunu yapmakla iyi ettiğini düşündü. Sonuçta, kızın gardını indirip savunma duvarlarını aştığında, kızın Dolph’tan mesaj getirmenin yanı sıra kendisi için de orada olduğunu sezmişti.

“Ya şu not... Önemli miymiş, değil miymiş?” diye sordu

Evelyn; başıyla mesajı işaret ediyordu.

“Halletmem gereken bir şey sadece” diye cevap verdi Harte. Buruşturduğu kâğıdı cebine tıkıp ceketini aldı. “Gitmem gereken bir yer var.”

Evelyn’i soyunma odasında bırakıp çoktan gecikmiş olabileceğini düşünerek panikle yola koyuldu.

Kâğıda Five Points Çetesi’nin bilinen sembolü işlenmişti; bu sembol, artık Paul Kelly’nin muhiti olan Orange, Cross ve Anthony Sokakları arasındaki efsanevi kavşağı yansıtan ekstra bir uzantıya sahip bir haç şeklindeydi. Kelly’nin teklifini kabul ettiğinde Harte’in omzunda derisine işledikleri sembolün aynısıydı. Sırf bu sembolü görmek bile tüylerini diken diken etmeye yeterdi aslında. Ama güçlü, çarpık bir elden –Kelly’nin kendi elinden– çıktığı belli olan adres, Harte’in geçen mayıs ayında annesi için kiraladığı daireden sadece bir sokak ötesini gösteriyordu.

Not, Harte’in geleceğinin hâlâ ne denli Paul Kelly’nin kontrolünde olduğuna dair bir uyarıydı; bunu notu görür görmez anlamıştı. Annesinin dairesine gitmesinin hiçbir işe yaramayacağına emin olan Harte, bunun yerine, mesajda yazan adresi aramaya koyuldu.

Houston’ın güneyinde bağışta bulunmak için dolanıp duran gösteriş düşkünleri, keş tekkelerinin şehirdeki mekânının Chinatown olduğunu düşünüyor olabilirdi ama aslında bu tür batakhaneler şehrin her yanına gizlenmişti. Harte annesini iyi tanıdığından, kâğıtta yazan adresin o güne dek gördüğü en kötü batakhanelerden biri çıkması ona şaşırtıcı gelmedi.

Annesini Broome Sokağı’ndaki köhne bir bodrumun alçak platformunda bulduğunda, çok geç kalmıştı. Kadın bilincini neredeyse tamamen yitirmişti; başını küçük bir ahşap tabureye tuhaf şekilde yaslamıştı, elinde ise gevşek bir biçimde uzun piposunu tutuyordu. Hemen yanında yere saçılmış üç küçük bira şişesi ile piponun lülesi kadının son âleminin kanıtlarını taşıyordu.

Annesinin dayanılmaz şekilde tatlı bulduğu bu uyuşturu-

cudan bu kadar çok miktarda nasıl edinebildiğine dair Harte'm tahminleri olsa da aslında bunun cevabını hiç de bilmek istemiyordu. Onu böyle görmek zorunda kalması yeterince kötüydü zaten. Ve bunu hâlâ düş kırıklığına uğrayacak kadar umursadığını fark etmek de.

Çatlak dudakları uyuşturucuyla daldığı düşünde sürdürdüğü sessiz sohbetin etkisiyle kıpırdanıyor olsa da annesi hayattaydı ve büyük oranda güvendedi. Harte'a ne yapmış olursa olsun –adam onu neye sürüklemiş olursa olsun– Harte'ın hatırladığı o eski kadının parçaları düş kırıklığı ve çılgınlık dolu yılların ardında hâlâ duruyordu. Annesinin bir yanı, Harte'ın bir zamanlar olduğu o oğlana uzak diyarlarla ilgili öyküler uyduran, masalsı bir varlık olarak kalacaktı daima.

Annesinin onu terk etmeyi seçmesi, Harte'ın kabahatiydi. Onu kendinden uzaklaştırması Harte'ın suçuydu.

Saçlarına ak düşmüştü; annesinin yüzünden yağlı saç tutamlarını çekerken Harte, onun adına utandı. Onu ayıltmaya çalışarak, “Anne” dedi nazikçe. “Hadi. Gitme vakti.”

Kadın, uykulu gözlerini açtı. Gözünün açık renkteki irisleri şeffaftı; uyuşturucunun etkisiyle, gözbebekleri büyümüştü, boş bakıyordu. Gözleri tekrar kapanmadan önce Harte'a gülümsedi.

Harte, dişlerini sıkarak, “Hayır, anne” dedi. “Uyanman gerek. Gitmek zorundayız.” Annesini oradan çıkarmalıydı. Kelly ya da adamları onu tekrar bulmadan önce onu güvenli bir yere götürmeliydi. Ve bunu, annesi yüzünden sonunda Harte'ın başına patlayacak çok daha büyük bir fatura çıkmadan yapmalıydı.

Kadının boğazından karşılık olarak hafif bir inilti yükseldi. Ama suratı gevşek kalmış, hafifçe solumaya devam etmişti. Sonra gözlerini tekrar açtı ve bir an için Harte'a odaklandı. “Hayır” diye fısıldadı. “Lütfen, hayır...”

Harte, elini ondan çekerek, “Sana zarar vermeyeceğim, anne” dedi.

“Beni yalnız bırak” diye karşılık verdi annesi. Sesi korku ve tiksinti doluydu. “Anormal çocuk. Senin yüzünden gitti o. Onu benden sen aldın.”

Harte gergin bir tavırla “Biliyorum” dedi. Tartışmaktansa kabul etmek daha kolaydı. “Hepsi benim suçum.” Artık önemi olan tek gerçek buydu.

Sadece ufak bir çocuktuk. Neler yapabileceğinden ya da yapabildiklerini nasıl kontrol edeceğinden habersizdi. Annesi, ellerini çalışmaktan ziyade onları dövmek için kullanan bir sarhoş olan babasının gitmesini sağladığını öğrendiğinde, ona sırtını dönmüştü. Babasını bulma amacıyla Eşik’i geçmeye çalışmak için her şeyi göze almıştı.

Gerçi Eşik’i geçememişti. Âşık olduğu adamı bulmak için her şeyi göze alışı dahi o korkunç enerjiyi aşmasına kâfi gelmemişti. Yine de denemişti. Eşik’in gücüne dokunmuştu ve bu onu tam anlamıyla değiştirmişti. Kimi zaman Harte, ölümün bundan çok daha iyi bir kader olup olmayacağını düşünürdü. Annesini yıllar sonra tekrar bulduğunda, bir zamanlar olduğu o kadın değildi artık. Eşik’in ve keresteden bozma babasının bıraktığı boşluğun sızısını alıp götürecek ne varsa onun peşinde harcıyordu günlerini.

Harte’in belki de kendisini terk ettiği için ondan nefret etmesi gerekirdi. Belki de içinde ondan nefret eden küçük bir parça taşıyordu. Ama nihayetinde, asıl nefretini onları terk etmeden çok önce yüzüstü bırakan babasına saklıyordu.

Bir de kendisine. Annesini kendisinden uzaklaştırdığı için.

Kadın ellerini yavaşça kaldırdı ve odağını yitirmiş gözlerle, sanki onları ilk kez görüyormuşçasına ellerine baktı. “Bir zamanlar bunlar mucizeler yaratırdı. Genç kızlığımda bile kadınlar bana gelirlerdi” dedi; ses tonu hâlâ Harte’in çocukluğundan hatırladığı yumuşak tınları taşıyordu. Sonra kadının yüz ifadesi bozuldu. “Ama sen bunu benden aldın.”

Harte’in çenesi kasıldı. “Beni sonra da suçlayabilirsin. Şimdi seni eve götürmemiz gerek.”

Annesi, kendi hatıralarında kaybolup gitmiş soluk yeşil gözleriyle ona baktı. “Küçük Molly O’Doherty her adamı elde etmenize yetecek kadar güzelleştirebilir sizi; böyle derlerdi. Artık yapamıyorum. Ve bu, canımı çok yakıyor...” Sesi kısılmış, gözlerini tekrar kapamıştı. “Öyle korkunç bir sızı ki bu... Sırf ki-

sacık bir süreliğine de olsa o sızıyı durdurmak istiyorum. Bana gereken...”

“Bana açıklama yapmana gerek yok” dedi Harte; annesinin dönüştüğü hal yüzünden, onu kendisinin içine ittiği hal yüzünden çektiği utanç ve pişmanlıktan boğazı düğümlemişti. “Ayağa kalkabilir misin?”

Annesine bir daha dokunmak zorunda kalmak istemiyordu. Berbat ter kokusu –ya da çok daha kötü başka bir şey– Harte’in durduğu yere kadar etkisini hissettiriyor, annesinin onu terk edişinin bedelini fazlasıyla hatırlatıyordu: çöp yığınları arasında ısınmaya çalışarak geçirdiği geceleri, sırf yapabildikleri için onu kovalayan kirli bedenlerin leş kokusunu...

Çünkü onları durdurabilecek kimsesi olmamıştı.

Çünkü için için biliyordu ki, tüm bunları hak etmişti.

Annesi kımıldamayınca küfretti ve kapıdaki adama uyuşturucunun etkisi geçene dek kadını tutması için para verip veremeyeceğini düşündü. Sonrasında onu gelip alabilir ya da alması için birini gönderebilirdi.

Oradan gitmesi gerekiyordu. Soluk alıp verişlerini yatıştırırsa da afyon dumanının onu sarmaladığı hissinden hâlâ kurtulamıyor, kızdan ve Kelly’nin notundan yadigâr kalan hummalı enerjiden sıyrılmaya çalışıyor ve bundan nefret ediyordu. Bunun olduğu kişi ve şeyi uyuşturup körleştirme şekinden nefret ediyordu. Bir yanının, o sessiz boşluk içini tümüyle doldursun diye bir süre –sadece azıcık bir süre– öylece kalmak istemesinden nefret ediyordu...

Bu cazip fikri aklından çıkarıp, “Şimdi gidiyorum, anne” dedi. “Sabah kendini daha iyi hissettiğinde dönerim.”

Gitmek için doğrulurken, aynı anda hem sevgi hem de nefretle annesine son bir kez daha baktı. Annesi onu şehre bağlayan bir diğer şeydi; ona karşı duyduğu sorumluluk bir pranga misali Harte’i kendi iradesi dışında zapt ediyordu. Çıkış yolunu bulamadığı bir kilitli kutuydu adeta.

Tam kapıdan çıkmıştı ki canhıraş haykırırlar ilişti kulağına; bir kalabalığın sokağın aşağısında toplandığını fark etti. Odun dumanının ve çok daha yoğun, daha kimyasal bir başka

şeyin daha kokusu havayı sarmıştı. Yanlardaki binalarda yangın çıktığını gördü. Sokağın her iki ucundan yayılan alevler sokağın ortasına –annesinin bulunduğu binaya– doğru güröl güröl ilerliyordu.

İki binanın birden bu şekilde yanması kaza olamazdı. Üstelik annesinin yarı baygın yattığı odaya bitişik olan iki binanın. Hâlâ cebinde buruşuk halde duran o not gelmişken hem de.

Anlaşılan o ki o not, Paul Kelly’nin ona gönderdiği tek mesaj değildi.

Harte, yol boyunca lanetler yağdırarak, bodrum kattaki odaya inen birkaç basamaktan geri koştu; bir yandan da mahmur bakışlı korumanın diğerlerini uyandırması için bağırıyordu. Hemen annesini kaptı. Kadının yıkanmamış saçları ve giysilerinden hücum eden koku karşısında midesi bulanmış, boğazı tıkanmıştı. Dumana boğulan gece, kadının kokusunun yanında güzel kalıyordu ama tiksintisini bastırıp annesini binanın dışına çıkardı, kalabalığın arasından geçerek, yol kenarında bekleyen taksiye bindirdi. Şoföre annesinin adresini verdi, araba dengesiz kaldırım taşlarının üstünde tıngırdarak yola koyulduğunda, onu dik tutmaya uğraştı.

Annesinin kokusundan uzaklaşıp pencereden kafasını çıkardığında, Paul Kelly’nin adımlarının onu gölgelerin arasından izlediklerini gördü.

G enelde, en moral bozucu günlerde dahi, kalabalık meyhanenin gürültüsü Dolph'un sinirlerini yatıştırmaya yeterdi. Kısmen gözlemek zorunda kalacağı tek bir saldırı yönü olması, kısmen de gecenin olaylarını onlara dahil olmadan izleyebildiği için daima arka duvara yaslanarak otururdu. Her zaman ki masasından kurduğu her şeyi gözlemleyebilir, Bowery'deki ruh halini yoklayabilir ve kimseler onu rahatsız etmeden, hâlâ başarmak istediği her şeyin planını yapabiliirdi.

Salon içip kahkahalar atan insanlarla şimdiden neredeyse tıka basa dolu olsa da Dolph kendini huzursuz hissediyordu. Broome Sokağı'nda bir yangın çıktığı haberi gelmişti. Adamlarından bazılarını alevlerin durdurulup masumların kurtarılmasına yardım etmeleri için oraya göndermişti ama şüphe çekmeden yapabilecekleri kısıtlıydı. İnsanlar zarar görecek ve Dolph'un elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Tilly bazı ayak işlerini halletmeye gitmişti, yoksa Dolph onun mutfağına iner, Tilly'nin onu kolayca yatıştırmasına müsaade ederdi. Tilly'nin çorbalarından biraz içmeye, onun o masada sert, altın renkli et suyuna ya da hayatın ta kendisi tadındaki taptaze ekmeklerinden biraz yemeye ihtiyacı vardı.

Kitaba ihtiyacı vardı. Ama kitabı ele geçirebilmek için Harte Darrigan'ın yardımı gerekiyordu.

Kız, Harte Darrigan'ın aklını çelmek için Dolph'un elindeki son koz değildi -Dolph bunu biliyordu- ama yine de önemi büyük sayılırdı. Üstelik kız gideli epey de olmuştu.

Kızın tam olarak neler yapabildiğini hâlâ bilememek Dolph'un içine dert olmuştu. Bir hırsız olduğu kesindi. Müze-

de yaptıklarına bakılırsa, büyük ihtimalle güvenilirli de. Yine de Dolph'tan sakladığı bir şeyler vardı ve Dolph, kızın yetisinin nasıl işlediğini bilmediğinden, kendisine nasıl karşı gelebileceğini de öngöremiyordu. Kendi yetisini kaybettiğini açık etmeden kimseye bunu danışamazdı da. Ekibinin ondan beklentisi, her şeyi halihazırda bilmesiydi.

Pek de uzun sayılmayacak bir süre önce, hiç endişelenmesi gerekmezdi. Kız eğer sihriyle saldırıya geçecek olsa, sakın gücüyle Leena onu hemen etkisiz hale getirirdi. Eşik'ten önceyse, her şeye hazırlıklı olur, karşısına çıkan sihrin kendine has tadını hemen alırdı.

Eşik'ten önce, çok daha fazlasını yapabiliyordu. Elini bir sallayışıyla, kızın yetisini –ona hiç zarar vermeden– bir süreliğine kendisi kullanabilirdi; tıpkı diğer tüm Mageuslara yapabildiği gibi. Bir zamanlar, sahip olduğu yetenek onu her şeye kadir gösterirdi. Şimdiyse, öyleymiş gibi davranmayı, ona güvenenlere yaptığı hileyi uzun vadede sürdürmeyi kabullenmek zorundaydı.

Bu oyunu sonsuza dek sürdüreceğini düşünecek kadar saf değildi. Elbet birisi onun zayıflığını fark edecek... ve bunu lehine kullanacaktı. Meçhul olan, ihanetin kimden ve ne zaman geleceğiydi.

Dolph'un karanlık düşüncelerinden fırlamışçasına, bina- nın ön tarafında bir şamata patlak verdi. Meyhanenin çift kapı kanadı hızla açılıp hışımla vurduğu duvarlarda zangırdarken, Dolph hemen tehlikeye hazırlandı. İçerideki kalabalık kimin geldiğini görmek için adeta tek vücut gibi kapıya döndü. Ardından, mırıldanmalar başladı; genelde Bowery'nin en harap gecekondularını yıkıp döken –bir tanesi daha o gecenin başında çıkan– yangınlar misali, mırıltılar meyhanedekiler arasında hızla yayılıyordu.

Dolph salonu neredeyse yarılamıştı ki ortada hiçbir tehlike olmadığını, açık kapının ortasında Jianyu'nun dikildiğini gördü. Oğlanın suratındaki sıkıntı, Dolph'un ensesinin endişeyle ürpermesine neden olduysa da Jianyu'nun taşıdığı şeyi görür görmez adımlarını hızlandırdı.

“Kapatık” diye bağırdı. “Viola! Meyhaneyi kapat. Mooch, Sean! Herkesi dışarı çıkarın.”

Ekip iyi eğitimliydi. Ne soru sordular ne de duraksadılar ve tıkır tıkır işleyen bir makine misali hızla harekete geçtiler. Çalışanlar diğer müşterileri nazıkçe çıkışa doğru yönlendirmeye başlamıştı bile ama herkes kargaşaya neden olan şeyi görebilmek için kafasını uzatıp duruyordu.

“Kızı öldürüyor!” diye bağırdı biri. Bu da mırıltıların artıp farklı dillerde bir velveleye dönmesine neden oldu. Herkesin kendi yetisine sarmalanmasıyla salon, enerjiyle hareketlenmişti; Dolph bu yetilerin amacının korunma mı, saldırı mı olduğunu anlayamıyordu. Hemen ardından, ilk iftira salona yayılmıştı bile; kelimenin ardında yatan nefret kadar etrafa yayılan boğuk sesi de habıs ve çirkindi. Böylece, kalabalığın mizacı değişti ve çok daha tehlikeli bir hale büründü.

Dolph havaya kaldırdığı bastonunun gümüşten başlığını, kulak çınlatan bir tangırtıyla kapanış ziline indirdi. “Kapatık dedim! Dışarı! Hepiniz!” Kime çarptığına bakmaksızın bastonunu savurarak öne ilerleyip kalabalığı dışarıdaki geceye sürükledi.

Kapı sürgüsünü çekerken, duvar kenarına sıralanmış ve diğerlerinden daha kısa bazı kare masaları işaret ederek, “Çekin şunları şuradan” diye seslendi Dolph. “Kızı yere yatırın; orada kendine zarar vermez.”

Jianyu, kollarında kıvranıp inleyen Tilly'yi onlar için açılan noktaya doğru taşıdı. Dolph'un adamları etrafında toplanıyordu. Onların ürkekliklerini ve çekincelerini hissedebiliyordu.

Jianyu daha kızı yere bırakmadan Viola, ellerini önlüğüne silerek kalabalığı yarıp öne çıktı.

"Checos'ê²¹" diye söze girmişti ki, Jianyu'nun kucağındaki kişinin kim olduğunu gördüğü anda sesi kesiliverdi ve fena halde donakaldı. "Ona ne yaptın?" diye gürledi.

Jianyu, Viola'nın sihrini, daha bıçaklarını dahi çekmeden hissetmişti. Kızgın, öfke dolu sihir ona demir fırınından fışkıran bir patlama misali saldırmıştı ve tüm bedenini ele geçiren acı soluğunu kesmişti. Kanı alev alev yanmaya başlamış, ciğerleri adeta çimento misali kurumuştur. Bir yandan da kıvranıp durduğundan tutmakta zorlandığı Tilly'yi düşürmemek için dik durmaya uğraşıyordu.

Jianyu yere devrilmeden onu dirseğinden yakalayan Dolph, "Viola! Yeter" diye bağırdı. "Tilly'yi düşürsün istemiyorsan, Jianyu'yu rahat bırak. Biri Nibs'i buraya getirsin. Hemen!"

Viola'nın gözleri hiddetli ve parlaktı ama hemen sonra, Jianyu'nun kanını yakan sıcaklık geri çekildi ve Jianyu derin, güçlü bir soluk aldı. Ansızın Dolph'un kolunu tuttuğunu fark edip ondan sıyrıldı ve Tilly'yi yere bırakmak için kalan son birkaç adımı kendi başına attı.

Kendi suratını ve boynunu çizmemesi için kızı kolların-

²¹ İtalyanca, ne oldu? (ç.n.)

dan tutan Dolph, “Benim için Tilly’yi bacaklarından tut, Vi” diye talimat verdi. Tilly’nin yüzü ve boynu çoktan kendi tırnaklarının eseri çiziklerle kıpkırmızı kesilmişti.

Istırapla inlerken debelenmeye devam ediyordu ama yüzündeki kan iyice çekilmiş gibi görünüyordu, aşırı derecede solgundu.

“Ne oldu?” diye sordu Dolph, buz gibi bir ifadeyle.

Dolph’un ses tonundaki şüpheyle Jianyu tetiğe geçti. Tedbiri elden bırakmakla, kendi insanlarından ayrı bir hayat kurabileceğine inanmakla aptallık etmişti. Kendi sınırları içinde bile zor bela kabullenilmişken, Chinatown sokaklarının dışında kabul edilebileceğine inanmakla aptallık etmişti.

Hem kendi üzerine hem de başkalarına atılan benzer iftiraları daha önce de duyduğu olmuştur elbette. Buna alışmış olması gerekirdi ama bunu *orada*, artık evi saydığı yerde duymanın şaşkınlığı... Kurtarmaya çalıştığı kızı öldürmekle suçlanmak, ha? Aslında buna hiç şaşırmaması gerekirdi. Ama Viola da ona cephe almıştı. Ve şimdi Dolph, solgun gözlerinde buz gibi bir ifadeyle ona bakıyordu.

Boynundaki dövmenin her an yanmaya başlamasını bekliyordu Jianyu. Ama şaşırtıcı bir şekilde o yanma hiç başlamadı. Bu da Dolph’un ona hâlâ güvendiği anlamına geliyor olmalıydı. Bunu bilmek boğazındaki düğümün çözülmesine, ağzından sözlerin dökülmesini sağlamaya yetmişti. Ama salonda yaşanan çatışmanın açtığı yarayı kapamaya yeteceğini pek sanmıyordu.

“Tam bir şey söyleyemem...”

“Dene bakalım” diye bastırdı Dolph; giderek hiddetleniyordu. “Eşik’in yanında ne işi varmış?”

“Eşik’te değildi” diye karşılık verdi Jianyu. “Bu, Fulton Sokağı’nda oldu.”

YENİ BİR ŞEY

Esta, Bowery'ye döndüğünde Harte Darrigan'ın onu öperek yarattığı şoku büyük oranda atlatmıştı ama içinde bulunduğu durum konusunda kendini hâlâ daha iyi hissetmiyordu. Şehir merkezine giden tramvayda elinde olmadan haber kupürünü kontrol edip durmuştu. Kupür hâlâ eski haline dönmemişti. Harte Darrigan üzerinde elde ettiği başarı her neyse, yeterli gelmemişti. Neyin yeterli gelebileceğini ise hiç bilmiyordu.

Bowery'ye bu endişelerle döndü ve Strega'ya adım attığı anda endişeleri daha da arttı. Çok ama çok yanlış giden bir şeyler vardı. Saat geç olmuştu; hüznelerini ve sıkıntılarını içkiye gömen Mageus güruhunun barı tıka basa dolduracağı kadar geç hem de. Ama salon neredeyse bomboştu.

Önünü kesen melon şapkalı oğlanlardan biri, "Kapalıyız!" diye homurdandı. Oğlanın adı Sam ya da Sean'dı -S harfiyle başlayan bir şeydi işte- ama Esta ekipte öyle yeniydi ki oğlan onu hemen tanıyamamıştı.

Neyse ki Esta onunla tam bir münakaşaya girmeden Nibs çıkageldi ve el sallayarak içeri girmesini işaret etti.

Salonun arka kısmındaki küçük kalabalığı gören Esta, "Neler oluyor?" diye sordu. Havadaki enerji sıcak ve dengesizdi. Ta barın oradan bile herkesin sahip olduğu sihri kullanmanın eşiğinde olduğunu, korkularının mekânda canlı bir varlık gibi dolandığını hissedebiliyordu.

"Dolph dükkânı bir saat kadar önce kapattı" dedi Nibs. Yüz ifadesi Esta'nın o güne dek görmediği kadar tereddütlüydü. "Sorun Tilly."

Nibs nihayet onları toplanmış kalabalığın arasından geçir-

diğinde Esta, Dolph'un Jianyu'yla kısık sesle konuştuğunu, bu sırada Viola'nın da debelenmesini engellemek için Tilly'yi bacaklarından tuttuğunu gördü. Fare tüyü saçlı şifacı, ateşlerde yanarcasına kıvranıyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmış halde tavana kilitlenmiş, boğazı ve suratı ise kendi tırnaklarıyla derisini tırnaklamışçasına kızarmıştı.

Tilly'nin suratının buruşup inlemesini ve çaresizce özgür kalmaya çabalamasını izleyen Esta, "Ona ne oldu böyle?" diye sordu.

"Bilmiyoruz" diye cevap verdi Nibs.

Dolph, Jianyu'ya "Bana biraz Nitewein getir" dedi. "Duble afyonlu olsun."

Jianyu tamam dercesine başını sallarken suratsız görünüyordu. Kalabalığı yararak ilerledi ve birkaç dakika sonra elinde mürekkebimsi sıvı dolu bir şişeyle geri döndü. Dolph başka birkaç kişiden Viola'nın Tilly'yi tutmasına yardım etmelerini istedi, sonra diz çöküp kızın üstüne eğilerek, içkiyi kızın boğazından aşağı boşalttı.

Başta sıvı yüzünden boğulur gibi olan Tilly, içecekten her seferinde tereddütlü bir yudum alıyor ve çaresizce yutkunuyordu. Debelenmesi yavaş yavaş durdu, kolları iki yanına gevşek bir şekilde yığıldı, gözleri camsı, ifadesi boştu.

Dolph sertçe ayağa kalkmadan önce Tilly'nin sakinleştiğine emin oluncaya dek bekledi. Elini dalgalı saçlarının arasına daldırırken, yüzü kıpkırmızı kesilmişti, dudağının üstünde ter damlacıkları parıldıyordu.

Dolph melon şapkalı oğlanlara dönüp kızı kucaklayan oğlana doğru, "Onu üst kata çıkarın" dedi. Viola'ya dönüp "Sen de git, onun yanında kal" diye ekledi. "Herhangi bir değişiklik olursa haberim olsun."

Nibs, başka kimsenin duymasını istemiyordusuna, Esta'nın kulağına fısıldadı: "Dolph bunun sebebinin Eşik olduğunu sandı ama Jianyu, Fulton Sokağı'nda, Yasak Hattı yakınlarında olduğunu söyledi."

"Tilly, Fulton Sokağı'nda ne yapıyormuş ki?" diye sordu Esta.

“Birine yardım etmeye çalışıyordu” dedi Dolph. “Golde’nin oğlu Josef’e. Onu hatırlıyor musun?” diye sordu Esta’ya. “Geçen gün evlerini ziyaret etmiştik. Bir grup oğlanla takılıyormuş. Bir oyun oynuyorlarmış, şehir merkezinin ötelere gitme konusunda birbirlerine meydan okuyorlarmış ki... bir şeyler ters gitmiş. İçlerinden biri yardım istemek için buraya geldi. Diğer herkes Broome Sokağı’nda çıkan bir yangınla ilgileniyordu, bu yüzden de yardıma Tilly gitti. Giderken de Jianyu’yu bulmuş.”

“Havada o soğuk enerjiyi hissettim; kaçmamız için bizi uyarıyordu” dedi Jianyu onlara. “Ama Tilly, çocuğa yardım etmekte diretti. Oğlana tam ulaşmak üzereydi ki sopa gibi kaskatı kesilip sırtüstü düşüverdi.” Jianyu bir an için, gördüklerini hatırlarcasına, gözlerini kapattı. “Sonra titreyip inlemeye başladı, sanki binlerce kamçıyla kırbaçlanıyor gibiydi. Ona seslendiğimi duyamıyordu, bu yüzden ben de onu oğlanın cansız bedeninden geri çektim. Buraya geri getirdim.”

“Peki ya oğlan?” diye sordu Nibs.

“İkisini birden taşıyamazdım. Tilly’yi güvenle geri getirmek istiyorsam, öldürölme riskini de göze alamazdım. Hâlâ nefes alıyordu, ben de düşündüm ki belki...”

Dolph, Jianyu’nun omzuna hafifçe vurarak “İyi iş çıkardın” dedi. “Onu orada bırakıp gidebilirdin... çoğu insan öyle yapardı. Onu geri getirdiğin için sana minnettarım ve tabi sen onunla birlikte döndüğün için de.”

Jianyu’nun yanakları kızarmıştı ama Dolph’la hemfikir gibi de durmuyordu. Endişeli, şüpheli yüz ifadesinden, başarısız olduğunu düşündüğü açıktı.

Dolph ise bunu fark etmemişe benziyordu.

“Oğlanın hâlâ orada olup olmadığına bakması için oraya birini göndermemiz gerekecek” dedi Nibs’e. “Eğer oradaysa, kimsenin oraya sonu Tilly gibi olacak kadar yaklaşmasını istemiyorum. Jianyu, oranın Eşik gibi hissettirdiğini söyledi. Bu yüzden daha fazlasını öğrenene dek, ona da aynı muameleyi yapacağız. Yanına başı derde girmeyecek birini aldığına emin ol.”

“Ya annesi Golde ne olacak?” diye sordu Nibs.

“Ona kendim söylerim.”

Nibs kaşlarını çatdı. “Tüm Yasak Hattı’nın böyle olabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu Jianyu’ya.

“Bilmiyorum” diye cevap verdi Jianyu.

“Öyle olmadığını umsak iyi olur” dedi Dolph. “Öyle bir durumda şehir ikiye bölünür. Yine de bu denli büyük bir şey söz konusuysen... Birileri bir şeyler biliyor olmalı.” Dolph, Jianyu’ya çevirdi bakışlarını. “Bilgiye ihtiyacım var. Birileri konuşacaktır.”

Jianyu ciddi bir tavırla başını sallayarak onayladı. “Kendim hallederim” dedi.

“Hallet” diye homurdandı Dolph.

Jianyu başıyla hafifçe selam verip gecenin içine karıştıktan sonra Dolph, dikkatini Nibs’e çevirdi. “Oğlanla ilgilendikten sonra, insanları uyarmak da gerekecek. Tetikte olmamız lazım, en azından bunlara neyin neden olduğunu çözene dek.” Çenesi seğirdi.

“İlgileniyorum” dedi Nibs ve birkaç melon şapkalı oğlandan oluşan bir grubu da yanına alarak Bowery yönüne doğru telaşla uzaklaştı.

Dolph, Esta’ya dönmeden önce herkesin gitmesini bekledi. Tek bir hoş laf etmeden doğruca konuya girerek, “Eee?” diye sordu.

Esta onun neyi sorduğunu biliyordu. “Bence konuşacak” diye karşılık verdi. Geleceğin değişmesi için, Dolph’u onu bekleyen kaderden kurtarmak için sadece bunun yetmesini umuyordu.

“İlgilenmesi gereken bir şey olduğunu söyledi ama sana yakında haber gönderir.”

Dolph, daha fazlası olduğunu bilircesine bir bakışla Esta’yı süzerek, “Başka?” diye sordu.

Esta tereddütlüydü. “Nişanını almayacak.” Dolph sessiz kalınca, Esta devam etti. “Bunun pazarlığa açık olduğunu söyledim ona.”

Dolph’un yüz ifadesi öfkeyle buruştu. “Bunu söylemek sana düşmezdi.”

“İlgisini canlı tutabilmek için fazla seçeneğim yoktu. Be-

ni uyarmış olsaydın ya da belki nişanın ne olduğunu bilseydim, başka bir çözüm üretebilirdim.” Esta yarattığı tehlikeye rağmen Dolph’a doğru öfkeli bir bakış attı. “Artık konuşmaya hevesli. Anladığım kadarıyla, ondan bu kadarını koparmayı da başka kimse başaramamış.”

Dolph ona ters ters baktıysa da daha fazla tartışmadı. Uzun, gergin bir anın ardından, Tilly’yi çıkardıkları üst kattaki dairelere giden kapıya bakmak için arkasına döndü. Kapı boş ve sessiz duruyordu.

“Durum ne kadar kötü?” diye sordu Esta. Ama gerçeği anlaması için Dolph’un ona cevap vermesi gerekmiyordu. Dolph’un kederli yüz ifadesinden, duruşundaki gerginlikten neler olduğunu anlayabiliyordu.

Dolph, “Tilly açısından, daha kötüsü olamaz” diye karşılık verdi. “Geri kalanımıza gelirsek... Bu yeni bir şey ve bizim türümüz açısından pek de iyiye işaret sayılmaz.”

-

Dolph, Strega'nın tümüyle boşalmasını bekledikten sonra kapıları kilitleyip neler öğrenebileceğine bakmak için dışarı çıktı. Pelerinine sarınıp başlığını yüzünü örtecek kadar indirerek güneşe, Fulton Sokağı ve Yasak Hattı'na doğru yola çıktı. Bowery'nin ışıkları loşlaşıp da sokak giderek kararırken, göz bandının yerini değiştirdi, böylece gecenin karanlığında bir kömürlüğe ya da habersiz hedefler için kurulmuş başka tuzaklara düşmeksizin yolunu bulabilecekti.

Su oluklarında hışırtılar çıkarıp duran farelerin yanından geçti, rüzgâr kalın pelerininin arasından süzülüyordu ama soğuk mart rüzgârları ona hiç dokunmuyordu. Herkes buz gibi bir kalbi olduğunu söylerken soğuk onu nasıl rahatsız edebilirdi ki zaten?

Ne derlerse desinler, diye düşündü acı acı. Buz gibi olsun olmasın, kendi tarzıyla öyle çok kişiyi kurtarmıştı ki onlar için özür dileyecek değildi. Kendine bir yaşam kurmuştu, öyle değil mi? Sahip olduklarına ulaşmak için her zorlukla mücadele etmişti. Kendi ailesi onu bir yük olarak görmüş, henüz bir çocukken korkunç şekilde yaralandığı o fabrikada daha fazla çalışamaz olduğunda da onu başlarından savmışlardı. Onlara göre Dolph, beslenmesi gereken fazladan bir boğazdı, bu yüzden de onu başkalarını kurtarmaya göndermişlerdi.

Aslında ailesini suçlayamazdı. Çaresizlik ve korku herkese hemen her şeyi yaptırabilirdi. Ve kimi zaman, çoğunluğu kurtarmak için tek bir fedakârlık gerekirdi.

Eskiden Dolph öyle öfkeli, öyle kin dolu ve mutsuzdu ki. Bacağı aksak olsun olmasın, ölümü de oğlan ıslahevinde yaşa-

mayı da kabul edemeyecek kadar inatçıydı. Başkalarının izinden gitmek için fazla zeki idi. Diğer sokak çocukları ekmek için yalvarır ya da dolgun cüzdanlardan para aşırıırken, Dolph'un yürüttüğü sırlar bugün olduğu kişiye dönüşmesine yardım etmişti. O sırlar sonunda onu ya kurtaracak ya da öldürecekti.

Başkaları asla sahip olmayacakları paramparça edilmiş arazi sınırları için birbirleriyle didişmeye devam edebilirdi. Ama Dolph gerçeği biliyordu: Kendisi ve kendi türünden olanları bekleyen koca bir ülke vardı. Ya da eğer başarabilirse, yakında öyle bir ülke olacaktı. Eşik çokertildiği anda Mageuslar istedikleri her şeyi yapmakta özgür olabilirlerdi. Kadim sihir tekrar eski günlerine döndüğünde, onları kimse durduramayacaktı. Onları engelleyen Ortus Aurea Cemiyeti ortadan kalkınca, ülkenin tamamını tekrar bir sihir ülkesine dönüştürebilirlerdi. Sihir sahibi olmayanlarsa kısıtlı, eciş bücüş hayatlar yaşamamanın nasıl olduğunu işte o zaman öğrenebilirlerdi.

Artık çok yaklaşmışlardı, hem de her zamankinden daha fazla. Yakında Darrigan'ı da Jack Grew'u da ele geçirecek, ardından gözünü Cemiyet'e dikecekti. Ama önce, aralarında patlak veren bu yeni tehlikeyle ilgilenmesi gerekiyordu.

Yürümeye devam etti. Kapı girişlerinde toplaşmış gölgeli figürlerin hiçbiri onu rahatsız etmiyordu; sigaraları keskin gece havasında ateşböcekleri misali titreyordu. Fulton Sokağı'na bir blok kala Dolph, bir şeylerin doğru gitmediğini sezmişti bile. Adeta elektrik yüklü bir akım, sihir sahiplerini uzak durmaları yönünde uyaran soğuk bir enerji havada cızırdıyordu.

Kendini daha fazla ilerlemeye zorlayamayınca dek ilerleyip yaklaştı. Fulton ile Nassau'nun kesiştiği köşede doğuya dönüp, Fulton boyunca uzanan buz gibi enerjiyi izledi. Sanki gözle görülmeyen yüksek gerilimli bir elektrikli telin çevresinde dolanıyormuş gibi hissettiriyordu. Yasak Hattı adeta canlanmıştı.

Dolph, Fulton boyunca uzanan hattın verdiği hisle yolunu bularak yürümeyi sürdürdü. Yürürken bir yandan da içini saran tuhaf dürtüye direnmeye çalışıyordu: kaldırımın kenarının hemen ötesindeki enerjiye uzanıp parmaklarını daldırma, onun

gücünü kıpırdatıp oynatma dürtüsü.

Bu belki de yeni bir tuzaktı. Veya belki önceden Eşik'e temas ettiği için Eşik'in gücü artık onun bir parçası olmuştu.

Sihir böyleydi işte. İster Mageusları gibi doğal ister Cemiyet'in ustalıkla kullanabildiği gücü gibi yozlaşmış olsun fark etmiyordu. Sihir, hangi formda olursa olsun, güç vaadiyle zayıfları cezbedebilirdi. Sundrenlerin yaşadığı korkunun bir kısmını da bu –birçoklarını ağma düşüren afyon gibi, sihrin de bir uyuşturucu olması– oluştuyordu. Yeti sahibi olmayanlar, sihrin bir tehdit olduğundan korkuyorlardı. Güçle temas edenlerse bunun tamamen boş bir korku olmadığını biliyorlardı.

Eski asırlarda, sihir –ve Mageuslar– hakkında hikâyeler yaygındı. Bir zamanlar şifa ve rehberlik için başvurulmuş kişiler salgın ve ölümler yüzünden suçlanmışlardı. Fakat bu, Büyü Çözme'den, Ortus Aurea ve onlar gibi Sundrenlerin Dolph'un türünden insanların peşine düşüp onları hapsedmelerinden ve gücü ele geçirirken, kadim sihrin yayıldığı bir dünyanın hatırasını dahi yok etmelerinden önceydi.

Cemiyet, akil olduğuna inanıyordu. Kendilerine aydınlanmış kişiler diyorlardı ama en nihayetinde onlar da sadece insandı; sahip olmadıkları şeyi isteyen ve onlara ait olmayan şeyleri sırf yapabildikleri için alan insanlar.

Bu yeni tehlike kesinlikle insan elinden çıkmaydı. Doğal değildi. Saçtığı güç, dünyanın bir kısmı ipini koparıp kaçmışçasına kırık dökük bir his veriyordu. Tıpkı Eşik gibi Yasak Hattı'na da her ne yapıldıysa kontrol amaçlı tasarlanmıştı. Cezalandırma amaçlı.

Bu yeni tehdidin nasıl çalıştığına dair Dolph'un en ufak bir fikri yoktu. Bu yalnızca bir hatadan mı ibaretti, yoksa gücü Manhattan'ın güney ucunun tamamını mı kapsıyordu; Dolph bilemiyordu. Eşik gibi şehre giriş sağlayan ama kaçma fırsatı vermeyen veya karşı tarafa geçmeye yeltenenleri yok edebilen bir geçit olup olmadığına da emin değildi.

Ancak şayet bu yeni hat da Eşik gibiyse, bölgelerinin sınırını çiziyorsa, hattın tekrar oynamayacağını kim söyleyebilirdi ki? Kuzeye doğru sokulmaya devam edecek olursa, gidebilecek-

leri hiçbir yer kalmayacaktı.

Sokağın karşısında, Jianyu gecenin ortasında beliriverdi ve ona doğru yaklaştı.

“Neler buldun?”

Jianyu başını iki yana salladı. “Kimse konuşmuyor. Kefren Salonu karanlığa gömülmüş. Bunu Cemiyet yapıyorsa, epey sessiz kalıyorlar.”

“Cemiyet’ten başka kimse olamaz” diye itiraz etti Dolph. “İşler değişiyor ve iyi yönde değiştiklerini söyleyemem.” Omurgasındaki gerginliği, yüzündeki örtülü ifadeyi inceleyerek Jianyu’yu süzdü. “Önceden olanlara gelirse... Viola’nın yaptığı şey için üzgünüm.”

Jianyu’nun yüz ifadesi değişmedi. “Korkmuştu. Korku kalplerine hükmettiğinde insanlar her tür şeyi yapar.”

“Yine de... Sen bizden birisin, bundan asla şüphe etmeni istemem. Bardaki insanlara ve söyledikleri şeylere gelirse... Onlara katılmıyorum, benim adıma söz sahibi değiller ve bir daha benim mekânımda hoş karşılanmayacaklar.”

Jianyu boynunu eğdi ama karşılık vermedi. Dolph özü-
nün samimi olduğuna Jianyu’nun inanıp inanmadığını anlaya-
mıyordu.

Onu suçlayamazdı da. Jianyu’nun başına gelenlerden, tüm şehrin ve ülkenin insanlarına yaptıktan sonra herhangi birine, hele de işini olabildiğince gizemli ve anlaşılmaz şekilde yürüten Dolph’a neden güvenecekti ki?

“Aramaya devam edecek misin?” diye sordu Dolph. Kendisi hakkında ne düşünürse düşünsün, Jianyu’nun kız için elinden geleni yapacağını bildiğinden, “Tilly için?” diye ekledi.

“Elbette” diye karşılık verdi Jianyu. Ardından, bir başka hafif baş selamıyla gecenin içinde kayboluverdi.

Gecenin yükünü omuzlarında taşıyan Dolph, tekrar Bowery’ye, Golde’nin dairesine ve kadının masasındaki boş sandalyeye doğru yöneldi. Kendi sokaklarına, yuvasına ve koruyabileceğine artık emin olmadığı insanlara doğru...

Viola'nın penceresinin dışında gökyüzü aydınlanırken, Esta gözlerini ovuşturup sırtındaki krampları gererek esnetti. Şafak doğmadan birkaç saat önce Tilly'yi sakinleştirmeyi nihayet başarmışlardı. Bu şehirde ona nezaketle yaklaşan ilk kişi şimdi yatakta yan yatıp yığılmış, üstündeki örtü terden nemlenmiş, gözleriyse donuk ve odağını yitirmiş haldeydi. Ölmenin eşiğine gelmiş gibi görünüyordu ama en azından artık çığlık atmıyordu.

Esta, paçavrayı alıp bulanık su dolu kovaya batırdı ve tekrar Tilly'nin ateşli alnına serdi. Bezin serinliğiyle Tilly inledi.

Tilly tekrar sakinleşinceye dek Viola duraklamıştı ama sonra küçük odanın köşesinde volta atmaya devam etti.

Esta ona, "İstedğin zaman oturabilirsin artık" diye seslendi. Soğuk, gözü pek suikastçı için bu kadarı yeterdi artık. Zeminde neredeyse delik açacak hale gelmişti.

"Hâlâ bu işten hoşlanmıyorum. Tilly hiç Nitewein içmemişti. Bu hale düşmekten nefret ederdi" dedi Viola; yataktaki kızı belli belirsiz işaret ederken sesi titriyordu.

"Bunca çığlığa ve inlemeye bakılırsa hayatının en güzel zamanını geçiriyor gibi görünmüyor" diye homurdandı Esta. Viola'nın sempati gösterilmesini hoş göreceğini düşünse, bunu hemen yapardı. Bunun yerine Viola'ya karşılık vereceği, onu üzüntüsünden uzaklaştıracak bir şey vermişti.

"Ne dedin sen?" diye çıkıştı Viola.

"Hiçbir şey. Boş ver." Esta bezi tekrar suya batırıp Tilly'nin ateşli kaşlarının üstüne koydu. İkisi de bir süre sessiz kaldı ama voltasına devam eden Viola'nın korkusu odayı doldurmuştu.

Esta, Viola'ya bakmaksızın yumuşak bir ifadeyle "Nasıl hissettiğinden Tilly'nin haberi var mı?" diye sordu.

Viola'nın adımları durdu ve öyle uzun, huzursuz bir sessizlik anı oldu ki Esta fazla ileri gittiğinden endişelendi. Ama derken...

Viola, "Hayır" diye cevap verdi; sesi bir fısıltıdan ibaret olsa da tek bir sözcüğün taşıyabileceğinden çok daha fazla kalp kırıklığı içeriyordu.

Esta'yla Viola'nın gözleri buluştu. "Ona hiç söylemedin mi?"

Viola bitap bir soluk verdi ve Tilly'nin yattığı yatağa baktı. Başını iki yana salladı. "Önemi yok. Onun dostluğu yeter."

Esta bezi alıp suya batırdı, ne diyeceğini ya da Viola'yı rahatlatmak için ne yapabileceğini bilmiyordu. Viola'nın nasıl hissettiğini Tilly'nin bilip bilmediğini ya da bunu anlayıp anlamadığını bilmiyordu ama ikisinin birbirlerine sıcak tavırlarla gülümsemelerinden onun biliyor olabileceğini düşünmeden edememişti. Esta Tilly'nin tamamen aynı şekilde olmasa da, Viola'ya değer verdiğini de biliyordu. Yine de söyleyeceği herhangi bir şey Viola'nın rahatlamasına yardımcı mı olur, yoksa işleri daha da kötü bir hale mi sokar, bilemiyordu.

Esta karar veremedi odanın kapısı, bozuk menteşelerinin gıcirtısıyla açıldı ve Dolph Saunders topallayarak içeri girdi. Saçları suratının çevresinde bir bukle cümbüşü yaratmış, gözlerinin çevresini mor halkalar sarmıştı. Onu gören Viola, öne çıkarak Dolph'la Tilly'nin arasına geçti.

"Olduğun yerde kal, Vi. Burada olmamın nedeni başka" dedi Dolph; sesi yorgun ve tükenmiş geliyordu. "Ve etkileyici becerilerine rağmen, yapacağım şeyi durduramayacağını iyi biliyorsun."

Viola'nın çenesi kasılmıştı ama Dolph'a karşı çıkmadı.

Dolph, Esta'ya döndü. Aksi bir ses tonuyla "Hiç uyudun mu sen?" diye sordu.

"Haline bakılırsa, senin kadar uyumuşumdur" diye karşılık verdi Esta.

"Tüm gece burada mıydın?" Şaşırmışa benziyordu.

“Çıkardığı seslerden uyuyabilirdim de sanki.” Başıyla Til-ly’yi işaret etti.

Dolph, Viola’ya bakarak “Ses mi?” diye sordu.

“Beni uyanık tutan büyük oranda çılgınlardı” dedi Esta. Yorgunluğunu bir kenara bırakıp omuz silkti. “Madem uyuyamıyorum, bari yardımcı olayım diye düşündüm.”

“Sakinleştirilmesi gerekirdi.” Dolph, Viola’ya ters ters baktı.

Viola kollarını göğsünde kavuşturdu. “Seni mutlu edecekse söyleyeyim, artık sakın.”

Dolph ağır bir tavırla, “Çok mutlu oldum” dedi. Sonra tekrar Esta’ya döndü. “Nasıl başa çıkıyor?”

“Hiçbir fikrim yok. Ne zaman başlasa biraz Nitewein verdim. İlk dozdan bu yana gece boyunca bilincini bir yitirdi, bir düzeldi.”

Viola öne çıktı. “Ama üstesinden gelecektir. Hiç endişen olmasın.”

Dolph sabırsız bir bakışla Viola’ya döndü. “Gerektiğinde endişelenirim, daha önce değil.” Ardından bastonuna doğru eğilirken, yorgun yüz ifadesi yumuşar gibi oldu. Amansız bir tavırla Viola’ya, “Ona biraz daha vakit vereceğiz. Ama bu kez onu sakın tutun” dedi.

“Bundan nefret ederdi” dedi Viola yumuşak bir ifadeyle. Endişeli gözleri, yataktaki solgun kıza kilitlenmişti.

“Nefret etsin ya da etmesin, bu gerekli. Onun için en fazla yapabileceğimiz şey onu sakın tutmak. Yetisi hâlâ orada bir yerlerde ama bir şekilde bozulmuş. Yetisi olmaksızın hayatta kalacak kadar güçlü olup olmadığına karar vermek ona düşecek.”

Viola, kararlı bir tavırla, “Bunun için elbette yeterince güçlü” dedi. “Her zaman güçlüydü.”

“Buna karşı çıkmam. Ama bundan kurtulup hayatta kalmak, eskiden gösterdiği kuvvetten daha farklı bir güç gerektirecek. Zaman gösterecek.” Dolph, Esta’ya döndü. “Benimle gel.” Kızın onu takip etmesini beklemeden çıktı.

Esta kapıya varmadan Viola onu bileğinden yakaladı. Güçlü menekşe rengi gözleriyle Esta’yı delip geçmişti adeta. “Teşekkür ederim. Tilly uğruna yaptıkların için...” dedi; sesi çatalla-

nıyordu. “Ve benim için yaptıkların da...”

“Önemli değil” diye karşılık verdi Esta; bu pek de yalan sayılmazdı.

Ama Viola onun bileğini daha da sıkı kavradı. “Başka kimse gelmedi” dedi sadece ve Esta’yı gitmesi için bıraktı.

Esta odadan çıktı, Nibs’le Dolph’un koridorda onu beklediklerini gördü.

“Ayarlamaları yapmam gerekir mi?” diye soruyordu Nibs.

Dolph başını iki yana salladı. “Henüz değil. Az da olsa iyileşme şansı var. Ona biraz zaman tanıyalım.”

Nibs kaşlarını çatı. “O yetenekli bir şifacı.”

“Bunun gayet farkındayım” dedi Dolph, bir yandan da dar koridorun sonundaki merdivenlere doğru yola koyulmuştu. “Ama Tilly daima çoğu kişiden daha güçlü olmuştur. Ve sihri de tümüyle gitmiş değil. Bana da hep sadık kaldı. Bu yüzden karar vermeden önce ona –ve Viola’ya– biraz vakit vereceğim.”

“Neye karar vermeden önce?” Esta sormadan edememişti.

“Onun acı çekmesine izin vermem” dedi Dolph kısaca. “Bir yüke dönüşmesine de müsaade edemem.”

Esta ürkütücü gerçeği idrak etti. “Yani sen...”

“Yani ben, bana bel bağlayanları korumak için yapılması gerekeni yaparım” diye gürledi Dolph. Kendisine karşı gelmesi için Esta’ya meydan okurcasına dimdik doğrulmuştu. Esta itiraz etmeyince tekrar konuşmaya başladı. “Darrigan bugün bana bir not gönderdi; tam da senin yapacağını söylediğin gibi. Benimle yarın buluşacak. Viola da Tilly de müsait olmayacağından, senin yakınımda kalmanı istiyorum; Darrigan konusunda yardımın gerekirse diye.”

Esta başıyla onayladı. “Başka bir şey var mı?”

Dolph, Esta’yı süzerek, “Evet” dedi. “Git de biraz uyu. Ruh gibisin, berbat görünüyorsun.”

İYİ KÖTÜ YUVAYA DÖNÜŞ

Harte soyunma odasındaki masaya birinin bıraktığı Nitewein şişesine baktı ve seçeneklerini değerlendirdi. Korunma için son çare olarak Dolph Saunders'a gitmek yeterince kötüyken, bir de buna zorlanmak daha beterdi.

Şişeyi alıp sağa sola yatırarak, koyu ve yoğun sıvının yeşil camın kenarlarını kaplayışını izledi. Şişenin tıpasını çıkarıp içindekini kokladı. Ucuz şarabın keskin kokusuna çiçek ve tatlı bir şey karışmıştı. İç içe geçmiş bir afyon batakhaneşiyle meyhanesi kokusu karışımını andırıyordu, tıpkı onlar gibi aynı anda hem tiksindirici hem de cazipti.

Yapması gerekeni unutturacaksa, bu içki ne kadar kötü olabilirdi ki?

Kendine bir bardak doldurduktan sonra oturup yansımasına dikti gözlerini. Annesinin çenesini almıştı, saçları da onunki gibi dalgalıydı. Ama Harte'a göre, karşısında gördüğü kişi ona fazlasıyla babasını anımsatıyordu.

Bardağı hafifçe kaldırırken sinirleri altüst olmuştu.

Tatlı, çiçeksi ve mide bulandırıcı koku onu çarptı ve bir anda, annesini Paul Kelly'nin genelevinden kurtardıktan sonraki zamandan kalma bir hatıra aklına düşüverdi. Annesi asla uzun süre ayık kalamamıştı ve her kayboluşunda, Harte onu bulup daha fazla belaya bulaşmasını engellemek için duman kaplı bodrumları arayıp taramak zorunda kalmıştı. Annesinin üstünü giysileriyle örtüp onu eve geri sürüklerken ona bakmama-ya çalışırdı ama yine de sabah olduğunda annesi ona karşı nefret dolu olurdu. Sebebiyse, kendisini o halde görmesiydi. Bir de kalbinde Harte'ın babasının haricinde yer açtığı tek şeyden

onu uzaklaştırmasıydı.

Anormal çocuk.

Harte bardağı masaya koyup şişeyi bıraktı. Aynadaki yansıması ona şüpheyle bakıyordu. Tüm hatalarını listeleyip pişmanlıklarını aklından çıkardıktan sonra cep saatine uzandı ama hemen ardından, saatinin çalındığını hatırladı.

Geciktiğinden endişe ettiği de yoktu gerçi.

Harte, Houston'ın aşâğısındaki dünyaya dair her şeyden nefret ederdi: çürümüş, çöple dolu sokaklardan, çaresizlik ve kederle dolu yıkık dökük gecekondu dizilerinden. Hatta o havasından bile; gecekonduların dışında duran tuvaletlerden yayılan pis koku sarıyordu her yanı. Bu yüzden yapmak üzere olduğu şeyden daha da çok nefret ediyordu.

Aksi Şeytan Boks Kulübü'ne vardığında, içeri girmek zorunda olmadığını düşündü. Aylar önce bu işten uzak durması gerekirdi, belki o zaman bunların hiçbirisi gerçekleşmemiş olurdu. Arkasını dönüp ait olduğu yere, üst kesime göre olan tiyatrosuna ve temiz, havadar loca sıralarına geri dönmesini engelleyen hiçbir şey yoktu. Porselen küvetine ve kaynar suyla banyo keyfine... Yoktan inşa ettiği o yaşama... Ona hâlâ yeterli gelebilecek bir yaşama...

Ama içindeki yangın aksini söylüyordu.

Annesini yeni bir adreste bırakacak kadar ayık tutmayı başarmıştı ama Kelly'yle adamlarının onu tekrar bulması ne kadar sürebilirdi ki? Ve onu bulurlardı da. Çünkü Harte'ın Paul Kelly'yi Jack'e yaklaştırmak gibi bir niyeti hiç mi hiç yoktu. Kelly'nin Ortus Aurea Cemiyeti'yle ne işi olacağını bilemiyordu ama olur da Kelly onların gücünü arkasına alacak olursa, Harte'ın türünden kişiler ve özellikle de Harte'ın kendisi için bu hiç iyi olmazdı.

Bunu itiraf etmekten nefret etse de bu olasılıktan sıyrılmak için bulduğu tek yol Dolph Saunders'tı. Sonuçta Dolph'un kimsesizleri şehir merkezindeki diğer çete liderlerinin hidetinden koruma konusunda namı almış yürümüştü, koruduklarına Kelly'nin kendi kız kardeşi Viola da dahildi. Onlar birbirle-

rini yesin; bu sırada Harte da kendi hamlesini yapacaktı. Dolph şayet kitabın içeriği konusunda haklıysa, kimse neler olduğunu anlamadan Harte şehirden çıkıp Eşik'in diğer tarafına güvenle geçebilirdi. Böylelikle diğerleri ona ulaşma imkânları olmaksızın şehre hapsolür, Harte da özgür kalırdı.

Onlarla birlikte şehre tıklıp kalacak olan Mageuslar aklına gelince hissettiği suçluluk sızısını görmezden geldi. Zaten şehirde hapisler. Hiç değilse kitap Cemiyet'in elinde değilken yaşamları daha iyi olabilir, dedi kendi kendine.

Kapının ardındaki çocuğa adını söyleyince, binanın arka kısmına giden uzun ve tanıdık bir koridora alındı. Koridorun ucuna yaklaştıkça hem ter ve kan kokusu hem de hatıralarının canlılığı artmıştı.

Annesi onu terk ettikten sonra –ve Paul Kelly'nin çetesi-ne katılmaya zorlanmadan önce– bir yılını Aksi Şeytan'da geçirmişti. O zamanlar Dolph sıırım gibi bir delikanlıydı. On iki yaşındaki Harte'in gözünü almıştı. Topallığına karşın Dolph, Bowery'de onu tanıyan ve ona karşı gelmeye cüret eden herkesin saygısını kazanmıştı. Bu, Harte'in özlemine çektiği türden bir saygıydı; Dolph onun için bir ağabey, akıl hocası ve babasının asla olamadığı koruyucu olmuştu. Boks kulübü ise onun için korunaklı bir yere dönüşmüştü, en azından bir sürü gecesi-ni geçirdiği sokaklardan çok daha güvenliydi. Orada dövüşmeyi, sihre başvurulmayan yollarla kendini korumayı öğrenmişti. Ve sayamayacağı kadar çok geceyi Dolph'la Leena'nın masasında yemek yiyerek geçirmişti.

Kelly'nin çetesi-ne düşttükten sonraysa onlardan uzak durmuştu. Son konuşmalarının üzerinden üç yılı aşkın bir zaman geçmişti ama o koridorda ilerlerken aniden –çok geç de olsa– Leena'nın ölümünün acısı onu çarpmıştı. Leena ondan sadece birkaç yaş büyük olmasına rağmen Harte'in annesinin hiç yapamadığı şekillerde ona annelik etmişti. Yine de Leena'nın bir bebek kaybettiğini duyduktan sonra bile Harte, onu ziyaret etmek için Kelly'ye –ya da Dolph'a– karşı gelmeyi göze alamamıştı. Şimdiyse geri dönmüş, bir kenara attığını sandığı anılarla sarmalanmış, Leena'nın artık hayatta olmadığı düşüncesiyle kah-

rolmuştı. Leena yapmak istemediği şeyler konusunda daima çok inatçı ve kararlı olmuştu ama yine de Dolph'un onu Cemi-yet'in zarar verebileceği bir pozisyonda bırakmaması gerekirdi.

Leena, Dolph'un her şeyiydi, bu yüzden Harte, kendisinin ne denli gözden çıkarılabilir olduğu konusunda hiçbir haya-le kapılmamıştı. Ve bu işin sonunda yapmayı planladığı şey ko-nusunda pek de vicdan azabı çekmiyordu. Kitap onun olabilir, Dolph Saunders da kendi umursadıkları uğruna ne hali varsa görebilirdi.

Ana çalışma odasına vardığında, Dolph'u birçok kereler gördüğü yerde buldu: Alçak bir tabureye tünemiş, çenesini gü-müş uçlu bastonuna dayayarak, üstünde duran ringde boksör-lerinden ikisinin birbirlerini yumruklayışını izler halde. Bok-sörlerin ikisinin de üstü çıplaktı, tenleri şimdiden terden vıcık vıcık olmuş, göğüsleriye harcadıkları efordan inip kalkıyordu. Yaşları on beşin, on altının üstünde yoktu ama her ikisi de şim-diden üstlerinde, Dolph'a ait olduklarını gösteren dövme-yi ta-şıyordu: Yani kendi kuyruklarını ısiran, halka şekilli iki yılan; iç içe geçmiş yılanlardan biri canlı, diğeriye iskeletten ibaretti.

Yaşam ve ölüm. Dost oldukları zamanlarda Dolph böyle de-mişti ona. Hayatta kalmak dengeye bağlıydı. Ölüm tehdidi, sa-hip olmaya değer bir yaşam kurmanızda size ilham verebilirdi.

Bir zamanlar Harte, Dolph'un nişanını taşımaya çok he-vesliydi ama Dolph, henüz on iki yaşında olan Harte'a bu kararı almak için fazla küçük olduğunu söylemişti. Kelly'nin çetesin-den çıkmak istediğinde bu fikir Harte'ın aklına tekrar gelmişti. Özgürlüğünü kazanabilmesi için gereken sırları Dolph ona ko-layca verebilirdi.

Bir nişanı başka bir tanesiyle takas etmeye katlanabilece-ğini düşünmüştü Harte. Bu amaçla da boks kulübüne gelmişti. Ama o gün erken geldiğinden, Dolph Saunders'a karşı gelenle-rin başına neler geldiğine şahit olmuştu. İşte o zaman, o nişanın nelere kadir olduğunu, Dolph'un neler yapabileceğini anlamıştı.

Bunu asla unutmadı. Dolph'tan yaşça büyük o adamın kor-kudan sinip bir şans daha vermesi için yakarışını. İçler acısı yal-varışları reddederken Dolph'un gözlerindeki buz gibi bakışı.

Dolph, oğlanlarından ikisine adamı sabit tutmalarını işaret etmiş, ardından sadece bastonunun başıyla ona dokunmuştu. Gümüş Medusa'nın dövme ye temas etmesiyle, nişan canlanıvermişti. İki yılan hareket etmeye başlamış, mürekkep kan rengine dönerken adamın derisi dalgalanmıştı.

Ve sonra, mürekkep gerçekten de kana dönmüştü. Adam, iki oğlan onu bırakıncaya dek, Kelt ölüm perisi banshee misali çığlıklar koparmış, sonunda bilincini yitirmiş bir halde yere yırılmıştı. O zamana dek odadaki hava giderek soğumuş, enerji çitirtılarıyla dolmuştu ama Dolph bunları neredeyse hiç fark etmemiş gibiydi. Keskin bir baş hareketiyle işaret vermesiyle, iki oğlan, adamı sürükleyerek çıkarmışlardı. Harte, adamın baygının mı, yoksa ölü mü olduğunu ayırt edememişti.

O gün Harte arkasını dönüp oradan çıkmış, bir daha asla başka birinin sembolünü taşımamaya ant içmişti. Her şeyi kendi başına yapacak, kendinden başka kimseye güvenmeyecekti. Hem de bu, Kelly'nin menzilinden gerçekten tamamen çıkmamak anlamına gelse bile.

Ancak şimdi, o menzilden çıkmanın bir yolunu bulmuş olabilir di. Ars Arcana'yı Cemiyet'ten -Dolph'tan- çalmanın çilgınca, imkânsız, canına susamanın bir türevi olduğu söylenebilir di ama Harte da riski göze alacak kadar çaresiz sayılırdı.

"Geciktin" dedi Dolph, her zamanki kabalığıyla. Dönüp Harte'a bakmaya bile tenezzül etmemişti. "Bekletilmekten hoşlanmam."

"Son baktığımda, senin şu şakşakçılarından biri değildim."

"Henüz değilsin" dedi Dolph, nihayet mavi gözleriyle Harte'ı iğnelemek için omzunun üzerinden kısa bir bakış attı.

"Kuru gürültüyü bırak ihtiya r."

Dolph genelde yaptığı gibi bu lakaba tepki vermedi. Bunun yerine, bitkin bir soluk verdi ve Harte'a anlaşılması güç bir bakış attı. "Geldiğine sevindim."

Harte kuşkuyla, Dolph'un oturduğu yere doğru odayı adımladı. "Burada olmamın tek nedeni, senin şu eksik eteğinin beni kandırması." Gerçek bu değildi elbette ama Dolph'un kontrolü hâlâ elinde bulundurduğunu sanması daha iyiydi.

Oğlanlardan biri, etrafa kanlar saçan bir sağ kroşe indirdi. Birkaç damla kan Harte'in cilalı siyah botlarına da damlamıştı. Harte, kanları tiksintiyle silmemek için kendini zor tuttu.

Dolph, kanlar içindeki iki oğlana, "Bugünlük bu kadar yeter" diye seslendi. "Güzel bir surata aldandığına göre eskisi kadar becerikli değilsin demektir Darrigan."

Oğlanların gidişini izleyen Harte, "Ne diyebilirim ki. Kız çok ikna edici. Ama senin alışıldık tiplerinden değil" diye karşılık verdi. "Gerçi bana biraz Leena'yı anımsatıyor, kolayca hiza-ya getirilemeyecek bir cadaloz... Bu yüzden belki gerçekten de senlik bir tiptir. Benim hatam."

"Yapma" diye terslendi Dolph.

Leena'dan bahsetmesiyle aralarında yükselen gerginliği görmezden gelen Harte, "Onu nereden buldun?" diye sordu ısrarla. Bunun belden aşağı vurmak olduğunun farkındaydı. Leena olsaydı bu yaptığı yüzünden onu eleştirirdi, bunu da biliyordu. Ama eline geçen her fırsatı değerlendirecekti. Ve Dolph'u kızı yaptıklarından ötürü sorumlu tutacaktı.

"Burada olmanın sebebi kız değil." Dolph onu süzdü. "Kelly'nin adamlarının son zamanlarda ensende boza pişirdiğini bilmiyor muyum sanıyorsun?"

Harte sessiz kaldı.

"Of, geç bunları" dedi Dolph. "Bu şehrin her yanında gözle-
rim var benim. Geçen günkü yangını da duydum, yangını başla-
tanın Ustura Riley olduğunu da biliyorum."

Harte teslim olmuşçasına ellerini kaldırdı. "Biliyor musun, yanılmışım. Anlaşılan, ben bu işi yapamayacağım" dedi ve oradan ayrılmaya hazırlanarak bir adım geriledi. "Seni tekrar görmenin güzel olduğunu söyledim Dolph ama yalan söyleme zahmetine bile değmezsin." Sonra arkasını döndü, kapıya doğru gitmek üzere kendini ayaklarına teslim etti. Ama daha oda-
nın ucuna gelmemişti ki Dolph'un sesi duyuldu.

"Seni Paul Kelly'den koruyabileceğimi biliyorsun. Anne-
ni de. Böylesine inatçı ve gururlu olmasan bunları yıllar önce de yapardım."

Harte olduğu yerde durdu. Onu dinlemesini sağlayacak

tek şeyi bildiği için Dolph'tan her şeyden çok nefret ediyordu. "Hâlâ yardımına karşılık o bedeli ödemeye niyetim yok. Nişanını almayacağım" dedi. Gözlerini önünden ayırmıyordu.

Dolph gergin bir ses tonuyla, "Öyle bir teklifte bulunmadım zaten" dedi.

"Bir zamanlar bulunmuştun." Harte, Dolph'a bakıp kendisini kandıramayacağını göstermek için arkasına döndü. "O gün geldiğimi biliyorsun. O adama neler yaptığını, nişanının o adama neler yaptığını gördüm." O zamanlar, Kelly'nin sırlarını çeteden ayrılma konusunda pazarlık etmesine yetecek kadar toplaması iki yılını almıştı ama kendi sorununu kendi çözmüştü. Mecbur kalırsa yine yapabilirdi.

"Fark etmemiştim..."

"Leena biliyor muydu?" diye sordu Harte. "Ne iş çevirdiğin konusunda herhangi bir fikri var mıydı?" O zamanlar Harte korktuğu için oradan gitmişti ama şimdi, Dolph'un nişanının yaptığı şeyin ritüel sihrine bulandığını anlayacak kadar şey biliyordu.

Dolph'un çenesi kaskatı kesildi. "Bu seni hiç ilg..."

"Leena bunu asla hoş görmezdi."

"İşlerin ne denli tehlikeli olduğundan haberi yoktu" deyiverdi Dolph. "Durumumuzun ne denli riskli olduğundan da." Kendini sakinleştirmeye çalışırcasına derin bir soluk aldı. "Leena bu dünya için fazla iyiydi" diye ekledi hafifçe.

"Senin Leena'n mı?" Harte bir kahkaha patlattı. "Belki de bir azizeydi; sana katlanabilmek için öyle olmak gerek. Ama aynı zamanda çelik gibi sertti ve herkesten akıllıydı. Ritüel sihriyle uğraştığını anlayınca öfkeden delirdiğine bahse girerim. O kavgayı izlemek için bilet alırdım doğrusu."

Harte Dolph'un yanaklarının kızarmasından, haklı olduğunu anlamıştı. "Anlayış gösterdi."

Harte başını sallayıp, alaycı bir tavırla "Eminim göstermiştir" diye karşılık verdi.

"Gücünü sağlamlaştırmaya çalışan ilk Mageus'un ben olduğumu mu sanıyorsun cidden?"

"Elbette hayır." Ritüele dair nesneler ya da seremonilerle

kendilerini daha güçlü kılmaya çalışan Mageuslara dair öyküler sihrin kendisi kadar eskiydi. Bu öyküler aynı zamanda Sunderenlerin korktuğu sihirli yaratıklara, cadılara ve şamanlara dair efsanelerin de kaynağıydı.

Hayır, Dolph doğuştan sahip olduğundan daha fazlasını talep eden ilk kişi değildi, son da olmayacaktı.

“Cemiyet’in yaptığı şeyin bedelini, onlara ait olmayan güçte hak talep edip de elementleri kendi çıkarları için her kullanışlarında sihre nasıl zarar verdiklerini bana öğretsen sen değil miydin?”

Dolph ona sert bir bakış attı. “O zamanlar ortalarda yoktun. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Kime güvenebileceğimi ya da inanabileceğimi bilmiyordum. Bu yüzden, evet, bana ait olanı korumak için yapmam gerekeni yaptım. Cemiyet’le başka nasıl savaşıcaktım?”

“Bilmiyorum.” Harte başını iki yana salladı. Dolph istediği şeyi elde etmek için ne çok sınırı aştığını anlamıyordu bile. “Ama onlardan birine dönüşmemen gerekirdi.”

“Benim Cemiyet’le hiçbir alakam yok” dedi Dolph hışımla.

“Öyle mi?” diye bastırdı Harte. “Cemiyet yaptıklarının doğru olduğunu, sadece onlara ait olanı –topraklarını, halkını, ülkesini– koruduğunu sanıyor. Diğer herkes de bunu böyle görüyor. Tüm şehir onlara inanıyor, Mageusların korkulacak şeyler olduğuna inanıyor ve onların istedikleri gibi borularını ötürmelerine müsaade ediyor. Senin nişanın bir insanı mahvedebilirdi, etti de. Bunun neresi Cemiyet’in yaptıklarından farklı? Peşinde olduğun şu kitabı ele geçirirsen senin neren farklı olacak ki?”

Dolph’un çene kasları seğirdi, tüm bedeni gerginlikle titredti. “Jack Grew’la ne kadar samimi olduğuna bakılırsa, gerçekten de umursadığını pek zannetmiyorum.”

“Haklısın. Umursamıyorum.” Cemiyet, Bowery, şehrin ta kendisi. Hepsi Harte için aynıydı. Her biri onu sınırlıyor, ona engel oluyordu. Özgür oluncaya dek her birinin üstesinden gelecek ya da ölünceye dek bunu deneyecekti.

Dolph ona ters ters baktı. “Sonunda bize katılmaya niyet-

lendiğinden mi geldin, yoksa sadece yanlışlarımı bana hatırlatmak için mi?”

Nihayet konuya girmişlerdi. Sözler ağzından dökülünceye dek Harte, bu kelimeleri edebileceğine emin değildi. “Yardıımı istiyorsun” dedi Dolph’a. “Koruma karşılığında yardıımı sunmaya hazırım. Kelly’nin paçamdan düşmesini istiyorum, hem de temelli. Ve annemin de güvende olmasını istiyorum. Ama sözüme güvenmek zorundasın. Sembolünü taşımam. Ne için olursa olsun.”

Tam bir kumardı. Dolph onun teklifini reddedecek olursa, Kelly’yle kendi başına uğraşmak zorunda kalacaktı. Dolph, Harte’a nişanını alması konusunda baskı yapacak olursa, Paul Kelly kadar Dolph’un da boyunduruğu altına girecekti ve Harte bunun olmasına izin vermeyecekti, veremezdi.

Çıt dahi çıkmayan bir sessizliğin ortasında, ikisi de ilk kiimin yılacağını görmek için beklerken, uzunca bir dakika geçti.

“Tamam” dedi Dolph. Bastonunu öyle sıkı kavramıştı ki el eklemleri bembeyaz kesilmişti. “Sözüne güveneceğim. Ama sözünden dönersen, kendine kurduğun o hayatı parça parça yok ederim. Tüm şehrin gerçekte senin ne olduğunu öğrenmesini kesin olarak sağlarım. Senin işini Cemiyet bitirmezse Viola bitirir.”

“Bana uyar” dedi Harte. Her şey plana uygun yürürse zaten şehirde olmayacağından bunları umursamasına da gerek olmayacaktı. Şayet işler olabildiğince kötü sonuçlanırsa, Paul Kelly ya da Cemiyet’in vereceği cezalardan ziyade Viola’nın elinden hızlı bir ölümü memnuniyetle kabul ederdi. “Söylemem gerek, kabul etmene biraz şaşırdım.”

“İşler değişti” dedi Dolph. “Cemiyet’in sonraki hamlesini beklemeyi kaldıramayız.”

Harte’a Tilly’nin başına gelenlerden, sihrinin ondan nasıl sökülüp alındığından bahsetti. O an itibariyle Tilly’nin nasıl yaşam mücadelesi verdiğini anlattı.

“Eşik’in yerinden oynatıldığını mı düşünüyorsun?” diye sordu Harte; fikri bile tüylerini diken diken etmişti.

“Bilmiyorum. Ama bu son saldırı her zamankinden daha

emin olmamı sağladı: Cemiyet'i indirmemiz gerek. Bunu yapmak için de kitaba ihtiyacım var. Kitabı ele geçirmek için de kimse öldürülmeden Kefren Salonu'na girmenin ve aynı şekilde çıkmanın bir yolunu bulmamız gerek."

Harte alaycı bir kahkaha patlattı. "Hepsi bu kadarcık mı?"

"Muhtemelen hayır. Ama temelde durum bu. Jack Grew'u daha kafalamadıysan, hallet. Artık sadece an meselesi. Jack hakkında bir şeyler öğrendim: küstah, fevri ve bir şeyler ispatlama derdinde. Mükemmel bir hedef."

"Sorun da bu. Herkes onun hakkında bir şeyler duymuş ve o da bunu biliyor. Hoppa bir tip" dedi Harte. "Öngörülemez biri. Ailesi de bunu biliyor ve onu epey yakından izliyorlar. Ne kadar yaranmaya çalışsam da ben onlardan biri değilim. Onu uzaklaştırmaya kalkarlarsa Jack onları dinler, çünkü şu an kaybedebileceği çok şey var." Dolph'a olan bitenden haberdar bir bakış attı. "Özellikle de Metropolitan'daki rezaletten sonra."

"O halde kaybedemeyeceğini düşünmesini sağla." Dolph sabırsız bir ifadeyle bakıyordu.

"Ben de bunu deniyordum ama öyle kolay değil. Müzede neler olduğunu benim bulmamı istiyor." Dolph'a anlamlı bir bakış attı. "Onun gerçeği öğrenmesini istemeyeceğini varsayıyorum."

"O zaman ona daha iyi bir şeyler sun."

"Ne önerirsin?"

"Kızı kullan" dedi Dolph. "Onu kafalamana yardım edebilir. Sahte kimliğine çoktan büründü bile, değil mi?"

Harte, kızın önceki gün sergilediği oyunun tam olarak ne denli derin olduğunu fark ederek, "Uzun zamandır ortalarda görünmeyen sevgili havalarında" dedi. Harte'ı birçok yönden kıstırmıştı.

"İllüzyon eğitmenlerinden birinin kızı olur. Eminim Jack Grew'un öğrenmeye can atacağı sırları olabilir" dedi Dolph, memnun bir sırıtışla. "Ona Cemiyet'te büyük başarı kazandıracak türden sırlar. Onun gerçekten istediği şey bu."

Harte, Dolph'un haklı olduğu gerçeğinden nefret ediyordu.

"Kıza demiştim, ben yalnız çalışırım" dedi Harte.

Dolph, "Artık olmaz. Korumamı istiyorsan olmaz" diye karşılık verdi. "Nişanımı almayacaksın ama Esta'yla çalışmayı kabul edeceksin. Aksi takdirde, Kelly ve adamlarıyla şansını seve seve deneyebilirsin. Annen de tabii. Bu teklifi iki kez sunmam."

Harte'in çenesi öyle kasılmıştı ki şakakları ağrıdı. "Bu şekilde ifade ettiğinde pek de seçim şansım varmış gibi durmuyor."

Dolph omuz silkti. "Her zaman bir seçim vardır. Sorun, hangisine katlanabileceğin."

"Sen ya da Kelly" dedi Harte; ses tonu da içinde bulunduğu ruh hali kadar tehditkârdı. "Acaba kendimi neden zehrimi seçer gibi hissediyorum?"

Dolph ağır aksak bir konuşmayla, "Bu yine de bir seçim" diye karşılık verdi.

Harte başını iki yana salladı. "Sen hep alçak herifin tekiydin."

"İnsan karşısındakini kendi gibi zanneder." Dolph'un suratında az da olsa keyif almış bir ifade vardı.

"İyi. Yapacağım. Ve senin tarzında yapacağız. Ama bu iş sona erdiğinde, beni bir daha rahatsız etmeyeceksin. Ne benimle irtibata geçecek ne de beni bulmaya çalışacaksın. Ölmediğimiz sürece beni tanıma bile. Nokta."

Dolph'un yüzündeki keyifli ifade silinip gitti. "Anlaştık. Ama arkamdan iş çevirdiğine dair en ufak bir şey sezecek olursam, işini hiç tereddütsüz bitiririm. Nişanımı taşı ya da taşıma, seni değer verdiğin her şeyden ayırır, kendin için kurduğun her şeyi yerle bir ederim."

Harte, soğuk bir alaycılıkla, "Sen sahneye çıkmalıymışsın aslında" dedi. "Sahne gösterisi yeteneklerini epey geliştirmişsin. Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu." Dolph başını sallayarak onayladı. Sonra ses tonunu yumuşattı. "Seni tekrar görmek gerçekten güzel."

Harte, "Duygularımızın karşılıklı olduğunu söyleyemem" diye karşılık verse de dudaklarının hafifçe kıvrılmasına engel olamamıştı. "Annemi Paul Kelly'nin elinden uzak tutarsan benim sonumun ne olacağıyla ilgili hiç endişelenmen gerekmez. İhtiyacın olan şeyi ele geçireceğim." Harte yaptıkları anlaşmayı tokalaşarak tamamlamak için elini uzattı.

Dolph başını iki yana salladı. “Ben dünkü  ocuk değilim bıçkın. Halletmem gereken birkaç şey var ama birkaç gün içinde Esta’yı sana gönderirim.”

Harte, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu. Eli inip yanına d        .

“ kiniz birlikte çalışırken kız seninle kalacak ve i lere göz kulak olacak.”

“Benimle filan kalamaz.” Harte itirazla başını salladı. “Onu orada istemiyorum.”

Dolph kahkahayı bastı. “Bunun nasıl da yalan olduğunu yüzüne vurmayacağım ama kızı yanına almak zorunda kalacaksın.”

Harte, “Bunun onu mahvedeceğini biliyorsun” diyerek itiraz etti; bu düşünceyle midesinde beklenmedik bir   fke kıpırtısı ba lamı tı. “Kızın itibarı bir daha düzelmez.”

“ nce Cemiyet bizi öldürürse bunun hiçbir önemi kalmaz.” Dolph ayağa kalktı. “Sen sadece anla mamızın sana d   en kısmıyla ilgilen. Herhangi bir istenmeyen gelişme olduğunda kız beni haberdar edecek.”

Harte öylece dikilivermi ti sadece; Dolph’un veda dahi etmeden başından savıp boksör iki oğlanla aynı yönde topallaya topallaya gidişini izlerken, hüsranı giderek büyüdü. Kurumu  kanın ek i, bakırı andıran kokusu boğazını sarmı , nefesini ke-siyordu. İyi bir anla ma yapmayı mı başardı, yoksa boynuna kement mi doladı, emin değildi.

“Bu mu yani?” diye seslendi Dolph’a. “Kızı bana g ndereceksin ve gerisini benim mi halletmem gerekiyor? Tüm riski ben alacağım, sen de kalende güven içinde oturacaksın.”

“ htiyacın olan her şeyi sana verdim zaten.” Dolph omzunun üzerinden ona baktı. “Ama...”

Harte, hı ımla “Evet?” dedi; hüsranı giderek artıyordu.

Dolph, yumuşak bir tavırla, “Kız şu an benim korumam altında” diye karşılık verdi. “Bu yüzden, onu gerçekten mahvedecek olursan, hesabını bana verirsin.”

BÖLÜM

III

Makine berbat haldeydi. Metal parçalar duvarlardaki takozlara ve ihtiyar adamın göğsüne saplanmıştı. Merkezdeki koca küre erimiş gibi görünüyordu.

Jack, ayak parmağıyla cesedi hafifçe dürttü.

Kahretsin.

Onca emeği boşa gitmişti. Aylar süren çalışma. Aylarca bekleyiş. Heba olmuştu.

Ona haberi getiren oğlana “Ortalığı temizle” deyip bir bozukluk verdi. “Sonra da bir makine ustasına ihtiyacım olduğun haberini yay. Hemen.”

Oğlan, endişeyle cesedi süzerek, “Peki ya ihtiyar?” diye sordu.

“Nehre at gitsin.”

Jack işin yapılıp yapılmadığına emin olmak için orada kalmadı. Ambar, onca metrekaresine rağmen klostrofobik hissettiriyordu. Duvarlar üzerine geliyor, tek damla kanı kalmayınca ya dek onu sıkıştırıyor gibiydi. Her şeyi riske atmış, her şeyini ortaya sürmüştü ve sonuca çok ama çok yaklaşmıştı. Kahretsin.

Bir varili tekmeleyip bir çift sıçanın kaçışmasına neden oldu.

Hâlâ gözden kaçırdığı bir şeyler vardı. Makinenin çalışmasını sağlayacak kilit bir unsur. Olmak zorundaydı, çünkü Mageusların daha güçlü olduklarına inanamazdı.

Akıl ve mantık hüküm sürecekti.

Jack hüküm sürecekti.

Makinenin mükemmel şekilde işlemesi gerekirdi. Yüce Şef onun Ars Arcana’ya danışmasına bir izin verse, sorunun ne

olduğunu kolayca çözülebilirdi. Elbette, Cemiyet'in en önemli antik yapıtı, en kutsal metni, Jack'in ihtiyaç duyduğu cevapları barındırıyor olmalıydı. Ama Kefren Salonu'nda yalnızca Merkez Kurul'un giriş hakkı olduğu bölümler vardı ve tüm o sırlarıyla Gizevi de o bölümlerden biriydi. Bu yüzden, bir şeyler değişmedikçe, Jack kendi başının çaresine bakacaktı.

Gömlek kolunu çekiştirerek, dışarıdaki at arabasına doğru hışımla ilerledi. Vakıf fonundaki paraya neler olduğunu babası öğrendiğinde... amcası ve Merkez Kurul'daki diğerleri öğrendiklerinde...

Tanrım. Onu asla içlerine almazlardı. Daha kötüsü, bir daha sosyeteye asla adımını atamazdı.

Kahretsin.

Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Cevapların orada olduğunu bildiğinden, Cemiyet'in güvenini Gizevi'ne girme izni alabilecek kadar kazanması gerekiyordu. Metropolitan soygununu çözmek onların gözüne girmesine yardımcı olabilirdi ama Harte Darrigan son birkaç gündür onu geçiştirip duruyordu. Jack sabırlı davranmaya, sihirbaza sorun üzerinde çalışma fırsatı vermeye çalışıyordu ama böyle giderse makine Oturum'a asla yetişmezdi.

Neyi gözden kaçırdığını bulması, hem de hızla bulması gerekiyordu, yoksa mahvolacaktı.

Ama her şeyden çok ihtiyaç duyduğu şey bir içkiydi.

DÜŞLE GERÇEĞİN AYRIMI

Bir şey olmuştu. Bir dalganın küçük bir sandalı denizde birdenbire yakalaması gibi, ansızın ve mutlak surette gelmiş, Viola'yı su üstünde kalmak için debelenir halde bırakmıştı. İki gün boyunca arkadaşının şaraptaki afyon ruhuna rağmen acı çekip kıvranışını ve inlemelerini izlemişti. İki gün boyunca ya voltalarıyla odayı arşınlamış ya da onun elini tutup uzun zamandır dile getirmek istediği her şeyi fısıldayarak dar yatağının kenarında oturmuştu.

Gece gündüz yanında kalmıştı. Tilly onu duyamıyordu ama Viola ana dilini kullanarak gece gündüz fısıldamaya devam etti, çünkü o sözcükler o dilde kulağa doğru geliyordu. Demek istedikleri, onu yaratan ülkenin yumuşak melodik ritmine bir şekilde daha çok uyuyor gibiydi.

Ama ne sözcükleri ne duaları yeterli geldi.

Ne de sihir gücü.

Viola bir suikastçıydı ama bunun nedeni, yaşadığı dünyanın onu bu hale getirmesiydi. Çünkü ağabeyine düşmanlarını mahvedecek azılı bir ölüm maşası gerekmişti ve ailesinin değer verdiği yaşam, ağabeyininkiydi. Onlar için önemli olan yalnızca onun başarısıydı. Viola bir suikastçı olabilirdi ama yetisi hiçbir zaman ölüm amaçlı değildi. Ve ne onların yaptıkları ne de herhangi birinin yapabilecekleri bunu değiştirmişti.

Ama bu yeterli gelmemişti. Viola yeterli gelmemişti.

Şimdi bile Tilly'nin kanını, narin kalbinin atışlarını, bir bedendeki yaşama dair temel sinyal olan o enerjiyi hissedebiliyordu. Şimdi bile olduğu her şeyi, sahip olduğu gücün her zerresini dostuna doğru, dostunun içine itiyordu. Bunu günlerdir ya-

pıyor olsa da ne yaparsa yapsın, kırık parça iyileşmeyecekti.

Çünkü Viola yalnızca bedendeki ete müdahale edebiliyordu ama Tilly’de hasar gören şey bundan çok daha fazlasıydı.

Şafak civarı, bir şeyler değişti. Issız deniz misali soğuk olan o dalga üstlerine geldi ve arkadaşı mücadeleyi bıraktı, yaşam işareti olan o enerji parıltısı titreşmeye başladı ve Jianyu’nun kollarında Tilly’nin cansız bedenini görüşünden beri ilk kez Viola, Tilly’nin iyileşemeyeceğinden endişe etti gerçekten.

O zamandan bu yana Tilly’nin teni çok daha fazla kül rengini almıştı, artık kıpırtısız yatıyordu, göğsü düzensiz bir ritimle yükselip iniyor, bitkin solukları boğazında hırıldıyordu. Viola bu sesi daha önce de duymuştu ama şimdi, sesin ilettiği mesaja inanmaya razı olamıyordu, olmayacaktı.

Esta’nın Dolph’u bulmaya gidişini de Dolph’un gelişini de çok zor fark etti. Oda Dolph’un ekibinden Tilly’yi sevmiş, onun Strega mutfağındaki sakin, şaşmaz varlığına bağlı kişilerle dolmaya başladığında dahi Viola onların güçbela farkına varmıştı. Her günü kalplerle dolu bir dünyanın davul vuruşlarından ve kan nehirlerinin coşkun patırtısından oluşan müzikle dolmuştu.

O sabah Tilly’nin yatağında yatan gerçekte boğuşurken, arkadaşının soğuyan elini ve tümüyle solan parmak uçlarıyla tırnaklarını bile bile görmezden gelirken ne önemi vardı, odadaki kalabalık taştan heykellerden ibaret olsa bile ancak bu kadar fark edebilirdi onları.

Dolph, yatağın ayak ucundaki gece nöbetinden kalktı. “Yapılması gerekeni biliyorsun, Vi. Onu bırakma vaktinin geldiğini biliyorsun.”

Viola dudaklarını kenetleyip başını iki yana salladı. “Yarın daha iyi olacak. Olacağını biliyorum.”

Dolph elini Viola’nın omzuna koydu. “Anlıyorum” dedi nazikçe. “Değer verdiğin birinin ellerinin arasından kayıp gidişini... kendi kalbinin atmayı bırakışını izlemenin nasıl olduğunu çok iyi biliyorum.”

Viola boğazına oturan yumruyu zar zor yutup Dolph’a döndü. “O ölmüyor.”

“Sihri gitti” diye cevap verdi Dolph. “Günler oldu. Şimdi

o da gidiyor. Onu bırakma vaktimiz geldi. Onu bırakma vaktin geldi.”

“Ölmeyecek” diye tekrarladı Viola, sesi belli belirsiz bir fısıltı gibiydi. “Mücadele edecek. Daha iyi olacak. Sadece ona biraz daha vakit vermem gerek.”

Dolph nazikçe, “Bunun doğru olmadığını biliyorsun” dedi. “Evet, mücadele etti. Sen de ona yardımcı oldun, böylece daha iyi mücadele etti. Ama olanlar öyle ağırdı ki. Hangimiz olsa ağır gelirdi. Nasıl olacağını, gücünü kaybetmenin ne anlama geleceğini bir düşün. Kendinden bir parçaya erişemediğini hayal edebiliyor musun? Onun senden sökülüp gidişini hissettiğini?” Dolph’un sesi çatallanmıştı. Kendini toplamak için bir an durakladı. “Onsuz yaşadığını?”

Viola suratını buruşturdu. “Hayır” diye fısıldadı. Bir anda, Dolph’un Leena’nın ölümünü izlerken neler hissetmiş olabileceğini anlamıştı. O olayın ardından böylesine değişmiş görünmesine şaşmamalıydı.

“Tilly yeterince sıkı bir mücadele verdi. Hak ettiği huzuru ver ona.”

Viola’nın öfkesi, içindeki acıyı erdem dolu bir hiddetle bastırarak aniden arttı. Kimse onu kandıramayacaktı. Ölümüne alet olmayacaktı. Bu kez değil. Yetisini Tilly’nin kalbinin çarpmaya devam etmesi için kullanacaktı, böylece durdurduğu diğer onca kalbin kefareti de ödeyecekti. Ve kimse onu durduramazdı. Dolph Saunders da. Onun nişanının yarattığı tehlike bile.

Dolph hafifçe sendeledi. Viola’nın gücünü odaya salmasıyla, Dolph’u kanlı canlı bir insan kılan tüm parçalarını bulup onları birer birer ayırmaya başlamasıyla, Dolph’un cılız suratı acıyla buruşmuştu. Viola ağır ağır yapıyordu bunları, böylece Dolph da kızın hissettiklerini hissedebilecekti.

Dik durmaya çalışarak bastonunu kavrayan Dolph, “Haklı olduğumu biliyorsun” diyerek soluk verdi. “Onun için yapabileceğin son şey bu.”

Viola itiraz edercesine başını salladı, gücü odada çıtırdarken gözleri yaşlarla donuklaşmıştı.

Güçbela ayakta durabilen Dolph, “Onu özgür bırak” dedi.

Yanaklarındaki damarlar, cildinin üstüne doğru süzülen ufak nehirler gibi kararmıştı. “İlla gerekiyorsa öldür beni. Ama onu bırak” dedi tiz bir sesle.

Evet. Viola sırf bunu teklif ettiği için bile onu öldürebilirdi. Daha önce de cinayet işlemişti, hem de çok daha önemsiz cinayetler. Ama başkalarının sandığının aksine, genelde bu şekilde öldürmezdi kimseyi. Yıllar önce bıçak fırlatmayı, bir bıçağın sivri ucuyla bir yaşam kurmayı öğrenmişti. Çünkü sahip olduğu armağanı, aslında yapabileceği gibi yaşamları kurtarmaktansa, ağabeyinin istediği gibi can almak için kullandığı için tanrısının onu lanetlediğini biliyordu. Ama şimdi elinde olan her şeyi kullanabilirdi. Tilly uğruna cehennem ateşlerini ve diğer her şeyi göze alabilirdi. Kendi için de yapardı bunu.

Viola yetisini ona doğrulturken, Dolph sendeleyip dizlerinin üstüne çöktü. Viola bir yandan da kalp atışını, ışığı hissediyordu... Bir de onun bile iyileştiremeyeceği kırık dökük parçaları.

O zaman, Leena’yı kaybettikleri geceden beri Dolph’un üzerinde taşıdığı şeyi fark etti. Dolph’un hepsinden sakladığı o sırrı.

Kavga aklından çıkıverdi. Yetisini salıp Dolph’u bıraktı, Tilly’nin belli belirsiz hareket eden göğsüne yığıldı; gırtlğından kopan hıçkırıqlarla dolu gözyaşlarını durduramıyordu. Kim bilir ne kadar uzun bir süre boyunca, içindeki acı ve kederi boşaltarak orada öylece kaldı.

Ta ki içinde bir şey kalmayınca dek.

Ta ki sonunda omzunda o sıcak, sağlam eli hissedinceye dek.

Omzunu silkip Dolph’u başından savdı ve yanaklarındaki ıslaklığı sildi.

“Vakit geldi” dedi Dolph. “Huzura ermesine müsaade et.”

Viola, döktüğü yaşlardan yanan gözlerle, kalabalık odaya döndü. Bu insanlar da kimdi böyle? Kan bağı her şeyden daha sıkı olması gerekirken, bu insanlar onu yetiştiren aileden değildi. Hayır, o aile ona sırtını dönmüştü. Viola’dan asla olamayacağı biri olmasını istemişlerdi, o da başka bir seçim yapmıştı. Şimdi türlü kişiden oluşan bu gruba baktığında iyi bir seçim yaptığını görüyordu. Tıpkı Tilly gibi.

“Onların burada kalmalarını istemezdi” dedi Dolph’a. “Onların görmesini istemezdi.” Çünkü onlar için bunu izlemek zor olacaktı, Tilly de onların acı çekmesinden nefret ederdi. Ayrıca Viola, kendisinin gerçekte neler yapabildiğini görmelerini istemeyeceğini de biliyordu.

Tilly, Viola’nın taktığı maskenin ötesini görmüş, diğerlerinin onda gördüğü taş kalpli suikastçı olduğuna asla inanmamıştı. Tek bir kişinin onun gerçeğini görmesi yetmişti. Yetmesi gerekiyordu, çünkü Viola’nın oynadığı rol onun koruma kalkanıydı da aynı zamanda. Bu sayede, aksi takdirde ölüsünü se-recek bir dünyada hayatta kalabiliyordu. Tilly bunu da anlamış ve daha fazlası elinden gelmediğinde bile, Viola’ya dostluğunu sunmuştu.

Dolph başıyla işaret verdi, odadaki sessiz kalabalık teker teker odayı terk etmeye başladı. İçlerinden birkaçı, gitmeden önce öne çıkıp Viola’nın sırtına ya da omzuna nazikçe dokunacak kadar cesur davranmıştı. Sonra yeni kız, Esta, sırası gelince öne çıktı.

Bir dala konan kuş misali, elini nazikçe Viola’nın omzuna koydu. “Bence senin nasıl hissettiğini biliyor olmalı” diye fısıldadı.

Viola, daha önceden de olduğu gibi, bu tuhaf kızın kendisini nasıl böyle net anlayabildiğini merak ederek başını iki yana salladı. “Beni küçümserdi” diye fısıldadı.

“Öyle yapacağını sanmıyorum. Tilly insanları açık bir kitap gibi okurdu.” Esta, kızın omzunu nazikçe sıktı. “Seni sevmişti. Bunu herkes anlayabilirdi; senin umduğun şekilde bir sevgi olmasa da.”

Viola bu sözlerle inanmak istercesine baktı ona; Esta’nın gözlerinin yaşlarla dolu ama yalandan yoksun olduğunu gördü. Görmeyi beklediği yargılamalardan da yoksundu. “Senden hoşlanıp hoşlanmadığıma hâlâ karar vermedim” dedi. “Ama Tilly hoşlanmıştı. Ve haklısın. Herkesi açık bir kitap gibi okurdu. Benim yapabileceğimden çok daha iyi bir şekilde. Kalacak mısın?”

Esta, “Evet” diye fısıldadı Viola’ya. “Elbette.”

Viola’nın boğazı öyle düğümlenmişti ki teşekkür etmek

için başını sallamaktan fazlasını yapamadı. Ardından, dikkatini tekrar Tilly'ye çevirdi. Gözlerini kaçırmaya korkuyordu, gözlerini kırptığı ya da izlemeyi bıraktığı anda Tilly'nin son nefesini kaçıracığından korkuyordu. Ya da buna kendisinin sebep olacağından.

Yalnızca Tilly'nin kulak tırmalayan, düzensiz soluklarıyla bozulan boğucu bir sessizlik odayı sarmalamıştı.

"Viola..." diye fısıldadı Dolph kibarca. "Vakti geldi."

Viola onu duymazdan geldi; Tilly'nin elini avucuna alıp başparmağıyla o soluk teni okşadı, bir yandan da içindeki kederin taşıp onu boğmaması için harcadığı çabayla tüm bedeni titriyordu. Gözlerini kapatıp dostunu kurtaracak kadar güçlü olduğunu bir anlığına düşleyerek gevşek eli kaldırıp yanağına götürdü. Ama tüm bunlar düş değil, tam bir kâbustu.

Ancak Viola düşünle gerçeği ayırt edebiliyordu. Havadaki yoğun kokunun ve Tilly'nin boğazından yükselen kulak tırmalayıcı sesin farkındaydı, daha önce hiç gözlerini ölümden kaçırmamıştı. Şimdi de kaçırarak değildi.

Gözlerini açıp derin, uzun bir soluk alırken Tilly'nin elini nazikçe kızın kendi karnına bıraktı. Sonra kulağına son bir şey daha fısıldadı.

Tilly, Viola'ya bakmak için gözlerini belli belirsiz kırptırdı. Bir anlığına, başında dikilenin kim olduğunu görebileceği kadar kendine gelmişçesine bakışları odaklandı. Vedalaşmasına yetecek kadar.

Yaşlarla görüşü buğulanan Viola elini çekti; çekmesiyle yetisi de, Tilly'yi bu dünyaya bağlayan o narin iplik de çekildi.

Yaşam ve ölüm, madalyonun iki yüzü. Viola'nın ailesi onu bir katil olarak görmüştü, o da bir katil olmuştu. Başka herkes onun bir katil olduğuna inanmıştı, çünkü ölümün yaşamın öteki yüzü olduğunu unutuvermişlerdi. Viola dostunu kurtarmaya çalışmıştı ama başaramamıştı.

Tilly'nin göğsü son bir dermansız solukla yükseldi. Ve ardından, boş yeşil gözleri hiçbir şey görmeksizin tepeye dikilerek, bedeni hareketsiz bir biçimde yatağa gömüldü.

E sta odanın soğuduğunu, sihrin adeta bir uzak boşluğunca yutulan hava misali bitip tükendiğini hissetti. Viola, da-ima sağlam duran elleri titrer halde uzandı ve parmak uçlarını nazikçe Tilly'nin suratında gezdirerek kızın gözlerini kapattı. Sonra çıt çıkarmadan ve hiç gözyaşı dökmeden kızın hareketsiz bedenine dikti gözlerini.

Esta onu izlerken, aniden Logan'ın Schwab'ın malikâne-sindeki karmaşadan sonra o dar yatakta nasıl solgun ve bilinç-siz görüldüğünü hatırladı. Günlerdir onu düşünmeden nasıl durabilmişti? Bu şehirdeki hayat, neden orada olduğunu ona tümüyle unutturacak kadar önemli mi olmuştu? Sonra hâlâ göğsüne güvenli bir şekilde tıklmış duran haber kupürünü düşündü. Eğer soygun gerçekleşmediyse, eğer sadece orada bulunarak fazla şeyi değiştirdiyse, geride bıraktığı onca insana ne olacaktı?

"Gel" diye fısıldadı Dolph, bir yandan da başıyla kapıyı işaret ediyordu. "Ona yas tutması için biraz süre verelim."

Koridora çıktıklarında Dolph, konuşmaksızın başını sallayarak kıza onu takip etmesini işaret etti. Dolph'un alt kattaki odalarına vardıklarında kapıyı açtı ve kızı içeri buyur etti. Kitaplığın yanındaki sandalyelerden birine oturmasını işaret etti, ardından kendine bir içki koydu.

Şahit oldukları şey karşısında onun da kendisi kadar sarsıldığını görmek Esta'yı neredeyse memnun etmişti. İlk viski kahdehini indirdikten sonra Dolph, kendine bir içki daha koydu ve ardından kızın karşısındaki koltuğa oturdu. Başta hiç konuşmadı. Bunun yerine, kocaman ve nasırlı ellerinde tuttuğu kırık

fincandaki sıvıyı sallayarak döndürdü, içkisinden büyük bir yudum daha aldı. Sonunda dönüp Esta'ya baktı.

Fısıltıdan ibaret bir ses tonuyla, "Kaldığın için teşekkürler" dedi. Çenesi kasılmıştı. Esta onun gözlerinde Tilly'nin kaybının acısını görebiliyordu ve şayet yanılmıyorsa, daha büyük bir şeyin acısı da vardı.

"Önemi yok" diye karşılık verdi Esta, Viola'nın sihir saldırısından dolayı hâlâ dengesi şaşmış durumdaydı.

"Hayır, bu tam olarak doğru değil." Dolph'un gözleri uykusuz geceleri ve endişeyi ispatlarcasına gölgelenmişti. "Çoğu, onarılamayacak bir acıya şahitlik etmeye katlanmak istemez. Çoğu arkasını dönmeyi daha kolay bulur. Viola -ve Tilly- adına, bunu yapmadığın için teşekkür ederim."

Ölünün başında sabahlarcasına, uzunca bir süre orada oturdular. Dolph ara sıra viski bardağından bir yudum alırken Esta onun konuşmasını ya da gitmesini söylemesini bekledi, böylece bu ağır sessizlikten kaçabilecekti.

Dolph içkisini bitirip bir kenara bıraktı. "Harte Darrigan dün beni ziyaret etti. Uzlaştık. Bunun için sana teşekkür etmeliyim."

"İyi" dedi Esta. "Yardım edebildiğime sevindim."

"Seni ona gönderiyorum."

"Ne?" Esta oturduğu yerde hızla doğruldu.

"Eşyalarını toplaman gerekecek. Bu akşam ona gidecek, orada kalacaksın."

"Bekle... Beni ona mı verdin?" diye sordu Esta kuşkuyla.

"Elbette hayır" dedi Dolph. "Darrigan'ı sürekli gözleyecek güvendiğim bir çift göz istiyorum. Müzede Jianyu ve ekibin geri kalanı için yaptıkların, bugün Viola için yaptığın... Artık sen de bizden birisin. Onu iş başında tutabileceğine güveniyorum."

Bu başından beri Esta'nın olmasını umduğu şeydi, değil mi? Dolph ona mükemmel bir konum sunuyordu: Sihirbaza yaklaşma fırsatı. Hepsinin geleceğini mahvetmeden önce onu durdurma fırsatı. Esta bunu heba etmeyecekti. "Onun ne yapmasını istiyorsun?"

"Darrigan her zaman şimdiki gibi parlak bir sihirbaz değil-

di. Bir zamanlar Bowery'deki diğer oğlanlardan hiçbir farkı yoktu. Ama kendine yeni bir hayat kurmayı başardı, bu yeni hayata bazı çok güçlü arkadaşlar da dahil etti."

"Cemiyet'ten birilerini mi tanıyor?"

Dolph başıyla onayladı. "Özellikle Jack Grew adında bir herifle arkadaş oldu, kendisi J.P. Morgan'ın yeğenidir. Tilly'nin başına gelenlerden sonra, böyle bir bağlantının ne denli önemli olduğunu sana açıklamaya gerek duymuyorum. Bana bilgi gerek ve Darrigan bilgi edinme konusunda tek şansımız. Bağlantıları, Kefren Salonu'na bir ekip sokmamız için elimizdeki en iyi fırsat."

"Onları soyacak mısınız?"

Dolph başını evet anlamında salladı.

Aslında olduğundan daha endişeli görünmeye çalışan Esta, "Bu, Metropolitan'dan da büyük bir risk" dedi.

"Öyle. Ama bu işi doğru yaparsak, ödülü de büyük olur. Bu şehirdeki, türümüz üzerindeki saltanatlarına son vermek istiyorum." Dolph raftan bir kitap almak için uzandı. "Bu ülkeyi sihir için güvenli hale getirmek istiyorum."

Kitap cildini açtı; bu, bir tür günlük ya da hesap defteriydi. Sayfaları güçlü, düzgün bir el yazısıyla doldurulmuştu. Dolph sayfaların arasından küçük bir zarf aldı, içinden çıkardığı yıpranmış kumaş parçasını Esta'ya uzattı.

Esta silinmeye yüz tutmuş, bulaşmış haldeki harflere yakından baktı. "Bu, kan."

Dolph başını aşağı yukarı salladı. "Biri bu mesajı bana ulaştırırken öldü. Leena Rahal adında bir kadın, hayatım pahasına güvendiğim bir kadın."

"Ne yazıyor?" Esta, Dolph'u kandırmak için aptalı oynayarak kaşlarını çattı. Başka dillerin yanı sıra Latince de bildiğini Dolph'un öğrenmesine gerek yoktu. "Bir kitap hakkında bir şeyler mi?"

"Ars Arcana'yı hiç duydun mu?"

Esta yalanı ortaya çıkmasın diye, gözlerini kanlı kelimelerden ayırmaksızın başını iki yana salladı.

Dolph, günlüğün sayfalarını hızla çevirerek istediği yeri

bulup defteri kıza uzattı. Sayfada Esta'nın Profesör Lachlan'la yaptığı birçok dersten kolayca hatırladığı bir görsel vardı: Bilgi Ağacı. Bu görsel, Esta'nın gördüklerinden farklıydı gerçi. Genelde ağacın geniş dallarında antik gizemleri simgeleyen semboller, yerle gök arasındaki ortak işleyişi açıklama girişimleri olan simya formülleri olurdu. Bu versiyonda ise ağaç alevler içindeydi ve bu alevlerin kaynağında bir kitap duruyordu. Musa'nın bulduğu çalı gibi, Gizemler Eli'nin ortasındaki balık gibi, kitap da yangından zarar görmüyordu.

“Kadim sihrin sırlarını barındıran bir kitaba, Ars Arcana, yani Gizemler Kitabı'na dair yıllar içinde ağızdan ağza aktarılmış öyküler var. Kimileri kitabın sihrin başlangıcını içerdiğine inanıyor. Kimileri de sayfalarında Mageusların tarihçesinin yattığına. Ama efsaneye göre, kitabı ele geçiren kişi içindeki gücü de kullanabilir. Elbette, tıpkı altın post ya da felsefe taşı gibi, kitabın da bir masaldan, bir mittten ibaret olduğu farz ediliyor” diye açıkladı Dolph. “Ama ben, Ars Arcana'nın gerçek olduğuna ve Ortus Aurea'nın elinde olduğuna inanıyorum.”

Esta paçavrayı havaya kaldırarak, “Bundan dolayı mı?” diye sordu.

“Kısmen. Ama ne kadar araştırdıysam, o kadar emin oldum. Bu görsel sadece bir resim değil. Sembollerin karmaşık bir düzenlemesi: Kitap alevler içinde, ay ve yıldızlar dönüyor. Sana aşına gelmiş olsa gerek.” Kitap raflarının üstünde asılı duran, Esta'nın çalınmasına yardım ettiği tabloyu işaret etti.

Bir resme bir de tabloya bakan Esta, “Newton sayfalarında aynı sembolü taşıyan kitabı elinde tutuyor” dedi ani bir fark edişle.

“Oradaki daire şekilli sembole Sigillum Dei Aemeth, Hakikat Mührü deniyor. Cemiyet, kabul görmüş bir sihirbazın göğün altındaki –kimi de üstündeki– tüm canlılar üzerinde hüküm sürecek bir gücü ortaya çıkarmak için bunu kullanabileceğine inanıyor. Ars Arcana'nın tek, asıl mührü barındırdığı farz ediliyor. Cemiyet'in en üst düzey üyelerinden biri olan J.P. Morgan'ın bu tabloya sahip olmasının hiç de tesadüf olduğunu sanmıyorum. Bence Morgan bilgisiyle böbürlenmeden edeme-

di. Ars Arcana, Cemiyet'in elinde. Bunu biliyorum."

"Sen de kitabı çalmak istiyorsun" dedi Esta, heyecanını sergileyerek.

"Eşik'i yok etmek için kitaptaki bilgileri kullanabilirdik. Eşik ve kitap olmayınca, Cemiyet'in de işi biter. Dahası, inanıyorum ki sihrin –kadim sihrin, gerçek sihrin– tekrar gelişmesini sağlayabiliriz. *Libero libro*. Kitap bizi özgürleştirecek."

"Harte'in tüm bunlardan haberi var mı?"

"Neyin peşinde olduğumu biliyor" diyerek kabul etti Dolph. "Kitabın Eşik'i yıkabileceğini de biliyor."

Esta, Harte'in kitabı *bu yüzden* aldığını fark etti. Kendisi için istemişti. Kim istemezdi ki?

Ama sonra... neden ortadan kaybolmuştu? Kitabı neden Dolph'un planladığı gibi kullanmamıştı? Hiç mantıklı değildi. Başka bir şeyler daha olmalıydı; Esta, akıllı –ve her zamankinden çok daha sabırlı– olması gerekeceğini, aksi takdirde geleceği daha da karıştıracığının farkındaydı.

"Tüm bunları bana niye anlatıyorsun?" diye sordu Esta.

"Çünkü giriştiğimiz işin önemini anlamana ihtiyacım var. Planladığım şeyi yapmak zor olacak. Kefren Salonu bir kale. İçeriden biri olmadan iş imkânsız. İçeri girmemizin yolu Jack Grew'dan, ona ulaşmamızın yolu da Harte Darrigan'dan geçiyor. Bu yüzden, Darrigan'a gidecek, onun Jack'i kafaladığını garantileyeceksin."

Esta herhangi bir şey soramadan, sert bir kapı çalma sesiyle sohbetleri bölündü.

Dolph, gözlerini Esta'nın gözlerinden ayırmadan, "Gel" diye seslendi.

Kapıyı Nibs açtı. "Haberlerim var."

"E içeri gir de anlat" diye bağırdı Dolph.

Başını tamam dercesine sallayan Nibs odaya girip kapıyı arkasından hafifçe kapattı. "Yasak Hattı'na her ne olduysa" diye söze girdi Nibs, "bitmiş. Gitmiş."

Dolph'un kaşları çatıldı. "Gitmiş demekle ne kastediyorsun?"

"Fulton'ı kolaçan etmeye gönderdiğin ekip, onun kaybol-

duğunu söyledi. Bir an oradayken, sonrasında bir enerji parıltısı olmuş ve onu bir daha hissedememişler.”

“Bu ne zamandı?”

“Birkaç saat kadar önce” diye cevap verdi Nibs. “Sana gelmeden önce kontrol etmeye kendim gittim. Emin olmak istedim. Ama gitmiş, haliyle.”

“Tam da Tilly’nin kötüleşmeye başladığı zamandı bu” dedi Esta.

Dolph, sert bir yüz ifadesiyle, “Öyleydi” diye ekledi. Tekrar konuşmaya başlamadan önce içkisini bitirdi. “Eşyalarını topla ve Darrigan’ın yanına git. Grew’un zokayı yutmasını istiyorum ve bu başka kimse ölmek zorunda kalmadan olsun istiyorum.”

YAVRU KEDİLERİN BİLE PENÇELERİ VARDIR

Dolph Saunders'ın çalışma şeklini bilen Harte, tiyatroya döndüğünde kızın onu bekleyeceğini kısmen tahmin etmişti. Aslında bunu planlamıştı bile. Aksi Şeytan'dan dönüş yolunda yaptığı uzun yürüyüşte, kıza söylemek istediği her şeyi düşünmüştü: kıza haddini bildireceği ve haddini aşmamasını sağlayacağı kuralları. Kız ortaya çıkmayınca, Harte neredeyse hayal kırıklığına kapılmıştı. Gecenin ikinci gösterisinin sonunda kız hâlâ ortalarda görünmeyince, Dolph'un neyin peşinde olduğuna, yaptıkları anlaşmaya hâlâ bağlı kalıp kalmadığına dair içine bir kurt düştü.

Böylesine hazırlıklı olmasına rağmen sonraki gece geç saatte eve girdiğinde bulmayı beklediği son şey, kıızı ön salondaki dar kanepede iri bir yavru kedi misali kıvrılmış halde bulmaktı. Hemen uykuya dalmış, başını koluna dayamıştı; solukları yumuşak ve düzenliydi. Başta, Harte öylece dikilip onu izledi. Uyurken yüz hatları farklı görünüyordu, her nasılsa daha yumuşaktı.

Kızın zararsız olduğunu düşünecek kadar sersemlemiş de değildi; sonuçta, yavru kedilerin bile pençeleri vardı. Ve bununla, pençelerinin birçoğundan daha keskin olduğunu bilecek kadar deneyim yaşamıştı.

Kızın ne zamandır orada olduğunu merak etti. Tuhaf bir açıyla yana yatmış boynu pek rahatsız görünüyordu. Elbisesi, Harte'a bahar göğünü anımsatan bir mavi tonundaydı ama etek uçları kış sokaklarının kiriyle bozulmuştu. Kızın nemli ayakkabılarının temiz döşeme üzerinde durduğunu görmek onu rahatsız etti. Eğer ayakkabıları bu şekilde kalırsa döşeme-

de iz bırakabilirdi.

İç geçirerek kanepeye ilerledi. “Esta” diye fısıldadı. “Hadi, uyan.” Kız onu duymuyor gibiydi. Bu yüzden Harte, kolunu nazikçe sarsmak için uzandı. “Uyan ded...”

Hemen ardından Harte kendini halının üstünde yere uzanmış, tavana bakarken buldu. Esta’nın, böylesine derin bir uykudan nasıl böyle çabucak kalkabildiğini hiç anlamamıştı ama bileğiyle Harte’in bacaklarını kaydırıp kollarını arkasına bükerek onu yere mıhlaması bir saniyeden az sürmüştü. Gözleri fal taşı gibi açılmış, bakışları hiddetliydi fakat tam anlamıyla anlaşılır da sayılmazlardı; Esta gözlerini kırıştırtıp uykusu açılınca, altında duran Harte’i gördü.

Aslında ciddi duran suratına şaşkınlık yayılırken “Ah” dedi.

Güçbela nefes alabilen Harte, “Uyumuş muydun?” diye sordu boğuk bir sesle.

Harte’in üstünden çekilirken, hâlâ sert ve uykulu olan ses tonuyla, “Üzgünüm” diye homurdandı. Az daha Harte’in boyununu kıracak olması adamın suçuymuşçasına, “Ama beni öyle tutmamalıydın” dedi yüzünü ekşiterek.

“Kimse seni tutmasın istiyorsan, insanların evine habersiz girmemelisin.” Harte ayağa kalktı ve bir ışık daha yaktı. “Ve ben seni tutmadım. Uyandırmaya çalışıyordum. Ayakkabıların mobilyayı mahvediyor.”

Esta gözlerini kırıştırdı, ayaklarına bakarken suratı şaşkınlıkla buruştu. “Ayakkabılarım temiz” diye itiraz etti ama yine de uzanıp ayakkabılarını çözmeye koyuldu. İki botunu da çıkarıp yerdeki bir yığına bıraktı ve narin bileklerini gizlemeye tenezzül dahi etmedi.

Serinkanlı olmaya çalışan Harte, “Hem sen buraya nasıl girdin?” diye sordu. O sırada kıza söylemesi gereken bir şeyler vardı aslında, kıza anlatacağı bir şeyler vardı. “Senin daha erken saatte tiyatroya gelmeni bekliyordum, benim kapısı kapalı, sımsıkı kilitlenmiş dairemde bulmayı değil. Gecenin bir yarısı da değil.”

“Pek de iyi kilitlediğin söylenemez” diye karşı çıktı Esta. Hafif bir esnemeye direnmeye çalışarak, “Hem saat gece yarısını

yeni geçti. Ayrıca uyuyakalmaya da niyetim yoktu” diye ekledi.

Saçı dağılmıştı, uykudan zar zor ayakta duruyordu ama Harte asıl önemli şeye odaklanmıştı... Ah bir de o şeyin ne olduğunu hatırlayabilseydi.

Esta hafifçe esnedi. Bu hareketiyle dikkatleri ağzına çekmiş; bu da Harte’a o sırada hiç de işine yaramayan başka şeyleri hatırlamasına sebep olmuştu.

Harte bir hata yapmıştı. Taktiksel bir hata. Kontrolü ele almasına yetecek kadar odaklanmayı başaramazsa, planı asla işlemeyecekti.

Esta, gözlerini masumca kırıştıtarak, “Yani şimdi kanepeni sen mi alacaksın, yoksa bir centilmen gibi davranıp bana yatağını mı vereceksin?” diye sordu.

“Yatağıma anca ben de oradaysam girersin” diye yanıt verdi Harte.

Kız, “Zor ihtimal” dedi ağır ağır.

“O halde sanırım kanepeni sen alıyorsun” dedi Harte. “Benim bir centilmen olmadığımı şimdi öğrensen iyi edersin.”

“O kadarını anladık” diye karşılık verdi Esta; ayağa kalkıp bir yastığı Harte’a vererek, dairenin arkasına doğru yöneldi.

Harte, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Banyoyu kullanmam gerek” diye cevapladı. Ama kapısı açık banyoyu geçip doğruca Harte’ın yatak odasına girdi ve ne yaptığı tam olarak anlaşılmadan, yatak odasının kapısını kapatıp Harte’i elinde yastıkla dışarıda bırakarak kapıyı sürgüledi.

Az önce neler olduğunu Harte’ın kavraması biraz zaman aldı ama olanları kavradığı anda atılıp oda kapısını yumrukladı. “Aç şu kapıyı Esta.”

Esta, “Hayır, teşekkürler” diye seslendi içeriden. “Ben burada iyiyim.”

“Bak, şaka yapmıyorum. Mecbur kalırsam, kırarım bu kapıyı.”

İçeriden, Harte’ın üzerinde detaylı düşünmeyi reddettiği bir hışırtı sesi geldi. Kızın yere düşen iç eteğinin ya da bağlarını çözdüğü elbisesinin sesi olamazdı bu. Kapının öteki tarafında kızın soyunduğu hayaline kaptıramazdı kendini. Soyunuyor olsa dahi, aklını bu fikre kaptırmayacaktı.

“Nasıl istersen. Burası senin dairen” dedi Esta; sesindeki umursamazlık apaçık duyulabiliyordu.

Harte çileden çıkmış bir halde ellerini saçlarında dolaştırırdı. “Ne yapıyorsun orada?”

“Ne yaptığımı sanıyorsun?” diye seslendi.

Kızın yatağında nasıl görüneceği, siyah saçlarının yastığa nasıl yayılacağıнын hayali ansızın Harte’in gözünde canlandı. Ama bu hayali bastırarak kilit altına alıp anahtarını da uzaklara attı. Kötü talihine için için sızlanarak, “Bence sen yatağımı almaya çalışıyorsun” dedi.

“Şu noktada, denediğim söylenemez bence.” Sesi artık kapıya daha yakındı.

Esta orada uyuduğu takdirde yatağını onun kokusu saracaktı ve Harte’in bir daha deliksiz uyuması asla mümkün olmayacaktı. Kapıyı tekrar yumruklayıp gözledi, kırmaya muhtemelen gücü yeterdi. “Yatağımı istiyorum Esta.”

Kapı aralandı, Esta’nın suratı belirdi. Omuzları, kombinezonunun dantel dantel askıları haricinde çıplaktı, açtığı saçları gevşek dalgalar misali omuzlarına dökülmüştü. “Daha iyi biri olmana yardımcı olduğumu farz et” dedi ve Harte’a ufak bir nesne verdi.

Harte uzattığı şeyi içgüdüsel olarak hemen kaptı, bu da Esta’ya kapıyı onun suratına kapatacak ve bir kez daha kilitleyecek vakti kazandırdı.

“Daha iyi biri mi?” Elinde tuttuğu nesneye baktı; bu, Metropolitan sergisinde kaybettiği cep saatiydi. “Bu ne demek şimdi?”

Esta, kapalı kapının ardından, “Aynen dediğim gibi Darri-gan” diye seslendi. “Seninle işim bittiğinde, gerçek bir centilmene dönüşeceksin.”

Sonraki sabah uyandığında Harte’in boynu kanepede uymaktan tutulmuştu. Doğrulup sersemliğini ovuşturup atmamak ve huzurunu kaçırıp rahatsız hissettiren siyah, ipeksi saçların ve dantelli kombinezonun hayalini aklından çıkarmak için elini yüzünde gezdirdi. Esta onu kendi odasından sepetlediği için

üzerinde hâlâ aynı kıyafetler vardı ama şimdi, dairenin öteki köşesindeki yatak odasının kapısı açık duruyordu.

Kapıya dikkatle yaklaştığında, yatağının karman çorman halde ve toplanmamış olduğunu gördü. Battaniyeler bir kenara fırlatılmıştı, yatağın ortasında uyunan noktada da çarşaf toplanmıştı ama Esta orada değildi. Mutfak niyetine kullanılan küçük kabinde de yoktu. Harte kendine yeni bir gömlek alırken, önceki gecenin aynı korkunç kâbusun bir parçası olabileceği gibi küçük, imkânsız bir ümit taşıyordu. Derken, banyosundan gelen detone şarkıyı duydu.

Banyo kapısını çaldı. “Esta?”

Şarkı ansızın sustu. “Bir küvetin olduğunu söylememiştin” diye seslendi.

Harte, Esta’nın beyaz porselen küvetteki suya girişini düşünmemeye çalışarak, “Kullanmanı da önermemiştim” diye karşılık verdi. O küvetin Harte’in özel alanı olmasının, bu yaşamın eski yaşamından ne kadar farklı olduğunun simgesi olmasının hiçbir önemi yoktu. Esta’nın açık kahverengi bacaklarını ya da başka herhangi bir yerini sıcak suyun içinde, hem de kendi sıcak suyunun içinde çıplak halde düşlemeye ihtiyacı yoktu.

Suyun çalkalanma sesleri duydu ve hemen ardından kapı açıldı. Esta, Harte’in banyo havlularından birine sarınmış halde dikiliyordu. Omuzları yine çıplaktı; bir saç tutamı, onları topladığı yerden düşüp nemli tenine yapışmıştı. Boynundan ve bacaklarından hâlâ sular damlıyor, zemin fayansında su öbekleri oluşturuyordu.

Bir an için Harte ne düşünebildi ne de konuşabildi.

“Senin bir küvetin var” dedi Esta tekrar; kelimeyi mucizevi bir şeymişçesine telaffuz etmişti. Suratı ovalanıp yıkanmış, suyun sıcaklığından pembeleşmişti ve sanki Harte hayatını kurtarmış gibi gülümsüyordu. “Buradan asla gitmem.”

Sonra kapıyı Harte’in suratına kapattı. Yine.

Harte’in elleri bedeninin iki yanında yumruk olmuştu; bir süre boyunca tekrar soluk alıp vermeye odaklanması gerekmişti. Bu işin sonunda her şeye değeceğini hatırlattı kendine. Şehirden özgür bir adam olarak çıktığında, tüm bunları ardında

bıraktığında her şeye değecekti.

Tek söz etmeden arkasını döndü, mutfak tezgâhındaki kâseden bir portakal aldı, kapının yanındaki askılıktan şapkasıyla paltosunu alıp giydi ve kapıyı ardından çarparak çıktı. Tiyatro-ya gidecekti. Oradaki insanlar bıçak yiyor, ayılarla dans ediyor, sahnede yarı çıplak gösteriler yapıyordu ama en azından aklını başından almıyorlardı.

I sının havada, çaresizliği az da olsa artıran bir şey vardı. Baharla birlikte daha fazla tekne gelmiş, şehir denen bu çürük meyveden kendi payını alma umudu taşıyan göçmenler artmıştı. Ve /e bahar yazın gelişini duyururken, insanların tabiatı da alevlenmeye başlamıştı. Daima kanıtlayacak bir şeyleri olan yeni oğlan grupları bıçak veya silahlarla şanslarını deniyor, çeşitli bölge parçalarında hak iddia etmeye uğraşıyorlardı. Sokak köşeleri. Arka sokaklar. Hiçbiri ölmeye değmezdi ama yine de hepsi aynı şeyi yapıyordu.

Bastonu ve dengesiz yürüyüşüyle Dolph'un bu dünyadan habersizler tarafından fark edilmemesi neredeyse imkânsızdı. Yapılması gerekeni yapmak için gecenin korumasını kullanmak daha kolay olabilirdi ama kimi işler parlak gün ışığı gerektiriyordu; şehirdeki kimseden korkmadığı mesajını vermek gibi. Sürekli varlığıyla Dolph'un türünü sefalet içinde tutan Ortus Aurea'dan da korkmuyordu. Sırf kenar mahallelerde doğduklarını unutmak için şehrin tepesine tırmanan Tammany'deki adamlardan da. Ve kendini gerçek bir rakip kılacak bir hamle planlar gibi duran Paul Kelly'den de.

Kelly tam bir züppe gibi görünüyordu; boksörlük günlerinin kanıtı olan yamuk yumuk burnu olmasa, operada kalabalığın arasına kolayca karışabilirdi muhtemelen. Role bürünmek için iyi harcama yaptığı belliydi. Ama yüreğinde Kelly, -nasıl tanınıyor olursa olsun- tam bir halk adamıydı. O havalı giysiler, o kalantor tarz, gemiden yeni inmiş ve şehirden kendi payını almak için şehrin pisliğinde debelenen diğer İtalyanlardan farklı davranmak için büründüğü bir kılıktan ibaretti sadece.

Dolph kafeye girdiğinde, Kelly'nin adamları hareketlendi, elleri paltolarının altında duran silahlarına uzandı ama Kelly onları durdurdu. Mükemmel bir Fransızcayla konuşmaya başlayarak, "Dolph Saunders. Quel est votre plaisir?"²² diye sordu.

Dolph bunu, demek ki adamlarının bizi anlamasını istemiyor, diye yorumladı. "Il est temps de rappeler vos hommes." Adamlarını geri çekme vaktin geldi.

Kelly'nin koca dudakları asıldı. Odanın karşısındaki masada oturan John Torrio'yu başıyla işaret ederek, "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Adamlarım epey iyi zaman geçiriyordu" dedi.

"O yangını çıkararak fazla ileri gittiler" diye hırladı Dolph. "O alevlerin arasında altı kişi öldü, dördü çocuktu."

Kelly umursamazca omuz silkti. "Darrigan üzerinde baskının artmasını isteyen sendin."

Dolph, "Evet, Darrigan üzerinde" diye karşılık verdi. "Masumları öldürmek anlayışmamızda yoktu."

"Bu şehirde hiç masum yok" dedi Kelly. Ceketinin iç cebinden gümüş bir tabla çıkardı ve acele etmeksizin, tablanın içindeki ince, mükemmel şekilde sarılmış sigaralardan birini seçti.

Kendini aslında olduğu yirmi altı yaşından daha yaşlı ve yorgun hisseden Dolph, Kelly'nin bir tarzı olduğunu kabul ediyordu. Kelly, Dolph'tan sadece birkaç yaş küçüktü ama onda bir tazelik hissi vardı. Kelly, bulundukları meyhaneyi dolduran oğlanları ona çeken, farklı bir tarza sahipti. Daha geniş bir seyirci bulunduğu takdirde tehlikeli olabilecek bir tarza.

Dolph sandalyesine yaslandı. "Öyle olabilir ama artık Darrigan bende. Anlaşmamız bitti."

Kelly sigarasından iki uzun nefes çekti, dumanını geniş burun derinliklerinden dalgalandırarak bıraktı. "Biraz düşündüm de... Dolph Saunders'ın Harte Darrigan'a neden ihtiyacı var acaba? Ayrıca Harte Darrigan niye Jack Grew'la takılıp duruyor, hem de Jack, Cemiyet'in üyesiymiş? Kendi kendime bu ikisinin tesadüf olamayacağını düşündüm." Sigarasından bir

²² Fransızca, ne arzu edersin? (ç.n.)

nefes daha çekerken hafifçe gözlerini kısıtı. “Bu yüzden kendime sordum: Benim bilmediğim ne biliyorlar acaba?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum” deyiverdi Dolph. “Harte başta benimdi, o kadar. Onu geri istedim sadece.”

“İyi hikâye.” Kelly sigarasının arkasından sırtıttı. “Ama ben yemem. Senin olmayanı almaya yabancı sayılmazsın sen. Sevgili kız kardeşim bu aralar nasıl?”

Dolph kendini zorlayarak soğuk bir tebessüm takındı. “Sevgilerini gönderdi. Yanında bir de bıçak ve herkesin arasında tekrarlayamayacağım bir dolu küfürle birlikte. Senin şu oğlanlarının nazik hassasiyetlerini rencide edebilir.”

“Tam Viola’ya göre.” Dolph’a meydan okuyan bir bakış attı. “Önünde sonunda sana ihanet edecek, biliyorsun. Ve bana geri dönecek. Ben onun ailesindenim ve ailenin önemini bilir o. *Il sangue non é acqua. Da vero?*²³”

“Onun bunun doğruluğundan emin olduğunu sanmıyorum.”

“Olacak” dedi Kelly; tehdidi gayet açıkltı.

“Benim korumam altında.”

Kelly sakın bir tavırla “Şimdilik” dedi ve yeni bir konuya geçti. “Cemiyet’teki oğlanların planladığı şu büyük parti, hani yılın sonundaki şu Oturum hakkında şehirde söylentiler duyuyorum. Söylenenlere göre, bir baltaya sap olmuş herkes orada olacaktı.”

“Sadece Cemiyet’e üye olanlar” dedi Dolph.

Kelly umursamazca omuz silkti. “O halde belki ben de üye olurum.”

Dolph, Kelly’nin ciddi olduğunu anlamadan önce şaşkın bir kahkaha patlattı.

Kelly yüzünde kararlı bir ifadeyle öne eğildi. “Ben senin gibi değilim Saunders. Bu şehrin bataklığında kıvranmaktan memnun değilim. Günün birinde önemli biri olmayı hedefliyorum.”

“Zaten önemli birisin” diye karşı çıktı Dolph. “Şu anda Houston’ın güneyindeki sokakların yarısı senin kontrolünde. Bunun için Cemiyet’e ihtiyaç duymamıştın.”

²³ İtalyanca, kan sudan yoğundur. Değil mi? (ç.n.)

“Hayır, onlara ihtiyaç duymadım ama o türden bir gücü arkama almanın zararı da olmaz artık, değil mi?” Dolph’un tüm içgüdülerini tetiğe geçiren art niyetli bir sırıtışla gülümsedi.

Dolph da gülümsedi. “Boş hayal bunlar Kelly. Cemiyet sadece kendi türünden olanları arasına alır. Gücün, hatta yeterince paran da olabilir ama o, şehrin yukarı kısmındaki soyluların arasına seni sokacak doğru türden para olmayacak asla.”

Kelly sigarasından bir nefes daha çekip herhangi bir şeyi açığa vurmanın artılarını ve eksilerini tartarcasına Dolph’u süzdü. Sonra sigarasını, ince izmaritini dolgun parmakları arasında döndürerek, masada yanında duran kristal küllüğe söndürdü. “Belki haklısındır. Ama dediğim gibi, meraklandığım için etrafta soruşturmaya başladım. Tabii dinlemeye de. Duyduğuma göre sen, Cemiyet’in elindeki bir kitabın peşindeymişsin.”

Dolph aniden donakaldı. Biri ötmüş. Güvendiği biri çok fazla şey anlatmış, çok fazla şeyi açık etmiş. Organizasyonunda zayıf bir halka, belki de bir köstebek vardı.

“Bu yüzden kendi kendime dedim ki; Dolph Saunders’la ben zeki adamlarız, iyi okumuş, bilgili filanız. Ama hiçbir kitap, belediye başkanının kıymetli küçük oğlunun kulübünün öfkesini üstüne çekme riskine değmez. Tabii o, bazı güçleri olan bir kitapsa başka.”

Dolph, sandalyesine yaslanıp duyduklarından eğlenir gibi görünerek, “Bu dedikodular doğru olsaydı, aptallığım yüzünden başıma gelecek her şeyi hak ederdim” dedi.

Kelly adeta onun içini okur gibi gülümsedi. “Aptalı oynamak sana yakışmıyor Saunders.”

Dolph sessiz kaldı. Yüz ifadesini kıpırdatmadı bile.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Demek böyle olacak?” Kelly omuz silkti. “İyi. Bu bir çay partisi değil. Adamlarımı Darrigan’ın üstünden çekmemi istiyorsun, ben de senden biraz daha fazlasını, Darrigan’ın bana vermeyeceği bir şey istiyorum. İkimiz de onun birçok şey yapabildiğini biliyoruz. Ve şu kitap... Duyduklarına bakılırsa, o da birçok şey yapabiliyormuş. Belki senin bile yapabileceğinden fazlasını hem de.”

“Anlaşma anlaşmadır Kelly.” Dolph gitmek üzere ayağa kalktı. “Belediye başkanı konusunda sana gerekeni verdim zaten. Darrigan da şu an iyi gidiyor.”

Paul Kelly kahkahayı bastı; sigara dumanı, sanki o şeytani bir canavarmışçasına burnundan etrafa saçıldı. “Ben senin köpeğin değilim Saunders. Kimsenin boyunduruğuna girmem. Yanlış hatırlamıyorsam Darrigan hâlâ benim. Doğrudan senin olsun istiyorsan, bedelini ödersin.”

Kelly daha bu sözleri ederken, Dolph bu yeni gelişmeyle nasıl başa çıkacağını planlamaya başlamıştı bile. Bastonunu tutan yumruğu gerildi. “Aklındaki fiyatı söyle.”

“Strega’yı istiyorum.”

Dolph bir kahkaha attı. “Önce seninle cehennemde görüşürüz.”

“Sen dedin, ben değil” deyiverdi Kelly.

Dolph ayağa kalkarak, “Bana kafa tuttuğun güne pişman olacaksın” dedi. Paul Kelly tüm dişlerini ortaya seren bir sırıtışla karşılık verdi. “Buna şüpheliyim Saunders. Buna çok ama çok şüpheliyim.”

Dolph gitmek için arkasını dönerken tek kelime etmedi. Kendine karşı dürüst davranabilmiş olsaydı, havadaki ihanetin haftalardır giderek yoğunlaşmasını, söylenen yalanın huzursuz edici enerjisini, oyundaki hileli zarı işaret eden güçlü önseziyi hissettiğini kabul edebilirdi.

Ama Dolph doğduğu gün bile dürüst olmamıştı, bugün de kesinlikle daha farklı değildi. Hele ki bunca şeyi kaybettikten sonra. Her şey o kayıpların bir sır olarak kalmasına bağlıyken hiç değildi.

CAZİBE FARKLI ŞEKİLLERDE ORTAYA ÇIKAR

Nitewein şişesi hâlâ Harte'in makyaj masasında duruyordu. Kız onun küçük dairesine yerleştiğinden beri şişenin onu çağırdığını duyduğuna yemin edebilirdi.

Tüm varlığıyla Harte'in derli toplu hayatını mahvetmesi yetmezmiş gibi bir de porselen küvette suya yayıldığı banyonun kapısından duyulan detone şarkısı ve salon zeminine attığı ipek çorapları vardı. Kızın kullandığı çiçekli sabunun kokusu, resmen her durum karşısında takındığı inatçı tutumla hiç uymuyor gibi duruyordu ama kıza da bir o kadar yakışıyordu. Dairesinin havasına işlemişti ve Harte, kız gittikten sonra bile o kokunun kalacağını hissediyordu.

Ve kız gidecekti de. İş biter bitmez gidecekti. Diğer herkes gibi. Yakaladığı ilk fırsatta tıpkı Harte'in da gideceği gibi.

Eh, kızıdan kurtulmak da isabet olurdu.

Onun gitmesini istiyordu.

Hayatını geri istiyordu.

Başını soktuğu bu dertten kurtarmanın bir yolunu bulmak istiyordu. Nitewein şişesini alıp içindeki sıvıyı çevirdi.

Açık kapıda Evelyn belirdi. "Korkunç görünüyorsun" dedi.

"Teşekkürler." Haksız değildi. Uykusuzluktan gözlerinin altı morarmıştı. Özellikle de kızın kendisinden en fazla üç metre uzakta olduğunu bilirken, zar zor sığıldığı o yamru yumru kanepede nasıl uyuyabilirdi ki? Bir kıyla birlikte olmayalı gerçekten de uzun zaman geçmişti. Tüm bunların nedeni bu olmalıydı.

Evelyn'i süzdü.

Kadın onun aklını okuyor gibiydi. Kurnaz bir tebessümle, "Ne?" dedi.

Harte, bu fikri aklından çıkararak, “Yok bir şey” diye karşılık verdi. Bu, bir şişe Nitewein’dan çok daha feci bir hata olurdu.

Ama Evelyn onun aklından geçenleri okumuşa benziyordu, ağır adımlarla odaya girmeye başlamıştı bile. Harte kadının sihrinin okşayışını hissetti. Onu durdurması gerekirdi –gerçekten de gerekirdi– ama onu kucaklayan sıcaklık içindeki bir şeyle ri yatıştırmıştı. İçindeki bu parça, kızın üzerinde sadece bir havluyla –tanrı aşkına, bir havluyla– banyo kapısını açtığı o gün içinde sinsice dolanıp durmaya başlamıştı. Sanki aklı başında her erkek buna karşı koyabilirdi de.

Gerçi Harte karşı koymuştu. Bunun için o gün uzunca bir yürüyüş yapması ve iki duble sert içki gerekmişti ama Esta’nın uyuyacağını düşündüğü vakte kadar dairesine dönmemişti. Ve Evelyn’e de karşı koyacaktı. Çünkü bir denizkızının ayartmasından asla fayda gelmezdi.

Harte bir yandan kendini aynada inceleyip bir yandan da gözlerinin altındaki halkalara sahne boyası sürerken, “Bir şeye mi ihtiyacın vardı?” diye sordu. Sürme çanağını ve ufak fırçayı alıp gözlerinin altına sürmeye koyuldu ama elleri titriyordu, sürmeyi bulaştırdı. İçinden bir küfür savurdu.

Evelyn fırçayı Harte’in parmak uçlarından alarak, “Bana bırak” dedi. Harte’in kucağına kuruldu; daha Harte onu durdurmadan, dağılan sürmeyi parmak uçlarıyla silmeye başlamıştı bile. Her nazik darbesinde, minik sıcaklık parıltıları Harte’i rahatlatmaya başladı.

Bu kadar yakından bakınca Harte, kadının gözlerinin en muhteşem mavi tonunda olduğunu fark etti. Tıpkı açık denizler gibi. Tıpkı özgürlük ve olasılıklar gibi.

Fırçayı alıp sürmeyi Harte’in göz kenarlarına nazikçe çektiği sırada, kırmızı dudakları hafifçe kıvrıldı. Kadın devam ettikçe Harte, günlerdir, hatta haftalardır olduğundan çok daha rahat hissetti kendini. Kadının kucağındaki ağırlığı, fırtınalı bir limana demir atmak gibiydi.

Kadının işi bittiğinde, başparmağının ucuyla Harte’in sol gözüne son bir kez hafifçe dokundu ve Harte, istediye de kendini durduramadı. Hemen ardından, dudakları buluştu. Kadını

kendine çekerken dudaklarının tadının tıpkı şarap gibi olduğunu düşündü hayal meyal; ona karşı öyle istekliydi ki. Dudakları sabırsız bir şiddet ve tutkuyla birbirine yapıştığında isteği daha da arttı.

Adeta Harte boğuluyordu ve kadın ise havaydı. Bu yaşadığına, kadına doyamıyordu. Kapının açıldığını belli belirsiz duydu. Birinin odaya girdiğinin hayal meyal farkına varmıştı.

Bilincinin uç köşelerinden bir ses, “Aman ne hoş bir manzara” dedi ama Harte onu duymazdan gelip Evelyn’in öpücüne daha da bıraktı kendini.

Ancak Evelyn kucağından zorla çekilip alınınca oturduğu yerde soluk soluğa kaldığında, içeri girenin Esta olduğunu idrak etti. Kız, Evelyn’i saçlarından tutmuş odanın dışına sürüklüyordu, Harte’ın tek yapabildiğiyse oturup sessizce izlemek olmuştu.

Esta, Evelyn’i odadan atarken, “Kaltak” dedi. “Bir daha onun yanına yaklaşacak olursan, bu son seferin olur.”

Evelyn, alaycı bir tavırla “Seninle birlikte hangi ordu durduracakmış beni?” diye sordu.

“O işi Dolph Saunders’a bırakırım.”

“Dolph Saunders mı?” Evelyn aniden huzursuzlandı.

Esta, sahte aksanını daha da abartarak, “Birbirimizi anlıyoruz o halde” dedi.

Evelyn, “Gayet iyi anladım” diyerek dudak büktü. “Buna pişman olacaksın.”

Esta cevap verme zahmetine girmede, kapıyı Evelyn’in suratına kapatmakla yetindi. Sonra altın gözlerinde haşın bir ifadeyle Harte’a döndü. Makyaj masasındaki su dolu bardağı alarak, “Yüzünde bir şey var” dedi ve onu hiç uyardırmadan, suyu Harte’ın suratına döktü.

Şaşkına dönen Harte’ın tükürükleri etrafa saçıldı. “Sen ne...”

“Ah, kapa çenen. Vaktinde geldiğim için şanslısın.” Esta kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ona kapıldığına inanamıyorum.”

Harte kızgınlıktan ziyade rahatsız bir tavırla “Sana cevap verecek değilim” diye terslendi. Ama için için bir panik ve öfke

topuna dönmüştü. Demin ne oldu öyle?

“Şu küçük gösterinden sonra belki cevap versen iyi olur. Tanrı biliyor ya, sen kendi başının çaresine bakamazsın.” Esta onaylamaz bir tavırla başını salladı. “Havada bir insanı boğma-ya yetecek kadar sihir var.”

“Sihir mi?” diye sordu Harte, sersemlemişti. Zihni hâlâ neler olduğunu... az önce olup bitenleri kavrayamamıştı.

Esta parçaları birleştirmesini beklercesine, gözlerini ona dikti.

Derken Harte hissetti: Evelyn’in yetisi hâlâ odada afyon misali sinsice dolanıyor, çevresinde dönüp onu sarmalıyordu. Hâlâ onu çağırıyordu. Lanet olsun. En fazla kendine hâkim olup soğukkanlı davranması gereken zamanda, kahrolasınca aklını kaçıırıyordu.

Aynaya dönüp ne rezil bir halde olduğunu ilk kez gördü: Kara su izleri gözlerinin altından süzülüyordu, dudaklarının etrafını ise Barnum’un²⁴ palyaçolarına benzemesine neden olan kırmızı bir halka sarmıştı. Esta’nın onu öldürmek ister gibi bakmasına şaşmamak gerekirdi. Evelyn’in kendisine dokunmasına izin vermekle ne büyük aptallık ettiğini düşününce o da kendini öldürmek istiyordu.

“Rica ederim” dedi Esta.

Harte, yaşadığı hüsranın acısını ondan çıkararak, “Sen burada ne arıyorsun?” diye sordu.

“Benden kaçıp duruyorsun” dedi Esta, kaşlarını çatmasıyla gözlerinin arasında bir kırıksıklık belirmişti. “Dün gece eve dönmedin.”

“Yapılacak işlerim vardı.” Harte dudağındaki kırmızılığı silmeye uğraştı. “Sana söylemiştim zaten.”

“Jack’i kazanmak için yardım edeceğine Dolph’a söz verdin” diye bastırdı Esta. “Bir anlaşma yaptın.”

O gün kadınlardan gına gelmişti artık. “Dolph, ne hali varsa görsün.”

²⁴ 19. yüzyılda yaşamış, özellikle “Dünyanın En Büyük Gösterisi” ismini verdiği sirk gösterisiyle meşhur işadamlı. (ç.n.)

“Anlamıyorsun, değil mi?” dedi Esta öfkeyle. “İnsanlar ortadan kaybolup duruyor. Tilly öldü.” Sesi bu itirafla kısılıvermişti.

“Öldü mü?” Harte fark etmemişti. “Yaralandığını biliyordum ama...”

“Hayatını kaybetti.” Esta’nın omuzları sarkmış, sanki içindeki tüm ateş sönüp gitmiş gibiydi.

“Ne zaman?”

“Birkaç gün önce, Dolph beni göndermeden. Bu yaptığımız şey, Dolph’tan da hepimizden de daha büyük. Benim hakkımda düşündüklerin ya da bana mecbur kaldığın için ne kadar öfkeli olduğun umurumda değil. Ben de kendimi pikniğe çıkmış gibi hissetmiyorum, anlarsın ya. Ama kendini toplamak ve bununla başa çıkmak zorundasın. Sen Jack Grew’u tümüyle elinden kaçırmadan işe koyulmalıyız.” Sonra sesini yumuşattı. “Veya başka biri daha ölmeden.”

“İyi konuşmaydı. Ama söylesene Esta, sen aslında neden buradasın?”

Kızın gözleri ansızın ürkekleşti. “Ne demek istediğini anlamıyorum. Dolph beni seni gözlemem için gönderdi. Yoksa neden burada olayım ki?”

Harte, kıza bir adım yaklaşarak, “Sen söyle. O ihtiyar adam kim?” diye sordu.

“Ne?” Esta’nın yüzünün rengi attı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.” Gitmek üzere arkasını dönmüştü ki Harte onu bileğinden yakaladı.

Onu soyunma odasında öptüğünde gördüğü imgeleri hatırlayarak, ısrar etti. “Kitaplarla dolu odadaki koltuk değnekli o adamdan haberim var.”

Esta, inkâr etme zahmetine girmeden, “Bunu nasıl bilebilirsin?” diye fısıldadı. Altın gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı.

Harte, kızın sorusunu umursamadan, “Burada olmanın tek nedeninin Dolph olmadığını biliyorum” diye bastırdı. “Kendin için buradasın. Çünkü o ihtiyar adam sana sihirbazı bulmanı söyledi.”

“Lütfen” dedi Esta, ondan uzaklaşmaya çalışarak. “Canımı yakıyorsun.”

Ancak o zaman kızın bileğini ne kadar sıkıldığını fark etti ve hemen onun elini bıraktı. Kızın narin teninde bıraktığı kırmızı leke karşısında sarsılan Harte, “Özür dilerim” dedi. Kız bileğini ovuştururken, öfkesinin böyle kolayca yükselivermesinden tiksinerik bir adım geriledi. Nasıl da kolayca babasının oğluna dönüşebilmişti.

Tekrar kıza baktığında, gözlerini ona diktiğini, onu ölçüp biçtiğini gördü. “Zihnimdeydin.” Harte’ın aralarında bıraktığı mesafeyi kapatarak öne bir adım attı. “Senin yaptığın bu mu? İnsanların zihinlerine girip en özel düşüncelerini ele geçirmek mi? Bunun ne kadar yanlış olduğuna dair herhangi bir fikrin var mı?”

Harte suçluluk hissini, o tanıdık utanç dalgasını önemsemeye çalıştı. “Sanki tastamam masummuşsun gibi davranma. Tam olarak ne tür bir oyun çevirdiğini anlamam gerekiyordu.”

“O zaman zaten istediğin tüm cevapları almış olmalısın.” Esta, gözlerinde tiksinti ifadesiyle çenesini havaya kaldırdı.

Harte, kendi sınırlarından nefret ederek, “Öyle işlemiyor” diye terslendi.

Esta bir kahkaha koyverdi. “Buna cidden inanmamı mı bekliyorsun?”

“Gerçek bu. Tam bir dikkatle odaklanmadıkça yalnızca bazı izlenimler edinebiliyorum. Hatırlarsan, doğru düzgün odaklanamayacak kadar dikkatim dağılmıştı.” Kıza uzanmadan durabilmek için ellerini ceketinin ceplerine soktu. “İhtiyar adamı, kütüphaneyi gördüm, onun ‘Sihirbazı bul’ dediğini duydum. O kadar. Tüm bildiğim bu.” Gözlerini kızdan kaçırmadı, geri adım atmayacaktı. “Kim o Esta? Neden benim için geldiğini bilmeliyim. Gerçekte neden burada olduğunu öğrenmeliyim.”

Esta’nın dudakları kaskatı kesildi, Harte bir an için kızın kendisine yalan söylemeye devam edeceğini düşündü. Sonunda Esta konuştu. “O benim babam.” Sesi titremesine karşın gözleri sabitti. “Ya da, daha ziyade, bana hiç sahip olmadığım bir baba gibi yakındı. Beni o büyüttü. Kilitleri açıp cüzdanları aşırım için beni eğitti. Bugünkü halime beni getiren o oldu.”

Harte bir yalana dair işaret arayarak kızı incelediyse de tek

bulabildiği, kızın yüzündeki o çok iyi tanıdığı keskin acıydı. “Şimdi nerede?”

“Öldü” diye cevap verdi kız, sesi titriyordu. “Artık yok.”

Evelyn’in geride bıraktığı kafa bulanıklığına rağmen Harte kendini tam bir ahmak gibi hissetti. “Üzgünüm. Bilmiyordum.”

“Eh, şey...” Kızın dudakları gerginleşti. “Sende de ne yeti varmış ama, değil mi?” Harte bu hakareti duymazdan geldi. “Madem öldü, o halde niye yine de sihirbazı bulmaya geldin ki?”

Esta dudaklarını yaladı. “Çünkü bana öyle yapmamı söyledi. Bazı şeyleri görebiliyordu. Olabilecek şeyleri bilmek gibi bir yetisi vardı.”

“Peki, senin neden beni bulman gerekiyordu?”

Hâlâ kendiyile mücadele halindeki Esta derin bir soluk aldı ama sonra gözleri Harte’in gözleriyle buluştu. “Dolph’un peşinde olduğu kitapla birlikte ortadan kaybolacağını söyledi. Ve şayet bunu yaparsan, kitap bir daha asla bulunamayacak. Cemiyet’i yenmek için elimize geçebilecek tek şansı yok edeceksin.”

Ansızın soğuklaşan Harte, “Sen de ona inandın mı?” dedi.

“Daha önce yüzümü hiç kara çıkarmadı” diye yanıt verdi Esta. En azından bu kadarı, bir hakikat gibi geliyordu kulağa.

“Ne olursa olsun, kitabı yok etmek gibi planlarım yok.”

“Ne olursa olsun, bunu yapmana izin vermem.” Esta başını iki yana sallayıp odadan çıktı.

Esta’nın gidişiyle oda tuhaf bir şekilde boş geldi Harte’a; sanki çıkarken yanında hayati bir şeyler de götürmüştü. Tekrar aynadaki yansımasına baktı; gözlerinin altındaki karaltılara, dudaklarını kanlanmış gösteren kırmızı lekeye.

Esta araya girmemiş olsaydı, Evelyn kim bilir daha ne kadar ileri giderdi. Sırf Dolph’a gerektiği için böyle yapmış olsa da Esta’ya borçluydu. Ama ona borcunu ihanet etmeksizin geri ödeyip ödeyemeyeceğine emin değildi.

Harte hâlâ ondan kaçıyordu. Daireye hep geç saatte, Esta uyuduktan çok sonra geliyor, her sabah kız uyanmadan önce de gitmiş oluyordu. Soyunma odasında her şeyi açık ettikten sonra belki de böylesi daha güvenliydi. Esta köşeye sıkışmış, içgüdüsel bir tepki vermişti. Ne yazık ki içgüdüleri başını belaya sokmaya meyilliydi. Tıpkı Logan'la yaşananlarda olduğu gibi.

Ancak geçen her günle birlikte haber kupürü, Dolph Saunders'ın öleceği konusunda ısrarcı olmaya inatla devam etti.

Artık bu kadarı yetmişti. Yapacak bir işi vardı: O kitaba ve İhtar'ın Anahtarı'na ihtiyacı vardı. Ve Dolph, Harte'sız hiçbir şey yapamayacaklarına emindi ki bu, Esta'nın da ona ihtiyaç duyduğu anlamına geliyordu. Kızdan sonsuza dek kaçmaya devam edemezdi.

Kahvaltıdan sonra Esta, Harte'la yüzleşmek üzere tiyatroya doğru yola çıktı ama oraya vardığında bulduğu kişi Harte olmadı. Karşılaştığı ilk kişi, kızıl saçlı cadıydı.

"Dönmüşsün" dedi Evelyn, defol git der gibi bir ifadeyle.

Harte'ın soyunma odasına yönelen Esta, sahte aksanıyla "Elbette. Bundan sonra sık sık etrafta olacağım" diye karşılık verdi.

"Orada değil" diye karşılık verdi kadın; sesinde alaycı bir ton vardı. "Aşağıda."

Sırtını dikleştiren Esta, Evelyn'e soğuk bir ifadeyle gülümsemi ve arkasını dönüp sahne arkası koridorlarının labirentinde yolunu bulmaya koyuldu. Ardından bir merdivenden tiyatronun altındaki rutubet kokulu odaya indi. Su sesi duyduğunu sanmış, tiyatronun şehirdeki gizli nehirlerden birinin üs-

tüne kurulup kurulmadığını merak etmişti. Hemen ileride bir ışık vardı; Esta ona yaklaştıkça, küfürler yağdıran tanıdık bir ses duydu.

Darmadağınık depo alanında yolunu bulmaya çalışırken “Harte?” diye seslendi ve sonunda Harte’in çalışmakta olduğu yere ulaştı.

Sihirbaz bir ortadan kaybolma numarası yapmış sayılırdı, çünkü Esta’nın karşısındaki oğlan herhangi bir fabrika işçisi, şehirdeki emekçilerden herhangi biri olabilirdi. Yalnızca bir çift askının tuttuğu, yıpranmış kahverengi bir pantolon giymişti. Pantolon dar kalçasından sarkıyordu. Omuzları ve kolları kolsuz gömleğinin altında çıplak duruyordu, gömleği de terden nemlenmişti. Esta’nın bugüne kadar gördüğünden çok daha samimi ve insani görünüyordu.

Derken kaynak maskesindeki siperliği kaldırıp açtı ve yarattığı etkiyi yok ediverdi.

Üzerinde çalışmakta olduğu tuhaf, tabutu andıran tankı işaret ederek, “İçeri gel” dedi. Gözlerinde az da olsa çılgınlık parıltısı vardı.

Esta bir adım geriledi.

“Ciddiyim. İçeri gel. Şunun sana uyup uymayacağına bakmam lazım.”

“Niye?” diye sordu Esta şüpheyle. “Cesedimi ortadan kaldırmanın yeni ve özgün yollarını mı arıyorsun?”

Harte soğuk bir tavırla, “O da bir iki kere aklımdan geçmedi değil” dedi.

Esta kahkahasını bastırdı. “Camdan bir tabut ısmarlaman ne hoş. Ahşap 1899’da kaldı, feci demode.”

Harte çenesini kaşıyarak kaşlarını çattı. “Bu bir tabut filan değil. Bu bir... dur. Haklısın galiba.”

“Genelde öyleyimdir.” -

Harte ona ters ters baktı ama Esta, onun gerçekten öfkeli olamayacak kadar heyecanlandığını seziyordu. “Ölüme meydan okuma yoluna gidebiliriz. Cam Tabut da kulağa hoş geliyor, sence de öyle değil mi?”

Esta onu şöyle bir süzdü. “Biz derken neyi kastediyorsun?”

“Sen ve ben. Madem başıma kaldın, o zaman ben de bu durumdan faydalanırım.”

Esta, kollarını göğsünde kavuşturarak, “Benden uzak durmaya karar verdiğini sanıyordum” dedi.

Harte somurtarak, “İşe koyulmamız gerektiğini söyleyen sen değil miydin?” diye karşılık verdi. “Ben de gerekenleri hazırlamakla meşguldüm.”

Kız, Harte’ın yüz ifadesindeki heyecana güvenmeksizin, gözlerini kısarak baktı. “Neyi hazırlamakla?”

“Jack’e kayıp vâris numarasını yapacağız.”

“Bunun ne anlama geldiğini bilmem mi gerekiyor?”

Harte kaşlarını çatı. “Bu bir kandırmaca. İşe yararsa tabii. Jack, ele geçirmek için her şeyi yapabileceği bir şeye sahip olduğumuza inanacak. Kayıp vâris de sen olacaksın.”

Esta, eldivenli parmaklarını pürüzsüz camın üzerinde do-laştırmak için ona doğru yürürken, “Ben tam olarak neyin vârisi-yim acaba?” diye sordu.

“Sen, tatlım, Baron Franz von Filosik’in nicedir kayıp olan gayri meşru kızısın artık. Dedikodulara göre Baron, zamansız ölümünden önce temel elementlerin başkalaşım sırrını bulmuş.”

“Şu baron gerçek biri mi yani?”

“Elbette öyle.” Harte duraksadı. “Tüm bunlar Dolph’un planı değil miydi? Evelyn’e kendini o isimle bu yüzden tanıttığını düşünmüştüm.”

Esta şaşkınlığını gizlemeye çalışarak, cam kutunun üstünden ona bir bakış attı. Sonuçta o gün soyunma odasında, kim olduğuna dair doğaçlama yapmıştı. O adı kendi kendine koymuştu, Dolph’un uydurduğu bir isim değildi. Ama Harte’ın bunu bilmesi gerekmiyordu.

Duruma hâkim görünmeye çalışarak, “Elbette plan buydu” dedi. “Peki, kimmiş şu Baron von Filosik? Ne yapmış?”

“Dolph anlatmadı mı?”

“Benimle yalnızca adını paylaştı” diye yalan söyledi Esta.

Harte ona bilmiş bir bakış attı. “Hı hı, kulağa tam da Dolph’a göre bir hareket gibi geliyor.”

Esta, Harte'in hikâyesi kabullenmesiyle biraz rahatlasa da profesörün onu parkta bulduğu gün seçtiği o ismin günün birinde böyle işe yarayacağını bir şekilde bilip bilmediğini merak etmeden de duramıyordu.

"Eee?" diye devam etti. "Bu kandırmaca işe yarayacaksa, kendi sahte babamı tanımam gerek."

"Tanıyacaksın. Ama şimdilik tek bilmen gereken şu; elementlerin başkalaşımı, birçok simyacı için aslında Kutsal Kâse sayılır. Sevgili baron birkaç yıl önce, tüm sırlarıyla birlikte bir yangında öldü. Ya da insanlar öyle sanıyor." Kaşlarını oynatarak kıza imalı imalı baktı. "Ama şimdi gizli kızı, babasının işini tamamlamak üzere geri döndü. Hem de yalnız ve ürkek, yani bir koruyucuya hayır demez."

Esta gözlerini devirdi. "O da ben mi oluyorum?" diye sordu şüpheyle.

"İşi kıvrıabilirsen mi? Evet" diye cevap verdi Harte. "Jack Grew şu kadarını bilecek: Şehre yeni geldin ve eski bir dostundan yardım istiyorsun ki o da ben oluyorum. 'Sırtını dayadığın kişi o olsa daha iyi olurdu' fikrine onu inandırmamız gerekiyor sadece. Sonuçta öyle birine çok minnettar kalırdın, değil mi? Hatta o kişiyle babanın sırlarını bile paylaşabilirdin belki."

"Yani Jack'i sahte babamın gizli dosyalarına sahip olduğuma inandıracaksın, ha?"

"Ve onları düzgün bir teşvikle ona verecek kadar savunmasız olduğunu düşündüreceğiz. Bu durumda o teşvik, Kefren Salonu'na giriş demek oluyor."

"Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?"

"Elimizde sadece bu var."

"Ah, bak işte bu çok güven verici."

"Bak, Jack aylardır benim gösterimle ilgileniyor ama o da tıpkı diğerleri gibi: Ailesinin parasının ve statüsünün bizi temelde farklılaştırdığına inanıyor. Şimdi bu onu tavluyacak, seçme şansın olduğunda onun yerine beni seçmeni kabullenemeyecek."

"Beni senden kurtaracak." Esta durumu anlamıştı, Jack'i kendi kibri ve dar görüşlülüğüyle tuzağa düşürmenin yalınlığını takdir ediyordu.

“Temel fikir bu. Kendini bir şekilde sana kanıtlaması gerekecek, onu tuzağa düşüren de bu olacak.”

“İyi ama ölü bir baronun kızı olarak benim bu ölüm tuzağıyla ne işim olacak ki?”

Harte dudağının köşesinde alaycı bir kıpırtıyla, “Geçimini bir şekilde kazanman gerekiyor” dedi. “Bu yüzden de gösterilerimde bana yardım edeceksin.”

Esta kutuyu inceleyerek, “Bilemiyorum” dedi çekimser bir tavırla. “Buna gerçekten gerek yok sanki.”

“Hepsi kandırmacanın parçası.” Harte bir elini cam haznenin üzerinde gezdirdi. “Şu yaptığın ortadan yok olma şeyi epey etkili. Jack’i kandırmak için temeli bunun üzerine kuracağız ve yaptığı bazı deneylerde ona yardımcı olabilecek sırların olduğuna inandıracamız.”

“Ne tür deneylermiş onlar?”

“Hiçbir fikrim yok” diye itiraf etti Harte. “Henüz bana anlatmasını sağlayamadım. Dediğim gibi, bana hâlâ tam olarak güvenmiyor. Beni bilgi toplamak için kullanıyor ama yine de aradaki mesafeyi koruyor.” Kimsenin onları duymadığına emin olmak istercesine merdiven tarafına göz gezdirdi. “Peki, nasıl yaptın o numarayı?” diye fısıldadı. “Neyle karşı karşıya olduğumu öğrenmem gerek.”

“Memnuniyetle anlatırım.” Esta öne doğru eğildi. “Geçen gün beni öptüğünde ne yaptığını sen bana anlatır anlatmaz.”

Harte ihtiyatlı bir bakışla geri çekildi. “Veya o adımı atlarız.”

Kız omuz silkti. “Madem ısrar ediyorsun.”

Bir süre gözlerini birbirlerine diktiler, ikisi de gözlerini kaçırarak ilk kişi olmak istemiyordu. İkisi de herhangi bir şekilde pes eden kişi olmak istemiyordu. Esta’nın şansına, Harte’in cam tabutu ona gösterme heyecanı baskın çıktı.

“Anlaştık o halde. Kendi sırlarımızı saklayacağız... Gel de burada neler yaptığıma bir bak. Nasıl çalıştığını görmeni istiyorum.” Ne kadar düzgün hareket ettiğini göstermek için menteşeli kapağı kapatıp açtı. Kutunun ucunda gizlenen bir manivelayı indirdiğinde camdan kapak, bir otomobil camı gibi, sessiz-

ce kayarak çerçevesinden çıktı. “Bir süredir bunun üzerinde çalışıyordum ama çözmeyi anca başardım.” Sonra pis pis sırıttı.

Esta’nın midesi beklenmedik –ve kesinlikle hiç istemediği bir şekilde– burkuldu. Harte’in dudakları böyle kıvrıldığında, sahnede takındığı o küstah sırtış gerçek bir gülümsemeye döndüğünde, neredeyse çocuksu görünüyordu. Esta eğer Esta olmasa, Harte da Harte olmasa kızın yakından tanımak isteyeceği biri gibi görünüyordu neredeyse...

Ama ikisi de olduklarından farklı kişiler değillerdi ve Esta, durdurması gereken kişinin o olduğunu aklından çıkaramazdı. Harte ekibe ihanet ettiği takdirde bu, kitabın kaybından çok daha fazlası anlamına gelecekti. Ayrıca artık, Dolph Saunders’ın ölümü anlamına da gelebilirdi. Dolph ölürse ekibine –ona bel bağlayan onca kişiye– ne olurdu? Dolph’un önderliği ve korumasından yoksunken, şehrin yırtıcılığı ve şehri kontrol eden Cemiyet karşısında ne gibi bir şansları olabilirdi ki?

Bununla birlikte, Harte’in azmi Esta’yı etkilemişti. Onu Dolph’a ve ekibin geri kalanına ihanet etmeye neyin sürükleyebileceğini hiç düşünmemişti. Bu her şeyden daha çok düşünmeye değer bir konuydu, çünkü rakibi hakkında öğrenebildiği her şeyi öğrenmesi önemliydi. Onu durdurmak için kilit nokta bu olabilirdi.

Cam kutunun etrafında dolanıp onu aralarına alarak, “Bunu sen mi yaptın?” diye sordu.

“Evet. Bu fikir üzerinde bir süredir çalışıyorum. Kendi başıma yapacaktım ama senin... yaptığın her neyse artık onunla daha iyi olacak bence.” Camı tekrar yerine kaydırıp kapağı kapattı. “Çoğu insan bu numarayı, kimsenin kızın ne yaptığını göremediği bir ekranın arkasında ya da bir kutuyla yapar. Ama seninle, yeni bir şeyler yapabiliriz.” Elini cam tabutun üzerinde gezdirdi. “Kız –yani sen– seyircinin gözlerinin önünde ortadan kaybolur. Ne ayna ne ekran ne pelerin ne de gizlenme olacak. Puf. Gitmiş olacaksın.” Esta’yı süzdü. “Tabii, bunu halledebileceğini varsayıyorum.”

“Halledebilirim” dedi Esta. “Ama öylece ortadan kaybolmamın birazcık da olsa riskli olduğunu düşünmüyor musun?

Numarayı nasıl yaptığıma dair kuşklar doğuracaktır. Belki kim olduğuma dair de.”

Harte, gri gözlerini oynatarak, “Hayır, olmayacak” dedi. “Güzel yanı da bu zaten. Kimse senin gerçekten ortadan kaybolduğuna inanmayacak, çünkü kimse senin gerçek sihre sahip olmanı beklemeyecek. Sahnede yaptığım her şeyin numaradan, bir illüzyondan ibaret olmasını bekliyorlar. Seyircinin yarısı diğer yarısına numarayı nasıl yaptığımı bildiklerini anlatacak.”

Hani bilmese, bu kişinin haftada sekiz kez sahneye çıkan aynı derli toplu, gösterişli Harte Darrigan olduğuna inanmazdı Esta. Harte’in suratı lekelenmiş, saçları isyan eden gevşek dallar halinde dikleşmişti. Giysileri buruşmuştu, soğukkanlı görünmeye çalışsa da resmen beklenti içinde titriyordu. Sahnede yaptığı her numaradan yüz kat daha zorlu bir numaraydı bu.

Hepsi oyunun bir parçası, diye hatırlattı kendine Esta. Tek bildiği, bunun bir başka kandırmaca olduğuydu.

“İçine girecek misin, girmeyecek misin?”

Esta tereddütlüydü. “Beni içine kilitleyip bırakacak mısın yoksa?”

Harte, “Hiçbir şeyin sözünü veremem” diyerek takıldı ona. Ama kız ters ters bakınca sabırsız bir şekilde pofladı. “Mekanizmanın nasıl işlediğini gördün, değil mi?” Ardından, gözlerinde meydan okuyan bir tavırla elini ona uzattı.

Esta somurtarak onun elini tuttu, Harte’tan yardım alarak masaya çıkıp camdan kutunun içine girdi. Koca eteğiyle kutunun içinde sıkış tıkkış olmuştu.

Harte onu inceleyerek, “İyi” dedi. “Şimdi uzan, olur mu? Kutunun ne çok uzun ne de çok kısa olduğunu kontrol etmeliyim.”

Esta ellerini kutunun yanlarına zar zor sığdırdı.

“Sağ ayak parmağının yanında ufak bir manivela var. Ancak birkaç alıştırımdan sonra...”

Esta manivelaya bastı ve Harte, camdan kapağı hızla kaymadan yakalamak için zıplamak zorunda kaldı. “Ne diyordun?”

Harte ona ters ters baktı. “Şimdi de kapat.”

“Ama...”

Kız itiraz edemeden, adam kapağı indirmeye ve bronz bir asma kilitle kilitlemeye koyulmuştu bile. Kızın nefesi, burnunun birkaç santim ötesinde duran camda buğu bırakıyordu. Aniden hava Esta'ya fazla sıcak, fazla boğucu gelmeye başladı.

“Hiç hava deliği yok” diye bağırdı Harte, sesi cam yüzünden boğuk geliyordu. “Hızlı davranman gerekecek.”

Hiç hava deliği yok mu? Esta onu öldürecekti.

Ayağıyla mandalı aradı ama ilk denemede ıskaladı.

İşimi önce o bitirmese, bu tabutun bitireceği kesin.

Harte, kızın ayağının yanındaki manivelaya doğru ilerleyerek, “Bir işaret gibi bir şeyimiz olacak” diye bağırdı. “Bir tür el hareketi veya sinyal gi...”

Derken Esta çevresindeki zamanı esnetti, saniyeleri yavaşlattı ve mandala bastı. Cam açıldı; kız cam kapağı suratından çekti. Bodrumun serin, küf kokulu havasını içine çekip panik ürpertisinin teninden silinmesi için bir an durdu, ardından kutudan çıktı. Kendini toparlayarak terli avuçlarını eteğine sil-di, sonra da camı yerine kaydırarak Harte'ı incelemeye koyuldu. Sözü'nün ortasında neredeyse donup kalmıştı, gözleri ışılıyordu.

Buna bayılıyor.

Hangi numarayı yaparsa yapsın, her ne yapmış ya da yapacak olursa olsun, Harte'ın bu yeni numara için gösterdiği heyecanın sahte olmadığını görebiliyordu Esta. Her neyse. Asıl mesele şuydu: Esta'nın dolgun bir cüzdanı yürütürken ya da bir kildin mandalının yerine oturma sesini duyarken içinin kabarmasına bayıldığı gibi Harte da buna bayılıyordu.

Midesinde yine o tuhaf burulmayı hissetti; hani şu hiç hoşlanmadığı burulmayı. Bu yüzden zamanı esnetmeyi bıraktı ve Harte'ın telaşla başladığı cümlesini tamamlayışını izledi.

“...bi bir şeyle haberdar olacaks... ah.” Harte'ın suratında şaşkınlıktan doğan bir gülümseme belirdi. Hiddetli gözleri aydınlandı. Gardını indirmişti, Esta'ya kendisiyle ilgili yeni bir şeyler gösterdiğinden habersizdi. “Evet! İşte tam da böyle!” Sonra kıza çok fazla şey gösterdiğini fark etti. “Benim işaretimi beklemen gerekecek elbette” diyerek her zamanki kibirli tavrına geri

döndü. “Fazla erken çıkıp her şeyi mahvetmek istemezsin herhalde. Yapman gereken...”

Esta onun sözünü keserek, tatsız bir tavırla “Beni hava geçirmez bir kutuya kilitledin” dedi.

Harte’in kaşları çatıldı. “Olay da bu sayılır zaten. Hiçbir tehlike hissi olmazsa seyirci umursamaz ki.”

Esta sıkıldığı dişlerinin arasından her bir kelimeyi tek tek telaffuz ederek, “Sen. Beni. Hava. Geçirmez. Bir. Kutuya. Kilitledin” dedi tekrar.

Harte onun çıkışını umursamadan, “Belki bir şeyler daha eklemelisin” diye devam etti.

“Beni içeri kilitlemeden önce uyarabilirdin. Beni uyarman gerekirdi.”

Harte elini darmadağınık haldeki saçlarında dolaştırdı. “Dışarı çıktın” dedi; sanki kızın ne demek istediğini anlamamış gibi bir hali vardı.

“Beni öldürebilirdin!”

“Öldürmed...” diye konuşmaya başlamıştı ki Esta ona doğru yürüyünce, savunmacı bir tavırla ellerini havaya kaldırdı. “Tamam, haklısın. Özür dilerim. Seni uyarmam gerekirdi.”

“Ölürsem Dolph’un hiç hoşuna gitmez.”

“Bu konuda da haklısın muhtemelen.” Kafasını eğip bronz asma kilidi açtı. “Ama az kalsın ölmenin haricinde, ne düşünüyorsun? Nasıldı?”

Ona hakkını vermekte tereddüt eden Esta omuz silkti. “Fena olmayacak.”

“Fena olmayacak mı?” Harte kahkahayı bastı. “Hayır. Bu, kimsenin bugüne dek görmediği bir şey olacak. Eğer bu da Jack’i sende istediği bir şey olduğuna ikna etmezse, hiçbir şey etmez. İşe yaramak zorunda.”

Esta, camdan tabutu tekrar süzerek, “Yarayacak” dedi. “İşe yaramasını sağlayacağız. Birlikte.”

“Sağlayabiliriz” diye karşılık verdi Harte, yüz ifadesi değişiyordu. “Cemiyet’i devirmenin şerefine.” Gözlerinde ciddi bir bakışla elini uzattı. Esta onun kendisine dokunmasına neden izin vermemesi gerektiğini tüm sebepleriyle değerlendir-

di ama sonunda eldivenli elini onun eline bıraktı. Harte nazikçe tokalaştı ama Esta'nın içine işleyen sıcaklığın, sihrin ardından kalan tuhaf enerjiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Aralarındaki atmosfer giderek yoğunlaştı ve gerildi. Esta hemen elini çekti.

"Esta..." demeye koyulan Harte, ne demek istediğini tam bilmiyormuşçasına tereddüt etti.

O sözünü toparlayamadan, yakınlardan gelen bir ses duyuldu. "Harte?" Bu Evelyn'di, Harte'in çalışma lambasından yayılan ışığa doğru geldi.

Böylece o an geçti ve Harte ansızın utanmış görünerek Esta'dan uzaklaştı. Belki de kendini suçlu hissediyordu. "Evet?" Az önce Esta'yla tokalaştığı elini pantolonuna sildi.

"Shorty yirmi dakika içinde sahneye çıkacağını bildirmemi istedi."

"Seni buraya o mu gönderdi?" diye sordu Harte, suratı giderek daha da asılıyordu.

Evelyn, ellerini kalçasına dayayarak, "Bu bir sorun mu?" dedi.

"Hayır. Üzgünüm. Haber verdiğin için sağ ol. Hemen geliyorum."

Tatlı bir tavırla "Üst katta görüşürüz" diyen Evelyn, Esta'ya manalı bir bakış attıktan sonra geldiği gibi kayboldu.

Esta, Evelyn'in ne zamandır gölgelerde beklediğini merak ederek gidişini izledi. Konuşmalarının ne kadarını duyduğunu da merak ediyordu. Harte da kendisi gibi endişelendiyse bile bunu belli etmemişti.

"Bak, gösteriye hazırlanmalıyım ama sen buralarda kal, olur mu?"

Esta ona şaşkın şaşkın baktı. Esta'ya daha önce hiç kalıp gösteriyi izlemesi ya da sonrasında onu beklemesi için teklifte bulunmamıştı.

Harte, pantolon askılarından birini çekiştirerek, "Böylece tekrar alıştırmaya yapabiliriz" diye bitirdi sözlerini. "Bence, zamanlama işini hallettiğimiz anda Jack'in dikkatini çekebiliriz. Bu işi doğru düzgün yapmamız pek de uzun sürmez herhalde."

Aniden kendini aptal gibi hisseden Esta, “Ah, tabii” diye karşılık verdi. Tabii ki. “Dolph işe koyulmamızı ister. Zaten fazla zaman harcadık.”

“Yani bekleyecek misin?”

Esta cesaretlendirici bir tebessümle “Evet” dedi. “Kesinlikle.”

Harte merdivenlerde gözden kaybolduktan sonra Esta suratındaki yapmacık gülüşü sildi ve kutunun pürüzsüz camında ellerini dolaştırdı. İtiraf etmeliydi ki bu iyi bir fikirdi, iyi bir numaraydı. Kendisinde onun isteyeceği bir şey olduğuna Jack Grew’u ikna etmeye yetebilirdi. Ama hiçbir şeyi şansa bırakamazlardı. Bu numaranın iyiden de öte, muhteşem olması gerekiyordu.

Harte, Esta'yı hiç böyle endişeli görmemişti. Harte ona kayıp vâris numarasını nasıl yapacaklarını açıkladıktan sonra, cuma gecesi yapacakları gösteriye hazırlanırken –pek rahat olmasa da– sağlam bir ritim yakalamışlardı. Harte ona ne kadar sataşırsa –ki epey sataşıyordu– kız, eğlendiğini belli eden bir sırıtışla, ona misliyle karşılık veriyordu. Sahneden yansıyan ışıkların altında parıldayan elma yeşili gece elbisesiyle kuliste dikilirken, bir yandan Harte'tan önceki gösteriyi izliyor bir yandan da dudaklarını parçalarcasına çiğniyordu.

Harte ellerini kızın çıplak omuzlarına koyarak, “Sorun olmayacak” dedi. Kızın kaskatı kesildiğini hissediyordu ama ne geri çekildi ne de kızın kolundaki pembe yara izini başparmağıyla okşamayı bıraktı. O yara izinin nasıl oluştuğunu Esta anlatmazdı ama teninin öfkıyla büzülmesi Harte'ın dikkatini çekmiş ve onda merak uyandırmıştı.

Esta, somurtkan bir ifadeyle ona bakmak için kafasını çevirerek, “Yapma” diye fısıldadı. Bal rengi gözleri ciddiydi ve eğer Harte yanılmıyorsa, korkmuştu. Harte'ın neler yapabileceğini bildiğinin en yakın göstergesi olmuştu bu.

“Yapmıyordum” dedi Harte. “Yapmam.”

Esta onun sözlerine inanmadığını belli edercesine yüksek sesle soludu ama geri de çekilmedi. Harte kızın teninin parmak uçlarında bıraktığı histen hoşlanıyordu. Yaşamında nicedir azıcık bile yumuşaklık yokken, onun teni yumuşacıktı. Gerçi buna güvenmemesi gerektiğinin de farkındaydı, çünkü bu sonsuza dek süremezdi. Aralarında duran onca şeyle bu mümkün değildi. Harte'ın şehirden çıkması gerekiyordu, bunun için de kı-

zın, yolundaki bir başka engel olduğunu kendine hatırlatması lazımdı.

Ellerini kızın omuzlarından çekti.

Sahne arkasından tiyatro salonunu gözleyen Esta, "Sence Jack de orada mıdır?" diye sordu.

"Sağdan ikinci locada" diye yanıt verdi Harte. "Gerilmene gerek yok. Bu işe yarayacak."

Esta, başını yana yatırarak, "Gergin filan değilim" dedi. "Tamamen hazırım."

"İşaret verdiğimde çıkacaksın, tıpkı provalardaki yaptığımız gibi."

"Biliyorum, biliyorum" dedi. "Üzerinden yüz kez geçtin. Hatta iki yüz kez geçtin." Yine de sesinde her zamanki o sertlik yoktu.

"Unutma ki..." Org, Harte'in girişini duyurdu, böylelikle daha fazla talimat verecek vakti kalmadı. "Tıpkı çalıştığımız gibi. Halledeceksin, sorun olmayacak."

Kız başıyla onayladıysa da gözlerinde Harte'ı endişelendiren bir şey vardı.

"Esta..."

"Daha ne bekliyorsun?" diye tısladı Shorty. "Senin sıran!"

Daha fazla bekleyemeyen Harte, sert ama cesaret verici de olduğunu umduğu bir ifadeyle kıza baktı ve ardından sahneye çıktı.

Harte'in yeni bir gösteri sergileyeceği haberi yayılmıştı; koltukların neredeyse tamamı dolmuştu. Harte sahne ışığının altına çıktığı anda seyirci hoşnut bir sessizliğe gömüldü. Kalabalığı selamlamak için kollarını kaldırdığında kopan alkış tufanı ile Harte'in gerginliği dindi, kararlılığı güçlendi. Her zaman ki numaralarıyla devam etti, seyirci de izlemeye yeterince hevesli gibi görünüyordu, çünkü peşinden çok daha büyük ve daha iyi bir şeyin geleceğini biliyorlardı.

"Bayanlar ve baylar." Sözcükler, henüz küçücük bir çocukken annesinin ona öğrettiği dualar misali kolayca döküldü dudaklarından. Ama bu kez, sahnede iyi bir gece geçirmekten çok daha fazlası sergileyeceği performansla bağlıydı. "Bu akşam si-

zin için özel bir sürprizim var. Gözlerinizi şenlendirecek yeni bir gösteri ve yeni bir güzellik.” Tıpkı çalıştıkları gibi, Harte elini kaldırdı ve Esta sahneye süzüldü.

Daha önce gergin olsa bile şimdi üzerinde gerginlikten eser yoktu. Sahneye çıkmak için doğmuşçasına, ilk oyununu oynayan bir aktör gibi çıktı seyircinin karşısına. Son birkaç gündür Esta’yı izledikten sonra Harte, onun bugüne dek gördüğü en iyi dolandırıcılardan biri olduğunu anlamıştı. Hatta belki kendisinden bile daha iyiydi.

“Karşınızda Rastenburg’dan Bayan Esta von Filosik. Elementlerin başkalaşımı alanında en önde gelen uzmanlardan biri olan babasının yanında çalışmışım. Zamansız ölümünden önce kendisi hermetik bilimlerde müthiş çığırılar açmıştı ve şimdi Bayan Filosik, babasının sırlarını sizlerle paylaşmak üzere bu kıyılara geldi. Bu gece, ölümü aldatarak, öteki dünyanın güçleri üzerindeki uzmanlığını sergileyecek.” Kalabalığın beklentisini artırarak, dramatik bir şekilde durakladı. “Hem de cam tabutta.”

Kalabalıktan heyecan dolu mırıltılar yükseldi. Asistan kutuyu sahneye çıkarırken Harte, Jack’in locasının olduğu tarafa hızlı bir bakış atma fırsatı yakaladı. Onun loca balkonunun parmaklığında öne doğru yaslanmış, açık bir ilgiyle izlediğini görünce rahatladı.

Tam da çalıştıkları gibi, Esta’ya elini uzatarak, “Gelir misin lütfen?” dedi.

Esta tereddüt etmişti, yapması gerektiği gibi onun elini tutmadı.

Harte, tekrar elini uzatarak “Tatlım” dedi.

“Ah, bilemiyorum.” Kız başını iki yana sallayıp geri çekildi.

Harte elini tekrar uzattı, suratına zoraki bir tebessüm kondurdu. Bu gerçek olamaz. Tekrar olmaz. Şimdi olmaz. “Gel, tatlım. Tamamen güvenli.”

Kızın dudakları ağır bir tebessümle kıvrıldı; Harte, az sonra olaklardan hiç hoşlanmayacağı yönünde ani bir hisse kapıldı.

Esta, Harte’in uzattığı elini umursamadan sahneyi geçip

adamın yaptığı dikkatli planlamayı altüst ederek, gırtlğından yükselen boğuk aksanıyla seyirciye döndü ve “Ah, eminim her kıza böyle diyorsundur” dedi.

Harte seyircinin kafasının karıştığını ve eğlendiklerini tümüyle hissedebiliyordu. Kızın bundan sonra yapacaklarını ve Harte’in kontrolü tekrar ele alıp alamayacağını görmeyi beklerken, salona kısık sesli fısıltılar yayıldı.

Harte Darrigan annesinin onu terk edişinin, unutmayı tercih ettiği sokaklarda geçen çocukluk döneminin ve sorunları çözmek yerine insanları öldürmeyi daha kolay bulan bir patron için çalışmanın üstesinden gelebilmişti. Zor durumlarda soğukkanlılığını korumayı başarak kendine bir hayat kurmuştu ama bunların hiçbirini onu bu ana, Jack Grew seyirciler arasındayken sahne ışığı –kendi sahne ışığı– altında tamamen kızın merhametine kalmaya hazırlamamıştı.

Jack’in olduğu tarafa bakmaya korkuyordu, onun nasıl tepki vereceğini görmekten korkuyordu. Bu kandırmacanın tamamını Jack’in Harte’la tam bir rekabet içinde olduğunu hissetmesine ve ispatlaması gereken bir şey, yenmesi gereken biri olduğunu hissetmesine bağlıydı.

Kız her şeyi berbat edebilirdi.

Durumun kontrolünü ele aldığına kendini inandırmıştı ama herhangi bir hedef kadar kolayca kandırılmış, bir çift bal rengi göze, pembe dudaklara ve hafif, temiz çiçek kokusuna tav olmuştu. Dolph Saunders için çalışan herkesin ancak bir yılan olacağını kendine unutturmuştu. Ve şimdi o yılan tarafından sokulduğuna dair panik dolu bir his vardı içinde.

Derken bir şey seyirciyi değiştirdi. Bundan sonra neler olacağını görmek istiyorlarmışçasına, mırıldanmalar biraz azaldı.

Seyirciyi henüz tümüyle kaybetmemişti. Bu işi hâlâ kurtarabilirdi.

“Bir zahmet, tabutun içine girebilerseniz, biz de gösterimize devam edebiliriz.” Elini uzattı. Sıkıdığı dişlerinin arasından “Tıpkı planladığımız gibi” diye ekledi.

Esta göğüs kıvrımına doğru elini kaldırarak dramatik bir şekilde iç geçirdi; bunu kasten yaptığına Harte’in şüphesi yok-

tu. Seyirciye göz kırparak, “Ay, tamam, sevgilim” dedi. “Ama benden kurtulmanın daha kolay yolları da var.”

Kalabalıktan biri kıkırdadı.

Dramatik bir tavırla, “Babam hep ölümümün güzel bir surattan olacağını söylerdi” dedi Esta. Sonra omuz silkti. “Haklı olmasından nefret ediyorum.” Sonunda Harte’in elini tuttu ve merdivenleri çıkıp camdan kutunun içine oturdu.

Kızın eteğini toplamasına yardım ediyor gibi davranan Harte, “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı.

Esta gülümsemesini bozmadan, “Doğaçlama yapıyorum” diye cevap verdi.

Doğaçlama mı? Harte ona doğaçlamayı gösterecekti.

Harte’in ne yapmak üzere olduğunu anlayınca kızın gözleri fal taşı gibi açıldı ama Esta daha onu durdurma fırsatı bulmadan, Harte kapağı kapatıverdi.

Yaptığı hoş değildi, hatta biraz da zalimceydi. Esta’nın orada durmaktan nefret edeceğini biliyordu. Tüm çalışmaları boyunca, o küçük, kapalı, havasız yerde durmanın onu başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar asabileştirdiğini anlamıştı. Bu sorununu, kapağı mümkün olan en son anda kapatmaya karar vererek çözmüşlerdi.

Tabii bu, Esta’nın plan dışına çıkmasından önceydi. Harte onun doğaçlamalarına daha fazla katlanamazdı, bu yüzden kapağı sıkıca kapattı, asma kilidi kilitledi ve gösterişli bir tavırla anahtarı seyircilere attı. Esta da camın içinde dışarı çıkmak için çılgınca çırpınarak iyi bir gösteri çıkarmıştı. Harte içini saran suçluluk duygusuyla, bunun yalnızca gösteriden ibaret olduğunu umuyordu en azından.

Harte, numaranın ikinci kısmını gerçekleştirmek için sahne görevlilerine işaret verdi. Böylece demir bir ağırlığın cam kutunun üstünde bir parça iple asılı durduğu bir mekanizma ortaya çıktı.

Harte avucunda yaktığı bir alevi ipin altındaki mumu yakmak için kullanırken, “Ateş. Tüm elementlerin en değişkeni” diye seslendi seyirciye. “Öteki dünyanın güçleri üzerindeki uzmanlığıma başvurmasam, alev bu ipi baştan sona yakar ve ağır-

lık düşerek tabutu... onunla birlikte de Bayan Filosik'i ezer.”

Seyirciler Esta'nın cam kutuyla mücadelesini, mumun o hassas ipi ağır ağır yok edişini izlerken, költuklarında diken üstündeydiler. Kız yaşayacak mı diye görmek için büyük bir umutla bekliyorlardı.

Harte kırmızı pelerinini alıp başının üstünde döndürdü. Bir...

Kızın kıvranıp cama vurduğu tabutun üzerinde döndürdü. İki...

Harte gözlerini kapattı; uzun zaman önce umudunu kestiği Tanrı'ya, fazla ileri gitmemiş olması için hızlıca dua etti. Ardından, seyircinin görüş alanını bir saniyeden kısa bir süreliğine kapatarak, pelerini bir de önünde döndürdü; bu sırada mum da son ip parçasını tüketmişti.

Ağırlığın yere düşmesiyle camı paramparça etmesi bir oldu.

Üç.

YANLIŞ BİR ADIM

Esta önce, içi rahatlayan Harte'in şaşkın görünümünün tadını çıkarmak için bir an bekledi, sonra da en büyüleyici gülümsemesiyle seyirciye döndü.

"Babam yine yanılmış anlaşılan" dedi ve seyirci çıldırdı.

Selam vermek için, tıpkı Harte'in öğrettiği gibi, kolunu acele etmeden kaldırdı. Kalabalıktan yükselen alkışların heyecanı, yüreğinin derinliklerinde bir şeyleri ısıtarak içine işledi.

O an Harte'i az da olsa daha iyi anlamıştı.

Harte gözlerini ona dikmişti, ilk kez söyleyecek bir şey bulamıyordu. Esta onu suçlayacak değildi. Ayarladığı kostüm değişimi konusunda onu uyardığı tam olarak söylenemezdi. Tiyatronun terzisi Cela'ya, o sırada sahnede giydiği kostüm görünümlü paçavrayı dikmesi için ödeme yapmıştı. Çünkü günlerdir kulisten olan biteni gözlemişti ve tüm gözlemlerinden öğrendiği bir şey vardı: Bir gösteriyi satan tek şey merak ve şaşkınlık değildi. Azıcık çıplak ten de fena olmuyordu hani.

Evelyn ve kız kardeşleri –tabii, oldukları şey gerçekten buysa– azgın sokak kedileri kadar yetenekliydi ama ne zaman birazcık bacak göstereceklerini ve muziplik yapacaklarını biliyorlardı. Ve her ama her gece seyircinin dikkatini çekmeyi başarıyorlardı.

Esta son bir reverans yapıp sahneden ayrılırken, Harte'in suratı uyarı dolu bir kırmızı tonuna bürünüyordu. Esta daha sahneden tam çıkmamıştı ki Harte hemen arkasından hışımla geldi. Sahne görevlisinin elinden bornozu çektiği gibi alıp kıza sardı.

"Bu da neyin nesiydi?" diye sordu. "Üzerindeki şey de ne böyle?"

“Beğendin mi?” Daha iyi görebilmesi için bornozu açtı.

Esta’nın kendi zamanında, üzerindeki giysi –omuzları açıkta bırakan bir korse ile diz üstü boyda fırfırlı bir şort tipi iç çamaşır– gülünecek derecede mütevazı sayılırdı. Kostümün tamamı olağanüstü bir gece mavisi ipekten yapılmıştı, kulisin loş ışığı altında yıldızlar gibi parıldayan kristallerle süslenmişti. Bu haliyle eski moda sayılabilecek bu kostüme bayılmıştı Esta. Çok güzel bir şekilde dikilmekle kalmamış, bir de haftalardır giydiği kat kat kumaş ve uzun eteklerin ardından Esta’ya kendini daha hafif hissettirmişti. Daha fazla kendi gibi hissetmişti.

Harte konuşmak için ağzını açıtıysa da çıkan tek ses boğuk bir nida oldu. Bornozu tekrar kızın üstüne sarıp bağladı.

Esta bunu bir iltifat olarak almaya karar verdi.

Evelyn yanlarına geldiğinde Harte hâlâ öfkeyle bir şeyler geveliyordu. Kadın, parmak uçlarıyla Harte’in yanaklarını sildi. “Yüzünde bir şey kalmış, işte oldu.” Sonra bir kahkaha atıp yanından uzaklaştı.

Hâlâ dili tutulmuş halde olan Harte uzanıp kadının dokunduğu yeri ovuşturdu. Parmak uçlarında kırmızı lekeyi görünce kaşlarını çattı ve duvardaki küçük aynaya baktığında suratının daha da koyu bir kırmızı tonuna büründüğünü gördü.

“Sen beni öptün mü?”

Esta omuz silkti. “Hoş bir detay olacağını düşündüm.”

Bunu planlamamıştı ama çevresindeki saniyeleri esnetip zamanı yavaşlattığında, sadece kutudan çıkıp yeşil elbiseyi üzerinden sıyırıp atmak ona fazla basit gelmişti. Tüm öğleden sonra boyunca Harte da öyle buyurgan davranmıştı ki kız onunla biraz oynama –Harte’in yaptıklarını ona ödetme– dürtüsüne karşı koyamamıştı. Bu yüzden de zamanı tekrar akması için bırakmadan, onun yanağına dudaklarının kıpkırmızı izini bırakmıştı.

Seyirci açısından her şey bir anda olup bitmişti: muhteşem kaçış, kızın yeni kostümle üstünü değiştirmesi, adamın yanağındaki iz. Onlara göre kız, ölümüne saniyeler kalmışken, bir anda başarıya ulaşmıştı.

Kırmızı izi ovarak silen ve yaydığı için daha da beter hale

getiren Harte, "Benden izin alman gerekirdi" dedi.

"Tuhaf. Beni öptüğün her sefer aklımdaydı oysa. Ayrıca işe yaradı, değil mi?"

"İşe yarayıp yaramamasının önemi yok" diye karşılık verdi Harte. Kıza öyle öfkeli bir ifadeyle dönüp bakmıştı ki Esta geri adım attı.

Bornozuna daha sıkı sarındı ve doğruca Harte'in soyunma odasına yollandı. Harte'in peşinden gelip gelmediğini kontrol etme zahmetine girmede. Buna ihtiyacı yoktu, onun nefesini ensesinde hissedebiliyordu zaten.

Odaya girer girmez bornozu üzerinden çıkarıp attı. Daha arkasına dönmeden Harte, kapıyı çarpıp ikisini o küçük yere kilitleyerek, diğer göstericilerin meraklı gözlerinden uzak kalmalarını sağladı. Esta kollarını göğsünde kavuşturarak ona döndü ve gözünün korkutulmasına izin vermeyerek, Harte'in makyaj masasına dayandı. "Senin derdin ne? Gece gayet iyi gitti. Hatta iyiden bile öteydi. Bayıldılar."

Harte kıza doğru adım adım ilerleyerek, "Bu benim gösterim" dedi. "Orada neler olacağına ben karar veririm. Benim izni mi almadan değişiklik yapamazsın, bu yüzden de..."

Harte'in biraz rahatsız olduğunu, hatta belki ona olacaklardan bahsetmediği için biraz üzüldüğünü biliyordu Esta. Ama gösteriye yaptığı küçük eklemenin onu böylesine çileden çıkaracağını gerçekten beklememişti. Son birkaç gündür süren kısmen sakin ortaklıkları kıza konumunu unutturmuştu ve Esta, o zamanlarda kadınlarla erkekler arasında işlerin ne denli farklı olduğunu unutmuş, hesabını yanlış yapmıştı. Harte gösterisinde yapılacak herhangi bir değişikliği elbette kişisel alacaktı. Esta'nın bunu fark etmiş olması gerekirdi.

Özür dileyecek de değildi gerçi. Aldığı risk işe yaramıştı, Harte'in de bunu kabullenmesi gerekiyordu. Sahne makyajını çıkarmak için aynayı kullanmak üzere ona sırtını döndü.

Harte'in yüzü aynada belirdi; kızın arkasında, omzunun üzerinde beliriverdi. "Bu haftadan sonra sanmıştım ki..."

"Darrigan!" Esta sözünü bitiremeden, Shorty kapı aralığından kafasını uzattı. Dişlerinin arasında tuttuğu purosuy-

la, “İyi iş evlat. İkinizin orada yaptığı şey muhteşem bir numaraydı” dedi. Harte’ın sırtını sert bir şekilde sıvazladı, bu hareket Harte’ı susturmuşa benziyordu. Ardından ona bir kâğıt parçası uzattı. Harte’ın omzunu da sert bir şekilde sıvazlayarak, “Sana mesaj var” dedi ve çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

“O ne?” Esta mesaja göz atmaya çalıştı ama Harte omzu ve boyuyla mesajın içeriğini ondan gizliyordu.

“Jack’ten” dedi Harte. “Yarın gece bizimle akşam yemeği yemek istiyor.”

Esta böbürlenmemeye çalıştı –bunun için gerçekten çaba harcamıştı– ama gülmeden de duramadı. “Rica ederim.”

“Etme” dedi Harte hışımla, yüz ifadesi sertleşmişti. “Bu, senin orada yaptıkların yüzünden olmadı. Senin yaptıklarına rağmen oldu.” Not kâğıdını kızın suratına doğru salladı. “Her şeyi berbat edebilirdin.”

“Ama...” Kızın tebessümü soldu.

“O küçük doğaçlamanın işe yaramayabileceği hiç aklına geldi mi? Provasını yapmamıştık. Söylediğim kişi olduğuma Jack’i inandırmak için aylarca uğraştım. Jack’in seni görmesi için elimizde tek bir şans vardı. Tek. Herhangi bir yanlış adım tüm bunları mahvedebilirdi.”

“Üzgünüm” dedi Esta. Ne büyük aptallık ettiğini, ne kadar düşüncesiz davrandığını fark etmişti aniden.

“Tüm bu işi iptal etmediğim için şanslısın” dedi Harte. “Seninle ve Met olayıyla ilgili bildiğim her şeyi Jack’e anlatabildim. Dolph Saunders ve onun tüm bu pisliğinden paçamı sıyrabilirdim.”

“Hayır!” Esta ona doğru atılıp kolunu yakaladı. “Lütfen yapma.”

“Neden yapmayacakmışım?” dedi Harte. “Hepinizden birinden neden kurtulmayayım?”

Esta’nın içini utanç kapladı. Profesör Lachlan’ın ofisinde durmuş, aynı sözleri ondan dinler gibiydi. “Çünkü bu onların kabahati değil” dedi nazikçe. “Benim yaptıklarım yüzünden onları cezalandırma.”

Harte kızı inceledi; Esta onun cevabını beklerken güçbe-

la nefes alabiliyordu. “Bahsettiğimiz şey Cemiyet, Esta. Ne olduğumuzu anlarılarsa –Jack eğer benim ne olduğumu anlarsa– bu iş iyi bitmez. Senin umursamazlığının beni de sizinle birlikte dibe çekmesine izin vermeyeceğim. Aksi takdirde, benim de işim biter. Bu işten temelli çıkarım. Dolph’a da hepinize de lanet olsun.”

“Endişelenmene gerek yok” diye söz verdi Esta. “Bir daha olmayacak.” Gözlerindeki yalanı görmemesini umut ederek, kendini Harte’ın gözlerine bakmaya zorladı.

“Emin misin?”

Harte’ın ona inanması için dua ederek, “Evet” diye ısrar etti. “Bana güvenebilirsin.” En azından bu işin sonuna dek.

-

Harte soyunma odasında onunla yüzleştikten beri, Esta'nın uysallaştığını fark etti. Kesinlikle sinmemişti ama adeta bir şeyi bekler gibi tetikteydi. At arabası varış noktasında durduğunda ise Esta alenen gerginleşmişti.

At arabasının nerede durduğunu fark edince, "Ben oraya girmem" dedi Esta. "Beni uyarman gerekirdi. Asla gelmezdim buraya."

Kızın tepkisi karşısında kafası karışan Harte, "Sürprizden hoşlanacağını düşünmüştüm" diye karşılık verdi. "Ne de olsa burası tanıştığımız yer."

Esta ondan kurtulup uzaklaşmaya çalışırken, "Anlamıyorsun" dedi. "Buradaki insanlar..." Doğru sözcükleri bulmaya çalışıyormuş gibi duraksadı. "Beni tanıyabilirler. Bu da her şeyi mahvedebilir."

Kızın duruşundaki gerginliği umursamayan Harte, onu kol mesafesinde tutup bir anlığına süzdü. Harte'in onun için seçtiği elbiseyi giyiyordu. Harte, Esta'nın satın aldığı -ya da aşırıldığı- elbiselerin arasından seçmişti bunu; kız söz konusu olunca Harte asla emin olamıyordu. Elbise, her hareketinde ışığı yansıtan boncuklarla süslü bir bakır tonundaydı. Omuzlarını boncuklarla bezeli askılar kapatıyordu. Gerdaniysa, göğsünün tatlı eğimini ve boynunu saran lal taşından kolyeyi sergilemek için çarpıcı şekilde açıkta duruyordu. Esta kanlı canlı bir alevi andırıyordu.

Esta, bu kadar göze çarpmayan bir şeyin daha iyi olacağına da diretmişti. Ama sonunda, Jack'in ondan etkilenmesi gerektiğinde hemfikir olmuş, elbiseyi giymişti. Ama elbiseyi Harte'in

dairesinde görmekle ay ışığında görmek epey farklıydı. Elbiseyi Harte'in onun için seçtiğini, Esta'nın da elbiseyi onun için bile isteye giydiğini bilmek ise tümüyle bambaşka bir konuydu. Harte, bu konuda hissettikleri üzerine fazla kafa yormak istemiyordu.

Ona güvence vermenin yanı sıra alaycı da olan imalı bir bakışla, "Seni tanımayacaklar" dedi. "Sen bu halde kimse tanımaz."

İltifatı, amaçladığı etkiyi yaratmıştı. Kız alaycı bir tavırla nefes verip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tavlama laflarını duyar duymaz anlarım Darrigan."

Harte tekrar konuşmadan önce gözlerini kızınkilere dikti. "O halde bunun bir tavlama lafı olmadığını da biliyorsundur."

Esta ona her zamanki gibi ters ters baktı ama omuzları biraz gevşemişti, daha fazla kendi gibi görünüyordu.

Harte kızın elini alıp kendi koluna geçirdi. "Hazır mısın?"

"Pek sanmıy..."

"İşe yarayacak. Sadece yakınımda kal, sorun yaşamayacaksın." Kızı Haymarket'a doğru sürüklemeye koyuldu ama kapıya varmak üzereyken bir şey hatırlayarak durdu. "Bu gece herhangi bir şey olduğu takdirde..."

"Daha şimdi her şeyin yolunda gideceğini söyledin."

"Yolunda gidecek" diyerek kızı temin etti. "Ama ne yaparsan yap, içeri girdikten sonra asla sihir olmasın. Corey'nin güvenlik ekibi sihri tespit etme konusunda eğitimli ve sihir kullandığını sezdikleri anda harekete geçmekte tereddüt etmezler. Son seferinde ellerinden kurtulduğun için şanslısın."

Esta aniden durup ona baktı. Dudakları hafifçe aralanmıştı, Harte'a adeta onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu.

"Bana yardım etmeye çalışıyordun" dedi. "O gece ilk kez karşılaştığımızda. Beni itekleyip götürmenin bir sebebi vardı, değil mi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum" diye karşılık verdi Harte. Esta bu konuda ona daha fazla baskı yapmadan hemen onu dans salonunun girişine doğru götürdü.

İçeride, orkestra bir balat çalıyordu. Harte melodiyi tanı-

mıştı; Evelyn'in her gece sahnede bangır bangır söylediği şarkılardan biriydi. Esta'yı insan kalabalığının arasından ilerletip balo salonunun giriş katından geçirdi. "Üst katta, tüm katı görebileceğimiz bir masa istiyorum. İçeri girdiğinde Jack'i kaçırmak istemiyorum."

Harte, çevresinde rahatlık ve cazibe dolu bir atmosfer oluşturarak, salonda ağır ağır ilerledi. Bu sırada Esta'nın etrafta dolaşıp karşılaştıkları çeşitli kişilerle tanıştırmaktan ne kadar rahatsız olduğunu çok iyi biliyordu. Esta gülümseyip uygun şekilde konuştuysa da Harte'in biriyle konuşmak için her durumunda kızın bedeni daha da kasılıyor, gülümsemesi daha da yapmacık bir hal alıyordu. Kızın ruh halindeki hafif değişimleri öğrenmeye başlayacak kadar onunla vakit geçirmişti. Esta sürekli hiçbir şeyden etkilenmiyormuş gibi davranıyor olabilirdi ama bu gece gözleri onu ele veriyordu. Hâlâ endişeliydi.

Nihayet, Harte balkon korkuluğunun yanında, ilk katı açık gören boş bir masa buldu. Alt katta Haymarket rengârenk bir canlılıktaydı. Parlak renkli elbiseler içindeki kadınlar dans pistinde dönüp dururken, pembe suratlı adamlar da bara yaslanmış, ellerinde tuttukları viski kadehleriyle yüksek sesli kahkahalar atıyorlardı. Masada karşısında oturan Esta'ysa temkinli gözlerle salonu izlerken sessizdi.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından Esta, Harte'ı daldığı düşüncelerden sıçratarak konuştu. "Tüm bunlara bayılıyorsun, değil mi?"

"Ne?" Esta'ya bakmak için gözlerini kapıdan ona çevirdi.

Kız, dirseklerini masaya dayamış, çenesini kavuşturduğu ellerine koymuş, sorgulayan gözlerle ona bakıyordu. "İlgi. Bunca insanın senin kim olduğunu bilmesi ve seninle konuşmak istemesi. Umursamaz davranmaya çalışıyorsun ama için için buna bayılıyorsun."

Harte aklından geçenleri kızın böylesine net görmesi karşısında hissettiği rahatsızlığı görmezden geldi. "Şikâyetim yok" dedi. "Bir akşamı geçirmenin çok daha kötü yolları var." Bir kanalizasyonda açıklıktan kıvranmak gibi. Ya da tüm dünya seni kirletmeye kararlıyken temiz kalmaya çalışmak gibi.

“Şimdi ne düşündün?” diye sordu Esta; oturduğu yerde biraz doğrulmuş, gözlerini tamamen ona odaklamıştı. “Yüz ifaden... tamamen kapanıverdi.”

Kızın sezgileri çok kuvvetliydi. Harte, kızın endişesini anlamamış gibi davranarak, “Hiçbir şey” diye cevap verdi.

Kızın ona inanmadığı belliydi. Yeterince sabırlı davrandığı takdirde Harte tüm sırlarını ortaya dökcekmış gibi, hâlâ gözünü ondan ayırmamıştı. Ama bunun olmasına imkân yoktu. Harte bir garson çağırıp bir şişe şampanya ısmarladı; garson iki kadehi doldururken, kızın gözlerinden de beklentilerinden de sakındı.

Kadehini kaldırıp o çalışılmış hoş gülümsemesiyle, “Yeni ortaklığımızın şerefine” dedi.

Esta ciddi gözleriyle onu izlemekle yetindi sadece; ne kadehini kaldırdı ne de içkisinden bir yudum aldı. “Taktığın maske epey etkileyici” dedi. “Orada olduğunu bilmeme rağmen, maskeye dair en ufak bir işaret göremiyorum neredeyse.”

Harte da içkisine dokunmadan kadehini masaya bıraktı. “Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim” dedi sertçe. “Ben aynen görüldüğüm gibiyim.”

“Bu muhtemelen senin sandığından çok daha doğru.” Esta şampanyasına yine dokunmadan, aşağıdaki salonu izlemeye döndü.

Birkaç dakika sonra Harte, kızın ilgisini özlemişti, sırf kendisini kışkırtmak için olsa bile yine yüzünü ona dönmesini istiyordu. Öylesi en azından aralarındaki bu kasvetli sessizlikten çok daha keyifliydi. Ama Esta’nın dikkati alt kattaydı. Parmak uçlarını bir şeyler olmasını beklercesine şampanya kadehinin tabanına hafifçe vuruyordu.

Harte ani bir tatsız kıskançlık dürtüsüyle, belki de birini bekliyor, diye düşündü.

Tüm bunlar Harte’a ikisinin orada birlikte olmalarının gerçekten kendi seçimleri olmadığını hatırlattı. Kız ne gerçekten ona aitti ne de onun tarafındaydı. Aynı ödülü kazanma umuduyla birbirleriyle oynayarak, puan panosunun zıt taraflarında duruyorlardı. Ama Harte açısından çok fazla şey tehlikedeydi

ve iş o noktaya geldiği takdirde, kızın galip gelmesine izin ver-
meyecekti.

Ayağa kalkıp elini ona uzattı. Bu ani isteğin ardında yatan
güdüyü düşünmemeye çalışarak, “Dans et benimle” dedi.

Esta şaşkınlığını açığa vuran gözleriyle ona baktı. Ama tek-
lifini kabul etme yönünde hiçbir hamlede bulunmadı.

Harte orada öylece dikilirken kendini bir aptal gibi hisset-
mişti. Kızın onu reddedeceğinden ve küçük düşmüş bir halde
oturmaya zorlanacağından korkmaya başlayınca, “Sanırım he-
defimiz geldi” diye yalan söyledi.

“Öyle mi?” Esta hâlâ elini ona uzatmamıştı.

Harte’ın boynu alev alev yanıyordu. Yan masadaki insan-
lar bir şeye –muhtemelen ona– güldüler. Harte gömlek kolunu
çekiştirip bileklerindeki kelepçeleri ayarlama dürtüsüne diren-
mek zorunda kaldı. “Jack’in bizi gördüğünden emin olmalıyız”
diye devam etti.

“Elbette” diye mırıldandı Esta. Ama nihayet Harte’ın elini
tutup onu dans pistine götürmesine izin verdiğinde gözlerinde
ne memnuniyet ne de beklenti vardı.

Harte hatasını hemen fark etti. Hiçbir zaman vals insanı
olmamıştı, genelde salonun çakırkeyifleriyle veya barın yanın-
daki adamlarla meşgul olmayı tercih ederdi. Bu yüzden, bir kızı
belinden kavramanın, kendisinininkinden daha küçük elini tut-
manın ve onu salonda döndürüp dururken kendine çekmenin
nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Müzik çiftleri hipnotize edi-
ci ritmiyle sarmalarken başının nasıl dönebileceğini, tüm dün-
yanın bir çift altın göze nasıl sığabileceğini unutmuştu.

Ansızın kendini sarhoş gibi hissetti, üstelik şampanyaya
ağzını bile sürmemişti daha. Dengesini kaybetti. Tarifsiz bir bi-
çimde şarkıya, o ana ve –aklı ona aksini söylese de– kıza kapılıp
gitti.

Esta’nın yüzüne şöyle bir baktığında, onun aynı şekilde
hissetmediğini anladı. Zarafetle hareket ediyor, Harte’ın onu
pist boyunca yönlendirmesine izin veriyordu ama tam anla-
mıyla onunla değildi. Dikkatini çevrelerindeki salona vermiş-
ti, ayaklarının ritminde ve kollarının arasında yarattıkları o kü-

çük, özel dünyaya değil. Bunu fark etmek, adeta ateşi söndüren su gibiydi. Şarkının bitmesine yakın, Harte'ın aklı başına geldi. Bu çok da iyi olmuştu, çünkü Esta ona son bir reverans yaparken, kızın başının üstünden Jack Grew'u fark etmişti.

Pistten ayrılırken ona eşlik etmek için Esta'ya kolunu uzattı, koluna girdiğinde, başını ona doğru eğdi. "Hazır mısınız?"

Gözleri buluştuğunda Esta başını hafifçe sallayarak onayladı. Harte onun gözlerinde şimdi gördüğü şeyin ne olduğuna emin değildi. Kararlılık mıydı bu? Boyun eğme miydi? Onu çözememek, onun aklından geçenleri anlayamamak Harte'ı endişelendirmişti ama oyalanma vakti geçmişti artık. Yapacak bir işi vardı.

-

Haymarket'teki orkestra, Jack'in zaten hassas sinirlerini daha da geren iğrenç derecede romantik bir valse henüz tamamlamıştı. Jack'in sabrı taşmak üzereydi. Elinde kalan her şeyini –ve hakkı olmayan bazı başka şeyleri– makinesini baştan yapmaya yatırmıştı. Yeni makine ustaları o metal ve kablo yığınının tekrar kurmak için gece gündüz çalışıyorlardı ve makine tekrar denenmeye neredeyse hazırdı. Ama Jack o lanet şeyi patlamadan durdurmanın bir yolunu bulmadıkça, tekrar denememin hiçbir anlamı yoktu.

Vakti giderek azalıyordu. Babasının gemisi gelecek hafta Londra'dan hareket edecekti. New York'a vardığında, adamları ona boşalan hesapları anlatacaktı ve Jack, kendini Cleveland'a ya da Ortabatı'nın yabanındaki, Tanrı'nın unuttuğu bir başka medeniyetten uzak yere dönüşsüz bir tren yolculuğunda bulacaktı. Cemiyet'in gözüne tekrar girmenin zaferini yaşamak bir yana, Oturum için bile ortalarda olmayacaktı.

En azından Haymarket'ta iyi viski vardı.

İçkinin insanı uyuşturan yakıcılığını, duman ve ateş tadını hissetme arzusuyla kadehi dudaklarına götürdü ama kadehi indirdiğinde boş olduğunu gördü. İçkisini ne zaman bitirdiğini merak ederek bardağına baktı. Sonra bir kadeh içki daha getirmesini işaret etmek için kadehini bardaki kıza doğru kaldırdı, bir yandan da Darrigan'la metresinin ortaya çıkmasını bekliyordu.

Onlarla buluşacağını düşünüp biraz neşelendi. Önceki gece yaptıkları gösteri olağanüstüydü. İmkânsızdı. Şu aralar biraz imkânsızlığın ona faydası dokunabilirdi.

Kalabalığın curcunasında kendisine seslenildiğini duydu; kafasını kaldırdığında, Harte Darrigan'ın ona doğru yürüdüğü-nü gördü. Kolunda da önceki geceki kız vardı. Uzun ve cılız kız, önceki hayatında bir Amazon olabilirdi adeta ama bu yaşamında, altın iplikten elbiseli bir afetti. Elbisesi Jack'i, onun alışıldık tiyatro tiplerinden farklı olduğuna ikna etmeye yetmese, boy-nundaki mücevherler yeterdi. Hiçbir revü kızının böyle mücevherleri olmazdı.

Darrigan aralarındaki mesafeyi kapatarak yaklaşırken elini uzatıp, "Bu akşamki davetin için teşekkürler" dedi. "Seni tekrar görmek güzel."

Jack, Darrigan'ın selamına karşılık vererek, "Gelebilmenize sevindim" dedi. Sanki onu tekrar görmek iyi olmayabilir de, diye düşündü aniden. Her şey yoluna girecek.

Harte küçük bir el hareketiyle kızı öne çıkardı. "Müsaadenizle size Bayan Esta von Filosik'i takdim edeyim." Harte kıza sıcak bir ifadeyle gülümsedi. "Esta, bu benim yakın bir arkadaşım. Şehrimizin son derece önemli adamlarından biri, Bay Jack Grew."

Jack bu övgü karşısında gururlanmadan edemedi. Hafif bir baş selamıyla, "Bayan Filosik" dedi. Kızın bu kadar yakınındayken, ilk izleniminin doğru çıktığını görmüştü. Kızın suratında hiç boya yoktu, üzerine tam oturan kıyafetleri özel dikim olmalıydı.

Kız ona elini uzatarak, "Bana Esta demelisiniz" diye karşılık verdi. "Harte'in dostu benim de dostumdur."

"Esta olsun o halde." Jack Esta'nın elini tutup üzerine doğru eğildi, bir yandan da elbisesinin biçimli korsesiyle göğsünün yumuşak açıklığını süzmek için gözlerini kaldırmıştı.

Esta kirpiklerinin arasından onu süzerek hafifçe gülümsemi ama derken, gözleri fal taşı gibi açılıverdi. Dudakları da hafif bir "A-a!" nidasıyla aralanmıştı.

Bak baak, diye düşündü Jack. Kız gördüğü şeyi beğenmişçesine bakıyordu ona...

"Biraz erken geldik ve pistte bir tur atıyorduk. Üst katta bizi bekleyen bir masa var" dedi Harte. "Senin için de uygunsa tabii."

Jack kızın elini bıraktı. “Bana uyar.”

“Harika.” Esta ona hafif, teşvik edici bir şekilde gülümsedi.
“Şampanya hâlâ soğuk olmalı.”

“Şampanya diyorsunuz, ha?” Boş kadehine bakarken, Jack onu bekleyen günler açısından kendini çok daha iyi hissediyordu. “Bu fikir en az senin görünüşün kadar mükemmel, tatlım.”

E sta, Jack'in yaptığı apaçık kur karşısında için için tiksindi. Yüzyıl geçse de erkekler böyle tavlama laflarının işe yaramadığını asla anlamayacaktı.

Harte onu masalarına geri götürürken, yüz hatlarını rahat tutmak için çabalaması gerekmişti. Eldivenli eline doğru eğilen Jack'in yukarı baktığı anda hissettiği önsezi yüzünden hâlâ tedirgindi. Aynı gözlerin karanlık bir koridorda önce kendisine, sonra da Logan'a silah doğrultmasının hatırası onu şaşkına çevirmişti.

Harte tekrar konuşmaya başlamamış olsaydı muhtemelen hâlâ olduğu yerde donakalmış olurdu. Kendi kendine, Jack'in onu tanımasının ya da hatırlamasının hiçbir yolu olmadığını hatırlatıyordu: Onunla ilk kez 1926'da, yani o günden yirmi beş yıl sonra karşılaşmıştı. Sorun yaşamayacaktı. Bunu atlatacaktı.

On dakika sonraysa, Jack'i masalarına davet ettiklerine pişman oldu. Harte onun çevresindeyken başka biri olmuştu, Esta da dahil herkese karşı küçümser ve kibirli birine dönüşmüştü. Esta bunun planın bir parçası olduğunu söyledi kendine. Harte yalnızca Esta'yı –mağdur metresi– yem olarak kullanarak Jack'e bir fırsat veriyordu. Ama yine de buna katlanmak tam bir çileydi.

İki adamın küstahça konuşmalarını dinlerken Esta, Harte'in Logan'dan bile beter olduğunu düşündü. Logan'ın kurbanlarını savunmasız bırakan bir tür doğal cazibesi vardı ama Harte'in ki bundan daha fazlasıydı. Doğuştan gelen ne tür bir cazibesi varsa artık, bir sanatçı hassasiyetiyle işlenip bilenmişti. Öyle karşı konulmazdı ki avının onun tuzağına düşmekten başka şansı yoktu.

Dans ettikleri sırada karnında hissettiği sıcak kanat çırpışları düşünen Esta, aldanmaması gerektiğini bilmesine rağmen az daha ona kandığını kabul ediyordu. Harte onu kollarına alır almaz, kendini aynı anda hem tuzağa düşmüş hem de koruma altında gibi hissetmişti ve bu histen neredeyse hoşlandığı için kendinden nefret etmişti. Dans sırasında başka –herhangi-bir şeye odaklanmak zorunda kalmasından nefret etmişti, çünkü Harte yanaklarını ısıtan bir çarpıcılıkla bakıyordu ona.

Tüm bu çile, detaylı incelemek istemediği şeyler hissettirmişti ona. Sinirleri gerilmişti. Dengesi şaşmıştı. Ve belki de en tehlikelisi, artık kendinden emin değildi.

Hepsi onun oyununun parçası, diye hatırlattı kendine. Esta'nın kazanmak zorunda olduğu bir oyundu bu.

Kısmen masalarındaki sohbete, kısmen de balo salonuna dikkatini verirken, Dakari'nin bıçağının hâlâ o binanın içinde bir yerlerde olabileceğini düşünmeden edemedi. Bir hırsız olmasına rağmen kendisine ait bir şeyi dahi çalıp geri alamadığını bilmek sinirine dokunuyordu. Ve bir zamanlar olanlara dair o minik kanıt olmaksızın kendi zamanına geri dönme fikri onu endişelendiriyordu. Haber kupürü öyle değiştikten sonra kim bilir nasıl bir geleceğe geri dönecekti.

Jack ilk şampanya şişesini bitirmek üzereydi ki aniden beliren bakır saçlar kızın gözüne takıldı. Alt katta, Bridget Malone salonun kenarı boyunca ilerliyordu.

Esta ne yaptığını anlamadan ayağa kalkıverdi.

“Tatlım?” diye sordu Harte; bu tatlı sözün ardında bir uyarı yatıyordu.

Ama Esta'nın onun ikazlarını umursadığı yoktu. Jack'i yeterince avucuna almıştı zaten. Şansını denemek zorundaydı. “Bana müsaade eder misiniz beyler?”

Harte, sıkıştırdığı dişlerinin arasından gülümseyerek, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

Esta, Bridget'in kıpkırmızı saçlarının kalabalığın arasında hareket edişini hâlâ seçebiliyordu. Mahcup bir tebessümle, “Yalnızca burnumu pudralamaya, sevgilim” diye karşılık verdi. “Hemen biter... Tabii, ikinizden biri beni yönlendirebilirse.”

Tekrar içki şişesine uzanan Grew, “Barın arkasında” dedi. Suratı, salonun sıcaklığı ve tükettiği şarap miktarı yüzünden kırmızıya dönmüştü.

Harte’in itiraz etmek istediği anlaşılıyordu ama Esta çabucak geri döneceği mesajını veren hafif ve güven verici bir ifadeyle ona gülümsedi, sonra da kalabalığın arasına daldı. Başta, Grew’un işaret ettiği tarafa gitti ancak onların görüş alanından çıktığında, balkon çıkıntısının altından dönüp Bridget Malone’un gittiği tarafa yöneldi.

Salonun köşesine ulaştığında, Bridget’in ortadan kaybolduğunu fark etti. Madamın geçip gidebileceği ne bir kapı ne de koridor vardı ortada ama kadın yine de kaybolmuştu. Şaşkına dönen Esta, Bridget’in nereye kaybolduğuna dair bir yanıt bulmaya çalıştı.

Cevap kısa süre sonra kendiliğinden geldi: Duvarın bir kısmı açılmış, garson kızlardan biri elinde temiz kadehlerle dolu bir tepsiyle onun ardından çıkmıştı. Panel tekrar kapanmadan, Esta adımlarını hızlandırdı ve aralıktan boş bir koridorun karanlık sessizliğine geçti.

Geçidin sonunda Bridget’in elinde tuttuğu ateşin ısıltısını zar zor seçebiliyordu. Havayı dolduran et kokusuna bakılırsa geçidin mutfaklarla da bağlantısı vardı ama Esta, geçidin başka nerelere uzanıyor olabileceğini ve daha alt katlarla bağlantılı olup olmadığını merak ediyordu. Bridget’in daha önce onu tuttuğu oda aşağıda, binanın kilerindeydi.

Işık titreşti, kadının bir köşeyi dönmesiyle geçit gölgelendi. Duvardaki küçük deliklerden ışık hüzmeleri süzülüyordu. Esta deliklerden birine yaklaşıp baktığında özel bir yemek salonu gördü. Görünüşüne bakılırsa geçitte daha birçok böyle aralık sıralanmıştı; muhtemelen böylece yönetim, fark ettirmeden müşterileri gözleyip takip edebiliyordu.

Bir sonraki sunta dizisinden içeriyi gözleyince başka bir oda buldu. Bu oda purolarını tütüren, alkol ve yenilmez oldukları düşüncesinin etkisiyle yüksek sesle konuşan adamlarla doluydu. Aralarında haftalar önce Esta’ya sarkıntılık eden Charlie Murphy de vardı. Burnu hâlâ yamuktu ama suratındaki ya-

ra bereler iyileşmişti. Ama bu bile görünümünü biraz olsun düzeltmemiştir. Esta sohbetlerinin akışını takip etmeye çalışarak onları izledi. Anladığı kadarıyla bir etkinlikten, bahar ekinoksunu kutlamak için düzenlenen bir galadan bahsediyorlardı. Gerçek işte o zaman kafasına dank etti: Bu adamların hepsi Cemiyet üyeleri idi.

Kel bir adam, “Fazla uzun sürmedi” diye itiraz etti; dayandığı masanın üstündeki kadehlerin sarsılmasına neden olmuştu.

“Neredeyse bir yıl” dedi bir diğeri.

“Eskiden olsa bir on yıl kadar sayılır. Taşlar ölüyor.”

Taşlar mı?

“Öldükleri yok” diye ısrar etti kel adam. “Ama bir şeylerin esasen yanlış gittiğine katılıyorum. Yine de bunun antik yapıtlarla ilgili olduğuna inanmam. Belki de ritüelle ilgili bir sorun vardır.”

“Merkez Kurul’a bunu söylediğini görmek isterdim.” Murphy bir kahkaha patlattı. “Daha ziyade, bulabildiğimiz alçaklarla ilgili bir sorun gibi. Babam İrlandalıların kötü olduklarını söylerdi ama ya bu yeni gelenler? Pis ve eğitimsizler. Yahudilerle Katolikler konusuna ise hiç girmeyeyim.”

“Muhtemelen haklısın. Öyle bir güruhtan ne tür bir güç çıkabilir ki? Olması gerekeni size söyleyeyim...”

Bir garson elinde yiyecek tepsisiyle içeri girdi. Adamlar bunu konuyu değiştirmeleri yönünde bir işaret olarak değerlendirmiş gibilerdi. Dolph kaybolup duran insanlardan bahsetmişti. Esta bu konunun onunla bir şekilde bağlantılı olup olmadığını merak ediyordu.

Garson rostoyu gösterişli bir biçimde keserken, koridorun ucu Esta’yı çağırıyordu adeta. Garsonun yanında, adamlar sohbetlerini günlük konulara çevirdiler: spor, hisse senetleri, her geçen gün artan kahrolasıca trafik. Sihir haricinde her şey.

Esta sabırsızlanıyordu. Şimdiden çok zaman geçmişti. Dakikari’nin bıçağını geri alacaksa hemen şimdi oradan gitmeliydi. Ah keşke yetisini kullanabilseydi... Zamanı yavaşlatabilse, bir göz açıp kapama süresinde işini halletmiş olurdu. Ama böyle bir riske giremezdi. Karar vermek zorundaydı. Bıçağın peşine

mi düşecekti, yoksa daha başka neler keşfedebileceğini görmek için orada mı kalacaktı? Dakari mi, Dolph'un ekibi mi? Kendi geçmişti mi, yeni şimdisi mi? Her ikisi için vakti yoktu.

Tek bir işi vardı: Kitabı ele geçirip eve dönmek. Hiçbir şey bundan daha önemli değildi, Dakari bile. Ama duvarın diğer tarafındaki adamlar bir sorun, Cemiyet'te bir zayıflık varmış gibi konuşuyorlardı. Bunun da Esta ve arkadaşlarına yardımcı olabileceği bir gerçektir.

Dakari anlayış gösterecektir.

Aralıklara dönüp kulak kabarttı ama daha sohbetlerinin konusunu çıkaramadan, tanıdık bir ses duydu.

"Burada ne arıyorsun?" Bridget Malone ansızın orada, karanlıkta yanı başında belirivermişti ve Esta'yı gördüğüne hiç de memnun görünmüyordu.

-

TUZAK İÇİNDE TUZAK

Harte, Esta'nın döndüğüne dair bir iz görme umuduyla aşağıdaki dans katına göz gezdirdi. Gideli uzun zaman olmuştu. Baş belaya mı girmişti acaba? Yoksa peşinde olduğu bir şey mi vardı?

"Eee? Söyle bana Darrigan, sevgili Bayan Filosik'le gerçekten nasıl tanıştınız?" Jack şişenin dibinde kalanı da kadehine boşalttı. Şampanya, kadehin kenarında fışır fışır köpürerek masanın beyaz örtüsünü ıslattı. "Sen ve o?.." Kaşlarını anlamlı bir ifadeyle oynattı.

"Çocukluğumuzdan beri arkadaşız" dedi Harte; böylece Jack'in kendi varsayımlarını yapabileceği kadar ortada bir cevap vermişti.

Jack, "Gerçekten mi?" diyerek sırttı.

"Evet. İster inan ister inanma, sahnede anlattıklarım doğruydü. Esta'yı denizaşırı seyahatlerimden tanıyorum. Babası benim ilk öğretmenlerimden biriydi. Belki sen de adını duymuşsundur: Baron von Filosik."

Jack'in suratı geriliverdi. Harte onun alkolle bulanık zihninin bu ismi nereden duyduğunu bulmaya uğraştığını resmen görebiliyordu. Hatırlaması biraz zaman aldı ama ardından, Jack'in kan çanağına dönmüş gözleri birazcık aralandı. "Baron Franz von Filosik değil herhalde?"

Küçük oyununa Jack'in nihayet ilk adımını atmasıyla rahatlayan Harte, gamsız bir tavırla "Ta kendisi" dedi.

"Sen baronu tanıyor muydun?" diye sordu Jack.

Harte, Jack'in şaşkınlığını fark etmemiş gibi davrandı. "Elementsel durumların gizemleri üzerine araştırmama başlar-

ken baronla birlikte yaşama şansına erişmiştim. Bende yetenek görmüş, okült sanatlarının gizemlerini anlama arzuma hayran kalmıştı. Uzakdoğu'ya beni yönlendiren ve çalışmalarımı tamamlamam için gereken talimatları sağlayan da oydu. Tüm bunlar zamansız ölümünden önce olmuştu elbette."

Jack kafası karışmış bir halde kaşlarını çattı. "Bir ailesi olduğunu bilmiyordum."

"Pek az kişi bilir. Franz, Esta'nın annesiyle hiç evlenmedi. Baronun mülkü yanıp küle döndüğünde Esta'yı kurtaran nadi-de şey belki de buydu. Olanları, ne büyük bir trajedi olduğunu duymuşsundur eminim. Çığır açan tüm çalışmaları yitip gitti. O engin bilgisi yok oldu."

"Bu da bizi muhtemelen elli yıl, belki çok daha geride bırakmıştır" diye onayladı Jack.

Harte sesini kısarak öne eğildi. "Ancak her şeyin yok olduğunu sanmıyorum."

Jack'in kaşları havaya kalktı. Gözleri güçbela odaklanıyor olsa da Harte onun merakının uyandığını görebiliyordu. Jack'in ikna edilmeye, inanmaya duyduğu isteği resmen hissedebiliyordu. Yolun geri kalanında onu fazla dürtmek gerekme-yecekti.

"Esta'nın kilitli tuttuğu bir sandığı var. İçinde olduğunu ne söylüyor ne de içindekileri gösteriyor." Harte duyulmaktan endişe eder gibi görünmek için sağa sola baktı. Sesini daha da kıs-tı. "Sanırım içinde babasının belgelerinden bazıları olabilir."

"Yapma ya?"

Harte başıyla onayladı. "Öldüğü zaman ne üzerinde çalıştığını biliyorsun, değil mi?"

Jack bir anlığına dikkati dağılmış gibi göründü. "Ah, evet. Şey değil miydi?.." Duraksadı. "Şey, ııı..." Sözcükler dilinin ucundaymışçasına parmaklarını şaklattı.

Harte, "Temel elementlerin başkalaşımı" diye tamamlayarak ona yardımcı oldu.

"Elbette" diyerek onayladı Jack. Sonra uykudan uyanan biri misali, alkol pusunun arasından gözlerini kırptırdı. "Felsefe taşını yarattığını söylemiyorsun herhalde?"

“Söylenenlere göre sevgili baron ıgır aan bir buluşun eşı-ğindeymiş.” Harte öne doğru eğildi. “Bana yazdığı son mektup-ta özü ¼ oranında başarıyla izole ettiğini ima etmişti.”

“Esir”den²⁵ mi bahsediyorsun?” diye fısıldadı Jack; gözleri-nin donukluğuna karşın heyecanı açıktı.

Harte başıyla onayladı. “Ama herhangi bir soruma cevap veremeden ya da bana daha fazlasını anlatamadan öldü. Labora-tuarını mahveden yangını duymuşsundur herhalde, değil mi?”

“Evet” diye karşılık verdi Jack. “Korkunç bir trajedi.”

“Öyleydi.” Harte, bir sırrı paylaşma konusunda emin değil-mişçesine tereddüt etti. “Dahası, Esta’nın inancına göre, baro-nun ölümü görüldüğü gibi bir kaza da değilmiş.”

Jack gözlerini kırptırdı. “Bunun bir cinayet olduğuna mı inanıyor?”

Harte duyulma endişesi taşıyormuş gibi etrafına bakındı, Jack onu dinlemeye hazır halde yaklaştı. “Baronun ne yaptığını, ilahi güç sırlarını çözmekte olduğunu birinin öğrendiğine ina-nyor. Öyle bir bilgiyle kim bilir neler mümkün olurdu, bir dü-şünsene. Elementlerin üzerinde istediğin gibi oynayabilirdin.”

“Evet.” Jack dudaklarını yaladı. “Ne hayal ama... Ama böy-lesi büyük bir keşiften onu kim mahrum etmek isteyebilir ki?”

“Ben onunla birlikte çalışırken, baron izlendiğinden şüp-heleniyordu. Bir keresinde bana gizlice, yerel halktan bazıları-nın –Mageusların– onun başarılı olmasını istemediklerinden endişelendiğini söylemişti. Herhangi bir durumda çalışmaları-nın yok olmaması için çeşitli düzenlemeler yapmıştı. Eğer Es-ta’nın sandığında tahmin ettiğim şey varsa, bu müthiş büyük bir buluş olurdu Jack.”

“Kızın onu bizimle paylaşmaya ikna edileceğini düşünü-yorsun” dedi Jack. Yüzünde arsız bir istek vardı.

“Orası benim sorunum.” Harte somurttu. Sesine apkın

²⁵ İngilizce *aether*. Eter, iki anlama sahip. İlki; uçucu, renksiz ve kendine has bir kokusu olan bir sıvı. Kimyada oksijenli asitlerin alkoillerle birleşmesinden oluşan sıvılara da eter deniyor. Fakat burada kullanılan anlamı, ilk çağlara kadar dayanıyor. Atomlar arasındaki boşluğu ve bütün evreni doldurduğuna inanılan, ağırlığı olmayan, ısı ve ışığı ileten öze de “eter” deniyor. Eter, Doğu’da ‘esir’ olarak biliniyor. (.n.)

bir ton katarak, “Biz eski arkadaşız, aslında arkadaştan da öteyiz” dedi. “Ama henüz içindekileri görmeme izin vermedi. Sanırım ona yardım edip edemeyeceğimi anlamak için hâlâ beni deniyor. Toplumun uçlarında yaşamaktan yorulmuş. Bir baronun kızı ve babası hayattayken tam da buna yaraşır şekilde yaşıyordu. Fakat onun ölümüyle Esta da gelirini ve kasabasındaki konumunu tümüyle kaybetti. Bu yüzden de baştan başlamak isteyen birçokları gibi o da bu ülkeye geldi. Eski yaşamını geri istiyor, bir baronun kızının hak ettiği şekilde yaşamak istiyor. Ve o sandığın içinde her ne varsa üst düzey sosyeteye giriş hakkı kazanmasına yeteceğine inanıyor.” Başka kimsenin duymasını istemiyormuş gibi etrafa göz gezdirdi. “Cemiyet’in dikkatini çekmek istediğini ima edip duruyor. Elbette benim de aklıma sen geldin. Senin yardımınla, bağlantılarınla belki babasının çalışmasını bizimle paylaşmaya istekli olabilir.”

“Elinde hiçbir şey olmayabilir de” dedi Jack somurtarak. “İstediği şeyi elde etmek için seni yönlendiriyor da olabilir. Hilekârlık ve düzenbazlık kadınların doğasında var.”

“Yalan söylüyor olabilir” diyerek onayladı Harte; “ama geçen gece izlediğin numarayı tasarlayan o oldu. Yapabildikleri son derece sıra dışı.”

“Kendisi mi tasarladı?”

“İtiraf etmek bana acı verse de bunu nasıl başardığını bana hâlâ söylemiyor. Sanırım istediği şeyi elde etmek için bu bilgiyi elinde tutarak benimle oynuyor.”

Jack, kurnaz bir sırıtışla, “Eh bu işten öyle kolay sıyrılmasına izin veremeyiz, değil mi?” dedi.

“Bir fikrin mi var?”

“Belki doğru ikna yöntemleriyle onu biraz yumuşatabilir, sahip oldukları konusunda dürüst olup olmadığını öğrenebilirim.”

Harte, beklenmedik şekilde kapıldığı kıskançlık sarsıntısını bastırarak, “Bunu benim için yapar mısın?” diye sordu.

“Tabii ki. Biz arkadaşız, değil mi Darrigan?” İçkisinden büyük bir yudum daha aldı. “Onun savunma duvarını aşmak hiç de sıkıcı olmayacak zaten.”

Harte'in masanın altındaki elleri yumruk oldu ama yüzündeki heves dolu takdir ifadesini bozmadı. "Sana feci minnettar kalırım. Aptal yerine konmaktan nefret ederim ama şayet babasının sırlarına sahipse, epey işime yarar."

"İkimizin de işine yarar" dedi Jack. Kadehini kaldırarak ekledi. "Bayan Filosik ve sırları umut vaat ediyor."

Harte, Jack'in şampanyanın tamamını bitirişini izlerken keyifle, "Bizim karşımızda hiç şansı yok" diye karşılık verdi. O akşamı kelimesi kelimesine planlasa bu kadar iyi gidemezdi. Tam da planladıkları gibi Jack yemi yutmuştu ama Harte her nedense yanlış bir adım attığı hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Yanlışın ne olduğuna ya da sonradan başına nasıl bela olabileceğine ise emin değildi.

Yine de başarıların kutlanması gerekirdi, bu yüzden en büyüleyici tebessümünü takındı. Tam bir şişe şampanya daha istemek üzereydi ki masasına gölge düştü. Başını kaldırıp baktığında Paul Kelly'nin tepesinde dikildiğini gördü.

"Merhaba Darrigan" dedi Kelly neşeyle. "Seninle karşılaşmak ne hoş." Yepyeni bir takım giyen Kelly, her zamanki gibi kusursuz biçimde giyinmişti ama gözlerinde uyarı dolu bir bakış vardı.

Kelly'nin ortaya çıkmasıyla Harte dili tutulacak kadar şaşkına döndüğünden, bir anlık sessizlik oldu. Harte adeta bunca aylık özgürlüğünün bir düştten ibaret olduğunu fark etmiş gibiydi. Tekrar on üç yaşına geri dönmüş, kesin ölümüne bakıyordu adeta.

Kelly beklenti dolu bir ifadeyle, "Bizi tanıştırmayacak mısın?" diye sorarak onu daldığı sersemlik halinden çıkardı.

Jack bir Kelly'ye bir de Harte'a baktı. "Bu beyefendiyi tanıyor musun?" diye sordu. Harte, Kelly'nin yeni smokin ceketini ve uzun zaman önce kırılmış burnunu inceleyen Jack'in kızarmış gözlerindeki kafa karışıklığını görebiliyordu.

Köşeye sıkışmıştı. Kelly kendince bir nam salmıştı, bu yüzden Jack onu tanıyabilirdi ve tanıyacak olursa bu, Harte'in kendini saygın kılmak için gösterdiği tüm çabaları berbat edebilirdi. Kelly'yi tanımadığını söylediği takdirde ise Kelly'nin olay çı-

karacağı kesindi.

“Bu benim eski bir ahabım Jack. Paul Kelly, Jack Grew. Jack, müsaadenle seni Bay Kelly’yle tanıştırayım.”

Neyse ki bu ismi duyduğuna dair hiçbir belirti göstermeyen Jack, Kelly’yle tokalaştı ve ardından, tam da Harte’in korktuğu gibi, Kelly’den onlara katılmasını istedi. “Biz de tam ikimiz için de kârlı bir fırsatın karşımıza çıkışını kutluyorduk” dedi.

Kelly, Esta’nın boş bıraktığı sandalyeye oturarak, “Öyle mi?” diye sordu. Boşta kalan dolu şampanya kadehini süzdü. “Ben de kendimce bir işadamı sayılırım” diye ekledi.

Paul Kelly her zamanki buz gibi bakışlarıyla masanın diğer tarafına otururken, Jack konuşmakta oldukları konuya dair ağzından daha fazla laf kaçırmamaya çalışıp bahaneler üreterek telaşla bir şeyler geveledi.

Harte’ın soluğu kesilmiş gibiydi. Kelly’yi Jack’ten uzak tutabilmek için her şeyi –annesinin yaşamı da dahil her şeyi– tehlikeye atmıştı ama şimdi, üçü birlikte aynı masada oturuyorlardı. Oradan çıkması gerektiğini düşündü, bir yandan da Esta’nın geri döndüğüne dair bir iz görme umuduyla alt katı süzdü.

Gümüş tabakasından ince bir sigara çıkarmakta olan Kelly, “Gitmen gereken bir yer mi var?” diye sordu.

“Hayır” diye yalan söyledi Harte. “Hiçbir yer yok.”

Kelly onun yalanını yüzüne vuramadan, alt kattan bir ısıklık sesi duyuldu. Harte dönüp baktığında, kasklı bir polis timinin balo salonuna girdiğini gördü.

Baskına hiç de şaşırmış görünmeyen Kelly, “Evet beyler” dedi. “Gitme vaktimiz geldi sanırım.”

-

Bridget'in suratı gölgedeydi ama Esta, onun yanağındaki morarma izinden kalanları hâlâ seçebiliyordu.

"Bıçağımı istiyordum" dedi Esta; bu sözlerin kulağa ne kadar aptalca geldiğini ancak kelimeler dudaklarından dökülürken fark etmişti.

Aynı anda hem keyfi kaçmış hem de kafası karışmış görünen Bridget, "Ne bıçağı?" diye sordu.

"Botumdan aldığın bıçak" diye belirtti Esta.

Bridget, Esta'nın arkasına, geçidin girişine doğru bakarak, "Ben hiçbir şey almadım" dedi. "Öyle bir şey yaptığımı düşünüyorsan çıldırmışsın demektir, ayrıca ben seni buradan uzaklaştırma derdiyle uğraşmışken buraya geri dönmekle de çılgınlık etmişsin."

Esta, kanı donmuş bir halde, "Bir bıçak olması gerekiyordu ama" dedi. Çünkü eğer bıçak yoksa, Dakari de olmayabilirdi. Ve Bridget yalan söyler gibi durmuyordu.

"Ben bir hırsız değilim... kimileri gibi" diye çıkıştı Bridget. "Buradan çıkman gerek. Corey seni burada görecektir olursa neler olacağına dair en ufak bir fikrin var mı?"

Esta'nın bileğini kaptığı gibi onu balo salonuna doğru çekti. Ama meyhaneye tekrar girmek için paneli yavaşça ittiğinde, diğer taraftaki salonda bir isyan patlak verdiğini gördü. Polis kaçmaya uğraşan herkesin kafasına cop indirdiği için kadınlar çığlık atıyor, erkeklerse kaçabilmek için birbirlerinin üstüne yuvarlanıp debeleniyorlardı. "Gitmemiz gerek" dedi Bridget. "Hadi. Yanımızda kavalyelerimiz olmadan bizi görürlerse, bizim hayat kadını olduğumuzu zannederler. Zaten bu

baskının tüm amacı da bu. Bizi kesin tutuklarlar.”

Ama Esta’nın bir kavalyesi vardı. Locaya doğru kafasını kaldırıp baktı ama kaçmak için birbirlerini paralayan insan kalabalığından Harte’in hâlâ orada olup olmadığını anlayamadı.

Esta çekilip kalabalığı yararak ilerleyip insan akınının aksi yönde yolunu açarken Bridget, “Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı. Harte’ı aramaya öyle dalmıştı ki polis düdüğünün keskin sesini duyuncaya dek arkasındaki polis memurunu fark etmedi. Polisin elindeki copu da kafasına inene dek anlamamıştı.

-

Salona karmaşa hâkimdi. Polis düdükleri ötmeye başlar başlamaz, Harte üzerine hücum eden hatıralarla olduğu yerde donakaldığını hissetmişti. Tekrar on bir yaşına dönmüş, o gece döşeğini kurduğu, kaçma imkânı olmayan o ara sokakta köşeye sıkışmıştı.

“Darrigan!” Jack bir şeyler söyleyerek onu çekiştiriyordu.

Ama düdüklerin sesi ve haykırışlar, uykusundan uyandırıldığı ve hareket edemeyen leş gibi erkek ve kadınlarla tıka basa dolmuş bir polis aracına sürüklendiği o gecenin hatırası haricinde her şeyi bastırmıştı. Onların kokusundan kurtulamamıştı. Ellerinden kurtulamamıştı. Onu tutan, çekiştiren ellerinden...

Harte’in soluğu kesildi.

Çok uzaklardan bir yerden Jack’in sesini işitti. “Bu taraftan Darrigan.”

Harte, Jack’in onu yönlendirmesine müsaade etti; panik haldeki kafa karışıklığı olan biteni algılamasını engelliyordu. Ta ki tıpkı Harte’in çocukluğu gibi buram buram çürük et ve sidik kokan ara sokağa çıkıncaya dek. Kusmamak için tüm kuvvetiyle direnmesi gerekmişti.

Serin hava yüzüne vurduğunda ani bir soluk alıp temiz havayı ciğerlerine çekti. Jack’in Paul Kelly’yle tokalaştığını, salondan çıkmalarına yardım ettiği için teşekkür edişini hayal meyal fark etmişti.

Kelly, Harte’in sırtına sert bir tokat indirerek, “Seni tekrar görmek güzeldi Darrigan” dedi. Sonra da eliyle bir taksiye işaret edip gecenin içinde gözden kayboldu.

Serin akşam havası onu kendine getirmeye başladı; Harte aniden –ve gecikmiş bir şekilde– artık Haymarket’in içinde olmadığını fark etti.

“Burada ne arıyoruz Jack?”

“Baskına kapılıp gitmeyeceğiz, olan bu” dedi Jack. Saçları tuhaf bir açıyla dikleşiyordu, ceketinin omzu yırtılmıştı ama halinden memnun görünüyordu. Hatta neredeyse kaçırlardan dolayı keyiflenmişti. “Kelly’nin o kargaşadan kurtulmamıza yardım etmesi feci iyi oldu.”

Harte, geri dönmeye kalkarak, “Esta’sız buradan gidemeyiz” dedi.

Jack onu kolundan yakaladı. “Sen delirdin mi? Kıza bir şey olmaz. Onca mücevheri yok mu? Onu bırakırlar. Hatta ona eve kadar eşlik ederler herhalde. Hadi. Ben baskında filan tutuklanamam. Senin de Tombs’ta bir gece geçirmek isteyeceğini sanmıyorum.”

Harte kolunu Jack’ten çekti ama yerinden kıınıldamadı da. Bir panik dalgası yine her yanını sararken, Tombs’a götürülmeyeceğini düşündü. Tekrar olmaz.

Jack onu çekeştirerek, “Geliyor musun, gelmiyor musun?” diye sordu.

Harte, Haymarket’in arka kapısına baktı. “Ama Esta...”

“Ona bir şey olmaz.”

Jack’e döndü. “Bunu bilemezsin.”

Jack omuz silkti. “Haklısın. Bilemem. Şöyle düşün: Eğer kız kalabalığın arasında yakalanacak olursa, en azından baronun günlüklerini bizden saklamaya devam edemez.” Kendi şakasına gülerken dirseğiyle Harte’ı dürttü.

Harte’in parmakları yumruk oldu, yumruğunu Jack’in o pek hoş beyaz dişlerine geçirmemek için kendini zor tuttu. Ama bunu yapmak kurdukları kandırmacayı, kitabı ele geçirme şanslarını tümüyle berbat edirdi.

“Hadi” diye ısrar etti Jack. “Sana göstermek istediğim bir şey var.”

Harte Esta’yı orada bırakamazdı ama Jack’in uzaklaşıp gitmesine de izin veremezdi. Bu kadar yaklaşmışken yapamazdı.

“Eee?” diye sordu Jack sabırsızca.

Esta muhtemelen çoktan dışarı çıkmış, dairelerine giden yolu yarılarmıştı... Daireme diye düzeltti Harte düşüncesini. Ona bir şey olmaz, dedi kendi kendine. Birbirlerinin yerinde olsalardı kız da muhtemelen aynısını yapardı. Daha önce doğaçlama yapmıştı, öyle değil mi? Bu işte iyiydi ne de olsa.

Kapıya son bir kez bakarak, “İyi” dedi Jack’e. “Gidelim.”

Haymarket müşterilerinin ve garson kızların polisten kaçınmaya çalışsalar da aslında doğruca onların tarafına koşturduğu Altıncı Cadde’den gelen sesleri önemsememeye çalışarak, batıya doğru bir sokak kadar yürüdüler. Eğer Esta da o müşteri ve garsonlarla aynı yöne gittiyse...

Eğer o da o tarafa gittiyse, çaresini bulup kurtulabilir, dedi Harte kendi kendine. Şimşek hızında hareket etmesine, göz açıp kapayıncaya dek ortadan kaybolup tekrar belirmesine yarayan sihir her neyse, bu sayede sorun yaşamayacaktı. Harte’in Jack’le birlikte kalması gerekiyordu. Jack’in zokayı yutmasına ramak kalmıştı.

Buldukları taksi, önceden binen biri kusmuş gibi kokuyordu ama Jack’in bunu fark ettiğine dair herhangi bir emare göstermedi. Araba yola koyulurken, yarı açık gözleriyle koltuğuna yayılmıştı.

Bir süre sonra Jack’in onları, Harte’in zannettiği gibi, Beşinci Cadde’deki konaklara doğru götürmediği belli oldu. Kanallı Sokağı’nın güvenli sınırlarının epey ötesinde bir kent simgesi olan Trinity Kilisesi’nin kulelerini gördüğünde Harte endişelenmeye başladı.

At arabası sarsılarak ilerlerken, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

Jack kısık gözlerini onu görebilecek kadar araladı. Kendinden memnun bir gülümsemeyle, “Görürsün” diye cevap verdi. Sonra gözlerini tekrar kapattı ve birkaç saniye sonra hafif hafif horlamaya başladı.

Yola devam ederlerken, sarhoşluktan Jack’in içi geçmişti, Harte ise seçeneklerini değerlendirmeye koyulmuştu. Fakat pek az aydınlatılmış mahalle sokaklarının daha da derinlerine

ilerlemeyi sürdüren at arabası bir türlü durmak bilmedi; geçtikleri her sokak bir öncekinden daha karanlık ve daha sessizdi.

Adanın doğu kıyısına yaklaştıklarında Jack bir horultu çıkarıp sıçrayarak uyandı. Nerede olduklarını gördüğünde heyecanlanıp canlanmış, tüm gece olduğundan çok daha ayık bir hal almıştı aniden. Kıyı şeridini takip ederlerken köprü'nün yükselen ayaklarına daha da yaklaşıyorlar, Harte da kendini giderek daha huzursuz hissediyordu.

Köprüyü geçemezdi. Ama Jack'i böylesine rahatlatmak için harcadığı tüm emekleri tehlikeye atmaksızın at arabasını da durduramazdı. Daha önemlisi, köprüyü neden geçemediğini Jack'in fark etmesine müsaade edemezdi.

Geçtikleri her sokak onları köprüye daha da yaklaşıtıyordu. Harte, Jack'in bileğine bakınca, gömlek koluyla eldiveni arasında teninin azıcık göründüğünü fark etti. Harte emin olmak için, araba köprüye dönene dek bekleyecekti. Ta ki Eşik tehlikesi bu riske değinceye dek...

Fakat derken Jack, şoförün camına vurarak ona seslendi ve at arabası ansızın, zangırdayarak durdu. "Geldik" dedi Jack; şampanyanın etkisine rağmen gözleri heyecan ve beklentiyle parıltıyordu.

Arabanın nihayet durmasıyla rahatlayan ama yine de gardını indirmeyen Harte bir soluk aldı.

Şehrin o kısmında nehri kuşatan rıhtım, gemi direklerinden bir orman ile yere yapışmış bir ambarlar labirentinden oluşuyordu. Harte bu bölgeye aşina değildi. Nehrin kenarı, rıhtım işçileri ile kargolara akın eden nehir farelerinin alanıydı. Çoğu kişi, nehre biri atılacak olsa büyük ihtimalle kafasını çevirecek şehir eşkıyalarının olduğu rıhtımlardan uzak duracak kadar akıllıydı. Ve birçok Mageus, adayı çevresindeki açık sularda sessizce sarmalayan Eşik'e bu denli yaklaşma riskini asla göze almazdı. Şimdi bile, su hâlâ biraz ötedeyken dahi, Harte onun serinliğini hissettiğine yemin edebilirdi.

Jack, şoföre beklemesini söyledi, sonra da onları ay ışığına bulanmış binaların oluşturduğu eğri büğrü labirentin arasından götürmeye başladı; şehrin en tehlikeli bölgelerinden birin-

de değil de Central Park'ta dolaşıyorlarmışçasına kollarını iki yanına bırakmış, ıslıkla rastgele bir detone melodi tutturmıştu. Harte bu türden kör cesarete asla güvenmezdi, genelde ce- haleti örtmek için takılan bir maskeydi çünkü. Ve Harte'ın de- neyimlerine göre, bunların ikisi de tehlikeliydi.

Her yanda gizlenen, kapı aralıklarında hışırdayan ve bina- ların duvarlarına kıvrılıp duran gölgeler vardı. Zaman zaman gölgelerden birinin parmak uçlarında bir ateş beliriveriyordu. Titrek bir alev yanıveriyor, üflen- en bir duman kısacık bir süre- liğine aydınlanan bir suratı çevreliyor, sonra gece yine karanlı- ğa gömölüyordu.

Sihir değil bu, diye hatırlattı kendi kendine. Yalnızca bir kib- rit alevinden, bir sigaranın kırpışan ucunun alelade ısıltısından ibaretti.

Harte suyun kokusunu neredeyse alabiliyordu. Suyun di- ğer yakasında Harte'ın o güne dek asla ulaşamadığı her şey, ko- kuşmuş sokaklardan ve şehrin günden güne artan telaşından çok daha fazlasını barındıran koca bir ülke vardı. Kapana kısıl- mış bir fareden çok daha fazlası olabileceği bir dünya.

Fakat bir sonraki nefesinde, suyun kokusu şaft yağı ve isin ağırlığıyla, günlerce beklemiş balık ve istiridye kabuğunun leş gibi kokusuyla kaplandı. Farklı bir gelecek planı yapabilmesi için daha gidecek çok yolu olduğunu bir hatırlatıcısıydı adeta.

Sonunda uzun, sıradan bir ambara ulaştılar. Jack paltosun- dan bir anahtarlık çıkarıp ahşap kapının ağır asma kilitlerini ça- bucak çözdü. Ama son kilidi açmadan önce Harte'a döndü. Ba- şını bir yana yatırarak, "Senin bunun için anahtara filan ihtiya- cın olmazdı herhalde, değil mi?" diye sordu. Jack'in suratı gölge- de kalmıştı ama bedeni, nihayet ne yaptığını kavrayacak, belki bir kez daha düşünecek kadar ayıldığını belli edercesine kaska- tıydı.

"Ben hırsız değilim Jack."

"Bunu biliyorum." Jack yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Ama bunu sana göstermekle bir risk alıyorum. Sanırım anlar- sın, endişelenmeme gerek kalmayacak kadar ilgini çekeceğine güveneceğim."

“İlgimi çeksin, çekmesin bana dair endişelenmene hiç gerek yok. Bela istemiyorum.”

Jack sanki bir şeyleri çözmeye çalışıyormuşçasına kaşlarını çattı. Bir anlığına Harte, Jack’in fikrini değiştireceğini sandı, bu yüzden de bıkkın ve makul ölçüde sabırsız bir görünüm takındı. “Bak, senden beni buraya getirmeni ben istemedim ama artık işimize bakabilir miyiz? Dönüp Esta’yı kontrol etmem gerek, bu yüzden içeri gireceksek...”

“Hayır” dedi Jack, kendini gözle görülür bir biçimde sarsıp toparlayarak. “Onca yolu geldin, görmelisin. Görmeni istiyorum.” Kapıyı itti. Kapının ardında onları kör karanlık bekliyordu ama Jack çabucak kapının yanındaki bir gaz lambasını yaktı.

Odanın ortasında üzeri örtülmüş, büyükçe ve biçimsiz bir nesne vardı. Jack, Harte’in etrafından dolaştı, suratını en az lamba kadar aydınlatan bir gülümsemeyle ağır muşambayı çekerek, Jules Verne romanlarından fırlamış gibi duran şeyi gözler önüne serdi. Makine belli ki henüz tamamlanmamıştı ama Harte ana hatlarını seçebiliyordu: cam gibi bir şeyden yapılmış merkezi küre, onu çevreleyen ve ışıktaki parıldayan eşmerkezli üç çember kol.

Bu haliyle yeterince zararsız, sessiz ve durgun görünüyordu ama makinede Harte’i geren bir şeyler vardı.

Jack, büyük yörünge kollarından birini hafifçe iterek, “Muhteşem, değil mi?” dedi. İtişiyile diğer parçaların da kendi rotalarında yavaşça süzülmesine neden oldu.

Makinenin yanında dikilirken hissettiği kaygıdan sıyrılmaya çalışan Harte, “Bu da neyin nesi?” diye sordu.

Yüzü neşeyle aydınlanan Jack, “Bu, gelecek, Darrigan” diye karşılık verdi.

“Gelecek mi?” Harte onu kuşkuyla süzdü.

“Buraya gel de bir bak.” Jack, Harte’in yanından geçip odanın sol tarafındaki uzunca çalışma tezgâhına yürüdü. Çeşitli taslaklar ve haritalar gelişi güzel yığınlar halinde yayılmış, çizim ve ölçüm aletleriyle sıkıca sabitlenmişti. Jack, Harte’a kendisine katılmasını işaret etti.

Tuhaf makineye yaklaşmakta tereddüt eden Harte, Jack’in

yanında dikildiği bir masanın durduğu odanın dış kenarına doğru ilerledi. Masanın uzak ucunda bir model duruyordu; merkezinden yükselen tek bir kuleye sahip küçük dikdörtgen şekilli bir bina. Kulenin üstünü, Harte'in fotoğraflarını gördüğü çar saraylarından birini hatırlatan, soğan şekilli tuhaf bir kubbe örtüyordu.

"Tüm bunlar da neyin nesi?" diye sordu Harte.

Jack bina modelini gösterdi. "Amcamın Long Island'daki binası, bunun daha büyük bir versiyonu. Kablosuz verici görevi üstlenecek; tasarımı Tesla yaptı. Tamamlandığında, telgraf-ları, hatta fotoğrafları hava yoluyla iletecek. Tıpkı Marconi'nin radyosu gibi ama daha iyisi. Amcam bunun iş dünyasında devrim yaratacağına inanıyor." Sözünü tamamladıktan sonra alay-cı bir homurtu çıkardı.

"Sen öyle düşünüyor musun?"

Bir kâğıt yığınına karıştırmaya girişen Jack, "Bence amcam fazla küçük düşünüyor ve olayı tamamen kaçırıyor" dedi. "İşte, bak."

Harte'in incelemesi için buruşuk kâğıt parçalarından birini düzeltti.

Harte, bakışlarını Jack'e çevirerek, "Bu Gizemler Eli" dedi ve ardından tekrar kâğıda odaklandı. Harte bu görsele aşinaydı; sembolün ne olduğunu anlayacak kadar simya çalışmıştı, neyi temsil ettiğini de biliyordu.

"Aynen öyle. Anlayacağını biliyordum" dedi Jack, heyecandan gözleri ıslı ıslıldı. "Beş ayrı element için beş parmak, uhrevi güçlere dair bildiğimiz ve anladığımız her şeyin temeli. Okült sanatlarını araştıran herkes elementlerin sihir sırlarını çözme-nin anahtarı olduğunu bilir. Münferit elementleri yalıtırsan enerjilerini kontrol altına alıp üzerlerinde istediğin gibi oyna-mak için onları denetleyebilirsin. Ama onları neyin bir arada tuttuğuna bir bak."

Resim, parmakları kocaman açılmış bir el gösteriyordu, her parmağın ucunda farklı bir sembol vardı: bir anahtar, bir taç, bir fener, bir yıldız ve Ay. Açık avucun ortasındaki balık ve ale-vin simgelediği şey ise...

“Cıva” dedi Harte, avuç resminin ortasına parmağını dayayarak. “Diğer hepsini aşan element. Sıvı gümüş diye de bilinir.”

“Ya da esir” diye ekledi Jack. “Baronun yalıtmayı başardığı maddenin aynısı; tabii eğer haklıysan.”

“Ne demeye çalışıyorsun Jack?” diye sordu Harte; huzursuzluk omurlarına boylu boyunca yayılıyordu. Belki de oyununu biraz fazla iyi oynamıştı: Jack oltaya takılmakla kalmamış, şimdi Harte’ı da kendi denizine çekiyor gibiydi. “Hem bunun şu makineyle ne alakası var? Ya da gelecekle?”

“Tamamen alakalı.” Jack aniden durdu. “Gelecekle tamamen alakalı. Dünya her gün giderek daha fazla çöpünü bizim kıyılarımıza gönderiyor. Onların arasında Mageuslar da şehrimize sızıyor. Pislikler. Medeniyetsizler. Tehlikeliler. Tüm varlıklarıyla medeniyetimizi tehlikeye atıyorlar; kendi gözlerimizle de gördüğümüz gibi, malımızın ve vatandaşlarımızın da güvenliğini tehdit ediyorlar. Ama bu makine her şeyi değiştirecek Darrigan.” Parmaklarını kulenin tepesindeki çatı hattı boyunca gezdirdi. “O tehlide bir kerede ve tümüyle son verecek.”

“Eşik zaten Mageusları kendi yerlerinde tutuyor.”

“İşlerin daha basit olduğu bir dönemde bu doğru olabilir” dedi Jack. “Eşik kurulduğunda, buraya çok daha azı geliyordu. Onları sadece adaya mahkûm etmek yeterliydi. Ama sayıları durmadan artıyor. Bu artan tehditle başa çıkma girişimleri oldu elbette. Mesela Ellis Adası, Mageusların kıyılarımıza asla ayak basmamalarını amaçlıyordu ama bu önlemler yeterli gelmedi. Öyle hilekârlar ki her gün denetmenleri atlatıp içeri sızmayı başaran bir dolu alçak var. Hatta adadan çıkıp anakaraya geçen bazılarına dair raporlar bile bulunuyor. Ama dayanamazlar. Cemiyet bir şeyler yapılması gerektiğinin farkında. Bir süredir, Eşik’in erişim alanını artıran bir plan üzerinde çalışıyorlar ama yaptıkları şey işe yaramayacak.”

“Öyle mi?” diye sordu Harte. Çoktan tenini saran ürpertinin yanı sıra huzursuzluk da içinde büyümeye devam ediyordu.

“Modern bilim yerine eski moda fikirleri –eski moda sihri– kullanmaya devam ettikleri sürece, öyle. Çok küçük düşündükleri sürece de öyle.”

Harte, ses tonunu düzgün tutmaya çalışarak, “Eşik küçük mü yani?” diye sordu.

Grew başıyla onayladı. “Ama makinem küçük olmayacak. Şöyle düşün Darrigan: Tesla’nın kulesi kablosuz iletimde devrim yaratacak, doğru. Ama bu, onunla yapılabilecek şeylerin yalnızca başlangıcı. Bu alıcının üretebildiği türden bir güçle, Eşik hükmünü kaybeder.” Gizemler Eli’nin yer aldığı buruşuk kâğıdı tekrar düzeltti. “Eşik, esir aracılığıyla elementlerin bir ritüel yönlendirmesi sayesinde, bir asırdan uzun süre önce kuruldu. Bu eski moda simya: Her biri temel elementlerden birinin gücünü taşıyan beş antik yapıt, ritüeli tamamlamakta kullanıldı. Tıpkı bu el gibi, tüm elementler esirle, yani avuçla birbirine bağlı. Bu da bir tür devre yaratıyor. Mageuslar onun içinden geçtiğinde, güçleri o devrenin dengesini bozuyor ve her ne sihir gücüne sahiplerse, kendini dengelemeye çalışan Eşik’in element enerjilerine sürükleniyor.

Sistemin tamamı kendi kendini yenileyip sürdürebiliyor, gücünü de ele geçirdiği son derece vahşi sihirden alıyor. Pek az bir bakımla bunca zamandır ayakta durmasının nedeni de bu. Ancak kilit nokta esir” dedi Jack; şevkli ve biraz da vahşileşmiş görünüyordu. “Yine de, Eşik’in iki sorunu var. İlki şu: Eşik’i geçmeye çalışan Mageuslardan alınan güç devrenin bir parçası ama o güçle yapabileceğimiz daha fazla bir şey yok. Ne amaçla ve niyetle olursa olsun o güç bizim için yitik. Onu kullanamıyoruz.” Jack, Harte’ı süzdü. “Ne ziyan, sence de öyle değil mi?”

Midesinde bir burkulma hisseden Harte, “Evet” diye mırıldandı. “Büyük ziyan.”

“İşte bu makine ona son verecek. Aldığı gücü tekrar dağıtmak yerine toplayıp ayrı bir yerde tutuyor.”

“Peki ya diğer sorun?”

“Eşik’in boyutları sınırlı. İlk kurulduğunda, kimse şehrin ne kadar çabuk büyüyeceğinden ya da Brooklyn tenhalarının ve ötesinin onların eline geçeceğinden habersizdi. Kimse kıyı-larımıza bunca insanın geleceğini hayal edememişti. Hiç kimse onların Eşik’e rağmen buraya geleceğini aklına getirmemişti.”

“Çaresiz insanlar çaresizce davranır” diye mırıldandı Harte.

İnsanlar Eşik riskini göze alıp, fare tuzağından ibaret bir şehirde yaşamaya kalkabiliyorlardı, çünkü bu yine de geldikleri yerlerden, Büyü Çözme sırasında desteklenen nefretle hâlâ yakılıp yıkılan yerlerden daha iyiydi. Çünkü farklı bir gelecek umudu böylesine kuvvetliydi.

“O şey çaresizlik değil Darrigan. Yaşam şeklimize ve düzenimize hiçbir şekilde itibar etmemek bu. Cemiyet bu sorunun farkında elbette. Yaklaşan Oturum’da, tüm Cemiyet buluştuğunda, büyük planlarını ortaya serebilmeyi umuyorlar ama planları işlemiyor. Özgün antik yapıtlar, Eşik’in dengesini bozmadan boyutunu genişletmeye yetecek kadar güçlü değil. Şimdi, New York’tan kaçmayı başarmış tüm Mageusları tuzağa düşürecek şekilde, Eşik’i farklı yerlere de kurabilme umuduyla, onun ilk kurulumunu kopyalamaya çalışıyorlar. Bunun da işe yaradığı yok.” Jack yüzünde alaycı bir tavırla başını iki yana salladı. “Ama Merkez Kurul beni dinler mi?”

Harte, içindeki umudu gizlemeye uğraşarak, “Dinlemez mi?” diye sordu.

“Elbette hayır. Geçmişe saplanıp kalmışlar, geçmişin ağırlığı onları dibe çekiyor. Hepimizi de yanında sürükleyecek.” Jack haşin bir hareketle kâğıtları masadan iterek havaya fırlamalarına ve ardından Harte’in ayaklarının dibine inmelerine neden oldu. “O pislikleri kontrol altında tutmaya öyle odaklanmışlar ki bunun artık işe yaramadığını fark etmiyorlar. Sayılarının nasıl arttığına bakılırsa, o alçaklar tıpkı fareler gibi. Ve tıpkı fareler gibi onların da imha edilmeleri lazım. Makinemi çalıştırdığımda yapacağımız da tam olarak bu.” Makineye doğru yürüyüp yö-rüngesel kollardan birinin parlak metali üzerinde gezdirdi elini. “Bu makine Tesla’nın kulesine kurulduğu anda, yüz altmış kilometrelik yarıçap içindeki herhangi bir vahşi sihrin tamamını temizleyecek kadar enerjisi olacak. Eski ritüellerden çok daha etkili. Her büyük şehirde bunlardan bir tane olduğunu hayal etsene. Bu ülkeye gelip bizi kaderimizden alıkoyacak herkes için sağlam bir mesaj –bir ikaz– olurdu.”

Kendini bayılacak gibi hisseden Harte, “Yüz altmış kilometre mi?” diye sordu. “Emin misin?”

“Son denememizde oluşturduğu alan Fulton Sokağı’na kadar uzanmıştı ve bu, kapasitesinin yalnızca bir bölümü.” Jack sinsice sırıttı.

“Epey etkileyici” dedi Harte. Ama bunu söylerken bir yandan da Tilly’yi düşünüyor, kendini çok kötü hissediyordu. Jack’in yapabileceklerini fark etmemişti. Daha fazla dikkat göstermesi gerekirken onu teşvik edip, cesaretlendirip durmuştu.

“Öyle, değil mi?” diyerek ona katıldı Jack. “Tesla’nın vericisinin gücüyle bu makinenin kapasitesini artırdığımda, Manhattan’da, hatta belki Philadelphia ve Boston’a kadar uzanan bölgede vahşi sihrin tamamını kolayca temizleyebileceğiz. Ancak Eşik’in aksine, bu makinenin üreteceği güç, Tesla’nın kulesine kurulduğunda kullanılabilir olacak. Bir düşünsene; vahşi sihrin kökü kazınmış ve bu yeni asrın geleceğini yönlendirip şekillendirmek için kullanılabilir medeni bir güce dönüştürülmüş. Veya... ondan dünyanın bugüne dek hiç görmediği bir silah da yapılabilir. Bu ülke, Büyü Çözme sonrası Avrupa imparatorluklarından çok daha görkemli olabilir.”

Harte gerçek hislerini açık etmeden nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Eşik’in Mageuslardan aldığı gücü tuttuğundan habersizdi ama bir de o tehlikeyi artırmak ha?..

Eğer Jack başarır, eğer Cemiyet böylesi bir makineyi kontrolü altına alacak olursa, yeti sahibi herkes gibi sihrin de her yerde sonu gelecekti. Şayet Jack makinenin sunduğu imkânlar konusunda haklıysa, Harte’in şehri terk etme planının hiçbir anlamı yoktu. Jack’i durdurmanın, makineyi yok etmenin bir yolunu bulmazsa, saklanacak hiçbir yer kalmayacaktı.

Ses tonunun fazla umutlu çıkmaması için çabalayarak, “Makinenin çalışmadığını mı söyledin?” diye sordu.

Jack hüsrarla elini saçlarına sürttü. “Henüz çalışmıyor. Topladığı gücü dengelemenin yolunu daha bulamadım. Vahşi sihirde dengesiz bir şeyler var. Yaptığım son makinenin patlayıp makine ustamı öldürmesi bir hafta bile sürmedi.” Gözlerinde biraz hiddetli bir bakışla sakın duran metali inceledi. San ki yeterince beklerse, makine tüm sırlarını açık edecekmiş gibi. “Ürettiği tüm güç yitip gitti.”

Tıpkı Tilly gibi. Makinenin varlığı Fulton Sokağı'ndaki tuhaf sınırı açıklıyordu ama Tilly eğer makine patladığında öldüyse... bu, Dolph'un Eşik'i yok etme planı dahilinde ne anlam ifade ediyordu?

Harte'in dehşete düştüğünü fark etmeyen Jack, "Sorun makine değil" diye devam etti. "Tasarımı kusursuz, kendim yaptım. Mekanizma harekete geçtiğinde mükemmel işliyor. Ama senin şu Bayan Filosik'le tanıştıktan sonra, gözümden kaçan şeyin ne olduğunu anladım."

"Anladın mı?" diye soran Harte'in midesi daha da kasılmıştı.

"Bunca zamandır unuttuğum şey esirdi."

"Esir mi?" Sözcük, Harte'in dudaklarından zar zor dökülüyordu.

"Evet, elbette! Neden daha önce aklıma gelmedi, bilmem." Jack'in titrek elini saçlarında gezdirmesi ona daha da dağınık ve çılgın bir hava verdi. "Esiri yalıtmayınca, güç dengesiz, öngörülemez olacaktı. Gizemler Eli'nde, elementleri dengeleyen şey esir, bu yüzden bu makinenin topladığı gücü de dengeleyebilir. Sorun şu ki "Son Sihirbaz"dan bu yana onu yalıtıp üretmeyi kimse başaramadı."

"Son Sihirbaz mı?" Harte'in hâlâ başı dönüyordu. "Korkarım onun kim olduğunu bilmiyorum."

"Öyle mi?" Jack'in kaşları şaşkınlıkla kıvrıldı, gözlerinde tatsız bir dikkat beliriverdi.

"En azından, onu bu isimle tanımıyorum" diye değiştirdi sözünü Harte. Adeta her şey kontrolden çıkıyor gibiydi.

Jack onu biraz daha inceledi. "Son Sihirbaz tıpkı bizim gibi, yüzyıllar önce hermetik sanatları araştırmaya kendini adanmış biriydi. Anlatılanlara göre, o vakte kadar başkalarının başaramadığı şekilde başarılı olmuş. Gerçekleştirdiği büyük işlerden bazıları Eşik'in yaratılışına yardımcı oldu."

"Cemiyet üyelerinden miymiş?"

"Pek sayılmaz. Ama Cemiyet onun çalışmaları üzerine kurulmuş. Öğrendiği her şeyi ve tüm başarıklarını kaydettiği günlük elimizde: Ars Arcana adında bir kitap. Felsefe taşının diğer adı ise *arcanum*."

Jack'in kitabı asla ama asla ele geçiremeyeceğini bilen Harte, "Bu bir tesadüf olamaz" dedi.

"Ben de hiç sanmıyorum. Ama Cemiyet onu kilitli tutuyor. Sadece üst seviye üyelerin günlüğe erişimi var. Aylardır ona göz atmak istiyorum ama Merkez Kurul'dan değilim. Zaten bunların artık hiç önemi yok." Jack yüzünü aydınlatan kötücül bir heyecanla gülümsedi. "Şayet Bayan Filosik konusunda haklıysan, o kayıtları görmeme gerek kalmayabilir. Babasının sırlarını bizimle paylaşmaya onu ikna edersek tabii."

Harte'in kafası, Jack'in önüne geçebilmek için son sürat çalışıyordu. Makine her şeyi değiştirmişti...

Aniden kitabı bir şekilde yok edeceğine dair yaşlı adamın yaptığı kehaneti hatırladı. Ne kıza ne de o kehanete tastamam inanmıştı. Ama şimdi, yapması gerekeni apaçık görebildiği için anlıyordu. Artık kitaba her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Harte, aklına ansızın gelen bir fikirle, "Kızın sana güvenmesini sağlamalısın" dedi. Jack eğer Esta'yla ilgileniyorsa, hâlâ oltadaysa, oyunlarını sürdürmeye devam edebilirlerdi. Jack'i uzak tutabilir ve kitabı ele geçirebilirlerse, belki yine de şehirden çıkabilirdi. Çıktığı anda da kitabı ve Jack'in ya da Cemiyet'in bu makineyi tamamlama fırsatını yok ederdi.

Her şey son bulana dek bunlardan Esta'ya bahsedemezdi. Kız, şimdi Jack'le olmasa bile günün birinde başka biriyle, nelelerin tehlikede olduğunu anlamazdı. Ve Harte o yaşlı adamın sözlerine duyduğu inanç yüzünden kızı kitabın ne denli tehlikeli olduğuna asla ikna edemeyeceğini biliyordu.

Ama bu, kızın yine de ona yardım edemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Her şey bittiğinde, güvende olduklarında belki ona açıklama yapabilirdi. Hatta belki Esta onu affederdi.

Peki ya affetmezse?

Daha kötülerini de gelmişti başına.

"Bunun sorun olmayacağına eminim" dedi Jack, şeytani bir gülümsemeyle. "Tam da planladığım gibi, makinem Oturum'dan önce çalışmaya başlayabilir."

Harte, gerçek hislerini en çarpıcı gülümsemesinin ardına gizleyerek, “Cemiyet’in senin dehanı kabul etmekten başka şansı kalmayacak” dedi. Oysa için için soluğu kesilmiş gibi hissediyordu.

“O aşağılıkların da başka şansı olmayacak.”

Harte başıyla onaylayarak ona katıldı ve Jack’in sırtına hafifçe vurdu. Ama içinden, öyle bir geleceğin asla yaşanmaması için elinden gelen her şeyi yapacağına yemin ediyordu.

-

Saat neredeyse sabahın üçüydü, Harte nihayet Jack'ten kurtulmuş ve eve dönüş yoluna geçmişti. Esta'yı yatak odasında, kapıyı kilitlemiş bulmayı umarak dairesine daldı. Veya muhtemelen, onu bırakıp gittiği için gözleri fal taşı gibi açılmış, Harte'ı boğmaya hazır halde. Gerçi Jack'in ona gösterdiklerinden sonra kızın hışmı karşısında şansını seve seve deneyebilirdi. Rıhtımdan ve kâbus gibi bir makineden yeterince hızlı kurtulamamıştı. Derken, ışıkları yaktığında, kızın daireye geldiğine dair hiçbir işaret bulamadı.

Kendi kendine bir saat bekleyeceğini söyleyip saniyeler geçip giderken yan sehpadaki saati izleyerek kendini oturmaya zorladı. Otuz yedi dakika geçtikten sonra artık Harte'ın sabrı tükenmişti. Paltosuyla şapkasını kapıp kızı bulmak için tekrar dışarı çıktı.

Haymarket'a vardığı sırada sokaklar boşalalı epey olmuştu. Polis bariyerleri dikilmiş, dans salonunun ön kapısı tahta döşemelerle kapanmıştı. Havada hâlâ duman kokusu vardı. Kaldırımlar büyük oranda boştu ama yakınlardaki bir kapı girişinin yanında sokağa kıvrılmış uyuyan bir oğlan duruyordu. Harte uyandırmak için nazıkçe ona dokundu. Oğlan rahatsız edildiği için öfkeli bir halde gözlerini kırıştıtarak açarken, Harte ona bir dolar uzattı ve oğlanın gözlerinin kocaman açılışını izledi.

"Bu gece bakır renkli gece elbisesi giyen bir kadın gördün mü?"

Oğlan, kasketini düzelterip paraya doğru uzanırken, "Bir sürü kadın gördüm" diye cevap verdi.

Harte parayı geri çekti. "Lal taşları ve mücevherlerle süs-

l  bir kolyeye benzeyen bir gerdanlık takıyordu. Saında siyah tüyler vardı.”

Oğlan, Harte’ı süzerek, “Onu g rm    olabilirim” dedi.

“Nerede?”

“Sanırım o da diğ r herkesle birlikte Tombs’a götürüldü.” Oğlan parayı Harte’ın elinden çekip aldı. “Ama hepsi birbirine benziyordu, bu yüzden gördüğüm o olmayabilir de.” Parayı gömleğinin içine tıkıp tekrar arkasını döndü.

Tombs mu? Nemli zemin ve kaba saba ellerle dolu kalabalık bir odanın anısı Harte’ı boğarcasına canlandı. Bu Harte’ın suçuydu. Onu zorla çıkardığı sahnede kızın yaptığı küçük numaranın ardından ona öyle  fkelenmi ti ki. Onu saf dı ı bırakmıştı. Sonra da onu ardında bırakıp gitmişti.

Hemen Dolph’a söylemeliydi. Başına bir şey gelmeden Esta’yı oradan ıkarmalıydılar. Mezara gömülmeden ölmenin türlü yolu vardı. Dolph’u haberdar etmeliydi.

Harte Bowery’ye vardığı sırada Strega neredeyse bo almı tı. İçeri girdiğinde Viola bar tezgâhını siliyordu.

Harte kapıdan girerken Viola, “Kapatıyoruz” dedi. Gelenin Harte olduğ nu fark ettiğindeyse, “Ah, sen miydin?” diye ekledi. Ona ters bir bakış atıp, “Esta nerede?” diye sordu.

Harte, meyhaneye göz ge dirip kızını eliyle gei tirdi. “Dolph’u görmem lazım.”

“Burada değıl?”

“Hangi cehennemde?”

Viola omuz silkti. “Bazen gecenin bu vakitleri pek huzursuz olur. Dışarı ıktı.”

“Peki, ne zaman döner? Onunla konu mam gerek.”

“Kim bilir. Son zamanlarda ona bir haller oldu.” Gözlerini kısarak Harte’a baktı. “Kızımız nerede?”

Harte somurttu. “Dolph’la konu mam gereken konu da bu zaten.”

G z açıp kapayınca dek Viola bıçağın çekmiş, Harte’ın boğazına dayamı tı. Harte, bıçağın keskin ucunun boynuna yaptığı baskıyı hissedebiliyordu.

“Ona ne yaptın?” dedi Viola.

“Ona hiçbir şey yaptığım yok” diye karşılık verdi Harte; gözlerini Viola’nın gözlerinden bir an bile ayırmamıştı, böylece yalan söylemediğini o da anlayacaktı. “Ama bu gece Haymarket’a bir baskın yapıldı. Götürülmüş olabilir.”

Bıçağın ucu Harte’in tenine daha da sert bastı. “Götürülmüş olabilir de ne demek?”

“Karmaşada ayrı düştük, daireme de dönmedi. Tombs’a götürülmüş olabilir. Kesin olarak öğrenmek için yardıma ihtiyacım var; eğer gerçekten böyle bir şey olduysa onu oradan çıkarmak için de yardım gerek.”

“Senin şu pek hoş suratından hoşlanmadığımı biliyordum zaten.” Harte, bıçağın batışını, ardından da boynundan süzülen kan damlasının sıcaklığını hissetti.

Hareketsiz durdu, çünkü ne kadar gergin olduğunu Viola’nın öğrenmesini istemiyordu. Kızın bıçağının daha derin kesikler açmasını da. Tümüyle sahte bir çalımla, “Beni öldürecek sen, hallet gitsin” dedi. “Öldürmeyeceksen Dolph’un nereye gittiğini söyle de kızı geri getirebilirim.”

Viola ona biraz daha ters ters baktı. Bıçağı geri çekip üzerindeki kanı eteğine silerken, “Gerçekten bilmiyorum” dedi. “Ama oğlan biliyor olabilir. Dolph’un bazen onunla bir şeyler paylaştığı oluyor.” Nibsy’nin tarafına doğru bakarken kaşlarını çattı. Sonra Harte’i süzdü. “Onu geri getireceksin.” Bu, hiçbir soruya yer bırakmayan bir ifadeydi.

“Benim de planım bu” dedi Harte ve Nibs’in oturduğu yere doğru yöneldi. Nibs, arka masalardan birinde bir deftere bir şeyler karalıyordu.

Selam dahi vermeden, “Dolph’u bulmam lazım” diye seslendi. “Hemen.”

“Dışarı çıktı.” Oğlan ona bakma zahmetine bile girmemişti. “Birkaç saate kadar döner.”

“Birkaç saatim yok benim.”

İşte o zaman Nibs bakışlarını ona çevirdi ama suratında endişeden eser yoktu. Sadece meraklanmıştı.

“Sorun Esta” diye açıkladı Harte. “Bir baskında yakalandı.

Sanırım Tombs'a götürüldü."

Oğlan başını bir yana yatırıp kalın camlı gözlüğünden dikkatle baktı. "Dolph senin bu gece Jack Grew'la buluşacağını söylemişti. Onu kafalayabildin mi?"

Harte, içinde büyüyen hüsrarla parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı. "Evet, hemen hemen."

"Hemen hemen mi? Yoksa kesin mi?"

"Ne önemi var?" dedi Harte hışımla. "Jack bekleyebilir."

"Kız resmen içine işledi, değil mi?" Nibs kendinden epey memnun görünüyordu. "Öyle olacağını tahmin etmiştim."

"Öyle bir şey yok" diye inkâr etti Harte. Ama sözcükler daha ağzından dökülürken bile bunların yalan olduğunu biliyordu.

Nibs meraklı bir ifadeyle, "Öyle mi?" diye sordu.

Harte, Nibs'in haklı olduğunu kabul etmeyi reddederek, "Hayır" dedi. "Sadece ona ihtiyacımız var. O olmadan kitabı ele geçiremeyiz."

"Elbette geçirebiliriz" dedi Nibs omuz silkerek. "Yankesici ve hırsızdan çok ne var?"

"Ama onun gibisi yok" diye karşılık verdi Harte; bu sözler dudaklarından dökülünceye dek gerçek hislerinin bunlar olduğunu fark etmemişti. "Başına bir şey gelmeden onu çıkarmalıyız." Çünkü iş için kıza ihtiyacı vardı, başka da hiçbir nedeni yoktu; böyle dedi kendi kendine.

"Beyaz atlı şövalye mi oldun yani Darrigan? Bu rolün sana uyduğu pek söylenemez" diyerek dalga geçti Nibs. "Kızı unut gitsin. Şimdi senin işin Jack Grew'a odaklanmak. Esta oradan çıkabildiğinde çıkar. Ya da çıkmaz. Şu an bunun hiçbir önemi yok."

"Elbette önemi var" diye diklendi Harte.

Nibs başını iki yana salladı. "Yapmasını istediğimiz şeyi yaptı zaten" diye karşılık verdi Nibs. Bakışlarındaki bir değişimle, genelde takındığı masum, saf ifadenin yerini alaycı bir tebessüm aldı. "Seni kandırmayı başardı, değil mi?"

Harte başından beri kendisiyle oynadıklarının farkındaydı ama bunu Nibs'ten apaçık şekilde duymak, Esta'nın Dolph'un sadece bir piyonu olduğunu anlamak onu öfkeden çıldırtmıştı.

Bir anda, oğlanı sandalyesinden çekip aldığı gibi duvara mıhladı. Odanın diğer tarafından Viola'nın tetikte beklediğini hissedebiliyordu ama umurunda bile değildi.

Nibs gözünü dahi kırpmadı.

Harte, "Ben şapşal bir hedef filan değilim" dedi hışımla.

"İşte bu, senin en büyük zayıflığın Darrigan. Kimsenin seninle oynayamayacağını sanıyorsun. Ama Esta yanıldığını kanıtladı, değil mi? Neredeyse onu gördüğüm andan beri bunu yapabileceğine emindim. Seninle bir güzel oynadı."

O anda Harte'in istediği tek şey, oğlana sözlerinin bedelini ödetmekti. Yumruğunu Nibsy'nin suratına indirirken tek görebildiği ateş, kan ve öfkeydi. Kulağına kırılan kemiklerin sesi geldi, mide bulandırıcı çatırtıyı hissetti. Aynı anda sihri de alevlenmişti; yetisinin her zerresini Nibs'e yükleyip, oğlanın masum görünümlü yüzeyinin derinlerine daldı.

Gördüğü şeyin şaşkınlığı onu profesyonel bir boksörün yumruğu gibi çarpmıştı. Harte, oğlanda o masum gülüşten ve tatlı dilli mizaçtan fazlası olduğunu hep farkındaydı ama bunu hiç mi hiç beklemiyordu. Dolph çok zekiydi, çok güçlüydü... Oğlan onu kandırmayı nasıl becermişti? Hepsini birden kandırmayı nasıl becermişti?

Gördüğü şeyle sarsılan Harte, Nibsy'nin yakasından elini çekip oğlanı yere bıraktı. Ama hemen ardından, başka bir sarsıntı hissetti: Viola'nın ona hücum eden sihrinin sarsıcı darbesini. Soluğu kesilen Harte, kendini zar zor dik tutarak duvara doğru sendeledi.

Ayağa kalkan Nibs, "Sorun yok" diye seslendi. "Bırak onu Vi. Sadece ufak bir yanlış anlaşılma oldu."

Harte, Viola'nın tepkisini görecektik kadar odaklanamıyordu ama hemen ardından, ona iletlediği sıcak güç ortadan kalktı ve Harte tekrar soluk alabilmeye başladı. Başta bir elini duvara dayalı tuttu, çünkü bacakları hâlâ titriyordu. Odanın diğer tarafında Viola temkinli gözlerle onu izliyordu.

"Sana hâlâ ihtiyaç duymasam, Viola'ya seni öldürtürdüm" dedi Nibs. "Bunu asla unutma. İşime yaramadığın anda, sen ölü bir adamsın."

Harte bu tehdidi umursamadı, sesini Viola'nın duyamayacağı kadar kısarak, "Planladığın şeyin işe yarayacağını gerçekten düşünüyor olamazsın" dedi.

Nibs elinin tersiyle ağzını hafifçe sildi. "Bence çoktan işe yaramaya başladı."

Harte aklında türlü düşünceyle, "Kendi türüne ihanet mi edeceksin? Ne uğruna?" diye sordu. "Dolph seni özgür bırakabilir. Kahretsin ki insanları özgürleştirmek gibi iyi niyetli bir hevesi var."

"Buna sen de inanmıyorsun aslında." Nibs, yüz ifadelerini gölgeleyen bir tiksintiyle başını iki yana salladı. "Dolph aziz filan değil, biliyorsun. Neler yapabildiğini gördün. Güç uğruna neler yapacağını gördün. Leena'yı herhangi birini sevdiğinden çok daha fazla sevmiştii ama onu kullanmayı, onu yaralamayı da becerdi."

"Cemiyet'in Leena'ya yaptıklarının sorumlusu Dolph değildir" dedi Harte, nihayet bu gerçeği kabullenerek. Bunun için Dolph'u suçlamayı hâlâ istiyor olsa da Eşik'i yaratan kişi Dolph değildi. Leena'yı Eşik'ten geçiren Nibs olmuştu.

"Hayır ama nişanların sorumlusu Dolph." Nibs başını aşağı yukarı salladı. "Nişanların nasıl işlediğini sanıyorsun Darri-gan?"

Nibs'in onu tekrar saldırması için kışkırtmasına müsaade etmeyen Harte, küçümser bir tavırla, "Ritüel sihriyle. Bana bilmediğim bir şeyler anlat" dedi.

"O halde, nişanları yaratmak için Leena'nın yetisini kullandığını da biliyorsundur, ha?" Nibsy'nin gözleri kıpır kıpırdı. "Elbette bilmiyordun. Bu özel gerçeği kimse bilmiyordu."

Harte, hissettiğinden daha özgüvenli bir ses tonu kullanmaya çalışarak, "Dolph bunu Leena'ya asla yapmazdı" dedi.

"Kendini kandırma. Leena hep onun savunması olmuştu. Kızın görüş alanındaki tüm Mageusların yetilerini Dolph'a ya da onun adamlarına karşı kullanmalarını engelleme yeteneği Dolph'u güvende tuttu. Yani nişanları canlandıran bir ritüel üretti ama o ritüelde Leena'nın yetisini kullandı. Bu da kızı zayıflattı. Öfkелendirdi de. Dolph'u affettiğini söylemiş olsa da bu-

nun tamamen doğru olduğunu hiç sanmıyorum.” Nibs düşünceli bir tavırla başını yana yatırdı. “Belki Leena’dan bu kadar çok şeyi alıp götürmeseydi, kız da Cemiyet karşısında direnebilirdi. Belki Eşik’te ölmezdi.”

Yemi yutmayan Harte, “Herkes Eşik’te ölür” dedi.

Nibs başını kaldırdı. “O halde, merak ediyorum da neden böyle devam etsin istiyorsun?”

“Dolph’a yardım etmeyi kabul ettim, öyle değil mi?” dedi Harte; içini bir huzursuzluk sarıyordu. Nibs biliyor olamaz. “Bir anlaşılmamız var. Bunu biliyorsun.”

“Dolph’a ne söylediğini biliyorum. Ama senin becerikli bir yalancı olduğunu da biliyorum Darrigan.” Başını iki yana salladı. “Bildiğim çok şey var. Senin hakkında. Dolph hakkında. İnsanların nasıl çalıştıkları ve yapacakları seçimler hakkında. Bu konuda özel bir yetim olduğunuzu söyleyebiliriz.”

Yani onun yeteneği de bu muydu? Çocuğun kendinden büyülesine emin görünmesi Harte’in tüylerini diken diken etmişti. “Hiçbir halt bildiğin yok.”

“Leena’nın intikamını alma arzusunun, olanları telafi etme isteğinin Dolph’un gözünü kör ettiğini biliyorum. Ama Eşik’i yok etmek, Cemiyet’in gücünü besleyen nefret ve şüpheyi ortadan kaldırmayacak. Dolph’un henüz girişmeye hazır olmadığı bir savaşı başlatacak sadece. Gerçekten neyle karşı karşıya olduğumuzu anladığı zaman kitabın gücünü böylece bırakacağını mı sanıyorsun gerçekten? Leena’ya bile elindekileri bırakmadı.”

Harte huzursuzca kıpırdandı. Nibs’e güvenmiyordu, hele de oğlanın kalbinde ve zihninde gördüklerinden sonra. Fakat oğlanın dedikleri rahatsız edici şekilde mantıklıydı. Yine de, Nibs’in niyetini biliyordu...

“Yani sen de onun kuyusunu kazma görevini mi üstlendin? Kitabın güçlerini kendin için mi istiyorsun? Şehirdeki tüm Sundrenleri öldürüp, kalan Mageusları yönetmek için de Eşik’i mi kullanacaksın yani?”

“Bunu gördün, değil mi?”

“Ben her şeyi görürüm Nibs.”

“O halde seninle ikimizin pek de farklı olmadığımızı biliyorsundur Darrigan. İkimiz de Dolph’un aleyhinde çalışıyoruz. İkimizin de Eşik’i yok etmek gibi bir arzusu yok. Bu yüzden de birlikte çalışacağız. Ve karşılık olarak sana en çok istediğin şeyi, şehirden çıkmanın yolunu vereceğim.”

“Ona sadakat yemini ettiğini unutuyor musun? Dolph planladığın şeyi öğrendiğinde, öldün demektir.”

Oğlan, dirsek kıvrımının altındaki dövmeyle göstermek için gömlek kolunu kıvrarak, “Nişan yüzünden mi diyorsun?” diye sordu. “Seninle ufak bir sır paylaşacağım Darrigan. Dolph, Leena’yı kurtarmaya çalıştığında, Eşik onun bizi kontrol etme yeteneğini aldı. Nişanların artık hiçbir işlevi yok.”

Bu doğru olamazdı... Ama Dolph, Harte’in onun nişanını reddetme talebini epey kolayca kabul etmişti. “Öyle olsa bile, onu hafife alıyorsun.”

“Hayır, bence şu ana dek her şeyi mükemmel şekilde ölçüp tarttım. Tahminlerim daima mükemmel çıkar.” Küstahlığını gizleyemeyen bir tavırla omuz silkti.

“Pek de mükemmel sayılmaz. Eminim bu gece burnunun kırılacağını tahmin etmiyordun.”

Nibs somurtsa da karşı çıkmadı. “Önemli olan tek şey Dolph’un bu zamana dek beklediğim her şeyi yapmış olması. Senin için de aynısı geçerli.”

“Artık değil. Ben yokum” dedi Harte gerileyerek. “Senin planlarında hiçbir şekilde yer almak istemiyorum. Senin bana ihtiyacın olabilir ama benim sana ihtiyacım yok.”

Nibs kahkahayı bastı. Konuşurken dudaklarından ve çene-sinden kan damlıyordu ama o bunu fark etmişe benzemiyordu. “Anlamıyorsun, değil mi? Senin için hiçbir çıkış yolu yok Darrigan. Sonuna kadar bu iştesin.”

“Çok beklersin.”

Nibs ona doğru bir adım attı. “Ne yapacağını sanıyorsun? Planladığın şeyi başından beri biliyorum. Kitabı alıp kaçacağını sanıyorsun, değil mi? Ama sana bir soru sormama izin ver: An-nenin şu anda nerede olduğuna dair en ufak bir fikrin var mı?”

Harte donakaldı. “Bunun ne önemi var?”

“Sen söyle.”

“Bana yaptıklarından sonra geberip gitse umurumda olmaz” dedi Harte sertçe. Ama midesindeki panik sızısıyla kıvranıyordu.

Nibs yavaşça alkışlayarak, “Ah, bu iyiydi” dedi. “Ne performans ama. Dolph’tan anneni Kelly’den saklamasını istememiş olsaydın, şu an sana inanabilirdim. Ancak o senin zayıf noktandır Darrigan. Her zaman öyle oldu. Dolph bunu biliyor. Kelly’yi de bu yüzden senin peşine taktı.”

“Dolph, Kelly’yle birlikte çalışmaz.”

“Seni elde etmek için çalışır. Çalıştı da. Bu benim önerimdi, çok da işe yaradı. Ufak bir pazarlık yaptılar: Kelly’nin hizmetine karşılık Dolph’un sırları. Ve tam da Dolph’un senden beklediği şekilde tepki verdin.” Nibs dudaklarını yaladı. “Dolph, başıma dert olamayacak kadar Kelly’yle meşgul hâlâ. Ama sen doğruca onun tuzağına düştün. Gerçek şu ki, senin şu annene olanlar fena halde umurunda ve onunla ilişkini kesmedikçe, seni zapt ettiği o bağ daima senin tasman olacak.”

“Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun” diye çıkıştı Harte. Ah, Viola fark etmeden tekrar Nibs’e dokunacak kadar bir yaklaşabilseydi...

Ama kızın gözü hâlâ onların üzerindeydi ve Nibs’e bir şey daha yapacak olursa Viola’nın önce öldür, sonra sorgula havasında olacağını hissediyordu.

“Biliyorsun, annenin yerleştirilmesi için Dolph beni görevlendirmişti. Afyonu da pek seviyor, değil mi?” Nibs, Harte’a biraz daha yaklaşmış gülümsedi, dişleri kandan lekelenmişti. “Bu işte yokum deme. Burada yaptığımız bu küçük sohbetle ilgili de başka birine tek kelime dahi etmeyeceksin. Tabii annenin de yok olmasını istemediğin sürece. İsteddiği kadar afyon almasını sağlarım. Onu öldürmek için değil tabii. En azından hemen öldürmek için değil. Ama ölümden de beter şeyler vardır, değil mi?”

Harte tam ona doğru atılmıştı ki bu kez oğlan kenara sıçradı. “Hayır, hiç sanmıyorum. Zihin okumaktan çok daha fazlasını yapabileceğini biliyorum Darrigan. Bana tekrar dokunmanı

istediğimi hiç sanmıyorum.”

“Ancak öldürmek için dokunurum sana” diye çıkıştı Harte.

“Deneyebilirsin. Ama henüz kimse bunu başaramadı. Da-
ima başkalarından üç adım önde oldum, her zaman da öyle ola-
cağım.” Nibs ona tehditkâr bir bakış attı. “Git, Morgan’ın yeğе-
nini kandır. O kitabı istiyorum. Yoksa değer verdiğin her şeyin
yok olmasını sağlarım. Namının. Annenin. Hatta senin şu hatu-
nun bile.”

“Umurumda değil.”

“Vaktimizi yalanlarla boşa harcamayalım Darrigan. Ben Vi-
ola’ya dışarı çıkarılman gerektiğini söylemeden git buradan.”
Nibs kendinden memnun bir tavırla gülümsedi. “Bana inanır,
biliyorsun. Hepsi inanır. Çünkü ben onlardan biriyim. Ama sen
asla olamayacaksın.”

İçinde bir çatışma patlak veren Harte bir adım geriledi.
Dikkatle hazırladığı tüm planları paramparça oluyordu. Der-
ken, Esta’yı düşündü. O rutubetli, haşere dolu kodesteki Esta.
Her şeyi çalabilecek olan Esta. Planlarının tamamını ona asla
anlatamazdı ama onun yardımı işe yarayabilirdi.

“Fazla ileri gittin Nibs.”

Oğlan, ürkütücü bir sırıtışla, “Hayır” diye karşılık verdi.
“Sadece sen öyle sanıyorsun.”

Dolph geri döndüğünde Viola hâlâ bıçaklarını bilemekle meşguldü. Dolph yorgun ve bitap düşmüş gibiydi. Bara doğru ilerledi ve daha Dolph istemeden, Viola ona iki duble viski koydu.

“Gittiğin zamankinden çok daha beter görünüyorsun.”

Dolph gözlerini içkiye diktiyse de tek yudum almadı. “Sağlığıma iyi gelsin diye dışarı çıkmamıştım. Kelly bir şeylerin peşinde. Adamları bu gece bizden üç kişiye sataşmış.”

Viola kaşlarını çatarak, “Onunla bir konuda işbirliği yaptığınızı sanıyordum” dedi.

Dolph ima ettiği soruyu duymazdan geldi. “Daha büyük bir şeylerin peşinde. Jianyu bile bunun ne olduğunu çözmekte zorlanıyor.” Kadehi eline alıp başparmağını kadehin pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi.

“Neler olup bittiğini senin için öğrenmeye çalışabilirim.”

“Hayır” dedi Dolph. Viola ona ters ters bakınca açıkladı: “Kendini zapt edeceğine güvenmediğimden değil. Ama Kelly’nin endişelendiğimizi bilmesini istemiyorum.” Viola so-murtmaya devam ederek, bakışlarını bıçaklarına çevirdi. Dolph onu üzse de Viola itiraz etmemişti.

Bu sessizlik Dolph’un daha da fazla canını sıkmış gibiydi. Tilly’nin ölümünden beri Viola çok sessizleşmişti. Dolph kendi kendine bunun doğal, olağan olduğunu söylemişti ama olup biten diğer her şeyle birlikte başka bir şeyler daha dönüyor muydu, emin değildi.

“Jianyu daha dönmedi mi?” diye sordu.

“Hayır. Ama kısa süre önce Darrigan geldi. Esta’nın Hay-

market'tan götürüldüğünü söyledi. Seni arıyordu ama Nibs'le atıştı, sonra da hışımla çıkıp gitti.”

“Öyle mi?” Dolph, meyhanenin arka kısmındaki oğlana göz gezdirdi. “Ne hakkında atıştılar?”

“Bunun için Nibs'le konuşmalısın.”

Oğlan, gecelik hesap defterlerine gömülmüş, barın gerisinde her zamanki masasında oturuyordu. Gözlüğü şiş burnunun üzerinde duruyordu, sağ gözü ise acı verici görünen mor-yeşil rengine dönmüştü şimdiden.

Dolph her zamanki sandalyesine kurularak, “Boks maçlarına çıkmaya başladığını bilmiyordum” dedi.

Nibs ona bakarak, “İsteğim dışında oldu” diye karşılık verdi. “Darrigan yaptı.”

“Aaa?”

“Kitabın kızıdan çok daha önemli olduğunu ona hatırlattığımda onu biraz fazla zorlamış olabilirim.”

“Viola, Esta'nın bu geceki baskında tutuklandığıyla ilgili bir şeylerden bahsetti. Birini göndermemiz gerekir mi?”

“Darrigan onu çıkarır” dedi Nibs. “Kıza planladığımızdan daha fazla bağlanmışa benziyor.”

“Bu iyi, değil mi?” diye sordu Dolph. “İstedğim de tam olarak buydu. Belki ona bağlanırsa, aptalca bir şey yapmaz.”

“Kız da ona bağlanmadıkça tabii.” Nibs defterine bir çentik daha attı.

“Bu sorun olur mu ki?”

“Kendilerince fikirler bulmaya başlarsa olabilir” dedi Nibs somurarak. “Kendi başlarına hareket edip bizi saf dışı bırakmalarını istemeyiz.”

Oğlan sürekli düşünüp duruyor, daima planlar yapıyordu. Bu, Nibs'i kontrol edebiliyorken Dolph'un ödüllendirdiği bir beceriydi. Yani Dolph'un nişanını almanın sadakat yemini anlamına geldiği zamanlarda. Ama artık nişanların işi bitmişti, işlevsizlerdi ve Nibsy bunu biliyordu. Dolph, planları nadiren ters giden bu oğlana ne kadar güvenmesi gerektiği konusunda endişelenmeye başladı.

Ancak Nibsy'nin kırık burnuna ve yumruk yemiş suratına

bakarken bu fikri neredeyse geldiği gibi aklından çıkardı. Fazla paranoyaklaşıyordu. Sonuçta bu oğlan sırf Dolph için Darri-gan'dan yumruk yemişti; hem de görünüşe göre hedefini tam bulan bir yumruk. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Esta'yla konuşup her şeyin düzgün ilerlediğine emin olacaktı. Kıza neler kaybedebileceğini hatırlatmanın bir zararı olmazdı.

"Baskına neyin neden olduğuna dair herhangi bir haber var mı?" diye sordu Dolph. "Sakin geçen aylardan sonra polis in onca gece içinden bu geceyi seçmesi çok büyük tesadüf."

"Sorduğun eğer buysa, Bridget'ten daha haber almadım." Nibs, Dolph'a şöyle bir baktı. "Şimdi düşünüyorum da, ne tuhaf. Genelde bu vakte kadar bana haber gönderirdi. Onları ih-bar edenin o olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Sanmam." Dolph kaşlarını çatı. "Bridget, Cemiyet'ten ve geri kalan hemen herkesten nefret eder. Onlara yardım ederek eline bir şey geçmez."

"O halde nereye kayboldu?"

"Bilmiyorum" dedi Dolph huzursuzca.

Nibs'in ne demeye çalıştığını anlıyordu ama Bridget Malone, Dolph'a öyle çok şey borçluydu ki onu karşısına alamazdı. Sonuçta Dolph onu vahşi sarhoş kocasından kurtarmıştı. Bridget'e kendine yeni bir yaşam kurması için ikinci bir şans ve özgürlük vermişti. Kadın da yeni yetenekleri diğer patronlar bulmadan önce ona göndererek borcunu ödemişti. Kendi türlerinden olanların çoğu bu anlaşmayı bilirdi: Bir kız eğer kendini kötü bir durumda bulursa, Bridget'e gitmesi gerektiğinden haberdardı. Baskını başlatmakla Bridget'in ne kazanacağını anlayamıyordu Dolph.

Nibs, "İşlerini bitirdin mi?" diye sorup tekrar hesap defterlerine döndü. "Daha erken dönmeni bekliyordum."

"Bu gece Kelly'yle sorun yaşadık. Onun çetelerinden biri bizim oğlanlardan üçüne saldırmış. Onları fena pataklamışlar... Higgins iyileştikten sonra tekrar yürüyebilirse şanslı sayılır."

Nibs tel gözlük çerçevesinin üstünden ona baktı. "Oğlanlar Kelly'nin muhitine mi girmişler?"

“Elbette hayır” dedi Dolph. Adamları dikkatli olmayı bilirdi. “Olay Elizabeth Sokağı’nda olmuş; buraya iki sokaktan az mesafede. Kelly’nin adamlarının orada olmamaları gerekirdi.”

“Bunu yapanın Kelly olduğuna emin misin?” diye sordu Nibs.

Dolph başıyla onayladı. “Oğlanların her birinin yanağına Five Pointers sembolünü işlemişler. Diğer yaraları düzelse bile o sembollerin izi gitmez. Ömür boyu damgalanmış kalacaklar.”

“Kelly’nin kontrol altında olduğunu sanıyordum” dedi Nibs.

Dolph somurttu. Her şeyin değişmeye başladığını düşündü kendi kendine. *Hem de çok hızlı.* Ve bu yola girdiğinden bu yana ilk defa, değişime ayak uydurup uyduramayacağı konusunda endişelendi. “Viola’yı gönderirim. Kanıt bırakmadan, bu işi yapanlarla ilgilenilebilir.”

Nibsy’nin kaşları havalandı. “Kelly’nin bilmesi daha iyi olmaz mı? Haddini bilmesini sağlayabilir.”

“Hayır. Bırakalım da telaşlansın. Zayıflıkları ve kimleri düşman edinmiş olabileceği konusunda endişelensin. Ne kadar huzursuzlanırsa o kadar savunmasızlaşır” diye karşılık verdi Dolph. Ama konuşurken bile, sözlerinin ne kadarı Paul Kelly hakkında, ne kadarı kendisi için ikaz niteliğinde diye düşünmeden edemiyordu.

Şehrin Adalet Sarayı, bilinen diğer adıyla Tombs, kat kat ah-laksızlıktan yapılmış bir pastaydı. En üst katlar küçük suç-luları barındırıyordu: yankesiciler, çaylak kumarbazlar ve on-lardan daha az yaman diğer suçlular. Binanın derinlerine indik-çe mahkûmlar kötüleşiyordu. İkinci kata vardığınızda, kendini-zi soyguncularla katillerin arasında buluyordunuz. Zemin kat-taysa en kötülerini vardı: yerel kumar oyunları düzenleyenler, dü-zenbaz avukatlar, sahte kefiller... Ve elbette, Tammany'yle içtik-leri su ayrı gitmeyen şehir polisi; öyle ki, adalet kelimesi kulak-tan kulağa dolanan en yeni edepsiz esprilerden biri gibiydi.

Harte, annesi onu terk ettikten kısa bir süre sonra orada bir gece geçirmişti. Yetişkin adamlarla birlikte bir hücreye kapatıl-mış, bir köşeye yumulup geceyi atlatmaktan fazlasını yapama-yacak kadar aciz kalmıştı. Nahoş yaklaşımları ise bildiği tek yol-la savuşturmuştu: sihirle. Ama sihrinin işe yarayabilmesi için tenleri temas edecek şekilde ona dokunmalarına izin vermesi gerekmişti.

O geceyi atlatmıştı ama etkisini üzerinden atamamıştı. O gecenin ardından, insanların nelere muktedir olduklarını tam olarak anlamıştı.

Şimdi bile, böylesine güvendeyken, şatafatlı işlemelerle dolu sütunlara ve kimi Antik Mısır mezar odalarına benzer şe-kilde tasarlanmış pencere girişlerine bakarken, binanın bir za-manlar beyaz olan cephesi kadar kirlenmiş hissetti kendini. Kız-ın başına neler geldiğini ancak hayal edebiliyordu.

Benim suçum. Kızı dans salonuna gitmeye o zorlamıştı, hem de kız açıkça endişeli olmasına rağmen. Akşam yemeği boyun-

ca kızı rahatsız edip durmuştu ki bu, Jack için hazırladıkları bir düzmece olmasının yanı sıra sahne performansı sırasında kızın yaptıklarından ötürü Harte'ın da biraz fazlaca hoşuna gitmişti. Sonra da kızı geride bırakmıştı. Şimdi onun yüzünden kız, hâlâ kâbuslarına dadanan o hapishanedeydi. Ve kızı oradan nasıl çıkaracağına dair en ufak bir fikri yoktu.

Ama onu çıkarması gerekiyordu. Jack'i makinesini tamamlamaktan alıkoyacak, Nibs'in planladığı geleceği engelleyecek ve bir şekilde Dolph'tan da kurtulacaksa, kızın yardımına ihtiyacı olacaktı.

Tombs'un duvarları içinde geçirdiği gece, bir daha asla savunmasız bir duruma düşmeyeceğine ant içmiş, bu sözüne de büyük oranda bağlı kalmıştı. Ta ki o ana dek. Her nasılsa, bir gecede her şey altüst olmuştu.

Kendi kendine, bir hapishane gardiyanını dahi utandıracak bir dizi küfür yağdırdı.

Hemen arkasından yükselen keyifli bir ses, "O cilalı görünümünün altında çok daha çetin bir tarafın olduğunu biliyordum" dedi.

Harte dönüp baktığında, Esta'yı karşısında buldu; gece elbisesini örten eski püskü bir palto giymişti. Saçları büyük oranda dağılmıştı, önceki gece saçlarını süsleyen siyah tüyler gelişigüzel açılarda kırılıp bükülmüştü. Kızı orada, güvende ve tek parça halinde görmenin şaşkınlığı içini parçalayan bir rahatlatma dalgasına neden olmuştu, Harte daha aklını başına toplayamadan kollarını kıza dolayıp ona sımsıkı sarılmıştı; kızın onu uzaklaştırmaya çalışarak ittiğinin bile farkına varmamıştı neredeyse.

Harte'ı kendine getiren şey, paltonun kokusu oldu. Ter, soğan ve bayat tütün kokusunun leş gibi bir harmanıydı. Kızı bırakıp temiz hava almak için bir adım geri çekildiğinde, onu gördüğü için ne kadar düşüncesizce tepki verdiğini aniden fark etti. Tehlikede olan her şeyi unutmanın ne denli tehlikeli olabileceğinin farkına vardı ansızın.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Esta.

"Seni kurtarıyorum" diye cevap verdi Harte. Kelimeler ağ-

zından çıkarken dahi bunların ne kadar saçma olduğunu biliyordu. Kız tam önünde dikiliyordu işte. Şimdi bir de gülümseyordu. Kurtarılmaya ihtiyacı olmadığı gün gibi açıktı. “Nasıl çıktın?”

“Beni şu sersem kelepçelerine zapt etmeye çalıştığın gün sana söylemiştim... Benim açamayacağım hiçbir kilit yok.”

Harte, kızın karşısındaki konumunu tekrar kazanabilmek için çaresizce çabalayarak somurttu. Sözlerinin kulağa ne kadar aptalca geldiğinin bilinciyle için için sinerek, “Orada yetini kullanmak büyük bir riskti. Birileri fark edebilirdi” dedi.

“Yapmadım ki. Yani, yetimi kullanmadım. Yetisiz de halledirim. Hücreden çıkar çıkmaz, gerdanlıkla bu paltoyu takas ettim, sonra da bunu yürüttüm.” Bir ziyaretçi kartı gösterdi. “Pek de parlak zekâlı bir grup değil, anlarsın ya.”

“Çaresiz insanlar nadiren öyledir zaten.”

Elbisesini iyice örtmek için kokuşmuş paltoyu çekiştirip düzeltirken hafifçe burnunu buruşturdu. “Jack’le ilgili herhangi bir gelişme oldu mu?”

Tek söyleyeceği bu mu yani? “Seni neden bırakıp gittiğimi sormayacak mısın?”

Kız başını yana doğru yatırdı. “Beni bırakıp gittiğini bilmiyordum.”

“Evet.” Harte, yaptığı seçim yüzünden kızın şikâyet etmesi için ona meydan okuyarak omuzlarını dikleştirdi. “Polis dans salonunu bastığında Jack’le birlikte gittim. Jack ilgiliydi, ben de onu kaybetmek istemedim. Seni bıraktım” diyerek kafa tuttu.

Kızın kaşları yalnızca hafifçe çatıldı. “Ondan bir şeyler koparabiliysen, iyi.”

Harte’in beklediği tepki bu değildi. “Öyle mi?” Kızın daha öfkeli olması gerekirdi. Onu bırakıp gittiği için öfkeden küp-lere binmiş olması gerekirdi. Onun yerinde Harte olsa, öyle olurdu.

Ama kız asla öngörülebilir bir tepki vermiyordu. Bu da insanı çileden çıkarıyordu.

Esta gözlerini devirdi. “Ben solup giden bir menekşe değilim Harte. Şimdiye kadar benim hakkımda bu kadarını öğren-

miş olman lazım. Senin yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım muhtemelen.”

Harte, kıza güvenmemesini gerektiren onca sebebi kendine hatırlatarak, “Yapardın, değil mi?” dedi.

Esta temkinli bir ifadeyle, “Ne?” diye sordu.

Harte ise “Dün gece nereye gittin?” diye sordu. “Hani beni Jack’le bıraktığında.”

“Sana dedim ya, burnumu pudralamam gerekiyordu.”

Seninle bir güzel oynadı. Böyle demişti Nibs. Peki, onunla daha ne kadar oynuyordu? Kimin tarafındaydı?

Harte kollarını göğsünde kavuşturarak, “Tüm bedenini pudralayacak kadar uzun sürdü gidişin” diye karşılık verdi. “Tekrar dene. Ve bu kez, yalansız olsun.”

“Bana güvenmiyor musun? Bunları aştığımızı sanıyordum.”

Harte ona inanmaz bir tavırla pofladı. “Sen de bana güvenmiyorsun. Yoksa yanımıza dönmene engel olacak kadar uzun süren şeyin ne olduğunu bana söyledin. Biriyle mi görüşüyordun?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum” dedi Esta. Sonra da ondan uzaklaşmak için arkasını döndü ama Harte onu bileğinden yakalayıp geri çekti.

Daha farklı bir yaklaşım deneyerek, “Hangi tarafta olduğunu bilmeliyim. Aramızda daha fazla yalan olmasını kaldırmayacağımız kadar çok şey tehlikede. Bugün buraya seni kurtarmaya geldim ben” dedi nazikçe.

Kızın yüz ifadesi mesafeli ve duvar örmüş gibiydi. “Beni kurtarmana ihtiyacım yok.”

Harte’in hüsranı, kıza sert bir dille çıkışmak istemesine neden oluyordu ama kendini dizginledi. Sakin kaldı. Durum, sırf egosu yüzünden herhangi bir yanlış adım atamayacağı kadar önemliydi. “Konu bu değil. Ben geldim.”

“Ama niye? Dolph beni gönderdiğinden beri benden kurtulmaya çalışıyorsun. Bu senin için mükemmel bir fırsat olabildi.”

“Çünkü bu işi sensiz yapamam. Jack’i kandırmak için sana ihtiyacım var ama senin hangi tarafta olduğunu bilmem gerek.”

Kız kaşlarını çatarak, “Dolph’un tarafındayım” dedi. “Tıpkı senin de olman gerektiği gibi.”

“Öyle misin? Yoksa Nibsy’nin tarafında mısın?”

Kızın kaşları kıpırdandı. “Nibs, Dolph için çalışıyor” dedi. “Yani, aynı şey sayılmaz mı?”

“Elbette. Haklısın.” Harte, çoktan kaşındırmaya başlayacak kadar uzayan sakallarını kaşıyarak ağzını ovuşturdu.

“Sen iyi misin?”

“Bu işi başaracaksak, sana güvenebileceğimi bilmem gerek.”

Geri adım atmayan kız, “Duygularımız karşılıklı” diye karşılık verdi kız. “Bu işte artık birlikteyiz, sonuna dek.”

“Sanırım öyleyiz” dedi Harte.

Esta, tek bir saç buklesinin alnına ve gözlerinin önüne düşmesine neden olacak şekilde başını yana yatırarak, “Sahiden benim için mi döndün?” diye sordu.

“Evet. Öyle” diye cevap verdi Harte. Ellerini ceplerine sokmuştu, böylece kıza uzanıp o saç buklesini yerine yerleştirirken saçının parmaklarının arasından kayıp gidişini hissetmemek için kendini tutabilmişti.

Yine de huzursuzdu. Fakat kitabı ele geçirip Jack’le Nibsy’den uzaklaştırmaya niyetliyse, kıza ihtiyacı olacaktı. Özellikle de artık hiç kimseye güvenemiyorken. Kalbini mühürlemeli, başını dik tutmalıydı.

Esta, Harte'in porselen küvetinin kenarına oturmuş, haber kupürüne bakıyordu. Bir şeyi değiştirmişti ya da değiştirmeye başlamıştı. Dolph'un yakalanıp ölme hikâyesi hâlâ duruyordu ama giderek bulanıklaşıyordu, sanki sözcükler hangi geleceği seçeceklerine karar veremiyorlar gibiydi. Esta sayfanın altında, adeta geçiş yapması için onu bekleyen farklı bir zaman misali süzülen farklı bir hikâyeyi belli belirsiz seçer gibiydi. Ama derken, gözlerini kırttı ve farklı hikâye kayboluverdi.

Aslında Harte'la tekrar yüzleşmek zorunda kalacağı o kaçınılmaz anı geciktiriyordu sadece. Harte onun için dönmüştü ve Esta bununla ne yapacağını hiç bilmiyordu.

Belki de her şeyi tümüyle yanlış yorumlamıştı. Profesör Lachlan, sihirbazı durdurmak zorunda olduğunu söylemişti, Esta da bunun sihirbazı karşısına alarak hareket etmek anlamına geldiğini varsaymıştı. Ama Esta'nın asıl amacı kitabı ele geçirmekti ve belki de bunu yapmak için Harte'la çalışmak işini kolaylaştırabilirdi. Belki de düşman olmaları gerekmiyordu.

Tabii işin sonunda yine de Esta'nın, tıpkı diğerlerine olduğu gibi ona da ihanet edeceği sayılmazsa.

Ancak yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Hiç yolu yoktu. Görevini tamamlayabilmek için Esta'nın kitaba ihtiyacı vardı. Kitabı aldığı takdirde de ekibin geri kalanı kaybedecekti. Onları arkadaşları olarak görmesinin hiçbir önemi yoktu, olamazdı. Arkadaşları vardı zaten: Dakari, Mari, hatta Logan. Ama Mari, Esta'nın yaptığı bir hata yüzünden ortadan kaybolmuştu. Bu zamana gönderilme amacını yerine getirmediği takdirde, Dakari'yle Logan'ın geleceklerini de tıpkı kendi geleceği gibi feda

ediyor olabilir. Herkesi kurtarmanın bir yolu yoktu.

Boğazının düğümlendiğini hissetmesine karşın, oraya onları kurtarmaya gelmediğini hatırlattı kendine. Döneceği bir gelecek vardı ve bulunduğu zamandan ne kadar hoşlanmaya, bu zamandaki insanlara ne kadar saygı ve hayranlık duymaya başlamış olsa da yapması gereken şeyden dolayı pişmanlık duymayı reddediyordu.

Küvetin tıpasını çekti; önceki gecenin kirinin, toplayabildiği özgüvenin çoğuyla birlikte gider deliğinden döne döne akıp gidişini izledi. Bornoza sarınırken, Kabullen, dedi kendi kendine. Olan olmuştu. Her şey için bu kadar geçen, pişmanlıklara başlamak için doğru zaman değildi.

Buğulu banyodan çıktığında, Harte yüzünde kasvetli bir ifadeyle kanepede bekliyordu. Yanındaki masada bir mendilin üzerine düzgünce yığılmış portakal kabukları vardı. Gözlerini boşluğa dikmiş, çenesinde biriken bir günlük kir tabakasını eliyle kaşır halde orada otururken düşünceleri duyulabiliyordu neredeyse.

Harte öyle dalmıştı ki Esta yanına oturuncaya dek onu fark etmemiş gibiydi.

“Daha iyi misin?” diye sordu ona bakarak.

“Evet. Epey.” Esta bacaklarını altında topladı.

“Üstüne bir şeyler giymeyi tercih etmez miydin?” Bakışları Esta’nın üstündeki bornoza kaydığında tedirgin bir hali vardı. Neredeyse gerilmişti.

Esta için hava hoştu. Sağlayabileceği her avantajı kullanırdı. Özellikle de şimdi, her ikisinin de açık ettiği şeyler yüzünden her şey çok daha riskli ve belirsiz bir hal almışken.

Rahatça arkasına yaslanarak, “Hayır, böyle iyiyim” dedi. “Korseden kurtulmak harika.”

Harte ona rahatsız bir bakış daha attı ama daha fazla bir şey söylemedi. Esta’ya öyle geliyordu ki Harte, bazı kararlar vermenin eşiğindeydi ama o eşiği aşıp aşmama konusunda kararsızdı.

Belki de Esta onu birazcık yüreklendirebilirdi.

Harte’in eline dokunarak, “Benim için döndüğün için teşekkürler” dedi nazikçe.

Harte bir an tedirgin göründüyse de hemen ardından kızdan uzaklaşıp kendini toparladı. “Buna olduğundan daha fazla anlam yükleme.” Gazeteyi alıp ön sayfaya bakar gibi yaptı. Ama hareketleri zorakiydi, gözlerini herhangi bir manşete odaklayamadığı açıkça belliydi. “Jack’in oltada kalmasını sağlaman için sana ihtiyacım var. Yoksa seni memnuniyetle orada çürümeye bırakırdım.”

Hışımınla koltuktan kalkın Estay, “O halde, senin yardımına hiç ihtiyacım olmaması iyi bir şey sanırım” diye çıkıştı.

Harte bu kez nazıkçe, kızın elini yakaladı. Esta elini çekebildirdi ama bunun yerine ona doğru döndü. Harte’in yüzünde kızın duraksamasına neden olan, belirsiz bir ifade vardı.

“Kendine benimle ilgili hikâyeler anlatmaya başlama Esta. Ben parlak zırlı bir şövalye değilim.”

“Öyle olduğunu hiç söylemedim.”

“Benim gizli bir altın kalbim filan yok. Piç kurusunun tekiyim, hem de her anlamda.”

Esta’yı olduğu kadar kendini de ikna etmeye çalışıyor gibiydi. “Başka türlüşünü düşünmemiştim zaten.”

“Kadınların nasıl olduğunu bilirim” diye mırıldandı Harte.

Esta ona baktığında yeni bir şey gördü: Gözlerindeki hüznü. Harte’in kendini nasıl tuttuğuna bakılırsa, tokat yemeye hazırlandı gibiydi. Esta yumuşak bir tavırla, “Zannettiğinin yarısını bile biliyorsun” diye karşılık verdi.

“Hayal edebileceğinden fazlasını biliyorum. Bir adama fazlasıyla inanmamın annemi ne hale getirdiğini gördüm.” Dudakları kaskatı kesildi.

“Üzgünüm...”

“Üzölme. On ikime gelmeden bir yerlerdeki bir kanalizasyonda ölmem gerekirdi. Yaptığım şeyden sonra bunu hak ederdim.”

Esta ona doğru bir adım yaklaşmadan edemedi. “Daha on bir yaşındayken böyle bir şeyi hak etmek için ne yapmış olabilirsin ki?”

“Babamı uzaklaştırdım” dedi. Esta’nın onu yargılamasını beklercesine çenesini havaya kaldırdı.

Anlamayan Esta başını iki yana salladı. “Bir çocuktun. Yetişkin bir adamı istemediği herhangi bir yere nasıl göndermiş olabilirsin?”

Harte ifade edilmemiş duygularla kararan hiddet dolu gözleriyle ona baktı. “İçinde neler olduğunu görmek için aklma girmekten fazlasını yapabilirim. Sahnedeki o gün sana ne yaptığımı sormuştun. Zihnine bir telkinde bulundum. Yapmanı istediğim şeyi söyledim sana. Sana bir emir verdim, sen de itaat ettin.”

Esta kaşlarını çatı. “Ben olayların öyle sonuçlandığını hatırlamıyorum.”

Harte’ın dudakları asıldı. “Eh, şey... Olman gerektiği gibi cam bölmede değildin ama diğer her şeyi yaptın. Ve bölmenin kapısı açılır açılmaz her şeyi unuttun, tam da sana söylediğim gibi.”

Bunlar kulağa gerçek gibi geliyordu, bir soruyu da cevaplamıştı. Ama çok daha fazla soru doğurmuştu. “Babana gerçekten gitmesini emrettin mi?”

Harte başıyla onayladı. “Annemle beni dövmekten daha çok vakit ayırdığı bir şey varsa o da içki içmekti. Bir molaya ihtiyacım vardı. Annemin tekrar mutlu olmasını istiyordum sadece. Bu yüzden de ona gitmesini söyledim. O da gitti.”

“Annemi kurtarmaya çalışmışsın.”

“Babam asla geri dönmedi. Şehri terk etti ya da terk etmeyi denedi. Ama Eşik’in fazla ötesine geçemedi.” Gözleri duygusuzlaşmış, donuklaşmıştı.

Esta o yaşta kendi yetisini nasıl kontrol edemediğini hatırlayarak, “Sadece bir çocuktun. Bilemezdin” dedi. Esta daima dürtülerine göre hareket eden biri olmuştu ama sonra giderek daha da kötüleşmişti. Dakari’yle birlikteyken Central Park’ta sırt çantası açık bir turist gördüğü zaman olduğu gibi. Dakari onu yapmaması konusunda uyarılmıştı ama Esta kimselere fark ettirmeden o cüzdanı alabileceğini düşünmüştü. Ancak saniyeleri uzun süre boyunca nasıl tutacağını bilmiyordu ve eli çantanın içindeyken yakalanıvermişti. Onu kurtaran Dakari’nin hızlı düşünmesi olmuştu. Ama Dakari de durdurup üst arama-

sı yapmanın kanuni hüküm olduğu bir şehirde siyahi bir adamdı neticede. Dakari elleri arkasında kelepçelenmiş halde kendini yerde bulmuş, bu sırada Esta ise öylece dikilip görüşünü bulanıklaştıran yaşlarla izlemekten fazlasını yapamamıştı.

Dakari geceyi nezarette geçirmişti. Esta o günü asla unutmamıştı. Dakari sonradan Esta'yı affetmişti ama Harte onun kadar şanslı değildi.

"Annemin umurunda değildi. Ne yaptığımı, neler yapabildiğimi öğrendiğinde dehşete düştü. Babamın peşine düştü. Yaptığım şey yüzünden benden nefret etti. Onu bulma uğruna Eşik tehlikesini bile göze aldı."

"Ah, Harte..."

"Fazla uzağa gidemedi ama Eşik'e yaklaşmak bile değiştirdi onu" dedi Harte. Ses tonu, adeta kendi hayat hikâyesini değil de bir başkasınınkini anlatıyormuşçasına monoton ve neredeyse duygusuzdu.

"Üzüldüm."

"Üzülme" dedi Harte. "Bunlar beni güçlendirdi. Bugünkü halime gelmemi sağladı."

Harte'la Esta birbirlerinden çok farklı değillerdi. İkisi de ebeveynleri tarafından reddedilmişti ama Esta'nın yanında en azından profesör olmuştu. Esta'da kurtarılmaya değer bir şey görmüştü ama Harte buna asla sahip olamamıştı. Esta hâlâ Harte'a güvenmiyor olsa da artık onu anlıyordu. Harte'ı bugün olduğu kişi olmaya iten dürtü, kendini kanıtlama kararlılığı –iliğine kadar işleyen bir yerlere ait olma ihtiyacı– Esta'nın çok iyi bildiği şeylerdi.

Acıyı da anlıyordu. Kendisinde yanlış giden bir şeyler olduğu ve sevgi göstermesi gereken insanların bu yüzden onu terk ettiği korkusunu anlıyordu. Bu korkunun onu nasıl sertleştirdiğini ya da mahvettiğini anlıyordu. Esta bunu bir tür zırha, cephaneliğindeki bir başka silaha çevirmişti, aynı şeyin Harte için de geçerli olduğundan şüpheleniyordu.

"Bana öyle bakma." Harte gözlerini kısarak baktı Esta'ya.

"Nasıl bakmayayım?"

"Sanki benim hakkımda bir şeyler biliyormuş gibi. Gelip

beni düzeltecek bir kıza ihtiyacım filan olmadığını hemen anlayıp aklını başına toplayabilirsen ikimizin de işini kolaylaştırırsın. Bir zamanlar içimde herhangi bir yumuşaklık oluyorsa da yaşam onu koparıp aldı ve geriye kalan tek şey sert kenarlar. Bundan sonra olup olacağım da bu. Bundan sonra olmak istediğim de bu.”

Esta onu inceledi: kaskatı omuzlar, kasılmış çene ve onu yargılaması konusunda Esta'ya meydan okuyan hiddetli gözler. Aniden Harte'ı tekrar kızdırma isteği duydu. Tiyatronun bodrumunda gördüğü o oğlanı, gözleri çaresizlik yerine olasılıkla parıldayan o darmadağın oğlanı görmek istiyordu. Sadece bir an için o oğlanı ortaya çıkarmak istiyordu, böylece Harte şu mesafeli görünümünü kaybedebilirdi. Esta bunu başarıp başarmayacağını görmek istiyordu.

“Seni kurtaracak değilim.” Esta tekrar Harte'ın yanına oturdu, adamın kaşları çatıldığında bir haz coşkusu hissetti.

Harte son derece tuhaf bir ifadeyle ona bakarak, “Hayır, kurtarmayacaksın, değil mi?” diye sordu.

Esta, onun saçlarına parmaklarını daldırmak için uzanarak, “Hayır” diye karşılık verdi dürüstçe.

“Kurtarmaz mısın?” Harte şimdi ihtiyatlı duruyordu ama geri de çekilmedi. Donakalmış, adeta büyülenmiş görünüyordu.

“Olduğun kişiden farklı biri olmanı istediğimi kim söylemiş? Senin sivriliklerini seviyorum ben” dedi Esta; sözlerindeki gerçeği Harte'ın duyabilmesini umuyordu. “Benim de bir dolu sivri yanım var, biliyorsun.”

“Biliyorum” dedi Harte; ses tonunda bir parça umut ve bir parça da çaresizlik vardı.

Onun gözlerindeki gerginlik Esta'yı güldürdü. “Öyle ki benden yumuşak herkesi kesip doğrayabilirim.”

Harte bir ömür gibi gelen bir an boyunca baktı kıza, adeta hareket etmeye korkar gibi. Adeta hareket etmemeye korkar gibi. “Yaparsın, değil mi?”

Esta onaylarcasına başını salladı. Harte'ın burnuna portakal kokuları geldi. Esta ise aralarındaki mesafeyi kapatıp Harte'ın dudaklarının tadına bakmanın hayaline daldı. Harte'ı bile iste-

ye öpmek tıpkı aralarındaki diğer her şey gibi olacaktı: İradele-
rin çarpışması. Mizaçların çatışması. İkisinin de geri adım at-
mayacağına ya da sözünden dönmeyeceğine dair kelimelere
dökülmemiş karşılıklı bir anlaşma.

Peki ya sonra?

Düşüncesi bile soğuk duş etkisi yaratıyordu. Sonuçta Es-
ta'nın ona ihanet etmesi gerekiyordu, tıpkı diğer herkese iha-
net edeceği gibi. Sonuçta, kitabı ondan ve Dolph'tan almak ve
onları kaderleriyle bir başlarına yüzleşmek üzere burada, geç-
mişte bırakıp gitmek zorundaydı.

"Bu korkunç bir fikir" diye mırıldandı.

Harte ona yaklaşıp eğilerek, "Biliyorum" dedi.

Hiçbir şey görevden daha önemli değil. Profesör Lachlan'ın söz-
leri, asıl önemli olana odaklanmayı bıraktığında olanları ona
hatırlatarak, zihninde yankılandı. Esta'ya onu bekleyen başka
bir hayatı, başka sorumlulukları olduğunu hatırlatıyordu. Belki
Harte'la mücadele etmesine gerek yoktu ama kalbini mühürle-
mesi, başını dik tutması gerekiyordu.

Boğazının özleme çok yakın bir hisle düğümlenmesi-
ni görmezden gelerek geri çekildi. Ama özlemini çektiği şey
- "Harte", "sürekli tetikte olmayı bırakmak", "benim diyebileceği
bir yer" - konusunda emin değildi. "Sırf bu yüzden her şeyi ber-
bat edemeyeceğimiz kadar çok şey tehlikede." Aralarındaki me-
safeyi biraz daha kapattı.

Harte'in bakışlarındaki sertliğin geçip gitmesiyle Esta ken-
disinden giderek uzaklaşan Harte'in yüzündeki ifadeyi artık
okuyamaz oldu. Aralarındaki mesafe, bir kol boyu kadar olsa da
ansızın okyanuslar gibi hissettirmişti. "Haklısın."

"Üzgünüm Harte. Ben..."

"Hayır" dedi Harte. "Olma. Gerek yok. Sadece ana kapıldık,
o kadar. Özür dilemesi gerekçen benim. Ama kendimizi tekrar
böyle kaptıramayız." Kanepeden kalkıp mutfığa yöneldi.

Sinirleri hâlâ bozuk olan Esta peşinden gitti. "Dün gece
Jack'le işler yolunda gitti diyorsun, ha?" diye sordu; ses tonu her
zamankinden biraz daha yüksek çıkmıştı. Çaresizce her şeyi
tekrar yoluna koymak istiyordu.

Harte kendine bir bardak su doldurarak, “Öyle diyorum” diye karşılık verdi. Masanın aralarında kalmasını ister gibi görünüyordu. Bunun Esta için de sakıncası yoktu.

“Ve?”

Harte konuşmaya başlamadan önce suyundan büyük bir yudum aldı. “İyi haber şu ki dün gece Jack konusunda olağanüstüydün. Jack senin kayıp vâris olduğuna kesinlikle inanıyor. Zokayı yuttu, geriye senin makarayı sarman kaldı ama bu da pek zor olmayacaktır. Kendini kanıtlamak için yanıp tutuşuyor, bu yüzden de hata yapması kaçınılmaz. Jack bu gece de gösteriye gelecek” dedi Harte. “Her şey ayarlandı. Tek yapman gereken, gösteri sonrası sahne arkasına geldiğinde onunla ilgiliniyormuş gibi davranmak. Egosunu azıcık okşa, sonra da bırak kendi çukurunu kazsın. Seni çalarak beni kazıkladığını düşünürse daha da motive olur. Kefren Salonu’na bizi sokacak bir davetiye kapacak kadar onu kandır, yeter. Gerçi bizi orada istemesi için geçerli bir nedene de ihtiyacımız var.”

Esta, Haymarket’ta duvarın arkasındaki adamları hatırladı. “Galiba o konuyu halledecek bir fikrim var.”

“Öyle mi?”

Esta başıyla onayladı. “Haymarket’ta bize yardımcı olabilecek bir şeyler duydum.” Harte ona sorgular bir ifadeyle baktıysa da Esta gözlerindeki merakı görmezden geldi. “Cemiyet ekinoks için büyük bir parti planlıyor. Partide gösteriye çıkacak olanlar işi iptal etseydi ne yazık olurdu, sence de öyle değil mi?”

Harte’in yüz ifadesi değişti. “Bu kolayca ayarlanabilir sanırım. Dolph’la konuşurum. Olaya dahil olmak onu da mutlu edecektir.” Harte’in gözlerinde, genelde hiddet dolu olan bakışlarını yumuşatan bir rahatlama pırıltısı belirdi. Ansızın, yine tiyatronic bodrum katındaki o oğlana, Esta’nın daha yakından tanımak istediği o oğlana benzemişti.

Yani Esta’nın eninde sonunda ihanet edeceği o oğlana...

Esta’nın yüreği burkuldu ama bunu görmezden geldi. Bu aldatmaca gerekliydi. Profesör Lachlan’ın ona öğrettiği gibi, duygular bir tuzaktı. Hiçbir şey görevden önemli değildi.

GÜÇ DENGESİ

Yaklaşık bir hafta sonra Dolph Saunders, Harte Darrigan'ın dairesinin penceresinden Jack Grew'un sıradan bir at arabasından inen Esta'ya yardım edişini izliyordu. Kız, Jack'e gülümsedi ve kendisini kapıya kadar geçirmesine müsaade etti. Binaya yaklaşan ikili, Dolph'un görüş alanından çıktı.

Mutfak kapısından seslenen Nibs, "Hâlâ dönmediler mi?" diye sordu.

"Esta döndü. Az sonra yukarı çıkar."

Odalar geniş ve havadar, mobilyalar temiz ve rahattı. Oğlan iyi iş çıkarmıştı, hem de bunu kendi başına yapmıştı. Dolph'un ise kendine böyle bir yaşam kurma şansı hiç olmamıştı. Ancak bir an için, kendine farklı bir yol çizse neler olabileceğini hayal etmişti. Leena onunla evlenseydi, yalanlar üzerine bir hayat kurulabilir, şehrin üst kesimlerine taşınabilir ve normal bir çift, normal bir aile gibi davranabilirlerdi.

Ama bu yola birlikte girmişlerdi ve Dolph artık geri dönmeydi.

Birkaç dakika sonra Esta kendini içeri attı. İçeride Dolph'la Nibs'in beklediğini görünce -azıcık da olsa- irkilmışti.

Acele etmeden şapkasını ve pelerinini çıkarıp kapının yanındaki askıya düzgünce astı. Sonra Dolph'a dönerek, "Siz ikiniz burada ne arıyorsunuz?" diye sordu.

Dolph donuk bir tavırla "İkinizden birinin dönmesini bekliyoruz" diye karşılık verdi. "Sizi kontrol etmeye geldik."

"Şahsa özel hizmet verdiğini bilmiyordum" dedi Harte soğuk bir tavırla. Ses tonunda hassas bir şeyler vardı, yüz ifadesi kaya kadar sertti. Dolph kızda değişen bir şeyler olduğuna dair

rahatsız edici bir hisse kapıldı ama bunun kendisini neden rahatsız ettiğine emin değildi. Yine de bunca zamandır hayatta kalabilmesinin nedeni içgüdülerini görmezden gelmemesiydi.

“Genelde vermiyorum. Ama birilerinin benden bir şeyler sakladığını hissettiğimde, istisnalar da yapmıyor değilim.”

“Benim bir şey sakladığım yok. Beni buraya gönderdiğinden beri olan her şeyi ona anlattım zaten” dedi Esta, başıyla Nibs’i işaret ederek. “Hem, onu geri çekebilirdin. Beni her gün kontrol etmesine ihtiyacım yok. Gün aşırı gelse hoş bir değişiklik olurdu.”

Nibs alaycı bir tavırla sıırıttı. “Oysa benden hoşlanmaya başladığını sanıyordum.”

Esta karşılık veremedi Dolph, “Yeter” dedi. Mutfak masasına yığılmış belge ve haritaları, çizim ve diyagramları görmüştü bile. Esta’yla Harte, şüphelendiğinden çok daha fazla ilerleme kaydetmişlerdi. Kızı süzerek, “Nibs’e her şeyi anlattığına emin misin?” diye sordu.

“Evet, elbette.” Esta, yüzünde sakın ve kararlı bir ifadeyle gözlerini ona dikti.

Dolph sözlerinde yalanı beklemiş ama öyle bir şey hissetmemişti. Belki de Esta kendi düşüncelerini örtmekte Dolph’tan daha iyiydi. Orada geçirdiği ilk gecesinde de kendi yeteneklerine dair aynı dik kafalı tavrı korumuştı ama etrafındaki havaya yine de arzu ve ihtiras hâkim olmuştu. Dolph kızın bu yanını seviyordu ama bu yine de onu endişelendiriyordu.

Dolph şakalaşmaları bir kenara bırakarak, “Eee?” dedi. “Göster bana.”

“Her şey mutfakta.”

Esta’nın peşinden küçük odaya girdiler. Nibs masadaki kâsedan bir portakal alırken Esta da belgelerin üzerine eğildi ve binanın sol tarafına not düştü. Sonra Nibs ve Dolph’la birlikte her şeyin üzerinden geçti: Jack’le dört akşam yemeği yemesi, Cemiyet’e dair bilgisiyle böbürlenmeye dalmış gibi görünmesi. Konumunu, tam da umdukları gibi, kızı etkilemek ve ondan faydalanmak için kullanmaya çalıştığı aşikârdı.

Esta, “Harte’a onun o yakışıklı suratından ve dolgun cüz-

danından nasıl kolayca etkilendiğimi anlatıp böbürleniyor” dedi Dolph’a. “Sanki tüm parasının babasından geldiğini bilmiyorum da. Bu kadar çekilmez olmasa, onunla işimiz bittiğinde düşeceği duruma üzüleceğim neredeyse.”

Dolph, Nibs’e şöyle bir bakarak, “İyi iş çıkardın” dedi. Nibs verdiği raporlarda Esta’yla Harte’in gerçekleştirdiği ilerlemenin detaylarını büyük oranda atlamıştı. Yalan söyleyen biri vardı ama ne yazık ki Dolph, yalancının kim olduğunu bilemiyordu. Nibs’e nicedir güveniyordu ama kız da bir o kadar samimi görünüyordu.

Esta haritadaki bir noktayı işaret ederek, “Gizevi şu odanın altında olmalı” dedi.

Nibs, “Orada kazan dairesi var sanıyordum” dedikten sonra daha iyi görebilmek için kâğıdı çevirdi.

“Evet. Ama Jack bu gece faydalanabileceğimizi düşündüğüm bir şeyden bahsetti. Heyecanlı olduğu belliydi. Bina bu noktada daha derinlere iniyor.” Bina planında Kefren Salonu’nun ana toplantı odasının altını gösteren noktayı işaret etti.

“Bundan emin misin?” diye sordu Dolph.

“Epey eminim. Görünüşe göre, bu noktayı özellikle karargâh olarak seçmişler. Elementlerin eşleşmesiyle ilgili bir durum” diye karşılık verdi Esta. Dolph’a kafası karışık bir ifadeyle baktı. “Jack’in dediklerinin yarısını anlamıyorum ama asıl konu şu ki binanın tamamı, şehrin kayıp nehirlerinden birinin üstüne kurulmuş. Element güçlerini kesin olarak dengelemekle ilgili bir şeymiş.”

“Bundan emin misin?” Dolph’un kızın kaçıp gitmesiyle ilgili eski endişelerinden bazıları tekrar canlanmıştı.

“Eminim. Jack elementleri sıralamanın önemini tamamen anladığını bana gösterme konusunda öyle hevesliydi ki benim için resmen bir harita çizdi.” Esta, Dolph’a gülümsedi ve bir an için Dolph’un aklına Leena geldi.

Saçmalık. Esta’nın ona benzer hiçbir yanı yoktu. Ama davranış şeklinde, özgüveninde, gömülü kalsa daha iyi olacak hatıraları çekip çıkaran bir şeyler vardı. Belki de Viola haklıydı; kıza karşı fazla yumuşaktı. İleride buna pişman olmamayı ummak-

tan başka yapabileceği bir şey yoktu.

“Bu bir şeyi değiştirir mi ki?” diye sordu Nibs.

Ođlan bunu detaylıca dűřűnműřtű. “Oranın altında bir nehir varsa, içeri girmek –ve çıkmak– için ikinci bir yolumuz var demektir. Bunu da hesaba katmalıyız.”

“Bundan Darrigan’a bahsettin mi?” diye sordu Esta.

Arkalarından “Evet” diyen bir ses yükseldi. “Bundan Darri-gan’a bahsettin mi?”

“**H**arte...” Esta dönüp de onu kapı girişinde onları izlerken bulunca, bir anlığına şaşırılmış –hatta belki biraz da suçlu– görünmüştü. Harte’i endişelendiren de kızın yüz ifadesindeki bu suçluluk oldu.

Harte mutfağa girerek, “Ne samimi bir ortam” dedi. Esta’nın Jack’le randevusundan bu saatte dönmesini beklemiyordu. Kız her gece giderek daha geç saatlere kadar dışarıda kalıyordu, Harte da bir kez olsun dairesinde kendi başına biraz vakit geçirebilmek için eve dönmüştü. Kızı Dolph’la birlikte notlarına gömülmüş bulmayı hiç mi hiç beklemiyordu. Ve tabii Nibs’i de. Oğlanı orada, kendi dairesinde görmek içgüdülerinin tamamını alarma geçirmiş, gözlerini kan bürümüştü. Yine de kontrolünü kaybetmedi. “Bensiz ufak bir toplantı mı yapıyordunuz yoksa?”

Esta’nın kaşları bitmişti. “Ben döndüğümde evde olsaydın, toplantıyı sensiz yapmazdık.”

Belki de kız gerçeği söylüyordu. Belki de Harte ona güvenilebilirdi. Ne de olsa Dolph da oradaydı. Ama kız bir süredir Harte’ı ufak ufak işin dışında bırakıyordu ve bu, Harte’ı rahatsız etmeye başlamıştı. Şimdi bir de onu Nibs’le birlikte bulmuştu... Harte, sıkıldığı dışlarının arasından, “Bir haftadır eve bu kadar erken geldiğin yok ki. Ne yapacaktım? Oturup seni mi bekleyecektim? Tiyatroda katılmam gereken şeyler var” dedi.

Esta alaycı bir tavırla pofladı. “Eminim vardır.”

Harte ona doğru yaklaşarak, “Bu da ne demek şimdi?” diye sordu.

“Hiçbir şey.” Esta ona ters ters baktı. “Ama Jack’in durmak bilmez sarkıntılıklarını savuşturan sen değilsin. Yemin ederim,

adam resmen ahtapot gibi.”

“Benim de yanında gelmeme izin verseydin onu savuşturmak zorunda kalmazdın.” Esta son iki gecedir Jack’in sadece kendisini görmek istediğinde ısrar etmişti.

Esta, Jack’in kendisini Harte’tan çalarak ona üstün geleceğine inanırsa, onunla daha fazla ilerleme kaydedebileceklerini düşünmüştü. Harte da onun bu fikrine istemeden de olsa katılmıştı ama yanında olmadığında Esta’nın avantajı ele geçirdiği konusunda endişelenmeden de edemiyordu. Ne kadar uzlaşırlarsa uzlaşınsınlar, Harte kıza tamamen güvenemeyeceğini hatırlamak zorundaydı. Hem de bunu çok istemesine rağmen.

Sırıttı. “Bu gece seninle ne kadar ileri gitmeyi başardı?”

“Seni pislik...” Kızın yanakları kızardı.

“İkinizin işi bittiyse?” diye araya girdi Dolph; sabrının taşıdığı sözlerinden hissediliyordu.

Harte, “Bitişe yaklaşmadım bile” diye karşılık verdi. Gözleri hâlâ Esta’ya kilitlenmiş haldeydi. “Hem siz burada ne arıyorsunuz?”

“Sizi kontrol etmeye geldim” dedi Dolph. Ses tonunda Harte’in daha önce hiç işitmediği bir tını vardı. O alışıldık özgüven işareti yıpranmıştı, tükenmek üzere gibiydi.

Harte, Dolph’a baktı. Paltosunu çıkarıp bir sandalyenin arkasına asarken, “Beni kontrol etmene gerek yok” dedi. “Söylediğim gibi, sözümü tutuyorum.” Nibs’i kasten görmezden gelmişti. Oğlanın varlığını kabullendiği takdirde bu üçkâğıdı devam ettirmesinin yolu yoktu.

Dolph’un buz gibi bakışları Harte’in gözleriyle buluştu. “Öyle mi?”

“Evet.” Harte hızla kravatına asılıp gevşetti, kolalı gömleğinin yakasını çekiştirdi.

“Jianyu, Paul Kelly’nin Jack Grew’la bir şeyler içerken görüldüğünü söyledi. Senin bununla bir alakan yoktur herhalde, değil mi?”

Nibs, Harte’in cevabını duymak için dikkat kesilmişçesine kıpırdandı.

Panik duygusu Harte’in gırtlığına yapışmıştı ama ona di-

renmeyi başardı. “Sözümden geri dönmeyeceğim” dedi. Sorulan sorudan ziyade o soruyla kastedilen şeye cevap vermişti. Ama Dolph karşılık vermeksizin her şeyden haberdar bakışlarını ona dikmeye devam edince, “Kelly benim yardımım olmadan Jack’e ulaşmayı başarmış” diye ekledi.

“Ne zaman olmuş bu?”

“Haymarket fiyaskosunun yaşandığı gece. Sana söylemek için Strega’ya gelmişim ama sen yoktun.”

“Evet” dedi Dolph. “Nibs’le konuşmuşsun.”

“Ona hak etmediği hiçbir şey yapmadım.”

“Darılmaca yok Darrigan. Esta tutuklandığı için sen o kadar gerilmişken seni kışkırtmamam gerekirdi” dedi Nibs. Sonra da Esta’ya, Harte’in onu tekrar yumruklamak istemesine neden olan mahcup bir ifadeyle gülümsedi.

Esta şaşkın bir tavırla, “Benim yüzümden gerilmiş miydin?” diye sordu Harte’a.

“Gözümü sağlam morarttı” dedi Nibs, ses tonundaki meydan okuma aşikârdı.

“Onu yumrukladın mı?”

Dolph hafif bir homurtuyla, “Kimse bana Kelly’yle yapılan bir görüşmeden bahsetmedi” dedi.

Harte diğer ikisini görmezden gelip Dolph’a odaklandı. “Kelly’yle görüşme aklımdan çıkmış olmalı” dedi sakin sakin. “Senin şu adamından hiçbir fayda gelmediği için gidip kızı hapisten çıkarıp buraya getirmem gerekiyordu.”

Bu gerçeği öylece ortaya sermek tam bir kumardı... Muhtemelen Nibs’i kışkırtmaması gerekirdi. Keşke annesini bulma konusunda şansı daha yaver gitseydi. Onu emniyetli bir yere götürür götürmez, yumruğunun Nibsy’nin suratıyla buluştuğu o gece gördüğü her şeyi Dolph’a anlatmak ne kolay olurdu. Ama Nibs’in annesine zarar veremeyeceğinden emin oluncaya dek, dudakları tastamam mühürlenmişti.

Dolph, amansız bir ifadeyle, “Peki ya sonra?” diye sordu. “Bana söylemek için bir dünya vaktin vardı.”

Aralarındaki masanın üstünde duran kanıtları göstererek, “O zamandan beri biraz meşguldüm” dedi Harte. “Ayrıca sen

bana Paul Kelly'yle ilgilendiğini söylememiş miydin? Onun artık bir sorun olmayacağını sanıyordum.”

Dolph'un çenesi gerildi ama karşılık vermedi. Bu hiç de iyiye işaret değildi.

Harte bu anlık gecikmeyi kullanarak sohbetin konusunu değiştirdi ve Esta'ya “Bana anlatmadığın ne var?” diye sordu.

“Bu gece öğrendiklerim haricinde sana her şeyi anlattım” diye çıkıştı.

“Peki, bunu bana ne zaman anlatmayı planlıyordun?”

“Seni görür görmez elbette. Ama sen Dolph'la Nibs'in burada olmasına kafayı taktın ve...”

“Ne düşünmem gerekirdi?” Onu Dolph'la birlikte görmek, her ne üzerine konuşuyorlarsa o sohbe dahil edilmemek, pozisyonunun ne kadar riskli olduğunu çok daha güçlü bir biçimde göstermişti. Onları birbirlerine düşürüyordu ve şayet dikkatli olmazsa sonunda aralarında kalabilirdi.

Esta ona hiddetli bir bakış attı. “Bu gece neler olduğunu anlatabilmem için bir dakika susman ve o pek narin erkek egonu bir kenara kaldırman gerekirdi.”

“İyi.” Darrigan'ın ağzı sımsıkı kapandı. Kız haklıydı. Gerçi Harte, hele de onların bu atışmasından fazlasıyla keyif almış görünen Dolph'un önünde, bunu Esta'ya itiraf edecek değildi. “Dökül bakalım.”

“Onlara da demek üzere olduğum gibi... ve bana bir saniye fırsat verseydin sana da söyleyeceğim gibi, Cemiyet gelecek cumartesi günü, bahar ekinoksunu kutlamak için bir tür gece matinesi düzenliyor. Görünüşe göre, geleneksel eğlenceleri aniden iptal olmuş.”

“Ne acı” dedi Dolph dramatik bir tavırla.

Esta ona şöyle bir baktı. “Değil mi? Şimdi de en kısa sürede birilerini bulma ihtiyacına düştüler. Ben de seni önerdim tabii ki” dedi Harte'a. Vurucu bir etki yaratmak ve oğlanın bakışlarındaki beklentinin keyfini sürmek için durakladı.

“Ve?”

Bileğindeki el çantasından kabartmalı bir kart çıkardı. “Kefren Salonu'nda gösteri yapmak üzere davet edildik.”

BÖLÜM

IV

ŞİMDİNİN MAZİSİ

E sta arabanın karanlığında Harte'ın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

Pencerenin dışında, yağmurdan sıırıslıkla olmuş şehir ya-vaş, sakın bir tempoyla yanlarından geçip gidiyordu. Ansızın bastıran bir özlem sızısıyla, Bunu özleyeceğim, diye düşündü Esta. Burası kendi şehirden çok farklıydı ama aynı şekilde ona yuva olmuştu. Esta, şehrin muhteşemliğin zirvesinde olduğunu bilir gibi durmasına bayılıyordu; şehir adeta yıllar geçip de neye dönüşeceği ortaya çıksın diye bekliyordu sanki. O parke taşlı sokakları dolaştığından, artık kendi şehrinin altında hep bu şehri görecekti. Özellikle de gece, şimdinin hemen altında, hemen elinin altında duran bu zamanı, bu yeri hissetmek için İştar'ın Anahtarı'na bir daha asla ihtiyacı olmayacaktı.

Çünkü geri dönüş olmayacaktı. Taşını aldıktan sonra geri dönebilirdi ama bir kez oradan ayrıldı mı bir daha asla dönme-yeceğini biliyordu. İçine güvenle tıktırdığı o haber kupürüne benzer gazetelere ve haberlere bakabilirdi ama saygı duymaya başladığı insanların büyük kısmı, masa başına geçip tarih yazan adamlar için görünmez ve önemsizdi.

Gerçi bunun dikkatini dağıtmasına izin veremezdi. Haber kupürünün yer aldığı soluk renkli zarf ona başka sorumlulukla-rı ve olması gereken başka bir yer olduğunu hatırlatıyordu. Esta tarihin bu zamanı ve bu şehir için ne tür bir düşkünlük his-sederse hissetsin, haber kupürü ona geleceğe karşı bir görevi ol-duğunu hatırlatıyordu. Geçmişin olduğu gibi kalmasını sağla-malıydı, aksi takdirde geleceği nelere gebe olabilirdi, kim bilir.

Bunu başarmanın tek yolu, Harte'ın kitabı almamasını ga-

rantilemekti. Ona ihanet etmekti. Onlara ihanet etmek.

Harte, yumuşak bir ses tonuyla, “Hazır mısın?” diye sordu.

“Elbette” diye cevap verdi Esta. Ama bunun ne kadar yalan, ne kadar doğru olduğundan emin değildi.

Zaten artık bir önemi de yoktu. Gece bitmeden kitap ve taş onun olacak, Esta da gidecekti.

“Her şey yolunda gidecek” dedi Harte; bakışları kararlıydı. “Tıpkı çalıştığımız gibi.” Uzanıp Esta’nın boynundaki gergin kasları hafifçe ovarak, parmaklarını kızın omuzlarında gezdirdi.

Bir an için Esta sadece tuhaf, ani bir rahatlama duygusunun içine dolduğunu hissetti; sanki aralarındaki tüm gerginlik, tüm güvensizlik ve öfke kaslarındaki gerginlikle birlikte akıp gitmiş gibi. Ve bir an için, yapmak üzere olduğu şey yüzünden gerçek pişmanlık hissine kapıldı. Ama Harte’in parmak uçlarının ılıklığı karşısında kendini rahat bırakmasının ardından çok geçmeden Harte’in sihrinin ısınısını da hissetti.

Yüreği göğsünde sıkışırken, hemen geri çekildi. Ne salağım. “Aklımdan uzak dur Harte.”

Harte yüzünde müphem bir ifadeyle gözlerini ona dikmişti. Ta ki Esta, zihninde görmeyi başardığı ve bu ifadeyi takınmasına neden olan şeyi, titizlikle hazırladığı planları açısından bunun ne anlam ifade ettiğini merak ederek ona sırtını dönünceye dek.

Yolun geri kalanını tehlikeli bir sessizlik içinde gittiler. Esta onu tereddüt etmeksizin görmezden gelerek ve vaktini düşüncelerini toplamakla geçirerek, bakışları dışarı odaklanmış bir halde kaldı. Harte’in onu izlediğini resmen hissedebiliyordu ama ona dönüp başka bir şeyler daha kaptırmayı reddediyordu. Çok fazla şeyin akıbeti bu geceye bağlıydı. O tek dokunuşla keşfetmiş olabileceği çok fazla şey vardı.

At arabası tangırdayarak durdu. Sanki Esta kendi başına anlayamazmış gibi, “İşte geldik” dedi Harte.

Arabadan ilk Harte indi, Esta’nın inmesine yardım etmeden önce büyükçe siyah bir şemsiye açtı. Esta, çiseleyen yağmur altında sıırıslık ve sefil halde görünen şoföre, yani Nibsy’ye bir bakış attı. Kendine güvenli görüldüğünü umduğu bir

tavırla ona selam verdi. Özür dileyebilmeyi öyle istiyordu ki. Sonuçta iki saat içinde Nibsy'ye de ihanet edecekti.

“Vakit geldi” dedi Harte.

Esta doğrulup sırtını dikleştirdi ve azmini pekiştirdi. Başına gelen her şeyin, olduğu her şeyin varıp ulaştığı son noktaydı bu gece. Dolph'un da Harte'in da kitabı istediklerini biliyordu. İkisi de kitabı kendileri için almaya çalışacaktı.

Ve ikisi de kaybedecekti.

Jack'in onları üstü kapalı sundurmadan çoktan gözlemeye koyulduğunu hisseden Harte, "Vakit geldi" dedi. Ama Esta yüzünde belirsiz bir ifadeyle ona dikmişti gözlerini. Kızın gözlerinde öfke görmek onun için çok daha kolay olurdu ama şimdi, Harte'in anlamlandıramadığı bir duyguyla bakıyordu ona ve bu, öfkenin yapabileceğinden çok daha fazla endişelendirmişti onu.

Belki de yetisini kız üzerinde bir kez daha kullanarak hata etmişti ama neyle karşı karşıya olduğunu bilmesi gerekiyordu. Dolph habersiz bir şekilde dairesinde ortaya çıktığından beri Esta çok ketum olmuştu; her şeyi kitabına göre yapıyor ama aklından geçenleri Harte'a asla göstermiyordu. Birbirleri karşısında bu şekilde diken üstünde durmalarından Harte nefret etmişti. Aralarında hep bir gerilim, ikisinin de aynı oyunun farklı taraflarında durdukları hissi olmuştu ama şimdi Harte o oyunun avuçlarından kayıp gittiğini hissediyordu. Özellikle de artık gerçeği biliyorken.

Keşke... Ne dileyeceğini bilmiyordu. Kızın o bal rengi gözlerinin ardında yatan maksadı anlamamış olmayı mı? Kızın ikiyüzlülüğünü böylesine kolay görmemiş olmayı mı? Ya da belki, tam bir aptal olduğundan, kızı kaçınılmaz şekilde incitmekten kendini alıkoyabilmeyi mi dileyecekti? Ama dilekler çocuklara göreydi ve Harte uzun zaman önce büyümüştü. Bu oyunu yalnızca ikisinden biri kazanabilirdi ve o kişi Harte olmalıydı.

"Eninde sonunda benimle konuşmak zorunda kalacaksın" dedi Harte. "Konuşmazsan Jack fark eder. Bir şeylerin yanlış gittiğinden şüphelenir."

“Beni kafana takma.” Esta’nın yüz ifadesi duygudan yok-sundu. “Görevimi yerine getireceğim. Sen sadece kendi görevi-ni yaptığından emin ol.”

Harte, Nibsy’ye hızlı bir bakış attı. Oğlan, şoför koltuğu-nun üstünde otururken iliklerine kadar ıslanmıştı ama gözle-ri kararlıydı ve kendisiyle ters düşmemesi konusunda Harte’i uyaran bir yüz ifadesi takınmıştı. Harte onu başıyla selamla-yıp Esta’nın kolunu kendi koluna aldı. Kız gergindi, belli ki Har-te’in kendisine dokunmasını istemiyordu. Gece bitmeden Har-te’a ihanet etmeyi planlayan –hepsine birden ihanet etmeyi planlayan– biri gibi değil, korkmuş görünüyordu.

Harte hissettiği pişmanlık sızısını umursamayarak, görü-nüşün yanıltıcı olabileceğini düşündü. Oyunlar başlasın.

Jack elinde muhtemelen her zamanki viskisiyle dolu bir kadehle, gergin ve asabi bir halde bekliyordu. Kadehi kafasına dikip onları karşılamaya geldi. Şakaklarında ter damlalarıyla, “Ne gece ama, değil mi?” dedi.

Harte elini uzattı. “Bizi davet etmen çok hoş Jack.”

Harte, hemen yanındaki Esta’nın değişimini hissetti. “Jack, canım...” Harte’tan uzaklaşıp vurgulu aksanıyla Jack’le selamlaş-mak için iki elini birden uzattı.

Jack, Harte’in yumruklarını sıkmasına neden olan art ni-yetli bir sırıtışla kıza karşılık verdi. Esta benim tarafımda değil, diye hatırlattı kendine Harte.

Jack, zampara bir tını taşıyan ses tonuyla Esta’ya, “Ayrıca seninle tanışmayı da dört gözle bekliyorlar” dedi. Esta ise karşı-lık olarak gülümsemekle yetindi.

Harte boğazını temizleyip, “Gösteri ekipmanlarımız geldi mi?” diye girdi söze.

Jack gözlerini Esta’dan ayırmamıştı. “Bu öğleden sonra. Her şey kurulup sizin için hazırlandı.”

Harte, Jack’in omzuna hafifçe vurup onu azıcık sarsarak, “İyi, iyi” dedi. “İçeri girsek mi?”

Jack ansızın daha az emin göründü ama sonra kabul eder-cesine başını salladı ve onları, duvara monte edilmiş, meşaleyi andıran apliklerle ışıklandırılmış kısa bir giriş salonundan ge-

çirdi. Orada, Harte'a tiyatronun bilet gişesini anımsatan kafesli bir bölmede oturan bir adama Esta ile Harte'ın isimlerini verdi. Adamın listesini kontrol edip hoşnut kaldıktan sonra, bir kilidin açılma sesi yankılandı ve tam önlerindeki duvar ayrılma-ya, ardındaki salonun altın ışıltısının bulundukları küçük alana sızmasına neden oldu.

Duvarın öteki tarafında, bina değişime uğramıştı. Tipik erkekler kulübü stili ahşap kaplama duvarlar ve mermer zeminler gitmişti. Duvardaki aralıktan içeri girmek adeta bir Antik Mısır mezarına adım atmak gibiydi. Duvarlardaki altın ışıltılar, kum taşından sütunlara işlenmiş, parlak deniz yeşili ve çivit renklerindeki sembollerden kenar süslerini ortaya çıkarıyordu. Binanın cüssesine rağmen bu kadarını beklemiyordu Harte. İlham vermesi, insanı şaşkına çevirmesi amaçlanan bir salondur ve Harte kabul etmek istemese de salon amacına ulaşıyordu.

Jack, Esta'ya "Etkileyici, değil mi?" dedi. Kız başıyla onayladı, büsbütün hayran kalmış gibi bir hali vardı.

Sonra Jack'e gülümsedi; Harte'ın midesine ağırlar salan gizli bir gülümseme-ydi bu. "Bana anlattığın kadar güzel" diye mırıldandı.

"Bu taraftan. Gösteri düzenenizi amfiteyatro sahnesine kurduk."

Jack'in ardından başka bir karşılama salonuna geçtiler. Yüksek tavanı örten zengin renklerde ipeklerle salon, Arabistan'ı andırıyordu. Duvarlar palmyelerle dolmuştu, ışıltılı elbisesi içinde peçeli bir kadın, salonda süzülerek ilerlerken kalçalarını ve bedenini kıvrarak dans ediyordu. Yanından geçerlerken kadının menekşe rengi gözleri Harte'ın gözleriyle buluştu.

İyi, diye düşündü Harte. En azından bu kadarı düzgün ve plana göre ilerliyordu.

Sonraki saat, şehrin en zengin adamlarının sonu gelmez geçit töreni gibi geçti. Adamlardan her biri, Esta'yla selamlaşırken Harte'ı süzüyordu. Salonda ilerledikleri sırada Harte, herkesin onun soy yoksunluğunu ortaya serip bir hata yapmasını umarak onları izlediğinin farkındaydı. Onlara bu keyfi yaşatmayacaktı. Bu gece sadece ve sadece onun gecesi-ydi.

Harte'in hemen arkasından yükselen tanıdık bir ses, "Bak baaak" dedi. "Harte Darrigan. Bu aralar sosyal programın epey dolu, ha?"

Harte aniden duruverdi; serinkanlı -ve sabırlı- davranmasına yetecek kadar bir süreliğine gözlerini kapattı ve dudaklarını gülümsemeye zorladı. O alışıldık tebessümüyle muhabiri selamlamak için dönerek "Sam Watson" diye söze girdi. Ama Sam'in koluna giren kişiyi gördüğü anda ansızın durakladı. "Evelyn?"

Siyah ipeklere bürünmüştü, gözlerinde kendinden memnun bir ışıltı vardı. "Harte" diye karşılık verdi Evelyn. Sesi boğuk bir mırıltı gibi çıkmıştı. "Ne hoş bir sürpriz." Kadının dudaklarının memnuniyetle kıvrılmasından gardını alması gerektiğini anlıyordu Harte. Kızıl saçları ne kadar doğalsa, Harte'i gördüğüne de o kadar şaşırmıştı.

"Sen burada ne arıyorsun?" diye sordu Harte. Sanki salon dönmeye başlamış gibi geliyordu. Evelyn ve Esta. Evelyn, Sam Watson'la birlikte burada. Kefren Salonu'nda. Hiçbir şeyin ters gidemeyeceği o gece.

Harte'i boylu boyunca süzen kadın gülümsedi. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

"Evelyn'i ben davet ettim" dedi Sam ve kadının çıplak omuzlarına kolunu doladı. "Sun gazetesi için bu geceki kutlamanın haberini yapıyorum."

Harte tüm dişlerini ortaya seren bir gülümsemeyle, "Öyle mi?" dedi. "Önce Met'teki gala, şimdi de bu, ha? Vay canına Watson... resmen bir sosyete yazarına dönüşmüşsün."

Muhabirin gözleri öfkeyle alevlendi ama kontrolünü kaybetmemeyi de başardı. "Bilemiyorum Darrigan. İçimde öyle bir his var ki, tıpkı müze fiyaskosunda olduğu gibi, bu gece de editörlerimin umduğundan çok daha iyi bir haber yakalayacağım. Sence de öyle değil mi?"

Harte onun bu apaçık meydan okumasına karşılık vermeyi reddederek, donuk bir ifadeyle, "Bunu bilemem elbette" dedi. "Ben gecenin varyetesiyim sadece. Hazır sözü açılmışken, gidip hazırlansak iyi olur muhtemelen. Müsaadenizle."

Sam yeterince hoş bir tavırla “Elbette” dedi. “Bu gece neler becerebildiğini görmeyi dört gözle bekliyorum.” Harte’a kocaman gülümsedi. “Sonra görüşürüz.”

Harte çekimser bir baş hareketiyle onu selamladı; ardından, oditoryumun kapısına doğru Esta’ya eşlik etmeye koyuldu.

Onlardan yeterince uzaklaştıklarında Esta, “Evelyn burada ne arıyor?” diye fısıldadı.

“Bilmiyorum.” Ama Evelyn her ne yapıyorsa maksadı hiç de iyi değildi.

“Buradan çıkmamız lazım.”

“O arkadaşım, Esta. Hiçbir şey yapm...”

Esta, araba yolculuklarından beri ilk kez kendi isteğiyle ona dokunarak, Harte’ın kolunu tuttu. “Her şeyi biliyor Harte.”

“Ne?” Şaşkın bir tavırla kafasını iki yana salladı.

“Tiyatrodaki o gün... sen bana cam tabutu gösterirken seni bulmaya gelmişti hani. Bahse girerim, senin kayıp vâris olmana ve Jack’le ilgili planlarımıza dair söylediğin her şeyi duymuştur.”

Harte’ın içini huzursuzluk sarmıştı. “Buna emin olamazsın. Hem ayrıca, o bizden biri. Jack’e yardım ederek eline ne geçecek ki?”

Esta gözlerinde parlayan sabırsızlıkla dudaklarını kenetledi. “Hayır, emin değilim. Ama eğer yanıyorsam, neden buraya geldi ki? Niye bu gece? Gözlerindeki o kendinden memnun bakışı görmeliydin. Cemiyet’le dolu bir salonda olduğu için gergin, tetikte olması gerekirdi. Biz öyleyiz mesela, üstelik bize destek çıkan bir ekibimiz de var. Hayır... Planladığı bir şey var. Yanındaki adam kimdi?”

“Sam Watson. *New York Sun* muhabiri.”

“Sam Watson mı?” Esta’nın yüzü bembeyaz kesildi.

“Evelyn’le Sam’in mazisi eskiye dayanır” diye açıklamaya başladı Harte. Bir yandan da mefaklı bakışlarla yanlarından geçen insanlara gülücükler dağıtıyordu. “Sam uzun zaman sonra tekrar onunla iletişime geçmiş olabilir, çünkü müzede onunla alay etmiştim.” Ancak Harte’ın içgüdüleri Esta’nın haklı olduğunu çılgık çılgığa haykırıyordu. Evelyn bir şeyin peşindey-

di. Ve şayet kayıp vâristen haberdarsa... Harte'ın Evelyn'i onca reddedişinin ve soyunma odasındaki o gün Esta'nın onu küçük düşürmesinin ardından, hele de bu işten bir çıkarı varsa, ikisine birden zarar vermek için bolca nedeni olmuştı.

"Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"Hayır" diyerek kabullendi Harte. "Ama bu gece buraya geldiğine göre çıldırmış olmalı. Burada, her yanı Cemiyet'le çevrili haldeyken büyük bir risk alıyor."

"Ama yakayı kurtarırsa, sonucu muazzam olur" dedi Esta. "Daha iyi bir yaşam umuduyla kendi türüne ihanet eden ilk Mageus o olmaz" diye de ekledi. Yüzünde anlaşılmas bir ifade vardı. Düşüncelere dalıp gitmiş, Harte'tan çok ama çok uzaklaşmış gibi görünüyordu.

"Sen iyi misin?"

Esta gözlerini kırptırdı, dudaklarını kenetleyerek ona keskin bir baş hareketiyle karşılık verdi. "Gitmeliyiz. Hasta numarası yaparım. Jack'i oltada tutmaya devam eder, şansımızı başka zaman deneriz. Evelyn buradayken, özellikle de eğer her şeyden haberdarsa, göze alınamayacak kadar büyük bir risk."

Tüm olayı iptal etseler başları ağrımazdı muhtemelen. Ama Harte'ı endişelendiren tek şey Cemiyet değildi. Plana devam etmedikleri takdirde Nibs'in bunu bir misilleme gerekçesi olarak göreceğine hiç şüphesi yoktu. Harte belki kendini kurtarabilirdi ama bu, annesini mahvetmek anlamına gelirdi... yine.

Duygusuz bir tavırla, "Zarları attık bile" dedi. "Şimdi de şansımıza ne gelirse onunla başa çıkacağız."

"Ama..."

"Hadi." Esta'nın kolunu sıkıca kendi koluna aldı ve onu tiyatronicun mağarayı andıran derinliklerine sürükledi, bu sırada kendini kesin kıyametine doğru ilerler gibi hissediyordu.

Oditoryum tıpkı Esta'nın kendi zamanında insanların hep koruma altına almaya çalıştıkları o eski sinema salonlarına benziyordu. Safir mavisi bir kubbenin altına kurulmuş Roma tarzı bir açık hava tiyatrosu gibi görünecek şekilde tasarlanmıştı. Upuzun uzuvlarıyla nü eserler mermer tırabzanları ve yüksek sütunları donatmıştı. Yukarıda, tavan yerine, yıldızlarla kaplı gökyüzü boyunca değişmez rotasında ağır aksak ilerleyen büyümlü bulut demetleri vardı.

Jack, yüzünde heyecanlı bir ifadeyle, sahnenin yanındaki ön sıradan onlara el salladı.

“Hazır mısınız?” diye mırıldandı Harte.

“Azıcık bile değilim.”

Evelyn onların ne planladığını biliyordu; Esta buna kalıbını basardı. Ve bu hiç de hayra alamet değildi. Özellikle de Esta'nın ona daha önce nasıl davrandığı göz önüne alındığında.

Oradan kurtulabilmek için Esta'nın hâlâ hasta numarası yapma ya da dikkat dağıtıcı bir şeyler uydurma şansı vardı. Bu işe devam etmek zorunda değillerdi. Oradan ayrılıp dağılabilirlerdi. Her şey daha güvenli ve daha kesin olduğunda tekrar deneyebilirlerdi... Ama Esta için için biliyordu ki bunun için artık çok geçti. İçine tıkip teninde hissettiği –künyesinde Sam Watson'ın adının yazılı olduğu– haber kupürü nelerin tehlikede olduğunu ona hatırlatıyordu. Şimdi kaçacak olursa taşı konusunda başka bir şansı asla olmayabilirdi. Bu yüzden, Harte'in onu kalabalığın arasından geçirip Jack'in sahne kenarında beklediği yere götürmesine izin verdi.

En azından herkes kutlama havasındaydı. Cemiyet üyeleri

ve onların süslü püslü eşleri kokteyl saatinden beri şampanya deryasında süzülüyor, dört bir yanda kahkahaların patlak verdiği sohbetler sürüyordu.

Bu iyiye işaret, dedi Esta kendi kendine. Öyle olmalı.

Ama yaptığı her şeyin yeterli gelip gelmediğini temelli öğreneneği o anın sadece birkaç saat ve dakika uzakta olduğu his-sini bir türlü üzerinden atamıyordu. Gün batımına dek ya başa-rılı olup kendi şehrine geri dönecek ya da...

Hayır. Aksini düşünmek bile istemiyordu.

Jack biraz rahatlamış görünüyordu ama bunun, elindeki bira dolu kadehle de bir ilgisi olabilirdi. Onları sıralarını bekle-yecekleri sahne arkasına götürdü ve ardından, seyirciler arasın-da yerini almak üzere yanlarından ayrıldı.

Bulundukları noktadan gizlice baktıklarında, kalabalığın yerlerini aldığını, solgun yüzlerinin sahnedeki adama döndü-ğünü görebiliyorlardı.

Seyirciler arasındaki erkek ve kadınlar hiç de canavara ben-zemiyordu. Bowery'de Mageus avına çıkarak hüküm süren sert oğlan çetelerinden hiçbiri o sıralarda oturmuyordu. İpek elbi-seli kadınlar, smokinli erkekler... Esta, seyirciler arasından hiç-birinin ellerini o şekilde kirletmediğine bahse girerdi. Belki de Cemiyet'in numaralarından bihaberlerdi. Belki Ortus Aurea Cemiyeti'nin aşağı Manhattan sokaklarındaki insanlar arasın-da neden olduğu acı ve ıstırapı fark etmiyorlardı.

Fakat –en üst düzey üyelere biri olan– Yüce Şef konuş-mak için öne çıktığında, aklındaki tüm şefkatli düşünceler uçup gitti.

Yüce Şef “Ne varsa yukarıda” diye seslenince, kalabalık tek bir ağızdan sözü tamamladı: “O var aşağıda.”

“Bu gece halkımız ve yaşam şeklimiz karşısındaki kutsal görevimizin hatırlatıcısı olan ekinoksu, denge vaktini, yeni do-ğuşu kutlamak için toplandık.”

“Sanırım kusacağım” diye fısıldadı Esta.

Harte onu susturdu ama onun da çenesi kaskatı kesilmiş, yumruk yaptığı elleri iki yanına düşmüştü. Bu yüzden Esta onun da kendisiyle aynı duyguları paylaştığını hissediyordu.

“Bu gece, Aydınlanma önderleri olan atalarımız tarafından başlatılan projeye ve aklın ilkelerine kendini adayan kardeşler olarak bir araya geldik” diye homurdandı Yüce Şef. Ses tonu ve temposu bunun basmakalıp bir konuşma olduğunu belli ediyordu. “Devlerin omuzlarında duruyor, bu görkemli ulusun kurucularının atmayı başardığı temellere dayanıyoruz. Büyük düşünür John Locke’un da bize hatırlattığı gibi, kimsenin ilmi kendi deneyiminin ötesine geçemez ve bundan ötürüdür ki bağlılığımız ve emeğimizle kendimizi deneye adamayı, Büyük Varoluş Zinciri’ne dair bilinenlerin ötesine geçmeyi ve onun sırlarını çözmeyi görev edindik.”

Seyirciler arasında hafif bir alkış tufanı koptu. Konuşmacı, dudağının ucunda ortaya çıkmayı bekleyen ufacık bir tebessümle, alkışların dinmesini bekledi. Salondaki enerji heyecan vericiydi ama sihrin sıcaklığına sahip değildi. Salon, bundan ziyade, genelde kalabalık harekete geçmeden önce aralarında dolanan bir heyecan titreşimiyle doluydu: elektron cızırtıları, ozon tıngırtısı ve güçlü bir erdem hissi; ki bu his ancak ülkü inancından doğabilirdi. O ülkü ne kadar sinsi olsa da... Nefreti ayakta tutan şey o kötücül atan kalp olsa da...

Kalabalık tarafından desteklenen Şef sözlerine devam etti: “Vatanımızın iyiliği için ilmimizi artırma uğruna bir asrı aşkın zamandır yorulmak bilmeden uğraşıyoruz. Bu vatanın Cemiyetimize şükran borcu var. Kuruluşundan bu yana Ortus Aurea Cemiyeti, bu kıyılarda Aydınlanma projesini sürdürdü. Ama artık giderek büyüyen bir tehditle karşı karşıyayız. Yüce ulusumuzun bir parçası olmak için masum iyi niyetleriyle kıyılarımızı gelenler arasında gizlenenler, sakıncalı unsurlardır.”

Kalabalıktan biri bir hakaret haykırıırken, seyircilerin geri kalanı homurdandı. Fakat Yüce Şef sadece müşfik bir tebessümle yetindi.

“Evet. Bu Mageuslar açık yüreklilikle, mazilerindeki yoz inançları geride bırakma arzusuyla değil, sinsi niyetlerle geliyorlar. Toplumumuzun tenhalarında gizleniyor, masumlar karşısında üstünlük sağlamak için güçlerini kullanıyor, yaşam standardımızın yozlaşmasını ve tüm vatandaşlarımızın adileş-

mesini teşvik ediyorlar. İşte, vatandaşlığımızın özünden ve halkımızla bir arada yaşam standardımızdan daha üstün bir amaç olmadığından, karşısında yorulmak bilmeden çalıştığımız unsur budur.

Amacımızı ve bu ülkeye bağlılığımızı bir kez daha tasdiklerken siz de bize katılın. Kıyılarımıza demokrasi ve akıl görüşünü benimsemeye istekli gelenleri hoş karşılayalım. Ama yaşam şeklimizin ta kendisine tehdit oluşturanların varlığının da daima farkında olalım. Çünkü onların çalışma ve mantığa değil, eğitimsiz dürtüye dayanan güçleri demokrasinin kaynağının zıddıdır. Güçlerinin bu ülkeye kök salmasına izin vermek, ulusumuzun bir zamanlar bereketli olan topraklarını çorak ve umutsuz bırakır.

Bugünü yüce çağrımıza adayıp aramızdaki bu tehlike karşısında denge sağlayacağımız yeni bir şafağa, akıl ve bilimin altın şafağına hazırlanalım...”

Yüce Şef konuşmasını coşkulu alkışlarla tamamlarken Esta, Harte’in kulağına “Kesin kusacağım” diye fısıldadı. Cemiyet’in neyi temsil ettiğini biliyordu –elbette biliyordu– ama buna katlanıp onunla karşı karşıya kalmak, sanki o sözler kendisi, tanıdığı ve değer verdiği herkes hakkında değilmiş gibi davranmak...

“Sadece yapmamız gerekene odaklan” dedi Harte ona. “Başka hiçbir şeyin önemi yok.” Sonra kıza döndü. “Geri kalan her şeyi aklından çıkar. Aklını kurcalamalarına izin veremezsin, özellikle de şimdi.”

Yüce Şef, tıka basa dolu amfitiyatro sessizleşinceye dek kollarını havada tuttu. “Bu geceki kutlamamızda, sizin için aklın gücünü, kutsal organizasyonumuzun desteklediği gücün ta kendisini gözler önüne seren bir gösterimiz var. Karşınızda, kendini karanlıklardan okült bilimi çalışmalarıyla çıkarmış olan Bay Darrigan ve simya çalışmalarının çok şey borçlu olduğu merhum baronun kızı Bayan von Filosik.”

Vakit gelmişti. Sahneden başka gidecek yer yoktu. Harte elini Esta’ya uzattı, Esta da mükemmel bir gülümseme takınarak, eldivenli avucunu onunkine koydu ve kendisini sahne ışıklarının parıltısına doğru ilerletmesine müsaade etti.

KART DEĞİŞTİRME NUMARASI

Uzun yıllarını rol yapmanın incelikli sanatını öğrenerek geçirmemiş olsa, Harte tereddüt edebilirdi belki. Yüce Şef'in konuşmasının saldırısıyla ve salonda giderek kabaran vahşi hislerle zayıf düşmüş hissedebilirdi kendini. Ama o kadar uzun zamandır ölümün eşiğinde yaşıyordu ki artık içgüdüsel bir hal alan yeteneklerine güvenip, alışıldık çalışılmış ısıltısıyla sahneye çıktı. Esta'nın gergin olduğunu anlayabiliyordu. Duruşundaki gerilimi hissedebiliyor, gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. Sahne önü ışıklarının seyircilerin de aynı şeyi göremeyeceği kadar parlak olmasını umdu sadece.

En iyi numaralarından bazılarıyla işe koyuldu: öncelikle, Hint şiş numarası ve cüretkâr bir ateş kontrolü. Ardından, akşamın son gösterisi için sahne arkasına işaret verdi ve sahne görevlileri kocaman, parıltılı hazneyi sahneye sürükledi.

Esta gözleri kocaman açılmış halde Harte'a baktı. Kafası karışmıştı.

Harte onun aklından neler geçtiğini biliyordu. Hafta boyunca kızın cam tabut numarasını yapması için hazırlanmışlardı. Kitabı ve antik yapıtları kızın çalması için hazırlanmışlardı. Ama Nibsy'den öğrendiklerinin ardından Harte, Esta'nın da diğer herkes gibi Nibsy'nin masum numarasına kandığına inanmaya başlamıştı. Bir yandan çalışırken, bir yandan da Harte kendi planlarını yapmıştı: Büyük çaplı bir kart değiştirme numarasıydı bu. Başta, Esta'yı korumayı düşünmüştü, böylece yaptığı şeyi Dolph ya da Nibs öğrendiğinde kız töhmet altında kalmayacaktı. Ama şimdi, kızın o gece kendisine –hepsine– ne yapmayı planladığını bildiğinden, sırlarını sakladığı için memnundu.

Seyirciye oyunbaz bir kurdan biraz daha fazlası gibi görünen bir tavırla kıza göz kırptı. Ama Esta'nın bunun asıl anlamını çözeceğini biliyordu. Senden bir adım öndeyim. Çünkü güzel bir yüz gibi büyük bir klişe tarafından durdurulamayacak kadar uzun zamandır uğraşıp didinmiş, çok ilerlemişti. Ve Jack'in makinesinin yarattığı tehdit yüzünden, tehlikede olan çok fazla şey vardı.

Sahnenin ön kısmına ilerleyen Harte kolunu kaldırıp seyirciyi selamladı. Daha önce hiçbir gösterisinde bu kadar çok şey risk altında değildi. Daha önce hiçbir seyirci böylesine tehlikeli olmamıştı. Ama engellerle karşılaşmak onu daha önce hiç durdurmamıştı, şimdi de onu gerekeni yapmaktan alıkoyamayacaktı.

"Beyler..." Jack ile diğer yüksek rütbeli adamları takdim eden Yüce Şef'e döndü. "Rica etsem buraya gelip hazneyi inceleyer misiniz? Dikkatli olun. Sağlamlığı konusunda şüpheye yer bırakmayın."

"Aslında" dedi Şef; "sizin için ufak bir sürpriz hazırladık." İhtiyar adam sahne arkasından birine başıyla işaret verdi; Sam Watson elinde bir dizi zincir ve kelepçeyle sahnede belirdi. Evelyn de yaklaştıkça sahne ışığının tadını sonuna kadar çıkararak onun yanında yürüyordu.

Sam dişlerini ortaya sererek, hiç de hayra alamet olmayan bir ifadeyle sırtıttığında Harte'in boğazına bir yumruk gelip oturdu. Her şeyin nasıl da bozulabileceğine dair tüm olasılıklar zihninde dört dönerken, yine de yüz ifadesini sakın, kayıtsız tuttu.

"Sizin nelere kadir olduğunuzu hepimiz duyduk Bay Darigan. Bu nedenle, bizim kilitlerimiz karşısında sizin yeteneğinizi test eden ufak bir zorluğu kabul edeceğinizi umuyoruz. Bu kelepçeler doğrudan Adalet Sarayı'ndan getirildi; bu vakte kadar tüm kilitler ve zincirler, üzerlerinde hiçbir şekilde oynanmadıklarına emin olabilmemiz için benim gözetimimde tutuldu. Bunun bir sorun olmayacağına inanıyorum."

"Elbette hayır." Harte, Sam'e en çarpıcı gülümsemesiyle karşılık verdi, rahatlamıştı. Kelepçe ve zincirler onun için çocuk

oyuncağıydı. Ömrü boyunca, kaçmanın kitabını yazmıştı. Yapabileceklerinin hepsi buysa, bunu kaldırabilirdi.

Diğer yandan Esta hiç de o kadar emin görünmüyordu.

Adamlar Harte'ı kelepçeleyip zincirlerle sararken, ihtiyar adam kasayı kontrol etti ve tatmin olduğunda, bekleyen kalabalığı haznenin sağlamlığı konusunda temin etti.

Zincirlerin ağırlığından hiç de etkilenmemiş olan Harte seyirciye döndü. Bekleyen kalabalığa “Bu kasa, çift dilli kilit mekanizmalı, beş santimetre kalınlığında çelikten” diye duyurdu. “İçine giren kişinin hava seyrelmeye başlamadan önce kaçmak için sadece on dakikası var. Yirmi dakikadan sonra sersemleyip tüm akıl yürütme kabiliyetini kaybetmeye başlar. Otuz dakikanın ardından, bilincini yitirmeye başlar. Kırk dakikadan sonra ise hava tamamen tükenir.” Dramatik bir tavırla duraklayıp seyircilerin iyice sessizliğe gömülmesini sağladı. “Uzun süre kasanın içinde kalmak kesin ölüm anlamına gelir... Elbette bu gerçekleşmeden önce, kişi bu bağların üretildiği maddeyi ustalıkla kontrol edip kendini kurtarabilirse ve ayakta kalabilmek için o havayı kontrol edebilirse, başka...”

Seyircilerin arasında merak dolu mırıltılar yayıldı.

Harte kollarındaki kelepçelerin aşına olmadığı ağırlığını umursamadı. Kendisini zincirleyen adamları işaret ederek, “Beyler” diye seslendi. “Rica etsem beni kasaya kilitler misiniz?”

-

Dolph Saunders, Aksi Şeytan'ın harala gürelesinden gecenin huzur dolu sessizliğine çıktı. Hiç vakit harcamadan, boş sokaklarda gölgelerden ayrılmaksızın hızla ilerledi. Haberleri beklemek üzere Strega'ya dönmeden önce uğrayacağı bir yer daha vardı.

Mezarlık, soluk ay ışığına boyanmıştı. Dolph daha yirmi altı yaşındaydı ama çok daha yaşlı bir adamın acılarını hissediyordu. Usanmıştı, bitap düşmüştü. Durmak bilmez oyunlardan yorulmuştu. Peşini bırakmayan tehlikelerden sürekli iki adım önde olmak zorunda kalmaktan da.

Bu gece her şey yolunda giderse, o oyunlar son bulacaktı. Öyle ya da böyle.

“Bitti Streggina. Bu gece bitecek. Ve senin intikamın alınacak” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Nedendir bilmesi de ölümler, onun yorgun ve kırık kalbinin en derin girintilerinde gizlenenleri kesinlikle duyabiliyorlardı.

Leena'nın şimdi ikisinin çocuğuyla paylaştığı mezarın başında diz çöktü; Leena, çocuğu Dolph'un yaptığı şey yüzünden kaybetmişti. Dolph, Leena'nın affını dileyerek dua etti. Bu yaptığının –kitabı çalıp Eşik'i yıkma ve Cemiyet'i temelli yok etme girişiminin– daha önce yaptıklarını telafi etmesi için yalvardı. Ama daha duasını tamamlamadan, birinin mezarlığa girdiğini sezdi.

Gizlice gelen kişi, Dolph'un ölümlerden oluşan dinleyicileriyle baş başa kalmasına müsaade ederek, giriş kapısının yanındaki gölgelerde bekliyordu ama Dolph onun sabırsızlığını hissedebiliyordu.

Gecenin boşluğuna doğru seslenerek, “Ne oldu Nibsy?” dedi. Oğlan ona doğru yaklaşıırken gözlerini mezar taşından ayırmadı. Hiçbir müjdenin bu kadar çabuk gelmeyeceğini bile- rek, “Çoktan bitmiş olamaz, değil mi?” diye sordu.

“Hayır, bitmedi. Daha değil” dedi Nibsy.

Dolph daha oğlanın elinde bir silah tuttuğunu dahi fark edemeden, dönüp mücadele edemeden kurşun, geceyi yararak fırlayıverdi.

“Ama sen bittin.”

Dolph Leena’nın mezarına yığılırken, her şey yerine otur- muştı. O anda, çok önce anlaması gereken ama görmeyi hiç is- temediği şeyin ne olduğunu fark etmişti. Elbette Nibs olacak- tı; Leena’yı kaybettikten sonra her kararını yönlendiren kişinin ta kendisi. Eşik’in kendisinden neleri alıp götürdüğünü bilen, Harte’ı sıkıştırmak için Paul Kelly’yi kullanmayı öneren kişi.

Tüm bunlardan önce bile, Leena’nın güvende kalacağına Dolph’u temin eden Nibs olmuştu. Oğlanın oynadığı oyun ne kadar derinleşmişti? Güvenme arzusuyla Dolph ne kadar kör- leşmişti?

Cebinde bir as olsun istemiş ama yılanı seçmişti.

Ama akli başına çok geç gelmişti. Kalbinin bir kez ve bir kez daha attığını hissetti. Sonra çevresindeki dünya kararırken soğuk gece de yavaşça kayboldu.

-

A ğır kasa kapısının açılırken çıkardığı klik sesi salonda yankılandı. Adamlar Harte'ı o devasa kasaya tıkmaya koyulurlarken Esta'nın onları izlemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Bu anın provasını yapmışlardı ve yaptıkları her provaya göre, kızın cam tabuta girmesi gerekiyordu. Onun Gizevi'ne gitmesi. Onun kitabı ve taşı bulup alması, sonra da zaman katmanlarını iyice inceleyerek onları Profesör Lachlan'a, ait olduğu yere götürmesi.

Harte'ın böyle bir şey yapma ihtimaline kendini hazırlamaya aptallık etmişti ama çarpışmadan da pes etmeyecekti.

"Bekleyin!" diye bağırarak adamların dikkatini kendi üzerine çekti. "Bir şans öpücüğü versem?"

Adamlar birbirleriyle bakiştılar, sonra da omuz silkip kenara çekildiler.

"Onda bir anahtar olabilir" dedi Evelyn. "Emin olmak için onu kontrol etmelisiniz."

Ama Evelyn'in aklından geçen şey Esta'yı ifşa etmekse, işe yaramamıştı. Esta'nın ağzını açıp içinde bir anahtar ya da maymuncuk saklamadığını göstermesi yalnızca bir saniyesini aldı. Böylece kıza izin verdiler.

Esta ona yaklaşırken Harte'ın yüz ifadesi soğuktu.

Esta, kollarını boynuna dolayıp yan yatırdığı başını ona doğru yaklaştıırken, sahnedeki herkesin duyabileceği bir sesle, "İyi şanslar sevgilim" dedi. Dudakları Harte'ın dudaklarına yaklaştıkça, Harte'ın gözlerindeki merakı -meydan okumayı- gördü.

Etrafındaki dünya yavaşlamaya başlarken Harte'ın soluğu kesiliverdi, gözleri önce şaşkınlıkla, sonra da merakla fal taşı gi-

bi açıldı. “Demek senin yapabildiğin de buymuş” diye mırıldandı. “Yetin bu mu?”

“Kes sesini ve odaklan” diye çıkıştı kız. “Fazla zamanımız yok.”

Neredeyse donmuş haldeki salonu başıyla işaret ederek, “Dünyanın tüm zamanlarına sahipmişiz gibi görünüyor” dedi acı acı.

“Sadece yavaşladı, tamamen durmadı. Sonsuza dek böyle tutamam.” Harte’ı biraz sarstı. “Sen ne halt ediyorsun?”

“Ben de aynısını sana sorabilirdim” dedi soğuk bir tavırla. “Ama cevabı biliyorum zaten.”

Harte’ın at arabasındaki dokunuşunu hatırlayan Esta’nın içi burkuldu. “Numarayı değiştiren ben değilim.” Bu sözler Esta’ya bile yetersiz gelmişti.

“Öyle mi?” diye sordu Harte. “Her şeyi alıp bizi yüzüstü bırakarak gitmeyi planlamıyordun yani?”

İç i tekrar burkulmuştu. “Anlamıyorsun...”

Harte, kızın en feci korkularını pekiştirerek, “Bana o ihtiyar adamın –babanın– öldüğünü söylemiştin ama bu doğru değil, öyle değil mi? Kitabı ona götürecektin” dedi. “Sana güvenmeye başlamıştım. Herkes sana güvenmişti.”

“Belki de güvenmemeleri gerekirdi.” Sesi istediğinden çok daha donuk, çok daha az kendinden emin çıkmıştı.

Ansızın çevrelerindeki ışığın eğimini, toz zerreciklerinin adeta dünyaya inen yıldızlar misali, sahne ışığı huzmelerinin içinde kımıldamaksızın havada asılı duruşunu acıyla fark etti. Esta ona her şeyi açıklamak, kitaba tam olarak neden ihtiyaç duyduğunu anlatmak istiyordu ama Harte haklıydı. Kitabı, tam da yapması gerektiği gibi, Profesör Lachlan’a götürecekti ama bunun oradaki insanlar için ifade edeceği anlam konusunda kendine yalan söyleyemezdi.

Harte’ın anlayış göstermesini umarak, “Hiçbir şey, yapmam gereken görevden daha önemli değil” diye fısıldadı.

“Umarım bu doğrudur.” Harte’ın yüz ifadesi ciddileşti. “Çünkü Dolph’un peşine düşecekler, biliyorsun. Bütün arkadaşlarının peşine düşecekler.”

“Zaten her koşulda onların peşine düşecekler. Kitabı almak zorundayım. Onu korumak için. Onları korumak için. Bunu yapmazsam, hepsi ölecek: Dolph, Nibsy... Kim bilir daha kimler.”

Harte’in gözlerinde buz gibi bir bakış vardı. “Bu işe seni Nibsy mi bulaştırdı?”

Hâlâ anlamıyor. “Bunun onunla hiçbir ilgisi yok.”

Harte bir kakhaha patlattı; bu alaycı soluma aralarındaki güven kadar sarsak ve bozuktur. “Bunun onunla her açıdan ilgisi var.”

Dedikleri çok anlamsızdı ama Esta onun anlamasını sağlamak zorundaydı. Onu ikna etmeliydi. “Kitabı şimdi alacak olursan, bu şehirdeki tüm Mageuslar kaybolup gidecek.”

Harte, “Eğer ben kitabı almazsam ortadan kaybolacaklar” diye karşılık verdi ve Jack’in yaptığı makineyi anlattı ona.

“Neden o sabah bana bundan bahsetmedin?”

“Muhtemelen baba dediğin şu ihtiyarla ilgili gerçeği senin de bana anlatmamanla aynı sebepten. Bana asla güvenmedin.”

“Haklı bir gerekçem vardı. Şu yaptığına bir bak! Kitapla birlikte kaçarken beni Cemiyet’in insafına bıraktın.”

“Anlamıyorsun, değil mi? Bunların hiçbirinin amacı sana zarar vermek filan değil” dedi Harte; ses tonundaki pişmanlık belirgindi. “Bunun yalnızca bir dikkat dağıtma olması gerekiyordu; sırf şüpheleri senin üzerinden çekmek için. Senin için geri dönecektim. Şehirden ikimiz birlikte çıkacaktık. Kitabı birlikte yok edecektik. Elbette bu, o gördüğüm şeyleri görmeden önceydi.”

Esta’nın midesi kasıldı. “Bunu söylemek şimdi kolay tabii.”

“Hayır, değil. Nelerden vazgeçtiğini itiraf etmek dünyanın en zor işi,” Alınları birbirine değinceye dek başını öne eğdi. “Sen fikrini değiştirirsen, başka. Benimle gel. Kitabı yok etme yardım et. Mageusların Jack ve benzerleri karşısında güvende kalmalarını sağlamanın tek yolu bu.”

“Yapamam.”

Harte geri çekildi; kızın reddedişiyle yüz ifadesi sertleşmişti.

Esta onun gözlerindeki kırgınlığı, yüz ifadesindeki öfke-

yi görmezden geldi. Harte'in anlamasını umarak, "Bunun benimle bir alakası yok" diye fısıldadı. "Bu, ikimizden de çok daha büyük. Buna devam edersen yaşamının hiçbir anlamı olmayacak. Kitabı alacak olursan belki Jack'i ondan uzak tutmayı başaracaksın ama türümüzün tamamını da Cemiyet kontrolünde bir başka yüzyıla mahkûm edeceksin. Sihri -ve onunla birlikte tüm Mageusları- zayıf düşmüş yarım yamalak bir varoluşa mahkûm edeceksin. Ve bu bir daha asla düzelmeyecek" diye anlattı Esta. "Bir daha asla düzelmeyeceğiz."

"Bunu bilemezsin."

"Bilirim. Bunları gördüm. Bunları yaşadım. Bu şekilde devam edersen yapacağın seçimlerin bizim türümüze ve dünyamıza nasıl etkileri olduğunu ilk elden biliyorum. Ama bu işe şimdi bir son verirsen, bazı şeyleri düzeltebiliriz. Her şeyi değiştirebiliriz."

Harte ona baktı. Hiddet dolu gözleri kızın sözlerindeki doğruluğu tartıyordu. Esta anlattıklarının kulağa inanılmaz geldiğini biliyordu ama oraya gelerek başlattığı şeyi tamamlamak için bu onun tek şansıydı.

"Bana inanmak zorundasın." Harte'in suratını ellerinin arasına aldı, güzelce tıraş edilmiş yanaklarını ve teninin sıcaklığını parmaklarında hissetti. "Bunu gerçekten yapacak olursan, bu seçim yüzünden neler olacağını biliyorum. Sen de gerçeği söyleyip söylemediğimi nasıl anlayacağını biliyorsun."

Esta günün birinde belki, hile ve aldatmacadan ibaret olmayan bir öpücük tadabilirdi. Günün birinde belki, dudaklarını başka birinin dudaklarına sırf arzuladığı ve yanıp tutuştuğu için yapıştırabilirdi. Belki.

Ama o gün bugün değildi.

Ona iyice yaklaştı, dudaklarını Harte'in dudaklarına dayadığı anda, zamanı tutmayı bıraktı. Dünya tekrar hareketlendiğinde, her parçasını o öpücüğe kattı; Harte'i kendine çekip dudaklarını onunkilere dolayarak ve zihnini ona açarken alabileceği her şeyi almasını dileyerek. Çünkü Harte taşları aldığı takdirde, kitabı alıp yok ettiği takdirde Esta kaybolup gidecekti. Her şey yitip gidecekti.

Harte'in dudakları başta kayıtsız kaldı. Ona sunduklarını almayacağını anlamasıyla Esta'nın içi burkuldu. Ama sonra, Harte'in sihrinin titreşimini hissetti, şimdi öncekilerden çok daha tanıdık geliyordu. Esta bu kez ne geri çekildi ne de gözlerini kaçırdı. Bunun yerine, onu istediği her şeyi almaya davet etti. Harte'in dudakları kızın dudakları karşısında aralanırken sihri de onu sarıp sarmaladı. Her şeyini ortaya sermeyi, Harte'in onları soktuğu bu yolu daha fazla izlememesi ihtimali uğruna her şeyi riske atmayı kabul etmişti.

Ancak seyirciden birkaç alkış yükselince nerede olduğu ve ne yaptığı aklına geldi. Yanakları alev alev bir halde Harte'tan uzaklaştı ama Harte'in yüzü ifadesizdi. Anlaşılmazdı.

Bana inanıp inanmaması önemli değil, dedi Esta kendi kendine. Tek yapmam gereken zamanı yavaşlatmak, o zaman kaçabilirim...

Derken, Esta herhangi bir şey yapamadan, Sam Watson onu kolundan tutup kasadan uzaklaştırarak, "Neden gelip benim yanımda durmuyorsun tatlım?" dedi. Kızın kolunu bırakmadı ve ona göz kırparak, "Senin şu Bay Darrigan'ının herhangi bir yardım aldığına dair şüphelere yer bırakmamak en iyisi."

Sam'in kolunu tutuşunu süzen Esta, "Elbette" diye mırıldandı. Kendisine dokunduğu sürece, onu da yanında götürmeksizin yetisini kullanamazdı. Ne Harte ne de kitapla ilgili planı her neyse ona yapabileceği herhangi bir şey vardı. Esta'nın tek yapabildiği, Harte'in kasaya kilitlenişini izleyip beklemektir. Bir de ona söylediklerinin yeterli gelmesini ummak.

Esta'nın gösterdiği şeyler yüzünden hâlâ şaşkın olan Harte içgüdüsel olarak hareket edip kasanın arkasına basarak oradaki cıvataları gevşetti, kollarını zincirlerden kurtardı; bir yandan da az önce gördüklerini anlamaya çalışıyordu.

Esta'nın zihnine daldığında bulduğu şey fazlasıyla inanılmazdı. Adeta H.G. Wells romanlarından fırlamış gibiydi. Esta yalan söylüyor olmalıydı.

Ama planlarında bir dalavere olup olmadığını görebileceğini biliyordu ve ne kadar ararsa arasın yalanın izine rastlamamıştı. O tuhaf görüntülerle başı dönerken kasanın arka kısmından, Jianyu'nun bakabilecek herhangi biri görmesin diye görüş alanını kapatarak onu beklediği yere çıktı. Birlikte sahne arkasına geçtiler. Harte ilerideki koridora sızmasına engel olacak kimseler bulunmadığını görünce, iyi durumda olduğunu belli eden bir baş hareketiyle Jianyu'ya işaret verdi.

Esta'nın zihninde gördükleri hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Her şeyi değiştirmişti.

Köşeyi dönerken, gölgelerde gizlenen Viola'ya çarpacaktı neredeyse. Viola'nın üzerinde şimdi, her milimi suikast diye bağırان siyah giysiler vardı.

"Esta nerede?"

"Sahne, olması gereken yerde."

"Plan böyle değildi."

Harte, Viola'nın sihrinin keskin enerjisini hissetti, hemen ardından başı mengeneyle sıkışmış gibi oldu. Görüşü bulandı, her an dünyasının kararabileceği hissine kapıldı. Gözlerinin gerisindeki basınç karşısında çılgılık atma dürtüsüne karşı koya-

rak, “Dolph sana planın tamamını anlatmamış” dedi.

Viola ona bakarak tek kaşını kaldırdı ve Harte’ın göğsüne acı dolu bir sancı saplandı. “Dolph bana güvenir.”

“Dolph şu aralar kimseye güvenmiyor” dedi Harte güçbe-la. “Ben ve Dolph haricinde planın tamamını bilen başka kimse yok.” Bacaklarında neredeyse derman bırakmayan, acı dolu bir başka sancı daha göğsünü deldi. “Böylesi daha iyi. Sahnede onların yanında kaldığı sürece kimse onu herhangi bir şeyle suçlayamaz. Suçlayamazlarsa da Dolph’un bu işte parmağı olduğunu ortaya çıkaramazlar” dedi Harte; baskı biraz hafifledi. “Ayrıca Esta yalnız değil. Jianyu da orada, değil mi? Onun dışarı çıkmasını sağlar.”

Viola bıçaklarından birini Harte’ın boğazına dayadı. “Bundan hiç hoşlanmadım.”

Harte, devam eden acıyı geçirmeye uğraşırken, kızın ters bakışlarıyla karşılaştı. “Ya bu konuda tartışırız ya da yapmaya geldiğimiz işi tamamlayıp buradan çıkar gideriz.”

Viola öfkeli bakışlarını bir süre daha ondan ayırmadı. Ardından, Harte’ın başındaki baskı tümüyle hafifledi, ondan kurtulmanın rahatlığıyla neredeyse bayılıp düşecekti. “Eğer bana yalan söylüyorsan, buradan canlı çıkamazsın.”

Viola bir baş hareketiyle ona işaret verdi, Harte da onu Mısır salonuna doğru sessizce takip etti. Salonun diğer tarafına varıncaya dek odanın kenarlarından ayrılmadan, gizlenmek için Antik Mısır tanrıalarının gölgelerini kullanarak ilerlediler.

Salonun öteki ucunda Bilgi Ağacı’nın incelikli tasvirleriyle süslenmiş, varaklı ve çift kanatlı kapı, Gizevi’nin girişini gösteriyordu. Jack yanılmıyorsa, bu kapıların ardına geçmeye yalnızca Merkez Kurul’un, Cemiyet’in en yüksek rütbeli ve en özel üyelerinin hakkı vardı. Jack bu kapıların ardında yatanları hiç görmemişti ve Harte’a kalırsa, asla da göremeyecekti.

Viola, kapının öteki tarafında bekleyen korumayı daha parmağını dahi kıpırdatmadan halletti. Kapıdan girdiklerinde bir rampa gibi aşağı eğimli, genişçe bir koridorla karşılaştılar. Zemin, duvarlarda asılı ve varaklı, simya sembolleriyle süslü, yeşilimsi lambaların ışığını yansıtan cilalı siyah granitten yapılmış-

tı. Viola ile Harte, durdukları yerden koridorun sonunu göremiyorlardı. Aşağı, toprak altına doğru iniyordu ve sağa doğru keskin bir dönüş yapıyordu.

Geçidi takip ederek hızlı hareket ettiler, ta ki koridor bir pirinç kafesle son buluncaya dek.

Harte, asansörün parmaklıklı kapısını çekip açarak, “Hadi” dedi.

Viola tereddüt ediyordu. “O şeyin içine girmemi mi istiyorsun?”

“Burada beklemeyi tercih etmiyorsan, evet.” Harte asansör bölmesine bindi, Viola ise ona ters ters bakarak, küçücük bir kutuyu andıran bölmeye endişeyle adım attı.

Viola biner binmez Harte kapıyı kapattı ve asansörü harekete geçirmek için manivelayı indirdi. Asansör binanın derinliklerine, adanın tam merkezine doğru gümbürdeyerek indikçe, pürüzsüz granit önce betona, sonra da kayalarla bıraktı yerini.

“Her şeye hazırlıklı olmalıyız” dedi Harte ama dönüp baktığında, Viola bıçaklarını çoktan çıkarmıştı bile.

Asansör nihayet zeminde tangırdayarak durduğunda, Harte yakınlarda akan su sesini duyabiliyordu. Hava serin ve rutubetliydi. Asansörden çıkarken onları bekleyen kimseyle karşılaşmadılar ama dışarı adımlarını atar atmaz, çift kanatlı bir kapı daha çıktı karşlarına. Bu kez kapı dökme demirdendi, üstüne Gizemler Eli görsellerinin ters yansıması işlenmişti.

Harte, kapıya yaklaştıkça, ondan yayılan soğuk enerjiyi daha fazla hissedebilmeye başladı. Jack, Gizevi’nin korunduğundan bahsetmemişti ama şimdi, Gizevi’nin girişiyle karşı karşıyayken, Harte bunu yapabileceklerine hiç de emin değildi.

“Oraya girmenin imkânı yok” dedi Viola’ya. O gece göze aldığı tüm risklerin bir hiç uğrına olduğu gerçeği ansızın yoğun bir şekilde çöktü içine. “İşe yaramayacak. Sahneye dönmeliyim, ta ki...”

Ancak Viola sıkıntılı görünmüyordu. İç cebinden ufak bir nesne çıkarıp ona gösterdi. “Dolph bu tür bir şeyle karşılaşabileceğimizi sezmişti.”

Harte, kızın elindeki pembemsi taş parçasını inceleyerek “O ne?” diye sordu. Taşın yüzeyine Harte’in seçemediği bir şey, bir yazı işlenmişti.

“Müzeden aldığımız şey: mühür görünümlü bir tılsım. Eğer Dolph haklıysa, karşımızdaki ne tür bir koruma olursa olsun, yazının onu kırması gerekiyor.”

Harte öne doğru ilerlerken, bu parçanın Jack’in ilgilendiği parçayla aynı olup olmadığını merak ediyordu. Viola nesneyi işaretparmağıyla başparmağının arasında sıkmadan tuttu, sonra da kapının üstünde yuvarlamaya girişti.

“Sahte sihri bozmak için” dedi Viola, “sahte sihir kullanman gerek.” Kapıya daireler ve eşmerkezli şekillerden oluşan çapraşık bir tasarım çizdi. Viola çizerken, mühür de yüzeyindeki işaretlerin ışıltılı bir baskısını bırakıyordu. İşaretler kabarıp yayılmaya başladı, ta ki kapının tamamı enerjiyle aydınlanıncaya dek. Birdenbire, ışık söndü ve soğukluk mekândan çekiliverdi, sonunda geriye yalnızca kapı kaldı.

Harte bir anda Dolph’a karşı kendini minnettar hissetti, Metropolitan soygununun ardından aklından geçirdiği gibi onu polise ihbar etmediğine memnundu. Mühür olmasa bu kapıları geçmeleri asla mümkün olmayacaktı.

Başıyla sessizce işaret verdi ve Viola’yla birlikte dikkatle Gizevi’ne girdiler. Kapının ardında kendilerini devasa kubbeli tavanıyla katedrali andıran bir odada buldular; oda önlerindeki koridorla aynı şekilde uhrevi duran alevlerle aydınlatılmıştı. Harte bunun bir tür kimyasal reaksiyon olduğunu tahmin ediyordu.

Ortada duran uzun, kare masaya doğru odada ilerlediler. Masanın dört bacağı yuvarlak, gümüş disklerin üstünde duruyordu. Masanın ortasında fazla derin olmayan altın bir kâsede ne sıvı ne de katı görünen kristalize bir madde vardı ama için için de ısıldıyor gibi görünüyordu. Kâsenin yanında muazzam bir turkuaz mücevherle süslü bir gerdanlık ile Harte’in daha önce gördüğü gümüş bir bileklik vardı. O bilekliği daha birkaç dakika önce sahnede öpüşüklerinde Esta’nın onunla paylaştığı görüntülerde görmüştü.

Bu da Esta'nın ona gösterdiklerini öylece umursamadan duramayacağını bir başka işaretiydi. Harte'a gösterdiği şey doğru olmasaydı bilekliğin nasıl görüldüğünü Esta'nın bilmesine imkân yoktu.

Odanın çevresinde, yeşile çalan beş lamba tüyler ürpertici ışıklarını kavisli taş duvarlara yansıtıyor; lambalardan üçünün saçtığı soluk ışıkların altında, adeta görünmez bir masadaymışçasına havada asılı duran üç beden yatıyordu.

Viola, haç işareti yaparak, "Yüce Meryem" diye fısıldadı. "Bunları biliyorum." En yakınındaki bedene doğru yürüdü; bu, saçları kırçillı, kalın sakallı bir adamdı. Üzerinde beyaz bir bornoz vardı ve elleri göğsünde çapraz kavuşturulmuştu. Sol serçe parmağında kocaman taşlı bir yüzük vardı ve öylesine beraktı ki adeta akışkan gibiydi. "Bu Krzysztof Zeranski. Birkaç hafta önce kaybolmuştu." Diğer bedenın yanına gitti. Bu da açık renk saçlarının üstünde altın bir taç duran bir kadındı. Onun da üzerinde beyaz bir bornoz vardı, onun da bilinci yerinde değildi. "Freida Weber."

Son beden odanın diğer tarafındaydı ama loş ışıktı ve onca mesafeye rağmen Bridget Malone'un kıvrırcık saçlarının parlak bakır rengini seçebiliyorlardı. Viola ona doğru yürüdü, çoktan gerçekleşmiş olanı durdurabilecekmişçesine eli ona doğru uzandı. Arkasındaki Harte'a doğru bakarak, "Hayır" diye fısıldadı. "Haymarket baskınının olduğu gece ortadan kaybolmuştu."

Bridget'te diğer ikisinde olduğu gibi bir mücevher yoktu. Karnına bir hançer saplanmıştı. "Hâlâ soluk alıyor" dedi Harte. Oysa böyle bir şey olamayacağını biliyordu. Onun gibi bıçaklanmış biri için mümkün değildi.

"Ama kanaması yok."

Harte yüksek sesle "Onlara yardım etmemiz gerekir mi?" diye sordu.

Viola başını iki yana salladı. "Yapılabilecek herhangi bir şey olduğunu sanmıyorum. Kitabı bulup buradan çıkmalıyız." Gidip masayı inceledi. Masanın üzerinde durduğu dört disk işareti ederek, "Bu işaretleri daha önce de görmüştüm" dedi.

Harte onları incelerken kaşlarını çatı. Karmaşık geomet-

rik tasarımları vardı: diğer şekillerin içinde bir yıldız duruyordu ve tüm şekiller eşmerkezli çemberlerle iç içe geçmişti. “Ben görmedim.”

“Dolph’un bir tablosu var, müzeden aldığı bir tablo. Bu sembol o tabloda gösteriliyor.” Viola kararlı bir ifadeyle Harte’a baktı. “İşte bu.”

Harte, kitaba dair bir işaret görmek için etrafı ararken, oda zemininin tamamının kıymetli taşlarla yapılmış, göz kamaştırıcı şekilde parlak bir Bilgi Ağacı mozaïği olduğunu fark etmişti. Ağaç dalları ana gövdeden yayılıyordu; beş dalın her birinin ucuna denk gelen noktada zeminde beş boş girinti duruyordu. Harte bunun bir tür bulmaca olduğunu fark etti; beş parçalı bir anahtarı olan, kocaman bir kilitti bu.

“Sanırım kilidini açmamız gerek” dedi Viola’ya.

“Neyin kilidini?”

“Bu resmin. Bilgi Ağacı bir simya tarifi. Simyaya göre bu resimler elementlerin ya da kimyasal reaksiyonların sembolleri. Sanırım zemin de bunun büyük bir versiyonu. Kitabı bulmak istiyorsak, formülü tamamlamamız gerekiyor.” Bir cevap bulma umuduyla odaya göz gezdirdi ve hemen ardından çözümü buldu. “Bileklikle gerdanlık... Onları buraya getir.”

Önce bilekliği, sonra da gerdanlığı girintilerden birine yerleştirmeye çalıştı ama ikisi de uymadı. Böylece girintileri sıra sıra denemeye başladı, tâ ki gerdanlığın uyduğu bir tanesini buluncaya dek. Turkuaz taş yerine kayarak otururken, bulunduğu dal da onu oluşturan kıymetli taşlar içten aydınlanıyormuşçasına ışıldamaya başladı. Harte sonra bilekliğin yerini bulmak için aynı şeyleri tekrarladı.

Bileklikteki taş yerine oturduğunda, kaşlarının arasını da temkinli bir kırıksıklıkla onu izlemekte olan Viola’ya döndü. Odanın kenarındaki bedenlerin üstündeki mücevherleri kastederek, “Onları da halletmemiz lazım” diye seslendi.

Viola somurtsa da başını sallayarak kabul etti.

Önce Krzysztof’a yaklaştılar. Ama Viola yüzüğe uzandığı anda elini geri çekiverdi. “Bu şey resmen ölümcül. Onları nasıl alacağız?”

“Olabilirdi hıızlı” diye karşılık verdi Harte. “Mühür hâlâ sende mi?”

Viola başıyla onayladı ve onun ne demek istediğini anlayarak, mühürü Krzysztot’un parmaklarının ve yüzüğün üstünden geçirdi.

Elin tamamı mührün bıraktığı izlerle ışıldarken Harte, “Hadi bir deneyelim” dedi. Kendini hazırlarken parmakları seğiriyordu. İşte tam bu sırada Esta’dan, onun göz açıp kapayıncaya dek bir şeyleri yürütme becerisinden faydalanabilirdi. Bir an onu sahnede bıraktığı için pişmanlık hissetti. Ama sonra kendini topladı ve yapması gereken işe odaklandı.

Parmağı yüzüğe değdiği anda soğuk enerjinin parmak uçlarında dalgalandığını hissetti ama yine de olabilirdi hıızla çekti yüzüğü. Yüzük Krzysztot’un parmağından çıkar çıkmaz, adamın bedeni cansız bir şekilde yere yığıldı. Viola bir lanet savurup tekrar haç işareti yaptı ama Harte kendini devam etmeye zorladı. Zaten işleri yeterince uzun sürmüştü.

“Ben bununla ilgilenirim. Sen Freida’yı hallet.”

Yüzüğün yerini, sonra da tacın gireceği yeri buldu, ardından Bridget’e döndü.

“Bıçağı çıkarmamız gerekiyor” dedi gerçeği fark ederek. Bu düşünceyle içi daraldı. “Sen bıçaklar konusunda benden daha iyisin.”

Viola ona yalnızca sert bir bakış atmakla yetindi. Böylece Harte, bıçağın Bridget’in karnından çıktığı yeri mühürle çizdi ve daha fazla oyalanacak bir şey bulamayınca, lal taşıyla süslü kabzasını tutup hıızla çekti. Et ve kasların bıçağı tutuşunu hissetmiş, metalin çıkışı sırasında kadının bedeninin çekişini duymuştu. Bridget cansız bedeninin ağırlığıyla yere düştü ve yarısından kan sızmaya başladı.

Harte midesi kalkmadan önce arkasını dönüp elindeki işe odaklandı. Geriye yalnızca tek bir yer kalmıştı ve bıçağı oraya dikey yerleştirmesi gerekiyordu, böylece bıçağın keskin ucu da parıldayan zemine girecekti. Bıçağın kabzasındaki taş yerine oturduğunda, ağacın son dalı da ışıldadı ve tüm zemin sarsılmaya başladı. Ardından hareketlendi.

Ortadaki sunak, gümüş disklerin üzerinde süzülerek yükselmeye başladı. Altında, zeminin bir kısmıyla birlikte kalın sütunu da yükselmişti. Harte sunağın aslında çok daha geniş bir bölmenin tepesi olduğunu, o bölmenin içinde de bir kitap durduğunu gördü.

Üstlerindeki masanın bir tür tuzak olması ihtimaline karşı yavaşça ve dikkatle yaklaştılar. Kitabın hiçbir özel yanı yok gibi görünüyordu; küçüktü, Shorty'nin bilet satışlarının takibini yapmak için tiyatrodaki kullandığı tahsilat defterlerinden daha büyük değildi. Kapağı, yıllanmanın etkisiyle çatlayıp kararmıştı. Üzerinde zemindeki gümüş disklerde yer alan geometrik tasarım vardı. Sayfaları sanki kitaba sonraki yıllarda eklenmiş gibi duruyor, yanlardan yamuk yamuk sarkıyordu.

Viola, tiksinti dolu bir ses tonuyla, "Bu mu yani?" diye sordu. "Onca karmaşa, onca kayıp bu iğrenç küçük şey için miydi?"

Harte bir tür tuzağın çıkmasını bekleyerek elini yavaşça uzattı. Parmak uçları kapağa temas ettiği anda, duvarlardaki yeşil alevler yükseldi ve Viola'yla Harte'in gözlerini kaçırmalarına neden olan parlak bir renk patlamasıyla ışıldadı. Hava dumanla dolmuştu; mide bulandırıcı ve tatlıydı, fazlasıyla da tanıdık-tı. *Afyon*.

Viola kitaba uzanarak "Gitmemiz gerek" dedi.

Ama Harte bunca emeği kaybetmek için vermemiştir. Viola alamadan hemen kitabı kaptı.

Parmakları kitabın kapağına dolandığı anda sıcak, keskin bir enerji önce koluna, oradan da göğsüne saplandı. Kafası yüzlerce sesle dolmuştu. Binlerce sesle. Gürültü yalnızca birkaç saniye sürdü ama Harte kelimelerle tarif edemeyeceği dillerde haykırış, ilahi ve seslerin sonu gelmez tufanı gibi gelmişti. Sesler ona hücum ederken zaman durmuştu adeta ve sonra, geldikleri gibi yine hızla gidiverdiler.

Gitmedilerse de sessizliğe gömüldüler. Ama aç oldukları hâlâ hissediliyordu.

Harte zihninin bir köşesinde hâlâ fısıldayıp duran son sesi de başından savarak kendini toparladı. O tuhaf dilleri anlayamaması gerekirdi ama ona demek istediklerini anlamıştı. Kita-

ba dokunmak –tüm fikirleri ve görüntüleriyle– bir insanı okumak gibi gelmişti ona ama bu çok daha güçlü, çok daha açık bir deneyimdi.

Birdenbire her konuda ne kadar yanıldığını anladı. Öngöründen o kadar yoksunlardı ki hepsi baştan sona her şeyi yanlış anlamıştı. Ansızın, Harte ne yapılması gerektiğini anlamıştı.

Harte elinde kitapla öylece durunca Viola, “Ne oldu?” diye sordu.

Kitabı bir çantaya yerleştirip diğer antik yapıtları toplamak için odayı dolaşmaya girişen Harte, “Hiçbir şey” diye cevap verdi. “Hadi gidelim.” Masa tekrar alçalmaya başlarken, çantayı paltosunun içine tıktı. “Onlar gittiğimi fark etmeden ya da bu yerin tamamı patlayıp yıkılmadan tekrar kasaya dönmeliyim.”

Viola bıçağını ona dayayarak, “Önce ben şunu bir alayım” dedi. Harte kafatasında yoğun bir baskı hissetmeye başlamıştı; bu, zorlamaması için Viola’nın onu uyarma şekliydi.

Harte bir an duraksadı. Bunca emeği yenik düşmek için vermemişti ve zihninde hâlâ dolanmakta olan –ve onu cesaretlendiren– o sesler varken, ne yapması gerektiğini iyi biliyordu.

Odadaki afyon dumanı giderek artıyordu ama Harte bunun Viola’yı ne kadar etkilediğinden emin değildi. Afyonun, kaçmasına fırsat verecek kadar Viola’yı zayıflatmıştı düşünererek riske girmek zorundaydı. Kız onun zihnindeki acıyı daha beter hale getirmeden, Harte çantayı havaya fırlattı ve Viola’nın gözleri çantayı takip ederken ona saldırdı.

-

Dakikalar geçip duruyordu.
On.

On beş.

Şimdiye kadar kaçmış olmalı. Harte'ın kasadan bir çıkış yolu olduğuna Esta'nın şüphesi yoktu. Onun daha önce çok daha zorlu kaçışlar gerçekleştirdiğini görmüştü –en azından bu kasa su dolu değildi– ama Harte bir hırsız da değildi. Kasadan çıktıktan sonra işin geri kalanını kendi başına nasıl halledebileceğini hiç bilmiyordu Esta.

Yirmi dakika.

Veya Harte'ın başka neler yapabileceğini.

Seyirciler beklenti içinde homurdanmaya başladılar. Esta yüzüne memnun, endişesiz bir tebessüm yapıştırmıştı ama kalabalıktaki her gözün kendisine kilitlendiğini hissediyordu.

“İşi epey uzun sürüyormuş” dedi Yüce Şef; yüz ifadesi müphemdi.

Esta adamın endişeli olduğunu anlamıştı. Bir şovmene zarsız bir şaka yapmak başka bir şeydi, siz hiç yardım etmeden öylece dururken sahnede bir adamın muhtemel ölümünü izlemek başka bir şey.

Sam Watson biraz fazla keyifli görünüyordu. Fısıldar gibi öne doğru eğilmişti ama sahnedeki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyordu. “Belki de şu büyük Harte Darri-gan iddia ettiği gibi element ustası filan değildir, ha?”

Sahnenin öteki tarafından Evelyn yapmacık bir ifadeyle sırtıttı.

“Yanıldığınıza eminim” dedi Esta, çaresizce uzaklaşmaya

çalışarak. “Onun başaracağına inancım tam. Sizin algınızın ötesinde güçlere hükmedebilir o.”

Ama saniyeler geçip giderken o inanç da azalmaya başladı.

Yarım saat geçtiğinde, seyirciler kasayı açıp sihirbazı dışarı çıkarmaları için onlara haykırıyordu ama Esta herkese beklemelerini söyledi. Tüm sırlarını ortaya sermesinin herhangi bir işe yarama umudu varsa Harte’a biraz daha vakit vermeliydi: Kitabı ve taşları alması, kasaya geri dönmesi, böylece ikisinin birden kaçabilmesi için.

Sahnenin karşısında, Yüce Şef giderek daha da meraklanıyordu, Evelyn’in kırmızı dudakları ise bir sırıtışla kıvrılmıştı, gözleri beklentiyle parlıyordu. Hemen sonra Yüce Şef’in koluna dokunup kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi.

Yaşlı adamın gözleri tuhaf bir şekilde donuklaştı, son derece sakın görünmesine rağmen kasanın hemen açılması için hışımla bağırdı. Evelyn yapacağını yapıyordu.

Kasa kilidinin şifresi açılırken ve kilidin büyük mandallı dikkatle kaldırılırken seyirciler sessizleşti. Esta, Sam Watson’dan uzaklaşmaya çalıştıysa da adam onu sımsıkı tutmuşa benziyordu. Esta kaçabilse, zamanı yavaşlatıp Harte’ı bulabilirdi. Hatta kimse neler olduğunu anlamadan onu kasaya geri sokabilirdi bile.

Ama daha Esta kendini yaşlı adamdan kurtarmanın bir yolunu bulamadan, kasa kapısı açılıverdi.

Seyircilerin Harte’ın artık kasada olmadığını fark etmesiyle tiyatroda hızlı iç çekişler yankılandı.

“Ne?” Yaşlı adam dönüp Esta’ya baktı, kızın kolunu daha da sıkı tutarak ona hiçbir kaçma fırsatı bırakmamıştı.

“Suçlusuz kız!” dedi Evelyn, bir yandan da sahnede Sam’in hâlâ Esta’yı kolundan tuttuğu yere doğru yaklaşıyordu. “Sana söylemiştim, değil mi? Bir şeylerin peşinde oldukları konusunda seni uyarmıştım.”

“Evet, uyarmıştın” dedi Sam Watson, Esta’nın kolunu daha da sıkı tutup yüz yüze gelmeleri için onu çekiştirdi. Tükürüklerini Esta’nın yüzüne saçarak, “Sihirbaz nerede?” dedi hışımla.

Esta dürüstçe, “Bilmiyorum” diye cevap verdi. Adamın ona inanacağı yoktu gerçi. Oradakilerin hiçbirinin ona inanacakları yoktu.

“Tüm binayı kilitleyin” diye bağırdı Yüce Şef. İhtiyar suratı ürkütücü bir kırmızı tonuna bürünüyordu. “O bulununca ya kadar bu yerin her santimetresinin aranmasını istiyorum. Ve sen...” Bembeyaz kesilmiş suratı ve fal taşı gibi açılmış gözleriyle ön sırada oturan Jack Grew’u işaret etti. “Bu senin suçun. Onu buraya getirenin sen olduğunu unutmayacağım.” Ardından Sam Watson’a döndü. “Kızı güvenli odaya götür ve şayet tam üyelik şansı yakalamak istiyorsan, sakın kaçmasına izin verme.”

Yaşlı adam merdivenlerden son sürat inip karmaşa içindeki kalabalığa karıştı ve Esta’yı kolunu sımsıkı tutan Sam Watson’la bıraktı. Tiyatroda kargaşa başlamıştı.

Esta, Watson’dan kurtulmaya çalıştı ama hamle yapmaya her kalkışında adam kolayca karşılık veriyordu. Nihayet, kızı öyle bir zapt etti ki Esta kıpırdayamaz hale geldi.

“Lütfen... Bu basit bir yanlış anlama. Onun ortadan kaybolmasıyla alakam yok.”

Watson, Esta’nın eklemleri acıyla sızlayınca dek kollarını geriye çekerek, “O yalancı ağzını kapa” dedi. “Bu işte senin de parmağın olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Senin de onlardan biri olduğunu biliyorum...” Watson daha sözünü bitirmeden, olduğu yerde kaskatı kalıverdi ve kızı bıraktı. Aniden, başı geriye düştü, sonra öne eğildi, iki büklüm olup yere yığıldı.

Esta şaşkın halde bakakalmıştı. “Jianyu?” Jianyu karşısında belirmeden önce tepki verecek vakti olmamıştı.

Jianyu, tiyatronun arka tarafını başıyla işaret ederek “Hadi” dedi; yollarında irice bir adam dikiliyordu.

Jianyu hazırlanarak kollarını havaya kaldırdı ama Esta birden onun elini kapıldığı gibi zamanı esnetti. Etraflarında, odadaki hareketlilik yavaşladı. Hummalı kısırtı duruldu. Smokinli adamlar, birbirlerinin üstüne çıkmaya çalışırken adımlarının ortasında tökezliyorlardı, suratları öfke ve korkunun tasviriydi. Evelyn’in aşırı boyalı suratı ise yerde yatan Sam’e uzanırken

şaşkınlık ifadesiyle donakalmıştı.

Jianyu'nun gözleri kocaman açıldı, sonra Esta'ya hafifçe gülümsedi. Takdirle başını sallayarak "Anlıyorum" dedi. "Hadi. Birlikte gidelim." Esta, Jianyu'nun elindeki küçük diskleri hareket ettirşini izledi ve etraflarının gölgelendiğini gördü. "Böyle si daha güvenli." Sonra Jianyu sahnenin arka kısmına doğru kızıya yol gösterdi.

Esta ise onu tam ters yöne çekiştirerek, "Harte'ı durdurmak zorundayız" dedi. "Numarayı değıştirdi. Kitabın peşinde."

Onunla gitmeyi reddeden Jianyu, "Biliyorum" dedi.

"Biliyor musun?"

"Hepsi planın parçasıydı." Jianyu onu tekrar çekiştirdi. Esta'nın kafası öyle karışmıştı ki Antik Mısır mezar odasına doğru sürüklenmeye bıraktı kendini. Kendilerini tekrar şatafatlı mezar odasında bulduklarında, Esta onu durdurdu.

"Anlamıyorum." Bulundukları yerde bina sessizdi, duvarlara sıralanan devasa figürlerin gözleri onları izler gibiydi. "Numarayı benden habersiz değıştireceğini biliyordun."

Harte ona yalan söylememiş miydi?

Jianyu başıyla onayladı. "Harte, birkaç gün önce aklında bir fikirle Dolph'a geldi. Şüpheleri senden uzağa çekmek istediğini söyledi."

"Hayır, bu doğru değil. Bu da başka bir numara" diye karşılık verdi Esta; bunun da Harte Darrigan'ın oyunundaki bir başka kademe olduğundan emindi. Öyle olmalıydı.

"Eğer bu bir numaraysa, Viola çok geçmeden onun icabına bakar. Hadi."

Esta, Harte'a güvenmiyordu ama Viola'nın neler yapabileceğini de biliyordu. Bu yüzden Jianyu'nun onu binanın karmaşasından geçirip sokağa çıkarmasına izin verdi.

Dışarıda yaşanan kargaşayla gece canlanmıştı. Jianyu onlara doğru hızla yaklaşan itfaiye ekibinin tıngırtılarını duyabiliyordu. Binanın batı yakasını aydınlatan alevleri, kırık pencerelerden süzölen kara dumanları görebiliyordu. Bu kargaşayı oradan hızla çıkmak, Dolph'un arabasının beklediğı yere doğru son sürat gitmek için kullanmışlardı.

At arabasına vardıklarında, sürücü koltuğunun tepesinden Nibs onlara baktı.

“Darrigan nerede?”

“Daha çıkmadı mı?” diye sordu Jianyu. Esta’nın içi burkuluverdi.

Nibs başını iki yana salladı.

Onlara doğru yaklaşan ayak sesleri duydular, hep birlikte aynı anda sese doğru döndüler. Bir an için Esta’nın kalbinde umut alevlenmişti. Hemen sonra Harte’i karşısında görmeyi umuyordu.

Ama gelen, siyahlar içinde onlara doğru koşmakta olan Viola’ydı. “Gidelim!” diye bağırdı, bu sırada arkasındaki kapıdan bir grup adam hızla dışarı fırlamıştı. Viola onlara bir bıçak fırlatmasına yetecek kadar arkasına döndü ve adamlardan birini gırtlğından vurup yere çökmesine neden oldu.

Viola arabaya tırmanırken Nibs, “Ama Darrigan...” diyecek oldu.

“Önemi yok. Kitap bende” diye karşılık verdi Viola.

Binaya kaçamak bir bakış atan Nibs, “Emin misin?” diye sordu.

“Onun icabına baktım.”

Esta’nın yüreğı ağızına gelmişti. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Öldü gitti, kapiş?” Çantayı havaya kaldırarak gösterdi. “Almaya geldiğimiz şeyi aldık” dedi Viola ve arabanın kapısını çarparak kapattı.

Nibsy atları kırbaçlayarak hareketlendirdi, at arabası Harte Darrigan’ı geride bırakarak son sürat uzaklaştı.

Viola’nın gözleri Esta’nınkilerle buluştu. “Üzgünüm” dedi. Gözlerinde gerçek pişmanlık, gerçek acı vardı. “İkinizin yakınlığı biliyorum ama bunu almasına izin veremezdim.” Viola arabanın öteki ucuna uzandı ve nazikçe Esta’nın dizine dokundu. “Başka bir yolu olsaydı...”

Esta içten bir ifadeyle “Anlıyorum” dedi. Ama gözlerinde beliren yaşların acısını durduramıyordu.

“Onu gerçekten öldürdün mü?” diye sordu Jianyu.

“Önce o bana saldırdı.”

Jianyu kaşlarını çatı. “Dolph ona güvenirdi.”

Viola’nın gözleri Jianyu’nunkilerle buluştu. “Güvenmemeliydi.”

Esta, arabanın penceresinden dışarı bakar gibi yaparak başını çevirdi. Ama dışarı bakmak yerine, elbisesinin korsesinden haber kupürünü çıkardı. Yanlış giden her şeye rağmen haberin ilk haline döndüğünü görmek Esta’nın içini rahatlatmıştı.

Hayır, Dolph’un Harte Darrigan’a asla güvenmemesi gerekirdi ama en azından Harte kazanmamıştı. Geçmiş, özgün rotasına geri dönmüşse benziyordu ve kitap, Viola’nın elinde güven-deydi; bu da Esta’nın oraya yapmak üzere gönderildiği işi tamamlamak için hâlâ bir şansı olduğu anlamına geliyordu.

Daha önce de Viola ve Dolph’tan bir şeyler çalmıştı. Yine yapabiliirdi.

Görev kotarıldığı için rahatlayıp memnun olması gerekirdi, bu yüzden de Harte’in öldüğünü düşündüğünde göğsünde beliren sızının gece onu bütünüyle yutacakmış gibi hissettirmesinin nedenini anlamıyordu.

-

BÖLÜM

V

Strega'ya vardıklarında Dolph ortalarda yoktu. Nibs Viola'nın Kefren Salonu'ndan beri taşımakta olduğu çantayı almaya kalktığında Viola, "Dolph'u beklemeliyiz" diye itiraz etti. Nibs biraz daha sert asılsa da Viola çantayı başkasına bırakmayı reddetti. "Bunu Dolph'tan başkasına vermem."

Nibs somurttu. "O halde sanırım gidip onu getirmesi için birini göndermeliyiz."

Hıçbiri melon şapkalı oğlanların Dolph'un cesedini taşıyarak geri dönmesini beklemiyordu.

Dolph'u sırtından vurulmuş ve çoktan ölmüş halde, Leena'nın mezarı üzerinde yatarken bulmuşlardı. Oğlanlar onu, cafcaflı gömlek ve yelekleriyle tezat oluşturan sessiz bir ağırbaşlılıkla taşıdılar ve çinko barın üstüne yatırdılar. Ölüyken, teni kır saçlarının beyazı kadar solukken bile odada ağırlığını hissettiriyordu.

Onun nişanı altında birleşen erkekli kadınlı karışık grup huzursuz bir sessizlik içinde öylece durdu. Meyhanede o her zamanki sihir sıcaklığından eser yoktu. Sanki Dolph son nefesiyle hepsini götürmüş, sanki oradakilerin hepsi onları birbirine bağlayan tek şeyin artık olmadığını anlamışçasına havadaki sihir tümüyle çekilmişti. Ve Dolph'un yokluğunda –nişanının gücünün yokluğunda– yeni bir anlaşma pazarlığına oturulması gerekecekti.

"Bizim devam etmemizi isterdi" dedi Nibs, ciddi bir ses tonuyla. "Başladığımız şeyi bitirmemizi isterdi."

Dolph'un çekirdek ekibi –Viola, Jianyu ve Nibs– onun her zamanki masasında toplandı. Esta başta geri durduysa da Viola

onu kolundan çekip diğerlerinin yanına götürdü. Jianyu, Nibs'e cesaret verici bir bakış attı ve Nibs çantayı açıp içine baktı.

Esta onun yüz ifadesinin değişmesinden bir şeylerin yanlış gittiğini anlamıştı. Nibs titreyen elleriyle, çantanın içindeki leri masaya döktü. Birkaç biçimsiz taş. Tiyatro logosun olduğu küçük bir tahsilat defteri. Ve bir portakalın kurumuş kabukları.

Hepsi birden korkunç bir sessizlik içinde baktılar.

"Yo..." Nibsy, eşyaları eşeleyip evire çevire incelerken, kabullenmez bir tavırla başını iki yana salladı. Haşın bir kol darbesiyle masanın üstündekileri yere fırlatarak, "Hayır!" diye bağırdı. Viola'ya dönüp "Bu senin suçun" dedi. Parmağını kıza doğrultmuştu, yüzünde hiddet dolu bir ifade vardı. "Bunun olması sen izin verdin!"

Viola, hepsinin gördüğü şeyi inkâr edercesine başını sallayarak, artık boşalan masaya baktı. "Hayır. Çantayı ondan aldım. Onu öldürdüm."

Nibs hor gören bir tavırla "Emin misin?" diye sordu.

Viola, bir sonraki kurbanı Nibs olacakmışçasına bir bakışla, "Certo!²⁶ Birini öldürdüğümde bundan haberim olur" diye terslendi.

Nibs, "Sana dokundu mu?" diye sordu.

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Sana dokundu mu?" diye bağırdı Nibs. Suratı hiddet dolu bir kırmızı tonuna bürünmüştü ve Viola'yla neredeyse burun burunaldı, öyle ki kız onu kolayca ısırabilirdi.

Viola onu itip suratına saçılan tükürüklerini sildi. "Benimle kitap için mücadele etti. Bu yüzden, evet. Bana dokundu. Ama hemen ardından da öldü."

"Sana dokunduysa, zihnini değiştirmiş olabilir."

"Sen neden bahsediyorsun? Onu öldürdüm."

Nibs, Viola'ya doğru başını iki yana sallayarak, küçümser bir tavırla, "Darrigan'ın yaptığı şey işte bu" dedi. "Zihin okuyabilir, aynı zamanda bazı fikirler aşılayabilir. Bunun için tüm gereken, tek bir dokunuş, ten teması. Muhtemelen bunu fark

²⁶ İtalyanca, eminim. (ç.n.)

etmemişsindir bile.”

Bu şüphe karşısında donakalan Esta, “Nibs haklı” dedi.

Viola başını iki yana salladı. “Hayır. İmkânı yok. Afyon ya da onun gibi bir şey vardı. Kitabı yerinden aldığımızda, öyle bir şeyin bulutu odayı doldurmuştu. Darrigan’ın, ben onu öldürmeden önce, öyle bir şey yapmasının yolu yoktu. Bıçaklarımın iş görmesi için sihre gerek yok.”

“Kullandığın bıçak nerede?” diye sordu Nibs.

Viola en sevdiği küçük hançeri olan Libitina’yı²⁷ çıkarıp gösterdi.

“Kan nerede?”

“Kan olması gerekirdi” diye fısıldadı Viola.

“Darrigan bir sahne sihirbazıydı, seni embesil. Soluğunu başka kimsenin yapamayacağı kadar uzun süre tutacak şekilde eğitmişti kendini. Soluk almadıysa, afyon onu etkilememiştir.”

Viola başını iki yana sallayarak, “Hayır...” diye fısıldadı. Hayır. Harte’in onu böyle kolayca kandırmış olması, her şeyi mahvetmiş olması mümkün değildi. Dolph ölmüştü, Cemiyet onların peşine düşecekti, üstelik kitap da ellerinde değildi. “Hayır” diye tekrarladı; o sırada tutunabildiği tek şey inkârı.

Nibs ona ters ters baktı. “O halde kitap nerede? Antik yapıtlar nerede?”

Viola cevap vermedi.

Ancak Esta için bu gelişme çok daha çarpıcıydı. Başarısız olmuştu. Harte Darrigan –sihirbaz– kitabı ele geçirmiş, ortadan kaybolmuştu.

Taşlar da öyle.

Eve dönebilme şansı da.

Çok geçmeden işler kontrolden çıkmaya başladı.

Sonraki gün şafak sökmeden, ucuz kiralık dairelerin yer aldığı eski püskü binalarla dolu koca bir mahalle alevler içinde kalmıştı. İtfaiye ekipleri uzak durmuş ama Five Point çetesinin sembolünü taşıyan oğlanlar kalabalığın sağında solunda

²⁷ Antik Roma mitolojisinde ölüm ve cenaze tanrıçası. (ç.n.)

görülmüştü. İzliyorlardı. Alevleri söndürmeye ya da eşyalarını kurtarmaya çalışanları durduruyorlardı. Belediye başkanıyla – ve Cemiyet’le– yaptıkları işbirliği giderek daha da pürüzsüz bir hal alıyor gibiydi.

Kelly’nin çete üyeleri, Tammany Konağı’nın koruması altında, tehdit olarak gördükleri herkese saldırmakta tereddüt etmediler. Masum bakışlardan kavgalar patlak verdi. Sokaklar yayılım ateşine bulandı, etraftaki herkes çapraz ateşe tutuluyordu.

Bowery’de hiç kimse güvende değildi. Cemiyet aklından intikamı çıkarana dek de olmayacaktı.

Elbette, yeni gelen göçmen kitlelerinin yarattığı tehdit de dair daha fazla kanıt ortaya çıktıkça, yaşanan her huzursuzluğun haberi yapılmaya başlamıştı. Kefren Salonu’ndaki yangını haber yapmasının ardından Sam Watson, günlük makale sütununu Mageusların şehirde yarattıkları tehdidin duyuru köşesine çevirdi. Suçlular, sapıklar ve hırsızlar sınırlardan akın akın geçiyordu, Watson buna karşıydı ve hiçbir şey yapılmıyordu. Herkese şunu hatırlatıyordu: Kefren Salonu kadar eski ve önemli bir kurumu yok edebiliyorsa, ülkenin yaşam biçimini de tehdit edebilirlerdi.

Herald Meydanı yakınlarında, tüylü şapkalı hanımlar ve beyaz eldivenli beyler, dudaklarını mühürleyip başlarını onaylamaz tavırlarla sallayarak, belediye başkanının böylesi bir tehdit karşısında aciz kalmasını ayıplıyorlardı. Houston’ın ötesinde, Manhattan halkı ise şehrin aşağı kesiminde şiddetlenen çılgınlığını bile isteye görmezden gelerek, normal yaşamlarına devam ediyorlardı.

Ancak Five Points ve Bowery çevresindeki vatandaşlar korkuyla burun buruna yaşıyorlardı. Bu çılgınlığın kendi eserleri olmadığını biliyorlardı. Herkes korku içindeydi.

Görünüşe göre, Dolph Saunders’tan boşalan yere Esta’yı şaşırtan bir rahatlıkla geçiveren Nibsy Lorcan haricinde herkes endişeliydi. Dolph’un bar tezgâhının üstündeki bedeni daha soğumamışken Nibs’in emirler yağdırmaya başlamasını kimse sorgulamamıştı. Herkes Dolph’un ölümünün kesin kanıtıyla kendi içine dönüp sessizleşip tetikte dururken, Nibs bir gecede

on beş santim boy atmış gibiydi. Dolph'un eski koltuğuna sanki o koltuğu hep kendisi hak etmişçesine oturmuştu.

Fazla erkenci, diye düşündü Esta. Harte'in sözlerini hatırlamadan edemedi: Bunun onunla her açıdan ilgisi var.

Gerçi başka kimse Nibsy'nin yükselişini sorguluyor gibi görünmüyordu. Şayet sorguluyorlarsa da olanların şokundan dolayı umursamayacak kadar sersemlemişlerdi.

Bir hafta sonra, bir kez daha Strega'nın mutfağında, Dolph'un çetesinin geri kalanından uzakta toplandılar. Derken, melon şapkalı üç oğlan kapıdan içeri girdi. Dördü birden –Nibs, Viola, Jianyu ve Esta– çok daha kötüsüne hazırlanarak, aynı anda dönüp baktılar. Üç oğlandan en uzununu Nibs'in oturduğu yere doğru öne çıktı ve ona doğru bir baş hareketi yaptı, Nibs'le baş başa konuşmak ister gibiydi.

Nibs oğlanı bir kenara çekip dikkat kesildi; oğlanın dediklerini dinlerken burun delikleri hışımla titreşiyor, yüz ifadesi giderek sertleşiyordu.

"Annesi gitmiş de ne demek?" diye bağırdı Nibs. Sesi öyle yüksek çıkmıştı ki odadaki diğerleri dönüp onlara baktı.

"Dediğim gibi. Kadının başka yere götürülmesini senin istediğini söylüyorlar."

"Nereye?" diye sordu Nibs, yüzü öfke doluydu.

Oğlan omuz silkerek "Bilmediklerini söylüyorlar" diye cevap verdi.

"Peki, kadını kim götürmüş?"

Oğlan suratında şaşkın bir ifadeyle duraksadı. "Senin götürdüğünü söylüyorlar."

Viola, masada karşısında oturan Esta'ya meraklı bir bakış attı, Esta ise başını iki yana sallayarak karşılık verdi. Oğlanların ne hakkında konuştuklarını bilmiyordu. Jianyu'ya baktı ama o da Nibsy'yle iki oğlanı büyük bir dikkatle izlemekle meşguldü.

Ses tonunu kontrol etmekte zorlanmaya başlayan Nibs, "Ben öyle bir şey yapmadım" diyerek öfkeden köpürdü.

"Bir şey daha var" dedi oğlan. Gelmek üzere olan bir yumruktan kaçınacakmış gibi savunma pozisyonu almıştı.

"Ne?" Nibs'in göğsü hızla inip kalkıyordu.

Oğlan katlanmış bir kâğıt parçası uzattı. “Bunu sana vermem gerektiğini söylediler.”

Nibs kâğıdı öyle bir hışımla aldı ki oğlanın irkilmesine neden oldu. “Defol” diye bağırdı ve mesajı açıp okumadan önce üç oğlanın çıkmasını bekledi. Mesajı okuduktan sonra dönüp Esta’ya baktı.

Jianyu da Viola da sandalyelerinde doğruldular.

Nibsy’nin bakışından hiç de hoşlanmayan Esta, “Ne?” diye sordu.

Nibs tek kelime etmeden kâğıdı ona verdi.

Bu bir reklâm broşürüydü. Üzerinde, kalın siyah harflerle büyük Harte Darrigan’ın Brooklyn Köprüsü’nden atlayarak ölüme meydan okuyup imkânsıza yelteneceği duyuruluyordu. Köprü resminin karşısında, tanıdık bir el yazısıyla bırakılmış bir mesaj vardı: *Kitabı istiyorsan, kızı bana getir.*

Esta okumayı tamamlayıp da gözlerini kaldırdığında göz göze geldiği Nibs, “Anlaşılan, Harte Darrigan ölmemiş. En azından, şimdilik” dedi. Donuk bir ifadeyle boşluğa bakarak, “Kaçır-dığım bir şeyler var” diye ekledi. Düşünüyordu. Olaylar arasında bağlantı kuruyordu. Sonra gözleri Esta’ya kilitlendi. “Planla-dığı şeye dair sana hiçbir işaret vermediğine inanamıyorum.”

Esta hemen tetiğe geçti. Nibs iki gündür onu izliyordu, Esta onun bakışlarını her yakaladığında kendini huzursuz hissediyordu. Adeta Nibs onda hoşuna gitmeyen bir şeyler görüyor gibiydi. “Beni de herkes kadar kullandı” dedi Esta dikkatle. “Yakınlaşmışız gibi göründüyse de bu onun oyununun bir parçasıydı sadece.”

“Hayır...” Nibs gözlerinde belirsiz bir ifadeyle ona baktı. “Durumun tamamen bundan ibaret olduğunu sanmıyorum. Onun için bir anlamın var.”

Esta, içindeki her küçümseme zerresiyle doldurduğu buz gibi, sert bir solukla kahkahayı bastı. “Seni temin ederim, onun için hiçbir anlamım yok. Belki de beni hiç uyardıktan sahnede öylece nasıl bıraktığını unutuyorsundur.”

“Sen öyle olduğunu söylüyorsun” dedi Nibs hafifçe.

Esta, “Öyle olduğunu biliyorum” diye karşılık verdi. “Beni

Cemiyet üyeleriyle dolu bir salonda bir başıma bıraktı. Jianyu olmasa hâlâ orada olurdum.”

Nibs alaycı bir kahkaha homurtusu çıkardı.

“Doğruyu söylüyor” dedi Jianyu. “Hiçbir koruması olmadan onu öylece bırakıp gitti. Benim orada beklediğimi bilmesine de imkân yok. Bunu Dolph ayarlamıştı.”

Esta, Jianyu’nun dudaklarından kolayca dökülüveren bu yalan karşısında bir an duraksadı. “Gördün mü?” diye çıkıştı Nibs’e. Jianyu’yla göz göze gelmemek için kendini zor tutmuştu. “Harte Darrigan’ın cehenneme kadar yolu var, umurumda değil.”

İşte bu kadarı doğrudu.

Harte onu bırakıp gitmişti. Hepsine ihanet etmişti ama Esta’yı bırakıp gitmişti. Ve Esta bunu umursadığı, orada ve o şehirde bulunmasının nedenini –bir an için bile olsa– unuttuğu için kendinden nefret ediyordu. Ama bu iş daha bitmemişti. Harte’ın kitabı yok etmesini engellemek, hepsini kurtarmak için bir şansı daha olacaktı.

Tekrar başarısız olmayacaktı.

SON BİR GECE

Şehre gece çöktüğünde, Harte teknenin motoru kapalı bir şekilde rıhtımdan süzülerek uzaklaşmasını izledi. Tekne sahil şeridinin erişim alanının dışına çıktığında büyük brülörler ateşlendi ve bodur gemi, karanlık suya vuran yıldız yansımalarını yararak, daha hızlı ilerlemeye başladı. Harte tekne ufukta bir noktadan ibaret oluncaya dek olduğu yerde kaldı. Artık kesin olarak biliyordu ki o tekne yolculuğunu yapma şansını asla yakalayamayacak, diğer kıyıların neler barındırdığını asla öğrenemeyecekti.

Nibs Lorcan, Harte'ı uyarmakla fazla ileri gitmişti. Biraz çaba –Está'dan saklanan sırlar ve uzun geceler– gerekmişti ama soyguna uzanan günlerde Harte, annesinin nerede olabileceğini öğrenmek için doğru kişilere rüşvet vermeyi başarmıştı. Nihayetinde, pek de zor bir iş olmamıştı bu, özellikle de Harte'ın kurduğu doğru türden temaslarla.

Annesinin rıhtım yakınındaki bir genelevin kokuşmuş bodrumuna gizlendiğini öğrendiğinde, beklemek ona cehen-nem gibi gelmişti ama Nibs'in haberi olmadan onu öylece çıkarıp götürmeyeceğinin de farkındaydı. Nibs üstünlüğünü kaybettiğini anlayacak olursa, Harte'ı ne Kefren Salonu'na ne de kitabın yanına yaklaştırırdı. Bu yüzden, soygun gecesine dek hiçbir şeyi riske atmak istemeyen Harte beklemişti. Soygun gecesine geldiğinde Nibs artık onu durduramayacaktı.

Harte nihayet annesine ulaştığında, kadın öyle çok afyon almıştı ki tamamen düzelmesi bir mucize olurdu. Yine de söz verdiği gibi onu oradan çıkardı. Genelevi işleten yaşlı çiftte yaşadıkları sıkıntı yüzünden bir yığın para verirken tek yapması ge-

reken, parmağını onların avuçlarına sürtmekti sadece. Yaşlı çift, özellikle de o sırada paraya odaklandıklarından, bu teması fark etmedi bile. Bir an sonra, Harte'ı tümüyle unutmuşlardı.

Harte'ın annesi artık güvendeydi. Ya da olabildiğince güvendeydi. Şimdi Harte'ın diğer şeylerle ilgilenmesi gerekiyordu.

İki gün boyunca Jack'in ambarını gözlemişti. Ne Jack ne de başkası görünmüştü ve Harte nihayet ambara yaklaşma riskine girmenin yeterince güvenli olduğuna emin olmuştu. O makineyi ve inşa planlarını yok etmeden işleri tamamlayamazdı. Sonuçta, Harte Darrigan ikili oynayan aşağılık serserinin ve piçin teki olabilirdi ama kaçmadan önce öyle bir makineyi tek parça halinde bırakacak kadar da alçak değildi. Yüzlerce –hatta belki binlerce– masum insan için yarattığı tehlikeyi bilirken, bunu yapamazdı.

Bu, Jack'i sonsuza dek durdurmaya yetmeyecekti, bunu biliyordu. Ama bir süreliğine dizginleyecekti. Hatta belki diğerlerine mücadele etme şansı bile tanıyabilirdi. Özellikle de Harte –ve onunla birlikte de kitap– kaybolup gittikten sonra.

Önce makine. Paltosunun cebinde ağırlık yapan somun anahtarı bu işi görürdü. Makineyi yok edecek, o kahrolasıca yeri alevler içinde bırakacaktı.

Sonra da Esta'nın peşine düşecekti. Her şeyi açıklayacaktı.

Arkasındaki alçak binalardan birinden bir gölge kıpırdadı, Harte'ın tüm içgüdüleri alarma geçti. Orada olduğunu kimse bilmesine imkân yoktu. Her tedbiri almış, izlerini tekrar tekrar örtmüştü. Ama yine de kesinlikle kovalandığını hissediyordu.

“Kim var orada?” diye seslendi. Ama karşılık olarak tek duyabildiği, suyun hafif şıpırtısı olmuştu. “Orada birinin olduğunu biliyorum.”

Kulak kabartarak bekledi ama izlendiği hissinden kurtulamadı.

“Beni öldürmeyi düşünüyorsan, sana yapmamamı tavsiye ederim. Eğer ben ölürsem, aradığın şeyleri nereye koyduğumu asla bulamazsın” dedi Harte. Karşısındakinin Dolph'un eki-

binden mi, yoksa Cemiyet'ten mi olduğunu bilmiyordu, aslında umursamıyordu da. Umursama işini tamamen onlara bırakmıştı. Yalan söylemiyordu. Ne kitapla o tuhaf taşları ne de onları nereye koyduğunu bulabilirlerdi.

"Göster kendini!" diye seslendi. Eli paltosunun cebinde gizlediği silaha çoktan yapışmıştı bile.

Jianyu ay ışığının aydınlığına çıktı. Karşısında bulduğu kişinin Viola olmaması belki Harte'ı rahatlatmalıydı ama yine de içinin korkuyla ürperdiğini hissetti.

Açıklamama izin ver, demek istedi. Ama demedi. Su kıyısında dikildikleri karanlık, hiç de mazeretlerin sunulup savunulacağı bir yer değildi. Harte bunun yerine birazcık dikleşip doğruldu.

Hiç de hissetmediği bir özgüvene sahipmiş gibi yaparak, "Seni Dolph mu gönderdi?" diye sordu.

"Dolph öldü" diye karşılık verdi Jianyu, ses tonundaki donukluk sözlerini doğruluyordu.

Harte'ın iğini korku sardı. "Ben de öyle duydum." Ama buna inanmak istememişti.

Harte sormamasına rağmen "Leena'nın mezarında arkasından vurulmuş" diye ekledi Jianyu. Harte onun genelde sakın olan ses tonundaki öfkeyi -ve kederi- hissedebiliyordu neredeyse. "Bize ihanet ettiğin gece."

"Ben Dolph'a ihanet etmedim" dedi Harte. "Bir anlaşmamız vardı, ben ona verdiğim sözünü tuttum." Ama Dolph'un öldüğü duyumunu aldığı anda her şeyin daha da kötüye gittiğini biliyordu.

"Kitap nerede o zaman?"

"Güvende" dedi Harte.

Jianyu'nun suratı asıldı. "Bende daha güvende olur."

"Sende olsa, Nibs onu alır ve hepimizin işi biter."

Jianyu hiçbir şey söylemeden, aralarındaki dar mesafeden Harte'ı incelemeye devam etti sadece.

Harte nihayet "Dolph'u ben öldürmedim" dedi.

"Öyle yaptığını düşünseydim çoktan ölmüş olurdun zaten."

Harte, Jianyu'nun sakın tavrına güvenmiyordu. "Beni öl-

dürmeye gelmediysen, neden buradasın?”

“Dolph öldüğü için buradayım.” Harte’a anlaşılması zor bir bakış atıp bir adım yaklaştı. “Ama bundan sonrasında yapacaklarımız... sana bağlı.”

Jack Grew bavuluna son parçaları yerleştiriyordu ki mesaj ona ulaştı. Bir saat sonra Cleveland'a, yeni görevine, Erie Gölü kıyısındaki bir rafinerinin müsteşar yardımcılığına giden en trende olacaktı. Gelen mesaj her şeyi değiştirdi. Veya en azından, o an için işleri askıya aldı.

Jack katlanmış kâğıt parçasına can simidine tutunur gibi yapıştı.

Darrigan'a güvendiği yoktu gerçi. Hayır, o şarlatana bir kez daha kanmayacaktı.

Baron von Filosik'in kızı ha? Tırnağı bile olamazdı. İkili Kefren Salonu'nda gösterilerini yaparken, Jack de Darrigan'ın dairesini aratmıştı, kızın söylediği kişi olduğuna ya da sandığa dair en ufak bir işarete rastlamamışlardı. Harte'la kız onunla oynamışlardı ve şimdi Darrigan bunun bedelini ödeyecekti.

Kitabı senin için aldım. Tek başına gel, yazıyordu mesajda.

Bu mümkün değildi.

Sonraki gün erken saatte, Jack'in arabası köprü ayağında durduğunda, sonu gelmez bir dolu insanın köprü girişine akın ettiğini gördü. Köprünün tamamı her zamanki tramvay ve araba trafiğine kapatılmış gibi görünüyordu. Bu yüzden Jack nereye gittiklerini sormak için bir adamı durdurdu. Adam, Jack'in dediklerini anlamışa benzemiyordu, onun eline buruşmuş bir broşür tutuşturdu.

Yağlekeler ve buruşuklukların altında, Jack köprüyle Harte Darrigan'ın sırttan suratının resimlerini gördü.

Uğraştığı kişinin kim olduğu düşünüldüğünde, onu bek-

leyen şeyin tam bir sirk olmasına şaşmamalıydı. Ama Darrigan eğer Jack'i bu kalabalıkla atlatmayı düşünüyorsa, bunu tekrar düşünmesi gerekecekti. Jack dersini almıştı, öğrenme sırası şimdi Darrigan'daydı.

Yüce Şef'e kendisine gelen nottan bahsetmişti elbette. Sonrasında her şeyi Cemiyet ele almıştı.

Jack omzunun üzerinden, su kenarında sıralanan binalara baktı. Bir dördüncü kat penceresinde keskin nişancının nişangâhının ıslıtısını güçbela seçebilmişti. Herhangi bir şey yanlış gittiği takdirde Cemiyet, Darrigan'ın kaçmasına müsaade etmeyecekti. Şehre dönmeye kalktığında, Darrigan ölü bir adam olacaktı. Brooklyn'in tenhalarına kaçma ihtimaline karşı ise Cemiyet devriyeleri beklemeydi. Ve eğer Jack ateş hattında kalırsa... Yüce Şef bunu kimsenin umursamayacağını ona açıkça belirtmişti.

Dışarıya belli etmediği bir ürperti yayıldı her yanına.

Öyle bir şey olmayacaktı. O kahrolasica sihirbazı biri öldürecekse, o kişi Jack olacaktı.

Jack sahil şeridinden çıkıp köprünün yüksek kulelerine uzanan uzun bayırı takip ederek, kalabalığın arasında ilerledi. Genelde tramvay ve raylı taşıtların kullandığı en sağdaki girişi kullandı. Jack ilerledikçe, kalabalığın yoğunluğu arttı. Ama bu, Broadway'in seviyeli kalabalıklarından değildi. Her tarafında kulaklarına hücum eden bir dolu yabancı lisanın patırtısı yankılanıyordu. Bu boğuk ve arsız insan sesleri, Jack'e oraya ait olmadığını hissettiren gürültülü bir uğultu yaratıyordu.

Ve bu onun yalnızca daha da sinirlenmesine yol açmıştı. En nihayetinde, bu şehri Jack'in ailesi kurmuş sayılırdı.

Yine de bu kalabalık, Cemiyet'in Darrigan'la baş etmesini çok daha zorlaştıracaktı. Jack şapkasının ucunu alına doğru indirdi ve ilk kulenin kemerlerine doğru ilerledi. Kalabalık orada durmuştu. Ne yapacağını bilemeyen, giysilerini hazır giyim alan ve üç sezon öncenin modasını takip eden insanların süslü püslü satenler ve parlak taftalarına bürünmüş alaca güruhuydu bu. Ve toplanan kitlenin ortasında, akıntıya direnen bir kaya misali sakın bir biçimde, sihirbaz duruyordu.

Sırtına bir silah dayanmışken özgüvenli davranmaya çalışmak biraz zordu ama Esta elinden geleni yapıyordu. İriyaları oğlanın kolu kendi koluna dolanmışken yetisini de kullanamazdı. Ama henüz ufak bir kızken Profesör Lachlan'ın kendisine öğrettiği diğer sihir becerisini kullanabilirdi. *Her aldatmacada kilit unsur özgüvendir. Terlediğini görürlerse, ölürsün.*

Köprü açıklığından o korkunç asma halatını havada tutan ilk kule kemerlerine doğru ilerledikleri sırada sabah rüzgârı hızını artırmıştı. Esta her adımında, Dolph'un ekibinden geriye kalanların giderek daha da gerginleştiğini seziyordu; onları kim suçlayabilirdi ki? Sıcak olmasına rağmen havada bir ürperti vardı. Tehlikeyi fısıldayan bir soğuk, kötücül bir enerji. İleride sihir sahibi herkes için dünyanın sonu olan şeyin hatırlatıcısıydı bu.

Esta çocukluğundan beri bu köprüye çıkmamıştı.

Şimdiyse, kuleye yaklaştıkça daha fazla, kendini bir zamanlar olduğu o küçük kız gibi hissediyordu. Fakat bu kez Profesör Lachlan ona yardımcı olmak için yanında değildi. Eğer bu kez köprüden kucaklanarak götürülecek olursa, bu ancak öldüğü için olabilirdi ve bu düşünce paniğe kapılmasına yol açıyordu.

Namluya aldırmaksızın sırtını dikleştirdi. Kitapla taşları Darrigan'dan alacak ya da bunu denerken ölecekti.

Oğlan, Esta'yı da yanında sürükleyip kalabalığı yarararak ilerledi. Nibs hemen arkalarından onları izliyordu. Viola da gerektiğinde müdahale etmeye hazır bir şekilde orada bir yerlerdeydi. Tıpkı Jianyu ve Dolph'un ekibinden başka birkaç kişi gibi. Hepsi, işlerin istedikleri gibi gittiğine ve Harte Darrigan'ın şehre bir daha asla dönmeyeceğine emin olmak için oradaydı.

Kalabalığın önüne doğru ilerlediler. Attıkları her adımla onlara felaket ve ölüm uyarısı yapan soğuk enerji akımına daha da yaklaştılar. En sonunda, Esta'nın Harte'ı görebildiği bir noktaya ulaştılar. Harte bazı ufak tefek el çabukluğu numaralarıyla kalabalığı ısıtmaya başlamıştı bile. Başını kaldırıp kıızı gördüğünde gözlerinde Esta'nın anlayamadığı –ve üzerinde fazla düşünmek istemediği– bir duygu belirmişti.

“Bayanlar ve baylar” diye seslendi Harte. “Görüyorum ki yardımcım gelmiş.” Aralarında sanki hiçbir şey geçmemiş gibi elini Esta'ya uzattı. Sanki Esta'ya hiç ihanet etmemiş, sanki onu Ortus Aurea'yla dolu bir tiyatrodan ölümüne terk etmemiş gibi. “Esta, tatlım?” Kız kımıldamayınca, kalabalıktan onu teşvik etmesini istedi.

Her taraftan alkışlar yükseldi. Esta dönüp ne yapması gerektiğine dair bir işaret almak için Nibs'e baktı, onun da kararsız olduğunu gördü. Harte hakkında düşünüp taşınırken Nibs'in gözleri kısılmıştı. Sonunda bir baş hareketiyle Esta'ya onay verdi. “Herhangi bir şey denemeye kalkarsan, işin biter” dedi kıza.

Esta usanmış bir poflamayla Harte'a doğru ilerledi.

Harte onun elini tutup seyirci için gösterişli bir tavırla öperken, “Seni özledim sevgilim” dedi.

“Tuhaf” diye karşılık verdi Esta. Gözleri havadaki serinlikle hiç ilgisi olmayan yaşlarla yanıyordu. “Bense seni hiç düşünmedim.”

Seyirci kahkahalarla tasdikledi.

Harte pelerinini çıkarmıştı bile. Pelerini kıza verdi, sonra da yeleğini çıkarmaya geçti. Yelek düğmelerini çözmeyi tamamlamadan, kalabalığın uzak noktalarında bir kargaşa patlak verdi ve huzursuz bir uğultunun yükselmesiyle, silah çekmiş bir adam kalabalığın arasından çıkıverdi.

Jack Grew'u çarpıcı gülümsemesiyle selamlarken Harte'ın yüz ifadesi azıcık bocaladı.

Jack, silahı doğruca onun göğsüne tutarak, “Kitabı bana ver Darrigan” dedi. “Antik yapıtları da.”

“Kısa süre sonra onları alacaksın...”

Jack silahın horozunu çekerek, “Kitap!” diye haykırdı.

“Beni yine aptal durumuna düşürmene izin vermeyeceğim Darrigan.”

Harte’in suratı ciddileşti. “Sabretmen gerekecek Jack. Beni şimdi vurursan, buraya almaya geldiğin şeyi elde edemezsin. Bı yüzden şu şeyi biraz indirsen ve...”

Her şey adeta birdenbire oluverdi. Esta hem köprüdeydi hem de Schwab Malikânesi’nin koridorunda. Bir yandan vurulmak üzere olan Harte’i izliyor, bir yandan Logan’ın kanlar içinde yerde yatışını görüyordu. Zamanda iki an, iki zaman ama aynı silahlı adam. Aynı ölümcül silah, atan bir kalbi durdurmaya ayarlanmıştı.

Silah ateşlendiği ve kurşun o ölümcül yoluna çıktığı anda Esta, Harte’i tuttuğu gibi zamanı yavaşlattı. Başını kaldırıp baktığında kurşunun hemen yanlarından geçtiğini gördü. Kurşun öyle yakından geçmişti ki sıcaklığını hissedebiliyorlardı.

Harte kızın kulağına yaklaşarak, “Seni çok özledim tatlım” dedi.

Esta o an ona gereğinden fazla sıkıca tutunduğunu fark etti. Harte’in gitmesine izin vermese de gerileyerek ondan, portakal ve beyaz sabun kokularından uzaklaşırken, “Kitap nerede?” diye sordu.

“Pelerinimin içinde.” Esta’nın kollarında tuttuğu pelerini gösterdi. “Taşın da yanında.”

“Taşım...” Esta’nın yüreği sıkıştı.

“Bana gösterdiğin hani. Peşinde olduğun taş.”

Çevrelerindeki dünya sessizdi. “Peki ya diğerleri?” diye sordu Esta.

Harte, Esta’nın gözünün önüne düşen bir tutak saçı çekerek, “Gitti” dedi. “Dün gece onları şehrin dışına gönderdim. Şimdiye kadar farklı trenlerde benim asla gitmeyeceğim tüm o yerlere doğru yola çıktılar.”

Esta’nın parmakları, avucundaki pelerinin ipeksi kumaşına sımsıkı yapıştı. “Bunu neden yaptın?”

“Cemiyet onları ele geçiremez, hele ki Jack’in planı varken. Nibs’in de onlara sahip olmasına izin veremezdim.”

“Nibs mi?” Harte’in sözleri hiç anlamlı değildi.

“Başından beri tüm bunları o planlamış: Leena’nın ölümünü, Dolph’un kitabın peşine düşmesini, hatta seni bile...” Du-dakları kaskatı kesiliverdi. “Dolph’u öldüren de o.”

“Yo.” Esta başını iki yana salladı. “Dolph soygun gecesi vurulmuştu. Nibs bizimle birlikteydi.”

“Öyle miydi?” diye sordu Harte, tatsız bir ifadeyle. “Onun onca zaman boyunca Kefren Salonu’nun dışında beklediğine emin misin?”

Esta, “Öyle bir şey yapacağına inana...” diye söze girdi ama devamını getiremedi. “Yo.” Başını iki yana salladı tekrar.

Ancak bu, Strega’daki son birkaç günün böyle gerilimli geçişine dair, Nibs’in silahı Esta’nın sırtına dayamaktaki ısrarına dair çok şeyi açıklıyordu. “Sen de salonda bizimle birlikteydin” diye karşı çıktı. “Bilmene imkân y...”

Harte ısrarlı bir ses tonuyla, “Onun neye niyetlendiğini biliyorum” diye devam etti. Ama doğrudan Esta’ya bakmayacaktı. “Her şeyin nasıl gelişeceğini görebilme becerisine rağmen senin Tombs’a götürüldüğün o gece onu yumruklamamı beklemiyordu.”

Esta, Nibs’e şöyle bir baktı. Oğlanın suratı bir tür bastırılmış öfkeyle donmuş gibiydi. Esta ansızın onu farklı bir ışıktaki gördü. Bunca zamandır bunu fark etmemekle aptallık etmişti.

“Başından beri Dolph’u elinde oynatıyordu. Dolph’un bundan haberi bile yoktu.”

Esta, Harte’in tüm sözlerini inkâr etmek istercesine başını iki yana salladı. Bunlar da onun yalanlarından biri olmalıydı. “Dolph’u uyarmalıydın.”

Harte gözlerini ondan kaçırarak, “Yapamazdım” dedi. “Annem Nibs’in elindeydi, hayatım boyunca ona yeterince haksızlık ettim zaten. Anneme daha fazla öyle davranamazdım. Nibs’e fark ettirmeden bu işin altından kalkabileceğimi düşündüm. Seni de bu işten kurtarabileceğimi sandım. Ama işler o gece pek de planladığım gibi gitmedi.”

“Bana söylemen gerekirdi.”

“Senin de her şeyden haberdar olduğunu anlaması riskine giremezdim. Onu atlatmak için tek bulabildiğim yol, senin işi-

ne devam etmedi. Çok fazla şey tehlikedeydi.”

“Yani, Dolph’un hayatı gibi mi?” diye çıktı Esta.

“Bu, Dolph’un hayatından daha büyük Esta. O bunu biliyordu. Kitap, Nibs’in eline geçemez. Beni anlıyor musun? Mageusları bu şehirden kurtarıp özgürleştirmek istemiyor. Eşik’i güçlendirip şehri kontrol etmek istiyor. Sundrenleri öldürüp Mageusları yönetecek.” Harte’in çenesi kaskatı kesildi. “Kitap tehlikeli Esta. Sandığın gibi değil, hiçbirimizin sandığı gibi değil. Yanlış ellerde, yıkıcı bir güç kazandırabilir. Nibs onu kontrol edecek olursa, bugüne dek yaşamış tüm Mageuslardan çok daha güçlü hale gelebilir. Bunun peşinden gelecek yıkımı hayal dahi edemiyorum. Kimse güvende olmaz.”

“Ben... yapam...” Esta yine başını salladı. Harte’in anlattıklarının korkunçluğu ona inanılmaz geliyordu. “Neden şimdi? Herhangi bir şey yapmak için böylesine geç kalmışken, tüm bunları neden bana anlatıyorsun?”

“Çünkü senin için çok geç değil” dedi Harte. “Sana bir çıkış yolu veriyorum.”

Esta’nın elini tuttu, avucuna serin ve pürüzsüz bir şey bıraktı. Esta’nın taşının olduğu bileklikti bu. Esta hemen onun sıcaklığını hissetti. Taşın gücünün mutlaklığı onu çağırıyordu.

“Yapman gerekeni yap ama her durumda, kendini kurtar ve kitabı da yanında götür. Nibs ya da Jack’in onu ele geçirmesine izin veremezsin. Her şey buna bağlı. Anlıyor musun? Kitabı onların peşinden gelemeyeceği bir yere götür.”

“Ama ben...”

“Anlıyor musun?” diye bastırdı Harte tekrar.

Hâlâ herhangi bir kurnazlık emaresi, bunun Harte’in asıl planının bir parçası olduğunu gösteren bir işaret bulmaya çalışan Esta, “Ya sen?” diye sordu.

“Ben her türlü ölüyüm Esta. Kitap... normal bir kitap değil. Adeta canlı gibi.” Yüzünü buruşturdu, sonra gözleri kızın gözleriyle buluştu. Esta’nın çok aşına olduğu o gri irisler şimdi çok farklı görünüyordu. Onlarda kendi yansımasından daha fazlasını, onun seçip fark edemeyeceği kadar hızla belirip kaybolan sözler ya da semboller görebildiğini düşündü Esta. “Kitaba do-

kunduğumda, bir insanı okuyabildiğimden çok daha kolayca okudum onu. İçindekileri gördüm, onlar artık benim de bir parçam oldu. Kitabı onların ulaşamayacağı bir yere götürsen bile, Cemiyet benim peşimi bırakmaz.” Başını iki yana salladı. “Bunu göze alamam. Benim köprüden atlayıp öldüğümü görürlerse, senin peşine düşmek için bir sebepleri kalmaz... başka birinin peşine düşmek için de. Dolph’un koruduğu insanları korumak mı istiyorsun? Bu şekilde yapabilirsin.” Esta’ya iç burkan bir ifadeyle gülümsedi. “Ne olursa olsun, büyük Harte Darri-
gan bugün burada yaptıklarımın sonra uzun süre unutulmayacak.”

Esta’nın yüreği sızladı. Evet, unutulacaksınız, diye düşündü. Köprüden atlayacak olursa bir hafta ya da bir ay içinde kimse onu hatırlamayacaktı. Hele yıllar sonra kesinlikle hatırlanmayacaktı.

“O zaman bu olmadan Eşik’i yıkalım” dedi Esta. “Herkesi hemen şimdi özgür bırakalım ve Cemiyet’in gücünü elinden alalım.” Oraya bu görevle gönderilmemişti ama Profesör Lachlan’ın niyetlendiği şey buydu sonuçta.

“Anlamıyorsun. Hiçbirimiz anlamıyoruz. Eşik sadece bir zindan değil Esta. Sihri korumak için kurulmuş. Eğer yıkılırsa, Mageusları özgür bırakmaz. Tilly’yi düşün; Jack’in makinesi havaya uçtuğunda, Tilly’nin canını almıştı. Eşik’i yok etmek de aynı şeyi yapar. Çektiği tüm sihri yok eder, bunu yaptığında da o sihirle bağlantılı her şeyi yıkar. Seni, beni, kadim sihirle bağlantılı her Mageus’u. Sihrin bu kısmı öldüğünde, biz de ölürüz. Ve sihrimiz olmadan...” Cümlesini tamamlayamadı.

Esta’nın diyebileceği hiçbir şey yoktu. Tüm bunlar bir yalan için fazla saçma ve büyüktü. Eşik onları koruyan değil, öldüren şeydi.

“Buna inanmamı bekleyemezsin.”

“Ben buradayım, değil mi?” Dudakları gerilen Harte zor yutkundu. “Kitap şehirden çıkmamın bir yolunu sunsaydı, çoktan gitmiş olmaz mıydım sence? Gerçekten de burada, bu sirkin ortasında mı olurdum sanıyorsun? Eşik’i geçmek için kitabı kullanabilirdim ama içindeki sihir öyle güçlü ki. Jack bana

Cemiyet'in Eşik'in boyutunu büyütmeyi denediğini söylemişti ama Esir'deki bağlantılar fazla dengesizmiş."

"Esir mi? Neden bahsediyorsun?"

"Eşik böyle çalışıyor. Cemiyet, elementleri birleştirmek için Esir kullanılan bir ritüel düzenlemiş. Bu da bir tür devre oluşturmuş. Kitap o devreden geçmemi sağlayabilir ama gücü öyle fazla ki. Bu kadar sihir o devrenin aşırı yüklenmesine yeter. Ve bu olduğunda, herhangi bir elektrik kesintisinden çok daha kötü sonuçlar doğurur."

Parçaları yavaş yavaş birleştiren Esta, "Çünkü sihri karanlığa gömer" dedi.

"Aynen öyle. Eğer çıkabilseydim çıkardım. Seni de yanımda götürürdüm. Ama Esir'deki devreyi bozmayı göze alamam. Hâlâ buradayım çünkü Eşik'in tamamını yok etmeden çıkmak mümkün değil... Ve onu yok etmek, tüm sihri tehlikeye atmak demek. Tüm Mageusları. Benim için çıkış yolu yok, bu yüzden bu işi bitirmen için sana güveniyorum."

Esta, anlattığı yalanı ortaya serecek bir açık bulmaya çalışarak ona baktı. İnandığı tek bir şey vardı: Şehirden bir çıkış yolu, Eşik'ten geçmenin bir yolu olsaydı Harte Darrigan çoktan gitmiş olurdu.

Ama gitmemişti.

Hatta şimdi kitabı Esta'ya veriyor, başından beri istediği şeyden vazgeçiyordu. Bu Esta'yı ikna etmeye yetmese, heyecan dolu gözlerindeki korku yeterdi.

"Hazır mısınız?" diye sordu Harte.

Esta, "Hayır" dedi. Sormak istediği daha bir milyon soru vardı. Başka bir yolu olmalıydı. "Yapamam..."

Harte onu susturmak için parmaklarını kızın dudaklarına bastırdı. "Şu işi bitirelim." Kendini kızın ellerinden kurtardı ve o uzaklaşırken, Esta zamanı tutmayı bıraktı, dünya tekrar hareketlendi. Birdenbire kalabalığın gürültüsü patlak verdi.

Harte düşmeyince, hareket edemeyecek kadar şaşkınlaşan Jack öylece kalakalmıştı, bu da kalabalığa silahı onun elinden alacak vakti kazandırdı. Tutuklanıp haykırışlar ve yakarışlar içinde sürüklenerek götürülmesi sadece birkaç saniye sürdü.

Harte gömleğini de çıkarmıştı. Kol kasları, halk karşısında soyunmaktan dolayı ne kadar gerildiğini net bir şekilde gösteriyordu. Soğuk hava, omzundaki tüyleri diken diken etmişti ama gözleri sabit ve sakindi.

Gri gözlerinde kararlı bir ifadeyle “Bir şans öpücüğüne ne dersin tatlım?” diye sordu.

Kalabalıktan coşkulu ıslık ve nidalar yükselince Esta onu reddedemedi. İlk defa Harte’ın dudaklarını kendi dudaklarına bırakmasına izin verdi ama asıl istediği öpücük bu değildi. Harte’ın dudakları sanki aşağıdaki suya çoktan gömülmüşçesine soğuktu ve bu son sürat dudak dudağa ten temasında boyun eğmiş bir kararlılıktan fazlası yoktu.

Esta ona güvenip güvendiğine emin değildi ama onun ölmek üzere olduğu kesindi.

Onu benimle birlikte götürebilirim, diye düşündü aniden. Onların aniden ortadan kaybolduklarını kimin gördüğü de umurunda değildi.

Derken, Harte ondan uzaklaştı ve karar verme vakti geçip gitti.

Harte, kalabalığa yaptığı gösterişli bir hareketle köprü parmaklığına çıkmıştı. Gözleri kalabalığı taradı, onların ardındaki şehre baktı ve Esta, Harte’ın yüzünde pişmanlık gördü.

Derken kalabalığın arasından Nibs fırlayıverdi. “Durdur onu!”

Esta, Dolph’un oğlanlarından bazılarının Harte’ın dikildiği parmaklığa doğru atıldığını gördü ama onlar pek öteye geçmeden polis hızla köprüye hücum etmişti bile. Şaşkına dönen kalabalık, polisin yükselen coplarından ve öfkeli düdüklerinden kaçmak için telaşla dört bir yana dağıldı. Bu karmaşada Esta parmaklıktan ayrı düşmüştü. Harte’tan da.

Ona ulaşmasının yolu yoktu. Niyetlendiği şeyden onu caydırmanın yolu yoktu. Esta kitabı kurtarmıştı ama Harte’ı kurtaramazdı.

Gözleri buluştu. Harte dudaklarını Git! dercesine kıpırdattı ve birden çevresindeki hava ışıldar gibi oldu. Güneşin göz kamaştırıcı parıltısı yüzüne vururken Harte parmaklık halatını

bıraktı ve hemen sonra gitmişti.

Esta'nın yüreği sızladı. Çok geç.

Kalabalığı yararak Harte'in gözden kaybolduğu parmaklığa yaklaştı.

Aşağıda Harte'tan eser yoktu. Esta onun su yüzeyine çıkmasını ya da kurtulduğunu gösteren bir işaret göndermesini bekleyerek aşağıyı gözledi ama arkasındaki kalabalık bir öfke ve şaşkınlık ayaklanması başlatmış olsa da su, tüm sırlarını bir mezar kadar mutlak surette saklayarak sakın duruyordu.

Bu sırada Nibs'in kalabalığın arasından kendisine doğru geldiğini görmemişti. Az önce olanların şokundan güçbela soluk almaya çalışmakla öyle meşguldü ki. Harte'in pelerinine sıkıca yapıştığı anda kitabın sert cildini hissetti. Bilekliği de elinde sıcacıktı.

Harte nihayetinde Esta'ya ihanet etmemiştir. Tam olarak ihtiyacı olan şeyi vermişti ona.

Ama daha Harte'in tümüyle ölüp gittiğini tam olarak kavrayamadan, birinin onu kolundan yakaladığını hissetti.

Nibs soluk yüzünü Esta'nın suratına yaklaştırmak, "Kitabı sana mı verdi?" diye çıkıştı. "Kitabın nerede olduğunu sana söylediğini biliyorum."

"Ne?" Esta ondan kurtulmaya çalıştıysa da Nibs, kolunu acıtacak kadar sıkı tutuyordu.

Oğlan, ceketinden kısa namlulu bir tabanca çıkarıp kızın çenesinin altına dayayarak "Söyle" dedi. "Söyle, yoksa sen de onun gittiği yeri boylarsın."

Esta nefes alamıyordu. Olan bitene anlam veremiyordu.

"Kitaba ne yaptı, anlat!" dedi Nibsy; silahın soğuk namlusunu gırtlığına dayadığı sırada Esta'nın yüzüne vuran nefesi sıcak ve mayhoştı.

"Ben..." O an Esta, Harte'in başından beri haklı olduğunu anladı. Kitabı Nibs'e veremezdi. O zaman fark etti ki ne olursa olsun, Nibs asla kitabın sahip olduğu güce layık olmayacaktı. Esta, bir yandan bir yalan uydurmak için düşünüp taşınırken, bir yandan da Nibs kumaş katları arasında kitabı hissetmesin diye pelerinin kucağındaki duruşunu değiştirdi.

Nibsby silahın horozunu çekti ama daha tetiği çekmeden bedeni kaskatı kesildi ve acı içinde soluksuz kaldı. Silah elinden düştü, kendi bacağına tutmak için uzanırken Esta'yı da bıraktı.

Ondan uzaklaşan Esta başını kaldırıp baktığında Viola'nın birkaç metre ötede dikildiğini gördü. Nibs'in kalçasından gümüş bıçağını çıkarışını izlerken yüzü ciddi bir somurtmayla buruşmuştu. Esta'ya ağırbaşlı bir selam verdi; sonra sanki oraya hiç gelmemişçesine, kalabalığın arasında kaybolup gitti.

Esta'nın aklını başına getiren şey avucundaki taşın verdiği ılık, ısrarlı ve etkili his oldu. İhtar'ın Anahtarı'nın çekimi ne kendini bıraktı, taşın enerjisinin sıcaklığının içine yayılmasına izin verdi; ta ki o mekândaki zaman katmanlarını ve geçmişi içinde Harte Darrigan'ın olmayacağı tüm gelecek saniyeleri görebilinceye dek.

Nibs, nefret ve öfkeyle ona baktı. Silahını kaldırdı ama artık çok geçti. Esta istediği zaman katmanını bulmuş, çoktan gitmişti.

YILDIZSIZ BİR GÖK

Esta, üzerine doğru hızla gelen tırdan son anda kenara kaçıp kurtulabildi.

Soluk soluğa, taşıt yolunun kenarına yapıştı. Geçip giden trafikten yükselen sert rüzgâr saçlarını havalandırmıştı, eteklerini bacaklarına çarpıp duruyordu. Gece vaktiydi ama şehrin –onun şehrinin– ısıltısı karanlığı kırıyordu. Parke taşlı yolların ve ahşap tekerlerin tangırdama gürültüsünün yerini otomobillerin tatlı vızıltısı almıştı, Esta gökyüzünde yıldızları seçemiyordu.

Her şey ona fazla hızlı geliyordu. Hantal bir at ya da tren hızında akan bir şehirde geçirdiği haftaların ardından, otomobil ve insanların telaşı ona fazla gelmişti.

Harte'ın pelerini hâlâ kollarındaydı, Kitapsa pelerinin katları altında ağırlığını hissettiriyordu. Bir de pelerinin Harte gibi –beyaz sabun ve hafif portakal aroması karışımı– koktuğu gerçeğini görmezden gelebilse, işte o zaman iyi olacaktı.

İyi olmak zorundaydı. Hâlâ yapılacak işleri vardı.

Başını dik tutup ayrıldığı yer olan, Empire State binasının tepesinin hemen altında Midtown'daki otoparka doğru uzun yürüyüşüne koyuldu. Esta'ya göre aylar geçmişti ama bu şehir açısından her şey aynıydı. Yaz gecesi, geride bıraktığı geç kış gününden daha ılıktı; hedefine vardığı sırada, ağır etekleri ve tempolu yürüyüşü yüzünden ter içinde kalmıştı.

Köşeyi döndüğü sırada sokak boştu. Ne Dakari'den ne de bir kavgadan eser vardı ama zaten Esta da herhangi bir şey görmeyi beklemiyordu. Oradan ayrıldığı saatten birkaç saat sonra dönecek şekilde dikkatli davranmıştı. Taşının tekrar çatlaması

ya da ortadan kaybolması riskini göze alamazdı.

Zaman katmanlarına odaklanarak, tam olarak ihtiyaç duyduğu anı bulmuştu; geçmişe giderek ortadan kayboluşundan hemen sonraki anı. O anı olabildiğince zorlamış, bilekliğindeki taşın kendisiyle çakışma riski karşısında giderek ısınmaya başladığını hissetmişti. Sonra, ateşlenen silah seslerinin yankılandığı sokaktan o anm hemen sonrasına geçmişti.

Bir otomobil tiz teker sesiyle uzaklaşırken Dakari'nin bedeni gözler önüne serildi. Esta sokağın karşısına koştu, Dakari'nin yanında diz çöküp, kurşunların gömleğini delip geçtiği yeri bulmaya çalışarak göğsünü yokladı, dokunduğu yerde kan bulacağını sanıyordu. Ancak Dakari sızlandı.

"Dakari?" Esta adamın yaralarını bulmaya çalışarak başını salladı.

Dakari, göğsünü tutup doğrularak "Uufff" diye soluk verdi.

"Sen nasıl... Ne?" Esta gördüğü şeye anlam veremiyordu.

Dakari gömleğini yırtarak açtı, altındaki zarar görmüş kurşungeçirmez yeleği gösterdi. Bacağındaki kanayan yarayı inceleyerek "Bu iz bırakacak" dedi. "Döndün ha E?"

Esta yanıt veremeyecek kadar şaşkındı.

"Polis gelmeden buradan tüymemiz gerek." Esta, uzaklardan, binalar arasında seken siren seslerini duyabiliyordu. Dakari yerden kalkarak, "Hadi" dedi. "Sen sür."

Esta attığı anahtarları yakaladı.

"Belki onlar buraya gelmeden şu zaman şeyini yapabilirsin, ha?" diye sordu Dakari.

"Doğru" dedi Esta. Dakari'yi gördüğü için öyle rahatlamıştı ki zar zor nefes alabiliyordu hâlâ. Saniyeleri esnetirken, Ölmemiş, diye düşündü. "Öldüğünü sanıyordum." Dakari'nin arabaya binmesine yardım etti, çevrelerindeki şehir sessizdi.

"Yok. Beni öldürmek öyle kolay değil." Kurşungeçirmez yeleğine pat pat vurdu ve dayandığı yaralı bacağıyla arka koltuğa kayarken yüzünü ekşitti.

"O herifler kimin nesiydi?"

Dakari'nin suratı gölgelendi. "Kim bilir? Cevabı bulmak için ortalarda dolanmaya niyetim yok" diye karşılık verdi. Ama

konusurken Esta'nın gözlerine pek bakmamıştı. Esta arabayı çalıştırıp neredeyse hareketsizleşen şehrin o tuhaf tablosunda yola düşerken, "Bu kez ne kadar süreliğine gitmiştin?" diye sordu Dakari.

"Haftalar" dedi Esta. Ansızın, hepsinin öldüğü aklına gelince kahroldu. Köprüde ne yaşanmış olursa olsun, bundan bir asır önce olmuştu. Jianyu, Viola ve Strega'daki ekibin kalanı şimdiye dek bir mezarda toza dönmüşlerdi. Ve Esta'nın onlara veda etme şansı hiç olmamıştı.

Dikiz aynasından kızı dikkatli gözlerle izleyen Dakari, "Al-dın mı?" diye sordu.

Esta başıyla onayladı. Dakari'nin suratına yayılan rahatla-ma ifadesi öyle belirgindi ki Esta'yı şaşırttı. Esta'nın almayaca-ğını mı düşünmüştü ki?

"Profesör memnun olacak."

"Belki" diye cevap verdi.

Kaşları endişeyle bitişen Dakari "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Eşik'i yok edebileceğimizi sanmıyorum" dedi Esta, Har-te'in ona anlattığı her şeyi hatırlıyordu. "Yok edebilsek bile... bu-nu yapmalı mıyız, bilmiyorum."

Dakari'nin yüz ifadesi sertleşti. "Ciddi değilsin herhalde."

"Artık hiç bilmiyorum. Profesör Lachlan'la konuşmam ge-rek. Ne yapılacağını o bilir."

Dakari, kızı incelerken kaşlarını çattı. "Haklısın E. Başın-dan çok şey geçti. Belki de şu an doğru dürüst düşünemiyorsun. Hadi dönelim, her şeyi sonra hallederiz." Söyleyecek başka sö-zü kalmamıştı ama Orchard Sokağı'na uzanan yollar boyunca, Esta arabayı sürerken onu endişeli bir şekilde gözlemeye de-vam etti.

Orchard Sokağı'ndaki binanın içi, Esta'nın haftalar önce bıraktığından hiç de farklı görünmüyordu ama... neden farklı görünecekti ki? Esta'nın kendi zamanındaki insanlar için yal-nızca birkaç dakika geçmişti. Başını kaldırıp kara tuğla yapıya baktı, onu yeni gözlerle görüyordu. Eski bir apartmandı; ay ışı-ğında, ışıklar tamamen sönmüş, mahalle sessizliğe gömülmüş-

ken, bir asır öncesinden kalmış gibiydi. Esta kendini Elizabeth Sokağı'na doğru dört sokak boyunca yürürken ve Strega'nın arka kapısından girerken hayal edebiliyordu neredeyse. Bir an için, orada tanıştığı ve hayran kaldığı insanların hepsinin göçüp gitmediğini hayal etti.

Dakari ön kapıyı açtı, onu boş fuayeye aldı. Esta'yı rahatlatan bir şekilde, fuaye, Schwab Malikânesi'nde yaptığı hatalardan önceki gibi görünüyordu. Bunun iyiye işaret olmasını, hatalarını belki de telafi ettiğine dair bir işaret olmasını umuyordu.

Ama burası artık ona yuva hissi vermiyordu.

Mekânda ona şimdi yanlış gelen temiz, neredeyse steril bir taraf vardı. Bunun gibi bir binanın hayat dolu olması gerekirdi. Koridorlarda çocuk sesleri ve beş farklı daireden yükselen yemek kokuları olmalıydı. Ama Esta orada yaşadığı sürece o koridorlarda hiç çocuk sesi olmamıştı.

1A'nın kapısı açılarak binanın asıl girişini gözler önüne serdi. Kapının ardında tek parça ve sağlıklı halde Logan bekliyordu.

Onu tek parça ve sağlıklı halde gördüğüne şaşırان Esta, "Kalkmışsın" dedi. "Kendini iyi hissediyor musun?"

Logan somurttu. "Neden hissetmeyecekmişim ki?"

"Vurulmuşsun" dedi Esta. Kafası karışmıştı.

Logan, Dakari'ye bir bakış attı. "Neden bahsettiğine emin değilim."

Esta'nın midesi kasıldı. "Schwab görevinde vurulmuşsun. Ben giderken daha kendine gelmemiştin..." Sözleri sönüp gitti. Tüm bunların birkaç saat önce yaşanmış olması gerekiyordu. "O sarışının, Jack'in seni vurduğunu hatırlamıyor musun?"

"Sarışın filan yoktu" dedi Logan. Esta'ya sanki kız aklını kaçırmış gibi bakıyordu. "Senin bir hizmetçi kızı kurtarmaya çalıştığını, bu yüzden az daha dışarı atılacağını hatırlıyorum ama sarışın birini hatırlamıyorum. Vurulmuş olsaydım bunu kesin hatırlardım."

"Eh, seni iyi gördüğüme sevindim."

Logan bir kez daha şüpheli bir ifadeyle baktı. "Profesör üst katta. Bekliyor."

Dakari, Esta'yı asansöre kadar takip etti ve en üst katın düğmesine bastı.

Dakari'nin kendisine inanmasını isteyen Esta, "Gerçekten de bir sarışın vardı" dedi. "Logan az daha ölüyordu. Onu ben geri getirdim. Bir şeyler değişmiş. Her nasılsa, bir şeyler farklı."

"Ben farklı mıyım?"

Esta ona baktı. "Hayır. Sanmıyorum. Sen hâlâ buradasın."

Dakari buna şaşırmış gibiydi. "Başka nerede olacaktım?"

"Hiçbir yerde" diye karşılık verdi Esta. "Ya Mari?"

"Muhtemelen atölyesinde. Ne olmuş ona?"

Esta'nın Mari konusunu açıklayacak vakti yoktu. Asansör durmuştu bile. Dakari sürgüyü çekip Esta'nın geçmesi için kapıyı açtı.

Bir şeyleri doğru yapmış olmalıyım. Ancak yaptığı onca hata aklına gelirken zafer hissi öyle boştu ki. Harte Darrigan'ın o parklık kenarında dikilişini, Esta'dan gitmesini isteyişini düşünürken...

Profesörün kütüphanesi büyük oranda aynı görünüyordu ama yığınlar şimdi daha derli topluydu, sandalyeyle masaların yerleşiminde bir farklılık vardı. Odanın diğer ucunda Profesör Lachlan oturmuş, kocaman bir büyüteçle açık bir kitabın sayfalarını dikkatle inceliyordu. Asansör sesini muhtemelen duymasına rağmen başını kaldırıp bakmadı. Okumakta olduğu paragrafı tamamlayıp bir deftere not düştü.

Nihayet kafasını kaldırdığında, gözleri kısıldı. "Sende mi?"

Esta pelerini uzattı. "Tam burada" dedi.

"İyi." Profesör pelerini almak için elini uzattı. "Bana ver."

Esta tereddütlüydü. Profesör farklı görünüyordu. Daha mesafeli, daha katı.

O her zaman katıydı, diye düşündü Esta. Yine de yanlış gelen bir şeyler vardı. Bir anlığına Esta, kitabı pelerinin iç cebinden çıkarmayı düşündü, böylece ikisini birden vermesi gerekmeyecekti. Ondan yadigâr tek şey olduğundan, Harte'in bu parçasını başka birine vermek her nedense yanlış geliyordu.

"Esta?" diye sordu Profesör Lachlan, çenesi gerilmişti. "Kitabı bana ver."

Dakari arkasından ona yaklaştı. “Hadi E. Kitabı profesöre ver” dedi nazikçe. Ama ses tonunda daha önce Esta’ya karşı hiç kullanmadığı ince bir sertlik vardı.

Onların ruh halleri karşısında şaşkınlaşan Esta daha fazla itiraz etmeden pelerini verdi.

Profesörün gizli cebi bulması kısacık sürdü ama o cebe nasıl ulaşacağını bulmakla uğraşmaktansa, küçük bir bıçak çıkardı. Profesör kumaşı yırtıp kitabı çıkarırken Esta’nın izlemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kitap, Esta’nın beklediğinden çok daha küçüktü. Küçük, kara kitap cildine bakarak “Bu mu yani?” diye sordu.

Ama o olduğunu biliyordu. Kapağında Dolph’un dairesindeki resimden ve Dolph’un ona gösterdiği kitaptan tanıdığı o sembol vardı. Esta’nın kuşkusu yoktu ki bu ufak, sıradan kitap Ars Arcana’ydı, yani bir sürü insanın arzuladığı kitap. Uğruna birçok insanın öldüğü kitap.

Profesör Lachlan’ın gözleri parlak, ateşliydi. Parmaklarını kapaktaki sembolün üzerinde gezdirirken Esta’nın yaşadığı hüsrana aldırmadı. “Bunca zaman sonra.”

“Esta bana Eşik’i yok etmememiz gerektiğini söylüyordu” dedi Dakari.

“Ben öyle demedim. Ve ona kendim söyleyecektim.” Esta, Dakari’nin yüzündeki katı ifadeye baktı, binaya adım attığından beri hissettiği huzursuzluk daha da arttı.

“Bana tam olarak ne söyleyecektin?” diye sordu Profesör Lachlan.

Yalpalayan Esta, “Eşik’i yok etmekle ilgili. Kitaba rağmen yapabileceğimizi sanmıyorum” diye karşılık verdi. O eski kanepeye yığılıp ona her şeyi anlatmaktan başka hiçbir şey istediği yoktu ama bu konunun gevşeyip rahatlayamayacağı kadar önemli olduğunu seziyordu.

“Peki, böyle düşünmenin sebebi ne?” Profesör gözlerini kısarak ona baktı.

“Harte... Yani sihirbaz bana kitabı verdiğinde öyle dedi. Eşik’i yok etmenin sihri yok edebileceğini söyledi.”

Profesör memnun görünmüyordu. “Sen de ona inandın mı?”

“Bilmiyorum” dedi Esta dürüstçe. “Ama sanırım bu konuda, Eşik konusunda yani, dikkatli olmalıyız. Bence ne yaptığımızı anladığımıza emin olmalıyız.”

“Bunları düşünmek senin görevin değil.”

“Biliyorum. Ben sadece... düşündüm ki, herhangi bir şey yapmadan önce bilmek istersiniz.”

Bir saatin tik takları duyuluyordu. Sessizliğe gömülen kütüphanedeki tek ses buydu. “Seni etkilemiş.”

“Hayır, ondan değil” diye karşılık verdi Esta. Ama gerçeği söylediğine de emin değildi.

“Aklını çelmiş” dedi Profesör Lachlan, ses tonu donuk ve tiksinti doluydu.

“Hayır. Kitabı size getirdim. Görevimi yaptım.”

Odayı bir başka uzun sessizlik bastı. “Elbette öyle yaptın” dedi profesör ama ses tonu hoşnut değildi. “Sadece yorgun olduğuna eminim” dedi kıza. “Sinirlerin bozulmuş. Ne de olsa çok sıkıntılar çekmiş olmalısın. Belki de odana dönüp dinlenmen gerek.”

“Belki” dedi Esta. “Uzun bir gün oldu.” Cılız bir tebessümle güldü. “Uzun birkaç hafta oldu.”

Profesör Lachlan ona “Bu konuyu yarın daha ayrıntılı konuşuruz” dedi ama dikkatini çoktan elindeki kitaba vermişti bile.

Esta asansöre doğru döndü. Odanın yarısını geçmişti ki gözüne bir şey takıldı: cam çerçeveli bir kutudaki gümüş parıltı. Onu daha önce orada gördüğünü hatırlamıyordu. Bir anlığına, ne gördüğünü anlamadan sanat eserine baktı. Fakat sonra, birdenbire anladı. “Bunlar Viola’nındı” dedi Profesör Lachlan’a. Çapraz yerleştirilerek çerçevelenmiş ince küçük hançerlerin görüntüsü karşısında içi burkuldu. Açıkta duran saplarına kazınmış derin V harfleri fark etmemek imkânsızdı. “Bunlar size nasıl geldi?”

“Affedersin?” diye sordu Profesör Lachlan.

Esta bıçaklara daha yakından bakmak için duvara doğru yürüdü. “Bunlar sizin elinize nasıl geçmiş olabilir ki?”

Profesör Lachlan ona kısa bir bakış attı. “Onlar yıllardır

bende” dedi. “Yoksa hatırlamıyor musun?” Dakari’ye başıyla işaret verdi. “Belki odasına kadar ona eşlik etmen en iyisi olur, hı?”

Esta tam “Ne? Ben iyiyim” diyecekti ki Dakari yanında bitiverdi.

Dakari yumuşak, kara gözlerinde acıyla “Üzgünüm” dedi.

“Ne?” diye sordu Esta. Dakari’nin sözleri onu telaşlandırmıştı. Daha Esta neler olduğunu anlayamadan, Dakari’nin kolu hızla dolanıp onu kendine çekti ve kız pazısına sivri bir şeyin battığını hissetti. “Dakari?”

Şırınganın kolunun battığı yere baktı ama sözleri boğuklaşmış, görüşü kararmaya başlamıştı bile.

Eski Bir Dost

Esta yavaş yavaş kendine geldi. Başı zonklarken gözlerini açıp kendini penceresiz bir odada buldu. Başta her şeyin kötü bir rüya olduğunu, hâlâ Strega'nın üstündeki dar odada olduğunu sandı ama uzaklardan duyduğu siren sesi, artık Dolph ve diğerleriyle birlikte olmadığının hatırlatıcısıydı. Evdeydi. Ama Dakari'nin koluna iğne sapladığı yerdeki sızı ve başını saran sersemletici uyuşukluk beklediği hoş geldin karşılaşmasına hiç benzemiyordu. Her şey altüst olmuştu.

Nerede olduğuna ya da hâlâ Profesör Lachlan'ın binasında olup olmadığına emin değildi. Ayağa kalkarken başı dönüyordu, odanın duvarlarını yoklaya yoklaya kapıyı bulmaya çalıştı. Ufak mekânın üç köşesini geçtikten sonra bir kapı olması gereken yerde iki ek yeri buldu. Ama ne bir kulp ne de kilit vardı. Kilit mekanizması yerine yalnızca pürüzsüz bir metal levha bulunuyordu.

Ne kadar ararsa arasın, bir kilidi anahtarsız açabileceği ya da bir menteşeyi zorlayabileceği hiçbir yer bulamadı. Burası bir hırsıza göre inşa edilmiş bir zindandı.

Karanlığın ortasında öylece oturalı dakikalar, saatler, hatta günler geçmiş gibiydi ki nihayet duvarın öteki tarafından gelen sesler işitti. Hemen geriledi, saniyeleri esnetip yavaşlatmaya yetecek kadar odaklanmayı denedi. Ama zaman ellerinden kayıp gitti. Odaklanamıyor, boşlukları bulamıyordu. Kendini Haymarket'ın bodrumunda, yetisini kullanamaz halde ve kendisi için yaklaşmakta olan her kimse onun merhametine kalmış gibi hissetti yine.

Duvar ayrılarak açıldı, Esta koridor ışığına karşı gözlerini

kırpıştırdı. “Hadi E.”

“Dakari? Sen misin?” Gelenin o olmasını istemişti ama ona artık güvenmiyordu da.

Hemen sonra Dakari, bacakları hâlâ titreyen Esta’yı ayağa kaldırmış, odadan dışarı çıkarmaya koyulmuştu bile.

“Neler oluyor?” diye sordu Esta. Dakari cevap vermeyince ondan uzaklaşmaya çalıştı. “Nereye gidiyoruz?”

Dakari ona sıkı sıkıya yapışmıştı ama asansöre doğru koridorda ona kısmen eşlik edip kısmen onu sürüklerken, Esta’nın sorusuna yanıt vermedi.

“Niye böyle davranıyorsun Dakari? Benim. Beni tanırsın.” Dakari’nin bıçağı Esta’da olsaydı belki onunla duygusal bir bağlantı kurabilirdi. Ama bıçak geçmişte yitip gitmişti ve eğer işler iyiye gitmediyse, geleceğinde onu nelerin beklediğini bilmiyordu. Şansını tekrar deneyerek “Lütfen” dedi.

Dakari onu nazikçe asansöre iterken ona bakmadı, kabin tepeye doğru tıngırdarak ağır ağır çıkarken onu tutmaya devam etti. “Sadece sorularına cevap ver ve ne isterse yap. Kendini ona kanıtlarla, sorun kalmaz. Böylece her şey olması gerektiği gibi olabilir tekrar.”

Ama Esta her şeyin eski haline dönebileceğinden şüpheliydi. Çok fazla şey değişmişti.

Asansör kütüphanede durduğunda, Dakari onu ileri sürükledi. “Hadi.”

Gece olmuştu ama Esta kendisine verdikleri ilaç yüzünden ne kadar baygın kaldığını, o penceresiz zindanda ne kadar tutulduğunu bilmiyordu. Kütüphanenin ışıkları söndürülmüştü, sadece ufak çalışma masasındaki lamba öne doğru eğilmiş duran profesörün suratını aydınlatıyordu. Ars Arcana’ya dönük olan yüzü ciddi ve odaklanmıştı. Masada hemen yanında düzgünce sıralanmış halde beş antik yapıt duruyordu.

Yaklaştıklarını duyunca başını kaldırıp baktı. “Kendini daha iyi hissediyor musun?”

“Beni uyuşturup kapısız bir odaya kilitlediniz” dedi Esta, onu zorladığının gayet farkındaydı. “Bunu hak etmek için ne yaptım? Size kitabı getirdim.”

“Aynı zamanda Eşik’in yıkılamaz olduğu saçmalığından da bahsediyordun.”

“Sadece sizi uyarmaya çalışıyordum.”

“Evet. Peki, bu bilgiyi nereden aldın?”

Kulağa ters geldiğini bilmesine rağmen “Harte’tan” diye cevap verdi.

“Elbette ondan aldın. Çünkü ona güvenmeye başlamıştın, değil mi? Ben de tam olarak bunun olmasından korkuyordum. Bu yüzden de dönmen için sana bazı nedenler verdim.”

“Neden mi?”

Profesör Lachlan gözünü bile kırpmadı. “Sen dürtülerine göre hareket etsen de ne yapacağını kestirmek yine de mümkün. Dakari’nin hayatının tehlikede olduğuna inanırsan, geçmiştekilere karşı ne hissetmeye başlarsan başla, geri döneceğini biliyordum.”

Dakari’nin kurşunların etkisiyle sendeleyeni bedeninin gö-rüntüsü zihninde belirirken Esta kendini öyle uyuşmuş hissediyordu ki ona verdikleri uyuşturucunun etkisi bile yanında hafif kalıyordu. Dakari yelek giymişti ama o kurşunlar kurusıkı değildi. “Onu öldürebilirdiniz!”

Profesör onu önemsemeyerek, “Hayatı hiçbir zaman tehlikeye girmedi” dedi.

Esta, Dakari’ye hızlı bir bakış attı. Ama eski dostunun yüz ifadesi anlaşılmazdı, gizemli ve mesafeliydi. Bu haber karşısında üzüldü mü, şaşırdı mı, hiç belli etmiyordu.

“Dakari’nin hayatını sırf bana güvenmediğiniz için mi tehlikeye attınız?” diye bastırdı Esta.

“Kimseye o kadar çok güvenmezdim. Hele de senin gibi dürtülerine bağlı bir kıza hiç. Bu yüzden, hayır. Senin Dolph Saunders, hatta sihirbazdan etkilenmeyeceğine güvenmedim. Harte Darrigan’ın o hoş gri gözlerine bir bakış atmayacağına, onun acıklı kayıp küçük oğlan öyküsünü dinlemeyeceğine ve ona bir şans tanımaya karar vermeyeceğine güvenmezdim. Kendim için bazı şeyleri garantiledim. Sana dönmeni garantileyecek bir şey verdim.” Tiradı için harcadığı eforla burun deliklerini şişirerek gözlerini kıza dikti.

Bu sözlerle, Esta'nın içinde bir şey uyandı ve ipleri zorlamayı bıraktı. Korku, tıpkı onu tutan ipler gibi gergin ve sınıksız bir biçimde sarmıştı içini. "Onun gözlerinin gri olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Ne?" Profesör Lachlan'ın suratı öfkeyle gerildi.

"Harte Darrigan. Gözlerinin ne renk olduğunu bilmenize imkân yok. Fotoğraflarda görmüş olamazsınız."

Profesörün yüz ifadesi ağzından kaçırıldığı hatayı fark etmişçesine gevşedi. Ama sonra dudaklarında hafif bir sırıtiş beliriverdi. "Kendi iyiliğin için, bu kadar gözlemci olmamalıydın."

Huzursuzluk Esta'yı için için sarıyordu. "İyi bir hırsız olmamı sağlayan şeyin bu olduğunu söylediniz hep."

"Öyle. Ama senin bir sorun yaratmana da neden oluyor." Profesör Lachlan, Dakari'ye döndü. "Onu bağlayabilirsen, sonrasını ben hallederim."

Esta yaklaşmakta olan şeyin farkındaydı ama hâlâ olan bitene inanmakta güçlü çekiyordu; Dakari onu zorla sandalyeye oturtup kol ve bacaklarını ipe bağladı.

"Sadece ona gerçeği anlat E. Eğer hâlâ bizdensen, her şey yoluna girecek."

"Dakari?" diye yakardı Esta ama Dakari onu duymazdan gelmiş, çoktan asansöre yönelmişti bile.

Esta şaşkın bir halde başını salladı. Ama Dakari gitmişti.

"Aslında buraya asla dönmemen gerekiyordu. Sadece yapman gerekeni yapmış olsaydın, bunların hiçbiri gerçekleşmezdi. O gün köprüde kitabı bana verseydin..."

"Kitabı size nasıl verebilirdim ki? Bu bir asır önceydi."

Profesör Lachlan başta konuşmadı ama yüz ifadesinde Esta'nın tüylerini ürperten bir şey vardı. "Belki de o kadar gözlemci değilsindir aslında. Beni tanımadın, değil mi?" Somurttu. "Gerçekten o kadar mı değişmişim?"

"Sizi son gördüğüm halinizle aynısınız" diye karşılık verdi Esta, bu soru karşısında şaşırılmıştı.

"Birkaç hafta, bir ömür demek. İki zaman sürecinin böyle sine benzer olması ne tuhaf. O zamanlar da hakkında yanılmamıştım. Başından beri senin hakkında yanılmadım."

Esta işte o zaman, belki de önceden anlaması gereken şeyi fark etti. “Yo...” Yılların ardından değişmişti ama yaşlılık lekele-ri ve kırışıklıkların altında, seyrekleşen beyaz saç tutamının ve çelimsizliğinin altında, onun bir zamanlar olduğu oğlanı göre-bildiğini fark etti Esta. “Nibs?” dedi, sesi zar zor çıkmıştı.

“O isimden hep nefret etmişimdir” diye karşılık verdi adam.

“Bu olamaz. Sen o olamazsın. Bu imkânsız.”

“İmkânsız değil, beklenmedik. Sağlıklı kalmanı sağlayan, Dakari gibi şifacılar bulabildiğinde yüz yıl nedir ki?” Profesör Lachlan, Esta’ya dövercesine bir bakış attı. “Planlarının kilit un-suru için beklerken yüz yıl nedir ki? Ben sabırlı bir adamım Esta. Bunu bu vakte kadar öğrenmiş olman gerekir.”

Parçalar yerine korkunç bir kesinlikle otururken Esta, “Sen Dolph’u öldürdün” dedi. “O sana güvenmişti ama sen onu öl-dürdün.” Sanki inkâr, gözlerini ona diken bu gerçeği değiştirebilirmiş gibi başını iki yana salladı. “Anlamıyorum... Dolph, Eşik’i yok etmek istiyordu. Cemiyet’i devirmek istiyordu. Aynı taraftaydınız. Onu öldürmen için hiçbir neden yoktu.”

Profesör Lachlan –Nibs– küçümser bir edayla sıırıttı. “Dolph’un büyük planı Eşik’i yok edip şehirdeki Mageusları özgür bırakmaktı. Peki, ne işe yaradı? Sundrenlerle bir savaş başlatırdı; bizim kazanamayacak kadar zayıf olduğumuz bir sa-vaş... en azından kitap onun elindeyken.”

“Onun elleri seninkilerden çok daha iyiydi.”

“Özgürlüğümüzü kazanmak için kitaba ihtiyacımız oldu-ğunu sanıyordu. Sanki Gizemler Kitabı, sihrin en kadim ve kut-sal kaydı, bayağı bir büyüü bozmakta kullanacağı basit bir ka-ra büyü kitabıymış gibi.” Profesör Lachlan kıkırdadı. “Zaten Dolph’un Latince zaman kipleri de hep böyle sarsaktı. Cemiyet tarafından götürülmeden önce Leena’nın gönderdiği mesajı yanlış anladı. Bunu biliyorum, çünkü notu vermeden önce ba-na açıklamıştı... Ama Dolph’un yanlışını düzeltme zahmetine de gireceğim yoktu. Kitabın peşine düşme arzusunu koruduğu müddetçe benim işime yaradı. Ama başından beri, bizi özgür-leştirebilecek şeyin kitap olmadığını, bizim kitabı özgürleştire-

bileceğimizi biliyordum... Ve şimdi işte bunu yapmayı planlıyorum.”

“Ama Eşik...”

Profesör Lachlan kızın itirazını geçiştirdi. “Eşik’i yok etmek hiçbir zaman umurumda olmadı. Yapmak istediğim şeyleri yapmama asla engel olmadı. Yıkılmasa da olur, bana ne. Ars Arcana’nın içeriğiyle kıyaslandığında bu ufacık bir detay sadece” dedi kitaba hafifçe vurarak. “Bu, tarih boyunca gerçekleşmiş en önemli sihir gelişmelerinin bir kaydı değil sadece. Sihrin temel kaynağıyla dolu bir nesne. Kilidini kim açabilirse, onu o kontrol eder. Ve onu kontrol eden kişi, tüm dünyayı avucuna alır.”

Esta, Harte’in ona köprüde dediklerini hatırladı. Kimsenin Ars Arcana’nın gerçek doğasını aslında anlayamadığını söylemişti. Yanılmıştı. Nibs bunun farkındaydı. Nibs hep farkındaydı ve hepsini kandırılmıştı.

“Ve o güce sahip olması gerekenin sen olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?” diye sordu Esta. İçine düştüğü bu bataktan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışırken bir yandan da onu kışkırtıyordu.

“Neden ben olmayayım? Cemiyet bu sayfaların barındırdığı güce dokunamaz bile. Kitabın neler yapabileceğini biliyorlar, zaten onu kilit altında tutmalarının sebebi de bu. Ama onu gerçekten kullanacak kadar cesur olmadılar hiçbir zaman. Kitabın sırlarını çözmeye, onun gücünü açığa çıkarmaya çalışacak kadar cesur olan son kişinin neredeyse aklını kaçırması onlar için bir uyarı olmuştu.”

Ona verdikleri uyuşturucunun etkisinin geçmeye başladığını fark eden Esta, “Cemiyet’ten biri miydi?” diye sordu. Profesörün dikkatini dağıtmaya, onu konuşturmaya devam etmesi gerekiyordu. Biraz daha devam edebilirse kaçmayı deneyebilirdi.

“İlk kurucularından biri” diye karşılık verdi Nibs. “Çoğu kişi Isaac Newton’ın kariyerine bir simyacı olarak başladığını bilmez. Herhangi bir ağacın altına oturmadan önce, özü izoletmenin bir yolunu, felsefe taşını arayıp durmuştu. Ars Arca-

na'yı öğrenmem, Newton'ın sırlarını öğrenmem epey uzun sürdü. Newton, beş mistik hanedandan gelen antik objeleri, yetileri elementlerle uyumlu olan Mageusların gücüyle doldurarak beş antik yapıtı yaratacak kadar ileri gitmişti. Ama onları birleştirip kitabın gücünü kontrol etmek için kullanmayı başaramadan durdu. Tarihçiler onun 1693'te bir sinir krizi geçirdiğine inanıyorlar ama olan aslında bu değildi. Kitaptı. Yaşadığı çöküş, kitabın gücünü kontrol etmeye çalışmasının bir sonucuydu. İyileştikten sonra simyayı bıraktı, kitabı korumaları için Cemiyet'e emanet etti."

Hâlâ sersem haldeki Esta, "Bana hep element sihrinin gerçek sihir olmadığını söyledin" diye itiraz etti. "Yoksa bu da mı yalandı?"

"Hayır. Element sihri gerçek sihir değil. Onun için evrenin parçalarını bölmek, onları ayırman ve onları kontrol etmek için zayıflatman gerekir. Gerçek sihir ise tüm evreni, varoluşun temel özünü oluşturan elementler arasındaki boşlukları kontrol etmekle ilgilidir. Mageuslar elementlere ihtiyaç duymaz ama onları kullanabiliriz. Onları her zaman kullanabilirdik. Doğru ritüellerle, elementler, doğal gücü artırmakta epey faydalı olabilir. Cemiyet'i olduğu şeye dönüştüren bu. Seni de olduğun şeye dönüştüren bu" dedi, bilekliği kaldırmış, masa lambasının ışığında inceliyordu.

"Cemiyet'in gerçek sihri yok" diye karşı çıktı Esta. Kendini artık daha güçlü hissediyordu ama nasıl kaçacağını çözene dek onu konuşturmaya devam etmeliydi. Bu yüzden, şüpheli davranarak ona sataşmayı sürdürdü. "Onlar Mageus değil. Sahip oldukları tüm güç çalıntı."

Profesör bilekliği masaya geri koyduktan sonra ona baktı. "Bu şu an doğru olabilir ama her zaman öyle değildi. Ortus Aurea Cemiyeti başlangıçta bir paravandı. Şu sözde okült topluluklarının çoğu gibi o da en zengin, en etkili Mageusların göz önünde saklanabilmeleri için kurulmuştu. Cemiyet bu toplulukların en eskilerinden biri ve Büyük Çözme sihri yok ettiğinde bile güçlerini koruyabildiler."

Bu haber, Esta'ya o günde dek öğretilen her şeyle, o güne

dek inandığı her şeyle çelişiyordu. “Bir zamanlar Cemiyet üyelerinin Mageuslardan oluştuğunu mu söylüyorsun yani?”

“Tabii ki Mageuslardan oluşuyordu. Yeryüzünde her zaman sihir olmuştu, bir zamanlar birçok insan sihri net bir şekilde anımsayabiliyordu, ta ki kendilerine onu unutturunca ya dek. Büyü Çözme’nin de bunda payı vardı tabii. Ana karadaki iklim tehlikeli bir hal aldığı anda, imkânı olan Mageuslar orayı terk ettiler. Küçük topluluklarını Yenidünya’ya getirdiler, böylece yepyeni bir başlangıç yapabileceklerini sanıyor, yeni toplumların sihrin kök salabileceği yer olduğuna inanıyorlardı. Elbette bu fikir işe yaramadı. Anayurtlarından uzakta birkaç nesil sonra güçleri azalmaya başladı. Bu yüzden de sihirlerini koruma amacıyla Eşik’i yaratmak için bu sayfalardaki sırları kullandılar.

Ama onu kontrol altında tutamadılar. Güçlerini geliştirme amacıyla başlayan şey bir tuzağa dönüştü, sihirleri azalmaya devam etti. Birkaç nesil sonra geriye kalan tek sihir, yaptıkları deneyler aracılığıyla başkalarından çalabildikleri güçten ibaretti. Eşik’in bir silah olması asla düşünülmemişti ama sonunda tam bir silaha dönüştü.

1888 yılında ailem Manhattan’a geldiğinde, Cemiyet bir zamanlar ne olduğunu, nereden geldiğini unutmuştu. Kıyılarına gelen güçten korkuyor, bu yüzden onu bertaraf etmeye çalışıyorlardı. Zayıf ve fakir olanları hedef alıyorlardı. Mücadele etmek için sesini çıkaramayanları. Sırf sesini duyurmaya çalıştığı için babamı öldürdüler, sonra da annemin, erkek ve kız kardeşlerimin peşine düştüler. Ben ise sırf çalıştığım için yakayı sıyırdım. Sadece masaya ekmek koyabilmek için bir fabrikada çalışan on bir yaşında bir çocuktum.

Korkunun ne olduğunu hiç mi hiç bilmiyorlardı ama öğrenecekler. Newton, başladığı şeyi biri bitirebilirse ve kitabın gücünü kontrol edebilirse, onun Tanrı kadar güçlü olacağını, dünyanın duyacağı son sihirbaz olacağını biliyordu. Şimdi kitap ve taşlar elimdeyken, Ars Arcana’nın gücünü açığa çıkarabilirim. Tam olarak bu an için bir ömür bekledim.”

“E hadi, yap o halde” diye meydan okudu Esta. “Çizgi ro-

manlardaki kötü karakterler gibi kendi kendine bir tirat tutturmuş gidiyorsun. Tüm parçalar elindeyse, neyi bekliyorsun?”

Profesör gülümsedi. İnce dudakları hafif ve ürkütücü bir şekilde kıvrılmıştı. “Seni bekliyordum Esta.”

“Sana yardım etmem.”

“Ah, bence edeceksin.”

Profesör sandalyesinden kalkıp Esta’nın dikildiği yere doğru masanın etrafını dolaşırken, Esta onun her zamanki gibi koltuk değnekli olmadığını fark etti. Elini, tepesinde gümüş bir Medusa başı olan bir bastona dayamıştı.

Esta, içi öfkeyle dolarken, sıktığı dişlerinin arasından “O Dolph’undu” dedi.

“Evet, öyleydi. Onu bana miras bıraktığını söyleyebiliriz.”

“Daha ziyade, onu çaldığını söyleyebiliriz.”

“Kelimelerin önemi yok. Şu an önemi olan tek şey, zafere ulaşmama az kalmış olması. Kitap, Dolph Saunders’ın eline geçmedi. Senin çaban sayesinde, aynı şey Harte Darrigan için de geçerli.”

Esta’nın içinde nefret duygusu kabarmıştı. “Sana asla yardım etmem.”

Profesör Lachlan yüzünde sakın bir ifadeyle başını yana yatırdı. “Seçim şansın olduğunu sana düşündüren ne?”

İMKÂNSIZ SEÇİM

Esta kendini kurtarabileceği kadar gevşetmek için çaresizce iplere asıldı. Karşısındaki adamın canına okumaktan daha çok istediği bir şey yoktu. Ama onu tutan ipler çok sıkıydı. Neredeyse kımıldamıyorlardı bile.

Profesör Lachlan doğruldu. “Kendini bitap düşüreceklerin ve seninle işimin bitmesine daha çok var.”

Esta, “Ne tuhaf, oysa benim seninle işim çoktan bitti” diye tersledi onu.

Profesör antik yapıtların durduğu masaya gidip onları toplayarak, Esta’nın bağlı olduğu sandalyeye doğru götürürken bir kahkaha patlattı. “Kesinlikle annenin coşkusunu almışsın, değil mi?”

Nihayet konuşabildiğinde ses tonu afallamış gibiydi: “An-nemi tanıyor muydun?”

Profesör Lachlan, kasvetli gözleriyle inceleyerek ona şöyle bir baktı. “Üstündeki giysilerle onu biraz andırıyorsun da aslında. Çok değil ama biraz. Aynı gözler. Açık renk saçlar.” Ejderin Gözü’nü taşıyan tacı kızın başına taktı, böylece soğuk metal kızın alnına yerleşti. “Sen de kesinlikle onun gibi fevrisin. Onun gibi inatçısın da.”

“Beni bir parkta bulduğunu söylemiştin.” Esta’nın sesi kendisine bile çok uzak geliyor, her yanı ve o oda adeta bir tünele dalmayı andırıyordu.

İblisin Yıldızı’nı taşıyan kolyeyi kızın boynuna takan profesör, “Yalan söyledim” diye karşılık verdi.

“Belki de şu an yalan söylüyorsundur.”

“Öyle mi?” Şeffaf akik taşlı ve Delphi’nin Gözyaşı isimli yüzüğü Esta’nın sol orta parmağına taktı.

Esta taşların sıcaklığını hissedebiliyordu ama İhtar'ın Anahtarı gibi onu çağırıyorlardı. Bileklik hâlâ Profesör Lachlan'ın elindeydi, onu Esta'nın koluna bir taksa -bünyesindeki şu uyuşturucuya Esta bir direnebilse- belki oradan kaçabilirdi.

"Yalan söylüyor olmalısın." Çünkü eğer sözleri yalan değilse, Esta'nın o güne dek kendine dair inandığı her şey bir yalan olacaktı.

"Her şeyi kendi başına çözememen beni şaşırttı. Dürtülerine göre hareket etsen de biraz fazla duygusalsın ama aptal olacağın hiç aklıma gelmezdi." Keyifli bir sırıtişla bir kahkaha homurtusu çıkardı. "Çözemedin, öyle değil mi?"

Nibs devam etmeden önce onu bir anlığına inceledi. "Aslında şimdi sana bakıyorum da, babandan daha çok şey almışsın kesinlikle. Kimsenin bu benzerliği fark etmemesine hayret ediyorum. Gerçi kimsenin parçaları birleştirebileceği yoktu. Hele de herkes Dolph'la Leena'nın çocuğunun doğumda öldüğünü zannederken."

"Dolph mu?" diye fısıldadı Esta.

"Ve Leena... Tam olarak onun karısı sayılmayan Leena." Profesör Lachlan pek de dost canlısı olmayan bir tavırla Esta'nın yanağına hafifçe vurdu ama Esta, elinin teninde bıraktığı sızıyı hissetmedi bile.

Hayır.

Dolph Saunders onun babası olamazdı. Defalarca onunla karşı karşıya oturmuş, onunla sohbet etmiş, tartışmıştı. Öyle olsa bilirdi. Schimmel'in Fırını'ndan Esta'ya knış aldığında ve ne yapmak istediğini ona anlattığında, bunu fark etmez miydi? Onun bedenini soluk ve cansız bir halde Strega'ya taşıdıklarında, Esta diğerleriyle birlikte uyumadan beklediğinde, Dolph'un kendisi için aslında ne anlam ifade ettiğini gösteren bir şeyler - herhangi bir şey- hissetmez miydi?

Esta boğazı düğümlenerek, "Bu mümkün değil" dedi. "Dolph Saunders yüzyıldan fazla zaman önce öldü."

Profesör ona acıyarak baktı. "Sen zaman yolculuğu yapıyorsun, değil mi?" İhtar'ın Anahtarı'nı gösterdi. "Doğru ekipmanla tabii."

“Ama hatırlardım...”

“Hiçbir şey hatırlayamayacak kadar küçüktün. İşler bozulduğunda üç yaşından daha büyük değildin. Darrigan kitabı alıp Kefren Salonu’nun yarısını mahvettikten sonra, Tammany devriyeleri ve Cemiyet’in etkisi Bowery’de hayatı cehenneme çevirmişti. Bunu artık sen de biliyorsun.”

Esta bu iki heceyi tekrarlamak yüz yüze olduğu gerçeği değiştirebilirmiş gibi, “Hayır” diye fısıldadı. “Oradaydım. Dolph’un çocuğu yoktu.”

“Bir çocuğu olduğunu bilmiyordu. Dolph ona ihanet ettikten sonra Leena çocuğu ondan sakladı. Dolph o zamanlar gücünü sağlamlaştırmak için öyle yanıp tutuşuyordu ki ritüel sihriyle uğraştığından Leena’ya bahsetmemişti. Leena, Dolph onun güçlerinin bir kısmını alıp nişanlarını silaha çevirmek için kullanıncaya dek bunu fark etmedi. Yaşadığı şokla erken doğuma girdi ve sen doğduğunda herkese öldüğünü söyledi.”

“Bunu nasıl yapabildi?”

“O zamanlar bu son derece kolaydı. Babalar işe pek dahil edilmezdi. Sanırım asıl demek istediğin, neden?” Omuzlarını silkti. “Çünkü başından beri senin özel, nadide ve güçlü olduğun apaçık belliydi. Ve Leena, Dolph’un seni de kullanmayacağından emin olamadı.”

Birinin böyle bir şey yapabilmesi karşısında dehşete düşen Esta, “Dolph’un hiç haberi olmadı mı?” diye sordu.

“Seni hiç görmedi bile. Leena seni öyle çaresizce korumaya çalışıyordu ki. Çaresiz insanların ne korkunç şeyler yapabildiğini gayet iyi bilirsin. Ama aynı zamanda kolay av da olurlar.”

“Leena sana güvendi” dedi Esta aniden bu gerçeği fark ederek. Nibs’in bunlardan ancak bu şekilde haberi olabilirdi.

Nibs başını sallayarak onayladı. “Bir müttefike ihtiyacı vardı, bana inandı. Seni uzun süre saklama niyetinde olduğunu sanmıyorum ama yalanlar kontrolden çıkma eğilimindedir. İkimiz de senin yetinin farklı olduğunu biliyorduk. Belki bir zamanlar senin yapabildiğini yapan başkaları da olmuştu ama Büyü Çözme sırasında avlanıp ortadan kaldırılmışlardı. Sen 1901 için bile enderdin. Beklenmedik anne babadan dünyaya

gelen beklenmedik bir anomali.

Leena'yı yolumdan çekmek gayet kolay oldu. Leena'nın Morgan'ın evine gitmesinde bir sakınca olmadığını söylediğimde Dolph bana inandı. Onun da o gece ölmesi gerekiyordu. İnatçı piç. Ama sonunda ondan da kurtulmak yeterince kolay oldu."

"İkisini de sen öldürdün" diye mırıldandı Esta, Nibs'in ortaya döktüğü şeyleri algılamaya çalışıyordu hâlâ. Aniden, onu tutan bir sandalye olduğuna sevindi, çünkü dikiliyor olsa bacaklarının onu ayakta tutabileceğine güvenmezdi. "Bana her konuda yalan söyledin."

"Aynı zamanda seni kurtardım da. Hayat çelişkilerle dolu, değil mi?" Nibs'in suratındaki tüm neşe silinip gitti, Esta'ya doğru ilerledi. "Kefren Salonu soygunundan birkaç ay sonra, işler daha da kötüleşti. Cemiyet, antik yapıtlarını bulmak için giderek daha da çaresizce didiniyordu ve ben, baskınlarda tutuklandığın takdirde Cemiyet'in seni isteyeceğini biliyordum. Seni kullanamadan kaybetme riskini göze alamazdım, bu yüzden de yapabildiğim tek şeyi yaptım. Seni saklamak için İştâr'ın Anahtarı'nı kullandım."

Bilekliği kaldırıp taşı inceledi. Bu taşta yüzeyini bölen o çatlak yoktu. Esta uzaktan bile onun çağrısını hissedebiliyordu.

"Onu kendim denedim ve sihir gücüne odaklanmak ya da onu artırmak için kullanıldığını anladım. Gerçi senin ne işine yarayacağından tam olarak emin değildim. Yine de işlerin yolunda gideceğine dair bir his vardı içimde. Bu tür şeyler konusunda haklı çıkmak gibi bir yetim olduğunu söyleyebiliriz. Kararlar ve sonuçlar arasındaki bağlantıları görebilirim, anlarsın ya. İşe yarar bir beceri. Gücün üzerinde herhangi bir kontrolün olamayacak kadar küçüktün ama seni yeterince korkutabilirsem yetini kullanabileceğimi biliyordum. Bu yüzden seni bir dolaba kilitledim; ağlamayı bıraktığında, dolap kapağını açtım ve ortadan kaybolduğunu gördüm. Umduğum şey de tam olarak buydu. Cemiyet'in ulaşabileceği yerden uzağa gitmiştin.

Beni tutukladılar tabii. Ve sorgulama hiç de kolay geçmedi. Oradan öylece çıkıp gidemedim" dedi ve bacağına gösterdi.

“Geri döndüğümde, odayı gözlemesi için bıraktığım ihtiyar kadın senin hiç geri dönmediğini söyledi. Oysa adamlar gittikten birkaç dakika ya da belki birkaç saat sonra senin dönmeni bekliyordum.” Somurttu. “İştar’ın Anahtarı sandığımdan daha da güçlüydü ve nihayet ortaya çıkıncaya dek beni epey beklettin. Doksan yıldan fazla. Ama sonuç olarak ben haklı çıktım, her şey halloldu. Bekledim ve beklerken plan yaptım, gerçekten de sonunda ortaya çıktın. Tam da yapacağını bildiğim gibi.”

“Sen beni çaldın. Tüm hayatımı çaldın.”

“Ben seni yarattım. O zamanlar asla sahip olamayacağın bir hayat verdim sana. Ve şimdi iyiliğimin karşılığını ödeyeceksin.” Bilekliği Esta’nın koluna geçirdi.

Taşın sıcaklığını, sihrinin çağrısını hissedebiliyordu ama ona verdikleri kim bilir hangi uyuşturucu yüzünden ağırlaşan kanı, taşı kullanmasına engel oluyordu.

“Zamanın ne olduğundan haberin var mı Esta?” Kız cevap vermeyince Profesör Lachlan gülümsedi. “Zaman, her şeyi birbirine bağlayan maddedir, her şeyin ötesine geçen tarifsiz özeldir. Varoluşun özüdür. Yani... Esir. Seni istememin, seni kurtarmamın bir nedeni vardı.”

“Esir mi?” diye sordu Esta.

Profesör, her şeyin yanlış gitmeye başladığı o vahim gece Esta’nın Schwab Malikânesi’nden çaldığı hançeri aldı ve ucunu inceledi. “Birazcık ilkel, biliyorum ama bu şeyler azıcık kanla daha iyi iş görme eğiliminde.”

Profesör elinde bıçakla ona yaklaşıırken Esta, azıcık bile ürkmeksizin dimdik durdu. Profesör, hançeri yavaş yavaş onun göğsünde, köprücük kemiğinin tam altında gezdirdi. Esta bıçağın acısını hissetmedi bile. Tüm dünyası korkunç biçimde çökmüştü: Geçmişteki dostlarına ihanet etmişti, şimdi de aile bildiği tek kişinin ihanetine uğruyordu. Kim olduğuna ve neden kurtarıldığına dair bildiğini sandığı her şey bir yalandan ibaretti. Herkes ona sırtını dönmüşken, kurtulmasının yolu yoktu.

Tüm bunlar karşısında azıcık kan, azıcık acı neydi ki?

Profesör işini bitirip de Esta’nın yarası yanmaya başladığında, bıçağı kızın korsesine soktu, böylece bıçağın keskin ucu

aşağı, kızın karnına doğru yerleşmiş, Firavunun Kalbi de tenine temas etmişti.

“Esir tüm elementleri birbirine bağlar” diye açıkladı profesör. “Bu yüzden ben de taşlar arasında bağlantı kurmak için senin yetini kullanacağım. Onları birleştirerek, kitabın gücünü açığa çıkarabileceğim.”

“Peki ya ben?” dedi Esta. Sesindeki titreklikten nefret etmişti. “Bana ne olacak?”

“Özgün taşların yaratımı için güçleri alınan tüm Mageuslara ne olduysa o olacak sanırım.” Esta’ya müphem bir bakış attı. “Sen sadece taşıyıcısın.”

Esta bir kez daha iplerle mücadele etmeye çalıştı ama tenine yapışmış olan hançer yüzünden, kendini kesmeden ip şeritlerini oynatmasına imkân yoktu.

“Sakin, sakın... Sadece birkaç dakika daha sürecek.” Profesör Lachlan işte o zaman hafifçe gülümsedi, üstelik Nibsy Lorcane’nin soğuk tebessümü de değildi bu, Esta’nın birlikte büyüdüğü, çocukken görmeye can attığı gülücüktü.

Bu ihanet, üstündeki hançerin açabileceği herhangi bir kesikten çok daha derin yaralamıştı Esta’yı.

Ama başını dik tuttu. Ne kadar korktuğunu ona belli etmeyecekti. Belli edeceği tek şey nefretiydi.

Profesör Lachlan masaya döndü, kitabı tekrar eline aldı. Esta’yı umursamadan, dikkatle işaretlediği sayfayı açıp okumaya başladı.

Okudukları başta kulağa Latince gibi geliyordu ama tek düze okumasına devam ettikçe sesinin şekli değişti; sanki bir şey onu etkilemiş gibiydi. Esta sözcükleri ayırt edemez olmuştu. Bu monoton okuma devam ederken, heceler giderek daha da tuhaflaştı, ta ki sonunda kulağa hiç de sözcükler gibi gelmeyinceye, profesörün sesi insan sesini andırmayınca dek. Ve o konuştukça, metal parçaları içinde teniyle temas eden taşlar giderek ısınmaya başladı. Profesör durmaksızın devam etti. Sonunda zaman adeta tüm anlamını yitirdi, taşlardan yayılan ısı Esta’yı kemiklerine kadar yakacak gibi hissettirmeye başladı, kütüphanenin içinde kâğıtları hışırdatıp havaya uçuracak ka-

dar güçlenen tuhaf bir rüzgâr eser oldu. Işıklar titreşmeye başladı. Ansızın korkunç bir uğultu Esta'nın kulaklarını doldurdu.

Ve derken, her şey karanlığa gömülüverdi.

Odanın havası durulmuştu.

Ama Esta gitmemişti.

Yakınlarda, Esta'ya doğru yaklaşan Profesör Lachlan'ın suratındaki derin kırışıklıkları aydınlatan bir alev kırışıktı. "Hâlâ hayattasın" dedi hafifçe, Esta'dan ziyade kendi kendine konuşuyor gibiydi. "İşe yaramadı."

"Buna pek de üzüldüğümü söyleyemeyeceğim."

Profesör Lachlan eğilerek ona yaklaştı. "Üzüleceksin." Logan'a bodrumdaki şalterleri kontrol etmesini söylemek için dahili haberleşme sistemini kullandı ve Esta'nın bilekliğinden başlayarak antik yapıtları teker teker toplamaya girişti. Hemen sonra ışıklar tekrar titreşti.

"Sözlerden birini yanlış mı söyledin acaba?" diye sordu Esta, kasten onu kışkırtıyordu.

Profesör, son antik yapıtı da geri alırken "Hayır. Her şeyi kusursuz söyledim" diye karşılık verdi. "Bunun olabileceğinden korkuyordum. Çok uzun zaman geçtiğinden endişe ediyordum."

"Yani, sonuçta büyük planın işe yaramayacak, ha?"

"Elbette işe yarayacak. Ritüelin işlemesi için dünyada artık yeterince sihir kalmamış olabilir ama daha önce vardı. Bu yüzden kitabı bir zamanlar olduğum o genç oğlana geri götüreceksin; sihrin hâlâ güçlü olduğu ve benim onu kullanabilecek kadar genç olduğum dünyaya götüreceksin."

"Niye öyle bir şey yapayım ki?"

Profesör onu bir an inceledi. "Çünkü yapmazsan, büyük ihtimalle ortadan kaybolup gidersin. İhtar'ın Anahtarı geçmişte olmazsa, sen çocukken onu sana veremem."

Esta'nın zihni son sürat çalışıyordu. "O halde çoktan kay-

bolup gitmem gerekirdi” diyerek kafa tuttu. “İştar’ın Anahtarını buraya, bu zamana getirmem hayatımı zaten değiştirecekti. Bana taşı verdiği tarih çoktan geçip gidecekti. Ben küçük bir kızken sen –Nibs– bana taşı veremeyecektin, ben de bu zamanda büyümeyecektim ve bu konuşmayı da yapmayacaktık.”

“Tabii bunu zaten yapmadıysan. Sen bilinçli bir şekilde geçmişe değiştirme kararı alıncaya dek bu anın değişeceğini sanmıyorum.” Kendinden açıkça memnun bir ifadeyle gülümsedi. “Her bağlantıyı gördüm, her ihtimale karşı plan yaptım. Bu da benim özel yeteneğim.”

Demek Nibsy’nin gücü buymuş. Bunu böyle sır gibi saklamasına şaşmamalı.

Esta başını kaldırdı. Onun kazanmasına izin vermeyecekti. “Belki senin kazanmandansa ortadan kaybolmayı yeğlerim” dedi. “Buna karşı plan yaptın mı?”

“Aslında yaptım” dedi Nibs. Masasına yürüyüp bir düğmeye bastı. Hemen ardından asansör tıngırdarak hareketlendi ve onların bulunduğu kata doğru yükselmeye başladı.

Nibs masasının çekmecesinden bir silah çıkartıp direkt Esta’ya doğrulttu. Silahın namlusuna susturucu takılmıştı.

“O kitabın gücünü ortaya çıkarmana izin vermektense ölürüm daha iyi” dedi Esta, kendisi titriyor olsa da sesi titremediği için memnundu. Çenesini kararlı bir tavırla havaya kaldırdı.

Profesör Lachlan gülümsedi. “Eminim öyledir. Peki ama kendinle birlikte başka kimi feda etmek istersin?”

O sırada asansörün kapısı açıldı. Dakari odaya girerek “Siz mi çağırdınız profesör?” dedi.

Onu tutan iplerle boğuşan Esta, “Hayır!” diye haykırdı. “Dakari, git...”

Ama çok geç kalmıştı. Silah ateşlenmiş, hafif bir patlamayı Dakari’nin yere gürültüyle yığılma sesi izlemişti.

Esta, “Hayır” diye haykırdı. Gözleri çoktan yaşlarla bulanıklaşmıştı. Hâlâ iplerle boğuşup duruyor, az önce olanların gerçeğine direnmeye çalışıyordu.

Profesör Lachlan onun oturduğu yere doğru yürüdü, çenesini kaldırarak onu kendisine bakmaya zorladı. “Anlaşılan yi-

ne de bir seçim şansın varmış. Silinip gitmeyi seçebilirsin. Ortadan kaybolmayı ve asla var olmamayı seçebilirsin. Belki de bu bir anda oluverir. Belki de değer verdiğin herkesin tıpkı Dakari gibi ölüp gidişini izleyecek kadar vaktin olur. Logan'ın. Marri'nin. Onun o pek düşkün olduğun ailesinin tamamının. Hepsini buraya getirir, onları öldürmeden önce can havliyle yalvarmalarını görebilmeni sağlarım. Böylece onların ömür emirlerini imzalayanın sen olduğunu da öğrenebilirler. Veya senden istediğim şeyi yapar, kitabı gençliğime götürürsün."

Esta başını sallayarak, "Hayır" diye fısıldadı.

"İnsanları kurtarmayı seviyorsun, değil mi? Bir düşün... Bu geleceği baştan yazabilir, Dakari'ye Cemiyet'siz bir dünyada yeni bir yaşam sağlayabilirsin. Kütüphanemin zeminine yığılarak bitmeyecek bir yaşam. Eğer bu işte çok iyiyisen, genç halimi Dolph'un ekibine merhamet göstermeye de ikna edebilirsin hatta."

Esta yanaklarından süzülen yaşları durduramıyordu. Başını Profesör Lachlan'dan ters tarafa çevirdi, onun kendisine böyle yakın durmasına tahammül edemiyordu. Odanın karşısındaysa loş ışıktaki Viola'nın bıçakları ışıldıyordu.

Jianyu. Viola.

Belki Dolph'u kurtaramazdı ama onları hâlâ kurtarabilirdi. Pes etmediği sürece, geri dönebilir, olayları değiştirmeyi bir kez daha deneyebilirdi. Profesör Lachlan'ın gözlerindeki nefreti görmemek için bakışlarını Viola'nın bıçaklarından ayırmadan "İyi" dedi. "Yapacağım. Ama her adımda seninle mücadele edeceğim."

Profesör Lachlan -ya da Nibs, artık her kimse- gülümsedi. "Senden de daha azını beklemem zaten, kızım. Ama şunu bil ki bu oyunda şartlar senin aleyhinde. Senin yapabileceğin her şeyi çoktan düşünüp taşındım ve tüm sonuçları hesapladım. İstediğin kadar mücadele et, gelecek benim olacak."

Profesör Lachlan hazırlıklı olduğu konusunda yalan söylememişti. Hemen her ihtimali hesaplamıştı.

Logan kendisi olmadan yetisini kullandırmamak için

Esta'yı kolundan tutmuştu. Silahsa yalnızca tedbir amaçlıydı, böyle demişlerdi ona. Aklına herhangi bir fikir gelecek olursa diye. Ama Esta'nın onlara inandığı yoktu. Geçmişe gittikleri anda Logan onu kolayca öldürebilecekti.

Esta'ya bir tür uyuşturucu vermişlerdi. Uyuşturucunun zamanını da parka kadar yürüdükleri altı blokluğa süreye göre ayarlamışlardı. Bu süre zarfında uyuşturucu, Esta'nın Logan'ı 1901'e götürmek için İhtar'ın Anahtarı'nı kullanabileceği kadar etkisini yitirecekti. O vakitten önce, Esta'nın silahla karşı karşıya kalmadan kaçmasının yolu yoktu.

Ona net bir tarih verilmişti: Köprüdeki günden bir hafta sonrası. Logan, geri döndüklerinde ne arayacağına dair belirli talimatlar almıştı. Kız onu başka bir zamana götürecekti, onu öldürecek olursa, onu öldürecek. Veya işbirliği yaptıracak kadar kötü yaralayacaktı.

Geçmişe döndüklerinde, Strega yürüme mesafesinde olacaktı. Esta'nın kaçma fırsatı yakalaması da Profesör Lachlan'ın kitabı teslim etmelerine dair planını bozması da zordu. Nibs kitapla taşları ele geçirdiğindeyse önünde hiçbir engel kalmayacaktı.

Daha da kötüsü, Esta Logan'ı gerçekten tanııyordu; yani, Logan'ın bu versiyonunu. Ortak geçmişlerine dair onunla aynı anıları paylaşmıyordu; tek yapabildiği, hayatın gidişatı nasıl olursa olsun bir insanın esas doğasının tutarlı ve baki kalacağı umuduyla, onun nasıl davranacağını tahmin etmeyi sürdürmektir. Logan daha önce tam bir baş belası olabilirdi ama kötü biri olmamıştı. Kimseyi kasten incitmezdi. Esta bunun hâlâ geçerli olmasını sadece umabiliyordu.

Ama bunun doğruluğuna inandığına da emin değildi.

Tüm dünyanın –geçmişin, şimdinin ve geleceğin– ağırlığı omuzlarındaymışçasına başını öne eğdi, duruşu kamburlaştı. Bırakalım da kazandıklarına inansınlar, diye düşündü kendi kendine. Beni hapsettiklerini sanşınlar bakalım. Gerçi Esta henüz oradan kaçmayı nasıl becereceğine emin değildi.

Profesör saatine baktı, ilacın kızın sisteminden çıkmış olması gerektiği zaman, keskin bir baş hareketiyle işaret verdi. “Vakit geldi.”

Logan silahı kızın sırtına daha da sert dayadı. Bu, Esta'nın işe koyulması gerektiğini gösteren işaret olmuştu. Ama ilacın süren etkisi yüzünden kendini hâlâ halsiz ve uyuşuk hissediyordu, bu yüzden doğru anı, gitmesi gereken kesin zamanı bulması normalden daha zor oldu. Yıl katmanlarında indikçe indi, ta ki o zamanın tanıdık çekimini hissedinceye dek. O yılları kendine doğru çekerken, Tuhaf, diye düşündü; kendini sanki yuvasına gider gibi hissetmesi ne tuhaftı.

Ama kendini bu bayık duyguyu umursamamaya zorladı. Onları istediği ana yönlendirmek için tüm gücüyle çabaladı. Uzaklarda, Özgürlük Kulesi²⁸ –şehrin dünyanın geri kalanına çektiği parmak hareketi– gözden kaybolmaya başlamıştı. Çevrelerindeki şehir loşlaşmış ve Esta o itme-çekme duygusunu hissetmişti; onları istediği tarihe sürüklerken, aynı anda bin parçaya bölünüp çökecek gibiydi. Park uzaklaştı, geçmişin şehri belirmeye başladı. Esta tam geçişi tamamlayacakken, tam şimdi kaybolup geçmiş ortaya çıkarken, Logan haykırarak göğsüne bağladığı çantayı çekiştirmeye başladı. Çantada taşlar ve kitap vardı.

Esta içgüdüsel olarak bunun yakalayacağı en iyi fırsat olduğunu anlamıştı. Kolunu hızla çevirerek kendini Logan'dan kurtardı ve eski New York'un ıslak parke taşlı sokaklarına sertçe iniş yaptıklarında, hâlâ çantaya odaklanmış olan Logan onu bıraktı.

Logan'dan kurtulmak için harcadığı çabayla Esta'nın tüm bedeni titriyordu, kolundaki bileklik hâlâ ılıktı. Mahalle günün ortasına göre garip bir şekilde sessizdi. Uzaktan gelen çan seslerini duydu, yanan binalardan yükselen ağır kimyasalların kokusunu aldı.

Logan zaman atlamalarında Esta kadar deneyimli değildi. Her seferinde kısa süreliğine sersemliyordu, bu kez de aynı olmuştu. Çantayı zar zor omzundan indirmeyi başardı ve koyu renk kıyafetli birkaç oğlan köşeyi dönerken kendinden uza-

²⁸ 11 Eylül 2001'de terör saldırılarıyla yıkılan İkiz Kuleler yerine inşa edilen, anıtsal değer taşıyan yapı. (ç.n.)

ğa attı. Gelenler Five Pointers' tandı.

İkisinin kaldırımında yattıklarını görünce oğlanların gözleri parlamıştı. Logan zaman yolculuğu yüzünden hâlâ sersem durumdaydı; oğlanların adımları hızlandı.

Ama onlar daha kıza yaklaşmadan, Esta zamanı yavaşlattı ve çantayı çekip kaptı. Sokakların kirini eteklerinden silkeledi ve çevresindeki dünya hâlâ sakin ve durgunken yürümeye koyuldu. Gitmesi gereken bir yer, kurtarması gereken bir hayat vardı. Logan kendi başının çaresine bakabilirdi.

Mart 1901 – Brooklyn Köprüsü

Sihirbaz, dünyasının kenarında durup şehre son bir kez baktı. Köprünün üstünde, çevresinde tam bir kaos patlak vermişti ama onun gözleri önemi olan tek şeydeydi: Esta'da.

Git. Bunu istemişti kızıdan. Kitabı herkesin ondan korunabileceği bir yere götürmeliydi. Esta kendini de o yere, Nibs'ten ya da Jack'ten veya onu kullanabilecek başka birinden çok uzaklara götürmeliydi. Cemiyet onun ne olduğunu, onun neler yapabildiğini bulacak olsaydı...

Git.

Ama kızın yüzünde, Harte'ın ona bir şey yaptırmaya her çalıştığında karşılaştığı aynı inatçı ifade vardı. Gitmiyordu. Kaçabilecekken kaçmıyordu. Gerçi Harte onun inatçılık edeceğini öngörmüş, kararı ona bırakmaması gerektiğini tahmin etmişti. Gereken sadece bir adımdı. Tek bir adım ve ardından her şey bitecekti.

Gözlerini kapatıp son kez yüzünde rüzgârı hissederek kendini ona bıraktı...

Ve işte düşüyordu. Çevresindeki hava onu aynı anda hem itiyor hem çekiyor, bedenini eziyordu; ta ki Harte kendini kusak kadar sersemlemiş hissedene, başı anormal bir baskı yiyene dek. Önünde onu bekleyen zemine kadar düştükçe düştü ve... bir şey –biri– onu tutuverdi.

Hafif, feminen bir inleme işitti ve üzerindeki ağırlık azaldı.

"Jianyu?" Esta'nın sesi kulaklarına rüya gibi gelmişti. "Burada ne arıyorsun?"

Harte'ın sesini toparlaması, gördüğü şeyi anlaması biraz sürdü ama bu Esta'ydı. Onun bir hayali değil, gerçekten Esta'y-

dı. Köprü boş ve sessizdi. Kız, Jianyu'nun sırtına boylu boyunca yayılmış, Harte'in onu o güne dek gördüğünden çok daha şaşkın görünüyordu. Harte da ölmemişti.

Ayağa kalkan Harte, "Bana yardım ediyordu" dedi. Esta'yı görmenin şaşkınlığıyla hâlâ sersem haldeydi. Daha birkaç saniye önce Jianyu'nun düşmesine müsaade ettiğini sanırken şimdi hâlâ hayatta olmanın hayretini yaşıyordu.

"Sana yardım etmek mi?" Esta, yerde baygın yatan Jianyu'nun üstünden kalktı. "Ne için sana yardım ediyordu?"

"Sahte ölümüm için." Kızın yüz ifadesi rahatlamaktan ziyade öfkeli bir hal almış gibi görününce, Harte huzursuzca yutkundu.

Esta kocaman açılmış gözleri ve tam bir hayretle ona baktı sadece. Harte belki de ilk kez onu nutku tutulmuş görüyordu.

Harte, kendi titrek eliyle onun yanağına dokunarak "Titriyorsun" dedi. Kızın teni solmuş, saçları yüzünün etrafında birbirine girmişti.

Esta, "Ben iyiyim" diye karşılık verdi ama Harte'i da kendinden uzaklaştırmadı. Derken, bir anda, Esta'nın yüzü buruştu. Harte'i tokatlayarak "Seni sersem" dedi. "Bana atlayacağını söyledin." Ses tonu neredeyse çıldırmış, yaşlarla dolan gözleriyle zıvanadan çıkmış gibiydi. "Öldüğünü sandım" diye haykırdı, çenesi titrerken ses tonu da çatlıyordu.

Harte yumuşak bir ifadeyle "Ölmedim" dedi. Ne kadar sarıldığı göz önüne alındığında ses tonunun böyle sakin çıkması onu memnun etmişti. Jianyu'nun, planladıkları gibi, orada olacağına emin değildi. Kendini rüzgâra bıraktığında tüm hayatını, tüm inancını bir kişinin ellerine bırakmaya zorlamıştı kendini.

Esta onu tekrar tokatladı, Harte bu saldırıyı savuşturmak için ellerini kaldırdı ama kendini savunmak yerine yere düşürdü. Bu hareketlilik başını döndürüyordu. "Esta, dur!"

"Bana yine yalan söyledin!"

Harte tekrar ayağa kalkarak, "Mecburdum" dedi. Nazikçe kızın ellerini tuttu, böylece kız ona tekrar vuramayacaktı. "Kitabı Nibs'le Jack'ten uzaklaştırmaya ihtiyacım vardı ve başka tür-

l  buradan gitmeyeceğini biliyordum.”

Ama kızın yüz ifadesi yumuşamadı. Altın gözleri hâlâ alev alev yanıyordu. “Bana Cemiyet’in senin peşini asla bırakmaya çağını söyledin.”

“Bırakmazlar.”

Yanlarındaki Jianyu inledi ama henüz kendine gelmemişti.

“O halde, niye?”

Esta sakinleşmiş görünüyordu, bu yüzden Harte ellerini bıraktı. “Nibs’i ve Cemiyet’i durdurmak için şehre geri dönüyordum... Senin d neceğın farklı bir gelecek yaratmak için.”

Esta yüzünde temkinli bir ifadeyle hareketsiz kaldı. “Yani şimdi sana inanmam mı gerekiyor?”

“Doğruyu söylüyor” diye ekledi Jianyu inleyerek, nihayet doğrulmayı başarmıştı. “Dolph bulunduktan sonra her şeyi ayarladık.” Etrafa bakındı, köprünün boşaldığını nihayet fark etmiş gibiydi. şaşkın bir ifadeyle “Neler oldu? Herkes nereye gitti?” diye sordu.

“Saatler önce gittiler” diye açıkladı Esta.

“Saatler mi?”

Esta, “Size sadece birkaç saniye gibi gelmiş olabilir” diye ekledi. “Sadece Harte’i yakalayacağımı sanıyordum. Aradan uzandığımda senin de orada olduğunu fark etmedim.”

Jianyu tümüyle kafası karışmış görünüyordu. “Aradan uzanmak mı?”

“Zamanın arasından” diye karşılık verdi Esta. “Onca yolu aşıp gelemedim. Anahtar’ı kaybetmeden yapamazdım bunu. Bu yüzden ben de... sizi farklı bir zamana ittim.” Esta kolunu ovuşturdu, yaşadığı acı yüzüne yansdı. “Uzun hikâye.”

Jianyu, kafası karışmış bir halde Esta’ya baktı, yüzünde yabana atılmayacak bir merak vardı. “A ıklamanı dinlemekten büyük memnuniyet duyarım.”

“Sonra.” Harte, Esta’ya döndü. Açıklamaya  alışarak “Cemiyet’i ve Nibs’i, herkesi  ld ğ me inandırmalıydık” dedi. “Kahretsin, senin de inanman gerekiyordu. Kendi zamanında, g v nde olacağın zamanda kalman gerekiyordu.”

Esta hafifçe “Güven diye bir şey kalmadı artık” dedi. Sonra Jianyu’ya baktı. “Viola da biliyor mu? O da bu işin içinde mi?”

“Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi diye düşündüm. Nibs’in şüphelenmesini engellemeyi kolaylaştırır.”

Esta sesi burkularak, “Nibs” dedi hafifçe. “Dolph’u o öldürdü.”

“Biz de şüphelenmiştik” diye karşılık verdi Harte.

“Ama anlamıyorsunuz.” Sonra Esta onlara Nibs’le Profesör Lachlan’ı, Dakari’nin ölümünü ve Logan’ın ihanetini anlattı.

“Sen nasıl kaçabildin?”

“Doğaçlama yaptım.” Dudakları küçük bir tebessümle kıvrıldı. “Ve şimdi bu da bende.” Vücuduna çapraz astığı çantadan kitabı çıkardı ama gözleri hâlâ çantasının içindeydi, beti benzi atmaya başlamıştı. “Yo.”

Başlarından geçen onca şeyin ardından Esta’nın suratının bu hale gelmesine neyin sebep olduğunu merak eden Harte, “Ne?” diye sordu.

Esta tuhaf şekilde tanıdık gelen kömürleşmiş bir metal parçası çıkardı.

“Yoksa bu...”

Esta çantasının içindekileri yere boşaltarak, “Hepsi gitmiş” diye fısıldadı. Harte’in birkaç gün önce çaldığı antik yapıtların hepsi öyle feci şekilde kömüre dönmüştü ki neredeyse tanınmayacak hale gelmişlerdi. “Bu daha önce de oldu. Seni bulmak için buraya ilk gelişimde. Sana göstermiştim, hatırladın mı?”

“Bilekliğin” dedi Harte. Esta’yı sahnede öptüğünde zihninde beliren tuhaf görüntüleri hatırlıyordu. “Onlara ne olmuş?”

“Bilmiyorum.”

Harte bir an düşündü. “Nibs eğer bunların olacağını bilse, taşları şu Logan denen tiple birlikte göndermezdi. Kendisi de onlara ulaşamayacak. Onları koyduğum yere de.”

Esta yüzünde anlaşılmas bir ifadeyle ona baktı. “Ama güünün birinde ulaşacak. Taşları ondan önce bulmalıyız.”

Jianyu kavrulmuş kalıntıları işaret ederek, “Tamir edilemeyecek halde görünüyorlar” dedi.

“Bunları değil” diye karşılık verdi Esta. “Diğerlerini.” Göz-

leri Harte'inkilerle buluştu. "Hâlâ bu zamanda olması gereken taşları."

"Şehrin dışındalar, Nibs de içinde. Eşik'i geçemez."

"Taşlar sonsuza dek şehrin dışında kalmayacak. Eninde sonunda şehre geri dönecekler. Biliyorum, çünkü daha önce onların hepsini çaldım." Esta, Harte'in kolunu tuttu. "Ve daha kötüsü, Logan şimdi burada. Onu bugünden yaklaşık bir hafta sonrasında kaldırımda yatar halde bıraktım. Nibs'i bulacaktır, gelecekte olan her şeyi ona anlatır. Nibs'in bu bilgiye ve taşlara ulaşmasına izin veremeyiz. Ondan önce taşları ele geçirmeliyiz."

Harte'in suratı asıldı. "Eşik'i yok etmeden geçmenin yolu yok. Taşlara ulaşmamızın yolu yok, çünkü şehirden çıkmanın yolu yok."

Esta'nın gözleri fal taşı gibi açılmış, suratına müphem bir ifade oturmuştu ama Harte onun düşündüğünü, fikirleri zihninde ölçüp biçtiğini anlayabiliyordu. Derken, zihninde bir ışık yandı, bir şeyler yerine oturdu. "Belki bir yolu vardır" dedi Esta, sesi tuhaf şekilde sakindi.

"Esta, bunu açıklamıştım..."

"Biliyorum. Eşik'in bir akıma benzediğini, kitabı onun içinden geçirmenin güç artışı yüzünden kısa devreye neden olacağını anlatmıştın. Ama bir devreden geçmenin de yolları var. Elektriğe dokunmanın yolları var. Kablolara tüneyen kuşlara bak. Sadece topraklanmaman gerek."

Harte anlamayarak başını salladı. "Topraklanmaman mı?"

"Belki topraklanmamak yanlış kelimedir. Ama sen kitabın Eşik'e kısa devre yaptırmasından endişeleniyorsun, değil mi? Yapmamız gereken, kitabın Eşik'in akımını bozmasını engellemek. Profesör Lachlan'ın -Nibs'in- anlattığı bir şeyin yardımı dokunabilir. Esir ve zaman aynı şey. Kitabın gücünün Eşik'in Esir'ini bozmasını engellemek için neden benim yetimi kullanmayalım ki? O zaman devre aşırı yüklenmez, belki hiçbir sihir kesintisi de yaşanmaz."

"Bu işe yarayabilir" dedi Jianyu, ses tonu dikkatliydi. "Benim görünmez olmak için ışıkla yaptığım şeyden çok da farklı değil. Işığı çevremde büküyorum. Esta da Eşik'in Esir'ini kita-

bın içi yerine etrafından yönlendirebilirse...”

“Anlamıyorsun Esta. Bu işe yaramaz.”

“Niye olmasın? Eğer o bir devreyse, tek yapmamız gereken...”

Harte elini onun koluna koyarak sözünü kesti. “İşe yaramaz, çünkü o gücün tamamı artık kitapta değil.” Zar zor yutkundu, Gizevi’nde o seslerin zihnine hücum etmesinden bu yana aslında bildiği şeyi nihayet kabullenmeye zorladı kendini. “O gücün tamamı benim içimde.”

Esta’nın ağzı açık kalmıştı. “Sende mi?”

Konuşamaz durumdaki Harte başını salladı. Çünkü içinde o güçle ne kadar daha yaşayabileceğini, onu ne kadar süre kontrol edebileceğini bilmiyordu.

“Demek sakladığın buydu, ha?” diye sordu Jianyu, ses tonu sertti.

Belli belirsiz bir suçluluk hisseden Harte olduğu yerde kıpırdandı. Jianyu ona yardım etmek için çok şeyi riske atmıştı. “Sana söyleyebildiğim her şeyi söyledim.”

Jianyu, “Bana her şeyi söylemen gerekirdi” dedi. Sesi, Harte’in daha önce hiç duymadığı, hatta onu rıhtımda bulduğu gece dahi işitmediği, öfkeli bir ton taşıyordu.

Esta başını iki yana salladı. “Bunun artık önemi yok. Taşlara ihtiyacımız var.”

Harte o zaman Esta’ya baktı; yüzüne düşen saçlarına ve düzelemeyecek kadar kırıışmış giysilerine. Kızın çılgın planına uyacak olursa bu muhtemelen ikisi için de kesin ölüm anlamına gelecekti. Ama içinde yaşayan, onu her gün biraz daha parçalayıp ufalayan kitapla Harte zaten ölü bir adamdı. Esta’nın planı gerçekten işe yararsa, belki kız ikisini birden kurtarabilirdi. Bu olmazsa, şu çılgın dünyada geçirebileceği ne kadar dakika varsa hepsini seve seve kabul ederdi. Özellikle de o dakikalar kızla didişerek geçecekse:

Esta, “Viola’yı bulup ona olanları anlatmalısın” dedi Jianyu’ya. “Logan’ı bıraktığım zamana kadar daha birkaç günümüz var. Onun Nibs’e ulaşmasını engelleyebilirsen, bu bize biraz zaman kazandırır. Çünkü Nibs benim döndüğümü öğrenir öğ-

renmez kitabı ele geçirmesini hiçbir şey engelleyemez.” Gözleri kararlılıkla ışıldayarak tekrar Harte’a döndü. “Senin aslında atlamadığını bilmeyecek, bu yüzden de bunu hâlâ lehimize kullanabiliriz. Ayrıca taşlardan da haberi olmayacak. Bu da bize avantaj sağlar. Ama buna rağmen, bu işi düzgün yapabilmek için şansımızın her zerresine ihtiyacımız olacak.”

“Şanstan çok daha fazlasına ihtiyacımız olacak” diye homurdandı Harte. Olan biten her şey, Esta’nın tüm yapmak istedikleri karşısında başı hâlâ dönüyordu.

“Viola’yı bulacağım. Onunla birlikte senin şu arkadaşını Nibs’ten uzak tutarız” dedi Jianyu. “İhtiyacınız olan zamanı size sağlarız.”

Kendini umuda kaptırmamak için direnen Harte, “Peki ya sonra?” diye sordu.

“Sonra taşları bir araya getirir, kitabın gücünü kontrolümüze alırız” dedi Esta.

Harte’in suratı asıldı. “Birilerinin onu kontrol etmesi gerektiğini pek sanmıyorum.”

Esta, “Ben de. Ama bu kararı Nibs’e ya da Cemiyet’e bırakmak da istemiyorum” diye karşılık verdi. “Ya sen?”

“Bilhassa ben hiç istemiyorum.” Jianyu dikilip, ayağa kalkmasına yardım etmek için Harte’a elini uzattı. “Sen Esta’yla git. Ben buradaki şeylerle ilgilenirim.”

Harte bir an duraksadı. “Sana teşekkür borçluyum. Bana güvendiğin için, hem de bunu hak etmediğimde bile. Bana yardım ettiğin için de. Düşmeme izin verebilirdin.”

“Bunu Dolph için yaptım” dedi Jianyu. “Sakın verdiğin sözü unutma ve beni aptal durumuna düşürme.” Ardından, hafif bir baş selamı verip, Harte’la Esta’yı köprüde bırakarak ortadan kayboldu.

Harte bir şey söylemeyince Esta, “Yani bana yardım edecek misin?” diye sordu. “Kitabı kullanarak Eşik’ten nasıl geçeceğini gösterecek misin?”

Harte artık sabah olmadığını fark etti. Güneş batıyordu; gökyüzünün tamamı, binalara vuran alacakaranlık ışıltısıyla alevlenmiş gibiydi. Şehir yangın yeri gibi, tehlikeli ve göz ka-

maştırıcı bir mekânı andırıyordu.

Harte, Esta'ya "Geri dönmemeliydin" dedi.

"Seçim şansım pek yoktu" diye karşılık verdi kız. Altın gözleri acıyla gölgelenmişti.

"Yapmamı istediğin şey, planladığın şey ikimizin de ölümüne neden olabilir."

"Biz harekete geçmezsek, bu herkesin ölümüne neden olabilir. Nibs o taşlara ulaşmamalı. Cemiyet de öyle."

"Peki ya biz işleri daha kötü hale getirirsek?" Harte'in zihnindeki sesler artık daha gürültülüydü, hem vaatlerini hem de tehditlerini mırıldanıp duruyorlardı. Esta'nın ne olduğunu biliyorlardı. Onu istiyorlardı. Harte artık içinde yaşayan şeyi yatıştırmak için işe yaramaz bir girişimle ensesini ovuşturdu.

"Yine de denemeliyiz."

Harte köprünün uzak ucuna, asla ulaşamayacağına inanmaya başladığı o dünyaya bir kez daha baktı. Ama Esta döndü, diye fısıldadı sesler. Bu yüzden belki, sadece belki...

Kızı bu amaçtan döndürmenin, vazgeçmeye ikna etmenin yolu yoktu. Ve Harte'in bir yanı bunu denemeyi dahi istemiyordu.

Elini kıza uzattı. "Hazırsan?"

Esta onun açık avucuna baktı, kendi başına ayağa kalkarken başını iki yana salladı. "İyi deneme."

Ama sonra Harte'in koluna girdi ve birlikte Eşik'in soğuk gücüne doğru yürümeye başladılar.

TEŞEKKÜR

Bu kalın bir kitap ve hayata geçmesi için birçok kişinin yardımını gerekti.

İlk ve öncelikli teşekkür, bu kitap için teklifte bulunmama sevinen ve çok daha iyi hale gelmesine rehberlik eden Michael Strother'a. Sarah McCabe'in (sözcük sayısı artmaya devam etmesine rağmen) bu canavarı sahiplenmeye razı olmasına ve zekice fikirleriyle desteğine minnettarım. Bu işi doğru yapmam için daha fazla zaman vermek ve bu öyküyü desteklemek gibi kıymetli armağanlar sundukları için Simon Pulse'taki ekibin tamamı benim kahramanlarım. Craig Howell ile Cliff Nielson en muhteşem kapak tasarımına imza attılar; Drew Willis'in tasarladığı o muhteşem harita yüzünden hâlâ aklım başımda değil. Redaksiyonu için Penina Lopez'in keskin gözlerine büyük gönül borcum var.

İlk taslakları okuyan herkese teşekkürler: Kristen Lippert-Martin olaylar dizisindeki büyük bir sorunu çözmeme yardımcı olup kitabı kurtardı, Hope Cook'un dürüst sözleri istemeden yaptığım hataları görmemi sağladı ve kitabı kurtardı, Olivia Hinebaugh ise tüm bu projenin anlamsız olduğunu düşündüğüm anlarda moralimi yükseltip kitabı kurtardı. Kathryn Rose ve Helene Dunbar da bu öyküyü daha güçlü hale getirmemi sağlayan esaslı fikirler paylaştılar; yardımları için onlara müteşekkirim.

Yabancı dillerdeki kimi deyimler ve sözler konusunda tüm destekleri için Flavia Brunetti, Guillaume Amphous ve Christina Ketchum'a teşekkür ederim. Tüm hatalar elbette bana ait. Lower East Side History Project'tekiler kitapta bahsedilen

mekânlarda beni gezdirirken ve karakterlerin yaşadığı yerleri bulmamı sağlarken inanılmaz derecede yardımcı oldular. Ayrıca bana muhteşem Çin mantısı tavsiyeleri de oldu.

Rock yıldızını andıran yazar ajanım Kathleen Rushall olmasa ne yapardım, hiç bilmiyorum.

Muhtemelen Chris Cornell'a da teşekkür etmeliyim; gerçi kendisi müziğinin bu kitabın yazımına fon oluşturduğundan tümüyle habersizdir. *Higher Truth* şarkısı 1901 New York'u için neden işe yaradı, kim bilir. Ama sonuçta, işe yaradı.

En az benim kadar bu kitapla yaşayan aileme teşekkürler. Yazmak hiç de kolay olmadı; bu da benim kimi zaman yaşanması hiç de kolay bir insan olmadığım anlamına geliyordu. Araştırma yapmak için şehre koşmayı mümkün kılan ve bunu yapması gereken kişinin ben olduğumdan asla kuşkulananmayan J'e ve canımın içleri H ile X'e: Bunların hiçbirini onların desteği olmadan yapamazdım, yapmak istemezdim de.

Son olarak, bu ülkedeki birçokları gibi ben de göçmenlerin eseriyim. Birkaç yıl önce Ellis adası taşıma beyannamelerine bakıyordum ve büyük büyükannelerimden hiçbirinin okur-yazar olmadıklarını fark ettim. Eminim o kadınlar, havalı diplomalarım ve ev işleriyle tümüyle ilgisiz olmamdan dolayı beni tuhaf bir yaratığa benzetirlerdi ama bu kitapla gurur duyacaklarına da inanıyorum. Sonuçta, kendimi burada bulmamı, bu ülkeye geldiklerinde okuyamadıkları o sözcüklerden kendime bir yaşam kurmamı sağlayan onların fedakârlıkları ve azimliydi. Bundan ötürü, muhtemel kusurlarıyla o kadınlara ve onlardan önce gelenlerin hepsine teşekkür ederim.

Lisa Maxwell, *Sweet Unrest* ve *Gathering Deep* kitaplarının yazarı. Akron, Ohio'da büyüdü, İngilizce doktorası yaptı. Öğretmen, öğretim üyesi, kitapçı, editör ve yazar olarak çalıştı. Kitap yazmadığı zamanlarda yerel bir üniversitede profesörlük yapıyor. Washington DC yakınlarında kocası ve iki oğluyla birlikte yaşıyor.